Инчили хурд

Шарҳи умумӣ

Ин маҷмӯи бодиққат интихобшудаи матнҳои юнонии қадим аст, ки барои беҳтарин инъикоси таълимоти Исо ва навиштаҷотҳое, ки Ӯ таълим дод, истинод кард ва иҷро намуд, пешбинӣ шудааст. Ҳадафи мо пешниҳоди тасвири имконпазиртарин дақиқ аз матни аслии юнонӣ дар қолаби муосир ва хонданӣ ба шумо мебошад.

Рад кардани масъулият

Ин тарҷума аз матнҳои аслии юнонии Септуагинта ва Византия бо истифода аз моделҳои калони забонӣ эҷод шудааст. Аз ин сабаб он бисёр хусусиятҳои фарҳанг ва грамматикаи забони аслиро дар бар мегирад, вале метавонад хатогиҳоро низ дошта бошад. Агар чизе ғайриоддӣ ба назар расад, лутфан матни аслии юнониро санҷед. Агар хатогие ёбед, лутфан онро ба jesusislord@joshuabible.com тавассути почтаи электронӣ ирсол кунед.

Литсензиягузорӣ

Шумо иҷозат доред, ки ин тарҷумаро пурра ё қисман такрор ва паҳн кунед. Шумо иҷозат надоред, ки онро тағйир диҳед ё бифурӯшед. Агар хатое пайдо кунед, лутфан ба jesusislord@joshuabible.com паёми электронӣ фиристед, то мо онро ислоҳ карда, нашри навшударо ба шумо пешниҳод кунем.

Пайдоиш

1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24 | 25 | 26 | 27 | 28 | 29 | 30 | 31 | 32 | 33 | 34 | 35 | 36 | 37 | 38 | 39 | 40 | 41 | 42 | 43 | 44 | 45 | 46 | 47 | 48 | 49 | 50

Инҷили Матто

1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24 | 25 | 26 | 27 | 28

Хуруҷ

1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24 | 25 | 26 | 27 | 28 | 29 | 30 | 31 | 32 | 33 | 34 | 35 | 36 | 37 | 38 | 39 | 40

Инҷили Марқус

1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16

Шумораҳо

1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24 | 25 | 26 | 27 | 28 | 29 | 30 | 31 | 32 | 33 | 34 | 35 | 36

Инҷили Юҳанно

1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21

Таснияи шариат

1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24 | 25 | 26 | 27 | 28 | 29 | 30 | 31 | 32 | 33 | 34

Мактуби Юҳанно

1 | 2 | 3 | 4 | 5

Ёшуъа

1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 | 9 | 10 | 11 | 12 | 13 | 14 | 15 | 16 | 17 | 18 | 19 | 20 | 21 | 22 | 23 | 24

Пайдоиш

1

Дар ибтидо Худо осмон ва заминро офарид. Ва замин нопайдо ва ношакл буд, ва торикӣ болои ғавра буд, ва Рӯҳи Худо болои об ҳаракат мекард. Ва Худо гуфт: Нур бошад ва нур пайдо шуд. Ва Худо нурро дид, ки хуб аст, ва Худо нурро аз торикӣ ҷудо кард. Ва Худо рӯшноиро рӯз хонд ва торикиро шаб хонд. Ва шом шуд ва субҳ шуд, рӯзи якум.

Ва Худо гуфт: Осмон дар миёнаи об бошад ва он обро аз об ҷудо кунад, ва чунин шуд. Ва Худо ҳамворӣ офарид ва Худо обҳоеро, ки дар зери ҳамворӣ буданд, аз обҳое, ки дар болои ҳамворӣ буданд, ҷудо кард. Ва Худо ғалафсангро осмон ном ниҳод, ва Худо дид, ки хуб аст, ва бегоҳ шуд, ва субҳ шуд, рӯзи дуюм.

Ва Худо гуфт: Обҳои зери осмон ба як ҷо ҷамъ шаванд ва хушкӣ пайдо гардад. Ва чунин шуд: обҳои зери осмон ба

ҷойҳои худ ҷамъ шуданд ва хушкӣ пайдо гардид. Ва Худо хушкиро замин ном ниҳод ва маҷмӯаҳои обҳоро баҳрҳо ном ниҳод, ва Худо дид, ки ин хуб аст. Ва Худо гуфт: Замин гиёҳи алаф бирӯяд, ки тухм пошад мувофиқи навъ ва монандии худ, ва дарахти меваовар, ки мева истеҳсол кунад ва тухми он дар худаш бошад мувофиқи навъаш бар рӯи замин. Ва чунин шуд. Ва замин гиёҳи алафро баровард, ки тухм мепошад мувофиқи навъ ва мувофиқи монандӣ, ва дарахти меваовареро, ки мева истеҳсол мекунад ва тухми он дар он аст мувофиқи навъ бар замин, ва Худо дид, ки хуб аст. Ва шом шуд ва субҳ шуд, рӯзи сеюм.

Ва Худо гуфт: Рӯшноиҳо дар ҷаладаи осмон бошанд, то ба замин рӯшноӣ диҳанд ва рӯз ва шабро аз ҳам ҷудо кунанд, ва онҳо барои нишонаҳо, вақтҳо, рӯзҳо ва солҳо бошанд. Ва бошанд онҳо барои рӯшноӣ дар гумбази осмон, то ки рӯшноӣ диҳанд бар замин, ва чунин шуд. Ва Худо ду рӯшноии бузургро офарид: рӯшноии бузургро барои ҳукмронии рӯз ва рӯшноии хурдро барои ҳукмронии шаб ва ситорагонро. Ва Худо онҳоро дар осмонпояи осмон ҷойгир кард, то ки бар замин рӯшноӣ диҳанд, Ва ҳукм кардан бар рӯз ва шаб, ва ҷудо кардан байни нур ва торикӣ, ва Худо дид, ки хуб аст. Ва шом шуд ва субҳ шуд, рӯзи чорум.

Ва Худо гуфт: Обҳо бигузоранд, ки мавҷудоти зиндаи хазанда ва паррандаҳои парранда бар замин зери гумбази осмон пайдо шаванд, ва чунин шуд. Ва Худо махлуқоти

баҳрии бузургро сохт ва ҳар ҷони ҳайвоноти хазандаеро, ки обҳо баровардаанд мувофиқи намудҳои онҳо, ва ҳар паррандаи болдорро мувофиқи намуд, ва Худо дид, ки хубанд. Ва Худо онҳоро баракат дод ва гуфт: Афзоед ва зиёд шавед, ва ободҳои дар баҳрҳоро пур кунед, ва парандаҳо дар рӯи замин зиёд шаванд. Ва шом шуд ва субҳ шуд, рӯзи панҷум.

Ва Худо гуфт: Бигузорад замин рӯҳи зинда мувофиқи навъаш берун орад: чорпоён, хазандагон ва ҳайвонҳои ваҳшии замин мувофиқи навъашон. Ва чунин шуд. Ва Худо ҳайвонҳои ваҳшии заминро мувофиқи намудашон, ва чорвоҳоро мувофиқи намудашон, ва ҳамаи хазандагони заминро мувофиқи намудашон офарид, ва Худо дид, ки хубанд.

Ва Худо гуфт: Биёед инсонро ба тасвири Худ ва ба монандии Худ созем ва онҳо бар моҳиҳои баҳр, бар паррандаҳои осмон, бар чорвоҳо, бар тамоми замин ва бар тамоми хазандаҳое, ки бар замин мехазанд, ҳукмронӣ кунанд. Ва Худо одамро офарид, аз рӯи тасвири Худо ӯро офарид, нар ва мода онҳоро офарид. Ва Худо онҳоро баракат дод ва гуфт: Афзоиш ёбед ва зиёд шавед, заминро пур кунед ва бар он тасаллут ёбед, ва ҳукмронӣ кунед бар моҳиҳои баҳр, паррандаҳои осмон, ҳамаи чорво, ҳамаи замин ва ҳамаи хазандагоне, ки бар замин мехазанд. Ва Худо гуфт: Ин ман ба шумо ҳамаи сабзаҳои кишташавандаи тухмпошро, ки дар болои ҳамаи замин ҳаст, ва ҳар дарахтеро, ки дар

худаш меваи тухми кишташаванда дорад, додаам, ба шумо барои хӯрок хоҳад буд. Ва ба ҳама ҷонварони ваҳшии замин, ва ба ҳама парандагони осмон, ва ба ҳар хазандае, ки дар рӯи замин мехазад ва дар худаш рӯҳи зиндагӣ дорад, ва ҳама алафи сабзро ба хӯрок, ва чунин шуд. Ва Худо ҳамаи он чизҳоеро, ки сохта буд, дид ва инак, онҳо хеле хуб буданд, ва шом шуд ва субҳ шуд — рӯзи шашум.

2

Ва осмон ва замин тамом шуданд ва тамоми ҷаҳони онҳо.

Ва Худо дар рӯзи шашум корҳои Худро, ки кардааст, ба итмом расонд ва дар рӯзи ҳафтум аз ҳамаи корҳое, ки кардааст, ором гирифт. Ва Худо рӯзи ҳафтумро баракат дод ва онро муқаддас кард, зеро дар он рӯз Ӯ аз ҳамаи корҳое, ки оғоз кардааст анҷом додан, истироҳат кард.

Ин китоби зоиши осмон ва замин аст, вақте ки он ба вуҷуд омад, дар он рӯзе ки Худованди Худо осмон ва заминро офарид, Ва ҳар сабзи майдон пеш аз он ки бар рӯи замин пайдо шавад, ва ҳама алафи майдон пеш аз он ки рӯяд, зеро Худо бар рӯи замин борон набориданд ва одам набуд, ки онро коркунад. Чашмае аз замин мебаромад ва тамоми рӯи заминро обёрӣ мекард. Ва Худо одамро аз хоки замин шакл дод ва ба рӯи ӯ нафаси ҳаёт дамид ва одам ба ҷони зинда табдил шуд.

Ва Худо биҳиштеро дар Адан дар шарқ кошт ва одамеро, ки сохта буд, дар он ҷо гузошт. Ва Худо боз аз замин ҳар дарахтеро рост кард, ки барои дидан зебо ва барои хӯрдан хуб буд, ва дарахти зиндагиро дар миёнаи бехишт ва дарахти донистани хубу бадро. Дарёе аз Эдем берун мешавад, то ҷаннатро обёрӣ кунад ва аз он ҷо ба чор шоха ҷудо мегардад. Номи яке Фисон аст, ки тамоми замини Ҳавиларо фарогирифтааст, он ҷое ки тилло дар он ҷост. Зарри он замин хуб аст ва дар он ҷо ёқути сурх ва санги сабз ҳаст. Ва номи дарёи дуюм Геҳон, ин он аст, ки тамоми замини Эфиопияро фарогирифтааст. Ва дарёи сеюм Тигрис аст, ки ин дар муқобили Ассуриён ҷараён дорад, ва дарёи чорум Еуфрот аст. Ва Худованди Худо одамеро, ки шакл дода буд, гирифт ва ӯро дар биҳишти лаззат гузошт, то онро коркунад ва нигоҳ дорад. Ва Худованди Худо ба Одам фармуд ва гуфт: Аз ҳар дарахте, ки дар биҳишт аст, озодона мехӯрӣ. Аммо аз дарахти донистани нек ва бад нахоҳед хӯрд, зеро дар он рӯзе, ки аз он бихӯред, албатта хоҳед мурд.

Ва Худованди Худо гуфт: Танҳо будани одам хуб нест, биёед барои ӯ ёрдамкунандае мувофиқи ӯ бисозем. Ва Худо боз аз замин ҳамаи ҳайвонҳои саҳро ва ҳамаи паррандаҳои осмонро шакл дод ва онҳоро ба сӯи Одам овард, то бинад чӣ хоҳад хонд онҳоро, ва ҳар он чиро ки Одам рӯҳи зинда хонд, ҳамон ном ба ӯ буд. Ва Одам ба ҳамаи чорво ва ба ҳамаи паррандагони осмон ва ба ҳамаи ҳайвонҳои саҳро ном гузошт, вале барои Одам ёрдамчии монанди ӯ ёфт

нашуд. Ва Худо ҳайратро бар Одам ниҳод ва ӯро ба хоб фурӯ бурд, ва яке аз паҳлӯҳои ӯро гирифт ва ба ҷои он гӯшт пур кард. Ва Худо тарафе, ки аз Одам гирифта буд, ба зан сохт ва ӯро назди Одам овард. Ва Одам гуфт: Ин акнун устухон аз устухонҳои ман ва гӯшт аз гӯшти ман аст, ин зан номида хоҳад шуд, зеро ки аз марди ӯ гирифта шудааст. Барои ҳамин сабаб одам падару модари худро тарк хоҳад кард ва ба зани худ пайваст хоҳад шуд ва ҳар ду як тан хоҳанд шуд. Ва ҳар ду бараҳна буданд, Одам ва зани ӯ, ва шарминда намешуданд.

3

Мор аз ҳама ҳайвонотеке, ки Худованд Худо дар рӯи замин офарида буд, зиракторин буд ва мор ба зан гуфт: Чӣ гуфт Худо, ки шумо набояд аз ҳеҷ дарахти биҳишт нахӯред? Ва зан ба мор гуфт: Аз меваи дарахти боғи биҳишт мехӯрем, Аммо аз меваи дарахте, ки дар миёнаи биҳишт аст, Худо гуфт: Аз он нахӯред ва ба он даст назанед, то намиред. Ва мор ба зан гуфт: Шумо ҳаргиз намехоҳед мурд, Худо медонист, ки дар он рӯзе ки шумо аз он мехӯред, чашмонатон кушода хоҳанд шуд ва шумо чун худоён хоҳед буд, ки некӣ ва бадиро мешиносед. Ва зан дид, ки дарахт барои хӯрок хуб аст, ва ки барои чашмҳо дидан хушоянд аст, ва барои фаҳмидан зебо аст, ва аз меваш гирифта, хӯрд, ва ба шавҳараш, ки бо ӯ буд, низ дод, ва онҳо хӯрданд. Ва чашмони ҳар ду кушода шуданд ва онҳо донистанд, ки

бараҳна ҳастанд, ва баргҳои дарахти анҷирро дӯхтанд ва барои худашон либосҳои миёнбанд сохтанд. Ва онҳо овози Худованди Худоро, ки дар биҳишт бегоҳ гардиш мекард, шунидаанд ва Одам ва зани ӯ аз рӯи Худованди Худо дар миёни дарахти биҳишт пинҳон шудаанд. Ва Худованди Худо Одамро даъват кард ва ба ӯ гуфт: Одам, куҷо ҳастӣ? Ва ба ӯ гуфт: Овози туро шунидам, ки дар биҳишт гардиш мекардӣ, ва тарсидам, зеро ураён ҳастам, ва пинҳон шудам. Ва Худо ба ӯ гуфт: Кӣ ба ту хабар дод, ки ту бараҳна ҳастӣ? Магар ту аз он дарахте, ки Ман ба ту фармон додам, ки танҳо аз ин нахӯрӣ, хӯрдаӣ? Ва Одам гуфт: Ҳамон зане, ки ту ба ман додӣ, ӯ ба ман аз он дарахт дод ва ман хӯрдам. Ва Худованди Худо ба зан гуфт: Ин чӣ кор буд, ки ту кардӣ? Ва зан гуфт: Мор маро фиребам дод ва ман хӯрдам.

Ва Худованди Худо ба мор гуфт, ки чун ту инро кардӣ, лаънатӣ ту аз ҳамаи чорво ва аз ҳамаи ҳайвонҳои рӯи замин, бар синаат ва шикамат хоҳӣ рафт ва хок хоҳӣ хӯрд ҳамаи рӯзҳои зиндагиат. Ва душманӣ мегузорам миёни ту ва зан, ва миёни тухми ту ва тухми ӯ; ӯ сари туро нигоҳ хоҳад кард, ва ту пошнаи ӯро нигоҳ хоҳӣ кард. Ва ба зан гуфт: Зиёд хоҳам кард дардҳои туро ва нолаи туро, дар дардҳо фарзандон хоҳӣ зоид, ва ба марди ту баргаштани ту, ва ӯ бар ту ҳукмронӣ хоҳад кард. Ба Одам гуфт: Чунки ту ба овози зани худ гӯш кардӣ ва аз он дарахте хӯрдӣ, ки Ман ба ту фармон додам танҳо аз он нахӯрӣ, замин дар корҳои ту лаънатшуда аст. Дар ғамҳо онро дар тамоми рӯзҳои зиндагиат хоҳӣ хӯрд. Хорҳо ва хасҳо барои ту хоҳанд рӯид

ва ту сабзаи майдонро хоҳӣ хӯрд. Дар ороқи чеҳраат нонатро мехӯрӣ, то вақте ки ба замине баргардӣ, ки аз он гирифта шудаӣ, зеро ту хок ҳастӣ ва ба хок бозмегардӣ. Ва Одам номи занашро Зиндагӣ гузошт, зеро ки ӯ модари ҳамаи зиндагон аст. Ва Худованд Худо барои Одам ва зани ӯ кӯртаҳои пӯстин сохт ва онҳоро пӯшонд.

Ва Худо гуфт: Бубин, Одам чун яке аз мо шудааст, ки некӣ ва бадиро медонад, ва акнун мабодо даст дароз кунад ва аз дарахти ҳаёт гирад ва хӯрад ва то абад зинда монад. Ва Худованди Худо ӯро аз фирдавси наъмат баровард, то замине ки аз он гирифта шуда буд, кор кунад. Ва Ӯ Одамро берун ронд ва ӯро рӯ ба рӯи фирдавси неъмат ҷойгир кард ва карубиёнро ва шамшери оташини гарданда таъин кард, то роҳи дарахти ҳаётро нигоҳ доранд.

4

Адам зани худ Ҳавворо шинохт ва ӯ ҳомиладор шуда, Қоинро зоид ва гуфт: Ман мардеро тавассути Худо ба даст овардам. Ва ӯ боз таваллуд кард бародари ӯро Ҳобилро, ва Ҳобил чӯпони гӯсфандон шуд, вале Қобил коркунандаи замин буд. Ва баъд аз рӯзҳо Қоин аз меваҳои замин қурбонӣ ба Худованд овард, Ва Обил низ аз аввалинзодагони гӯсфандони худ ва аз чарбиҳои онҳо овард, ва Худо ба Обил ва ба туҳфаҳои ӯ нигарист. Аммо ба Қоин ва ба қурбониҳои ӯ таваҷҷуҳ накард, ва Қоин хеле

ғамгин шуд ва рӯяш афтод. Ва Худованди Худо ба Қоин гуфт: Барои чӣ ту хеле ғамгин шудӣ ва барои чӣ рӯят афтода аст? Агар дуруст пешкаш кунӣ, вале дуруст тақсим накунӣ, оё гуноҳ накардаӣ? Хомӯш бош, ба ту баргашти ӯ, ва ту бар ӯ ҳукмронӣ хоҳӣ кард.

Ва Қоин ба бародараш Ҳобил гуфт: Биёем ба дашт. Ва чунин шуд, ки вақте онҳо дар дашт буданд, Қоин бар бародараш Ҳобил бархост ва ӯро кушт. Ва Худованд Худо ба Қоин гуфт: Куҷо аст Ҳобили бародарат? Ва ӯ гуфт: Намедонам, магар ман нигаҳбони бародарам ҳастам? Ва Худованд гуфт: Чӣ кор кардаӣ? Овози хуни бародарат ба Ман аз замин фарёд мекунад. Ва акнун ту аз замине маълун ҳастӣ, ки даҳони худро кушод, то хуни бародарат аз дасти ту қабул кунад. Вақте заминро кор мекунӣ, он дигар қувваташро ба ту нахоҳад дод, ва ту дар рӯи замин нола кунон ва ларзон хоҳӣ буд. Ва Қоин ба Худованд Худо гуфт: Гуноҳи ман аз он бузургтар аст, ки бахшида шавад. Агар ту маро имрӯз аз рӯи замин берун кунӣ ва аз рӯи ту пинҳон шавам, ман нолакунанда ва ларзанда дар рӯи замин мешавам ва ҳар кӣ маро ёбад, маро мекушад. Ва Худованди Худо ба ӯ гуфт: На чунин, ҳар касе ки Қоинро кушад, ҳафтбаробар интиқом гирифта мешавад. Ва Худованди Худо барои Қоин нишонае гузошт, то ҳар касе ки ӯро ёбад, ӯро накушад. Қоин аз ҳузури Худо баромад ва дар замини Наид, дар муқобили Адан сукунат кард.

Ва Қоин зани худро шинохт ва ӯ ҳомиладор шуда, Ҳанӯхро

зоид. Ва ӯ шаҳре месохт ва он шаҳрро ба номи писараш Ҳанӯх ном гузошт. Барои Ҳанух Ғайдод таваллуд шуд, ва Ғайдод Малелеҳл-ро таваллуд кард, ва Малелеҳл Матусола-ро таваллуд кард, ва Матусола Ломех-ро таваллуд кард.

Ва Ломех барои худ ду зан гирифт, номи яке Ада ва номи дигаре Селла. Ва Адо Ёбелро зоид, ки ӯ падари сокинони хаймахо ва чорводорон буд. Ва номи бародараш Юбал буд, ки ӯ чанг ва киторро ихтироъ кард. Зилла низ Тубалро зоид, ва ӯ чакушзани оҳангари бронза ва оҳан буд. Хоҳари Тубал Ноема буд. Ламех ба занони худ, Ада ва Селла, гуфт: Овози маро бишнавед, эй занони Ламех, ба суханҳои ман гӯш диҳед, зеро ки мардеро барои захми ба худам куштам ва ҷавонмардеро барои кабудии ба худам куштам. Зеро ки аз Қоин ҳафт маротиба интиқом гирифта шудааст, вале аз Ламех ҳафтод маротиба ҳафт.

Одам Ҳавво, зани худро шинохт ва ӯ ҳомиладор шуда, писар зоид ва номи ӯро Сет гузошт ва гуфт: Зеро Худо ба ман тухми дигарро ба ҷои Ҳобил, ки Қобил ӯро кушт, бардошт. Ва ба Сет писаре таваллуд шуд ва ӯ номи ӯро Энос гузошт. Ин касе буд, ки умед дошт номи Худованди Худоро бихонад.

5

Ин китоби зоиши одамон аст, дар он рӯзе ки Худо Одамро

офарид, мувофиқи тасвири Худо ӯро офарид Мардро ва занро Ӯ офарид, ва ба онҳо баракат дод, ва номи онҳоро Одам гузошт, дар он рӯзе ки онҳоро офарид. Одам дувисту сӣ сол зиндагӣ кард ва писаре таваллуд кард, ки мутобиқи шакли ӯ ва мутобиқи тасвири ӯ буд, ва номи ӯро Сет гузошт. Рӯзҳои Одам, ки баъд аз таваллуд кардани Сет зист, ҳафтсад сол шуданд, ва ӯ писарон ва духтарон таваллуд кард. Ва ҳамаи рӯзҳои Одам, ки ӯ зист, си ва нуҳсад сол шуданд, ва ӯ мурд. Сет панҷсаду панҷ сол зист ва Энос-ро таваллуд кард. Ва Сет баъд аз таваллуди Инос ҳафтсаду ҳафт сол зист ва писарон ва духтарон зоид. Ва ҳамаи рӯзҳои Сет дувоздаҳ ва нуҳсаду сол шуданд, ва ӯ мурд. Ва Энос сад навад сол зист ва Қайнонро таваллуд кард. Ва Энос баъд аз таваллуд кардани Қайнон ҳафтсаду понздаҳ сол зиндагӣ кард ва писарон ва духтарон таваллуд кард. Ва ҳамаи рӯзҳои Энос панҷсаду нуҳ сол шуданд, ва ӯ мурд. Ва Қайнон ҳафтод ва сад сол зист ва Маҳалалелро таваллуд кард. Ва Қайнон пас аз ба дунё овардани Малелеил ҳафтсаду чил сол зист ва писарон ва духтарон ба дунё оварад. Ва ҳамаи рӯзҳои Қайнон нуҳсаду даҳ сол шуданд ва ӯ мурд.

Ва Малелеел сад ва шаст ва панҷ сол зист ва Ҷаредро таваллуд кард. Ва Малелеел баъд аз ба дунё овардани Ёред ҳафтсаду сӣ сол зист ва писарон ва духтарон ба дунё оварад. Ва ҳамаи рӯзҳои Малелеел панҷсаду навад сол шуданд, ва ӯ мурд. Ва Ёрид сад ва шасту ду сол зиндагӣ кард ва Ҳанухро таваллуд кард. Ва Ёрид баъд аз таваллуди Ҳанӯх ҳаштсад сол зиндагӣ кард ва писарон ва духтарон таваллуд кард. Ва

ҳамаи рӯзҳои Ёред ду ва шаст ва нуҳсад сол шуданд ва ӯ мурд. Ва Энӯх сад шаст-у-панҷ сол зиндагӣ кард ва Матусоларо таваллуд кард. Энох баъд аз таваллуди Матусала дусад сол бо Худо роҳ рафт ва писарон ва духтарон таваллуд кард. Ва ҳамаи рӯзҳои Ханӯх панҷсаду шасту панҷ сол шуданд. Ва Ҳанух Худоро хушнуд кард, ва ёфта нашуд, зеро ки Худо ӯро кӯчонд. Ва Мафусола яксаду ҳафтоду ҳафт сол зист ва Ламехро таваллуд кард. Ва Мафусола баъд аз ба дунё овардани Ломех, дусаду ҳаштодсол зист ва писарон ва духтарон ба дунё овард. Ва ҳамаи рӯзҳои Матусала, ки ӯ зист, нуҳсаду шасту нуҳ сол буданд ва ӯ мурд. Ва Ламех сад ҳаштоду ҳашт сол зиндагӣ кард ва писаре таваллуд кард. Ва ӯ номи ӯро Нӯҳ гузошт ва гуфт: Ин мо ро аз корҳоямон, аз дардҳои дастонамон ва аз замине, ки Худованди Худо лаънат кардааст, ором хоҳад дод. Ва Ламех баъд аз таваллуди Нӯҳ панҷсаду шасту панҷ сол зиндагӣ кард ва писарон ва духтарон таваллуд кард. Ва ҳамаи рӯзҳои Ломех ҳафтсаду панҷоҳу се сол шуданд ва ӯ мурд. Ва Нӯҳ панҷсад сола буд ва се писар зоид: Сомро, Ҳомро, Ёфисро.

6

Ва чунин шуд, ки вақте одамон дар рӯи замин зиёд шудан гирифтанд, барои онҳо духтарон таваллуд шуданд. Писарони Худо духтарони одамонро дида, ки онҳо зебо ҳастанд, барои худашон занон гирифтанд аз ҳамаи онҳое,

ки интихоб карда буданд. Ва Худованди Худо гуфт: Рӯҳи ман дар ин одамон то абад наемонад, зеро онҳо гӯшт ҳастанд, вале рӯзҳои онҳо сад ва бист сол хоҳад буд. Аммо ғолибон дар рӯи замин дар он рӯзҳо буданд ва баъд аз он низ, вақте ки писарони Худо ба сӯи духтарони одамон меомаданд ва онҳо барои онҳо фарзанд мезоиданд, онҳо ғолибони қадим буданд, одамони машҳур.

Худованд Худо дид, ки бадиҳои одамон дар рӯи замин зиёд шуданд ва ҳар касе тамоми рӯзҳо бо диққат дар дили худ дар бораи бадиҳо фикр мекунад, Ва Худо андеша кард, ки одамро дар рӯи замин офарид, ва фикр кард. Ва Худо гуфт: Ман одамеро, ки офаридаам, аз рӯи замин нест мекунам, аз одам то чорво ва аз хазандагон то парандагони осмон, зеро пушаймонам, ки онҳоро офаридаам.

Нуҳ вале пеш аз Худованди Худо марҳамат ёфт. Инҳо насабҳои Нуҳ мебошанд. Нуҳ одами одил ва комил буд дар насаби худ ва ба Худо хушнуд кард. Нуҳ се писар зод: Сомро, Ҳомро ва Яфасро. Вайрон шуд замин пеш аз Худо ва пур шуд замин аз беадолатӣ. Ва Худованди Худо заминро дид ва он табоҳшуда буд, зеро ҳама гӯшт роҳи худро дар замин табоҳ карда буд. Ва Худованд Худо ба Нӯҳ гуфт: Вақти ҳар инсон пеш аз Ман расидааст, зеро замин аз беадолатии онҳо пур шудааст, ва инак Ман онҳоро ва заминро нобуд мекунам.

Пас барои худат киштӣ аз чӯбҳои чоркунҷа бисоз, дар

киштӣ лонаҳо бисоз ва онро аз дарун ва аз берун бо қир бипӯшон. Ва ҳамин тавр ту кашти хоҳӣ сохт: дарозии кашти се сад гази, паҳнои он панҷоҳ гази ва баландии он си гази. Ҷамъ оварда, ту киштиро хоҳӣ сохт ва онро аз боло то як гази тамом хоҳӣ кард. Дари киштиро аз паҳлӯ хоҳӣ сохт, ва онро поёнӣ, дуошёна ва сеошёна хоҳӣ сохт. Ман бубин сайли обро, обро бар замин меоварам, то ҳама гӯштеро, ки дар он рӯҳи ҳаёт ҳаст зери осмон, нобуд кунам, ва ҳар чӣ бар замин бошад, хоҳад мурд.

Ва Ман аҳди Худро бо ту барқарор хоҳам кард, ва ту ба киштӣ дохил хоҳӣ шуд — ту ва писаронат, ва занат, ва занони писаронат бо ту. Ва аз ҳамаи чорво, ва аз ҳамаи хазандагон, ва аз ҳамаи ҳайвонот, ва аз ҳамаи гӯшт, ду-ду аз ҳама ту ба киштӣ дохил хоҳӣ кард, то ки онҳоро бо худат зинда нигоҳ дорӣ, нар ва мода хоҳанд буд. Аз ҳамаи паррандагон мутобиқи намуд, ва аз ҳамаи чорво мутобиқи намуд, ва аз ҳамаи хазандагоне, ки бар рӯи замин мехазанд, мутобиқи намуди онҳо, ду-ду аз ҳамаи онҳо ба назди ту дохил хоҳанд шуд, то бо ту парвариш ёбанд, нар ва мода. Ту бошад, барои худат аз ҳамаи хӯрокҳое, ки шумо мехӯред, хоҳӣ гирифт ва назди худат ҷамъ хоҳӣ кард, ва он барои ту ва барои онҳо хӯрок хоҳад буд. Ва Нӯҳ ҳама чизеро, ки Худованди Худо ба ӯ фармуд, ҳамон тавр иҷро кард.

7

Ва Худованди Худо ба Нӯҳ гуфт: Ту ва тамоми хонаводаат ба киштӣ дароед, зеро туро дар ин насл пеши Ман одил дидам. Аз чорвои покиза ҳафт ҷуфт, нар ва мода, ба назди худ биёр, вале аз чорвои нопокиза ду ҷуфт, нар ва мода. Ва аз паррандагони чистаи осмон ҳафт-ҳафт нар ва мода, ва аз ҳамаи паррандагони ночиста ду-ду нар ва мода, то тухмро дар тамоми замин нигоҳ доранд. Ҳанӯз ҳафт рӯз боқист, ки ман борон меоварам бар замин, чил рӯз ва чил шаб, ва мепоккунам ҳар он мавҷудотеро, ки офаридам, аз рӯи тамоми замин. Ва Нӯҳ ҳама чизеро, ки Худованди Худо ба ӯ фармуда буд, иҷро кард. Нуҳ шашсад сола буд ва ғарқоби об бар замин омад. Нӯҳ ва писаронаш, ва занаш, ва занони писаронаш бо ӯ ба киштӣ дохил шуданд, аз сабаби оби тӯфон. Ва аз паррандагони покиза, ва аз паррандагони нопокиза, ва аз чорвогони покиза, ва аз чорвогони нопокиза, ва аз ҳамаи хазандагоне, ки бар замин мехазанд, Ду-ду ба назди Нӯҳ ба киштӣ даромаданд, нар ва мода, чунон ки Худо ба Нӯҳ фармуда буд. Ва баъд аз ҳафт рӯз об сайл бар замин омад. Дар соли шашсадуми зиндагии Нӯҳ, дар рӯзи бисту ҳафтуми моҳи дуюм, дар ҳамин рӯз ҳамаи чашмаҳои ғайби ҷаҳоннома шикофта шуданд ва обшорҳои осмон кушода шуданд. Ва борон бар замин чил шабонарӯз борид. Дар ин рӯз Нӯҳ, Сом, Ҳом, Ёфис, писарони Нӯҳ, ва зани Нӯҳ, ва се зани писарони ӯ бо ӯ ба киштӣ дохил шуданд. Ва ҳама ҳайвонҳои ваҳшӣ мутобиқи наслашон, ва ҳама чорвоҳо мутобиқи наслашон, ва ҳар хазандае, ки дар рӯи замин ҳаракат мекунад, мутобиқи наслаш, ва ҳар паррандае мутобиқи наслаш. Онҳо ба сӯи Нӯҳ ба дохили

киштӣ даромаданд, ду-ду нар ва мода аз ҳар гӯште, ки дар он рӯҳи ҳаёт ҳаст. Ва онҳое, ки дохил мешуданд, нар ва мода аз ҳар гӯште буданд, чунон ки Худо ба Нуҳ фармуда буд, ва Худованди Худо киштиро аз берун пӯшид.

Ва сайл чил рӯз ва чил шаб бар замин шуд, ва об афзуд ва киштиро бардошт ва он аз замин баланд шуд. Ва об ғолиб омад ва бар рӯи замин хеле зиёд шуд, ва киштӣ бар болои об шинокунон буд. Об дар замин ниҳоят зиёд ғолиб омад ва ҳамаи кӯҳҳои баландеро, ки зери осмон буданд, пӯшонд. Понздаҳ гази боболо об баланд шуд ва ҳамаи кӯҳҳои баландро пӯшонд. Ва ҳама гӯшти ҳаракаткунанда дар рӯи замин мурд: парандагон, чорвоҳо, ҳайвонҳои ваҳшӣ, ҳар хазандае, ки дар рӯи замин ҳаракат мекард, ва ҳар одам. Ва ҳама он чизҳое, ки нафаси зиндагӣ доштанд, ва ҳар он чӣ, ки дар рӯи хушкӣ буд, мурданд. Ва ҳар як мавҷудоти зиндаро, ки бар рӯи замин буд, аз одам то ҳайвон ва хазандагон ва парандагони осмон нест кард, ва онҳо аз замин нест карда шуданд, ва танҳо Нуҳ ва онҳое, ки бо ӯ дар киштӣ буданд, боқӣ монданд. Ва об бар рӯи замин сад ва панҷоҳ рӯз баланд шуд.

8

Ва Худо Нӯҳро ёд овард ва ҳамаи ҳайвонҳои ваҳшӣ ва ҳамаи чорво ва ҳамаи паррандагон ва ҳамаи хазандагонеро, ки бо ӯ дар киштӣ буданд, ва Худо рӯҳро бар

замин овард ва об қатъ шуд. Ва чашмаҳои ғайбгоҳ пӯшонида шуданд ва дарвозаҳои осмон, ва борон аз осмон боздошта шуд. Ва об, ки аз замин мерафт, кам мешуд ва об баъд аз сад ва панҷоҳ рӯз кам гардид. Ва киштӣ дар моҳи ҳафтум, дар рӯзи бисту ҳафтуми моҳ, бар кӯҳҳои Ароротӣ нишаст. Об то моҳи даҳум кам мешуд. Ва дар моҳи даҳум, дар рӯзи аввали моҳ, қуллаҳои кӯҳҳо пайдо шуданд. Ва баъд аз чил рӯз Нуҳ тирезаи киштии худро, ки сохта буд, кушод. Ва ӯ зоғро фиристод ва он берун рафта, то хушк шудани об аз замин баргашт накард. Ва ӯ кабутарро фиристод, то бубинад, ки оё об аз рӯи замин фурӯ нишаста буд. Ва кабутар орому наёфта барои пойҳояш, ба сӯи ӯ ба киштӣ баргашт, зеро об бар ҳама рӯи замин буд, ва ӯ дастро дароз карда, онро гирифт ва онро назди худ ба киштӣ даровард. Ва интизор шуда ҳанӯз ҳафт рӯзи дигар, боз кабӯтарро аз ковчег фиристод. Ва кабӯтар дар бегоҳ ба сӯи ӯ баргашт ва барги хурди дарахти зайтунро дар даҳони худ дошт, ва Нуҳ донист, ки об аз замин фурӯ нишаста буд. Ва интизор шуда ҳанӯз ҳафт рӯзи дигар, боз кабӯтарро фиристод, ва он дигар назди ӯ бознагашт. Ва чунин шуд, ки дар соли шашсаду якуми зиндагии Нӯҳ, дар рӯзи якуми моҳи аввал, об аз замин қатъ шуд. Ва Нӯҳ боми киштиро, ки сохта буд, кушод ва дид, ки об аз рӯи замин қатъ шудааст. Дар моҳи дуюм замин хушк шуд, дар рӯзи бисту ҳафтуми моҳ.

Ва Худованд Худо ба Нуҳ гуфт ва фармуд: Биё берун аз киштӣ ту ва зани ту ва писарони ту ва занҳои писарони ту

бо ту. Ва ҳамаи ҳайвонҳои ваҳшиеро, ки бо ту ҳастанд, ва ҳамаи мавҷудоти зиндаро аз паррандагон то чорво, ва ҳар хазандаи ҳаракаткунандаро дар рӯи замин, бо худат берун биёр. Ва афзоед ва зиёд шавед дар рӯи замин. Ва Нӯҳ баромад, ва зани ӯ, ва писарони ӯ, ва занони писарони ӯ бо ӯ. Ва ҳамаи ҳайвонҳои ваҳшӣ, ва ҳамаи чорвоҳо, ва ҳар паранда, ва ҳар хазандае, ки дар рӯи замин ҳаракат мекунад, мувофиқи намуди худ аз киштӣ баромаданд.

Ва Нӯҳ қурбонгоҳе ба Худованд сохт ва аз ҳамаи чорвои пок ва аз ҳамаи паррандагони пок гирифт ва онҳоро ҳамчун қурбонии сӯзонӣ бар қурбонгоҳ овард. Ва Худованди Худо бӯи хушбӯиро бӯй бурд. Ва Худованди Худо андешида гуфт: Не, дигар заминро аз сабаби корҳои одамон лаънат нахоҳам кард, зеро фикри одам аз ҷавониаш бо диққат ба сӯи шарҳо майл дорад. Пас дигар ҳамаи гӯшти зиндаро чунон ки кардам, нахоҳам зад. Дар тамоми рӯзҳои замин, тухмрезӣ ва дарав, сардӣ ва гармӣ, тобистон ва баҳор, рӯз ва шаб қатъ нахоҳанд шуд.

9

Ва Худо Нӯҳ ва писаронаш ро баракат дод ва ба онҳо гуфт: Афзоед ва зиёд шавед ва заминро пур кунед ва бар он тасаллут ёбед. Ва ларза ва тарси шумо бар ҳамаи ҳайвонҳои заминӣ, бар ҳамаи парандаҳои осмон, бар ҳамаи ҷонварони харакаткунандаи рӯи замин ва бар

ҳамаи моҳиҳои баҳр хоҳад буд, онҳоро ба дасти шумо супурдаам. Ва ҳар хазандаи зиндае, ки ҳаст, ба шумо барои хӯрок хоҳад буд, чунон ки сабзавотҳои алафро ба шумо додаам, ҳамаро. Магар гӯштро бо хуни ҷон нахӯред. Ва зеро хуни шуморо аз ҷонҳои шумо аз дасти ҳамаи ҳайвонҳо ман ҷустуҷӯ хоҳам кард, ва аз дасти одам, бародар, ҷони одамро ҷустуҷӯ хоҳам кард. Он ки хуни одамро мерезад, ба ҷои хуни ӯ хунаш рехта хоҳад шуд, зеро ки одамро дар тасвири Худо офаридам. Шумо афзоед ва зиёд шавед ва заминро пур кунед ва бар он тасаллут ёбед.

Ва Худо ба Нӯҳ ва ба писаронаш, ки бо ӯ буданд, гуфт Ва нигоҳ кунед, ман аҳди худро бо шумо ва бо насли шумо баъди шумо барпо мекунам. Ва бо ҳама ҷонадорони зинда, ки бо шумоянд, аз паррандагон ва аз чорво ва ҳама ҷонварони ваҳшии замин, чӣ қадар бо шумоянд аз ҳамаи онҳое, ки аз киштӣ баромадаанд. Ва Ман аҳди Худро бо шумо барқарор хоҳам кард, ва дигар ҳама гӯшт аз оби тӯфон нахоҳад мурд, ва дигар тӯфони об нахоҳад буд, то тамоми заминро нобуд кунад. Ва Худованди Худо ба Нӯҳ гуфт: Ин нишонаи аҳде аст, ки Ман байни Худ ва шумо ва байни ҳар ҷонивари зиндае, ки бо шумост, барои наслҳои ҷовидонӣ медиҳам. Камони худро дар абр мегузорам ва он нишонаи аҳд байни ман ва замин хоҳад буд. Ва хоҳад буд, ки вақте ман абрҳоро бар замин ҷамъ мекунам, камон дар абр дида хоҳад шуд. Ва Ман аҳди Худро ёд хоҳам кард, ки байни Ман ва шумо ва байни ҳар мавҷудоти зинда дар ҳар ҷисм аст, ва дигар об сайли туфон нахоҳад шуд, то ки ҳама

гӯштро нобуд кунад. Ва камони ман дар абр хоҳад буд, ва ман онро хоҳам дид, то аҳди ҷовидонро байни худам ва замин ёд кунам, ва байни ҳар ҷони зиндае, ки дар ҳама гӯшт аст ва бар замин ҳаст. Ва Худо ба Нӯҳ гуфт: Ин нишонаи аҳде аст, ки Ман байни Худам ва байни ҳамаи мавҷудоти зиндае, ки дар рӯи замин ҳастанд, баргузор кардам.

Писарони Нӯҳ, ки аз киштӣ берун омаданд, Сом, Ҳом ва Ёфас буданд. Ҳом падари Канъон буд. Се ин писарони Нуҳ ҳастанд ва аз онҳо тамоми замин паҳн гардид. Ва Нуҳ, деҳқони замин, оғоз кард ва ангуристон кошт. Ва ӯ аз шароб нӯшид ва маст шуд ва дар хонаи худ бархна гардид. Ва Ҳом, падари Канъон, бараҳнагии падари худро дид ва берун рафта, ба ду бародари худ хабар дод. Ва Сим ва Ёфис либосро гирифта, онро бар ду китфи худ ниҳоданд ва ақибгардон рафтанд ва баҳрагии падари худро пӯшонданд, ва рӯяшон ақибгардон буд ва баҳрагии падари худро надиданд. Нӯҳ аз мастӣ бедор шуд ва фаҳмид, ки писари хурдтараш бо ӯ чӣ кардааст. Ва гуфт: Лаънатӣ бошад Канъон, хизматгори хонагӣ хоҳад буд ба бародарони ӯ. Ва гуфт: Баракатнок бод Худованди Худои Сом, ва Канъон чокари ӯ хоҳад буд. Худо Ёфисро бигустарад, ва ӯ дар хонаҳои Сом зиндагӣ кунад, ва Канъон хизматгори ӯ бошад.

Нӯҳ баъд аз сайлоб се сад панҷоҳ сол зиндагӣ кард. Ва ҳамаи рӯзҳои Нуҳ нуҳсаду панҷоҳ сол шуданд ва ӯ мурд.

10

Инҳо насли писарони Нӯҳ, Сом, Ҳом ва Ёфас мебошанд, ва баъд аз сайл барои онҳо писарон таваллуд шуданд.

Писарони Яфас: Гомер, Магог, Мадой, Ёван, Элиша, Тубал, Мешех ва Тирас. Ва писарони Гомер: Ашкеназ, ва Рифат, ва Тогарма. Ва писарони Ёвон: Элишо ва Тарсеис, Кетиёи, Родиёи. Аз инҳо ҷазираҳои миллатҳо дар замини онҳо ҷудо карда шуданд, ҳар яке мувофиқи забони худ дар қабилаҳои онҳо ва дар миллатҳои онҳо.

Писарони Ҳом: Куш ва Мисроим, Фуд ва Канъон. Писарони Хӯс: Сабо, Эвило, Сабато, Регмо ва Сабатако. Писарони Регмо: Сабо ва Дадон. Ғубор Нимродро ба вуҷуд овард ва ӯ оғози он шуд, ки дар рӯи замин ғол бошад. Ин ғол шикорчӣ пеш Худованди Худо буд, аз ин сабаб мегӯянд: Монанди Нимрӯд, ғоли шикорчӣ пеш Худованд. Ва ибтидои подшоҳии ӯ Бобил буд, ва Орех, ва Арҳад, ва Халанна дар замини Сенаор. Аз он замин Ассур берун рафт ва Нинаворо бино кард, ва шаҳри Роободро, ва Халахро, ва Дасаҳро дар миёни Нинавӣ ва Калаҳ, ин шаҳри бузург. Ва Мисроим Лудиимҳо, Нафталиимҳо, Энеметиимҳо ва Лабиимҳоро ба вуҷуд овард, ва Патрусимро, ва Каслуҳимро, ки аз онҷо Филистиён баромаданд, ва Кафторимро. Канъон Сидонро, нахустинзодаи худро, ва Ҳиттиро зода кард, ва ябусиро, ва амурриро ва гиргоширо, ва Ҳивитро, ва Аруқоиёнро, ва

Асеннаиёнро, ва Арадиро, ва Самариро, ва Аматиро. Ва баъд аз ин қабилаҳои канъониён пароканда шуданд. Ва ҳудудҳои канъониён аз Сидон то Герара ва Ғазза, то Содом ва Ғаморра, Адама ва Себоим то Лаша буд. Инҳо писарони Ҳом буданд дар қабилаҳои худ, мувофиқи забонҳои худ, дар минтақаҳои худ ва дар миллатҳои худ.

Ва ба Сим низ таваллуд шуд, ки ӯ падари ҳамаи фарзандони Эбер буд, бародари Яфаси калонтар. Писарони Шем: Элам, Ассурия, Арфаксад, Луд, Арам ва Кайнан. Ва писарони Арам: Ӯз, Ӯл, Гатер ва Мосох. Ва Арфаксад Қайнонро таваллуд кард, ва Қайнон Салоро таваллуд кард, ва Сало Эберро таваллуд кард. Ва ба Эбер ду писар таваллуд шуданд, номи яке Фалег буд, зеро дар рӯзгори ӯ замин тақсим шуд ва номи бародараш Иектан буд. Ҷоқтон Элмодад, Салет, Сармот ва Ераҳро зод. ва Ҳадорам, ва Абимаел, ва Дикла, ва Обал, ва Абимаил ва Саба, ва Уфеир, ва Еуилā ва Йубāб — ҳамаи инҳо писарони Йектāн. Ва ҷойгоҳи онҳо аз Массе то Сафера, кӯҳи шарқ буд. Инҳо писарони Сим мебошанд, дар қабилаҳои онҳо, мувофиқи забонҳои онҳо, дар сарзаминҳои онҳо ва дар миллатҳои онҳо. Инҳо қабилаҳои писарони Нуҳанд мувофиқи насилҳои онҳо ва мувофиқи миллатҳои онҳо, аз инҳо миллатҳо дар замин баъд аз сайл пароканда шуданд.

11

Ва тамоми замин як забон дошт ва овози ягона барои ҳама буд. Ва чунин шуд, ки вақте онҳо аз шарқ ҳаракат карданд, дашти васееро дар замини Синор ёфтанд ва дар он ҷо сукунат гузиданд. Ва одам ба ҳамсояи худ гуфт: Биёед, биёем бихтҳо созем ва онҳоро дар оташ бипазем. Ва бихт барои онҳо ба санг табдил шуд ва асфалт барои онҳо ба ҷои гил буд. Ва онҳо гуфтанд: Биёед барои худамон шаҳр ва бурҷе бисозем, ки сараш то осмон мерасад, ва барои худамон номе созем, пеш аз он ки мо дар рӯи тамоми замин пароканда шавем. Ва Худованд фуромад, то шаҳр ва бурҷеро бинад, ки писарони одамон бунёд карда буданд. Ва Худованд гуфт: Бубинед, намуди якто ва забони якто барои ҳамаи онҳо, ва инро онҳо оғоз карданд. Ва акнун ҳеҷ чиз аз онҳо шикаст нахоҳад хӯрд, ҳар чӣ қадар онҳо кӯшиш кунанд анҷом диҳанд. Биёед ва поён омада, забони онҳоро дар он ҷо бигардонем, то ки ҳар яке овози ҳамсояашро нашунавад. Ва Худованд онҳоро аз он ҷо ба рӯи тамоми замин пароканда кард, ва онҳо аз сохтани шаҳр ва бурҷ боз истоданд. Аз ин сабаб номи он Омехташавӣ номида шуд, зеро Худованд дар он ҷо забонҳои тамоми замин омехта кард ва аз он ҷо Худованд онҳоро ба тамоми рӯи замин парокандакард.

Ва ин насабномаҳои Сим буданд, ва Сим писари сад сола буд, вақте ки Арфахшадро таваллуд кард дар соли дуюм пас аз тӯфон. Ва Сим баъд аз таваллуд кардани Арфахшад панҷсад сол зиндагӣ кард ва писарон ва духтарон таваллуд кард ва мурд. Ва Арфахшад сад си панҷ сол зист ва

Қайнонро таваллуд кард. Ва Арфахшад баъд аз ба дунё овардани Қайнон чоҳор сад сол зиндагӣ кард ва писарон ва духтарон ба дунё овард ва мурд. Ва Қайнон сад ва си сол зиндагӣ кард ва Салоро ба дунё овард, ва Қайнон баъд аз ба дунё овардани Сало се сад ва си сол зиндагӣ кард ва писарон ва духтарон ба дунё овард ва мурд. Ва Сала сад у си сол зист ва Эберро таваллуд кард. Ва Сала баъд аз таваллуд додани Эбер сесад у си сол зист ва писарон ва духтарон таваллуд дод ва мурд. Ва Эбер сад си чор сол зист ва Фалегро таваллуд кард. Ва Ебер баъд аз таваллуд додани Фалег дусад ҳафтод сол зист ва писарон ва духтарон таваллуд дод ва мурд. Ва Фалег сӣ-ю-сад сол зист ва Рағауро таваллуд кард. Ва Фалег баъд аз таваллуд кардани Рағау нуҳ ва дусад сол зист ва писарон ва духтарон таваллуд кард ва мурд. Ва Рағау сад-у-сӣ-ю-ду сол зист ва Серӯхро ба дунё овард. Ва Рағау баъд аз таваллуд додани Серуҳ дусад ҳафт сол зист ва писарон ва духтарон таваллуд дод ва мурд. Ва Серӯх сад у си сол зист ва Нохӯрро таваллуд кард. Ва Серӯх баъд аз таваллуд кардани Нохор дусад сол зист ва писарон ва духтарон таваллуд кард ва мурд. Ва Наҳор сад ҳафтоду ну сол зиндагӣ кард ва Тераҳро таваллуд кард. Ва Наҳор баъд аз таваллуд додани Тарраҳ сад бисту панҷ сол зист ва писарон ва духтарон таваллуд дод ва мурд. Ва Тарра ҳафтод сол зист ва Абром, Наҳор ва Ҳаронро таваллуд кард.

Инҳо насабҳои Тараҳ мебошанд: Тараҳ Обром, Наҳор ва Ҳоронро таваллуд кард, ва Ҳорон Лутро таваллуд кард. Ва Ҳорон пеш аз падараш Тароҳ мурд дар сарзамине, ки дар

он таваллуд шуда буд, дар сарзамини халдониён. Ва Абром ва Наҳор барои худашон занҳо гирифтанд: номи зани Абром Соро буд, ва номи зани Наҳор Мелхо буд, духтари Ҳорон, ва падари Мелхо ва падари Иесхо. Ва Сарай бенавлод буд ва фарзандон намедод. Ва Тарра Обрам писари худ ва Лутро, писари Ҳорон, набираи худро, ва Сораро, арӯси худ, зани Обрам писари худро гирифт ва онҳоро аз замини Халдоиён берун овард, то ба замини Канъон равад, ва онҳо то Ҳорон омаданд ва дар он ҷо сукунат карданд. Ва ҳамаи рӯзҳои Тараҳ дар замини Ҳорон дусад панҷ сол шуданд, ва Тараҳ дар Ҳорон мурд.

12

Ва Худованд ба Абром гуфт: Аз замини худ ва аз хешовандони худ ва аз хонаи падарат берав ва ба он заминеро, ки ба ту нишон медиҳам. Ва Ман туро ба миллати бузург табдил хоҳам дод ва туро баракат хоҳам дод ва номи туро бузург хоҳам кард ва ту баракатдода хоҳӣ буд. Ва Ман баракат хоҳам дод ба онҳое, ки туро баракат медиҳанд, ва лаънат хоҳам кард онҳоеро, ки туро лаънат мекунанд, ва дар ту ҳамаи қабилаҳои замин баракат хоҳанд ёфт. Ва Абром рафт, чунон ки Худованд ба ӯ гуфта буд, ва Лут бо ӯ рафт. Абром ҳафтоду панҷ сола буд, вақте ки аз Ҳорон баромад. Ва Абром Сорон, занашро, ва Лутро, писари бародарашро, ва ҳамаи моликиятҳои онҳоро, ки ба даст овардаанд, ва ҳамаи ҷонҳоеро, ки ба даст овардаанд,

аз Ҳорон гирифт, ва онҳо баромада, ба замини Канъон рафтанд. Ва Абром заминро то дарозии он то ҷои Шехем, назди булути баланд сафар кард, ва Канъониён он вақт дар он замин зиндагӣ мекарданд. Ва Худованд ба Абром пайдо шуд ва ба ӯ гуфт: Ба тухми ту ин заминро хоҳам дод. Ва Абром дар он ҷо барои Худованде, ки ба ӯ пайдо шуда буд, қурбонгоҳ сохт. Ва ӯ аз он ҷо ба кӯҳи шарқии Байтҳел кӯчид ва дар он ҷо чодири худро барпо кард, Байтҳел аз тарафи ғарб ва Ангай аз тарафи шарқ буд, ва дар он ҷо қурбонгоҳе барои Худованд сохт ва номи Худовандро даъват кард. Ва Абром рафт ва рафта, дар биёбон ҷойгир шуд.

Ва қаҳатӣ дар рӯи замин рух дод, ва Абром ба Миср фурӯд омад, то дар он ҷо зиндагӣ кунад, зеро қаҳатӣ дар рӯи замин шадид шуда буд. Вақте ки Абром наздик шуд, ки ба Миср дарояд, Абром ба занаш Соро гуфт: Ман медонам, ки ту зани хушрӯй ҳастӣ. Пас чунин хоҳад шуд, ки вақте Мисриён туро бинанд, хоҳанд гуфт, ки ин зани ӯст, ва маро хоҳанд кушт, вале туро зинда хоҳанд нигоҳ дошт. Пас гуфтам, ки хоҳари ӯ ҳастам, то ки бо сабаби ту ба ман хуб шавад ва ҷони ман бо сабаби ту зинда монад. Шуд чунин, ки вақте Абром ба Миср даромад, мисриён занашро диданд ва дидан, ки ӯ хеле зебост. Ва ҳукмронони Фиръавн ӯро диданд ва ӯро ба Фиръавн тарифиданд ва ӯро ба хонаи Фиръавн оварданд. Ва ба Абром хуб муомила карданд тавассути ӯ, ва ба ӯ гӯсфандон, ва гӯсолаҳо, ва харҳо, ва хизматкорон, ва канизакҳо, ва қотирҳо ва шутурҳо доданд.

Ва Худо Фиръавн ва хонаи ӯро бо балоҳои бузург ва бад азоб дод, дар бораи Соро, зани Абром. Фиръавн Обромро хонда ва гуфт: Ин чӣ кор буд, ки ба ман кардӣ, ки ба ман хабар надодӣ, ки ӯ зани ту аст? Чаро гуфтӣ, ки ӯ хоҳари ман аст? Ва ман ӯро барои худам ба занӣ гирифтам. Акнун ин зани ту пеши ту аст, ӯро гирифта бирав. Ва Фиръавн ба мардон фармон дод, ки Абромро бо занаш ва ҳар чӣ доштааш равона кунанд.

13

Обром аз Миср бо зани худ ва бо ҳамаи дороии худ ва Лут бо ӯ ба биёбон рафт. Абром хеле сарватманд буд: у чорво, нуқра ва тило дошт. Ва ӯ аз ҷое, ки омада буд, ба биёбон то Байтҳил рафт, то он ҷое, ки чодири ӯ пештар буд, дар байни Байтҳил ва Аггай, ба ҷои қурбонгоҳе, ки ӯ дар аввал онҷо сохта буд, ва Обром дар онҷо номи Худовандро зикр кард. Ва Лут, ки бо Абром сафар мекард, гӯсфандон ва говҳо ва хаймаҳо дошт. Ва замин онҳоро наметавонист якҷоя ҷой диҳад, зеро моликиятҳои онҳо бисёр буд, ва замин онҳоро наметавонист якҷоя ҷой диҳад. Ва ҷанге байни чӯпонони чорвои Обром ва чӯпонони чорвои Лут рух дод, дар ҳоле ки Канъониён ва Фериззиён он вақт дар он замин мезистанд. Абром ба Лут гуфт: Бигзор байни ман ва ту ҷанг набошад ва байни чӯпонони ман ва чӯпонони ту низ ҷанг набошад, зеро мо бародарон ҳастем. Оё тамоми замин пеши ту нест? Аз ман ҷудо шав: агар ту ба тарафи чап равӣ, ман ба тарафи

рост меравам, ва агар ту ба тарафи рост равӣ, ман ба тарафи чап меравам. Ва Лут чашмҳои худро бардошта, тамоми минтақаи атрофи Урдунро дид, ки пеш аз он ки Худо Садум ва Ғамӯроро вайрон кунад, тамоман обёрӣшуда буд, монанди биҳишти Худо ва монанди замини Миср, то расидан ба Зуғар. Ва Лут барои худаш ҳамаи минтақаи атрофи Урдунро интихоб кард, ва Лут аз шарқ рафт, ва онҳо аз бародари худаш ҷудо шуданд. Абрам дар замини Канъон сокин шуд, Лут дар шаҳри атроф сокин шуд ва дар Содом чодар зад. Он одамоне, ки дар Содом буданд, пеши Худо хеле бад ва гунаҳкор буданд. Худо баъд аз ҷудо шудани Лут аз Абром ба ӯ гуфт: Чашмонатро бардор ва аз ҷое, ки акнун ҳастӣ, ба шимол ва ҷануб ва шарқ ва баҳр нигоҳ кун. зеро ки ҳамаи он заминеро, ки ту мебинӣ, ба ту ва ба насли ту то абад хоҳам дод. Ва насли туро чун регистони замин мегардонам, агар касе қодир бошад регистони заминро шумора кунад, насли ту низ шумора карда хоҳад шуд. Бархеста, заминро аз дарозӣ ва паҳноияш гузар, зеро онро ба ту ва ба насли ту то абад хоҳам дод. Ва Обром чодираш ҷо ба ҷо карда, омада назди дарахти булути Мамре, ки дар Ҳеброн буд, сокин шуд ва дар он ҷо барои Худованд қурбонгоҳ бино кард.

14

Дар замони подшоҳии Амарфал, подшоҳи Сеннаар, ва Ариёх, подшоҳи Елласар, Ходоллогомор, подшоҳи Елам, ва

Тарғал, подшоҳи миллатҳо, чунин шуд, Онҳо ҷанг карданд бо Балла, подшоҳи Содом, ва бо Барса, подшоҳи Гоморро, ва бо Сеннаар, подшоҳи Адама, ва бо Симобор, подшоҳи Себоим, ва подшоҳи Балак, ки ин Сеғор аст. Ҳамаи инҳо дар бораи дараи намакин розӣ шуданд, ки ҳамон баҳри намак аст. Дувоздаҳ сол онҳо ба Ходоллогомор хидмат карданд, аммо дар соли сездаҳум шӯриш карданд. Дар соли чордаҳум Ходоллогомор ва подшоҳон бо ӯ омаданд ва девҳоро дар Асторос ва Карноим заданд, ва миллатҳои қавиро ҳамроҳи онҳо, ва Оммоиёнро дар шаҳри Сауе заданд. Ва ҳуррӣҳоро дар кӯҳҳои Сеир, то дарахти баландбунёди Форон, ки дар биёбон аст. Ва онҳо баргашта, ба чашмаи ҳукм омаданд, ки ин Қодеш аст, ва ҳамаи ҳукмдоронони Амолиқ ва Амурриҳои дар Ҳазазонтамор зиндагикунандаро кушта партофтанд. Баромад подшоҳи Содом, ва подшоҳи Гоморро, ва подшоҳи Адама, ва подшоҳи Себоим, ва подшоҳи Балак, ки ин Сиғор аст, ва онҳо дар водии шӯр барои ҷанг саф кашиданд. ба сӯи Ходорлаомер подшоҳи Элам, ва Тидал подшоҳи миллатҳо, ва Амрафел подшоҳи Шинор, ва Ариёх подшоҳи Елласар, чаҳор подшоҳ ба сӯи панҷ. Водии шӯра чоҳҳои қир дошт. Подшоҳи Садум ва подшоҳи Ғамӯро гурехтанд ва дар он ҷо афтоданд, вале боқимондагон ба кӯҳистон гурехтанд. Онҳо тамоми аспҳои Содом ва Гомморраро ва тамоми хӯрокҳои онҳоро гирифтанд ва рафтанд. Онҳо Лутро, писари бародари Абромро, ва мол-мулки ӯро гирифтанд ва рафтанд, зеро ӯ дар Содом зиндагӣ мекард.

Омада шуда, аммо аз наҷотёфтагон касе ба Аброми ибронӣ хабар дод, ӯ аммо назди дарахти булути Мамбреи Аморӣ, бародари Эшкол ва бародари Аунон зиндагӣ мекард, онҳо ҳампаймонони Абром буданд. Абром шунид, ки бародараш Лут асир гирифта шудааст, ва се саду ҳаждаҳ нафар аз хизматкорони таълимдидаи хонаводааш худро шумурд ва онҳоро то Дон таъқиб кард. Ва ӯ худаш ва хизматгоронаш шабона бар онҳо ҳамла карданд, онҳоро заданд ва то Хоба, ки дар тарафи чапи Димишқ аст, таъқиб карданд. Ва ӯ ҳамаи асбҳои Содомро баргардонд, ва Лутро, бародарзодаи худро баргардонд, ва ҳамаи моликияти ӯро, ва занонро, ва мардумро. Подшоҳи Содом баромад, то ба пешвози ӯ биёяд, баъд аз он ки ӯ аз зарба задан ба Ходоллогомор ва подшоҳоне, ки бо ӯ буданд, баргашт ба водии Савӯ, ки ин дашти подшоҳон буд.

Ва Малкиседек, подшоҳи Солим, нон ва шароб баровард, ва ӯ коҳини Худои Таъолӣ буд. Ва ӯ Абромро баракат дод ва гуфт: Абром аз ҷониби Худои Таъолло, ки осмону заминро офарид, баракатдода бошад. Ва баракатнок бошад Худои Таъолло, ки душманони туро ба зери итоати ту дод, ва Абром ба ӯ даҳяки ҳама чизро дод. Подшоҳи Содом ба Абром гуфт: Мардонро ба ман деҳ, вале аспро барои худат гир. Обром ба подшоҳи Содом гуфт: Ман дасти худро ба сӯи Худованд, Худои Олӣ, ки осмону заминро офаридааст, баланд мекунам, Агар аз ришта то тасмаи кафш чизе аз ҳамаи моли ту гирам, то нагӯӣ, ки ман Обромро бойгардонидам. Ба ғайр аз он чӣ ки ҷавонон хӯрданд ва

қисми мардоне, ки бо ман ҳамроҳ рафтанд - Эшкол, Онан ва Мамре, инҳо қисм хоҳанд гирифт.

15

Баъд аз ин суханҳо, сухани Худованд ба Абром дар рӯё омад ва гуфт: Матарс, эй Абром, Ман сипари ту ҳастам, мукофоти ту хеле бузург хоҳад буд. Ӯ мегӯяд, вале Абром: Хоҷаин Худованд, чӣ ба ман медиҳӣ? Ман бефарзанд мераваму, вале писари Масек аз хонадони ман, ин Димишқ Элиезер. Ва Обром гуфт: Чунки ба ман фарзанде надодӣ, дар хонаам таваллудшуда маро ворис хоҳад шуд. Ва фавран овози Худованд ба ӯ омад ва гуфт: Ин шахс мероси ту нахоҳад шуд, балки он касе, ки аз худи ту берун меояд, ӯ мероси ту хоҳад шуд. Ӯ ӯро ба берун бароварда ва ба ӯ гуфт: Ба осмон нигоҳ кун ва ситорагонро бишумор, агар тавонӣ онҳоро шумурӣ. Ва гуфт: Насли ту ҳамин тавр хоҳад буд. Ва Абром ба Худо бовар кард, ва ин ба ӯ ҳамчун ростгорӣ ҳисоб шуд. Ва ба ӯ гуфт: Ман он Худое ҳастам, ки туро аз замини Калдониён берун овардам, то ин заминро ба ту ворис гардонам. Вале гуфт: Хоҷаи Худованд, аз рӯи чӣ донам, ки онро мерос хоҳам бурд? Ва ба ӯ гуфт: Барои ман гӯсолаи модаи сесоларо, бузи сесоларо, қӯчи сесоларо, кабӯтари ваҳширо ва кабӯтарро биёр. Ӯ ҳамаи инҳоро гирифт ва онҳоро аз миёна ҷудо кард ва онҳоро рӯ ба рӯи ҳамдигар гузошт, аммо парандагонро ҷудо накард. Паррандагон бар ҷасадҳо, бар дунимаҳои онҳо фуромаданд ва Абром бо онҳо

нишаст. Дар вақти ғуруби офтоб ҳолати беҳушӣ ба Абром фурӯ омад ва инак тарси торику бузург ба ӯ фурӯ меафтад. Ва ба Обром гуфта шуд: Донистан донӣ, ки тухми ту дар замини бегона мусофир хоҳад буд, ва онҳоро ғулом хоҳанд кард, ва онҳоро бад хоҳанд кард, ва онҳоро хор хоҳанд кард, чоҳор сад сол. Ва аммо миллате, ки онҳо ба он хизмат кунанд, Ман ҳукм хоҳам кард, ва баъд аз ин онҳо аз инҷо бо молу мулки бисёр берун хоҳанд омад. Ту бошад ба ҷониби ниёгонат дар осоиштагӣ хоҳӣ рафт, дар пирии хуб парвариш ёфта. Дар насли чорум онҳо ба ин ҷо баргардонида хоҳанд шуд, зеро ҳанӯз гуноҳони амурӣҳо то ҳол пур нашудаанд. Чун офтоб ба ғуруб расид, шуълаи оташ пайдо шуд ва инак танури дудкунанда ва мошъалҳои оташ, ки онҳо аз байни қисмҳои ҷудошудаи ин гузаштанд. Дар он рӯз Худованд бо Абром аҳд баст ва гуфт: Ба тухми ту ин заминро медиҳам, аз дарёи Миср то дарёи бузурги Фурот. Кенаиҳо, ва кенезаиҳо, ва кадмонаиҳоро. ва ҳиттиҳоро, ва перизиҳоро ва рафоимро, Ва Аморитҳо, ва Канъонитҳо, ва Ҳивитҳо, ва Гиргоситҳо, ва Ябуситҳо.

16

Сарои, зани Абром, ба ӯ фарзанд намезод ва ӯ канизаке мисриро дошт, ки номаш Ҳоҷар буд. Сарои ба Абром гуфт: Бубин, Худованд маро аз фарзанддорӣ маҳрум кардааст. Пас ба канизаки ман дарой, то ки аз ӯ фарзанд гирам. Ва Абром овози Сароиро шунид. Ва Соро, зани Абром, Ҳоҷари

мисриро, канизаки худро гирифта, баъд аз даҳ соли зиндагии Абром дар замини Канъон, ӯро ба шавҳари худ Абром ба зани дод. Ва ӯ ба сӯи Ҳоҷар дохил шуд ва ӯ ҳомиладор гардид, ва вақте ки дид, ки ҳомиладор аст, хоҷаинаш дар назари ӯ беиззат гардид. Сорой ба Абром гуфт: Аз ту ситамдида мешавам. Ман канизи худро ба оғӯшат додаам, вале вақте ки ӯ дид, ки ҳомиладор аст, дар назари ӯ хор шудаам. Худо байни ман ва ту ҳукм кунад. Абром ба Соро гуфт: Бубин, канизаки ту дар дастони ту аст, бо ӯ чунон рафтор кун, ки ба ту писанд ояд. Ва Соро ӯро озор дод ва ӯ аз назари Соро гурехт.

Фиристодаи Худованд ӯро дар канори чашмаи об дар биёбон ёфт, дар канори чашма дар роҳи Шур. Ва фиришташи Худованд ба ӯ гуфт: Ҳоҷар, канизаки Сорой, аз куҷо меоӣ ва ба куҷо меравай? Ва ӯ гуфт: Ман аз рӯи Сорои хоҷаи худ мегурезам. Фиристодаи Худованд ба ӯ гуфт: Назди хоҷаи худ баргард ва худро зери дасти ӯ фурӯтан намо. Ва фиристодаи Худованд ба ӯ гуфт: Насли туро зиёд ба зиёд хоҳам кард, ва он аз бисёрӣ шумурда нахоҳад шуд. Ва фиристодаи Худованд ба ӯ гуфт: Бубин, ту ҳомиладорӣ ва писар ба дунё меоварӣ, ва номи ӯро Исмоил хоҳӣ гузошт, зеро Худованд хорию зорӣ туро шунид. Ин одами деҳотӣ хоҳад буд, дастҳояш бар ҳама хоҳанд буд, ва дастҳои ҳама бар ӯ, ва дар пешрӯи ҳамаи бародаронаш хоҳад зист. Ва ӯ номи Худовандро, ки бо ӯ сухан мегуфт, хонд: Ту Худое ҳастӣ, ки маро мебинӣ, зеро гуфт: Ва ҳамоно пеш дидам Онро, ки ба ман зоҳир шуд. Барои ин ӯ чоҳро хонд, чоҳе ки

пеш аз он дидаанд; инак дар миёни Қодеш ва дар миёни Барод. Ва Ҳоҷар ба Абром писар зоид ва Абром номи писари худро, ки Ҳоҷар ба ӯ зоид, Исмоил гузошт. Абрам ҳаштоду шаш сола буд, вақте ки Ҳоҷар барои Абрам Исмоилро зоид.

17

Обром навадуну нуҳ сола шуд. Худованд ба Обром зоҳир шуд ва ба ӯ гуфт: Ман Худои ту ҳастам, дар пешгоҳи Ман хушнуд бош ва беайб бош. Ва Ман аҳди Худро байни Худ ва байни ту хоҳам гузошт ва туро бисёр зиёд хоҳам кард. Ва Абром ба рӯи худ афтод. Ва Худо ба ӯ сухан гуфт ва фармуд: Ва ман, ин аҳди ман бо тӯ аст, ва ту падари бисёрӣ миллатҳо хоҳӣ буд. Ва дигар ном туро Обром хонда нахоҳад шуд, балки ном туро Иброҳим хоҳад буд, зеро ки падари миллатҳои бисёр гузоштаам туро. Ва Ман туро бисёр-бисёр зиёд хоҳам кард ва туро ба миллатҳо табдил хоҳам дод ва подшоҳон аз ту берун хоҳанд омад. Ва Ман аҳди Худро байни ту ва байни насли ту баъд аз ту барои насилҳои онҳо барқарор хоҳам кард, то аҳди ҷовидонӣ бошад, то Худои ту ва Худои насли ту баъд аз ту бошам. Ва Ман ба ту ва ба насли ту баъди ту заминеро, ки ту дар он зиндагӣ мекунӣ, тамоми замини Канъонро ба моликияти абадӣ медиҳам ва Ман ба онҳо Худо мешавам. Ва Худо ба Иброҳим гуфт: Ту бояд аҳди маро нигоҳ дорӣ, ту ва наслҳои ту баъд аз ту дар тамоми наслҳои онҳо. Ва ин аҳде, ки шумо

нигоҳ медоред, байни ман ва шумо ва байни тухми ту баъд аз ту барои насли онҳо, хатна карда хоҳад шуд ҳар як нари шумо. Ва шумо гӯшти пӯсти пешониятонро хатна хоҳед кард ва ин нишонаи аҳди байни ман ва шумо хоҳад буд. Ва кӯдаке, ки ҳашт рӯза дорад, ба шумо хатна карда хоҳад шуд, ҳар нари ба насилҳои шумо, ҳам хонадод ва ҳам он, ки бо нуқра харида шудааст аз ҳар писари бегона, ки аз тухми ту нест, Суннат карда мешавад хонадоди хонаи ту ва бо нуқра харидашуда, ва аҳди ман дар гӯшти шумо ба аҳди ҷовидонӣ табдил мегардад. Ва мардеро, ки сунат нашудааст ва гӯшти пӯсти пешониаш дар рӯзи ҳаштум сунат карда нахоҳад шуд, ҷони ӯ аз насли худ нобуд хоҳад шуд, зеро ки аҳди маро шикастааст. Ва Худо ба Иброҳим гуфт: Сарой, зани ту, дигар ба номи Сарой хонда нахоҳад шуд, балки номи ӯ Сорро хоҳад буд. Ман ӯро баракат хоҳам дод ва ба ту аз ӯ фарзанд хоҳам бахшид ва онро баракат хоҳам дод ва ӯ ба миллатҳо табдил хоҳад шуд ва подшоҳони миллатҳо аз ӯ хоҳанд буд. Ва Иброҳим ба рӯи худ афтод ва хандид, ва дар андешаи худ гуфт: Оё ба садсола писар хоҳад шуд? Ва оё Сорро дар навадсолагӣ фарзанд хоҳад зоид? Иброҳим ба Худо гуфт: Исмоил ин пеши ту зинда бошад. Худо ба Иброҳим гуфт: Ҳа, бинед, Сора, зани шумо, ба шумо писар хоҳад зоид ва шумо номи ӯро Исҳоқ хоҳед хонд. Ман аҳди худро бо ӯ барқарор хоҳам кард, аҳди ҷовидон, то ба ӯ ва ба тухми ӯ бо ӯ Худо бошам. Дар бораи Исмоил, ин, Ман туро шунидаам, ва ин, Ман ӯро баракат додаам, ва ӯро афзун хоҳам кард, ва ӯро хеле зиёд хоҳам кард. Дувоздаҳ миллат ба вуҷуд хоҳад овард, ва ӯро

ба миллати бузург табдил хоҳам дод. Аммо аҳдномаи худро бо Исҳоқ барқарор хоҳам кард, ки Сора ӯро дар ҳамин вақт, дар соли оянда ба ту ба дунё хоҳад овард. Вай гап заданро бо ӯ тамом кард ва Худо аз Иброҳим баромад.

Ва Иброҳим писари худ Исмоилро гирифт, ва ҳамаи хонаборонҳои худро, ва ҳамаи бо нуқра харидашударо, ва ҳар як марди нари аз хонаи Иброҳимро, ва дар ҳамон рӯз пешпӯстҳои онҳоро хатна кард, чунон ки Худо ба ӯ гуфта буд. Иброҳим навадуну нуҳ сола буд, вақте ки гӯшти пешпӯши худро хатна кард. Исмоил, писари ӯ, сездаҳ сола буд, вақте ки гӯшти пешпӯсти худро хатна кард. Дар вақти он рӯз Иброҳим сунат карда шуд ва Исмоил, писари ӯ, Ва ҳамаи мардони хонаи ӯ ва аъзоёни хонадони ӯ ва хариди шуда бо нуқра аз миллатҳои бегона.

18

Худо ба ӯ назди дарахти болути Мамре пайдо шуд, вақте ки ӯ дар нимрӯз назди дари хаймааш нишаста буд. Чашмҳояшро бардошта нигоҳ кард ва дид, ки се мард болои сараш истода буданд, ва чун онҳоро дид, аз дари чодираш ба пешвози онҳо давид ва ба замин саҷда кард. Ва гуфт: Эй Худованд, агар пас лутфро пеши ту ёфтам, аз бандаат нагузар. Гирифта шавад об, ва онҳо пойҳои шуморо бишӯянд ва худро зери дарахт хунук кунед. Ва ман нон хоҳам гирифт ва шумо хоҳед хӯрд. Ва баъд аз ин шумо

ба роҳи худ хоҳед рафт, барои он ки шумо ба хизматгори худ гардонидед. Ва гуфт: Чунин кун, чунон ки шумо гуфтаед. Ва Иброҳим шитобон ба чодир назди Сорро рафт ва ба ӯ гуфт: Шитоб кун ва се паймона орди нозукро бихамир ва нонҳои дар хокистар пухташуда бипаз. Ва Иброҳим ба гову давид ва гӯсолачаи нарм ва хубе гирифт ва ба хизматкор дод, ва шитофт, ки онро тайёр кунад. Ӯ равған ва шир ва гӯсолае ки тайёр карда буд гирифт ва пеши онҳо гузошт, ва онҳо хӯрданд, аммо худаш зери дарахт пеши онҳо истода буд.

Ва ба ӯ гуфт: Куҷо аст Сарро, зани ту? Ӯ ҷавоб дод ва гуфт: Инак, дар чодир. Гуфт: Бозгашта, ман ба назди ту мувофиқи ин вақт дар фаслҳо меоям ва Сорро, зани ту, писар хоҳад дошт. Сорро шунид, ки назди дари хайма дар ақиби ӯ буд. Иброҳим ва Сора калонсол буданд ва дар синну сол пешрафта буданд, ва ба Сора шудани чизҳои занона қатъ шуда буд. Сорро дар дили худ хандид ва гуфт: Ҳанӯз ҳақиқатан ба ман то ҳоло нашудааст, вале хӯҷаини ман пиртар аст. Ва Худованд ба Иброҳим гуфт: Чаро Сорро дар дили худаш хандид ва гуфт: Оё ҳақиқатан зоиду хоҳам? Ман ки пир шудаам. Оё назди Худо ягон калима ғайриимкон хоҳад буд? Дар ҳамин вақт ба ту баргардам, ва Сора писар хоҳад дошт. Сарро инкор кард ва гуфт: Ман нахандидам, зеро тарсида буд. Ва ба ӯ гуфт: Не, балки ту хандидӣ.

Мардон аз он ҷо бархоста, ба тарафи Содом ва Ғамӯро нигоҳ

карданд. Иброҳим низ бо онҳо ҳамроҳ шуда, онҳоро бадраҷа мекард. Вале Худованд гуфт: Ман аз Иброҳим, хизматгори худ, онро ки мекунам, пинҳон намекунам. Иброҳим бошад, миллате бузург ва бисёр хоҳад шуд, ва дар ӯ ҳамаи миллатҳои замин баракат хоҳанд ёфт. Медонистам, зеро ки ӯ ба писарони худ фармон медиҳад ва ба хонаи худ баъд аз ӯ, ва онҳо роҳҳои Худовандро нигоҳ медоранд, то адолат ва ҳукм карданд, то ки Худованд бар Иброҳим биёварад ҳамаро, ҳар чӣ ки ба ӯ гуфт. Худованд гуфт: Фарёди Содом ва Гоморра ба ман зиёд шудааст ва гуноҳҳои онҳо бисёр бузург аст. Фуромада, хоҳам дид, оё мувофиқи фарёди онҳо, ки ба ман меояд, анҷом дода мешаванд, ё не, то донам. Ва мардон аз он ҷо баргашта, ба Содом омаданд, аммо Иброҳим ҳанӯз пеши Худованд истода буд. Ва Иброҳим наздик шуда, гуфт: Одилро бо беадолат якҷоя набинобуд ва одил чун беадолат нашавад. Агар дар шаҳр панҷоҳ одили адолатпарвар бошанд, оё онҳоро нобуд хоҳӣ кард? Оё барои хотири ин панҷоҳ одили адолатпарвар тамоми ҷойро раҳо нахоҳӣ кард, агар онҳо дар он бошанд? Ҳаргиз ту чунин кор намекунӣ, ки одилро бо беадаб кушӣ, ва одил монанди беадаб шавад, ҳаргиз! Оё Ту, ки ба тамоми замин додрасӣ мекунӣ, адолат намекунӣ? Худованд гуфт: Агар дар Содом панҷоҳ одили дар шаҳр бошанд, тамоми шаҳрро ва ҳамаи ҷойро бахотири онҳо раҳо мекунам. Ва Иброҳим ҷавоб дода гуфт: Акнун ман оғоз кардам, ки ба Худованди худ сухан гӯям, аммо ман хок ва хокистарам. Агар вале кам шаванд он панҷоҳ одилон ба чилу панҷ, оё ту бо сабаби он панҷ ҳамаи шаҳрро нобуд

хоҳӣ кард? Ва гуфт: Не, нобуд нахоҳам кард, агар дар онҷо чилу панҷ ёбам. Ва боз бо ӯ сухан гуфт ва гуфт: Агар аммо дар он ҷо чил нафар ёфта шаванд, ва гуфт: Бар хотири он чил нафар вайрон намекунам. Ва ӯ гуфт: Худованд, агар гап занам, чӣ мешавад? Агар дар он ҷо сӣ нафар ёфта шаванд? Ва Худованд гуфт: Ман онро барои сӣ нафар нобуд намекунам. Ва ӯ гуфт: Чунки ман ҷуръат дорам бо Худованд сухан гӯям, агар дар он ҷо бист нафар ёфта шаванд чӣ? Ва Худованд гуфт: Агар дар он ҷо бист нафар ёбам, нобуд нахоҳам кард. Ва ӯ гуфт: Парвардигоро, агар боз як бор гап занам, чӣ мешавад? Агар дар он ҷо даҳ нафар ёфта шаванд чӣ? Ва Ӯ гуфт: Бар хотири ҳамон даҳ нафар нобуд намекунам. Худованд рафт, вақте ки бо Иброҳим гап заданро тамом кард ва Иброҳим ба ҷои худ баргашт.

19

Ду фариштагон бегоҳ ба Содом омаданд. Лут назди дарвозаи Содом нишаста буд, ва чун Лут онҳоро дид, барои пешвози онҳо бархост ва рӯ ба замин саҷда кард. Ва гуфт, бубинед, Хӯҷаёнон, гардонед ба хонаи хизматгори шумо ва манзил кунед ва бишӯед пойҳои шумо ва бархоста барвақт хоҳед рафт ба роҳи шумо. Ва гуфтанд, не, балки дар кӯчаҳо манзил хоҳем кард. Ва ӯ онҳоро маҷбур кард, ва онҳо ба сӯи ӯ гардиданд ва ба хонаи ӯ даромаданд, ва ӯ барои онҳо нӯшокӣ тайёр кард ва барои онҳо нони беҳамира пухт, ва онҳо хӯрданд. Пеш аз хобидан, мардони шаҳр, содомиён

хонаро гирду атроф карданд, аз ҷавонмард то калонсол, ҳамаи мардум якҷоя. Ва онҳо Лутро садо заданд ва ба ӯ гуфтанд: Куҷоянд он мардоне, ки имшаб ба наздат даромаданд? Онҳоро назди мо берун биёр, то ки бо онҳо омезиш кунем. Лут ба сӯи онҳо ба остонаи дар баромад ва дарро аз паси худ баст. Вай ба онҳо гуфт: Ҳаргиз, бародарон, бадӣ накунед. Ман ду духтар дорам, ки онҳо ҳеҷ марде нашинохтаанд. Онҳоро назди шумо берун меоварам ва бо онҳо чунон рафтор кунед, ки ба шумо писанд ояд. Танҳо ба ин мардон ноҳақӣ накунед, зеро онҳо зери пӯшиши бом ман даромадаанд. Ба ӯ гуфтанд: Аз ин ҷо дур шав! Ту барои зиндагӣ кардан омадаӣ, на барои ҳукм кардан! Акнун туро бадтар аз онҳо ҷазо медиҳем. Ва онҳо ба Лут хеле фишор меоварданд ва барои шикастани дар наздик шуданд. Мардон дастҳояшонро дароз карда, Лутро ба наздикии худ ба хона кашиданд ва дари хонаро пӯшиданд. Мардҳоеро, ки дар дари хона буданд, аз хурд то калон бо кӯрӣ заданд ва онҳо ҳангоми ҷустуҷӯи дар гиҷ монданд. Вале мардон ба Лут гуфтанд: Оё дар ин ҷо ба ту домодҳо, ё писарон, ё духтарон ҳастанд? Ё агар касе дигаре ба ту дар шаҳр ҳаст, уро аз ин ҷо берун биёр, Зеро ки мо ин ҷойгоҳро ҳалок мекунем, чунки фарёди онҳо пеши Худованд баланд шуд ва Худованд моро фиристод, то онро нобуд кунем. Лут баромад ва бо писарзодҳояш, ки духтаронашро гирифта буданд, сухан гуфт ва ба онҳо гуфт: Хезед ва аз ин ҷой баромадед, зеро Худованд шаҳрро вайрон мекунад. Вале ба назари писарзодҳояш ӯ шӯхӣ мекард. Вақте ки саҳар шуд, фариштагон Лутро шитофтанд ва гуфтанд: Бархез, занат ва

ду духтаратро, ки дорӣ, бигир ва берав, то ки ту низ бо беқонуниҳои шаҳр ҳалок нашавӣ. Ва онҳо ошуфта шуданд ва фариштагон дасти ӯ ва дасти зани ӯ ва дастҳои ду духтарони ӯро гирифтанд, зеро Худованд ба ӯ раҳм кард.

Ва шуд, вақте онҳоро берун баровардан, гуфтанд: Наҷот додан, ҷони худатро наҷот деҳ, ба ақиб нигоҳ накун ва дар ҳамаи минтақаи атроф истода намон, ба кӯҳ наҷот ёб, то ҳеҷ гоҳ гирифта нашавӣ. Лут ба онҳо гуфт: Илтимос мекунам Хӯҷоин, аз он ҷо ки чокари шумо раҳм ёфт пеши шумо ва шумо адолати худро бузург кардед, ки мекунед бар ман, барои зиндагӣ кардани ҷони ман, аммо ман наметавонам ба кӯҳ наҷот ёбам, мабодо бадиҳо маро дарёбанд ва мемирам. Инак, ин шаҳр наздик аст, то ман ба он ҷо паноҳ барам, ки он хурд аст, ва дар он ҷо наҷот хоҳам ёфт. Оё он хурд нест? Ва ҷони ман ба хотири ту зинда хоҳад монд. Ва ба ӯ гуфт: Бубин, ман аз рӯи ту ҳайрон шудам ва дар бораи ин калима, ки шаҳреро, ки ту дар бораи он гуфтӣ, вайрон накунам. Пас шитоб кун, то дар он ҷо ниҷот ёбӣ, зеро ман наметавонам коре анҷом диҳам, то ту ба он ҷо наёӣ. Аз ин сабаб номи он шаҳрро Сиғор хонд. Офтоб бар замин баромад кард ва Лут ба Сиғор дохил шуд. Ва Худованд бар Содом ва Гоморра гӯгирд ва оташ аз ҷониби Худованд аз осмон борид. Ва Ӯ ин шаҳрҳоро вайрон кард ва тамоми атрофро ва тамоми сокинони шаҳрҳоро ва ҳар чизе, ки аз замин мерӯид. Ва зани ӯ ба ақиб нигоҳ кард ва ба сутуни намак табдил шуд. Иброҳим бархост зуд субҳ ба он ҷое, ки пеш Худованд истода буд. Ва ӯ ба рӯи Содом ва

Гоморра нигарист ва ба рӯи минтақаи атроф, ва дид, ки инак аз замин шӯълае мебаромад, монанди буғи танӯр. Ва шуд чунин, ки вақте Худо ҳамаи шаҳрҳои минтақаи атрофро нобуд кард, Худо Иброҳимро ёд кард ва Лутро аз миёнаи вайронӣ фиристод, ҳангоме ки Худованд шаҳрҳоеро, ки дар онҳо Лут зиндагӣ мекард, вайрон кард.

Лут аз Сиғур баромад ва дар кӯҳ нишаст, худаш ва ду духтараш бо ӯ, зеро ки ӯ аз сукунат кардан дар Сиғур тарсид, ва дар ғор сукунат кард, худаш ва ду духтараш бо ӯ. Калонтар ба хурдтар гуфт: Падари мо пир аст, ва ҳеҷ кас дар рӯи замин нест, ки ба мо дохил шавад, чунон ки ба тамоми замин шояд. Биё ва биёед ба падари худ шароб нӯшонем ва бо ӯ бихобем ва аз падари худ тухм бардорем. Онҳо дар он шаб ба падарашон шароб нӯшониданд ва калонтар даромада, дар он шаб бо падарашон хобид, ва ӯ надонист дар вақти хобидани ӯ ва дар вақти бархостани. Дар рӯзи оянда чунин шуд, ки калонтар ба хурдтар гуфт: Бубин, дирӯз бо падари худ хобидам. Биё имшаб низ ӯро шароб нӯшонем ва ту даромада бо ӯ бихоб, то аз падари худ насл бардорем. Онҳо дар он шаб низ ба падарашон шароб нӯшониданд, ва духтари хурдтар даромада бо падараш хобид, ва ӯ надонист дар вақти хобидан ва бархостани ӯ. Ва ҳомиладор шуданд ду духтари Лут аз падари худ. Ва калонтар писар зоид ва номи ӯро Моаб гузошт, гуфта: Аз падари ман, ин падари моабиён то имрӯз аст. Ҷавонтар ҳам писар зоид ва номи ӯро Аммон гузошт ва гуфт: Писари насли ман, ин падари Аммониён то имрӯз аст.

20

Ва Иброҳим аз он ҷо ба тарафи ҷануб ба замин ҳаракат кард ва байни Қодеш ва Шур истиқомат намуд ва дар Герар муқими шуд. Иброҳим дар бораи Сорро, зани худ, гуфт, ки ӯ хоҳари ман аст, зеро ӯ тарсид бигӯяд, ки ӯ зани ман аст, то мардони шаҳр ӯро бо сабаби ӯ накушанд. Вале Абимелех, подшоҳи Герор, фиристод ва Сорроро гирифт. Ва Худо дар хоби шабона ба назди Абимелех омад ва гуфт: Бубин, ту хоҳӣ мурд дар бораи зане, ки гирифтӣ, зеро ӯ бо шавҳар зиндагӣ мекунад. Абимелех аммо ба ӯ даст назад ва гуфт: Худованд, оё миллати надонанда ва одилро нобуд мекунӣ? Оё ӯ худаш ба ман нагуфт, ки хоҳари ман аст? Ва оё ӯ ба ман нагуфт, ки бародари ман аст? Ман инро бо дили пок ва бо адолати дастҳо кардам. Худо дар хоб ба ӯ гуфт: Ман медонистам, ки ту инро бо дили пок кардӣ, ва Ман туро рост доштам, то ба Ман гуноҳ накунӣ. Барои ҳамин Ман ба ту иҷозат надодам, ки ба ӯ даст занӣ. Акнун занро ба он мард баргардон, зеро ки ӯ пайғамбар аст ва барои ту дуо хоҳад кард ва ту зинда хоҳӣ монд, вале агар намегардонӣ, хоҳӣ донист ки ту ва ҳама моли ту хоҳед мурд. Ва Абимелех субҳ барвақт бархост, ва ҳамаи хизматгорони худро даъват кард, ва ҳамаи ин суханҳоро ба гӯши онҳо гуфт, ва ҳамаи одамон хеле тарсиданд. Ва Абимелех Иброҳимро даъват кард ва ба ӯ гуфт: Чӣ ин кор кардӣ бо мо? Магар мо ба ту гуноҳ кардем, ки ту бар ман ва бар подшоҳии ман гуноҳи бузургро овардӣ? Корро, ки ҳеҷ кас нахоҳад кард, ту ба ман

кардӣ. Вале Абимелех ба Иброҳим гуфт: Чӣ дида, ин корро кардӣ? Иброҳим гуфт: Зеро гуфтам, пас дар ин ҷо тақво нест ва маро бар хотири занам хоҳанд куштан. Ва дар ҳақиқат, ӯ хоҳари ман аст аз падар, вале на аз модар, ва ӯ ба зани ман табдил шуд. Вақте ки Худо маро аз хонаи падарам бароварда, ба ӯ гуфтам: Ин одилонаро бо ман хоҳӣ кард: дар ҳар ҷое ки мо дарояем, дар бораи ман гӯ, ки бародари ман аст. Абимелех ҳазор дидрахма, гӯсфандон, гӯсолаҳо, хизматгорон ва канизакҳо гирифт ва ба Иброҳим дод ва Сораи зани ӯро ба ӯ баргардонд. Ва Абимелех ба Иброҳим гуфт: Бубин, замини ман пеши ту аст, дар ҳар ҷое ки ба ту маъқул бошад, зиндагӣ кун. Ба Сора вале гуфт: Бубин, ҳазор дидрахма ба барадарат додаам, ин барои ту барои иззати чеҳраат хоҳад буд, ва барои ҳамаи онҳое, ки бо туанд, ва дар ҳама чиз рост гӯй. Иброҳим ба Худо дуо кард ва Худо Абимелех, зани ӯ ва канизакони ӯро шифо дод ва онҳо таваллуд карданд. Зеро ки Худованд ҳамаи раҳимҳоро дар хонаи Абимелех аз берун пӯшида буд бо сабаби Сорро, зани Иброҳим.

21

Ва Худованд Сорроро дидор кард, чунон ки гуфта буд, ва Худованд бо Сорро он чи ваъда дода буд, анҷом дод. Ва ҳомиладор шуда, писарро барои Иброҳим дар пирӣ зоид, дар он вақте ки Худованд ба ӯ гуфта буд. Ва Иброҳим номи писари худро, ки ба ӯ таваллуд шуд ва Сорро ӯро зоид,

Исҳоқ гузошт. Иброҳим Исҳоқро дар рӯзи ҳаштум суннат кард, чунон ки Худо ба ӯ фармуда буд. Ва Иброҳим сад сола буд, вақте ки писараш Исҳоқ ба ӯ таваллуд шуд. Сорро гуфт: Худованд ба ман хандаро овард, зеро ҳар кӣ шунавад, бо ман хурсандӣ хоҳад кард. Ва гуфт: Кӣ ба Иброҳим хоҳад гуфт, ки Сора кӯдакро шир медиҳад? Зеро ман дар пирии худ писар зоидам. Ва кӯдак калон шуд ва аз шир ҷудо карда шуд, ва Иброҳим меҳмонии бузург барпо кард дар он рӯзе, ки писараш Исҳоқ аз шир ҷудо карда шуд. Вале Сарро дид, ки писари Ҳоҷари Мисрӣ, ки аз Иброҳим буд, бо Исҳоқи писараш бозӣ мекунад. Ва ба Иброҳим гуфт: Ин канизак ва писараш ро берун кун, зеро писари ин канизак бо писари ман Исҳоқ ворис нахоҳад шуд. Ин калима хеле сахт ба назар расид пеш аз Иброҳим дар бораи писари ӯ. Худо ба Иброҳим гуфт: Дар бораи кӯдак ва канизак пеши ту сахт набошад. Ҳар чӣ Сорро ба ту гӯяд, ба овози ӯ гӯш кун, зеро зурриёти ту дар Исҳоқ хонда хоҳад шуд. Ва писари ин канизакро низ ба миллати бузург табдил хоҳам кард, зеро ки ӯ тухми туст. Иброҳим субҳ бархост ва нонҳо ва машки обро гирифт ва ба Ҳоҷар дод ва кӯдакро бар китфи ӯ гузошт ва ӯро фиристод. Ӯ рафт ва дар биёбон, наздики чоҳи савганд, сарсон мешуд. Об аз машк тамом шуд ва ӯ кӯдакро зери як дарахти кож партофт. Рафта, аз дур нишаст, дар муқобили ӯ, мисли партоби камон, зеро гуфт: Наметавонам марги кӯдакамро бинам. Ва дар муқобили ӯ нишаст, ва кӯдак фарёд зада, гиря кард. Худо овози кӯдакро аз ҷое, ки ӯ буд, шунид ва фариштаи Худо Ҳоҷарро аз осмон даъват кард ва ба ӯ гуфт: Чӣ шуд, Ҳоҷар? Матарс, зеро Худо овози

кӯдакро аз ҷое, ки ӯст, шунидааст. Бархез ва кӯдакро гир ва онро бо дасти худ нигоҳ дор, зеро ман онро миллати бузург хоҳам сохт. Ва Худо чашмони ӯро кушод ва ӯ чоҳи обе бо оби зинда дид ва рафт ва машкро аз об пур кард ва ба кӯдак об дод. Ва Худо бо кӯдак буд, ва ӯ афзуд ва дар биёбон сукунат кард ва тиранадоз шуд. Ва ӯ дар биёбон сукунат кард ва модараш барои ӯ зане аз Форони Миср гирифт.

Дар он вақт чунин шуд, ки Абимелех ва Ӯхузос машваратчии ӯ ва Фихол сарлашкари қувваи ӯ ба Иброҳим гуфтанд: Худо дар ҳар кори ту бо ту аст. Акнун пас савганд ёд кун ба ман ба Худо, ки ба ман зарар нарасонӣ, на ба тухми ман ва на ба номи ман, балки мувофиқи адолате, ки ман бо ту кардам, бо ман хоҳӣ кард ва бо замине, ки ту дар он истиқомат кардӣ. Ва Иброҳим гуфт: Ман савганд ёд мекунам. Ва Иброҳим Абималикро дар бораи чоҳҳои об сарзаниш кард, ки хизматкорони Абималик онҳоро гирифта буданд. Ва Абимелех ба ӯ гуфт: Ман намедонистам, ки ба ту ин корро кард, на ту ба ман хабар додӣ ва на ман шунидам, магар имрӯз. Ва Иброҳим гӯсфандон ва гӯсолаҳоро гирифт ва ба Абимелех дод, ва ҳар дуи онҳо аҳд бастанд. Ва Иброҳим ҳафт миши барраи гӯсфандро ҷудогона барпо кард. Ва Абимелех ба Иброҳим гуфт: Ин ҳафт моддагӯсфанде, ки ту онҳоро алоҳида гузоштай, чӣ ҳастанд? Ва Иброҳим гуфт, ки ҳафт моддагӯсфандҳоро аз ман хоҳӣ гирифт, то барои ман шаҳодат бошанд, ки ман ин чоҳро кофтам. Аз ин сабаб ӯ номи он ҷойро Чоҳи савганд гузошт, зеро ки онҷо ҳарду савганд хӯрданд. Ва онҳо аҳд

бастанд дар чоҳи савганд, ва Абимелех, Оҳузати машваратчии ӯ ва Фихоли сарлашкари қувваи ӯ бархостанд ва ба замини филистинҳо баргаштанд. Ва Иброҳим майдонеро дар чоҳи суганд кошт ва дар он ҷо номи Худовандро, Худои ҷовидонӣ, даъват кард. Иброҳим дар замини Филистинҳо рӯзҳои бисёр зист кард.

22

Ва шуд баъд аз ин сухан ҳо, Худо Иброҳимро санҷид ва ба ӯ гуфт: Иброҳим, Иброҳим, ва ӯ гуфт: Бинед, ман. Ва гуфт: Писари дӯстдоштаи худ, Исҳоқро, ки дӯсташ доштӣ, бигир ва ба замини баланд биров ва ӯро дар он ҷо дар яке аз кӯҳҳое, ки ба ту мегӯям, қурбонии сӯхтанӣ кун. Иброҳим субҳ бархост ва хари худро зини кард, бо худаш ду хизматкор ва писараш Исҳоқро гирифт, ҳезум барои қурбонии сӯхтанӣ шикофт, бархоста рафт ва дар рӯзи сеюм ба ҷое омад, ки Худо ба ӯ гуфта буд. Ва Иброҳим чашмонашро ба боло бардошт ва ҷойро аз дур дид. Ва Иброҳим ба хизматгорони худ гуфт: Шумо дар инҷо бо харак нишинед, ман ва писарак то он ҷо меравем, ва сиҷда карда, ба назди шумо бармегардем. Иброҳим ҳизумҳои қурбонии сӯзонидашударо гирифт ва онҳоро ба писараш Исҳоқ гузошт, худаш оташ ва шамшерро ба даст гирифт, ва ҳар ду якҷоя рафтанд. Исҳоқ ба падараш Иброҳим гуфт: Падар! Ӯ гуфт: Чӣ шуд, фарзандам? Исҳоқ гуфт: Инак оташ ва чӯбҳо ҳастанд, вале гӯсфанд барои қурбонии сӯзонидан

куҷост? Иброҳим гуфт: Худо Худаш барои қурбонии сӯзонӣ гӯсфанд хоҳад ёфт, фарзанди ман. Ва ҳар дуи онҳо якҷоя рафтанд, Онҳо ба ҷое омаданд, ки Худо ба ӯ гуфта буд, ва Иброҳим дар он ҷо қурбонгоҳ сохт ва ҳизумро гузошт, ва писари худ Исҳоқро баста, ӯро бар қурбонгоҳ болои ҳизум гузошт. Ва Иброҳим дасти худро дароз кард, то шамшерро гирад ва писари худро забҳ кунад. Ва Фиристодаи Худованд ӯро аз осмон хонд ва гуфт: Иброҳим, Иброҳим! Вай гуфт: Инак ман. Ва гуфт: Дасти худро бар кӯдак нагузор ва ба ӯ ҳеҷ чиз накун, зеро акнун донистам, ки ту аз Худо метарсӣ ва писари маҳбуби худро барои ман аҷ накардӣ. Ва Иброҳим чашмонашро боло бардошт ва дид, ки инак қӯчкоре дар бутаи Сабек бо шохҳояш гир кардааст. Ва Иброҳим рафт ва қӯчкорро гирифт ва ӯро ба ҷои Исҳоқ, писараш, ба қурбонии сӯхта овард.

Ва Иброҳим номи он ҷойро Худованд дид гузошт, то ки имрӯз гӯянд: Дар кӯҳи Худованд дида шуд. Ва Фиристодаи Худованд Иброҳимро бори дуюм аз осмон хонд, Гуфта, Ба худам савганд хӯрдам, мегӯяд Худованд, барои он ки ту ин корро кардӣ ва писари маҳбуби худро барои Ман аямон накардӣ, Ҳақиқатан баракат дода, туро баракат хоҳам дод ва зиёд карда, тухми туро зиёд хоҳам кард, чун ситорагони осмон ва чун реги канори баҳр, ва тухми ту шаҳрҳои душманонро мерос хоҳад бурд. Ва дар тухми ту ҳамаи миллатҳои замин баракат хоҳанд ёфт, зеро ки ту ба овози ман итоат кардӣ. Иброҳим ба хизматгорони худ рӯ гардонд, ва онҳо хеста шуда, якҷоя ба чоҳи савганд

рафтанд. Ва Иброҳим дар чоҳи савганд зист.

Шуд ки баъд аз ин суханҳо, ба Иброҳим хабар дода шуд, гуфта: Ин ки Милко ҳам писарон ба Ноҳур, бародари ту, зоидааст. Узро нахустзода, ва Бузро бародари ӯ, ва Камуелро падари сурӣҳо ва Ҳазад, ва Азау, ва Фалдес, ва Елдаф, ва Бетуел. Бетуел Ребекка-ро ба вуҷуд оварда. Ин ҳашт писар буданд, ки Милка барои Наҳор, бародари Иброҳим зоид. Ва канизаки ӯ, ки номаш Реума буд, низ Табек, Таам, Тохос ва Мохоро зоид.

23

Ҳаёти Сорро сад бисту ҳафт сол шуд. Ва Сорро дар шаҳри Арбок, ки дар водӣ қарор дорад, вафот кард. Ин ҳамон Ҳеброн дар замини Канъон аст. Иброҳим омад, то барои Сорро ногиря кунад ва мотам гирад. Ва Иброҳим аз мурдаи худ бархост ва ба писарони Хет гуфт: Мусофир ва ғариб ман дар миёни шумо ҳастам, пас ба ман моликияти қабр дар миёни шумо диҳед, то мурдаи худро аз назди худ дафн кунам. Писарони Ҳет ба Иброҳим ҷавоб доданд ва гуфтанд: Не, хоҷа. Шунав, эй подшоҳ аз ҷониби Худо, ту дар миёни мо ҳастӣ, мурдаи худро дар беҳтарин қабрҳои мо дафн кун, зеро ҳеҷ яке аз мо қабри худро аз ту барои дафн кардани мурдаат дар он ҷо манъ нахоҳад кард. Бархоста, Иброҳим ба мардуми он замин, ба писарони Ҳет таъзим кард. Ва Иброҳим ба онҳо сухан гуфт ва гуфт: Агар дар ҷони шумо

хоҳиш доред, ки мурдаи маро аз пеши рӯям дафн кунам, маро бишнавед ва дар бораи ман бо Эфрони писари Саор сухан гӯед. Ва бигузор ба ман ғори дуплунро, ки ба ӯ тааллуқ дорад ва дар қисми майдони ӯ қарор дорад. Сими арзишнокро ба ман бидиҳед, то онро дар байни шумо ба моликияти гӯристон гирам. Эфрон дар миёни писарони Хет нишаста буд, ва Эфрони Хеттӣ ба Иброҳим ҷавоб дод ва гуфт, дар ҳузури писарони Хет ва ҳамаи касоне, ки ба шаҳр дохил мешуданд: Назди ман шав, хӯҷаин, ва ба ман гӯш кун: майдонро ва ғоре, ки дар он аст, ба ту медиҳам. Пеши ҳамаи шаҳрвандони ман ба ту додаам, мурдаи худро дафн кун. Ва Иброҳим пеш аз мардуми он замин сиҷда кард. Ва ӯ ба Эфрон дар гӯши мардуми он замин гуфт: Чунки ту ҳастӣ, маро бишнав, нуқраи майдонро аз ман бигир ва мурдаи худро дар он ҷо дафн хоҳам кард. Эфрон ба Иброҳим ҷавоб дод ва гуфт, Не, хӯҷаин, ман шунидаам, замин чорсад дидрахмаи нуқра аст, аммо ин байни ман ва ту чӣ мебошад? Ту мурдаи худро дафн кун. Ва Иброҳим сухани Эфронро шунид ва Иброҳим ба Эфрон нуқраеро баргардонд, ки ба гӯшҳои писарони Ҳет гуфта буд, чаҳорсад дидрахма нуқраи қабулшуда назди тоҷирон. Ва майдони Эфрон, ки дар ғори дугона буд, ки дар рӯбарӯи Мамрӣ қарор дошт, майдон ва ғоре, ки дар он буд, ва ҳар дарахте, ки дар майдон буд, ва ҳар он чӣ, ки дар сарҳадҳои он гирду атроф буд, қарор гирифт. ба Иброҳим, ба моликият пеш аз писарони Ҳет ва ҳамаи даромадкунандагон ба шаҳр. Баъд аз ин Иброҳим занаш Сораро дар ғори майдони дукарата дафн кард, ки дар

муқобили Мамре қарор дорад, яъне Ҳеброн дар замини Канъон. Ва майдон ва ғоре, ки дар он буд, ба Иброҳим ҳамчун моликияти қабр аз писарони Ҳет тасдиқ шуд.

24

Ва Иброҳим калонсол буд ва дар рӯзҳояш пешрафта буд, ва Худованд Иброҳимро дар ҳама чиз баракат дод.

Ва Иброҳим ба хизматкори калонтари хонаи худ, ки ҳокими ҳамаи моли ӯ буд, гуфт: Дасти худро зери рони ман гузор. Ва ман суганд медиҳам туро ба Худованди Худои осмон ва Худои замин, то ки зан нагирӣ барои писари ман Исҳоқ аз духтарони канъониён, ки ман бо онҳо дар байни онҳо зиндагӣ мекунам. Аммо ё ба замини ман, ки ман дар он таваллуд шудам, хоҳӣ рафт ва ба қабилаи ман, ва барои писари ман Исҳоқ аз он ҷо зан хоҳӣ гирифт. Хизматкор ба ӯ гуфт: Агар зан нахоҳад бо ман ба ин замин рафтан, оё писари туро ба он замине, ки аз он ҷо баромадӣ, бозгардонам? Иброҳим ба ӯ гуфт: Эҳтиёт бош, писари маро ба он ҷо баргардонда набар. Худованди Худои осмон ва Худои замин, ки маро аз хонаи падарам ва аз замине, ки дар он таваллуд шудам, гирифт, ки ба ман гуфт ва ба ман савганд хӯрд ва гуфт: Ба ту ва ба тухми ту ин заминро медиҳам, Ӯ худаш фариштаи Худро пеши ту мефиристад, ва ту аз он ҷо барои писарам зан мегирӣ. Агар зан нахоҳад бо ту ба ин замин равад, ту аз савганди ман озод хоҳӣ буд,

танҳо писарамро ба он ҷо баргардонда набар. Ва хизматгор дасти худро зери рони Иброҳим, хоҷаи худ гузошт ва ба ӯ дар бораи ин калима савганд хӯрд. Ва хизматгор даҳ шутур аз шутурони хӯҷаинаш гирифт ва аз ҳамаи чизҳои хуби хӯҷаинаш бо худаш бурд ва бархоста ба Месопотамия, ба шаҳри Наҳор рафт. Ва ӯ шутурҳоро берун аз шаҳр, назди чоҳи об, дар вақти бегоҳ, вақте ки занҳое, ки об мекашанд, берун меоянд, хобонд.

Ва гуфт: Эй Худованд, Худои хоҷаи ман Иброҳим, имрӯз пеши ман муваффақият бидеҳ ва бо хоҷаи ман Иброҳим раҳм кун. Ин ман дар болои чашмаи об истодаам, ва духтарони сокинони шаҳр мебароянд, то об кашанд. Ва он духтари бокира хоҳад буд, ки ба ӯ ман гӯям: Кӯзаи обат майл кун, то биёшомам, ва ӯ ба ман гӯяд: Ту биёш ва шутуронатро низ об хоҳам дод, то нӯшидан бас кунанд, инро барои хизматгорат Исҳоқ омода кардӣ, ва дар ин хоҳам донист, ки бо хӯҷоинам Иброҳим раҳм кардӣ.

Ва шуд пеш аз он ки ӯ гап заданро дар андешааш тамом кунад, ва инак Ребекка берун меомад, ки аз Батуил, писари Милкаи зани Наҳур, бародари Иброҳим таваллуд шуда буд, ва кӯзаи обро бар китфҳояш дошт. Ва он духтари покиза ба намуд хеле зебо буд, духтари покиза буд, ҳеҷ марде ӯро нашинохта буд. Ӯ ба чашма фуромада, кӯзаи оби худро пур кард ва боло рафт. Хизматкор ба пешвози ӯ давид ва гуфт: Ба ман каме об аз кӯзаи ту нӯш. Ва вай гуфт: Бинӯш, хӯҷаин, ва шитофт ва кӯзаи обро бар бозуи худ фурӯд овард ва ба ӯ

нӯшонд, то ки ӯ аз нӯшидан бас кард. Ва гуфт: Ва барои шутурҳои ту низ об хоҳам кашид, то ҳамаашон бинӯшанд. Ва шитофт ва ҳавзаи обро ба дарун сатил холӣ кард ва ба сӯи чоҳ давид, то боз об кашад ва барои ҳамаи шутурҳо об кашид. Он одам ӯро бодиққат мушоҳида мекард ва хомӯш мемонд, то бифаҳмад, ки оё Худованд роҳи ӯро муваффақ гардонидааст ё не. Шуд чунин, ки вақте ҳама шутурҳо нӯшиданро тамом карданд, он мард гӯшвораҳои тиллоӣ ба вазни як дирҳам ва ду дастбанди тиллоӣ барои дастҳои ӯ гирифт, ки вазни онҳо даҳ мисқол тилло буд. Ва ӯ аз вай пурсид ва гуфт: Духтари кӣ ҳастӣ? Ба ман бигӯ, оё дар хонаи падарат ҷое барои мо ҳаст, то фурӯд оем? Ва ӯ ба вай гуфт: Ман духтари Батуил ҳастам, ки Милка барои Наҳор зоид. Ва ӯ ба вай гуфт: Мо кох ва хӯроки чорво бисёр дорем ва ҷой барои монданатон низ ҳаст. Ва мард розӣ шуда, ба Худованд саҷда кард. Ва ӯ гуфт: Баракатнок бод Худованд, Худои хӯҷаини ман Иброҳим, ки адолат ва ҳақиқати ӯро аз хӯҷаини ман тарк накард ва Худованд маро ба хонаи бародари хӯҷаини ман муваффақ гардонид. Ва хизматкор давида, ба хонаи модари ӯ хабар дод мувофиқи ин суханҳо. Ребекка бародаре дошт, ки номаш Лабан буд ва Лабан ба сӯи он мард берун ба чашма давид. Ва шуд вақте ки гӯшворҳо ва дастбандҳоро дар дастҳои хоҳараш дид, ва вақте ки суханҳои Ребеккаи хоҳарашро шунид, ки мегуфт: Ҳамин тавр он мард ба ман гуфтааст, ӯ ба назди он мард омад, ки назди шутурон дар канори чашма истода буд. Ва ба ӯ гуфт: Биё дарояд, эй баракатёфтаи Худованд, чаро берун истодаӣ? Ман хонаро ва ҷойро барои шутурон тайёр

кардаам. Мард ба хона дохил шуд ва шутурҳоро бор гирифт ва ба шутурҳо кохпоя ва хӯроки чорво дод ва об барои шустани пойҳои худ ва пойҳои мардҳое, ки бо ӯ буданд, дод. Ва ӯ пеши онҳо нонҳо гузошт, то бихӯранд, ва гуфт: Намехӯрам, то сухананҳои худро нагӯям. Ва гуфт: Бигӯ.

Ва гуфт: Ман хизматгори Иброҳим ҳастам. Худованд хӯҷоини маро бисёр баракат дод ва ӯ баланд шуд, ва ба ӯ гӯсфандон, гӯсолаҳо, нуқра, тилло, хизматкорон, канизакон, шутурон ва харон дод. Ва Сорро, зани хӯҷоини ман, баъд аз пир шудани ӯ писаре ба хӯҷоини ман зоид ва ӯ ҳар чӣ доштро ба ӯ дод. Ва хӯҷоини ман маро савганд хӯронд ва гуфт: Барои писарам аз духтарони канъониён, ки ман дар замини онҳо ғариб ҳастам, зан нахоҳӣ гирифт. Аммо ту ба хонаи падарам хоҳӣ рафт ва ба қабилаам, ва аз он ҷо барои писарам зан хоҳӣ гирифт. Ман ба хӯҷаинам гуфтам: Мабодо зан бо ман нахоҳад рафт. Ва ба ман гуфт: Худованд Худо, ки ман пеши Ӯ хушнуд будам, Худаш Паёмбари Худро бо ту хоҳад фиристод ва роҳи туро комёб хоҳад кард, ва ту зане барои писари ман аз қабилаи ман ва аз хонаи падари ман хоҳӣ гирифт. Он вақт ту аз лаънати ман бегуноҳ хоҳӣ буд, вақте ки агар ба қабилаи ман биёӣ ва ба ту надиҳанд, ва ту аз савганди ман бегуноҳ хоҳӣ буд. Ва имрӯз ба чашма омада, гуфтам: Эй Худованд, Худои Худованди ман Иброҳим, агар Ту роҳи маро, ки акнун дар он меравам, муяссар мекунӣ, Ҳамоно, ман бар чашмаи об меистам ва духтарони одамони шаҳр барои кашидани об мебароянд, ва он духтари бокира хоҳад буд, ки ман ба ӯ гӯям: Аз кӯзаи

худ каме об ба ман нӯшон, Ва агар ба ман гӯяд: Ту ҳам бинӯш ва ба шутурҳоят ҳам об медиҳам, ин ҳамон занест, ки Худованд барои хизматгораш Исҳоқ омода кардааст, ва аз ин медонам, ки ба хоҷаи ман Иброҳим раҳм кардай. Ва шуд пеш аз он ки ман гап заданро дар андешаам тамом кунам, фавран Ребекка берун рафт, кӯзаи обро бар китфҳояш дошт, ва ба чашма поён рафт ва об кашид, ва ман ба ӯ гуфтам: Маро нӯшон. Ва ӯ шитофта ҳавзаи обро аз бозуи худ фурӯд овард ва гуфт: Ту бинӯш ва ман ба шутуронҳои ту ҳам об медиҳам, ва ӯ нӯшид ва ба шутуронҳо ҳам об дод. Ва аз ӯ пурсидам ва гуфтам: Духтари кӣ ҳастӣ? Ба ман хабар деҳ. Ӯ гуфт: Ман духтари Батуил ҳастам, писари Наҳор, ки Милка ӯро зоид. Ва ман ба ӯ гӯшворҳо ва дастбандҳоро ба дастҳояш гузоштам. Ва хушнуд шуда, ман ба Худованд саҷда кардам ва Худовандро, Худои Худованди ман Иброҳимро баракат додам, ки маро дар роҳи ҳақиқат комёб кард, то духтари бародари Худованди ман ба писари ӯ гирифта шавад. Агар шумо бо хуҷаини ман бо мурувват ва одилона рафтор кунед, хуб; вагарна ба ман хабар диҳед, то ман ба тарафи рост ё чап равам.

Лобон ва Бетуел ҷавоб дода гуфтанд: Ин кор аз Худованд баромадааст, мо наметавонем ба ту на бад ва на хуб гӯем. Инак Ребекка пеши ту аст, ӯро гирифта равон шав ва бигзор зани писари хоҷаи ту бошад, чунон ки Худованд гуфт. Шуд ки вақте хизматкори Иброҳим суханҳои онҳоро шунид, бар замин ба Худованд саҷда кард. Ва хизматгор зарфҳои нуқра

ва тиллоӣ ва либос овардааст ва ба Ребекка дод, ва туҳфаҳо ба бародари ӯ ва ба модари ӯ дод. Ва онҳо хӯрданд ва нӯшиданд, ҳам худаш ва ҳам мардоне, ки бо ӯ буданд, ва онҳо хобиданд. Ва субҳ бархоста, гуфт: Маро равона кунед, то ки ман ба хӯҷаини худ равам. Бародарон ва модараш гуфтанд: Бигзор духтари бокира бо мо тақрибан даҳ рӯз бимонад ва баъд аз ин хоҳад рафт. Вале ӯ ба онҳо гуфт: Маро нигоҳ надоред, ва Худованд роҳи маро камёб кардааст. Маро бифиристед, то ки ба Худованди худам биравам. Онҳо вале гуфтанд: Биёед хизматкорро даъват кунем ва аз даҳони ӯ бипурсем. Ва онҳо Ребекка-ро хонданд ва ба ӯ гуфтанд: Оё ту бо ин мард хоҳӣ рафт? Ӯ гуфт: Ман хоҳам рафт. Ва онҳо Ребеккаро, хоҳари худро, ва моликиятҳои ӯро, ва хизматкори Иброҳимро ва онҳоро, ки бо ӯ буданд, фиристоданд. Ва онҳо Ребеккаро баракат доданд ва ба ӯ гуфтанд: Хоҳари мо ҳастӣ, ба ҳазорҳо даҳҳазорҳо табдил шав ва насли ту шаҳрҳои душманонро мерос гирад. Бархоста, Ребекка ва канизакони ӯ савор шуданд бар шутурон ва бо он мард рафтанд, ва хизматгор Ребеккаро гирифта, рафт.

Исҳоқ аз биёбон назди чоҳи бинои мегузашт, ва ӯ дар замини ҷанубӣ зиндагӣ мекард. Ва Исҳоқ бегоҳӣ барои сӯҳбат кардан ба даштзор баромад ва чашмонашро бардошта, шутуронеро дид, ки меомаданд. Ва Ребекка чашм боло бардошта, Исҳоқро дид ва аз шутур фуромад. Ва ба хизматкор гуфт: Он мард кист, ки дар майдон ба пешвози мо меояд? Хизматкор гуфт: Ин хӯҷаини ман аст.

Вай либоси тобистониро гирифта пӯшид. Ва хизматкор ба Исҳоқ ҳама калимаҳоеро нақл кард, ки ӯ онҳоро кард. Исҳоқ ба хонаи модараш дохил шуд ва Ребеккаро гирифт, ва ӯ зани ӯ шуд, ва ӯ ӯро дӯст дошт, ва Исҳоқ дар бораи модараш Сорро тасалло ёфт.

25

Иброҳим боз зане гирифт, ки номаш Қаттура буд. Ӯ ба вай Зомбронро, Иезонро, Мадалро, Мадиомро, Иесбокро ва Соиеро зоид. Иезан Саба ва Деданро ба вуҷуд овард, ва писарони Дедан Ашурим, Латушим ва Лаумим буданд. Писарони Мадиам Гефар, ва Афеир, ва Энох, ва Абеида, ва Элдага буданд, ҳамаи инҳо писарони Хеттура буданд. Вале Иброҳим ҳамаи моли худро ба писараш Исҳоқ дод. Ва ба писарони канизакони худ Иброҳим туҳфаҳо дод ва онҳоро аз Исҳоқ, писари худ, ҳанӯз зинда будааш, ба тарафи шарқ, ба замини шарқ фиристод. Инҳо соли рӯзҳои зиндагии Иброҳим буданд, ки ӯ зист: сад ҳафтоду панҷ сол. Ва Иброҳим дар пирии некӯ, пирамарде пурсол, нокомӣ шуда мурд ва ба қавми худ пайваст. Ва Исҳоқ ва Исмоил, писарони ӯ, ӯро дар ғори дугона дафн карданд, дар замини Эфрони писари Саори Ҳиттӣ, ки муқобили Мамрӣ қарор дорад. Майдон ва ғореро, ки Иброҳим аз писарони Хет гирифта буд, дар он ҷо Иброҳим ва занаш Сораро дафн карданд. Шуд ки баъд аз мурдани Иброҳим, Худо Исҳоқи писари ӯро баракат дод ва Исҳоқ назди чоҳи дидор сокин

шуд. Инҳо насабҳои Исмоил, писари Иброҳим мебошанд, ки ӯро Ҳоҷари мисрӣ, канизаки Сорро барои Иброҳим таваллуд кард. Ва ин номҳои писарони Исмоил мувофиқи насли ӯ: нахустзодаи Исмоил Набайӯс, ва Қедор, ва Набдеил, ва Массам, ва Масма, ва Дума, ва Масса, Ва Ҳоддан, ва Таймон, ва Етур, ва Нафес ва Кедмо. Инҳо писарони Исмоил ҳастанд, ва инҳо номҳои онҳо дар хаймаҳои онҳо ва дар лашкаргоҳҳои онҳоанд, дувоздаҳ ҳукмрон мувофиқи миллатҳои онҳо. Ва инҳо солҳои зиндагии Исмоил буданд: сад сию ҳафт сол, ва ӯ нотавон шуда мурд ва ба насли худ пайваст. Ӯ аз Ҳавила то Шур, ки дар муқобили Миср то роҳи Ассурия аст, сукунат кард ва дар назди ҳамаи бародаронаш зиндагӣ намуд.

Ва ин насилҳои Исҳоқ, писари Иброҳим: Иброҳим Исҳоқро таваллуд кард. Исҳоқ чил сола буд, вақте ки Ребеккаро, духтари Бетуели сурӣ аз Месопотамияи Сурияро, хоҳари Лобони сурӣро, барои худаш ба занӣ гирифт. Исҳоқ аз Худованд дар бораи занаш Ребекка илтимос мекард, зеро ки ӯ бенавзод буд, ва Худо ӯро шунид, ва занаш Ребекка ҳомиладор шуд. Кӯдакон дар ӯ ҷаҳиданд ва ӯ гуфт: Агар ҳамин тавр бо ман шавад, барои чӣ ба ман ин? Ва ӯ рафт, то аз Худованд бипурсад. Ва Худованд ба ӯ гуфт: Ду миллат дар шикамат ҳастанд ва ду қавм аз шикамат ҷудо хоҳанд шуд, ва як қавм аз дигар қавм афзалтар хоҳад буд, ва калонтар ба хурдтар хизмат хоҳад кард. Ва рӯзҳои таваллуди ӯ пур шуданд ва дар шиками ӯ дуқалӯҳо буданд. Нахустзода баромад, ки сурх буд ва тамоми баданаш монанди пӯсти

пурмӯй буд, ва ӯ номи ӯро Эсав гузошт. Ва баъд аз ин баромад бародари ӯ, ва дасти ӯ пошнаи Эсавро гирифта буд, ва номи ӯро Яъқуб хонд. Исҳоқ шаст сола буд, вақте ки Ребекка онҳоро зоид. Ҷавонон афзуданд, ва Эсав одаме буд, ки шикор кардан медонист, деҳотӣ, вале Яқуб одами содда буд, ки дар хона зиндагӣ мекард. Исҳоқ Эсавро дӯст медошт, зеро ки шикори ӯ хӯроки ӯ буд, вале Ребекка Яъқубро дӯст медошт.

Яқуб шӯрбо пухт ва Эсав аз даштон нотавон омад. Ва Эсав ба Яъқуб гуфт: Маро аз ин хӯроки пухтаи сурх хӯронда, зеро ман заифам. Аз ин сабаб номи ӯ Эдом хонда шуд. Яқуб ба Эсав гуфт: Имрӯз ҳуқуқи нахустзодагии худро ба ман бифурӯш. Ва Эсав гуфт: Ин ман дорам мемирам, ва барои чӣ ба ман ин нахустзодагӣ лозим аст? Ва Яқуб ба ӯ гуфт: Имрӯз ба ман савганд бихӯр, ва ӯ ба вай савганд хӯрд, ва Эсав нахустзодагии худро ба Яқуб фурӯхт. Яқуб аммо ба Исов нон ва шӯрбои наск дод, ва ӯ хӯрд ва нӯшид, ва бархоста рафт, ва Исов нахустзодагиро хор донист.

26

Қаҳтӣ дар замин рух дод, ҷудо аз он қаҳтии пештар, ки дар замони Иброҳим рух дода буд, ва Исҳоқ ба наздикии Абималик, подшоҳи Филистиён, ба Герор рафт. Худованд ба ӯ пайдо шуд ва гуфт: Ба Миср наравӣ, балки дар он замине зист кун, ки ба ту мегӯям. Ва дар ин замин зиндагӣ кун, ва

Ман бо ту хоҳам буд ва туро баракат хоҳам дод, зеро ба ту ва ба тухми ту ҳамаи ин заминро хоҳам дод, ва савганди Худро, ки ба падарат Иброҳим хӯрдам, барпо хоҳам кард. Ва Ман тухми туро чун ситорагони осмон зиёд хоҳам кард ва ба тухми туро ҳамаи ин заминро хоҳам дод, ва дар тухми туро ҳамаи миллатҳои замин баракат хоҳанд ёфт. Барои он ки Иброҳим, падари ту, ба овози ман итоат кард ва фармонҳои маро, ҳукмҳои маро ва қонунҳои маро нигоҳ дошт. Исҳоқ дар Герара сокин шуд. Мардони он ҷой дар бораи Ребекка, зани ӯ пурсиданд ва ӯ гуфт: Хоҳари ман аст, зеро тарсид гуфтан, ки Зани ман аст, то мардони он ҷой ӯро барои Ребекка накушанд, чунки ӯ зебои чеҳра буд. Вақти дароз дар он ҷо гузашт, ва Абимелех, подшоҳи Герарон, аз тиреза нигоҳ карда, Исҳоқро дид, ки бо Ребекка, зани худ бозӣ мекард. Абимелех Исҳоқро хонд ва ба ӯ гуфт: Оё ҳақиқатан ӯ зани туст? Чаро гуфтӣ, ки ӯ хоҳари ман аст? Исҳоқ ба ӯ гуфт: Гуфтам, чунки фикр кардам, ки мабодо бо сабаби ӯ бимирам. Абимелех ба ӯ гуфт: Ин чӣ коре буд, ки ту ба мо кардӣ? Наздик буд, ки яке аз қавми ман бо зани ту бихобад ва ту гуноҳи надониро бар мо меовардӣ. Абимелех ба тамоми мардуми худ фармон дод ва гуфт: Ҳар касе, ки ба ин мард ва зани ӯ даст зананд, ба марг гунаҳкор хоҳад буд. Исҳоқ дар он замин кошт ва дар ҳамон сол садбаробар ҷав ёфт, ва Худованд ӯро баракат дод. Ва он мард баланд шуд ва пеш рафта бузургтар гардид, то ки ниҳоят бузург гардид. Ба ӯ гӯсфанду гову ва кишоварзии бисёр насиб шуд. Филистинҳо ба ӯ ҳасад бурданд. Ва ҳамаи чоҳҳое, ки хизматгорони падараш дар замони падараш кофта буданд,

филистиҳо онҳоро пӯшонданд ва бо хок пур карданд. Абимелех ба Исҳоқ гуфт: Аз мо биравед, зеро шумо аз мо хеле қавитар шудед. Ва Исҳоқ аз он ҷо рафт ва дар водии Герарон манзил кард ва дар он ҷо сукунат гузид.

Ва боз Исҳоқ чоҳҳои обро кофт, ки хизматкорони Иброҳими падараш кофта буданд, ва Филистиён онҳоро баъд аз мурдани Иброҳими падараш пӯшида буданд, ва ба онҳо номҳоеро мувофиқи номҳое, ки падараш гузошта буд, гузошт. Ва чокарони Исҳоқ дар дараи Герарон канданд ва онҷо чоҳи оби зинда ёфтанд. Ва чӯпонони Герар бо чӯпонони Исҳоқ ҷанг карданд, гуфта, ки об аз они онҳост, ва номи чоҳро Беадолатӣ гузоштанд, зеро ки онҳо ба ӯ ситам карданд. Аз он ҷо рафта, чоҳи дигаре кофт, вале дар бораи он ҳам ҷанҷол карданд ва номи онро Душманӣ гузошт. Аз он ҷо рафта, ӯ чоҳи дигаре кофт ва дар бораи он ҷанг накарданд ва номи онро Ҷои васеъ гузошт ва гуфт, зеро ки акнун Худованд ба мо ҷои васеъ дод ва моро дар рӯи замин афзуд.

Ва аз он ҷо ба Чоҳи Савганд рафт. Ва дар он шаб Худованд ба ӯ зоҳир шуд ва гуфт: Ман Худои Иброҳим, падари ту ҳастам, натарс, зеро Ман бо ту ҳастам, ва туро баракат хоҳам дод ва тухми туро тавассути Иброҳим, падари ту зиёд хоҳам кард. Ва ӯ онҷо қурбонгоҳ сохт ва номи Худовандро даъват кард, ва онҷо чодари худро кӯфт, вале онҷо хизматкорони Исҳоқ дар водии Герарон чоҳ кофтанд. Ва Абимелех аз Герарон ба сӯи ӯ рафт, ва Оҳузас

машваратчии ӯ ва Фиҳол сарлашкари қувваи ӯ. Ва Исҳоқ ба онҳо гуфт: Чаро ба назди ман омадед? Шумо ки маро нафрат кардед ва маро аз назди худ рондед. Онҳо гуфтанд: Мо дидем, ки Худованд бо ту буд, ва гуфтем: бигзор байни мо ва ту аҳде бошад ва мо бо ту аҳд хоҳем баст. Бо мо бадӣ накун, чунон ки мо бо ту бад рафтор накардем ва ҳамон тавре ки бо ту хуб рафтор кардем ва туро бо сулҳ фиристодем, ва акнун ту аз ҷониби Худованд баракатдода ҳастӣ. Ва ӯ барои онҳо меҳмонӣ кард ва онҳо хӯрданд ва нӯшиданд. Ва субҳ бархоста, ҳар яке ба ҳамсояаш савганд хӯрд, ва Исҳоқ онҳоро фиристод, ва онҳо аз назди ӯ бо саломатӣ рафтанд. Шуд, ки дар он рӯз хизматгорони Исҳоқ омада, ба ӯ дар бораи чоҳе, ки канда буданд, хабар доданд ва гуфтанд: Мо об наёфтем. Ва ӯ онро Савганд ном ниҳод, аз ин сабаб ӯ ба он шаҳр номи Чоҳи Савганд гузошт, то ба имрӯз.

Эсав чил сола буд ва Юдит, духтари Беор Ҳиттиро ва Басемат, духтари Элон Ҳиттиро ба занӣ гирифт. Ва онҳо бо Исҳоқ ва Ребекка ҷанҷол мекарданд.

27

Шуд чунин, ки баъд аз пир шудани Исҳоқ, чашмҳои ӯ барои дидан кунд шуданд, ва ӯ Эсав, писари калонтари худро даъват кард ва ба ӯ гуфт: Писарам, ва ӯ гуфт: Инак ман. Ва гуфт: Бубин, пир шудаам ва рӯзи марги худро намедонам.

Акнун пас асбобҳои худро бигир, тиркаш ва камонро, ва ба дашт берав ва барои ман шикор кун. Ва барои ман хӯрокҳое тайёр кун, ки ман дӯст медорам, ва онро барои ман биёр, то бихӯрам, то рӯҳи ман туро баракат диҳад пеш аз он ки ман бмирам. Ребекка шунид, ки Исҳоқ бо писараш Эсав сухан мекунад, ва Эсав ба дашт рафт, то барои падараш шикор кунад. Ребекка ба Яқуб, писари хурдтараш гуфт: Бубин, шунидам, ки падарат бо бародарат Эсав сухан мегуфт ва мегуфт: Барои ман шикор биёр ва барои ман хӯрокҳои хушмаза тайёр кун, то ки хӯрда, туро пеши Худованд баракат диҳам, пеш аз он ки бмирам. Акнун пас, писарам, ба ман гӯш кун, чунон ки ман ба ту фармон медиҳам. Ва рафта ба гӯсфандон, аз он ҷо ду бузғолаи нарм ва хубро барои ман гир ва онҳоро барои падарат хӯрокҳое тайёр мекунам, ки ӯ дӯст медорад. Ва ту онро ба падари худ меоварӣ ва ӯ мехӯрад, то ки падарат туро пеш аз мурданаш баракат диҳад. Яқуб ба модараш Ребекка гуфт: Бародарам Эсав марди пурмӯй аст, вале ман марди ҳамвор ҳастам. Мабодо падар маро ламс кунад, ва ман дар назди ӯ чун хорикунанда мешавам ва бар худам лаънат меоварам, на баракат. Модар ба ӯ гуфт: Лаънати ту бар ман бошад, фарзандам, танҳо садои маро бишнав ва рафта, ба ман биёр. Рафта, гирифт ва ба модараш овард, ва модараш хӯрокҳоеро тайёр кард, чунон ки падараш дӯст медошт.

Ва Ребекка ҷомаи неки Эсав, писари калонтараш, ки дар хона назди ӯ буд, гирифта, онро ба Яқуб, писари хурдтараш пӯшонд. Ва ӯ пӯстҳои бузғолаҳоро дар болои дастҳояш ва

дар болои қисмҳои лучи гарданаш гузошт. Ва ӯ хӯрокҳо ва нонҳоеро, ки тайёр карда буд, ба дастҳои Яқуб, писараш дод. Ва ӯ ба падари худ овард, ва гуфт: Падар, ва ӯ гуфт: Ин ман ҳастам, ту кӣ ҳастӣ, фарзанди ман? Ва Яқуб ба падараш гуфт: Ман Эсав, нахустзодаи ту ҳастам. Он чӣ ки ба ман гуфтӣ, кардаам. Бархез, бишин ва аз шикори ман бихӯр, то ҷонат маро баракат диҳад. Исҳоқ ба писараш гуфт: Чӣ тавр ин қадар зуд ёфтӣ, эй фарзанди ман? Вай гуфт: Худованди Худои ту онро пеши ман гузошт. Исҳоқ ба Яъқуб гуфт: Наздик шав ба ман, ва ман туро ламс хоҳам кард, фарзанди ман, то бубинам, ки оё ту писарам Эсав ҳастӣ ё не. Яқуб ба падараш Исҳоқ наздик шуд ва ӯ ӯро ламс кард ва гуфт: Овоз овози Яқуб аст, вале дастҳо дастҳои Эсав. Ва ӯ ӯро нашинохт, зеро дастҳои ӯ чун дастҳои Эсав, бародари ӯ, пурмӯй буданд, ва ӯ ӯро баракат дод. Ва гуфт: Ту писари ман Эсав ҳастӣ? Ва ӯ гуфт: Ман ҳастам. Ва ӯ гуфт: Ба ман биёр, ва аз шикори ту хоҳам хӯрд, эй фарзанд, то ҷони ман туро баракат диҳад. Ва ӯ ба вай овард, ва хӯрд, ва ба вай шароб овард, ва нӯшид. Ва Исҳоқ, падараш, ба ӯ гуфт: Наздик шав ба ман ва маро бӯса кун, фарзандам. Ва наздик шуда, ӯро бӯсид ва бӯи либосҳояшро бӯйид ва ба ӯ баракат дод ва гуфт: Бинед, бӯи писарам чун бӯи майдони пуре аст, ки Худованд баракаташ додааст. Ва Худо ба ту аз шабнами осмон ва аз ғанимати замин ва фаровонии ғалла ва шароб диҳад. Ва бигузор миллатҳо ба ту хидмат кунанд, ва бигузор ҳукмронон ба ту саҷда кунанд, ва хоҷаини бародарат шав, ва писарони падарат ба ту саҷда хоҳанд кард, он ки туро лаънат кунад, маълун бошад, ва он ки туро

баракат диҳад, баракатёфта бошад.

Ва чунин шуд, ки баъд аз он ки Исҳоқ ба писараш Яъқуб баракат додан қатъ кард, ва чунин шуд, ки вақте Яъқуб аз назди падараш Исҳоқ берун рафт, бародараш Эсав аз шикор омад. Ва ӯ низ хӯрокҳо тайёр кард ва ба падараш оварда ва ба падараш гуфт: Падарам бархезад ва аз шикори писараш бихӯрад, то ҷонат маро баракат диҳад. Ва Исҳоқ, падараш, ба ӯ гуфт: Ту кӣ ҳастӣ? Ва ӯ гуфт: Ман писари нахустзодаи ту Эсав ҳастам. Исҳоқ хеле ҳайрон шуд ва гуфт: Пас кӣ барои ман шикор карда, ба ман оварда ва ман пеш аз омаданат аз ҳама чиз хӯрдам? Ман ӯро баракат додам ва ӯ баракатдода хоҳад буд. Вале вақте ки Эсав суханонро падари худ Исҳоқ шунид, бо овози бузург ва хеле талх фарёд кард ва гуфт: Падар, маро ҳам баракат деҳ! Вале ба ӯ гуфт: Бародарат бо макр омада, баракати туро гирифт. Ва гуфт: Ба ҳақ хонда шуд номи ӯ Яъқуб, зеро ӯ маро ғалаба кард, инак бори дуюм ин. Ҳам нахустзодагии маро гирифтааст ва акнун баракати маро гирифт. Ва Эсав ба падари худ гуфт: Оё барои ман баракате нагузоштаӣ, эй падар? Исҳоқ ба Эсав ҷавоб дод: Агар ман ӯро хоҷаини ту кардаам ва ҳамаи бародаронашро хизматкорони ӯ кардаам, ва ӯро бо ғалла ва шароб таъмин кардаам, пас барои ту чӣ карда метавонам, фарзандам? Эсав ба падараш гуфт: Оё танҳо як баракат дорӣ, падар? Маро ҳам баракат деҳ, падар! Исҳоқ таъсири амиқ ёфт, Эсав бо овози баланд фарёд кард ва гиря кард. Ҷавоб дода, Исҳоқ, падари ӯ, ба ӯ гуфт: Инак, аз ғанимати замин ҷойгоҳи ту хоҳад буд ва аз

шабнами осмон аз боло. Ва бар шамшери ту зиндагӣ хоҳӣ кард ва ба бародари ту хидмат хоҳӣ кард, вале вақте ки нест кунӣ ва юғи ӯро аз гардани ту озод созӣ, чунин хоҳад буд.

Ва Эсав ба Ёқуб дар бораи баракате, ки падараш ӯро баракат дода буд, кина дошт, ва Эсав дар андешаи худ гуфт: Наздик шаванд рӯзҳои матами падарам, то ки бародарам Ёқубро кушам. Ба Ребекка сухани Эсав, писари калонтараш гузориш дода шуд, ва ӯ фиристода, Яқуб, писари хурдтараш хонд ва ба ӯ гуфт: Бубин, Эсав, бародарат туро таҳдид мекунад, ки туро кушад. Акнун пас, фарзанде ман, ба овози ман гӯш кун ва хеста ба Месопотамия назди бародарам Лобон ба Ҳорон гурез. Ва бо ӯ якчанд рӯз зист, то ғазабаш фурӯ нишинад, Ва хашми бародарат аз ту дур шавад ва ӯ фаромӯш кунад он чӣ ки ту ба ӯ кардаӣ, ва пас фиристода, туро аз он ҷо хоҳам хонд, то набошад ки аз ҳарду шумо дар як рӯз бефарзанд шавам. Ребекка ба Исҳоқ гуфт: Аз зиндагиам хаста шудаам аз сабаби духтарони писарони Хет. Агар Яъқуб зане аз духтарони ин замин гирад, пас барои чӣ ба ман зиндагӣ кардан?

28

Исҳоқ Яъқубро даъват карда, ӯро баракат дод ва ба ӯ фармон дода, гуфт: Ту зан аз духтарони канъониён нахоҳӣ гирифт. Бархеста гурез ба Месопотамия, ба хонаи Батуил,

падари модарат, ва аз он ҷо барои худат зане аз духтарони Лобон, бародари модарат бигир. Ва Худои ман туро баракат диҳад, ва туро афзоиш диҳад, ва туро зиёд кунад, ва ту ба ҷамоатҳои миллатҳо табдил хоҳӣ шуд. Ва бидиҳад ба ту баракати Иброҳими падарам, ба ту ва ба насли ту баъд аз ту, то ба мерос гирӣ заминро, ки дар он мусофир будӣ, онро ки Худо ба Иброҳим дод. Ва Исҳоқ Яъқубро фиристод ва ӯ ба Месопотамия назди Лобон, писари Батуили Сурия, бародари Ребекка, модари Яъқуб ва Эсав рафт.

Эсав дид, ки Исҳоқ Яъқубро баракат дод ва ӯро ба Месопотамияи Сурия фиристод, то барои худаш аз он ҷо зан гирад, ва ҳангоми баракат додан ба ӯ фармон дод ва гуфт: Зан аз духтарони канъониён нагир. Ва Яъқуб ба падар ва модари худ гӯш кард ва ба Месопотамияи Сурия рафт. Эсав низ дид, ки духтарони Канъон дар назди падараш Исҳоқ бад ҳастанд, Эсав ба сӯи Исмоил рафт ва Маелетро, духтари Исмоил писари Иброҳимро, хоҳари Набайотро, ба занҳои худ ҳамчун зан гирифт.

Ва Яъқуб аз чоҳи савганд баромад ва ба Ҳорон рафт. Ва ӯ ба ҷое расид ва дар он ҷо хобид, зеро офтоб фурӯ рафта буд, ва ӯ аз сангҳои он ҷой гирифт ва ба зери сари худ гузошт, ва дар он ҷо хобид. Ва ӯ хоб дид, ва инак нардбоне дар замин мустаҳкам шуда буд, ки сари он ба осмон мерасид, ва паёмбарони Худо аз он боло мерафтанд ва фуромеомаданд. Аммо Худованд бар он такя карда буд ва гуфт: Ман Худои Иброҳими падарат ва Худои Исҳоқ ҳастам, натарс.

Заминеро, ки ту дар он мехобӣ, ба ту ва ба тухми ту хоҳам дод. Ва тухми ту чун реги замин хоҳад буд, ва ба баҳр, ва ҷануб, ва шимол, ва шарқ паҳн хоҳад шуд, ва ҳамаи қабилаҳои замин дар ту ва дар тухми ту баракат хоҳанд ёфт. Ва нигоҳ кун, ман бо ту ҳастам, туро дар ҳамаи роҳе, ки равӣ, нигоҳбонӣ мекунам ва туро ба ин замин бармегардонам, зеро то вақте ки ҳар чиро, ки ба ту гуфтаам, анҷом надиҳам, туро тарк намекунам. Ва Ёқуб аз хоби худ бархост ва гуфт, ки Худованд дар ин ҷо ҳаст, ва ман намедонистам. Ва ӯ тарсид ва гуфт: Чӣ қадар тарснок аст ин ҷой! Ин ҷо ҷуз хонаи Худо чизи дигаре нест ва ин дарвозаи осмон аст. Ва Яъқуб субҳ бархост ва сангеро гирифт, ки онро он ҷо зери сараш гузошта буд, ва онро ҳамчун сутун барпо кард ва равған бар нӯки он рехт. Ва ӯ номи он ҷойро хонаи Худо хонд, ва номи шаҳр пештар Ӯламлӯз буд. Ва Ёқуб дуо кард ва гуфт: Агар Худованд Худо бо ман бошад ва маро дар ин роҳе, ки ман мераваму, нигоҳ дорад ва ба ман нон барои хӯрдан ва либос барои пӯшидан диҳад, Ва агар маро бо саломатӣ ба хонаи падарам баргардонад, Худованд барои ман Худо хоҳад буд. Ва ин санг, ки ман онро устун гузоштам, барои ман хонаи Худо хоҳад буд, ва аз ҳамаи он чи ба ман диҳӣ, даҳякро ба ту хоҳам дод.

29

Ва Яқуб пойҳояшро бардошта, ба замини шарқ рафт, ба сӯи

Лобон, писари Батуил Сурӣ, бародари Ребекка, модари Яқуб ва Исав. Ва ӯ мебинад ва инак чоҳе дар дашт буд, ва он ҷо се рамаи гӯсфанд бар болои он оромгирифта буданд, зеро аз он чоҳ рамаҳоро обмедоданд, ва санги калоне бар даҳони чоҳ буд. Ва дар он ҷо ҳамаи рамаҳо ҷамъ мешуданд, ва онҳо сангро аз даҳани чоҳ мегардониданд, ва гӯсфандонро об медоданд, ва сангро бар даҳани чоҳ ба ҷояш бармегардониданд. Яъқуб ба онҳо гуфт: Бародарон, шумо аз куҷо ҳастед? Онҳо гуфтанд: Мо аз Ҳорон ҳастем. Вай ба онҳо гуфт: Шумо Лобон писари Наҳор-ро мешиносед? Онҳо гуфтанд: Мешиносем. Гуфт ба онҳо: Солим аст? Онҳо гуфтанд: Солим аст, ва инак Роҳил, духтари ӯ, бо гӯсфандон меояд. Ва Ёқуб гуфт: Ҳанӯз рӯз дароз аст, ҳанӯз вақти ҷамъ кардани чорво нарасидааст. Гӯсфандонро об дода, равед ва онҳоро бичаронед. Онҳо гуфтанд: Мо наметавонем, то вақте ки ҳамаи чӯпонон ҷамъ шаванд ва онҳо сангро аз даҳони чоҳ ғелонанд, ва мо гӯсфандонро об диҳем. Ҳанӯз ӯ ба онҳо сухан мекард, ва нигоҳ кун, Роҳил, духтари Лобон, бо гӯсфандони падараш меомад, зеро ӯ гӯсфандони падарашро мечаронд. Шуд чунон ки Ёқуб Роҳилро, духтари Лобон, бародари модараш, ва гӯсфандони Лобон, бародари модарашро дид, Ёқуб наздик омада, сангро аз даҳони чоҳ ғелонд ва ба гӯсфандони Лобон, бародари модараш об дод. Ва Яқуб Роҳелро бӯсид ва бо овози баланд гиря кард. Ва ӯ ба Роҳил хабар дод, ки бародари падараш аст ва ки писари Ребекка аст, ва давон ба падараш мувофиқи ин суханҳо хабар дод. Шуд, ки чун Лобон номи Яъқуби писари хоҳараш шунид, ба пешвози ӯ давид ва ӯро дар оғӯш гирифта бӯсид

ва ӯро ба хонаи худ овард ва ба Лобон ҳамаи ин суханҳоро нақл кард. Ва Лобон ба ӯ гуфт: Ту аз устухонҳои ман ва аз гӯшти ман ҳастӣ, ва ӯ бо вай як моҳ буд.

Лобон ба Яъқуб гуфт: Чун бародари ман ҳастӣ, ба ман ройгон хизмат намекунӣ. Ба ман бигӯ, музди ту чист? Лабан ду духтар дошт, номи калонтараш Леия ва номи хурдтараш Рохил буд. Чашмони Лео заиф буданд, аммо Рохил аз рӯи шакл хуб ва аз рӯи намуд хеле зебо буд. Яқуб Роҳелро дӯст медошт ва гуфт: Ман барои Роҳел, духтари хурдтарат, ҳафт сол ба ту хизмат хоҳам кард. Лобон ба ӯ гуфт: Беҳтар аст, ки ман ӯро ба ту диҳам, то ба марди дигар диҳам, бо ман зиндагӣ кун. Ва Яқуб барои Роҳил ҳафт сол хидмат кард, ва онҳо пеши ӯ чун рӯзҳои камтарин буданд, аз он ки ӯ ӯро дӯст медошт. Яқуб ба Лобон гуфт: Зани маро ба ман деҳ, зеро рӯзҳо пур шудаанд, то ки ман ба ӯ дароям. Вале Лобон ҳамаи мардони он ҷойро ҷамъ кард ва никоҳ барпо намуд. Ва шом шуд, ва ӯ Леоро, духтари худро гирифта, ба назди Ёқуб овард ва Ёқуб ба назди ӯ даромад. Лобон ба духтараш Лео канизаки худ Зелфонро дод ҳамчун канизак. Вале субҳ шуд ва инак Леа буд, ва Яқуб ба Лобон гуфт: Чӣ ин корест, ки ба ман кардӣ? Оё ман барои Роҳел назди ту хизмат накардам? Пас чаро маро фиреб додӣ? Лобон ҷавоб дод: Дар ҷои мо чунин нест, ки духтари ҷавонтарро пеш аз калонтар диҳанд. Пас ҳафтаи инро тамом кун ва ман ҳам инро ба ту медиҳам ба ҷои кори, ки назди ман кор мекунӣ, боз ҳафт соли дигар. Ёқуб ҳамин тавр кард ва ҳафтаи инро пур кард, ва Лобон духтари худ

Роҳелро ба ӯ ба занӣ дод. Лобон ба духтари худ Билҳоро, канизаки худро ҳамчун канизак дод. Ва ӯ ба наздикии Роҳел даромад, аммо Роҳелро бештар аз Лео дӯст медошт, ва ба ӯ ҳафт соли дигар хизмат кард.

Вале Худованд Худо дид, ки Лео нафрат карда мешуд, ва раҳми ӯро кушод, аммо Роҳел нозо буд. Ва Лео ҳомиладор шуд ва писаре барои Яъқуб зоид ва номи ӯро Рӯбен гузошт ва гуфт: Зеро Худованд хорию паст шудани маро дид ва ба ман писар дод, акнун пас шавҳарам маро дӯст хоҳад дошт. Ва боз ҳомиладор шуд ва писари дуюмро барои Яқуб зоид ва гуфт: Худованд шунид, ки ман нафрат карда мешавам ва инро низ ба ман дод, ва номи ӯро Шимъон гузошт. Ва боз ҳомиладор шуд ва писар зоид ва гуфт: Акнун дар ин вақт шавҳарам ба ман хоҳад буд, зеро ба ӯ се писар зоидаам. Аз ин рӯ номи ӯро Леви хонд. Ва ҳомиладор шуда, боз писар зоид ва гуфт: Акнун боз барои ин ба Худованд шукргузорӣ хоҳам кард. Аз ин рӯ номаш Яҳудо гузошт ва аз зоидан бозистод.

30

Роҳел дид, ки барои Яъқуб фарзанде нозоидааст, ва ба хоҳараш ҳасад бурд ва ба Яъқуб гуфт: Ба ман фарзандон деҳ, агар не, хоҳам мурд. Яқуб хашмгин шуда ба Роҳел гуфт: Оё ман ба ҷои Худо ҳастам, ки туро аз меваи шикам маҳрум кардааст? Роҳел ба Яъқуб гуфт: Ин аст канизаки

ман Биллаҳо, бо ӯ наздикӣ кун, ва ӯ бар зонуҳои ман хоҳад зоид, ва ман низ аз ӯ фарзанддор хоҳам шуд. Ва ӯ Балланро, канизаки худро, ба ӯ ҳамчун зан дод, ва Яқуб бо ӯ наздикӣ кард. Ва Билҳо, канизаки Роҳил, ҳомиладор шуд ва барои Ёқуб писар таваллуд кард. Ва Роҳил гуфт: Худо ба ман додрасӣ кард, овози маро шунид ва ба ман писар дод, аз ин рӯ номи ӯро Дон гузошт. Ва Биллаҳ, канизаки Роҳил, боз ҳомиладор шуд ва писари дуюмро барои Яъқуб зоид. Ва Роҳил гуфт: Худо барои ман пайкор кард ва ман бо хоҳарам кушти гирифтам ва ғолиб омадам, ва ӯ номи ӯро Нафтоли гузошт. Лео дид, ки аз зоидан боз истодааст, ва Зелфан канизи худро гирифт ва ӯро ба Ёқуб ҳамчун зан дод ва ӯ ба назди вай даромад. Ва Зилфа, канизаки Леа, ҳомиладор шуд ва барои Яъқуб писар таваллуд кард. Ва Лео гуфт: Дар бахт! ва номи ӯро Гад гузошт. Ва Зелфа, канизаки Лео, боз ҳомиладор шуд ва барои Яқуб писари дуюм зоид. Ва Лео гуфт: Хушбахт ҳастам ман, зеро занҳо маро хушбахт хонанд, ва номи ӯро Ошер гузошт. Рӯбин дар рӯзҳои дарави гандум рафт ва дар майдон себҳои мандрагора ёфт ва онҳоро ба модараш Лея оварди. Роҳел ба хоҳараш Лея гуфт: Аз мандрагораҳои писарат ба ман деҳ. Лео гуфт: Оё барои ту кофӣ нест, ки шавҳари маро гирифтӣ? Оё мандрагораҳои писари маро ҳам мегирӣ? Роҳел гуфт: Не чунин, бигзор имшаб бо ту бихобад ба ивази мандрагораҳои писари ту. Яқуб аз майдон шомгоҳ дохил шуд ва Лея барои мулоқоти ӯ баромад ва гуфт: Имрӯз ба ман дохил хоҳӣ шуд, зеро туро ба ҷои мандрагораҳои писарам ичора кардаам, ва ӯ он шабро бо вай хобид. Ва Худо Леоро шунид ва ӯ ҳомиладор

шуда, ба Яқуб писари панҷумро зоид. Ва Лео гуфт: Худо ба ман музди маро дод, зеро канизи худро ба шавҳарам додам ва номи ӯро Иссохор гузошт, ки маънояш музд аст. Ва Лео боз ҳомиладор шуд ва писари шашумро барои Яъқуб зоид. Ва Лео гуфт: Худо ба ман туҳфаи хуб дод дар ин вақт, акнун шавҳарам маро интихоб хоҳад кард, зеро ба ӯ шаш писар таваллуд кардаам, ва номи ӯро Забулун гузошт. Ва баъд аз ин ӯ духтар зоид ва номи ӯро Дино гузошт. Худо Роҳилро ёд кард, ва Худо ӯро шунид, ва раҳими ӯро кушод. Ва ҳомиладор шуда, барои Яъқуб писар зоид ва Роҳел гуфт: Худои ман нангро бартараф кард. Ва ӯ номи ӯро Юсуф гузошт ва гуфт: Худо ба ман писари дигар илова кунад.

Вақте ки Роҳил Юсуфро зоид, Яъқуб ба Лобон гуфт: Маро равона кун, то ба ҷои худ ва ба замини худ биравам. Занҳои маро ва фарзандони маро баргардон, ки барои онҳо ба ту хизмат кардаам, то биравам, зеро ту хизматеро, ки ба ту кардаам, медонӣ. Лобон ба ӯ гуфт: Агар дар назари ту лутфе ёфтаам, биман, зеро фолбинӣ кардам ва Худо маро бо омадани ту баракат додааст. Музди худро ба ман муайян кун ва ман хоҳам дод. Яъқуб гуфт: Ту медонӣ, ки ман чӣ гуна ба ту хизмат кардаам ва чорвои ту бо ман чӣ қадар буд. Хурд буд он чӣ ба ту пеш аз омадани ман, ва он афзуд то касрат расид, ва Худованди Худо туро баракат дод бо омадани ман. Акнун пас кай ман барои худам хона месозам? Ва Лобон ба ӯ гуфт: Чӣ ба ту медиҳам? Яъқуб ба ӯ гуфт: Ту ба ман ҳеҷ чиз намедиҳӣ, агар ин сухани маро ичро кунӣ, боз гӯсфандони туро чарон мекунам ва нигоҳ

медорам. Бигзар имрӯз ҳамаи гӯсфандони ту бигузаранд ва аз он ҷо ҳар гӯсфанди торикро дар байни барраҳо ва ҳар хатдор ва аброшро дар байни бузҳо ҷудо кун, ин ба ман музд хоҳад буд. Ва ҳақиқати ман дар рӯзи фардо ба ман шаҳодат хоҳад дод, зеро музди ман пеши ту аст: ҳар он чизе, ки дар байни бузҳо холадор ва сафедрахдор набошад ва дар байни барраҳо торик набошад, назди ман дуздидашуда ҳисоб хоҳад шуд. Лобон ба ӯ гуфт: Бошад мувофиқи калимаи ту. Ва дар он рӯз ӯ бузҳои нари аблақ ва хеле сафидро ҷудо кард, ва ҳамаи бузҳои аблақ ва хеле сафидро, ва ҳар чӣ ки дар байни барраҳо торик буд, ва ҳар чӣ ки дар байни онҳо сафид буд, ва онҳоро ба дасти писаронаш дод. Ва ӯ роҳи се рӯзаро дур кард, ва дар байни онҳо ва дар байни Яъқуб. Яъқуб бошад гӯсфандҳои боқимондаи Лобонро мечаронид. Ёқуб барои худаш чӯбҳои тари дарахти сутурақ, карӯ ва чинор гирифт ва онҳоро пӯст канд, то ки пӯсткандаҳои сафед пайдо шаванд, ва вақте ки қисмати сабзро мекашид, дар чӯбҳо сафедии рангоранге, ки пӯст канда буд, намоён мешуд. Ва ӯ чӯбҳоеро, ки пӯсткандааст, дар ҷӯйҳои обхӯрии об гузошт, то вақте ки гӯсфандон барои нӯшидан биёянд, пеши чӯбҳо, ҳангоми омаданашон барои нӯшидан, гӯсфандон ба чӯбҳо ҳомиладор шаванд. Ва гӯсфандон ба чӯбҳо ҳомиладор мешуданд ва гӯсфандон сафеди пок ва рангоранг ва хокистарранги доғдор меовардан. Бузғолонҳоро Яъқуб ҷудо кард ва қӯчи сафедранг ва ҳар бузғолони рангаро пеши гӯсфандон гузошт, ва барои худ рамаҳои алоҳидаро ҷудо кард ва онҳоро ба гӯсфандони Лобон наомехт. Ва шуд, ки

дар вақте ки гӯсфандон ҳомиладор мешуданд, Яъқуб чӯбҳоро дар обхӯрҳо пеши гӯсфандон гузошт, то онҳо мувофиқи чӯбҳо ҳомиладор шаванд. Вақте ки гӯсфандон мезоиданд, ӯ намегузошт, ва чунин шуд, ки бенишонҳо аз Лобон буданд, аммо бонишонҳо аз Ёқуб. Ва он мард хеле хеле бой шуд, ва ба ӯ чорвои бисёр, гову, хизматкорон, канизон, шутурон ва харон расиданд.

31

Яқуб сухани писарони Лобонро шунид, ки мегуфтанд: Яқуб ҳамаи моли падари моро гирифтааст ва аз моли падари мо ҳамаи ин шукуҳро ба даст овардааст. Ва Ёқуб чеҳраи Лобонро дид, ва ин, чеҳраи ӯ ба сӯи вай монанди дирӯз ва парирӯз набуд. Худованд ба Яқуб гуфт: Ба замини падарат ва назди насли худат бозгард, ва Ман бо ту хоҳам буд. Яқуб фиристод ва Леяро ва Роҳелро ба дашт даъват кард, ки дар он рамаҳо буданд. Ва ба онҳо гуфт: Ман мебинам, ки рӯи падари шумо ба ман чунон нест, ки дирӯз ва парирӯз буд, вале Худои падари ман бо ман буд. Ва шумо ҳам медонед, ки ман бо тамоми қувваи худ ба падари шумо хизмат кардаам. Аммо падари шумо маро фиреб дод ва музди маро даҳ маротиба тағйир дод, вале Худо ба ӯ иҷозат надод, ки баман зарар расонад. Агар ӯ чунин гӯяд, рангоранг музди ту хоҳанд буд ва ҳамаи гӯсфандон рангоранг хоҳанд зоид, ва агар гӯяд, сафед музди ту хоҳанд буд ва ҳамаи гӯсфандон сафед хоҳанд зоид. Ва Худо ҳамаи чорвои

падари шуморо гирифт ва онҳоро ба ман дод. Ва шуд вақте ки гӯсфандон дар шикам гирифтанда буданд, ман дар хоб бо чашмонам дидам, ва инак бузҳои нар ва қӯчҳо бар гӯсфандон ва бузҳо баромада буданд, сафед ва аблақ ва хокистарранг сафедпора. Ва Фиристодаи Худо дар хоб ба ман гуфт: Ё Яъқуб, ва ман гуфтам: Чӣ аст? Ва гуфт: Чашмонатро боло кун ва бубин, ки бузҳои нар ва қӯчҳо бар гӯсфандон ва бузҳо баромада истодаанд, онҳое ки доғдор ва рангоранг ва хокистарранги алокнок мебошанд, зеро ман дидаам ҳар он чӣ ки Лобон ба ту мекунад. Ман он Худое ҳастам, ки дар ҷои Худо ба ту зоҳир шудам, ки ту дар он ҷо сутунро ба Ман рӯған молидӣ ва дар он ҷо ба Ман қасам хӯрдӣ. Акнун пас бархез ва аз ин замин берав ва ба замини таваллуди худ рав, ва Ман бо ту хоҳам буд. Ва Роҳел ва Лео ҷавоб дода, ба ӯ гуфтанд: Оё ба мо ҳанӯз қисм ё мерос дар хонаи падари мо ҳаст? Оё мо ба ӯ ҳамчун бегонагон ҳисоб нашудаем? Зеро ӯ моро фурӯхтааст ва нуқраи моро пурра хӯрдааст. Ҳамаи он дороӣ ва шукӯҳе, ки Худои падари мо гирифтааст, аз они мо ва фарзандони мо хоҳад буд. Акнун, пас, ҳар чӣ Худо ба ту гуфтааст, бикун. Яқуб бархост ва занҳо ва фарзандонашро бар шутурон нишонд. Ва ӯ ҳамаи моликияти худро бурд ва ҳамаи бори худро, ки дар Месопотамия ба даст оварда буд, ва ҳамаи он чизҳои худро, то ба Исҳоқ, падари худ, ба замини Канъон равад. Лабан барои буридани пашми гӯсфандонаш рафта буд, ва Роҳел бутҳои падараш-ро дуздид. Яъқуб аз Лобони Сурӣ пинҳон кард, то ба ӯ хабар надиҳад, ки мегурезад. Ва ӯ худаш гурехт ва ҳамаи молу дороии ӯ, ва дарёро гузашт ва ба кӯҳи

Ҷалъод шитофт. Дар рӯзи сеюм ба Лобони сӯриёӣ хабар дода шуд, ки Яъқуб гурехтааст. Ва бародарони худро бо худаш гирифта, ӯро ҳафт рӯз таъқиб кард ва дар кӯҳи Ҷалъод ба ӯ расид. Аммо Худо дар хоби шабона ба Лобони Сурияги омад ва ба ӯ гуфт: Худро нигоҳ дор, то ки ҳаргиз бо Яъқуб сухани бад нагӯӣ. Ва Лобон Ёқубро расид, Ёқуб чодири худро дар кӯҳ барпо кард, ва Лобон бародарони худро дар кӯҳи Ҷилъод барпо кард. Лобон ба Ёқуб гуфт: Чӣ кардӣ? Чаро пинҳонӣ гурехтӣ ва маро дуздидӣ ва духтаронҳои маро чун асирони шамшер бурдӣ? Ва агар ту ба ман хабар медодӣ, ман туро бо шодӣ мефиристодам, ва бо мусиқӣ, ва дафҳо, ва чанг. Ва ба ман лоиқ дониста нашуд, ки фарзандон ва духтаронамро бӯсам, акнун аммо ту нодонона амал кардӣ. Ва ҳоло дасти ман қувват дорад, ки ба ту бадӣ кунам, вале Худои падарат дирӯз ба ман гуфт: Худро нигоҳ дор, то ки ҳеҷ гоҳ бо Яъқуб сухани бад нагӯӣ. Акнун пас ту рафтай, зеро ту бо хоҳиш хостӣ ба хонаи падарат равӣ, чаро худоёни маро дуздидӣ? Ёқуб ба Лобон ҷавоб дод: Тарсидам, чунки гуфтам, мабодо духтарони туро аз ман бигирӣ ва ҳама моли маро. Ва Яъқуб гуфт: Назди ҳар кӣ худоёни худро ёбӣ, ӯ пеши бародарони мо зинда намонад. Бишнос, чӣ аз моли ту назди ман аст ва онро гир. Ва ӯ назди Яъқуб ҳеҷ чизро нашинохт. Вале Яъқуб намедонист, ки Роҳил, зани ӯ, онҳоро дуздида буд. Лобон дохил шуда, хонаи Леоро ҷустуҷӯ кард, вале чизе наёфт ва аз хонаи Лео берун рафт ва хонаи Яъқубро ҷустуҷӯ кард ва дар хонаи ду канизак низ ҷустуҷӯ кард, вале чизе наёфт, сипас ба хонаи Роҳел дохил шуд. Роҳил бутҳоро гирифт ва

онҳоро ба хурҷинҳои шутур андохт ва бар онҳо нишаст. Ва ӯ ба падараш гуфт: Хоҷа, ба дил нагир, ман наметавонам пеш аз ту бархезам, зеро ки одати занона ба ман омадааст. Лобон тамоми хонаро ҷустуҷӯ кард, вале бутҳоро наёфт. Яқуб хашмгин шуд ва бо Лобон ҷангид, ва Яқуб ҷавоб дода, ба Лобон гуфт: Гуноҳи ман чист? Хатои ман чист, ки туро водор кард маро таъқиб кунӣ? Ва он ки ту ҳамаи зарфҳои хонаи маро ҷустуҷӯ кардӣ; чӣ ёфтӣ аз ҳамаи зарфҳои хонаи ту? Гузор ин ҷо пеши бародарони ту ва бародарони ман, ва бигузор онҳо байни мо ду нафар ҳукм кунанд. Ин бист сол ман бо ту будам, гӯсфандони ту ва бузҳои ту бефарзанд нашуданд, қӯчҳои гӯсфандони ту нахӯрдам. Кушташудаи ҳайвонотро ба ту наовардам, ман худам аз худам дуздиҳои рӯзро ва дуздиҳои шабро пардохт мекардам. Ман дар рӯз аз гармӣ месӯхтам ва дар шаб аз яхбандӣ, ва хоб аз чашмонам дур мешуд. Инҳо бист сол ман дар хонаи ту будам, чордаҳ сол ба ту хидмат кардам ба ҷои ду духтарат, ва шаш сол бо гӯсфандонат, ва ту музди маро даҳ маротиба фиреб додӣ. Агар Худои падари ман Иброҳим ва тарси Исҳоқ бо ман намебуд, акнун туро бе шак маро холӣ мефиристодӣ. Худо хорӣ ва меҳнати дастони маро дид ва дирӯз туро сарзаниш кард.

Ҷавоб дода, Лобон ба Яъқуб гуфт: Духтарон, духтарони ман ҳастанд, ва писарон, писарони ман ҳастанд, ва чорво, чорвои ман аст, ва ҳар чӣ ки ту мебинӣ, моли ман аст, ва дар бораи духтарони ман, чӣ кор хоҳам кард бо онҳо имрӯз ё бо фарзандони онҳо, ки таваллуд карданд? Акнун, пас биё

аҳд бандем ман ва ту, ва он шаҳодат хоҳад буд байни ман ва ту, вале ӯ ба вай гуфт, ин ҳеҷ кас бо мо нест, бубин Худо шоҳид аст байни ман ва ту. Яқуб сангеро гирифт ва онро ҳамчун сутун барпо кард. Яқуб ба бародарони худ гуфт: Сангҳо гирд оваред. Ва онҳо сангҳо гирд оварданд ва теппае сохтанд ва дар он ҷо дар болои теппа хӯрданд. Ва Лобон ба ӯ гуфт: Ин теппа имрӯз миёни ман ва ту шоҳидӣ медиҳад. Ва Лобон онро тепаи гувоҳӣ хонд, аммо Яъқуб онро тепаи гувоҳ хонд. Лабан ба Яқуб гуфт: Бубин, ин тӯда ва ин сутуне, ки байни ман ва ту барпо кардам, ин тӯда шоҳидӣ медиҳад ва ин сутун шоҳидӣ медиҳад, аз ин рӯ номаш Тӯдаи шоҳид хонда шуд. Ва он биниш, ки гуфт, бигзор Худо бубинад миёни ман ва ту, зеро мо аз ҳамдигар ҷудо хоҳем шуд. Агар ту духтаронам ро хор кунӣ, агар ту занҳо гирӣ ба духтаронам, бубин, ҳеҷ кас бо мо нест, ки бубинад, Худо шоҳид аст байни ман ва ту. Агар ман ба сӯи ту нагузарам ва ту низ ба сӯи ман аз ин теппа ва ин сутун барои бадӣ нагузарӣ. Худои Иброҳим ва Худои Наҳур дар миёни мо ҳукм кунанд, ва Яъқуб ба тарси падари худ Исҳоқ савганд хӯрд. Ва ӯ қурбонӣ кард дар кӯҳ ва бародарҳои худро даъват кард, ва онҳо хӯрданд ва нӯшиданд, ва дар кӯҳ хобиданд.

32

Лобон субҳ бархост ва писарон ва духтаронашро бӯсид ва ба онҳо баракат дод, ва сипас Лобон баргашта, ба ҷои худ

рафт.

Ва Яқуб ба роҳи худ рафт ва чун нигоҳ кард, лашкаргоҳи Худоро дид, ки лашкаргоҳ зада буд, ва фариштагони Худо бо ӯ вомухурданд. Яъқуб гуфт, вақте ки онҳоро дид: Ин лашкаргоҳи Худост, ва номи он ҷойро Лашкаргоҳҳо хонд.

Яқуб паёмбаронро пеш аз худ ба сӯи бародараш Эсав ба замини Сеир, ба сарзамини Эдом фиристод. Ва ба онҳо фармон дод ва гуфт: Ҳамин тавр ба хоҷаи ман Исов хоҳед гуфт: Ҳамин тавр бандаи шумо Яқуб мегӯяд: Ман бо Лобон мусофирӣ кардам ва то ҳоло дер кардам. Ва ба ман гову, хар, гӯсфанд, хизматгорон ва канизакон шуданд ва фиристодам, то ба хоҷаи ман Эсав эълон кунам, то хизматгори ту пеши ту лутф ёбад. Ва паёмбарон ба назди Яъқуб баргаштанд ва гуфтанд: Мо назди бародарат Эсав рафтем, ва инак ӯ худаш барои пешвозии ту меояд ва чаҳорсад мард бо ӯ ҳастанд. Яъқуб хеле тарсид ва парешон буд, ва мардумеро, ки бо ӯ буданд, ва гову, шутурон ва гӯсфандонро ба ду лашкаргоҳ тақсим кард. Ва Яъқуб гуфт: Агар Эсав ба як лашкаргоҳ биёяд ва онро зад, лашкаргоҳи дуюм наҷот хоҳад ёфт. Яқуб гуфт: Эй Худои падарам Иброҳим ва Худои падарам Исҳоқ, эй Худованд, Ту ба ман гуфтӣ: Ба замини таваллудат бозгард ва Ман туро неку хоҳам кард,' Бигзор ба ман аз ҳамаи адолат ва аз ҳамаи ҳақиқат, ки ту ба хизматгори худ кардӣ, кифоя бошад, зеро бо асои худ ин Урдунро гузаштам, акнун аммо ба ду ордугоҳ табдил шудаам. Маро аз дасти бародарам, аз дасти

Эсав раҳо кун, зеро ки ман аз ӯ метарсам, мабодо ки ӯ омада маро ва модарро бо фарзандон разанад. Ту гуфтӣ: Ман туро некӯ хоҳам кард ва насли туро чун регистони баҳр хоҳам гардонид, ки аз бисёрӣ шумурда нахоҳад шуд. Ва ӯ он шаб дар он ҷо хобид ва аз он чӣ оварда тӯҳфаҳо гирифт ва ба бародари худ Эсав фиристод, дусад буз, бист нарбуз, дусад гӯсфанд, бист қӯч шутурони ширдиҳанда ва бачаҳои онҳо си, говҳо чил, говнарҳо даҳ, харҳо бист ва кураҳо даҳ. Ва ӯ онҳоро ба хизматгорони худ дод, ҳар рамаеро алоҳида, ва ба хизматгорони худ гуфт: Пеш аз ман равед ва байни рамаҳо фосила гузоред. Ва ӯ ба аввалин фармуд ва гуфт: Агар Эсав, бародари ман, ба ту вомехӯрад ва аз ту пурсад: Аз они кӣ ҳастӣ? Куҷо меравӣ? Ва инҳое, ки пеши ту мераванд, аз они кӣ ҳастанд? Ту мегӯй: Аз хизматгори туи Яқуб туҳфаҳо ба хоҷаи ман Эсав фиристода шудаанд, ва инак ӯ худаш пас аз мо меояд. Ва ӯ ба аввалин, ба дуюм, ба сеюм ва ба ҳамаи онҳое, ки пеш аз ин рамаҳо меравиданд, фармуд ва гуфт: Мувофиқи ин калима ба Эсав гӯед, вақте ки шумо ӯро мебинед, Ва шумо хоҳед гуфт: ин ҳаст, хизматгори шумо Яқуб пас аз мо меояд. Зеро гуфт: ман хоҳам хушнуд кард рӯи ӯро бо тӯҳфаҳое, ки пеш аз ӯ мераванд, ва пас аз ин ман хоҳам дид рӯи ӯро. Шояд зеро ӯ хоҳад қабул кард рӯи маро. Ва ҳадяҳо пеш аз ӯ равон шуданд, вале худи ӯ он шабро дар лашкаргоҳ хобид. Бархоста шуда дар он шаб, ӯ ду занаш, ду хизматкораш ва ёздаҳ фарзандашро гирифт ва аз гузаргоҳи Яббоқ гузашт. Ва ӯ онҳоро гирифт ва аз сел гузашт ва ҳамаи моли худро гузаронд.

Яқуб танҳо боқӣ монд ва бо мардеро то субҳ кушти гирифт. Дид, ки на метавонад бар ӯ ғолиб ояд, ва дасти зад ба паҳноии рони ӯ, ва паҳноии рони Яъқубро бемор кард дар ҳангоми кушти гирифтани ӯ бо ӯ. Ва ӯ ба вай гуфт: Маро равона кун, зеро субҳ дамид. Вале ӯ гуфт: Туро равона намекунам, агар маро баракат надиҳӣ. Ва ба ӯ гуфт: Номи ту чист? Ва ӯ гуфт: Яқуб. Ва ба ӯ гуфт: Дигар номи ту Яқуб хонда нахоҳад шуд, балки номи ту Исроил хоҳад буд, зеро ки ту бо Худо қувват ёфтӣ ва бо одамон тавоно хоҳӣ буд. Яқуб пурсид ва гуфт: Номи худро ба ман бигӯ. Вай гуфт: Чаро ту номи маро мепурсӣ? Ва дар он ҷо ӯро баракат дод. Ва Яқуб номи он ҷойро шакли Худо ном кард, зеро Худоро рӯ ба рӯ дидам ва ҷони ман наҷот ёфт. Офтоб ба ӯ баромад, вақте ки шакли Худо гузашт, вале ӯ ба рони худ мелангид. Барои ин писарони Исроил пайрое, ки бемор шуд ва дар болои паҳнои рон аст, то ба имрӯз намехӯранд, зеро ба паҳнои рони Яъқуб ба пайрое, ки бемор шуд, даст зад.

33

Яқуб чашмонашро бардошт ва дид, ки инак бародараш Эсав меояд ва бо ӯ чоҳор сад мард. Яқуб кӯдаконро байни Лео, Роҳел ва он ду канизак тақсим кард. Ва ӯ ду канизакҳо ва писарони онҳоро дар аввал гузошт, ва Леяро ва кӯдакони ӯро дар ақиб, ва Роҳелро ва Юсуфро дар охир. Худаш пеш аз онҳо пешрафт ва ҳафт маротиба бар замин саҷда кард, то ба бародараш наздик шуд. Ва Эсав ба пешвози ӯ давид, ва

ӯро дар оғӯш гирифта, бар гарданаш афтод ва ӯро бӯсид, ва ҳарду гиристанд. Ва Эсав боло нигоҳ карда, занҳо ва фарзандонро дид ва гуфт: Инҳо ба ту чӣ ҳастанд? Вай гуфт: Фарзандоне, ки Худо ба бандаи ту раҳм кардааст. Ва духтарони хизматгор ва фарзандонашон наздик шуданд ва саҷда карданд. Ва Лео ва фарзандонаш наздик омаданд ва саҷда карданд, ва баъд аз ин Роҳел ва Юсуф наздик омаданд ва саҷда карданд. Ва гуфт: Чӣ ин ба ту ҳаст, ҳама ин лашкаргоҳҳо, ки ман вомӯхтаам? Ва ӯ гуфт: То хизматкори ту пеши ту лутф ёбад, хоҷаин. Эсав гуфт: Бародар, ба ман бисёр ҳаст, он тавро ба ту бошад. Яқуб гуфт: Агар дар назди ту лутф ёфтам, ҳадяҳоро аз дасти ман қабул кун, зеро ки рӯи туро дидам, чунон ки гӯё касе рӯи Худоро бинад, ва ту аз ман хурсанд шудӣ. Баракатҳои маро, ки ба ту овардам, қабул кун, зеро Худо ба ман раҳм кард ва ман ҳама чиз дорам, ва ӯ ӯро маҷбур кард ва қабул кард. Ва гуфт: Рафта, бар роҳи рост биравем. Ӯ ба вай гуфт: Хӯҷаини ман медонад, ки бачаҳо нозуканд ва гӯсфандон ва гову гӯсфандон шир медиҳанд, ки дар зери нигоҳубини ман ҳастанд. Агар пас онҳоро як рӯз тез ронам, ҳамаи чорво хоҳанд мурд. Бигузорад хоҷаи ман пеш аз хизматгори ӯ, ман бошад қувват хоҳам гирифт дар роҳ мувофиқи оромии сафари пеши ман ва мувофиқи пои ҷавонон, то омадани ман ба хоҷаи ман ба Сеир. Эсав гуфт: Баъзе аз одамонеро, ки бо ман ҳастанд, бо ту мегузорам. Вале ӯ гуфт: Чаро ин лозим аст? Кофист, ки дар назди ту лутф ёфтам, эй хӯҷаин. Вале Эсав дар он рӯз ба роҳи худ ба Сеир баргашт. Ва Яқуб ба сӯи чодирҳо равона шуд ва барои худаш дар он ҷо

хонаҳо сохт ва барои чорвои худ чодирҳо сохт, аз ин рӯ номи он ҷойро Чодирҳо гузошт.

Ва Яқуб ба Салим, шаҳри Сихимон, ки дар замини Канъон аст, омад, вақте ки аз Месопотамияи Сурия баргашт, ва ӯ дар назди шаҳр лашкаргоҳ зад. Ва ӯ қисмати майдонро, ки дар он ҷо чодири худро барпо кард, аз Эммор, падари Сухем, бо сад амнон харид. Ва ӯ дар он ҷо қурбонгоҳ барпо кард ва Худои Исроилро даъват кард.

34

Дина, духтари Лея, ки ӯро барои Яқуб зоид, баромад, то духтарони маҳаллиёнро бубинад. Ва Сихем, писари Эммор Ҳивӣ, ҳокими он замин, ӯро дид ва ӯро гирифта, бо ӯ хобид ва ӯро хор кард. Ва ӯ ба рӯҳи Дино, духтари Яъқуб, диққат кард ва парданишинро дӯст дошт ва бо ӯ мувофиқи ақли парданишин сухан гуфт. Шехем ба падараш Эммор гуфт: Ин духтарро барои ман ба занӣ бигир. Яқуб шунид, ки писари Эммор Дейнанро, духтари ӯро ифлос кардааст, аммо писарони ӯ бо чорвои ӯ дар дашт буданд, ва Яқуб то омадани онҳо хомӯш монд. Эммор, падари Сухем, баромад ба сӯи Яқуб, то бо ӯ гап занад. Вале писарони Яъқуб аз майдон омаданд, ва чун шуниданд, мардон ранҷида шуданд ва ба онҳо хеле дардовар буд, зеро ки дар Исроил амали шармовар кард, бо духтари Яъқуб хобида буд, ва чунин набояд мешуд. Ва Эммор ба онҳо гуфт: Сухем, писари

ман, духтари шуморо бо ҷонаш интихоб кардааст, пас ӯро ба ӯ ба занӣ диҳед. Ва бо мо никоҳ кунед, духтарони худро ба мо диҳед ва духтарони моро барои писарони худ гиред. Ва дар байни мо зиндагӣ кунед, ва замин инак васеъ пеши шумо аст, зиндагӣ кунед, ва тиҷорат кунед дар он, ва мол ба даст ored дар он. Шехем ба падари ӯ ва ба бародарони ӯ гуфт: Бигзор дар назди шумо лутф ёбам ва ҳар чӣ бигӯед, медиҳем. Ҷиҳозро бисёр зиёд кунед, ва ман хоҳам дод чунон ки шумо ба ман гӯед, ва шумо ин духтарро ба ман ба зан хоҳед дод.

Писарони Яъқуб ба Шехем ва Ҳамор, падари ӯ, бо ҳила ҷавоб доданд ва бо онҳо гуфтанд, зеро онҳо хоҳарашон Динаро нопок карда буданд. Ва Шимъон ва Леви, бародарони Дейнас, ба онҳо гуфтанд: Мо наметавонем ин корро кунем, хоҳари худро ба марде диҳем, ки номуслимон аст, зеро ин барои мо нанг аст. Танҳо дар ин мо ба шумо монанд хоҳем шуд ва дар миёни шумо хоҳем зист, агар шумо монанди мо шавед, яъне ҳар як марди шумо хатна карда шавад. Ва мо духтаронамонро ба шумо хоҳем дод ва аз духтарони шумо барои худамон занон хоҳем гирифт ва дар байни шумо хоҳем зист ва мо чун як қавм хоҳем буд. Агар шумо ба мо гӯш надиҳед, ки суннат шавед, духтари моро гирифта, мераваем. Ва ин суханҳо ба Эммор ва ба Сухем писари Эммор маъқул омаданд. Ва ҷавонмард дар ичрои ин калима таъхир накард, зеро ки ӯ ба духтари Яъқуб дилбаста буд, ва вай шарафноктарин аз ҳамаи касоне буд, ки дар хонаи падараш зиндагӣ мекарданд. Эммор ва

писараш Сухем ба дарвозаи шаҳри худ омаданд ва бо мардони шаҳрашон сухан гуфтанд ва гуфтанд, Ин одамон осоишта ҳастанд, бигзор бо мо дар рӯи замин бимонанд ва дар он тиҷорат кунанд, ва бубин, замин пеши онҳо васеъ аст, духтарони онҳоро барои худ ба занӣ мегирем ва духтарони худро ба онҳо медиҳем. Дар ин танҳо одамон ба мо монанд хоҳанд шуд, то бо мо зиндагӣ кунанд ва як қавм бошанд, агар ҳар як марди мо суннат шавад, чунон ки онҳо суннат шудаанд. Ва чорвои онҳо, ва чорпойони онҳо, ва моликияти онҳо, магар мои мо нахоҳад шуд? Танҳо дар ин монанди онҳо шавем, ва онҳо бо мо зиндагӣ хоҳанд кард. Ва Эммор ва Сухем, писари ӯ, ҳамаи савдогарони дарвозаи шаҳри онҳо гӯш карданд ва ҳамаи мардон гӯшти пӯсти пеши худро хатна карданд.

Дар рӯзи сеюм, вақте онҳо дар дард буданд, ду писари Яъқуб - Шимъон ва Леви, бародарони Дино, ҳар кадом шамшери худро гирифта, ба шаҳр бехатар даромаданд ва ҳамаи мардонро куштанд. Онҳо Эммӯрро ва Суҳем писари ӯро бо шамшер куштанд ва Дейнаро аз хонаи Суҳем гирифта, баромаданд. Пасарони Яъқуб бар захмдорон даромаданд ва шаҳреро, ки дар он хоҳарашон Дейнаро беҳурматӣ карда буданд, ғорат карданд. Ва гӯсфандони онҳо, гови онҳо ва хари онҳоро, ҳар чӣ дар шаҳр буд ва ҳар чӣ дар дашт буд, гирифтанд. Ва ҳамаи ҷисмҳои онҳо, ва тамоми багожи онҳо, ва занони онҳоро асир гирифтанд ва ғорат карданд ҳар чӣ дар шаҳр буд ва ҳар чӣ дар хонаҳо буд. Яқуб ба Шимъон ва Леви гуфт: Шумо маро нафратангез

кардед, то ки ман ба ҳамаи сокинони замин бад бошам, дар байни Канъониён ва дар байни Фериззиён. Ман дар шумора камшумор ҳастам, ва онҳо бар зидди ман ҷамъ шуда, маро хоҳанд зад, ва ман ва хонаи ман нобуд хоҳем шуд. Онҳо гуфтанд: Магар бо хоҳари мо мисли фоҳиша муомила хоҳанд кард?

35

Худо ба Яъқуб гуфт: Бархеста, ба ҷои Байтил бирав ва дар он ҷо зист кун ва дар он ҷо қурбонгоҳе барои Худое бисоз, ки ба ту зоҳир шуд, вақте ки ту аз рӯи бародарат Эсав мегурехтӣ. Яъқуб ба хонаи худ ва ба ҳамаи касоне, ки бо ӯ буданд, гуфт: Худоёни бегонаеро, ки бо шумо ҳастанд, аз миёни худ дур кунед, худро тоза намоед ва либосҳои худро иваз кунед. Ва хостода, биёед баромем ба Байтҳил ва он ҷо қурбонгоҳе барои Худое бисозем, ки дар рӯзи азобам ба ман гӯш кард, бо ман буд ва маро дар роҳе, ки рафтам, наҷот дод. Ва онҳо ба Яъқуб худоҳои бегонаро, ки дар дастҳои онҳо буданд, ва гӯшвораҳоеро, ки дар гӯшҳои онҳо буданд, доданд ва Яъқуб онҳоро зери дарахти писта, ки дар Шехем буд, пинҳон кард ва онҳоро то имрӯз нобуд кард. Ва Исроил аз Шеким баромад, ва тарси Худо бар шаҳрҳои атрофи онҳо фаро гирифт, ва онҳо писарони Исроилро таъқиб накарданд. Яқуб бо ҳамаи мардуме, ки бо ӯ буданд, ба Луза омад, ки он дар замини Канъон аст ва Байтил ном дорад. Ва ӯ дар он ҷо қурбонгоҳ сохт ва номи он ҷойро

Байтел хонд, зеро дар он ҷо Худо ба ӯ зоҳир шуд, ҳангоме ки ӯ аз рӯи бародараш Исов мегурехт.

Деборра, парастори Ребекка, мурд ва дар поёни Байтҳил зери дарахти балут дафн шуд ва Яқуб номи онро дарахти балути мотам гузошт. Худо ба Яъқуб ҳанӯз дар Луз пайдо шуд, вақте ки ӯ аз Месопотамияи Сурия омад, ва Худо ӯро баракат дод. Ва Худо ба ӯ гуфт: Номи ту дигар Яқуб хонда нахоҳад шуд, балки номи ту Исроил хоҳад буд, ва номи ӯро Исроил хонд. Худо ба ӯ гуфт: Ман Худои ту ҳастам, афзоиш ёб ва зиёд шав, миллатҳо ва ҷамоатҳои миллатҳо аз ту хоҳанд буд ва подшоҳон аз камари ту берун хоҳанд омад. Ва замине, ки ба Иброҳим ва Исҳоқ додам, онро ба ту додаам, ба ту хоҳад буд ва ба тухми ту баъд аз ту ин заминро хоҳам дод. Худо аз ҷое, ки бо ӯ сухан гуфта буд, боло рафт. Ва Яқуб дар он ҷое, ки Худо бо ӯ сухан гуфт, сутуне аз санг барпо кард ва бар он қурбонии нӯшокӣ рехт ва бар он равған рехт. Ва Яқуб номи он ҷоеро, ки дар он ҷо Худо бо ӯ сухан гуфта буд, Байтил ном ниҳод. Яқуб аз Байтҳил рафта, чодири худро фаротари бурҷи Ғадир зад. Вақте ки ӯ ба Хабратҳо наздик шуд, то ба Эфратҳо биёяд, Роҳил зоид ва дар зоиш душворӣ кашид. Вақте ки ӯ бо душворӣ мезоид, домо ба ӯ гуфт: Ҷасорат гир, зеро ин низ барои ту писар аст. Вақте ки ӯ рӯҳашро раҳо мекард, чунин шуд, зеро ӯ мурда мешуд, номи ӯро писари дарди ман гузошт, аммо падараш номи ӯро Бенямин гузошт. Роҳил мурд ва дар роҳи ҳипподроми Эфрато дафн карда шуд, ки ҳамон Байтуллаҳм аст. Ва Яъқуб сутуне бар гӯри ӯ насб

кард, ин ҳамон сутуне аст, ки бар гӯри Роҳил то ҳамин рӯз аст. Вақте ки Исроил дар он замин сукунат кард, Рӯбин рафт ва бо Баллас, канизаки падараш Яъқуб, хобид, ва Исроил шунид ва ин дар назари ӯ бад намуд. Писарони Яъқуб дувоздаҳ нафар буданд.

Писарони Леа, нахустзодаи Яқуб, Рубен, Шимъун, Леви, Яҳудо, Иссохор, Забулун. Писарони Рохил Юсуф ва Биньямин буданд. Писарони Баллас, канизаки Роҳил, Дон ва Нафталим буданд. Писарони Зилфа, канизаки Лея, Гад ва Ошер буданд, инҳо писарони Яқуб, ки дар Месопотамияи Сурия ба ӯ таваллуд шуданд. Яқуб ба наздики падараш Исҳоқ ба Мамрӣ омад, ба шаҳри дашт, ки ҳамон Ҳеброн дар замини Канъон аст, куҷое ки Иброҳим ва Исҳоқ истиқомат карда буданд. Рӯзҳои Исҳоқ, ки ӯ зист, сад ҳаштод сол шуданд. Ва Исҳоқ ҷон дода, мурд ва ба насли худ пайваст, пир ва пур аз рӯзгор буд, ва ӯро писаронаш Эсав ва Яъқуб дафн карданд.

36

Инҳо насабҳои Эсав мебошанд, ӯ худ Эдом аст. Эсав занҳоро барои худ аз духтарони канъониён гирифт: Адаро, духтари Айлом хеттӣ, ва Оливемаро, духтари Ано, писари Себегон евоӣ. Ва Басематро, духтари Исмоилро, хоҳари Набаётро. Ада ба ӯ Элифазро зоид ва Басемат Рагуелро зоид. Ва Олибема Иеус, Иеглом ва Кореро зоид, инҳо писарони Эсау

буданд, ки дар замини Канъон ба ӯ таваллуд шуданд. Эсав занҳои худ ва писарони худ ва духтарони худ ва ҳамаи аҳли хонаи худ ва ҳамаи моликиятҳои худ ва ҳамаи чорвои худ ва ҳамаи он чӣ ба даст оварда буд ва ҳамаи он чӣ дар замини Канъон андӯхта буд, гирифт ва Эсав аз замини Канъон аз назди бародараш Яъқуб рафт. Моликияти онҳо зиёд буд барои ҳамроҳ зиндагӣ кардан, ва замини мусофиркунии онҳо наметавонист онҳоро тоқат оварад, аз бисёрии моликиятҳои онҳо. Эсав дар кӯҳи Сеир сокин шуд, Эсав худаш Эдом аст. Инҳо насабҳои Эсав, падари Эдом дар кӯҳи Сеир мебошанд. Ва инҳо номҳои писарони Эсав: Элифаз, писари Ада, занаш Эсав, ва Рагуэл, писари Басемат, занаш Эсав. Писарони Элифаз Таиман, Омар, Софар, Готом ва Кеназ буданд. Тамна канизаки Элифаз, писари Эсав буд ва ӯ барои Элифаз Амалекро зоид; инҳо писарони Ада, зани Эсав буданд. Инҳо писарони Рағуел буданд: Наҳот, Заре, Соме ва Мозе. Инҳо писарони Басемат, зани Ҳисов буданд. Инҳо писарони Олибемас, духтари Ано, писари Себегон, зани Ҳисоу буданд, ва ӯ барои Ҳисоу Иеусро, Иегломро ва Кореро зоид. Инҳо роҳбарони писарони Ҳисов, писарони Элифас, нахустзодаи Ҳисов буданд: роҳбар Таймон, роҳбар Умор, роҳбар Суфор, роҳбар Кеназ. Раҳбар Қӯраҳ, раҳбар Готом, раҳбар Амалек — инҳо раҳбарони Элифаз дар замини Идумея буданд, инҳо писарони Адас мебошанд. Ва ин писарони Рағуил, писари Исов: сардори Нахос, сардори Заре, сардори Соме, сардори Мозе. Инҳо сардорони Рағуил дар замини Адум буданд, инҳо писарони Басемас, занаки Исов. Инҳо писарони Олибемас, зани Эсав буданд: сардор

Иеус, сардор Иеглом, сардор Коре. Инҳо сардорони Олибемас, духтари Ана ва зани Эсав буданд. Инҳо писарони Ҳисов ва инҳо роҳбарони онҳо, инҳо писарони Адум ҳастанд. Инҳо писарони Сеири Хоррӣ, ки дар он замин мезист, буданд: Лотан, Шобал, Себегон, Ана, Ва Дишон, ва Асар, ва Рисон — ин роҳбарони Ҳорӣ, писари Сеир, дар замини Эдом буданд. Писарони Лӯтон Хоррӣ ва Ҳайман буданд, ва хоҳари Лӯтон Тамно буд. Инҳо писарони Шобал буданд: Голам, Манаҳат, Гайбел, Софар ва Омар. Ва инҳо писарони Сибъон: Айе ва Ано. Ин ҳамон Аност, ки Яминро дар биёбон ёфт, вақте ки ҳайвонҳои боркаши Сибъон, падари худро мечаронид. Инҳо писарони Ано: Дишон ва Оҳолибама, духтари Ано. Инҳо писарони Дешон буданд: Амада, Асбан, Итран ва Ҳаран. Инҳо писарони Асар буданд: Балаам, Зукам ва Юкам. Инҳо писарони Рисон буданд: Ос ва Арон. Инҳо роҳбарони Хоррӣ буданд: роҳбар Лотан, роҳбар Совал, роҳбар Себегон, роҳбар Ано, Раҳбар Дишон, раҳбар Асар, раҳбар Рисон, инҳо раҳбарони Хорри дар раҳбариҳои онҳо дар замини Эдом.

Ва инҳо подшоҳоне ҳастанд, ки дар Адӯм ҳукмронӣ карданд, пеш аз он ки подшоҳе дар Исроил ҳукмронӣ кунад. Ва Балақ писари Беор дар Эдом ҳукмронӣ кард, ва номи шаҳри ӯ Деннаба буд. Балак мурд ва ба ҷои ӯ Йӯбаб, писари Зара аз Босорра, подшоҳӣ кард. Ёбоб мурд ва ба ҷои ӯ Асом аз замини Таймонон салтанат кард. Асом мурд ва ба ҷои ӯ Адад писари Барад салтанат кард, он касе ки Мадиамро дар дашти Моаб шикаст дод, ва номи шаҳри ӯ

Геттаим буд. Адад мурд ва ба ҷои ӯ Самада аз Массеккас салтанат кард. Самада мурд ва ба ҷои ӯ Саул аз Роовоти наздики дарё салтанат кард. Саул мурд ва ба ҷои ӯ Балленон писари Аҳобор салтанат кард. Балленон писари Ахобор мурд ва ба ҷои ӯ Арад писари Барад подшоҳӣ кард, ва номи шаҳри ӯ Фогор буд, ва номи зани ӯ Метебеҳл, духтари Матраит, писари Майзооб буд. Инҳо номҳои сарвараҳои Эсав мебошанд, дар қабилаҳои онҳо, мувофиқи ҷойҳои онҳо, дар минтақаҳои онҳо ва дар миллатҳои онҳо: сарвари Тамна, сарвари Ғола, сарвари Етер, пешво Оҳолибамаҳ, пешво Ҳелас, пешво Финон, Роҳбар Кеназ, роҳбар Таймон, роҳбар Мазар, Раҳбар Магедиел, раҳбар Зафоин, инҳо раҳбарони Эдом дар шаҳрҳои сохташуда дар замини моликияти онҳо, ин Эсав падари Эдом.

37

Яқуб дар он замине зиндагӣ кард, ки падараш дар замини Канъон истиқомат кардааст, ва инҳо наслҳои Яқуб мебошанд. Юсуф дар синни ҳафдаҳсолагӣ бо бародаронаш гӯсфандони падараш чароида буд, ҳамчун ҷавон бо писарони Баллас ва бо писарони Зелфас, занони падараш, ва Юсуф айби бад дар бораи онҳо назди падарашон Исроил овард. Яъқуб Юсуфро аз ҳамаи писаронаш бештар дӯст медошт, зеро ки ӯ писари пириаш буд, ва барои ӯ хитони рангоранг сохт. Бародарони ӯ дида, ки падар ӯро аз ҳамаи писаронаш бештар дӯст медорад, аз ӯ нафрат карданд ва

наметавонистанд бо ӯ ба тарзи осоиштагӣ гап бизананд. Юсуф хоб дид ва онро ба бародаронаш гузориш дод. Ва ӯ ба онҳо гуфт: Ин хобе ки ман дидам, бишнавед. Ман фикр кардам, ки шумо дар миёнаи майдон дастаҳо мебастед, ва дастаи ман бархост ва рост истод, ва дастаҳои шумо гардиш карда, ба дастаи ман саҷда карданд. Бародаронаш ба ӯ гуфтанд: Магар ту бар мо подшоҳӣ хоҳӣ кард ё бар мо ҳукмронӣ хоҳӣ кард? Ва онҳо боз ҳам бештар ӯро нафрат мекарданд бо сабаби хобҳояш ва суханонаш. Вай хоби дигаре дид ва онро ба падар ва бародаронаш нақл кард ва гуфт: Бинед, ман хоби дигаре дидам, ки гӯё офтоб ва моҳ ва ёздаҳ ситора ба ман саҷда мекарданд. Ва падараш ӯро сарзаниш кард ва ба ӯ гуфт: Ин чӣ хобест, ки ту дидӣ? Оё ҳақиқатан ман ва модарат ва бародаронат омада, бар замин ба ту саҷда хоҳем кард? Бародаронаш ба ӯ ҳасад бурданд, вале падараш ин суханро нигоҳ дошт. Бародарони ӯ рафтанд, то гӯсфандони падарашонро дар Шехем бичаронанд. Ва Исроил ба Юсуф гуфт: Оё бародаронат дар Сихем чарво намечаронанд? Биё, туро назди онҳо мефиристам. Вай ба ӯ гуфт: Ин ҳастам ман. Исроил ба ӯ гуфт: Рав ва бубин, ки оё бародаронат ва гӯсфандон саломат ҳастанд ва ба ман хабар бидеҳ. Ва ӯро аз водии Ҳеброн фиристод ва ӯ ба Шехем омад. Ва одаме ӯро дар майдон сарсон ёфт ва одам аз ӯ пурсид ва гуфт: Чӣ меҷӯӣ? Ва ӯ гуфт: Бародарони худро ҷустуҷӯ мекунам, ба ман бигӯ куҷо онҳо чаронда мекунанд. Он мард ба ӯ гуфт: Онҳо аз инҷо рафтаанд, зеро ман шунидам, ки онҳо мегуфтанд: Биёед ба Дӯсоим биравем. Ва Юсуф дар ақиби бародаронаш рафт ва

онҳоро дар Дӯсоим ёфт.

Онҳо ӯро аз дур пешбинӣ карданд, пеш аз он ки ӯ ба онҳо наздик шавад, ва онҳо барои куштани ӯ нақшаи бад кашиданд. Ва ҳар яке ба бародараш гуфт: Ин ҳамон хоббин меояд. Акнун, пас биёед мо ӯро кушем ва ӯро ба яке аз чоҳҳо андозем ва хоҳем гуфт: Ҳайвони бад ӯро хӯрд ва хоҳем дид, ки хобҳои ӯ чӣ хоҳанд шуд. Вале Рӯбин шунида, ӯро аз дастҳои онҳо раҳонид ва гуфт: Ӯро ба ҷон назанем. Рӯбин ба онҳо гуфт: Хун нарезед, ӯро ба яке аз ин чоҳҳое, ки дар биёбон ҳастанд, андозед, вале даст ба ӯ нарасонед, то ки ӯро аз дастҳои онҳо раҳоӣ диҳад ва ӯро ба падараш баргардонад. Вале вақте ки Юсуф ба наздики бародаронаш омад, онҳо Юсуфро аз ҷомаи рангоранги ӯ кашиданд. Ва онҳо ӯро гирифта, ба чоҳ партофтанд, вале чоҳ холӣ буд ва об надошт. Онҳо нишастанд, то нон хӯранд, ва чашм бардоштанд ва диданд, ки мусофирони исмоилӣ аз Ҷилъод меоянд ва шутурҳои онҳо пур аз бухур, равған ва мурр буданд. Онҳо ба Миср меравтанд.

Яҳудо ба бародарони худ гуфт: Чӣ фоида, агар бародари худро бикушем ва хуни ӯро пинҳон кунем? Биёед ӯро ба ин исмоилиён бифурӯшем, вале дастҳои мо бар ӯ набошанд, зеро ки ӯ бародар ва гӯшти мост. Ва бародарони ӯ шуниданд. Ва одамони мадянӣ содигарон мегузаштанд, ва онҳо Юсуфро аз чоҳ кашида, боло овардаанд ва ӯро ба исмоилиён бист тиллоӣ фурӯхтанд. Ва Юсуфро ба Миср овардаанд. Рубен ба чоҳ баргашт, вале Юсуфро дар чоҳ

надид ва либосҳои худро дарид. Ва ӯ ба бародаронаш баргашт ва гуфт: Кӯдак нест, ман аммо куҷо мераваму ҳанӯз? Онҳо ҷомаи Юсуфро гирифта, бузғолае кушта, ҷомаро ба хунаш олуда карданд. Ва онҳо хитони ранговарро фиристоданд ва ба падари худ оварданд ва гуфтанд: Инро ёфтем, бишнос, оё хитони писарат ҳаст ё не. Ва ӯ ӯро шинохт ва гуфт: Ин хитони писари ман аст, ҳайвони бад ӯро хӯрдааст, ҳайвон Юсуфро рабудааст. Яқуб либосҳои худро дарид ва палос бар камараш пӯшид ва рӯзҳои зиёде барои писараш сӯг гирифт. Ҳамаи писарон ва духтаронаш ҷамъ шуданд ва омаданд, то ӯро тасаллӣ диҳанд, вале ӯ намехост тасаллӣ гирад ва гуфт, ки ман мотамгин ба наздикии писарам ба ҷаҳаннам фуромадам, ва падараш барои ӯ гиря кард. Мадиёниҳо Юсуфро ба Миср ба Петефрӣ, хоҷасарои Фиръавн, сарошпаз фурӯхтанд.

38

Дар он вақт Яҳудо аз бародарони худ ҷудо шуд ва ба наздики марде Одолламитӣ ба номи Ҳиро рафт. Ва Яҳудо дар он ҷо духтари марди канъониро дид, ки номаш Шуъо буд, ва ӯро гирифт ва бо ӯ ҳамбистар шуд. Ва ҳомиладор шуда, писар зоид ва номи ӯро Ер гузошт. Ва ҳомиладор шуда, боз писар зоид ва номи ӯро Онон гузошт. Ва вай боз писар зоид ва номи ӯро Шелом гузошт, ин дар Хасби буд, вақте ки ӯ онҳоро зоид. Ва Яҳудо барои Ер, писари нахустзодааш, занеро гирифт, ки номаш Томар буд. Шуд ки

Эр, нахустзодаи Яҳудо, пеши Худованд бад буд ва Худо ӯро кушт. Яҳудо ба Онон гуфт: Ба зани бародарат дарояд ва ӯро никоҳ кун ва барои бародарат насл бардор. Аӯнон донист, ки тухм ба ӯ тааллуқ нахоҳад дошт, бинобар ин ҳар вақте ки ба зани бародараш медаромад, онро бар замин мерехт, то ба бародараш наслро надиҳад. Ин кор дар назди Худо бад буд ва Худо ӯро низ кушт.

Яҳудо ба арӯси худ Томар гуфт: Ҳамчун бева дар хонаи падарат нишин, то писарам Шилом бузург шавад, зеро гуфт: Мабодо ӯ ҳам ҳамчун бародаронаш бимирад. Ва Томар рафта, дар хонаи падараш менишаст. Рӯзҳо зиёд шуданд, ва Шуъо, зани Яҳудо, мурд. Баъд аз он ки Яҳудо тасалло ёфт, ӯ ва Ҳиро, чӯпони Адулломии ӯ, ба Тимно назди паспонандагони гӯсфандонаш баромаданд. Ва ба Тамар, арӯси худ, хабар доданд ва гуфтанд: Ин хусарат ба Тамна мебарояд, то гӯсфандони худро бубурад. Ва либосҳои бевагиро аз худаш кашида, либоси тобистонӣ пӯшид ва худро зебо кард ва назди дарвозаҳои Айнан, ки дар роҳи Тамна қарор дорад, нишаст, зеро дид ки Шилом бузург шуда буд, вале ӯ ӯро ба ӯ ба занӣ надода буд. Ва Яҳудо вақте ӯро дид, гумон кард, ки ӯ фоҳиша аст, зеро ӯ рӯяшро пӯшонида буд ва ӯро нашинохт. Ӯ аз роҳ ба сӯи вай гардид ва ба ӯ гуфт: Ба ман иҷозат деҳ, ки ба наздат дароям, зеро намедонист, ки ӯ арӯси ӯст. Вале ӯ гуфт: Агар ба наздам даромӣ, ба ман чӣ медиҳӣ? Вай гуфт: Ман ба ту бузғолаи бузҳо аз гӯсфандонам мефиристам. Он гуфт: Агар то фиристодани ту ба ман гарав диҳӣ. Ӯ гуфт: Кадом гарав ба

ту додан хоҳам? Ӯ гуфт: Ангуштарии ту, гардонбандат ва асои дар дасти ту. Ва ба ӯ дод ва ба ӯ дохил шуд, ва аз ӯ дар шикам гирифт. Ва ӯ бархоста рафт, пардаи тобистонии худро аз худаш гирифт ва либосҳои бевагии худро пӯшид. Яҳудо бузғолаи бузро тавассути чӯпони худ Одулломӣ фиристод, то гаравро аз он зан пас гирад, вале ӯ ӯро наёфт. Вай аз мардони он ҷой пурсид: Куҷост он фоҳишае, ки дар Айнан дар канори роҳ буд? Онҳо гуфтанд: Дар инҷо ҳеҷ фоҳишае набуд. Ва ӯ ба сӯи Яҳудо баргашт ва гуфт: Наёфтам, ва мардони он ҷой мегӯянд, ки дар инҷо фоҳишае набудааст. Яҳудо гуфт: Бигзор онҳоро дошта бошад, вале мабодо мо масхараи касон шавем. Ман ин бузғоларо фиристодаам, вале ту онро наёфтӣ. Шуд ки баъд аз се моҳ ба Яҳудо хабар доданд ва гуфтанд: Томар арӯси ту фоҳишагӣ кардааст ва инак ӯ аз фоҳишагӣ ҳомиладор аст. Яҳудо гуфт: Ӯро берун оваред ва сӯзонида шавад. Ин вале бурда мешуд, ба падарзани худ фиристод ва гуфт: Аз марде, ки ин чизҳо аз ӯст, ман ҳомиладорам. Ва гуфт: Бишнос, ки ин ангуштарӣ, занҷир ва асо аз кист. Яҳудо шинохт ва гуфт: Томар ҳақтар аст аз ман, чунки ман ӯро ба писарам Шилоҳ надодам. Ва дигар бо ӯ наздикӣ накард. Рух дод, ки вақте ӯ таваллуд мекард, дар рӯдаи ӯ дуқалӯҳо буданд. Шуд, ки дар вақти таваллуди ӯ, яке дастро пеш оварда, вале домоя гирифта, бар дасти ӯ сурх баст ва гуфт: Ин аввал берун меравад. Чун ӯ дастро ҷамъ кард, ва фавран бародараш баромад, вале гуфт: Чӣ девор аз рӯи ту ҷудо шуд? Ва номи ӯро Фарес хонд. Ва баъд аз ин бародараш берун омад, ки бар дасташ сурх буд, ва номаш Зара хонданд.

39

Юсуфро ба Миср овардаанд ва ӯро Петефрес, хоҷасарои Фиръавн, сарошпаз, марди мисрӣ, аз дастони исмоилиён, ки ӯро ба он ҷо оварда буданд, харид. Ва Худованд бо Юсуф буд, ва ӯ марди муваффақ буд, ва дар хонаи хоҷаи мисриаш зиндагӣ мекард. Хӯҷаини ӯ медонист, ки Худованд бо ӯ буд ва ҳар чӣ ки мекунад, Худованд дар дастони ӯ муваффақ мегардонад. Ва Юсуф дар назди хӯҷояш лутф ёфт ва ӯро хушнуд кард. Ва ӯро бар хонааш таъин кард ва ҳар чӣ ки доштааш, ба дасти Юсуф дод. Ва шуд чунин, ки баъд аз он ки ӯ бар хонааш ва бар ҳама он чӣ ба ӯ буд қарор гирифт, Худованд хонаи он мисриро бо сабаби Юсуф баракат дод, ва баракати Худованд дар ҳамаи моликиятҳои ӯ дар хона ва дар майдонаш буд. Ва ӯ ҳама он чӣ ба ӯ тааллуқ дошт, ба дастони Юсуф супурд ва дар бораи ҳеҷ чизе, ки ба худаш марбут буд, намедонист, ҷуз нони, ки худаш мехӯрд. Ва Юсуф аз рӯи шакл хуб ва аз рӯи намуд хеле зебо буд. Ва шуд баъд аз ин сухан, ва зани хӯҷаинаш чашмонашро ба Юсуф афканд ва гуфт: Бо ман бихоб. Ӯ вале намехост, ва ба зани хӯҷаинаш гуфт: Агар хӯҷаинам тавассути ман ҳеҷ чизро дар хонааш намедонад ва ҳама он чӣ ки ба ӯ тааллуқ дорад ба дастони ман дод, Ва дар ин хона чизе аз ман зиёд нест ва на аз ман чизе боздошта шудааст, ҷуз ту, зеро ки ту зани ӯ ҳастӣ, ва чӣ тавр ман ин кори бадро анҷом диҳам ва дар пеши Худо гуноҳ кунам? Вақте ки ӯ рӯз аз рӯз ба Юсуф сухан мегуфт, ва ӯ итоат намекард, ки бо ӯ бихобад ва бо ӯ

наздикӣ кунад. Чунин рӯзе шуд, ва Юсуф ба хона дохил шуд, то корҳои худро анҷом диҳад, ва ҳеҷ кас аз онҳое, ки дар хона буданд, дарун набуд. Ва ӯ ӯро аз ҷомаҳояш кашид ва гуфт: Бо ман бихоб, ва ӯ ҷомаҳояшро дар дастҳои ӯ гузошта, гурехт ва берун баромад. Ва чунин шуд, ки вақте дид, ки ӯ либосҳояшро дар дастонаш гузошта гурехтааст ва берун рафтааст, Ва ӯ даъват кард онҳоро, ки дар хона буданд, ва ба онҳо гуфт гӯён: Бинед, овард ба мо хизматкори ибриро, то ба мо масхара кунад. Даромад ба ман гӯён: Бихоб бо ман, ва фарёд кардам бо овози бузург. Вақте ки ӯ шунид, ки ман овозамро баланд кардам ва фарёд задам, либосҳояшро назди ман гузошта, гурехт ва берун рафт. Ва ӯ ҷомаҳоро назди худаш нигоҳ дошт, то хӯҷаин ба хонааш омад. Ва ӯ ба вай мувофиқи ин суханҳо сухан гуфт ва гуфт: Хизматгори ибронӣ, ки ту ӯро назди мо овардӣ, назди ман омад, то маро масхара кунад, ва ба ман гуфт: Бо ту хоҳам хобид. Чун шунид, ки садояму баланд кардам ва фарёд задам, либосҳояшро назди ман гузошта, гурехт ва берун рафт. Шуд вале, чунон ки хоҷа сухани зани худро шунид, чӣ қадар ба ӯ гуфта буд, гуфта: Ҳамин тавр хизматкори ту ба ман кард, ва ба ғазаб хашмгин шуд.

Ва хоҷаи Юсуфро гирифта, ӯро ба қалъа андохт, ба он ҷое, ки дар он маҳбусони подшоҳ нигоҳ дошта мешаванд, он ҷо дар қалъа. Ва Худованд бо Юсуф буд ва ба ӯ раҳм рехт ва ба ӯ лутф дод пеши сардори зиндонбон. Ва сардори зиндонбон зиндонро ба дасти Юсуф супурд ва ҳамаи маҳбусонеро, ки дар зиндон буданд ва ҳар чизеро, ки онҳо онҷо мекарданд,

худаш мекард. Сарвари асосии зиндон ҳеҷ чизро аз тариқи ӯ намедонист, зеро ҳама чиз аз тариқи дасти Юсуф буд, аз он сабаб ки Худованд бо ӯ буд, ва ҳар чиро ки худаш мекард, Худовандаш дар дастҳои ӯ хушбахт мегардонд.

40

Ва шуд, ки баъд аз ин воқеаҳо, сарпиёладеҳи подшоҳи Миср ва сарнонпаз ба хоҷаи худ, подшоҳи Миср, гуноҳ карданд. Ва Фиръавн ба ду хоҷасарои худ ғазабнок шуд, ба сарпиёланавоз ва ба сарноновоз, Ва ӯ онҳоро дар зиндон ҷойгир кард, дар ҳамон ҷое, ки Юсуф маҳбус буд. Ва сардори зиндонбон онҳоро ба Юсуф таъин кард, ва ӯ назди онҳо истод, ва онҳо рӯзҳое дар зиндон буданд. Ва ҳар дуи онҳо дар як шаб хоб диданд, ва биноиши хоби сарпиёладеҳандаи асосӣ ва нонпази асосӣ, ки ба подшоҳи Миср тааллуқ доштанд ва дар зиндон буданд, ин буд. Юсуф субҳ ба назди онҳо даромад ва онҳоро дид ва онҳо ношод буданд. Ва ӯ аз ҳаҷибони Фиръавн, ки бо ӯ дар зиндон назди хоҷаяш буданд, пурсид ва гуфт: Чаро чеҳраҳои шумо имрӯз ғамгин аст? Онҳо ба ӯ гуфтанд: Мо хоб дидем, ва касе нест, ки онро тавзеҳ диҳад. Юсуф ба онҳо гуфт: Оё тавзеҳи онҳо тавассути Худо нест? Пас ба ман нақл кунед. Ва сарпиёланӯш хоби худро ба Юсуф нақл кард ва гуфт: Дар хобам токе пеши ман буд. Дар он токи ангур се шоха буд ва он равнақ ёфта, ҷавонахо овардааст ва хушахои ангур пухта шуда буданд. Ва ҷоми Фиръавн дар дасти ман буд, ва

ман ангурро гирифтам ва онро ба ҷом фишурдам ва ҷомро ба дасти Фиръавн додам. Ва Юсуф ба ӯ гуфт: Ин таъбири он аст: се пуштаҳо се рӯз мебошанд. Ҳанӯз се рӯз, ва Фиръавн оғози туро ёд хоҳад кард ва туро ба мақоми сарсоқиат боз хоҳад гардонд, ва ту ҷоми Фиръавнро ба дасти ӯ хоҳӣ дод, мувофиқи оғози пештараи ту, чунон ки соқӣ будӣ. Аммо маро ёд кун, вақте ки барояат хуб шавад, ва ба ман раҳм кун, ва маро назди Фиръавн ёд кун ва маро аз ин зиндон берун овар. Зеро ки маро дуздида буданд аз замини ибриён, ва дар инҷо ман ҳеҷ гуноҳе накардаам, аммо маро ба ин чоҳ партофтанд. Ва сарнонпаз дид, ки дуруст тафсир кард, ва ба Юсуф гуфт: Ман ҳам хоб дидам ва пиндоштам, ки се сабади нони нозукро бар сари худ мебардорам. Дар сабади болоӣ аз ҳама намудҳои хӯрокҳое, ки Фиръавн мехӯрад, кори нонпаз буд ва паррандаҳои осмон онҳоро аз сабади болои сари ман мехӯрданд. Юсуф ҷавоб дод ва ба ӯ гуфт: Ин тафсири он аст: се сабад се рӯз мебошанд, Ҳанӯз се рӯз боқист, ва Фиръавн сари туро аз ту хоҳад гирифт ва туро бар дарахт хоҳад овехт, ва паррандаҳои осмон гӯшти туро аз ту хоҳанд хӯрд. Шуд, ки дар рӯзи сеюм, рӯзи таваллуди Фиръавн буд ва ӯ нӯшокӣ кард барои ҳамаи хизматгоронаш ва ёд кард ибтидои пиёласоз ва ибтидои нонпазро дар миёнаи хизматгоронаш. Ва ӯ сарпиёланӯшро ба мақоми аввалаи ӯ бозгардонд ва косаро ба дасти Фиръавн дод. Аммо сарнонпазро ӯ овехт, чунон ки Юсуф ба онҳо таъбир карда буд. Ва сарноқиядор Юсуфро ба ёд наовард, балки ӯро фаромӯш кард.

41

Баъд аз ду соли рӯзҳо шуд, ки Фиръавн хоб дид ва фикр кард, ки бар дарё истодааст. Ва инак, мисли аз дарё ҳафт гов мебаромаданд, хуб ба шакл ва интихобӣ ба гӯшт, ва онҳо дар Аҳеӣ мечаридаанд. Дигар ҳафт гов баъд аз инҳо аз дарё мебаромаданд, ки ба шакл зишт ва ба гӯшт лоғар буданд, ва онҳо дар канори дарё назди говҳо мечариданд. Ва ҳафт гови бадшакл ва лоғари гӯштдор ҳафт гови хушшакл ва баргузидаи гӯштдорро хӯрданд, ва Фиръавн бархост. Ва ӯ бори дуюм хоб дид, ва инак ҳафт хушаи интихобшуда ва хуб аз як поя мебаромаданд. Ва нигоҳ кун, ҳафт хушаи ғаллаи нозук ва бодзада бо онҳо мерӯиданд. Ва ҳафт хушаи нозук ва бодзада ҳафт хушаи баргузида ва пурро фурӯ бурданд, аммо Фиръавн бедор шуд ва ин хоб буд. Вақте ки субҳ шуд, рӯҳи ӯ ташвишнок гашт ва ӯ фиристод ва ҳамаи тафсиркунандагони Мисрро ва ҳамаи донишмандони онро хонд, ва Фиръавн хоби худро ба онҳо нақл кард, ва касе набуд, ки онро ба Фиръавн гузориш диҳад. Ва сарпиёланӯш ба Фиръавн гуфт: Имрӯз гуноҳи худро ёд мекунам. Фиръавн ба хизматгорони худ ғазабнок шуд ва моро дар зиндон, дар хонаи сарошпаз гузошт, ҳам маро ва ҳам сарнонпазро. Ва мо ҳар ду дар як шаб хоб дидем, ман ва ӯ, ҳар яке мувофиқи хоби худаш дидем. Буд ва он ҷо бо мо ҷавони хизматкори ибронӣ аз сарошпаз, ва мо нақл кардем ба ӯ ва ӯ таъбир кард ба мо. Шуд вале, чунон ки ӯ тафсир кард ба мо, ҳамин тавр ҳам шуд: ман

барқарор карда шудам ба мақоми худам, ва он овезон карда шуд. Фиристода буд, вале Фиръавн Юсуфро даъват кард, ва онҳо ӯро аз зиндон баровардаанд, ва ӯро тарошидаанд, ва либоси ӯро иваз кардаанд, ва ӯ ба назди Фиръавн омад. Фиръавн ба Юсуф гуфт: Ман хобе дидаам, ва касе нест, ки онро тафсир кунад. Ман дар бораи ту шунидаам, ки мегӯянд ту хобҳоро мешунавӣ ва онҳоро тафсир мекунӣ. Юсуф ба Фиръавн ҷавоб дод ва гуфт: Бе Худо наҷоти Фиръавнро ҷавоб дода наметавонам. Фиръавн ба Юсуф гуфт: Дар хобам фикр кардам, ки дар канори дарё истода будам. Ва монанди чунон, ки аз дарё мебаромаданд ҳафт гов, зебо аз рӯи намуд ва баргузида аз рӯи гӯшт, ва онҳо дар Аҳеӣ мечариданд. Ва инак ҳафт гови дигар пас аз онҳо аз дарё мебаромаданд, бад ва зишт ба шакл ва лоғар ба гӯшт, ки чунин зиштро дар тамоми замини Миср надида будам. Ва ҳафт гови бадшакл ва озук ҳафт гови аввалинро, ки хуб ва баргузида буданд, хӯрданд. Ва онҳо ба шикамҳои онҳо дохил шуданд, ва фаҳмо нашуданд, ки онҳо ба шикамҳои онҳо дохил шуданд, ва чеҳраҳои онҳо зишт буданд, чунон ки дар оғоз, вале бедор шуда, ман хобидам. Ва боз дар хоби худ дидам, ки ҳафт хушаи пур ва хуб аз як поя мебаромаданд. Дигарон вале ҳафт хушаҳои ғалла нозук ва шамолзада дар паҳлӯи онҳо мебарӯянданд. Ва ҳафт хушаи борик ва бодзада ҳафт хушаи хуб ва пурро фурӯ бурданд, пас ман ба тафсиркунандагон гуфтам, ва касе набуд, ки онро ба ман тафсир кунад.

Ва Юсуф ба Фиръавн гуфт: Хоби Фиръавн як аст, он чи Худо

мекунад, ба Фиръавн нишон дод. Ҳафт гови хуб, ҳафт сол мебошанд, ва ҳафт хушаи хуб, ҳафт сол мебошанд, хоби Фиръавн як аст. Ва ҳафт гови лоғаре, ки баъд аз онҳо баромада меоянд, ҳафт сол ҳастанд, ва ҳафт хушаи лоғар ва бодхӯрда ҳафт сол ҳастанд, ҳафт соли қаҳтӣ хоҳанд буд. Ин калимае, ки ман ба Фиръавн гуфтам, нишон медиҳад, ки Худо чӣ мекунад. Ҳамоно ҳафт сол фаровонии бисёр дар тамоми замини Миср меояд. Вале баъд аз ин ҳафт соли қаҳтӣ хоҳад омад ва онҳо серии тамоми Мисрро фаромӯш хоҳанд кард ва қаҳтӣ заминро хоҳад хӯрд. Ва фаровонӣ дар рӯи замин шинохта нахоҳад шуд аз сабаби қаҳтие, ки баъд аз ин рух хоҳад дод, зеро он хеле сахт хоҳад буд. Дар бораи он ки хоби Фиръавн ду маротиба такрор шуд, ин барои он аст, ки калимаи аз ҷониби Худо ҳақиқӣ хоҳад буд, ва Худо шитоб хоҳад кард, ки онро ба иҷро расонад. Акнун пас одами ақлманд ва зирак ёбед ва ӯро бар замини Миср таъин кунед. Ва бигузор Фиръавн ин корро кунад ва ҳокимонро дар сарзамин таъин намояд, ва онҳо тамоми маҳсулоти замини Мисрро дар ҳафт соли фаровонӣ ҷамъоварӣ кунанд. Ва бигузоранд ҳамаи ғизоҳои ҳафт соли омадаистодаи неки инро ҷамъ кунанд, ва ғалла зери дасти Фиръавн ҷамъ карда шавад ва ғизоҳо дар шаҳрҳо нигоҳ дошта шаванд. Ва ғизоҳое, ки барои замин нигоҳ дошта шудаанд, барои ҳафт соли қаҳтӣ хоҳанд буд, ки дар замини Миср хоҳанд омад, ва замин дар қаҳтӣ нобуд нахоҳад шуд. Калима Фиръавнро ва ҳамаи хизматгоронашро хурсанд кард.

Ва Фиръавн ба ҳамаи хизматгорони худ гуфт: Оё мо одами чунинро, ки рӯҳи Худо дар ӯ аст, наёбем? Фиръавн ба Юсуф гуфт: Чунки Худо ҳамаи инро ба ту нишон дод, одаме доноётар ва ақлмандтар аз ту вуҷуд надорад. Ту бар хонаи ман хоҳӣ буд ва ҳамаи халқи ман ба даҳони ту итоат хоҳанд кард, танҳо дар тахт ман аз ту бузургтар хоҳам буд. Вале Фиръавн ба Юсуф гуфт: Ин, ман имрӯз туро бар тамоми замини Миср таъин мекунам. Ва Фиръавн ангуштарро аз дасти худ гирифта, онро бар дасти Юсуф гузошт ва ӯро ба либоси канори пӯшонд ва занҷири тиллоиро бар гардани ӯ гузошт. Ва ӯ ӯро ба арробаи дуюми худ савор кард ва пеши ӯ эълонкунанда эълон мекард ва ӯро бар тамоми замини Миср таъин кард. Фиръавн ба Юсуф гуфт: Ман Фиръавн ҳастам, бе ту ҳеҷ кас дасти худро дар тамоми замини Миср бардошта наметавонад. Ва Фиръавн номи Юсуфро Псонтомфанех гузошт ва Асенетро, духтари Петефрӣ, кохини Ҳелиополисро, ба ӯ ба занӣ дод. Юсуф сӣ сола буд, вақте ки пеши Фиръавни подшоҳи Миср истод, ва Юсуф аз ҳузури Фиръавн баромад ва аз тамоми замини Миср гузашт. Ва замин дар ҳафт соли фаровонӣ хӯшаҳо овард. Ва ӯ тамоми хӯрокҳои ҳафт солҳоеро, ки дар замини Миср фаровонӣ буд, ҷамъ кард ва хӯрокҳоро дар шаҳрҳо ниҳод, хӯрокҳои даштҳои атрофи ҳар шаҳрро дар худи он шаҳр ниҳод. Ва Юсуф ғалла ҷамъ кард, монанди регҳои баҳр, бисёр зиёд, то ҷое ки дигар шумурда намешуд, зеро шумораш набуд.

Ба Юсуф ду писар таваллуд шуданд пеш аз он ки ҳафт соли

қаҳтӣ фаро расанд, онҳоро барои ӯ Асенет, духтари Петефрӣ, коҳини Ҳелиополис, зоид. Юсуф номи нахустинзодаи худро Манассе гузошт, зеро Худо маро аз ҳамаи заҳматҳоям ва аз ҳамаи заҳматҳои падарам фаромӯш кард. Ва номи дуюмро ӯ Эфроим хонд, зеро Худо маро дар замини хорӣ ва пастии ман афзуд. Гузаштанд ҳафт соли фаровонӣ, ки дар замини Миср буданд. Ва ҳафт соли қаҳтӣ оғоз шуд, чунон ки Юсуф гуфта буд, ва дар ҳамаи замин қаҳтӣ шуд, вале дар тамоми замини Миср нон буд. Ва тамоми замини Миср гурусна шуд, ва мардум ба Фиръавн дар бораи нон фарёд карданд. Аммо Фиръавн ба ҳамаи мисриён гуфт: Назди Юсуф биравед ва он чиро ки ба шумо гӯяд, иҷро кунед. Ва қаҳатӣ дар тамоми рӯи замин буд, аммо Юсуф ҳамаи анборҳоро кушод ва ба ҳамаи мисриён мефурӯхт. Ва ҳамаи минтақаҳо ба Миср омаданд, то назди Юсуф харидорӣ кунанд, зеро қаҳтӣ дар тамоми замин қувват гирифта буд.

42

Яъқуб дид, ки дар Миср фурӯш ҳаст ва ба писаронаш гуфт: Чаро бекор менигаред? Бубинед, ман шунидаам, ки дар Миср ғалла ҳаст, ба он ҷо фуромадед ва барои мо каме хӯрок харидед, то зинда бимонем ва намирем.

Вале даҳ бародари Юсуф ба Миср фуромаданд, то ғалла харанд. Аммо Бинёминро, бародари Юсуфро, бо

бародаронаш нафиристод, зеро гуфт: Мабодо ба ӯ осебе расад. Писарони Исроил барои харидан бо дигарон, ки меомаданд, омаданд, зеро дар замини Канъон қаҳатӣ буд. Юсуф ҳокими замин буд ва ӯ ба ҳамаи мардуми замин мефурӯхт. Бародарони Юсуф омаданд ва ба ӯ рӯ ба замин сачда карданд. Юсуф бародарони худро дида, шинохт ва худро аз онҳо бегона кард ва бо онҳо сахт сухан гуфт ва ба онҳо гуфт: Аз куҷо омадаед? Онҳо гуфтанд: Аз замини Канъон, барои харидани хӯрок. Юсуф бародарони худро шинохт, вале онҳо ӯро нашинохтанд. Ва Юсуф хобҳои худро, ки дида буд, ба ёд овард ва ба онҳо гуфт: Шумо ҷосусон ҳастед, барои шинохтани заифиҳои кишвар омадаед. Вале онҳо гуфтанд: Не, хӯҷаин, хизматгорони шумо барои харидани хӯрокҳо омадем. Ҳамаи мо писарони як одам ҳастем, тинҷу ҳастем, хизматгорони ту ҷосус нестанд. Вале ӯ ба онҳо гуфт: Не, балки шумо барои дидани осорҳои заифии замин омадаед. Онҳо гуфтанд: Мо дувоздаҳ бародар ҳастем, хизматгорони туро, дар замини Канъон, ва инак ҷавонтар бо падари мо имрӯз аст, он дигар вале не ҳаст. Юсуф ба онҳо гуфт: Ин ҳамон чизест, ки ба шумо гуфтам, ки шумо ҷосусон ҳастед. Дар ин шумо нишон дода мешавед: ба саломатии Фиръавн, шумо аз инҷо берун нахоҳед рафт, агар бародари хурдатон ба инҷо наояд. Яке аз шумо фиристед ва бародаратонро биёред, шумо вале боздошта шавед то суханҳоятон ошкор гардад, ки оё рост мегӯед ё не, агар не, ба саломатии Фиръавн савганд, шумо ҳақиқатан ҷосусон ҳастед. Ва ӯ онҳоро се рӯз дар зиндон гузошт. Вале дар рӯзи севум ба онҳо гуфт: Инро кунед ва

зинда хоҳед монд, зеро ман аз Худо метарсам. Агар шумо осоштадӯст ҳастед, як бародар аз шумо дар зиндон нигоҳ дошта шавад, вале худатон биравед ва хариди ғаллаи худро биёред. Ва бародари ҷавонтари худро назди ман биёред ва сухани шумо боварӣ карда хоҳад шуд, агар не, хоҳед мурд. Онҳо чунин карданд. Ва ҳар яке ба бародари худ гуфт: Ҳа, мо дар гуноҳҳо ҳастем дар бораи бародари худ, зеро мо ранҷи ҷони ӯро нодида гирифтем, вақте ки ӯ аз мо илтимос мекард, ва мо ба ӯ гӯш накардем, ва бо сабаби ин ранҷ бар мо омад. Ҷавоб дода, Рӯбин ба онҳо гуфт: Оё ман ба шумо нагуфтам, ки ба кӯдак зарар нарасонед? Вале шумо ба ман гӯш накардед. Ва инак хуни ӯ талаб карда мешавад. Онҳо намедонистанд, ки Юсуф мешунавад, зеро тарҷумон дар миёни онҳо буд. Юсуф аз онҳо рӯ гардонида, гиря кард, ва боз ба онҳо наздик шуд ва ба онҳо гуфт, ва Шимъунро аз онҳо гирифта, ӯро пеши онҳо баст.

Юсуф фармон дод, ки зарфҳои онҳоро бо ғалла пур кунанд, нуқраи ҳар якеро ба ҷуволаш баргардонанд ва барои роҳ ба онҳо озуқа диҳанд, ва ҳамин тавр шуд. Ва онҳо ғалларо бар харҳояшон гузошта, аз он ҷо рафтанд. Кушода вале яке халтаи худро, то ба харони худ хӯрок диҳад дар ҷое, ки манзил карда буданд, ва банди нуқраи худро дид, ва он дар болои даҳони халта буд. Ва ӯ ба бародаронаш гуфт: Нуқраи ман баргардонида шуд, ва инак, он дар халтаи ман аст. Дилҳои онҳо ҳайрон шуд ва онҳо ба якдигар рӯ оварда, ташвишнок гуфтанд: Худо бо мо чӣ кард? Онҳо ба Яқуб, падари худ, ба замини Канъон омаданд ва ба ӯ ҳамаи

ҳодисаҳоеро, ки бар онҳо гузашта буд, нақл карданд ва гуфтанд: Хоҷаи замин бо мо сахт сухан гуфт ва моро ба зиндон андохт, гӯё мо ҷосусии мамлакатро мекардем. Мо ба ӯ гуфтем: Мо осоишта ҳастем, ҷосус нестем. Мо дувоздаҳ бародарем, писарони падари худ. Якеашон вуҷуд надорад, вале хурдтаринашон имрӯз бо падарамон дар замини Канъон аст. Он мард, ки хӯҷаини он замин буд, ба мо гуфт: Дар ин хоҳам донист, ки шумо осоиштаҷӯ ҳастед. Як бародарро инҷо бо ман гузоред ва харидории ғаллаи хонаатонро гирифта, биравед. Ва бародари хурдтари худро назди ман биёред, ва ман хоҳам донист, ки шумо ҷосус нестед, балки одамони осоиштапараст ҳастед, ва бародари шуморо ба шумо баргардонам, ва дар ин замин тиҷорат кунед. Вале шуд, ки вақте онҳо ҷуволҳои худро холӣ мекарданд, банди нуқраи ҳар яке дар ҷуволаш буд, ва онҳо ва падарашон бандҳои нуқраро диданд ва тарсиданд. Яъқуб, падари онҳо, ба онҳо гуфт: Шумо маро бефарзанд кардед, Юсуф нест, Шимъон нест, ва Бинёминро мехоҳед бигиред; ҳамаи инҳо бар сариман омадааст. Рӯбин ба падари онҳо гуфт ва гуфт: Ду писари маро бикуш, агар ӯро назди ту наёварам. Ӯро ба дасти ман бисупор ва ман ӯро назди ту хоҳам овард. Ва аммо гуфт: На, писари ман бо шумо поин нахоҳад омад, зеро ки бародари ӯ мурд ва ӯ худ танҳо боқӣ мондааст. Агар дар роҳе, ки шумо меравед, ба ӯ чизе шавад ва заиф гардад, шумо пирии маро бо ғам ба ҷаҳаннам хоҳед овард.

43

Аммо қаҳатӣ дар он замин шиддат гирифт. Шуд чунин, ки вақте онҳо хӯрдани ғалларо, ки аз Миср оварда буданд, тамом карданд, падарашон ба онҳо гуфт: Боз равед ва барои мо каме хӯрок харед. Яҳудо ба ӯ гуфт: Он мард, хӯҷаини замин, ба мо қатъиян шаҳодат дод ва гуфт: Шумо рӯи маро намебинед, агар бародари хурдатонро бо худ наоред. Агар дар ҳақиқат бародари моро бо мо бифиристӣ, мо фуромехем ва барои ту ғизо мехарем. Агар бародари моро бо моро нафиристӣ, мо нахоҳем рафт, зеро он мард ба мо гуфт: Шумо рӯи маро намебинед, агар бародари хурдатони шумо бо шумо набошад. Исроил гуфт: Чаро шумо ба ман зарар расонидед ва ба он мард гуфтед, ки шумо бародар доред? Онҳо гуфтанд: Он мард аз мо ва насли мо пайваста пурсид ва гуфт: Оё падари шумо ҳанӯз зинда аст ва оё бародаре доред? Мо ба ӯ мувофиқи ин пурсишҳо ҷавоб додем. Мо чӣ гуна медонистем, ки ӯ ба мо хоҳад гуфт: Бародари худро биёред? Яҳудо ба падараш Исроил гуфт: Писарро бо ман фиристон, ва мо хеста мераваем, то зинда бошем ва намурем — мо, ту ва боркашии мо. Ман аммо интизори ӯ мешавам, аз дасти ман ӯро ҷустуҷӯ кун, агар ӯро назди ту наёварам ва пеши ту истода накунам, ҳамаи рӯзҳо дар назди ту гуноҳкор хоҳам буд. Агар мо дер намекардем, аллакай ду маротиба баргашта будем. Исроил, падари онҳо, ба онҳо гуфт: Агар чунин аст, инро кунед: аз меваҳои замин дар зарфҳои худ гиред ва ба он мард

туҳфаҳо биёред - равған, асал, хушбӯй, мурр, банд ва чормағз. Ва нуқраи дучандро дар дастони худ гиред, нуқраеро, ки дар халтаҳои шумо бозгардонида шуда буд, бо худ баргардонед, мабодо ки он хато бошад. Бародари худро гиред ва хеста, ба назди он мард фуроед. Худои ман ба шумо лутф диҳад пеши он мард ва бародари шуморо, он якеро ва Бенямин-ро фиристад, ва ман дар ҳақиқат ҳамчунон ки бефарзанд шудаам, бефарзанд шудаам.

Мардон ин туҳфаҳо ва нуқраи дучандро гирифта, онҳоро дар дастони худ гирифтанд ва Бинёминро низ бо худ бурданд, ва хеста ба Миср рафтанд ва пеши Юсуф истоданд. Юсуф онҳоро дид ва бародараш Бинёминро, ки аз як модар буд, ва ба сарпарасти хонааш гуфт: Ин мардумонро ба хона биёвар, қурбониҳо кушт ва тайёр кун, зеро ин мардумон нимрӯз бо ман нон хоҳанд хӯрд. Он мард чунон кард, ки Юсуф гуфта буд, ва мардумонро ба хонаи Юсуф овард. Дидаву мардон гуфтанд, ки онҳо ба хонаи Юсуф бурда шуданд: Аз рӯи нуқраи баргардонидашуда дар халтаҳои мо дар аввал мо бурда мешавем, барои дурӯғ айбдор кардани моро ва ҳамла кардан ба мо, барои гирифтани моро ба хизматкорон ва харҳои моро. Наздик омада ба он мард, ки дар хонаи Юсуф буд, бо ӯ дар дарвозаи хона сухан гуфтанд, Гуфта, мо ниёз дорем, хӯҷаин, дар ибтидо барои харидани хӯрок поён омадем. Вале вақте мо ба манзилгоҳ расидем ва халтаҳои худро кушодем, нуқраи ҳар яки мо дар халтааш буд, нуқраи моро бо вазнаш акнун дар дастони худ баргардондаем. Ва мо нуқраи дигареро бо худамон

овардем, то хӯрокҳо бихарем, намедонем кӣ нуқраро ба халтаҳои мо андохт. Ва ӯ ба онҳо гуфт: Худо ба шумо меҳрубон бошад, натарсед. Худои шумо ва Худои падарони шумо ба шумо ганҷинаҳо дар халтаҳои шумо дод, ва нуқраи шуморо ман қабул кардам. Ва Шимъунро назди онҳо бароварда. Ва ӯ об овард, то пойҳои онҳоро бишӯянд ва ба харҷои онҳо хӯроки чорво дод. Онҳо туҳфаҳоро то нимрӯз, то омадани Юсуф, тайёр карданд, зеро шунида буданд, ки ӯ онҷо хоҳад хӯрд. Юсуф ба хона дохил шуд ва онҳо туҳфаҳоеро, ки дар дастҳояшон доштанд, ба ӯ овардаанд ва рӯй ба замин ба ӯ саҷда карданд. Пурсид аз онҳо: Чӣ тавр ҳастед? Ва ба онҳо гуфт: Оё падари шумо, он пирамарде, ки дар бораи ӯ гуфтед, солим аст? Ҳанӯз зинда аст? Онҳо гуфтанд: Падари мо, хизматгори шумо, солим аст, ҳанӯз зинда аст. Ва ӯ гуфт: Он мард аз ҷониби Худо баракатдода бошад, ва онҳо хам шуда ба ӯ сиҷда карданд. Юсуф чашмонашро бардошта, бародараш Биниёминро, ки аз як модар буд, дид ва гуфт: Оё ин ҳамон бародари хурдатони шумост, ки гуфтед назди ман биёваред? Ва гуфт: Худо ба ту раҳм кунад, фарзандам. Юсуф ошуфта шуд, зеро дилаш барои бародараш мечархид, ва ӯ хост гиря кунад. Ба ҳуҷра даромада, дар он ҷо гирист.

Ва пас аз шустани рӯй, баромада, ӯ худро нигоҳ дошт ва гуфт: Нонҳоро гузоред. Ва онҳо ба ӯ танҳо гузоштанд, ва ба онҳо алоҳида, ва ба мисриҳое, ки бо ӯ хӯрок мехӯрданд, алоҳида, зеро мисриҳо наметавонистанд бо ибриҳо нон хӯранд, чунки ин барои мисриҳо макрӯҳ аст. Онҳо пеши ӯ

нишастанд: нахустзода мувофиқи имтиёзҳояш ва хурдтар мувофиқи ҷавониаш, ва одамон ҳар яке ба бародари худ ҳайрон шуданд. Онҳо қисмҳоро аз ӯ ба сӯи худашон гирифтанд, ва қисми Бенямин аз қисмҳои ҳамаи онҳо панҷ маротиба бузургтар буд, ва онҳо нӯшиданд ва бо ӯ шодӣ карданд.

44

Ва Юсуф ба касе, ки бар хонаи ӯ буд, фармон дод ва гуфт: Халтаҳои одамонро бо хӯрок пур кунед, то он андозае, ки онҳо тавонанд бардоранд, ва нуқраи ҳар якашонро дар даҳони халтааш гузоред. Ва косаи нуқраи маро ба халтаи хурдтар гузоред ва нархи ғаллаи ӯро, ва ин мувофиқи калимаи Юсуф шуд, чунон ки ӯ гуфта буд.

Субҳ рӯшноӣ шуд ва одамон бо харҳояшон фиристода шуданд. Баромада шудаанд, вале онҳо аз шаҳр дур нарафта буданд, ва Юсуф ба сарвари хонаи худ гуфт: Бархез ва пайи мардон бигир, ва чун ба онҳо расидӣ, ба онҳо бигӯ: Чаро шумо бадиро ба ҷои некӣ баргардонидед? Чаро шумо ҷоми нуқраи маро дуздидед? Оё ин ҳамон ҷоме нест, ки хоҷаи ман аз он менӯшад? Ӯ бо он фолбинӣ мекунад. Шумо кори бад кардаед, он чӣ ки кардаед. Вале чун онҳоро ёфт, ин суханҳоро ба онҳо гуфт. Онҳо аммо ба ӯ гуфтанд: Чаро хуҷаин мувофиқи ин калимаҳо сухан мегӯяд? Ба хизматкорони туро набошад, ки мувофиқи ин калима

кунанд. Агар нуқраеро, ки мо дар халтаҳои худ ёфтем, аз замини Канъон ба ту баргардондем, чӣ тавр мо аз хонаи хоҷаи ту нуқра ё тилло дуздӣ мекардем? Аз он касе, ки шумо чашаро пайдо кунед аз хизматгорони худ, бигзор бимирад, ва мо низ хизматгорони хӯҷаини худ хоҳем буд. Вай гуфт: Ва ҳоло, чунон ки шумо мегӯед, ҳамин тавр хоҳад буд. Назди ӯ, ки ҷом ёфта шавад, хоҳад буд бандаи ман, вале шумо пок хоҳед буд. Ва онҳо шитофтанд ва ҳар кас хурҷини худро ба замин партофт ва ҳар кас хурҷини худро кушод. Ҷустуҷӯ кард, аз калонтар оғоз карда, то ба хурдтар расид ва косаро дар халтаи Бинёмин ёфт. Ва онҳо либосҳои худро доридаанд ва ҳар яке халтаи худро бар болои харакаш гузоштаанд ва ба шаҳр баргаштаанд.

Яҳудо ва бародаронаш ба назди Юсуф даромаданд, вақте ки ӯ ҳанӯз он ҷо буд, ва онҳо пеши ӯ ба замин афтоданд. Юсуф ба онҳо гуфт: Чаро шумо ин корро кардед? Оё намедонед, ки чунин марде монанди ман бо фолбинӣ фол мебинад? Яҳудо гуфт: Чӣ ҷавоб хоҳем гуфт ба хӯҷоин, ё чӣ хоҳем гуфт, ё чӣ оқилона хоҳем шуд? Худо беодолатии хизматгорони туро ёфт, инак мо хизматгорони хонаводагии хӯҷоини худ ҳастем, ҳам мо, ҳам он касе, ки назди ӯ ҷом ёфта шуд. Гуфт вале Юсуф: Не ба ман шавад кардани калимаи ин. Одаме, ки назди ӯ ҷом ёфт шуд, худ ғуломи ман хоҳад буд. Шумо вале баромадед бо саломатӣ ба падари худ. Яҳудо наздик шуда, ба ӯ гуфт: Илтимос мекунам, хӯҷаин, бигзор хизматгори ту сухан гӯяд пеши ту, ва ба хизматгори ту хашмгин нашав, зеро ки ту бо Фиръавн

ҳастӣ. Хӯҷаин, ту аз чораҳои худ пурсидӣ ва гуфтӣ: Оё шумо падар ё бародар доред? Ва мо ба хӯҷаин гуфтем, ки мо падари калонсол дорем ва кӯдаки хурдтари пирӣ дорем, ва бародараш мурд, ва ӯ танҳо барои модараш монд, ва падар ӯро дӯст медошт. Ту гуфтӣ ба хизматгорони худ: Ӯро назди ман оваред ва ман аз ӯ ғамхорӣ хоҳам кард. Ва мо ба хӯҷаин гуфтем, кӯдак наметавонад падари худро тарк кунад, агар аммо падарро тарк кунад, хоҳад мурд. Ту аммо ба хизматгорони худ гуфтӣ, агар бародари хурдатони шумо бо шумо наёяд, дигар рӯи маро намебинед. Шуд, вақте мо ба назди падари худ, хизматгори ту баромадем, мо ба ӯ суханҳои хӯҷоини худро хабар додем. Падари мо гуфт: Боз биравед ва барои мо каме хӯрок харед. Мо аммо гуфтем: Мо наметавонем фуромадан, аммо агар бародари мо хурдтар бо мо фурояд, мо хоҳем фуромад, зеро мо наметавонем рӯи он мардро бубинем, агар бародари мо хурдтар бо мо набошад. Хизматгори шумо, падари мо, ба мо гуфт: Шумо медонед, ки зани ман ду фарзанд зоид. Ва яке аз онҳо аз назди ман баромад ва шумо гуфтед, ки ӯ аз ҷониби ҳайвони ваҳшӣ хӯрда шудааст ва ман ӯро то ҳол надидаам. Агар пас шумо инро ҳам аз пеши рӯи ман бигиред ва дар роҳ ба ӯ осебе расад, шумо пирии маро бо ғам ба ҷаҳаннам фурӯд хоҳед овард. Акнун пас, агар даромадам ба падари мо, хизматгори ту, ва кӯдак бо мо набошад, ҷони ӯ аз ҷони ин овезон аст. Ва хоҳад буд, дар дидани ӯ, ки кӯдак бо мо нест, хоҳад мурд, ва хизматгорони ту пирии хизматгори ту, падари моро, бо ғам ба ҷаҳаннам хоҳанд овард. Зеро хизматгори шумо аз падар кӯдакро қабул кардааст ва

гуфтааст, агар ӯро ба шумо наоварам ва пеши шумо нагузорам, ба падар ҳамаи рӯзҳо гунаҳкор хоҳам буд. Акнун пас биманам ба ту хизматкор ба ҷои кӯдак, хизматкори хуҷаин, вале кӯдак бигзарад бо бародарони худ. Чӣ тавр ман ба падар боло меравам, вақте ки кӯдак бо мо нест, то бадиҳоеро, ки падари маро ёбанд, набинам?

45

Ва Юсуф натавонист тоқат кунад ҳамаи онҳоеро, ки назди ӯ истода буданд, вале гуфт: Ҳамаро аз назди ман фиристед, ва ҳеҷ кас назди Юсуф истода набуд, вақте ки ӯ худро ба бародаронаш шинохтанд. Ва ӯ овозро бо гиря раҳо кард, ва ҳамаи мисриён шунидаанд, ва ин ба хонаи Фиръавн шунидашуда шуд. Юсуф ба бародаронаш гуфт: Ман Юсуфам, оё падарам ҳанӯз зиндааст? Ва бародарон наметавонистанд ба ӯ ҷавоб диҳанд, зеро парешон шуда буданд. Юсуф ба бародаронаш гуфт: Ба ман наздик шавед, ва онҳо наздик шуданд, ва ӯ гуфт: Ман Юсуфам, бародари шумо, ки шумо маро ба Миср фурӯхтед. Акнун пас ғамгин нашавед ва ба шумо сахт намоён нашавад, ки маро ба инҷо фурӯхтед, зеро Худо маро пеш аз шумо барои зиндагӣ фиристод. Ин соли дуюми қаҳтӣ дар рӯи замин аст, ва ҳанӯз панҷ соли дигар боқӣ мондааст, ки дар онҳо на шудани замин хоҳад буд ва на дарав. Зеро Худо маро пеш аз шумо фиристод, то боқимондаи шуморо дар рӯи замин боқӣ гузорад ва боқимондаи бузурги шуморо парвариш

диҳад. Акнун пас на шумо маро ба инҷо фиристодаед, балки Худо, ва Ӯ маро чун падари Фиръавн, ва хоҷаини тамоми хонаи ӯ, ва ҳокими тамоми замини Миср гардонид. Шитоб карда, ба назди падарам бароед ва ба ӯ гӯед: Инро писарат Юсуф мегӯяд: Худо маро хоҷаини тамоми замини Миср кардааст, пас ба назди ман биё ва дер макун, Ва ту дар замини Ҷесеми Арабия зист хоҳӣ кард ва ту ба ман наздик хоҳӣ буд, ту ва писаронат ва писарони писаронат, гӯсфандонат ва говҳоят ва ҳар чӣ ки ба ту тааллуқ дорад. Ва ман туро он ҷо парвариш хоҳам кард, зеро ҳанӯз панҷ соли қаҳтӣ боқӣ мондааст, то ки ту ва писаронат ва тамоми моликиятат набуд нашаванд. Нигоҳ, чашмҳои шумо мебинанд ва чашмҳои Бинёмин, бародари ман, ки даҳони ман ба шумо гап мезанад. Пас ба падарам хабар диҳед дар бораи тамоми шавкату ҳашмати ман дар Миср ва ҳар чӣ дидед, ва шитоб карда падарамро ба ин ҷо оваред. Ва ӯ ба гардани бародараш Бинёмин афтод ва бар ӯ гиряд, ва Бинёмин низ бар гардани ӯ гиряд. Ва ӯ ҳамаи бародаронашро бӯсида, бар онҳо гиряд, ва баъд аз ин бародаронаш бо ӯ сухан гуфтанд.

Ва овоз ба хонаи Фиръавн шунида шуд, ки гуфтанд: Бародарони Юсуф омадаанд. Фиръавн ва хизматкорони ӯ шод шуданд. Фиръавн ба Юсуф гуфт: Ба бародаронат бигӯ, ин корро кунед: хурҷинҳоятонро пур кунед ва ба замини Канъон биравед. Ва падар ва моли худро гирифта, назди ман биёед ва ман ҳамаи неъматҳои Мисрро ба шумо хоҳам дод ва шумо беҳтарини замин хоҳед хӯрд. Ту аммо фармон

диҳ инҳоро: аробаҳоро аз замини Миср ба онҳо гиред барои кӯдакони шумо ва занони шумо, ва падари худро гирифта биёед. Ва ба чашмони асбобҳои худ раҳм накунед, зеро ҳамаи неъматҳои Миср аз они шумо хоҳад буд. Писарони Исроил ҳамин тавр карданд, ва Юсуф ба онҳо аробаҳо дод мувофиқи он чӣ, ки аз ҷониби Фиръавн подшоҳ гуфта шуда буд, ва ба онҳо озуқа барои роҳ дод. Ва ба ҳама ду либос дод, вале ба Бенямин се сад тиллоӣ ва панҷ либоси тағйирёбанда дод. Ва ба падари худ мувофиқи ҳамон фиристод даҳ хар, ки аз ҳамаи чизҳои хуби Миср мебурданд, ва даҳ қотир, ки барои падараш нон ба роҳ мебурданд. Вале ӯ бародаронаш ро фиристод ва онҳо рафтанд, ва ба онҳо гуфт: Дар роҳ хашмгин нашавед. Ва онҳо аз Миср баромада, ба замини Канъон назди падарашон Яъқуб омаданд. Ва онҳо ба ӯ хабар доданд ва гуфтанд, ки писарат Юсуф зинда аст, ва ӯ худаш бар тамоми замини Миср ҳукмронӣ мекунад, ва Яъқуб бо ақлаш ҳайрон шуд, зеро ба онҳо бовар накард. Онҳо ба ӯ ҳамаи суханҳое, ки аз ҷониби Юсуф гуфта шуда буд ва он чӣ ки ӯ ба онҳо гуфта буд, нақл карданд. Вақте ки аробаҳоеро дид, ки Юсуф барои бурдани ӯ фиристода буд, рӯҳи Яъқуби падари онҳо зинда гардид. Исроил гуфт: Ин барои ман хеле бузург аст, агар Юсуф, писарам, ҳанӯз зинда бошад. Пеш аз он ки бмирам, мерафтам ва ӯро мебинам.

46

Исроил бо ҳама он чи дошт, рафт ва ба чоҳи савганд расид ва ба Худои падараш Исҳоқ қурбонӣ кард. Худо ба Исроил дар биноии шаб гуфт: Яқуб, Яқуб! Ва ӯ гуфт: Чӣ ҳаст? Аммо Ӯ ба вай мегӯяд: Ман Худои падаронат ҳастам, натарс ба Миср фуромадан, зеро туро он ҷо ба миллати бузург табдил хоҳам дод. Ва ман бо ту ба Миср фуромада хоҳам, ва ман худам туро то охир боло овардан хоҳам, ва Юсуф дастҳояшро бар чашмонат хоҳад гузошт. Яқуб аз Чоҳи Савганд барҳост ва писарони Исроил падари худ, ашёи худ ва занони худро бар аробаҳое, ки Юсуф барои бардоштани ӯ фиристода буд, гузоштанд. Ва онҳо моли худро гирифта, ва ҳамаи моликиятеро, ки аз замини Канъон ба даст оварда буданд, ба Миср даромаданд — Яъқуб ва ҳамаи насли ӯ бо ӯ. Писаронаш, ва писарони писаронаш бо ӯ, духтаронаш, ва духтарони духтаронаш, ва тамоми насли ӯ овард ба Миср. Инҳо номҳои писарони Исроиланд, ки ба Миср ҳамроҳи Яқуби падарашон дохил шуданд. Яқуб ва писаронаш, нахустзодаи Яқуб, Рӯбин. Писарони Рӯбин: Ҳанӯх, Фаллӯс, Асрӯн ва Хармӣ. Писарони Симеон: Ҷемуел, Ҷамин, Эҳуд, Ҷахин, Зоҳар ва Саул, писари зани канъонӣ. Писарони Леви: Гершон, Қат ва Мерари. Писарони Яҳудо: Ер, ва Аунон, ва Шелом, ва Фарес, ва Заро, аммо Ер ва Аунон дар замини Канъон мурданд, ва писарони Фарес: Ҳезрон ва Емуел шуданд. Писарони Иссахар: Тола, Фуа, Асум ва Самбран. Писарони Забулун: Серед, ва Аллон, ва Ахоел. Инҳо писарони Лея мебошанд, ки ӯро барои Яқуб дар Месопотамияи Сурия зоид, ва Дейна духтари ӯ, ҳамаи ҷонҳо, писарон ва духтарон, си-ю-се. Писарони Гад: Сафон,

Ангис, Саннис, Тасобан, Аҳдеис, Ароҳдеис ва Ареҳлеис. Писарони Ашер: Иемна, Иессуа, Иеул, Бариа ва Сара, хоҳари онҳо. Писарони Бариа: Хобор ва Мелхиил. Инҳо писарони Зилфа буданд, ки Лобон ба духтараш Лео дода буд ва ӯ инҳоро барои Ёқуб зоид, шонздаҳ нафар. Писарони Роҳел, зани Яъқуб, Юсуф ва Бинёмин буданд. Шуданд писарони Юсуф дар замини Миср, кадомро ба ӯ зоид Асенет, духтари Петефрӣ, коҳини Ҳелиополис: Манассӣ ва Эфраим. Шуданд писарони Манассӣ, кадомро ба ӯ зоид канизаки Сурия: Мохир. Мохир таваллуд кард Ҷалодро. Писарони Эфраим, бародари Манассӣ: Суталаам ва Таам. Писарони Суталаам: Эдом. Писарони Бинёмин: Бало, Бохор ва Асбел. Писарони Бало шуданд: Ҷиро, Ноеман, Аҳис, Рос ва Мамфим. Ҷиро таваллуд кард Арод-ро. Инҳо писарони Роҳил мебошанд, ки ӯ барои Яъқуб зоид, ҳамаи онҳо ҳаждаҳ нафар. Писарони Дон: Асом. Ва писарони Нафтали: Асиел, ва Гуни, ва Иссаар, ва Соллем. Инҳо писарони Баллас буданд, ки Лабан ба духтараш Роҳел дода буд ва ӯ инҳоро барои Яъқуб зоид – ҳамаи ҷонҳо ҳафт нафар. Ҳамаи рӯҳҳое, ки бо Яъқуб ба Миср даромаданд, онҳое ки аз ронҳои ӯ баромада буданд, бидуни занҳои писарони Яъқуб, ҳамаи рӯҳҳо шасту шаш буданд. Писарони Юсуф, ки дар замини Миср ба ӯ таваллуд шуданд, нуҳ нафар буданд. Ҳамаи нафарони хонаи Яъқуб, ки бо Яъқуб ба Миср дохил шуданд, ҳафтоду панҷ нафар буданд.

Вале ӯ Яҳудоро пеш аз худ ба назди Юсуф фиристод, то бо ӯ дар шаҳри Қаҳрамонон вомехӯрад, ба замини Рамсес. Юсуф

аробаҳои худро ба асп баста, ба пешвози падараш Исроил ба шаҳри Қаҳрамонон рафт ва чун ба ӯ пайдо шуд, бар гарданаш афтод ва бо гиряи фаровон гиря кард. Ва Исроил ба Юсуф гуфт: Акнун хоҳам мурд, чунки чеҳраи туро дидаам, зеро ту ҳанӯз зиндаӣ. Юсуф ба бародаронаш гуфт: Ман ба ҳузури Фиръавн рафта, ба ӯ хоҳам гуфт, ки бародаронам ва хонаводаи падарам, ки дар замини Канъон буданд, назди ман омадаанд. Вале мардон чӯпонанд, зеро онҳо чорводорон буданд ва чорво ва гов ва ҳамаи моли худро оварданд. Агар Фиръавн шуморо бихонад ва ба шумо гӯяд, кори шумо чист? Шумо хоҳед гуфт: мардони чорводор ҳастем мо, хизматгорони туро, аз кӯдакӣ то ҳамин акнун, ҳам мо ва ҳам падарони мо, то ки шумо дар замини Ҷесеми Арабистон зиндагӣ кунед, зеро макрӯҳ аст барои мисриён ҳар чӯпони гӯсфандон.

47

Омада Юсуф ба Фиръавн гузориш дод ва гуфт: Падарам ва бародаронам ва чорвои онҳо ва гову онҳо ва ҳамаи моли онҳо аз замини Канъон омадаанд ва инак, онҳо дар замини Ҷасам ҳастанд. Аз бародарони ӯ панҷ мардро гирифт ва онҳоро пеши Фиръавн истод кард. Ва Фиръавн ба бародарони Юсуф гуфт: Кори шумо чист? Онҳо ба Фиръавн гуфтанд: Хизматгорони шумо чӯпонони гӯсфанданд, ҳам мо ва ҳам падарони мо. Гуфтанд ба Фиръавн: Мусофирӣ кардан дар замин омадаем, зеро чарогоҳ барои чорвои

хизматгорони ту нест, зеро қаҳтӣ дар замини Канъон қувват гирифт. Акнун пас мо дар замини Ҷасам хоҳем зист. Фиръавн ба Юсуф гуфт: Бигзоред дар замини Ҷасам зистан. Агар медонӣ, ки дар онҳо мардони тавоно ҳастанд, онҳоро сарворони чорвои ман таъин кун. Яъқуб ва писарони ӯ ба Миср назди Юсуф омаданд, ва Фиръавн подшоҳи Миср шунид. Ва Фиръавн ба Юсуф гуфт: Падар ва бародаронат назди ту омадаанд. Ин, замини Миср пеши ту аст, падар ва бародаронатро дар беҳтарин замин ҷойгир кун. Юсуф падари худ Яъқубро оварда, ӯро пеши Фиръавн истода кард, ва Яъқуб Фиръавнро баракат дод. Фиръавн ба Яъқуб гуфт: Чанд сол аст рӯзҳои зиндагии ту? Ва Яқуб ба Фиръавн гуфт: Рӯзҳои солҳои зиндагии ман, ки дар онҳо мусофир ҳастам, сад си сол аст. Кам ва бад буданд рӯзҳои солҳои зиндагии ман ва ба рӯзҳои солҳои зиндагии падаронам, ки онҳо мусофир буданд, нарасиданд. Ва Яъқуб Фиръавнро баракат дода, аз назди ӯ баромад.

Ва Юсуф падари худ ва бародарони худро ҷойгир кард ва ба онҳо дар замини Миср, дар беҳтарин замин, дар замини Рамсес моликият дод, чунон ки Фиръавн фармуд. Ва Юсуф ба падараш ва ба бародаронаш ва ба тамоми хонаи падараш ғалла мувофиқи бадан андоза мекард.

Ғалла дар ҳамаи замин набуд, зеро қаҳтӣ хеле шадид шуда буд ва замини Миср ва замини Канъон аз қаҳтӣ ноумед шуданд. Юсуф тамоми нуқраеро, ки дар замини Миср ва дар замини Канъон ёфт шуда буд, аз ғаллае, ки онҳо

мехариданд, ҷамъ кард ва ба онҳо андоза мекард, ва Юсуф тамоми нуқраро ба хонаи Фиръавн овард. Ва тамоми нуқра аз замини Миср ва аз замини Канъон тамом шуд, ва ҳамаи мисриён ба назди Юсуф омада, гуфтанд: Ба мо нон деҳ, ва чаро мо дар пеши ту бимирем? Зеро нуқраи мо тамом шудааст. Юсуф ба онҳо гуфт: Моли чорпои худро биёред ва ман ба шумо нон хоҳам дод, дар ивази моли чорпои шумо, агар нуқраи шумо тамом шуда бошад. Онҳо чорвои худро назди Юсуф овардаанд ва Юсуф ба онҳо нон дод ба ивази аспҳо, ва ба ивази гӯсфандон, ва ба ивази говҳо, ва ба ивази харҳо, ва онҳоро бо нон парвариш кард ба ивази тамоми чорвои онҳо дар он сол. Он сол гузашт ва онҳо дар соли дуюм ба назди ӯ омаданд ва ба ӯ гуфтанд: Мабодо, ки мо аз назди хӯҷоини худ нобуд шавем! Зеро нуқраи мо тамом шудааст, ва моликиятҳо ва чорвои мо ба ту, эй хӯҷоин, рафтааст, ва дар назди хӯҷоини худ ҳеҷ чиз барои мо боқӣ намондааст, ҷуз бадани худамон ва замини мо. То ки пеши ту намирем ва замин вайрон нашавад, моро ва замини моро ба ҷои нон бихар, ва мо ва замини мо хизматгорони Фиръавн мешавем, тухм биде, то ки мекорем ва мезием ва намирем, ва замин вайрон намешавад. Ва Юсуф тамоми замини мисриёнро барои Фиръавн ба даст овард, зеро мисриёнҳо замини худро ба Фиръавн фурӯхтанд, чунки қаҳтӣ бар онҳо ғолиб омада буд, ва замин ба Фиръавн табдил ёфт. Ва мардумро ба ӯ ба хизматгорон ғулом кард, аз ниҳоятҳои сарҳадҳои Миср то ниҳоятҳо. Бе замини кохинон танҳо, Юсуф инро ба даст наовард, зеро Фиръавн ба кохинон туҳфа дод ва онҳо аз додани, ки Фиръавн ба

онҳо дод, мехӯрданд, аз ин сабаб онҳо замини худро нафурӯхтанд. Юсуф ба ҳамаи мисриён гуфт: Ин, ман имрӯз шуморо ва заминатонро барои Фиръавн гирифтаам, тухм барои худатон гиред ва заминро кишт кунед. Ва маҳсулоти он хоҳад буд, ва шумо панҷуми қисмро ба Фиръавн хоҳед дод, вале чаҳор қисм ба шумо хоҳад буд барои тухми замин ва барои хӯроки шумо ва ҳамаи онҳое, ки дар хонаҳои шумо ҳастанд. Ва онҳо гуфтанд: Ту моро наҷот додӣ, мо лутф ёфтем пеши худованди худ, ва мо бандагони Фиръавн хоҳем буд. Ва Юсуф барои онҳо фармоне гузошт то ба ҳамин рӯз дар замини Миср, ки ба Фиръавн ҷудо карда шавад, бе замини кохинон танҳо, ки он ба Фиръавн набуд.

Исроил дар замини Миср, дар замини Ҷасам сокин шуд ва онро ба мерос гирифтанд, ва афзуданд ва хеле зиёд шуданд. Яқуб дар замини Миср ҳафдаҳ сол зист кард, ва рӯзҳои зиндагии Яқуб сад чилу ҳафт сол шуданд. Рӯзҳои Исроил барои мурдан наздик шуданд ва ӯ писараш Юсуфро даъват кард ва ба ӯ гуфт: Агар дар назди ту лутф ёфтаам, дасти худро зери рони ман гузор ва бо раҳм ва ростӣ ба ман ваъда деҳ, ки маро дар Миср дафн накунӣ. Аммо ман бо падаронам хоҳам хобид, ва ту маро аз Миср бардорӣ ва маро дар қабри онҳо дафн хоҳӣ кард. Вай гуфт: Ман мувофиқи калимаи ту хоҳам кард. Гуфт ва: Ба ман савганд хӯр, ва ба ӯ савганд хӯрд, ва Исроил бар нӯки асои худ саҷда кард.

48

Ва шуд, ки баъд аз ин сухан ба Юсуф гузориш дода шуд, ки падарат бемор аст, ва ӯ ду писари худ Манассе ва Эфраимро гирифта, назди Яқуб омад. Ба Яқуб гузориш доданд ва гуфтанд: Ин ҷо писари шумо Юсуф ба наздатон меояд, ва Исроил қувват гирифта бар китоб нишаст. Ва Яқуб ба Юсуф гуфт: Худои ман дар Луз, дар замини Канъон ба ман зоҳир шуд ва маро баракат дод, Ва ба ман гуфт: Бубин, Ман туро зиёд мекунам ва туро бисёр мегардонам ва туро ба ҷамоатҳои миллатҳо табдил медиҳам ва ба ту ин заминро медиҳам ва ба тухми ту баъд аз ту, ба моликияти ҷовидон. Акнун пас ду писари ту, ки пеш аз омаданам ба ту ба Миср дар замини Миср ба ту таваллуд шудаанд, аз они ман ҳастанд: Эфроим ва Манассе чун Рӯбен ва Шимъон барои ман хоҳанд буд. Аммо фарзандоне, ки ту баъд аз ин бизоӣ, бар номи бародаронашон хоҳанд буд ва бар мероси онҳо хонда хоҳанд шуд. Ман бале, вақте ки ман аз Месопотамияи Сурия меомадам, Роҳил, модари ту, дар замини Канъон мурд, ҳангоме ки ман ба ҳиппдроми Хабратои он замин наздик мешудам, то ба Эфрато биёям, ва ман ӯро дар роҳи ҳиппдром дафн кардам, ки он Байтуллаҳм аст.

Исроил писарони Юсуфро дида, гуфт: Инҳо ба ту кӣ ҳастанд? Юсуф ба падараш гуфт: Инҳо писарони ман ҳастанд, ки Худо дар ин ҷо ба ман дод. Ва Яъқуб гуфт:

Онҳоро назди ман биёр, то ба онҳо баракат диҳам. Чашмҳои Исроил аз пирӣ торик шуда буданд ва ӯ дигар қодир ба дидан набуд, ва онҳоро ба худ наздик кард ва онҳоро бӯсид ва дар оғӯш гирифт. Ва Исроил ба Юсуф гуфт: Ине, аз дидани рӯи ту маҳрум нашудам ва ине, Худо ба ман тухми туро низ нишон дод. Ва Юсуф онҳоро аз зонуҳои худ баровард, ва онҳо ба ӯ рӯй ба замин сачда карданд. Юсуф ду писари худро гирифт: Эфраимро дар дасти рости худ, ки аз тарафи чапи Исроил буд, ва Манассеҳро дар дасти чапи худ, ки аз тарафи рости Исроил буд, ва онҳоро ба ӯ наздик кард. Исроил дасти ростро дароз кард ва бар сари Эфроим гузошт, ки ӯ ҷавонтар буд, ва дасти чапро бар сари Манассе гузошт, дастҳояшро чолокона.

Ва ӯ онҳоро баракат дод ва гуфт: Худое, ки падаронам Иброҳим ва Исҳоқ дар пешгоҳи Ӯ хурсанд буданд, Худое, ки маро аз ҷавонӣ то ин рӯз парвариш медиҳад, Фариштае, ки маро аз ҳамаи бадиҳо раҳоӣ медиҳад, ин кӯдаконро баракат диҳад, ва номи ман ва номи падарони ман Иброҳим ва Исҳоқ дар онҳо даъват карда шавад, ва онҳо дар рӯи замин ба зиёдии бисёр афзуда шаванд. Юсуф дид, ки падараш дасти рости худро бар сари Эфраим гузоштааст ва ин ба ӯ вазнин намуд. Юсуф дасти падарашро гирифт, то онро аз сари Эфраим бардошта, бар сари Манассе гузорад. Юсуф ба падараш гуфт: Не, падар, чунин нест, зеро ин нахустзодаст, дасти рости худро бар сари ӯ гузор. Ва ӯ нахост, вале гуфт: Медонам, фарзанд, медонам, ва ин қавме хоҳад шуд, ва ӯ баланд хоҳад гардид, вале бародари

хурдтари ӯ аз ӯ бузургтар хоҳад буд, ва насли ӯ анбӯҳи миллатҳо хоҳад гардид. Ва ӯ онҳоро дар он рӯз баракат дод ва гуфт: Дар шумо Исроил баракат дода хоҳад шуд, гуфта: Худо туро чун Эфроим ва чун Манассе гардонад, ва ӯ Эфроимро пеш аз Манассе гузошт. Исроил ба Юсуф гуфт: Бубин, ман дорам мемирам, ва Худо бо шумо хоҳад буд ва шуморо ба замини падаронатон бармегардонад. Ман аммо ба ту Шехемро медиҳам, ки аз бародаронат бартар аст, онро ки аз дасти Амурӣҳо бо шамшер ва камони худам гирифтам.

49

Яқуб писарони худро даъват кард ва ба онҳо гуфт: Ҷамъ шавед, то ба шумо хабар диҳам, ки дар рӯзҳои охирин бо шумо чӣ рӯй хоҳад дод. Ҷамъ шавед ва маро бишнавед, эй писарони Яъқуб, эй Исроил, падари худро бишнавед. Рубен, аввалзодаи ман, ту қуввати ман ва ибтидои фарзандони ман ҳастӣ, сахт бурда мешавӣ ва сахт худсар ҳастӣ. Ту густохона рафтор кардӣ чун об, наҷӯшӣ, зеро ту ба бистари падарат баромадӣ, сипас ту фирошро, ки ба он баромадӣ, нопок кардӣ. Симеон ва Леви бародарон ноҳақии интихобии худро анҷом доданд. Ба машварати онҳо рӯҳам наёяд ва бар сохтори онҳо ҷигарам ҷанг накунад, зеро ки дар ғазаби онҳо одамонро куштанд ва дар хоҳиши онҳо говро паҳлӯбурӣ карданд. Лаънатӣ бод ғазаби онҳо, зеро худсар аст, ва хашми онҳо, зеро сахт гардид. Онҳоро дар

Яъқуб ҷудо хоҳам кард ва онҳоро дар Исроил парокандӣ хоҳам кард. Яҳудо, туро бародаронат ситоиш карданд, дастонат бар пушти душмананат, ба ту писарони падарат саҷда хоҳанд кард. Бачаи шер Яҳудо, аз ҷавона, писари ман, ту баромадӣ, афтода хобидӣ чун шер ва чун бачаи шер, кӣ бедор хоҳад кард ӯро? Ҳукмрон аз Яҳудо нест нахоҳад шуд ва пешво аз рони ӯ, то он чизҳое, ки барои ӯ захира шудаанд, биёянд, ва ӯ худаш интизории миллатҳо аст. Ӯ курраи худро ба ток мебандад ва курраи хари худро ба печи ток мебандад, либоси худро дар шароб мешӯяд ва пӯшиши худро дар хуни ангур мешӯяд. Чашмҳои ӯ аз шароб дурахшонтаранд ва дандонҳои ӯ аз шир сафедтаранд. Зебулун дар соҳил хоҳад зист ва ӯ дар лангаргоҳи киштиҳо хоҳад буд ва то Сидон кашида хоҳад шуд. Иссохор нек хубро хост ва дар миёни қисматҳо ором мегирифт. Ва вақте ки осоишро дид, ки хуб аст, ва заминро, ки ғанӣ аст, китфи худро ба меҳнат гузошт ва мард деҳқон шуд. Дан мардуми худро доварӣ хоҳад кард, ҳамчун яке аз қабилаҳо дар Исроил. Ва бигузор Дон мор бар роҳ бошад, дар пайраҳа нишаста, пошнаи аспро мегазад, ва савор ба ақиб хоҳад афтид. наҷоти Худовандро интизор мешавад. Гад, лашкари ҳамлакунанда ба ӯ ҳамла хоҳад кард, вале ӯ худаш ба онҳо аз паси пой ҳамла хоҳад кард. Ашер, нони ӯ фарбеҳ аст, ва ӯ ба ҳукмронон наъмат хоҳад дод. Нафталӣ танаи озодест, ки дар насли худ зебоӣ меафзояд. Писари афзудашудаи Юсуф, писари афзудашудаи ман рашкбаранда, писари хурдтарини ман, ба ман баргард. Дар бораи ӯ, ки мушовира мекарданд, таҳқир намуданд ва

хоҷаёни тирҳо ба вай кина доштанд. Ва бо қудрат камонҳои онҳо шикаста шуд ва пайҳои бозуҳои дасти онҳо ҳалок шуд тавассути дасти ҳокими Яъқуб, аз он ҷо қавии Исроил аз Худои падари ту. Ва Худои ман ба ту кӯмак кард ва туро баракат дод бо баракати осмон аз боло ва баракати замин, ки ҳама чизро дорад, бо баракати пистонҳо ва раҳм, Баракатҳои падари ту ва модари ту бартарӣ ёфтанд бар баракатҳои кӯҳҳои ҷовидонӣ ва бар баракатҳои теппаҳои ҷовидонӣ, онҳо бар сари Юсуф хоҳанд буд ва бар болои он касе, ки ӯ дар миёни бародарон ҳисоб карда шуд. Бенямин гурги ғоратгар аст, субҳ мехӯрад ва то шом ғизо медиҳад. Ҳамаи инҳо дувоздаҳ писари Яъқуб буданд, ва инҳоро падари онҳо ба онҳо гуфт ва онҳоро баракат дод, ҳар якеро мувофиқи баракати ӯ баракат дод. Ва ӯ ба онҳо гуфт: Ман ба қавми худам мепайвандам, маро бо падаронам дар ғоре дафн кунед, ки он дар майдони Эфрони Ҳиттӣ аст, Дар ғори дугона, ки дар рӯбарӯи Мамрӣ дар замини Канъон қарор дорад, ки Иброҳим ғорро аз Эфрони Ҳиттӣ барои гӯр ба даст оварда буд. Онҷо онҳо Иброҳим ва занаш Сорро дафн карданд, онҷо онҳо Исҳоқ ва занаш Ребеккаро дафн карданд, онҷо онҳо Леяро дафн карданд. Дар ихтиёри майдон ва ғоре, ки дар он буд, аз писарони Хет. Ва Яъқуб аз фармон додан ба писаронаш ором гирифт ва пойҳояшро бар бистар бардошта, нест шуд ва ба қавмаш пайваст.

50

Ва Юсуф бар рӯи падараш афтод, бар ӯ гиря кард ва ӯро бӯсид. Ва Юсуф ба хизматгорони худ, ба кафанпечон, фармон дод, ки падараш кафанпечанд, ва кафанпечон Исроилро кафанпечиданд. Ва онҳо чил рӯзро барои ӯ пур карданд, зеро рӯзҳои дафн чунин шумурда мешаванд, ва Миср ҳафтод рӯз барои ӯ сӯг кард. Чун рӯзҳои ғамгинӣ гузаштанд, Юсуф ба ҳукмронони Фиръавн гуфт: Агар дар назди шумо лутф ёфтам, дар бораи ман ба гӯши Фиръавн гӯед, Падарам маро савганд хӯронд ва гуфт: Дар қабре, ки барои худам дар замини Канъон кандам, маро дар он ҷо дафн кун. Акнун, пас, рафта падарамро дафн мекунам ва бармегардам. Ва Фиръавн ба Юсуф гуфт: Бирав боло ва падари худро дафн кун, чунон ки ӯ туро савганд дод. Ва Юсуф баромад, то падари худро дафн кунад, ва бо ӯ ҳамаи хизматгорони Фиръавн, ва калонсолони хонаи ӯ, ва ҳамаи калонсолони замини Миср баромаданд. Ва тамоми хонаводаи Юсуф, ва бародарони ӯ, ва тамоми хонаи падарии ӯ, ва хешовандони ӯ, ва гӯсфандон ва гову гӯсфандонро дар замини Ҷасам гузоштанд. Ва бо ӯ ҳамроҳ аробаҳо ва савораҳо баромаданд, ва лашкаргоҳ хеле бузург шуд. Ва онҳо ба харманҷои Атад омаданд, ки он тарафи Урдун аст, ва онҳо барои ӯ матами бузург ва хеле қавӣ гирифтанд, ва ӯ барои падараш ҳафт рӯз матам гирифт. Ва сокинони замини Канъон ногаро дар харманзани Атад диданд ва гуфтанд: Ин ногаи бузурге барои мисриён аст. Аз ин сабаб он ҷойро Ногаи Миср номиданд, ки он дар он тарафи Урдун аст. Ва писарони ӯ бо ӯ чунин карданд. Ва писарони ӯ ӯро ба замини Канъон бурданд ва ӯро дар ғори

дугона дафн карданд, ки Иброҳим он ғорро ҳамчун моликияти қабр аз Эфрони Ҳиттӣ, дар муқобили Мамрӣ ба даст оварда буд. Ва Юсуф ба Миср баргашт, ӯ ва бародаронаш ва онҳое, ки бо ӯ рафта буданд, то падараш-ро дафн кунанд.

Бародарони Юсуф дидаанд, ки падарашон мурдааст ва гуфтанд: Мабодо Юсуф ба мо кина дорад ва ҳамаи бадиҳоеро, ки мо ба ӯ кардаем, аз мо ҷазо гирад. Ва онҳо ба наздики Юсуф омада, гуфтанд: Падарат пеш аз марг савганд дод ва гуфт: Ҳамин тавр гӯед Юсуф, бубахш ба онҳо ситамгарӣ ва гуноҳи онҳоро, зеро бадӣ ба ту онҳо нишон доданд, ва акнун қабул кун ситамгарии хизматгорони Худои падарат, ва Юсуф гиря кард, вақте ки онҳо бо ӯ гап мезаданд. Ва онҳо омада назди ӯ гуфтанд: Мо медонем, ки мо ба ту хизматкорон ҳастем. Ва Юсуф ба онҳо гуфт: Натарсед, зеро ман аз Худоям. Шумо дар бораи ман нақшаи бад кашидед, вале Худо дар бораи ман нақшаи некӣ кашид, то он чӣ ки имрӯз шудааст воқеъ шавад ва мардуми бисёр парвариш ёбанд. Ва ба онҳо гуфт: Натарсед, ман шуморо ва хонаҳои шуморо парвариш хоҳам дод. Ва ӯ онҳоро дилдорӣ дод ва ба дили онҳо сухан гуфт. Ва Юсуф дар Миср зист, худ ва бародаронаш, ва тамоми хонаводаи падараш, ва Юсуф сад даҳ сол зист. Ва Юсуф фарзандони Эфроимро то насли сеюм дид, ва писарони Мохир, писари Манассо, бар ронҳои Юсуф таваллуд шуданд. Ва Юсуф ба бародарони худ гуфт: Ман мемирам, вале Худо албатта шуморо хоҳад дид ва шуморо аз ин замин ба он замине хоҳад овард, ки Худо ба

падарони мо Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб савганд хӯрд. Ва Юсуф писарони Исроилро сӯганд дод ва гуфт: Дар вақте ки Худо ба шумо таваҷҷуҳ кунад, устухонҳои маро аз ин ҷо бо худ бардоред. Ва Юсуф дар синни сад-у-даҳсолагӣ вафот кард ва ӯро дафн карданд ва дар табут дар Миср гузоштанд.

Инҷили Матто

1

Китоби насли Исо Масеҳ, писари Довуд, писари Иброҳим. Иброҳим Исҳоқро зод, Исҳоқ Яъқубро зод ва Яъқуб Яҳудо ва бародаронашро зод. Яҳудо Фарес ва Зараро аз Тамар таваллуд кард, Фарес Ҳезронро таваллуд кард, Ҳезрон Арамро таваллуд кард, Арам Аминадобро зоид кард, Аминадоб Наҳшонро зоид кард, Наҳшон Салмонро зоид кард. Салмон Боазро аз Раҳаб зод, Боаз Обедро аз Рут зод, Обед Ессайро зод, Ҷессай Давиди подшоҳро зоид. Давиди подшоҳ Сулаймонро аз зани Урия зоид. Сулаймон Рахабъомро зод, Рахабъом Абиёро зод, Абиё Осоро зод, Аса Яҳушофотро ба вуҷуд овард, Яҳушофот Юромро ба вуҷуд овард ва Юром Уззиёро ба вуҷуд овард. Уззия Ютамро зод, Ютам Аҳазро зод, Аҳаз Ҳизқиёро зод. Ҳизқиё Манассоро зоид, Манассо Амонро зоид ва Амон Ёсиёро зоид. Юсиё Яхуниё ва бародарони ӯро дар вақти табъид ба Бобил ба вуҷуд овард.

Баъд аз табъиди Бобил Яхуниё Салатиилро зод ва Салатиил Зарубобилро зод. Зарубобил Абиудро зода кард, Абиуд Элиакимро зода кард, Элиаким Азурро зода кард, Азур Садуқро зоид, Садуқ Ахимро зоид, Ахим Элиудро зоид. Элиуд Элеазарро зоид, Элеазар Маттанро зоид, Маттан Яқубро зоид. Яъқуб Юсуфро зоид кард, ки шавҳари Марям буд, ва аз ӯ Исо таваллуд шуд, ки Масеҳ номида мешавад. Ҳамаи насилҳо аз Иброҳим то Довуд чордаҳ насил мебошанд, ва аз Довуд то асирии Бобил чордаҳ насил, ва аз асирии Бобил то Масеҳ чордаҳ насил.

Таваллуди Исо Масеҳ ин тавр буд: Модари ӯ Марям ба Юсуф номзад шуда буд, вале пеш аз он ки онҳо якҷоя шаванд, маълум гардид, ки ӯ ҳомиладор аст аз Рӯҳи Муқаддас. Юсуф, шавҳари ӯ, мард адолатпарвар буд ва намехост ӯро дар назди мардум рӯсвоӣ кунад, бинобар ин тасмим гирифт, ки ӯро пинҳонӣ талоқ диҳад. Вақте ки ӯ дар бораи ин чизҳо фикр мекард, инак фариштаи Худованд дар хоб ба ӯ зоҳир шуд ва гуфт: Эй Юсуф, писари Довуд, натарс, ки Марямро ҳамчун зани худ қабул кунӣ, зеро он чӣ дар ӯ таваллуд шудааст, аз Рӯҳулқудус аст. Вай писар ба дунё хоҳад овард ва ту номи ӯро Исо хоҳӣ гузошт, зеро ӯ қавми худро аз гуноҳони онҳо раҳоӣ хоҳад дод. Аммо ҳамаи ин шуд, то он чӣ ки аз ҷониби Худованд тавассути пайғамбар гуфта шуда буд, иҷро гардад, Нигоҳ кун, духтари бокира дар раҳим хоҳад дошт ва писар хоҳад зоид, ва онҳо номи ӯро Эммануил хоҳанд хонд, ки тарҷумааш Худо бо мост мебошад.

Юсуф аз хоб бедор шуда, чунон кард, ки паёмбари Худованд ба ӯ фармуда буд ва занашро гирифт. Ва ӯ ӯро намешинохт, то он ки ӯ писари нахустинзодаи худро зоид, ва номи ӯро Исо гузошт

2

Вақте ки Исо дар Байтуллаҳми Яҳудия дар рӯзҳои подшоҳ Ҳирӯд таваллуд шуд, ин магҳҳо аз шарқ ба Ерусалим омаданд. Гуфтанд: Куҷо аст подшоҳи таваллудшудаи яҳудиён? Зеро мо ситораи ӯро дар машриқ дидем ва омадаем, то ба ӯ сиҷда кунем. Вале подшоҳ Ҳирод ин хабарро шунида, ташвишнок шуд ва тамоми Ерусалим бо ӯ ҳамроҳ. Ва ҳамаи кохинони калон ва нависандагони мардумро ҷамъ оварда, аз онҳо пурсид, ки Масеҳ дар куҷо таваллуд мешавад. Онҳо ба ӯ гуфтанд: Дар Байтлаҳми Яҳудия, зеро тавассути пайғамбар ҳамин тавр навишта шудааст, Ва ту, эй Байтлаҳм, замини Яҳудо, ҳаргиз хурдтарин нестӣ дар миёни пешвоёни Яҳудо, зеро аз ту берун хоҳад омад пешво, ки қавми Мани Исроилро чӯпонӣ хоҳад кард.

Он вақт Ҳирод пинҳонӣ моғҳоро хонда ва аз онҳо вақти зоҳиршавии ситораро дақиқ муайян кард. Ва ӯ онҳоро ба Байтуллаҳм фиристода, гуфт: Равед ва дар бораи кӯдак дақиқ ҷустуҷӯ кунед, вақте ки ёфтед, ба ман хабар диҳед, то ки ман ҳам омада ба ӯ саҷда кунам. Онҳо баъд аз

шунидани подшоҳ рафтанд, ва бинед, ситораи ки дар машриқ дида буданд пеши онҳо меравад, то он ки омада, болои ҷое ки кӯдак буд истод. Вақте ки ситораро диданд, шодии бисёр бузург карданд. Ва омада ба хона, кӯдакро бо модараш Марям диданд, ва афтода ба ӯ саҷда карданд, ва кушодаи ганҷинаҳои худ, ба ӯ тӯҳфаҳо овардаанд: тилло ва кундур ва мурр. Ва онҳо, ки дар хоб огоҳ карда шуда буданд, ки ба сӯи Ҳирӯд бознагарданд, аз роҳи дигар ба замини худ рафтанд.

Вақте ки онҳо паси рафтанд, ин ҷо фиристодаи Худованд дар хоб ба Юсуф намоён шуд ва гуфт: Бархез, кӯдак ва модараш ро гирифта, ба Миср гурез ва то вақте ки ба ту нагӯям, он ҷо бош, зеро Ҳирӯд мехоҳад кӯдак ро ҷустуҷӯ кунад, то ӯ ро нобуд созад. Вале ӯ хеста, кӯдак ва модари ӯро шабона гирифт ва ба Миср рафт. Ва ӯ то марги Ҳирӯд дар он ҷо буд, то он чи аз ҷониби Худованд тавассути пайғамбар гуфта шуда буд, иҷро гардад, ки мегуфт: Аз Миср писарамро даъват кардам.

Пас Ҳирод дида, ки ӯ аз ҷониби маҷусиён масхара шуд, хеле ғазабнок гашт ва фиристода, ҳамаи кӯдаконро, ки дар Байтуллаҳм ва дар ҳамаи марзҳои он буданд, аз дусола ва поинтар, мувофиқи вақте, ки аз ҷониби маҷусиён дақиқ донист, кушт. Он вақт он чӣ, ки аз ҷониби Ярамиё пайғамбар гуфта шуда буд, иҷро гардид, Овозе дар Рама шунида шуд, нола ва гиря ва мотами бисёр, Рохил фарзандони худро гиря мекунад ва намехост тасалло ёбад,

зеро онҳо нестанд.

Вақте ки Ҳирод мурд, инак паёмбари Худованд дар хоб ба Юсуф дар Миср зоҳир шуд Гуфта: Бархоста, кӯдак ва модари ӯро гир ва ба замини Исроил биров, зеро онҳое, ки рӯҳи кӯдакро ҷустуҷӯ мекарданд, мурдаанд. Вай бархост ва кӯдак ва модари ӯро гирифт ва ба замини Исроил омад.

Шунида буд, ки Архелаос ба ҷои падараш Ҳирӯд дар Яҳудия подшоҳӣ мекунад, аз рафтан ба он ҷо тарсид, вале дар хоб огоҳ шуда, ба қисмҳои Ҷалил паси кашид. Ва омада, дар шаҳре ба номи Нозират сукунат кард, то он чи тавассути пайғамбарон гуфта шуда буд, иҷро гардад, ки Ӯ Нозирӣ хонда хоҳад шуд.

3

Дар он рӯзҳо Яҳёи Ғӯтадиҳанда меояд ва дар биёбони Яҳудия мавъиза мекунад Ва мегуфт: Тавба кунед, зеро Подшоҳии осмонҳо наздик шудааст. Ин ҳамон касест, ки дар бораи ӯ аз ҷониби Исоё пайғамбар гуфта шудааст: Овози фарёдкунанда дар биёбон: роҳи Худовандро тайёр кунед, роҳҳои Ӯро рост созед.

Худи Юҳанно либосе аз мӯи шутур ва камари чармин дар гирди камараш дошт, ва ғизои ӯ малах ва асали ваҳшӣ буд. Онгоҳ ба сӯи ӯ мерафтанд Ерусалим ва тамоми Яҳудия ва

тамоми минтақаи атрофи Урдун. Ва онҳо дар дарёи Иордан аз ҷониби ӯ ғусл дода мешуданд, ба гуноҳҳои худ эътироф мекарданд.

Дида бисёрҳоеро аз фарисиён ва саддукиён, ки ба ғусли ӯ меомаданд, ба онҳо гуфт: Эй наслҳои моргумор, кӣ ба шумо нишон дод, ки аз ғазаби ояндаро гурезед? Пас мевае шоиста ба тавба оваред. Ва фикр накунед, ки дар дили худ гӯед: Мо падари худро Иброҳимро дорем. Зеро ба шумо мегӯям, ки Худо қодир аст аз ин сангҳо барои Иброҳим фарзандон бардорад. Аллакай табар ба решаи дарахтон ётида аст, бинобар ҳар дарахте, ки мевае хуб намесозад, бурида мешавад ва ба оташ партофта мешавад.

Ман ҳақиқатан шуморо дар об барои тавба ғӯтаовар мекунам, вале он касе, ки баъд аз ман меояд, аз ман қавитар аст, ки ман лоиқ нестам кафшҳои ӯро бардорам. Ӯ шуморо дар Рӯҳи Муқаддас ва оташ ғӯтаовар мекунад. Ғалвир дар дасти ӯст ва ӯ ҷойи хирманкобии худро пурра тоза хоҳад кард ва ғаллаи худро ба анбор ҷамъ хоҳад кард, аммо коҳро бо оташи хомӯшнашаванда хоҳад сӯхт.

Он вақт Исо аз Ҷалил ба дарёи Ӯрдун назди Яҳё омад, то аз ӯ ғӯта хӯрад. Вале Яҳё ӯро монеъ мешуд ва мегуфт: Ман ниёз дорам, ки аз тарафи ту ғусл гирифта шавам, ва ту ба назди ман меоӣ? Вале Исо ҷавоб дода, ба ӯ гуфт: Ҳоло гузор, зеро ин тавр барои мо мувофиқ аст, ки ҳама адолатро иҷро кунем. Сипас ӯ ба ӯ иҷозат дод. Ва Исо ғӯтаовар шуда,

фавран аз об баромад ва ниг(о)р, осмонҳо ба рӯи ӯ кушода шуданд ва ӯ Рӯҳи Худоро дид, ки монанди кабӯтар фурӯд омада, бар ӯ меомад. Ва нигоҳ кунед, овозе аз осмонҳо омад ва гуфт: Ин писари маҳбуби Ман аст, ки аз Ӯ хушнудам.

4

Сипас Исо аз ҷониби Рӯҳ ба биёбон бурда шуд, то аз ҷониби шайтон васваса дода шавад Ва рӯза гирифта чил рӯз ва чил шаб, баъдтар гурусна шуд. Ва озмоянда наздик омада, ба ӯ гуфт: Агар писари Худо ҳастӣ, бигӯ, то ин сангҳо нон шаванд. Вале ӯ ҷавоб дода гуфт: Навишта шудааст, одам на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар калимае, ки аз даҳони Худо берун меояд. Сипас шайтон ӯро ба шаҳри муқаддас мебарад ва ӯро дар канори маъбад мегузорад. Ва ба ӯ мегӯяд, агар писари Худо ҳастӣ, худро ба поён партоб кун, зеро навишта шудааст, ки ба паёмбарони худ фармон медиҳад дар бораи ту, ва дар дастҳо бардоранд туро, мабодо пойи худро ба санг бизанӣ.

Исо ба ӯ гуфт: Боз навишта шудааст: Худованди Худои худро озмоиш макун.

Боз шайтон ӯро ба кӯҳи хеле баланд мебарад ва ба ӯ ҳамаи подшоҳиҳои ҷаҳон ва шукӯҳи онҳоро нишон медиҳад. Ва ба ӯ мегӯяд: Ин ҳамаро ба ту медиҳам, агар афтода ба ман сиҷда кунӣ. Он вақт Исо ба ӯ гуфт: Биравед аз пеши ман, эй

шайтон! Зеро навишта шудааст: Худованди Худои худро парастиш кун ва танҳо ба Ӯ хизмат кун. Пас шайтон ӯро раҳо кард, ва нигоҳ кунед, паёмбарон омаданд ва ба ӯ хизмат мекарданд.

Вале Исо шунид, ки Яҳё дода шуд, ба Ҷалил кашида шуд. Ва Назаретро тарк карда, омада, дар Капернауми баҳрӣ, дар сарҳадҳои Забулун ва Нафталим сукунат кард. то ки иҷро шавад он, ки тавассути Исоё пайғамбар гуфта шудааст Замини Забулун ва замини Нафталим, роҳи баҳр, он тарафи Урдун, Ҷалили миллатҳо, Мардуме, ки дар торикӣ нишаста буданд, нури бузургро диданд, ва ба онҳое, ки дар замини соя ва сояи марг нишаста буданд, нур тулӯъ кард.

Аз он вақт Исо оғоз кард эълон кардан ва гуфтан: Тавба кунед, зеро Подшоҳии осмонҳо наздик шудааст.

Ҳангоми роҳ рафтан дар канори баҳри Ҷалилия, ӯ ду бародарро дид, Симонро, ки Петрос номида мешуд, ва Андреасро, бародари ӯро, ки тӯр партофта истода буданд ба баҳр, зеро онҳо моҳигир буданд. Ва ба онҳо мегӯяд: Биёед пас аз ман ва шуморо моҳигирони одамон хоҳам кард. Онҳо аммо дарҳол торҳоро гузоштанд ва аз ӯ пайравӣ карданд. Ва пеш рафта, аз он ҷо ду бародари дигарро дид: Яъқуб ибни Забадайро ва Юҳанно бародари ӯро, ки дар киштӣ бо падарашон Забадай тӯрҳояшонро таъмир мекарданд, ва онҳоро даъват кард. Онҳо фавран киштӣ ва падари худро гузошта, ба дунболи ӯ рафтанд.

Ва Исо тамоми Ҷалилро гашт, дар маҷлисҳои онҳо таълим медод ва хабари хуши подшоҳиро эълон мекард ва ҳама беморӣ ва ҳама заифиро дар байни мардум табобат мекард. Ва шунидани ӯ ба тамоми Сурия рафт, ва ба ӯ ҳамаи беморонро оварданд, онҳое ки аз гуногун беморӣҳо ва азобҳо ранҷ мебурданд, ва ҷиннизадаҳо ва мирғизадаҳо ва фалаҷзадаҳоро, ва ӯ онҳоро шифо дод. Ва оммаҳои бисёре аз Ҷалил ва Даҳшаҳр ва Уршалим ва Яҳудия ва он тарафи Урдун ба ӯ пайравӣ карданд.

5

Вақте ки мардумонро дид, ӯ ба кӯҳ баромад ва вақте ки нишаст, шогирдони ӯ наздаш омаданд. Ва кушодаи даҳони худ, Ӯ онҳоро таълим медод ва мегуфт, Муборак ҳастанд онҳое, ки дар рӯҳ камбағаланд, зеро подшоҳии осмонҳо аз они онҳост. Хушбахтанд матамгирон, зеро онҳо тасалло дода хоҳанд шуд. Фурӯтанон муборак ҳастанд, зеро онҳо заминро ба мерос хоҳанд бурд. Муборак бошанд онҳое, ки ба адолат гурусна ва ташнаанд, зеро онҳо сер карда хоҳанд шуд. Хушбахтанд рахмдилон, зеро онҳо раҳм дода хоҳанд шуд. Муборак бошанд покдилон, зеро онҳо Худоро хоҳанд дид. Сулҳсозон муборак ҳастанд, зеро онҳо писарони Худо номида хоҳанд шуд. Муборак аст он касоне, ки барои адолат таъқиб шудаанд, зеро Подшоҳии осмонҳо аз они онҳост. Хушбахт ҳастед шумо, вақте ки онҳо шуморо таъна зананд ва таъқиб кунанд ва дурӯғ гӯянда, ҳар гуна калимаи

бадро дар бораи шумо гӯянд бо сабаби ман. Шодӣ кунед ва шодмон бошед, зеро мукофоти шумо дар осмонҳо бузург аст, чунки ҳамин тавр пайғамбаронро пеш аз шумо таъқиб карда буданд.

Шумо намаки замин ҳастед, агар вале намак бемаза шавад, дар чӣ намакин карда хоҳад шуд? Он дигар ба ҳеҷ чиз қувват надорад, магар он ки берун партофта шавад ва зери пойҳои одамон пойкуфта шавад. Шумо рӯшноии ҷаҳон ҳастед. Шаҳре, ки дар болои кӯҳ ҷойгир аст, пинҳон шуда наметавонад. На ҳам чароғро мешӯзонанд ва онро зери сабад мегузоранд, балки бар болои чароғдон мегузоранд, ва он ба ҳамаи онҳое, ки дар хона ҳастанд, мефурӯзад. Чунин бигзор нури шумо пеши одамон бидурахшад, то ки онҳо корҳои неки шуморо бубинанд ва Падари шуморо, ки дар осмонҳост, бубузургдоранд.

Фикр накунед, ки ман омадаам қонун ё пайғамбаронро вайрон кунам; наомадаам вайрон кунам, балки пурра кунам. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, то вақте ки осмон ва замин мегузаранд, як йота ё як хатча аз қонун ҳаргиз намегузарад, то вақте ки ҳама чиз ба вуқӯъ пайвандад. Кӣ агар пас яке аз ин фармонҳои хурдтаринро бикушояд ва ҳамин тавр ба мардумон биомӯзад, хурдтарин хонда хоҳад шуд дар Подшоҳии Осмонҳо, вале кӣ амал кунад ва биомӯзад, ӯ бузург хонда хоҳад шуд дар Подшоҳии Осмонҳо. Зеро ба шумо мегӯям, ки агар адолати шумо аз адолати китобдонон ва Фарисиён бештар набошад, шумо

ҳаргиз ба Подшоҳии Осмонҳо дохил нахоҳед шуд. Шумо шунидед, ки ба ниёгон гуфта шуд: Қатл накун, ва ҳар кӣ қатл кунад, дар назди додгоҳ гунаҳкор хоҳад буд. Ман аммо ба шумо мегӯям, ки ҳар он касе, ки бесабаб ба бародари худ ғазабнок шавад, гунаҳкор ба ҳукм хоҳад буд, ва он касе, ки ба бародари худ рақа гӯяд, гунаҳкор ба шӯро хоҳад буд, ва он касе, ки аҳмақ гӯяд, гунаҳкор ба ҷаҳаннами оташ хоҳад буд. Агар бинобар ин ту туҳфаи худро бар қурбонгоҳ пешниҳод кунӣ ва дар он ҷо ёд кунӣ, ки бародарат чизе бар зидди ту дорад, Туҳфаи худро он ҷо пеш аз қурбонгоҳ гузор ва аввал бирав бо бародарат ошти кун, ва он вақт омада туҳфаи худро пешкаш намо. Бо ҳарифи худ зуд созгор шав, то вақте ки бо ӯ дар роҳ ҳастӣ, мабодо ҳариф туро ба қозӣ супорад ва қозӣ туро ба ёрдамчӣ супорад ва ба зиндон партофта шавӣ. Ҳақиқатан ба ту мегӯям, то он охирин қодрантро напардозӣ, аз он ҷо берун нахоҳӣ рафт.

Шумо шунидед, ки ба пешиниён гуфта шуд: Зино накунӣ. Аммо ман ба шумо мегӯям, ки ҳар он касе, ки ба зане нигоҳ мекунад барои хоҳиши ӯ, аллакай дар дили худ бо ӯ зино кардааст. Агар чашми рости ту туро ба гуноҳ дучор кунад, онро бикан ва аз худ дур андоз, зеро барои ту беҳтар аст, ки яке аз узвҳои ту нобуд шавад ва тамоми бадани ту ба ҷаҳаннам партофта нашавад. Ва агар дасти рости ту туро ба гуноҳ дучор кунад, онро бибур ва аз худ дур андоз, зеро барои ту судманд аст, ки яке аз узвҳои ту нобуд шавад ва тамоми бадани ту ба ҷаҳаннам партофта нашавад.

Гуфта шуд, ки ҳар кас занашро ҷудо кунад, бояд ба ӯ хати ҷудоӣ диҳад. Аммо ман ба шумо мегӯям, ки ҳар кӣ занашро талоқ диҳад, ба ғайр аз сабаби зино, ӯро водор ба зино мекунад, ва ҳар кӣ бо занӣ талоқшуда никоҳ кунад, зино мекунад.

Боз шумо шунидед, ки ба қадимиён гуфта шуд: Савганди дурӯғ нахоҳед хӯрд, балки савгандҳои худро ба Худованд адо кунед. Ман бале ба шумо мегӯям, ки асло савганд нахӯред, на ба осмон, зеро он тахти Худост. На замин, зеро ки он зери пойҳои ӯст, на ба Ерусалим, зеро ки он шаҳри подшоҳи бузург аст. На ба сари худат савганд махӯр, зеро ки наметавонӣ як мӯйро сафед ё сиёҳ кунӣ. Бигзор сухани шумо ҳа ҳа бошад ва не не, аммо он чи аз ин зиёдтар аст, аз бадӣ мебошад.

Шумо шунидед, ки гуфта шуд: Чашм ба ҷои чашм ва дандон ба ҷои дандон, Ман аммо ба шумо мегӯям, ки ба бадӣ муқобилат накунед, балки ҳар кӣ шуморо бар гунаи рост мезанад, гунаи дигаратонро низ ба ӯ гардонед. Ва ба касе, ки мехоҳад бо ту ба суд рафта, пироҳанатро гирад, либосатро ҳам ба ӯ бигзор. Ва ҳар кас туро маҷбур кунад як миля биравӣ, бо ӯ ду миля биров. Ба касе, ки аз ту дархост мекунад, бидеҳ ва аз касе, ки мехоҳад аз ту қарз гирад, рӯ нагардон.

Шумо шунидед, ки гуфта шуд: Ҳамсояи худро дӯст дор ва душмани худро нафрат кун. Аммо ман ба шумо мегӯям:

душманони худро дӯст доред, онҳоеро, ки шуморо лаънат мекунанд, баракат диҳед, ба онҳое, ки шуморо нафрат мекунанд, некӣ кунед ва барои онҳое, ки ба шумо азият мерасонанд ва шуморо таъқиб мекунанд, дуо кунед. То ки шумо писарони Падари худ, ки дар осмонҳост, шавед, зеро ки Ӯ офтоби худро бар бадон ва некӯён мебарояд ва бар одилон ва ноодилон меборонад. Агар шумо танҳо онҳоеро дӯст медоред, ки шуморо дӯст медоранд, чӣ гуна мукофот доред? Оё андозбонҳо ҳам ҳамин корро намекунанд? Ва агар танҳо ба дӯстони худ салом диҳед, чӣ кори махсусе мекунед? Магар андозбонҳо ҳам ҳамин тавр намекунанд? Пас шумо комил хоҳед буд, ҳамчунон ки Падари шумо, ки дар осмонҳо аст, комил аст.

6

Диққат кунед, ки садақаи худро пеши одамон накунед, то ки онҳо шуморо бинанд, агар ин тавр накунед, музде назди Падари худ, ки дар осмонҳост, нахоҳед дошт. Вақте ки шумо садақа медиҳед, пеши худ шайпур назанед, чунон ки риёкорон дар маҷлисҳо ва дар кӯчаҳо мекунанд, то аз ҷониби одамон бузургвор карда шаванд. Ростӣ ба шумо мегӯям, онҳо музди худро гирифтаанд. Вале ту вақте садақа мекунӣ, дасти чапат набояд бидонад, ки дасти рости ту чӣ кор мекунад То ки садақаи ту дар пинҳонӣ бошад, ва Падари ту, ки дар пинҳонӣ мебинад, ба ту дар ошкоро мукофот хоҳад дод.

Ва вақте ки дуо мекунӣ, ҳамчун риёкорон набош, зеро онҳо дӯст медоранд дар маҷлисҳо ва дар кунҷҳои кӯчаҳо истода дуо кунанд, то ки ба одамон намоён шаванд. Ростӣ ба шумо мегӯям, ки онҳо музди худро гирифтаанд. Ту вақте ки дуо мекунӣ, ба ҳуҷраи дарунии худ дохил шав ва дари худро пӯшида, ба Падари худ, ки дар пинҳонӣ аст, дуо кун ва Падарат, ки дар пинҳонӣ мебинад, ба ту дар ошкоро мукофот хоҳад дод.

Дуо кунед, вале ғалатгӯӣ накунед, чунон ки ғайримусулмонон, зеро онҳо фикр мекунанд, ки дар пурсухангӯии худ шунида хоҳанд шуд. Пас монанди онҳо нашавед, зеро Падари шумо медонад, ки шумо ба чӣ эҳтиёҷ доред, пеш аз он ки аз Ӯ бихоҳед. Чунин пас шумо дуо кунед: Падари мо, ки дар осмонҳо ҳастӣ, муқаддас бошад номи ту, Подшоҳии ту биёяд, хоҳиши ту иҷро шавад, чунон ки дар осмон аст, ҳамчунин бар замин. Нони ҳаррӯзаи моро имрӯз ба мо бидеҳ. Ва қарзҳои моро бибахш, чунон ки мо низ қарздорони худро мебахшем Ва моро ба васваса дучор накун, балки моро аз шарир раҳоӣ бахш. Зеро Подшоҳӣ ва қудрат ва ҷалол то абад аз они Ту аст, омин.

Агар шумо гуноҳони одамонро бубахшед, Падари небавии шумо низ гуноҳони шуморо хоҳад бубахшид. Агар шумо гуноҳони одамонро набубахшед, Падари шумо низ гуноҳони шуморо нахоҳад бубахшид.

Вақте ки шумо рӯза мегиред, монанди риёкорони ғамгин

нашавед, зеро онҳо чеҳраҳои худро бадранг мекунанд, то ки ба одамон рӯзадор пайдо шаванд. Ростӣ ба шумо мегӯям, ки онҳо музди худро гирифтаанд. Ту аммо ҳангоми рӯза гирифтан сарат малҳам зан ва рӯят бишӯй. То ки ба одамон рӯзадор намоён нашавӣ, балки ба Падари худ, ки дар пинҳонӣ аст, ва Падари ту, ки дар пинҳонӣ мебинад, ба ту дар ошкоро ҷазо хоҳад дод.

Барои худ гаҳҳоро дар рӯи замин ҷамъ накунед, ки дар он ҷо канда ва занг онҳоро нобуд мекунад ва дар он ҷо дуздон мешиканад ва медуздад. Аммо барои худ гаҳҳоро дар осмон захира кунед, ки он ҷо на канаи шумо ва на занг онҳоро нобуд мекунад, ва он ҷое ки дуздон нафақ мекунанд ва намедузданд. Куҷо гаҳи шумо аст, онҷо дили шумо низ хоҳад буд.

Чароғи бадан чашм аст, агар чашми ту содда бошад, тамоми бадани ту пурнур хоҳад буд. Агар чашми ту бад бошад, тамоми ҷисми ту торик хоҳад буд. Пас агар нуре, ки дар ту аст, торикӣ бошад, он торикӣ чӣ қадар бузург аст!

Ҳеҷ кас наметавонад ба ду хоҷа хизмат кунад, зеро ё якеро нафрат хоҳад кард ва дигареро дӯст хоҳад дошт, ё ба якеро содиқ хоҳад буд ва дигареро таҳқир хоҳад кард. Шумо наметавонед ҳам ба Худо ва ҳам ба сарват хизмат кунед.

Аз ин сабаб ба шумо мегӯям: нигарон набошед барои ҷони худ, ки чӣ бихӯред ва чӣ биёшомед ва на барои ҷисми худ,

ки чӣ бипӯшед. Оё ҷон аз хӯрок ва ҷисм аз либос муҳимтар нест? Ба паррандаҳои осмон нигоҳ кунед, зеро онҳо на мекоранд, на дарав мекунанд ва на ба анборҳо ҷамъ мекунанд, вале Падари осмонии шумо онҳоро парвариш медиҳад. Оё шумо аз онҳо арзишмандтар нестед? Кӣ аз шумо бо нигаронӣ қодир аст як газ ба синни худ илова кунад? Ва дар бораи либос чаро ташвиш мекунед? Ба гулҳои лилияи саҳро нигоҳ кунед, ки чӣ гуна мерӯянд: на меҳнат мекунанд ва на ришта мерешанд, Аммо ба шумо мегӯям, ки ҳатто Сулаймон дар тамоми шукӯҳи худ чунин либос напӯшид, ки яке аз инҳо пӯшидааст. Агар Худо алафи майдонро, ки имрӯз ҳаст ва фардо ба танӯр партофта мешавад, ин тавр мепӯшонад, оё шуморо хеле бештар намепӯшонад, эй камбоваҳоҳо? Пас ташвиш нахӯред ва нагӯед: Чӣ хӯрем ё чӣ нӯшем ё чӣ пӯшем? Зеро ҳамаи инҳоро милатҳо ҷустуҷӯ мекунанд, ва Падари осмонии шумо медонад, ки шумо ба ҳамаи инҳо ниёз доред. Аммо аввал Подшоҳии Худо ва адолати Ӯро ҷустуҷӯ кунед, ва ҳамаи инҳо ба шумо илова карда хоҳанд шуд. Пас барои фардо ташвиш нахӯред, зеро фардо худаш ташвиши худро дорад, барои ҳар рӯз бадии худаш кофӣ аст.

7

Ҳукм накунед, то ки ҳукм карда нашавед, Зеро бо он ҳукме, ки шумо ҳукм мекунед, шумо ҳукм карда хоҳед шуд, ва бо он пайме, ки шумо мепаймоед, ба шумо пайм карда хоҳад

шуд. Чаро ту чизи хурдро дар чашми бародарат мебинӣ, вале чӯби бузургро дар чашми худат дарк намекунӣ? Ё чӣ тавр ту ба бародарат хоҳӣ гуфт: Бигзор ғуборро аз чашмат берун кунам, ва нигоҳ кун, тӯр дар чашми худат аст? Эй риёкор, аввал тиркаро аз чашми худат берун кун ва баъд барои берун кардани хурдаро аз чашми бародарат хуб хоҳӣ дид.

Муқаддасро ба сагҳо надиҳед ва марворидҳои худро пеш аз хукҳо напартоед, мабодо онҳоро бо пойҳои худ лагад кунанд ва гардида шуморо дарранд.

Пурсед ва ба шумо дода хоҳад шуд, ҷӯед ва хоҳед ёфт, кӯбед ва ба шумо кушода хоҳад шуд. Зеро ҳар он ки дархост мекунад, мегирад ва он ки ҷустуҷӯ мекунад, меёбад ва ба он ки так мезанад, кушода хоҳад шуд. Ё кӣ аз шумо одаме ҳаст, ки агар писараш аз ӯ нон бихоҳад, ба ҷои он санг медиҳад? Ва агар моҳӣ хоҳад, магар мор ба ӯ медиҳад? Агар пас шумо, бад будан, медонед тӯҳфаҳои хуб додан ба фарзандони худ, чӣ қадар бештар Падари шумо, ки дар осмонҳост, чизҳои хуб хоҳад дод ба онҳое, ки аз Ӯ мепурсанд?

Ҳама чизҳое, ки шумо мехоҳед одамон барои шумо анҷом диҳанд, шумо низ ҳамин тавр барои онҳо анҷом диҳед, зеро ин қонун ва пайғамбарон аст.

Аз дарвозаи танг дохил шавед, зеро дарвоза васеъ ва роҳе

ки ба нобудӣ мебарад фарох аст, ва бисёранд онҳое, ки аз он дохил мешаванд. Чӣ қадар танг аст дарвоза ва ранҷовар аст роҳе, ки ба ҳаёт мебарад, ва кам ҳастанд онҳое, ки онро меёбанд.

Диққат кунед аз пайғамбарони дурӯғ, ки онҳо дар либоси гӯсфанд ба наздатон меоянд, вале аз дарун гургҳои дарранда ҳастанд. Аз меваҳои онҳо шумо онҳоро хоҳед шинохт. Магар онҳо аз хорҳо ангур ё аз хосшокҳо анҷир ҷамъ мекунанд? Ҳамин тавр ҳар дарахти хуб меваҳои хуб месозад, вале дарахти пӯсида меваҳои бад месозад. Дарахти хуб наметавонад меваҳои бад бидиҳад ва дарахти пӯсида низ наметавонад меваҳои хуб бидиҳад. Ҳар дарахте, ки меваи хуб намесозад, бурида мешавад ва ба оташ партофта мешавад. Бинобар ин, аз меваҳои онҳо шумо онҳоро хоҳед шинохт.

Не ҳар он касе, ки ба ман мегӯяд Худованд, Худованд, ба подшоҳии осмонҳо дохил мешавад, балки он касе, ки иро□□и Падари ман, ки дар осмонҳост, иҷро мекунад. Бисёре дар он рӯз ба ман хоҳанд гуфт: Худованд, Худованд, оё мо ба номи ту пешгӯӣ накардем, ва ба номи ту девҳоро берун накардем, ва ба номи ту мӯъҷизаҳои бисёр накардем? Ва он вақт ба онҳо эътироф хоҳам кард, ки ман шуморо ҳеҷ гоҳ надонистам. Аз ман дур шавед, эй беқонунӣ кунандагон!

Ҳар он кас, ки ин суханҳои маро мешунавад ва онҳоро иҷро

мекунад, ӯро ба марди ақлманд монанд хоҳам кард, ки хонаи худро бар санг бино кард, Ва борон фурӯд омад ва дарёҳо омаданд ва бодҳо вазиданд ва ба он хона ҳамла карданд, ва он нафтод, зеро бар санг бунёд шуда буд. Ва ҳар касе, ки суханҳои маро мешунавад ва онҳоро иҷро намекунад, монанди марди аблаҳ хоҳад буд, ки хонаи худро бар рег бино кард, Ва борон фурӯд омад ва дарёҳо омаданд ва бодҳо вазиданд ва ба он хона заданд, ва он афтод ва афтиданаш бузург буд.

Ва чунин шуд, ки вақте Исо ин суханҳоро ба итмом расонд, мардумон аз таълими ӯ ҳайрон шуданд. Зеро Ӯ онҳоро чун соҳиби ихтиёр таълим медод, ва на чун китобатҳо.

8

Вақте ки вай аз кӯҳ фуромад, одамони бисёр ба дунболи ӯ рафтанд. Ва нигоҳ кун, маҷзуме омада, ба ӯ сиҷда мекард ва мегуфт: Худованд, агар хоҳӣ, метавонӣ маро тоза кунӣ. Ва Исо дасташро дароз карда, ба ӯ даст зад ва гуфт: Мехоҳам, тоза шав. Ва фавран ҷузоми ӯ тоза шуд. Ва Исо ба ӯ мегӯяд: Бубин, ба ҳеҷ кас нагӯӣ, аммо биров худатро ба кошин нишон деҳ ва туҳфаеро, ки Мусо фармуд, пешкаш кун, то барои онҳо шаҳодат бошад.

Вақте ки ӯ ба Капернаум дохил шуд, садбошӣ ба ӯ наздик омада, илтимос карда гуфт, Худованд, хизматгори ман дар

хона фалаҷзада дароз кашидааст ва даҳшатнок азоб мекашад. Ва Исо ба ӯ мегӯяд: Ман омада, ӯро шифо хоҳам дод. Ва юзбошӣ ҷавоб дода гуфт: Худованд, ман лоиқ нестам, ки Шумо ба зери боми ман дароед, аммо танҳо бо калима гӯед, ва хизматкори ман шифо хоҳад ёфт. Ва зеро ман одам ҳастам, ки зери ихтиёр қарор дорам ва зери худам сарбозон дорам, ва ба ин мегӯям: Биравед, ва ӯ меравад, ва ба дигар мегӯям: Биё, ва ӯ меояд, ва ба ғуломи худам мегӯям: Ин корро кун, ва ӯ мекунад. Вале Исо шунида, ҳайрон шуд ва ба пайравон гуфт: Ростӣ ба шумо мегӯям, ҳатто дар Исроил чунин имони бузург наёфтам. Аммо ба шумо мегӯям, ки бисёре аз шарқу ғарб хоҳанд омад ва бо Иброҳим ва Исҳоқ ва Яъқуб дар малакути осмонҳо хоҳанд нишаст. Аммо писарони подшоҳӣ ба торикии беруна партофта хоҳанд шуд, дар он ҷо гиря ва ғижжа кардани дандонҳо хоҳад буд. Ва Исо ба юзбошӣ гуфт: Бирав, ва чунон имон овардӣ, бошад ба ту. Ва хизматкори ӯ дар он фасл шифо ёфт.

Ва Исо омада ба хонаи Петр, модарзани ӯро дид, ки хобида буд ва аз таб ранҷ мебурд. Ва Ӯ дасти ӯро даст зад ва табобат ӯро раҳо кард, ва ӯ бархост ва ба Ӯ хизмат кард. Шом шуда, онҳо бисёр ҷиннӣ шудагонро ба ӯ овардаанд, ва ӯ рӯҳҳоро бо калима берун кард ва ҳамаи беморонро шифо дод. То ки он чи тавассути пайғамбари Исоё гуфта шудааст, пур карда шавад, ки мегуфт: Ӯ заифиҳои моро гирифт ва беморӣҳои моро бардошт.

Вале Исо, ки оломони бисёреро гирди худ дид, фармуд ба он тараф раванд. Ва як котиб наздик омада, ба ӯ гуфт: Омӯзгор, ман ба ту пайравӣ хоҳам кард, куҷое ки меравӣ. Ва Исо ба ӯ мегӯяд: Рӯбоҳҳо лонаҳо доранд ва паррандаҳои осмон ошёнаҳо доранд, вале Писари Инсон ҷое надорад, ки сараш бигузорад. Дигаре аз шогирдони ӯ ба ӯ гуфт: Худованд, ба ман иҷозат деҳ, ки аввал равам ва падарамро дафн кунам. Аммо Исо ба ӯ гуфт: Аз паи ман биё ва бигзор мурдагон мурдагони худро дафн кунанд.

Ва вақте ки ӯ ба киштӣ савор шуд, шогирдонаш ба ӯ пайравӣ карданд. Ва нигоҳ кунед, зилзилаи бузург дар дарё рух дод, то он ҷое ки киштӣ аз мавҷҳо пӯшонида мешуд, вале ӯ мехобид. Ва шогирдони ӯ наздик омада, ӯро бедор карданд ва гуфтанд: Худованд, моро наҷот деҳ, ҳалок мешавем. Ва ба онҳо мегӯяд: Чаро буздил ҳастед, эй камимонон? Сипас Ӯ бархоста, бодҳо ва баҳрро сарзаниш кард ва оромии бузург барқарор шуд. Ва одамон ҳайрат карданд ва гуфтанд: Ин чӣ гуна шахс аст, ки ҳатто бодҳо ва дарё ба ӯ итоат мекунанд?

Ва вақте ки ӯ ба он тараф ба замини Гергесениён омад, ба ӯ ду девзада вомехӯрданд, ки аз қабрҳо берун меомаданд. Онҳо хеле душвор буданд, то ки ҳеҷ кас қувват надошт аз он роҳ гузарад. Ва ось онҳо фарёд карданд ва гуфтанд: Чӣ кор дорем мо ва ту, эй Исо, писари Худо? Оё омадаӣ ба инҷо пеш аз вақт, то моро азоб диҳӣ? Дур аз онҳо гурӯҳи бисёри хукҳо чарида мебуд. Ва девҳо аз ӯ хоҳиш мекарданд ва

мегуфтанд: Агар шумо моро берун мекунед, ба мо иҷозат диҳед, ки ба рамаи хукҳо равем. Ва ба онҳо гуфт: Биравед. Онҳо баромада, ба гурӯҳи хукҳо рафтанд, ва инак, тамоми гурӯҳи хукҳо аз қаторғоз ба баҳр шитофтанд ва дар обҳо мурданд. Чорводорон гурехтанд ва ба шахр рафта, ҳамаро ва воқеаи мардони ҷиннзадаро хабар доданд. Ва инак, тамоми шаҳр барои вохӯрӣ бо Исо баромад, ва вақте ки Ӯро диданд, илтимос карданд, ки Ӯ аз сарҳадҳои онҳо биравад.

9

Ва ӯ ба киштӣ савор шуда, гузашт ва ба шаҳри худаш омад. Ва инак онҳо ба ӯ фалаҷзадаеро, ки бар бистар хобида буд, меоварданд, ва Исо имони онҳоро дида, ба фалаҷзада гуфт: Ҷасорат гир, фарзанд, гуноҳҳои ту омурзида шуданд. Ва ногоҳ баъзе аз китобдонон дар дили худ гуфтанд: Ин куфр мегӯяд. Ва Исо андешаҳои онҳоро дида, гуфт: Чаро шумо дар дилҳои худ андешаҳои бад мекунед? Зеро чӣ осонтар аст: гуфтан гуноҳони ту омурзида шудаанд ё гуфтан хез ва роҳ рав? То ки шумо бидонед, ки Писари Инсон дар рӯи замин ихтиёр дорад гуноҳҳоро бибахшад, он вақт ба фалаҷзада мегӯяд: Бархез, бистаратро бардор ва ба хонаат биров. Ва ӯ хеста, ба хонаи худ рафт. Вале мардумон дида, ҳайрат карданд ва Худоро ҷалол доданд, ки чунин ихтиёрро ба одамон дода буд.

Ва Исо ҳангоми гузаштан аз он ҷо марде дид, ки дар

ҷойгоҳи андоз нишаста буд ва ӯро Матто меномиданд, ва ба ӯ гуфт: Маро пайравӣ кун. Ва ӯ бархост ва аз Исо пайравӣ кард. Ва чунин шуд, ки вақте ӯ дар хона дароз кашида буд, ин ҷо бисёр андоз ҷамъкунандагон ва гунаҳкорон омада, бо Исо ва шогирдони ӯ ҳамроҳ дароз кашида буданд. Ва Фарисайҳо дида, ба шогирдони ӯ гуфтанд: Чаро омӯзгори шумо бо андозбаророн ва гунаҳкорон мехӯрад? Исо шунида, ба онҳо гуфт: Қавиён ба табиб эҳтиёҷ надоранд, балки беморон. Рафта омӯзед, ки чӣ аст: раҳм мехоҳам ва не қурбонӣ. Зеро ман наомадам, то адолатмандонро даъват кунам, балки гунаҳкоронро ба тавба.

Он вақт шогирдони Яҳё наздик омада, гуфтанд: Чаро мо ва фарисиён бисёр рӯза мегирем, аммо шогирдони ту рӯза намегиранд? Ва Исо ба онҳо гуфт: Оё писарони тӯйхона метавонанд сӯг кунанд, то вақте ки домод бо онҳо аст? Аммо рӯзҳое хоҳанд омад, ки вақте домод аз онҳо гирифта шавад, ва он вақт онҳо рӯза хоҳанд гирифт. Ҳеҷ кас ямоқи либоси нотобидаро бар либоси кӯҳна намегузорад, зеро пуриаш аз либос мегирад ва дориши бадтар мешавад. На ҳам онҳо шароби навро ба машкҳои кӯҳна меафканданд, агар вале на ҳақиқатан, он машкҳо мепораканданд ва он шароб мерезад ва он машкҳо хоҳанд ҳалок шуд, вале шароби навро ба машкҳои нав меафканданд ва ҳар ду нигоҳ дошта мешаванд.

Ҳангоме ки Ӯ ин чизҳоро ба онҳо мегуфт, ин ҳукмроне наздик омада, ба Ӯ сиҷда кард ва гуфт, ки духтари ман

ҳозир мурд, аммо биё ва дасти худро бар ӯ гузор ва ӯ зинда хоҳад шуд. Ва Исо хоста, ба ӯ пайравӣ кард ва шогирдони ӯ низ. Ва инак зане, ки дувоздаҳ сол аз хунравӣ ранҷ мебурд, аз паси пушт наздик омада, ба ришташои ҷомаи ӯ даст зад. Ӯ дар дили худ мегуфт: Агар танҳо ба либоси ӯ даст расонам, наҷот хоҳам ёфт. Аммо Исо баргашта ва ӯро дида, гуфт: Ҷасорат гир, духтар, имони ту туро наҷот дод. Ва зан аз ҳамон соат наҷот ёфт. Ва Исо омада ба хонаи роҳбар ва дида навозандагони найро ва ҷамъиятро, ки шӯр мекарданд, ба онҳо гуфт, Дур шавед, зеро духтарак намурдааст, балки хобида аст. Ва онҳо ба ӯ механдиданд. Вақте ки оммаи мардум ронда шуданд, ӯ дохил шуда, дасти духтарро гирифт ва духтарак бархост. Ва ин хабар ба тамоми он замин паҳн гашт.

Ва ҳангоми гузаштани Исо аз он ҷо, ду кӯр ба ӯ пайравӣ карда, фарёд мезаданд ва мегуфтанд: Ба мо раҳм кун, эй писари Довуд! Вақте ки ба хона омад, кӯрҳо ба назди ӯ омаданд ва Исо ба онҳо гуфт: Оё боварӣ доред, ки ман метавонам инро кунам? Онҳо ба ӯ гуфтанд: Ҳа, Худованд. Сипас ба чашмони онҳо даст зад ва гуфт: Мувофиқи имони шумо ба шумо шавад. Ва чашмони онҳо кушода шуданд, ва Исо ба онҳо сахт огоҳ дод ва гуфт: Бубинед, ки ҳеҷ кас надонад. Аммо онҳо баромада, дар тамоми он замин дар бораи ӯ хабар паҳн карданд.

Вақте онҳо мебаромаданд, одами карри девзадаеро ба ӯ оварданд. Ва вақте ки девона баромада шуд, лол гап зад ва

оломон ҳайрон шуданд ва гуфтанд, ки ҳеҷ вақт чунин чиз дар Исроил намоён нашуда буд. Аммо фарисиён мегуфтанд: Ӯ девҳоро ба воситаи ҳокими девҳо мебарорад.

Ва Исо дар ҳамаи шаҳрҳо ва деҳаҳо гашта, дар маҷлисҳои онҳо таълим медод ва хабари хуши подшоҳиро эълон мекард ва ҳар гуна беморӣ ва заифиро дар байни мардум табобат мекард.

Вале дидани мардумонро, Ӯ нисбат ба онҳо тарсхурдан дошт, зеро ки онҳо хаста ва партофташуда буданд, монанди гӯсфандоне, ки чӯпон надоранд. Онгоҳ ба шогирдони худ мегӯяд: Дарав бисёр аст, вале коргарон кам. Пас аз Худованди дарав илтимос кунед, то Ӯ коргаронро ба дарави Худ фиристад.

10

Ва ӯ дувоздаҳ шогирди худро ҳавола карда, ба онҳо ваколат дод бар рӯҳҳои нопок, то ки онҳоро баронанд ва ҳар беморӣ ва ҳар дардмандиро шифо диҳанд. Номҳои дувоздаҳ расулон инҳоянд: аввал Симон, ки Петрос номида мешавад, ва Андреас, бародари ӯ, Иоқубос, писари Забадой, ва Юҳанно, бародари ӯ, Филипп ва Бартоломай, Томас ва Маттай андозбар, Яқуб писари Алфай ва Леббай, ки Таддай ном дошт, Симон Канъонӣ ва Яҳудои Искариётӣ, ки ӯро таслим кард.

Инҳо дувоздаҳро Исо фиристод ва ба онҳо фармуд ва гуфт: Ба роҳи миллатҳо наравед ва ба шаҳри самариҳо дароед. Биравед, балки бештар ба сӯи гӯсфандони гумшудаи хонаи Исроил. Равон, эълон кунед ва бигӯед, ки Подшоҳии Осмонҳо наздик шудааст. Беморонро шифо диҳед, ҷузомиёнро тоза кунед, мурдагонро бардоред, девҳоро берун кунед. Ройгон гирифтед, ройгон диҳед. На гиред тилло, на сим ва на биринҷ ба камарҳои худ, Не кисае ба роҳ, на ду куртаҳо, на кафшҳо, на асо, зеро коргар шоистаи ғизои худ аст. Ба ҳар шаҳр ё деҳае, ки ворид шавед, пурсон кунед, ки дар он ҷо кӣ лоиқ аст, ва дар он ҷо бимонед, то вақте ки берун равед. Вале ҳангоми даромадан ба хона, онро бо гуфтани осоиштагӣ бар ин хона бод салом кунед. Ва агар хона сазовор бошад, осоиштагии шумо бар он биёяд, аммо агар сазовор набошад, осоиштагии шумо ба шумо баргардад. Ва кӣ агар шуморо қабул накунад ва гуфтаҳои шуморо нашунавад, ҳангоми баромадан аз он хона ё аз он шаҳр, чанги пойҳои худро бетакон. Ҳақиқатан ба шумо мегӯям, барои замини Содому Гоморро дар рӯзи қиёмат осонтар хоҳад буд, та барои он шаҳр.

Нигоҳ кунед, ман шуморо чун гӯсфандон ба миёни гургон мефиристам, пас ақлманд бошед чун морон ва бегуноҳ чун кабӯтарон. Диққат кунед, вале аз одамон эҳтиёт шавед, зеро онҳо шуморо ба шӯроҳо хоҳанд дод ва дар маҷлисҳои худ шуморо хоҳанд зад. Ва шуморо бар хотири ман ба назди саронӣ ва подшоҳон хоҳанд бурд, то ба онҳо ва ба миллатҳо гувоҳӣ диҳед. Вақте ки шуморо таҳвил диҳанд,

нигарон набошед, ки чӣ гуна ё чӣ гап занед, зеро дар ҳамон соат ба шумо дода мешавад, ки чӣ гап занед. Не шумо сухан мегӯед, балки Рӯҳи Падари шумо дар шумо сухан мегӯяд. Бародар бародарашро ба марг хоҳад дод ва падар фарзандашро, ва фарзандон бар зидди волидонашон бархоста, онҳоро ба қатл хоҳанд расонид, Ва шумо аз ҷониби ҳама нафрат карда хоҳед шуд бо сабаби номи ман, вале он ки то охир тоқат оварад, ҳамон наҷот хоҳад ёфт. Вақте ки онҳо шуморо дар ин шаҳр таъқиб кунанд, ба шаҳри дигар гурезед, зеро ростӣ ба шумо мегӯям, шумо шаҳрҳои Исроилро тамом намекунед, то вақте ки Писари Инсон биёяд. Шогирд аз устодаш баландтар нест ва на ғулом аз хоҷаяш. Барои шогирд кофӣ аст, ки чун устодаш шавад, ва барои ғулом, ки чун хоҷааш шавад. Агар соҳиби хонаро Баълзабул хонданд, чӣ қадар бештар аҳли хонаашро? Бинобар ин, аз онҳо натарсед, зеро ҳеҷ чизе пӯшонида нест, ки кушода нахоҳад шуд, ва ҳеҷ чизе пинҳон нест, ки донистан нахоҳад шуд. Он чи ман ба шумо дар торикӣ мегӯям, дар равшанӣ гӯед, ва он чи ба гӯш мешунавед, аз болои бомҳо эълон кунед. Ва натарсед аз онҳое, ки баданро мекушанд, вале рӯҳро кушта наметавонанд, балки бештар аз он касе битарсед, ки ҳам рӯҳ ва ҳам баданро дар дӯзах нобуд карда метавонад. Оё ду гунҷишк ба як ассарион фурӯхта намешаванд? Ва яке аз онҳо бе иродаи Падари шумо ба замин намеафтад. Аммо ҳатто ҳамаи мӯйҳои сари шумо шумурда шудаанд. Пас бимоед накунед, шумо аз бисёр гунҷишкҳо арзишманд ҳастед.

Ҳар кас, ки маро дар пеши одамон эътироф кунад, ман ҳам ӯро дар пеши Падарам, ки дар осмонҳост, эътироф хоҳам кард. Ҳар кас, ки маро дар пешгоҳи одамон инкор кунад, ман низ ӯро дар пешгоҳи Падарам, ки дар осмонҳост, инкор хоҳам кард.

Фикр накунед, ки ман омадаам сулҳ ба замин биёварам; ман сулҳ овардан наомадаам, балки шамшер. Зеро омадам, то одамро бар зидди падараш ва духтарро бар зидди модараш ва арӯсро бар зидди хушуяш ҷудо кунам. ва душманони одам аҳли хонаи ӯянд.

Он ки падар ё модарро бештар аз ман дӯст медорад, шоистаи ман нест, ва он ки писар ё духтарро бештар аз ман дӯст медорад, шоистаи ман нест. Ва он кӣ салиби худро намегирад ва аз паи ман намеравад, сазовори ман нест. Он ки рӯҳи худро ёфтааст, онро гум хоҳад кард, ва он ки рӯҳи худро барои ман гум кардааст, онро хоҳад ёфт.

Он ки шуморо қабул мекунад, маро қабул мекунад ва он ки маро қабул мекунад, Онро қабул мекунад, ки маро фиристодааст. Он ки пайғамбарро ба номи пайғамбар қабул мекунад, музди пайғамбар хоҳад гирифт, ва он ки одилро ба номи одил қабул мекунад, музди одил хоҳад гирифт. Ва ҳар кӣ ба яке аз ин хурдҳо ҷоме об сард бинӯшонад танҳо ба номи шогирд, амин мегӯям ба шумо, ки ӯ музди худро гум намекунад.

11

Ва чунин шуд, ки вақте Исо ба дувоздаҳ шогирди худ дастур додани хешро тамом кард, аз он ҷо рафт, то дар шаҳрҳои онҳо таълим диҳад ва мавъиза кунад.

Ва Юҳанно, ки дар зиндон корҳои Масеҳро шунида буд, ду нафар аз шогирдони худро фиристод Ба ӯ гуфт: Ту ҳамон касе ҳастӣ, ки бояд биёяд, ё мо дигареро интизор шавем? Ва Исо ҷавоб дода, ба онҳо гуфт: Равед ва ба Яҳё хабар диҳед, он чӣ мешунавед ва мебинед. Кӯрон боз бино мешаванд ва лангҳо роҳ мераванд, махзумҳо тоза карда мешаванд ва карҳо мешунаванд, мурдагон зинда карда мешаванд ва ба камбағалон хабари хуш эълон карда мешавад. Ва хушбахт аст он касе, ки агар аз ман ранҷида нашавад.

Вақте ки инҳо мерафтанд, Исо оғоз кард ба мардум дар бораи Яҳё гуфтан: Шумо барои дидани чӣ ба биёбон баромадед? Барои дидани найе, ки аз бод меҷунбад? Аммо барои чӣ баромадед? Барои дидани одаме, ки либосҳои нарм пӯшидааст? Бубинед, онҳое, ки либосҳои нарм мепӯшанд, дар кохҳои подшоҳон ҳастанд. Аммо барои дидани чӣ баромадед? Паймбарро? Ҳа, ба шумо мегӯям, ва бештар аз паймбар. Ин ҳамон касест, ки дар бораи ӯ навишта шудааст: Нигоҳ кун, Ман паёмбари Худро пеш аз рӯи ту мефиристам, ки роҳи туро пеш аз ту тайёр хоҳад кард.

Ростӣ ба шумо мегӯям, дар миёни таваллудшудагони занон касе бузургтар аз Юҳаннои Ғаффос бархостанаст, вале хурдтарин дар Подшоҳии Осмонҳо аз ӯ бузургтар аст. Аз рӯзҳои Яҳёи Ғӯтакунанда то ҳоло, Подшоҳии Осмонҳо бо зӯр гирифта мешавад ва зӯроварон онро мерабоянд. Зеро ҳамаи пайғамбарон ва қонун то замони Яҳё пайғамбарӣ карда буданд. Ва агар шумо мехоҳед қабул кунед, ӯ ҳамон Илиёс аст, ки бояд биёяд. Он ки гӯшҳо дорад барои шунидан, бигзор бишунавад.

Ба чӣ вале монанд кунам насли инро? Монанд аст ба кӯдакон, ки дар бозорҳо нишастаанд ва ба ҳамроҳони худ садо мезананд ва мегӯянд, Мо барои шумо ной кардем, вале шумо рақс накардед, мо барои шумо ноҳа хондем, вале шумо мотам нагирифтед. Юҳанно омад, на мехӯрд ва на менӯшид, ва онҳо мегӯянд: Ӯ девона дорад. Омад Писари Одам хӯрдан ва нӯшидан, ва онҳо мегӯянд: Бубин, одами шикампур ва шаробхӯр, дӯсти андозчиён ва гунаҳкорон. Ва ҳикмат аз фарзандони худ ҳақ шуд.

Сипас ӯ оғоз кард сарзаниш кардани он шаҳрҳоеро, ки дар онҳо бештарин мӯъҷизаҳои ӯ содир шуда буданд, зеро онҳо тавба накарда буданд. Вой ба ту, Хоразин, вой ба ту, Бетсаида, зеро ки агар дар Тир ва Сидон он қувватҳое, ки дар шумо зоҳир шуданд, зоҳир мешуданд, онҳо аллакай дар ҷувол ва хокистар нишаста тавба мекарданд. Вале Ман ба шумо мегӯям, барои Тир ва Сидон осонтар хоҳад буд дар рӯзи додрасӣ, нисбат ба шумо. Ва ту, эй Капернаум, ки то

осмон баланд шудаӣ, то ҷаҳаннам поин овардаи хоҳӣ шуд, зеро агар дар Содом он мӯъҷизаҳое, ки дар ту зоҳир шуданд, зоҳир мешуданд, он шаҳр то имрӯз боқӣ мемонд. Магар ба шумо мегӯям, ки барои замини Содом дар рӯзи додрасӣ осонтар хоҳад буд, то барои ту.

Дар он вақт Исо ҷавоб дода, гуфт: Эй Падар, Худованди осмон ва замин, ман ба Ту сипосгузорам, ки Ту инҳоро аз доноён ва ақлмандон пинҳон кардӣ ва онҳоро ба хурдсолон ошкор намудӣ, Ҳа, эй Падар, зеро ки чунин хушнудӣ пеши Ту буд. Ҳама чиз ба ман аз ҷониби падарам супорида шудааст, ва ҳеҷ кас Писарро намешиносад, магар Падар, ва на ҳам Падарро касе намешиносад, магар Писар ва он касе, ки Писар хоҳад ошкор кунад. Биёед пеши ман, ҳамаи шумое, ки меҳнат мекунед ва бор дошта истодаед, ва ман ба шумо оромиш хоҳам дод. Юғи маро бар дӯши худ бардоред ва аз ман биёмӯзед, зеро ман мулоим ва фурӯтандили қалб ҳастам, ва шумо барои ҷонҳоятон ором хоҳед ёфт, Зеро юғи ман хуб ва бори ман сабук аст.

12

Дар он вақт Исо дар рӯзи шанбе аз миёни ғаллазорҳо мегузашт, ва шогирдони ӯ гурусна буданд ва оғоз карданд, ки хушаҳоро мекананд ва мехӯранд. Аммо Фарисиён дида, ба ӯ гуфтанд: Бубин, шогирдони ту он корро мекунанд, ки дар шанбе кардан ҷоиз нест. Он бале ба онҳо гуфт: Оё шумо

нахондаед, ки Довуд чӣ кард, вақте ки худаш ва онҳое, ки бо ӯ буданд, гурусна шуданд? Чӣ тавр ӯ дохил шуд ба хонаи Худо ва нонҳои пешниҳодро хӯрд, онҳоеро ки ба ӯ хӯрдан мумкин набуд ва на ба онҳое, ки бо ӯ буданд, агар на танҳо ба кошинон? Ё шумо дар қонун нахондаед, ки коҳинон дар шанбеҳо дар маъбад шанбаро беҳурмат мекунанд ва бегуноҳ ҳастанд? Аммо ба шумо мегӯям, ки дар ин ҷо он чизе ҳаст, ки аз ибодатгоҳ бузургтар аст. Агар шумо медонистед, ки раҳм мехоҳам, на қурбонӣ чӣ маънӣ дорад, шумо беайбонро маҳкум намекардед. Зеро Писари одам хӯҷаини шанбе низ мебошад.

Ва баъд аз он ки аз он ҷо гузашт, ба маҷлиси онҳо омад. Ва нигоҳ кун, одаме он ҷо буд, ки дасти хушк дошт, ва онҳо аз ӯ пурсиданд ва гуфтанд: Оё дар рӯзҳои шанбе табобат кардан иҷозат дорад? то ки ӯро айбдор кунанд. Вале ӯ ба онҳо гуфт: Кадом одам аз шумо хоҳад буд, ки гӯсфанде дошта бошад ва агар он дар рӯзи шанбе ба чоҳ биафтад, онро нагирифта бардорад? Пас одам чӣ қадар аз гӯсфанд фарқ мекунад? Бинобар ин, дар рӯзҳои шанбе кори нек кардан ҷоиз аст. Сипас ӯ ба он одам мегӯяд: Дастатро дароз кун, ва ӯ дароз кард ва дасташ солим шуд, монанди дасти дигараш. Фарисиён баромада, дар бораи ӯ машварат карданд, то ӯро нобуд созанд. Аммо Исо донист ва аз он ҷо ба қафо рафт, ва оломони бисёр ба ӯ пайравӣ карданд, ва ӯ ҳамаи онҳоро табобат кард. Ва ӯ онҳоро сарзаниш кард, то ки ӯро ошкор накунанд. То ки иҷро шавад он чи тавассути Исоё пайғамбар гуфта шудааст, ки мегуфт: Нигоҳ кун,

хизматгори ман, ки ман интихоб кардам, маҳбуби ман, ки ҷони ман аз ӯ рози шуд. Ман рӯҳи худро бар ӯ хоҳам ниҳод, ва ӯ ҳукмро ба миллатҳо эълон хоҳад кард. Ӯ на ҷанг хоҳад кард ва на фарёд хоҳад кард, ва касе овози ӯро дар кӯчаҳо нахоҳад шунид. Найи шикастаро на хоҳад шикаст ва китони дуд кунандаро на хоҳад хомӯш кард, то вақте ки ҳукмро ба ғалаба берун орад. Ва ба номи ӯ миллатҳо умедвор мешаванд.

Сипас ба ӯ одами ҷиннӣ, кӯр ва карро оварданд ва ӯ ӯро шифо дод, то ки кӯр ва кар гап занад ва бинад. Ва ҳама оломон ҳайратзада мешуданд ва мегуфтанд: Магар ин ҳамон Масеҳ, писари Довуд нест? Аммо Фарисеҳо шунида, гуфтанд: Ин ҷинҳоро намебарорад, магар ба воситаи Баълзабул, ҳукмрони ҷинҳо. Донистаи афкори онҳо, Исо ба онҳо гуфт: ҳар подшоҳие, ки ба зидди худаш ҷудо шавад, вайрон мешавад ва ҳар шаҳр ё хонае, ки ба зидди худаш ҷудо шавад, устувор намемонад. Ва агар Шайтон Шайтонро мебарорад, бар худаш тақсим шудааст, пас чӣ тавр подшоҳии ӯ устувор хоҳад монд? Ва агар ман дар Баълзабул девҳоро мебарорам, писарони шумо дар чӣ онҳоро мебароранд? Аз ин рӯ худашон ҳокимони шумо мешаванд. Агар ман бо Рӯҳи Худо девҳоро мебароям, пас Подшоҳии Худо ба шумо расидааст. Ё чӣ тавр метавонад касе ба хонаи одами қавӣ дохил шуда, зарфҳои ӯро рабуда барад, агар аввал қавиро набандад? Ва баъд хонаи ӯро ғорат хоҳад кард. Он ки бо ман нест, бар зидди ман аст, ва он ки бо ман ҷамъ намекунад, пароканда мекунад.

Аз ин рӯ ба шумо мегӯям: ҳар гуноҳ ва куфр ба одамон бахшида хоҳад шуд, вале куфр ба Рӯҳ ба одамон бахшида нахоҳад шуд. Ва ҳар кӣ агар калимае мутобиқи Писари Одам гӯяд, ба ӯ омурзида хоҳад шуд, вале ҳар кӣ мутобиқи Рӯҳи Муқаддас гӯяд, ба ӯ омурзида нахоҳад шуд, на дар ин замони ҳозира ва на дар замони оянда.

Ё дарахтро хуб кунед ва меваашро хуб, ё дарахтро пӯсида кунед ва меваашро пӯсида, зеро дарахт аз рӯи меваяш шинохта мешавад. Насли морҳо, чӣ тавр шумо қодиред хубҳо гуфтан, ки бад ҳастед? Зеро аз фаровонии дил даҳон гап мезанад. Одами нек аз ганҷинаи нек чизҳои нек берун мекунад ва одами бад аз ганҷинаи бад чизҳои бад берун мекунад. Вале ба шумо мегӯям, ки одамон дар рӯзи додрасӣ барои ҳар калимаи бекоре, ки гуфтаанд, ҷавобгор хоҳанд буд. Зеро аз сухани ту ҳақ дода хоҳӣ шуд ва аз сухани ту маҳкум хоҳӣ шуд.

Он вақт баъзе аз китобдорон ва Фарисиён ҷавоб доданд ва гуфтанд: Омӯзгор, мо мехоҳем аз ту нишонае бинем. Вале ӯ дар ҷавоб ба онҳо гуфт: Насли бад ва зинокор нишона ҷустуҷӯ мекунад, ва ба ин насл ҳеҷ нишонае дода нахоҳад шуд, ба ғайр аз нишонаи Юнуси пайғамбар. Чунон ки Юнус пайғамбар се рӯз ва се шаб дар шиками моҳии калон буд, ҳамчунин писари одам низ се рӯз ва се шаб дар дили замин хоҳад буд. Мардони Нинавоӣ дар рӯзи ҳукм бо насли ин бармехезанд ва онро маҳкум мекунанд, зеро онҳо ба эълони Юнус тавба карданд, ва инак касе бузургтар аз Юнус

дар инҷост. Малика ҷануб дар рӯзи қиёмат бо ин насл бармехезад ва онро маҳкум хоҳад кард, зеро ӯ аз канорҳои замин омад, то ҳикмати Сулаймонро бишнавад, ва инак дар ин ҷо касе ҳаст, ки аз Сулаймон бузургтар аст.

Вақте ки рӯҳи ношуда аз одам берун меравад, аз ҷойҳои беоб мегузарад ва оромӣ меҷӯяд, вале наёбад. Он вақт мегӯяд: Ба хонаи худ бозгашт хоҳам кард, аз куҷое ки баромадам. Ва омада, онро холӣ, руфта шуда ва ороста шуда меёбад. Онгоҳ меравад ва бо худаш ҳафт рӯҳи дигарро, ки аз худаш бадтаранд, мегирад ва ворид шуда, дар он ҷо мемонад. Ва охири ҳоли он одам аз аввалаш бадтар мешавад. Ҳамин тавр бо ин насли бад низ хоҳад шуд.

Ҳанӯз вақте ки Ӯ ба мардум сухан мегуфт, инак модар ва бародарони Ӯ берун истода буданд ва мехостанд бо Ӯ сухан гӯянд. Касе ба ӯ гуфт: Ин модари ту ва бародаронат берун истодаанд ва мехоҳанд туро бинанд. Вай аммо ҷавоб дода, ба он касе, ки ба ӯ гуфта буд, гуфт: Кӣ аст модари ман ва кадомҳо бародарони ман ҳастанд? Ва ӯ дасташро ба сӯи шогирдонаш дароз кард ва гуфт: Ин модар ва бародарони ман мебошанд, Зеро ҳар кас, ки иродаи падари ман, ки дар осмонҳост, иҷро кунад, ӯ бародар ва хоҳар ва модари ман аст.

13

Дар он рӯз Исо аз хона баромада, назди баҳр нишаст, Ва одамони бисёр назди ӯ ҷамъ шуданд, то ки ӯ ба киштӣ даромада нишаст, ва ҳамаи одамон дар соҳил истода буданд. Ва ӯ бо онҳо дар масалҳо бисёр сухан гуфт ва гуфт: Бинед, кашткунанда барои кашт кардан баромад. Ва ҳангоми тухм кардани ӯ, баъзе тухмҳо дар канори роҳ афтоданд ва паррандагон омада, онҳоро хӯрданд. Аммо баъзе фитоданд бар ҷойҳои сангалох, ки он ҷо замини бисёр надоштанд, ва фавран рӯиданд, зеро чуқурии замин надоштанд, Вале вақте ки офтоб баромад, он сӯхта шуд ва аз он сабаб ки решае надошт, хушк шуд. Аммо баъзеҳо бар хорҳо уфтоданд, ва хорҳо баромада, онҳоро хафа карданд. Аммо дигар афтод бар замини хуб ва мева медод: яке сад, дигаре шаст ва дигаре си. Он ки гӯшҳо дорад барои шунидан, бигзор бишунавад.

Ва шогирдон наздик омада, ба ӯ гуфтанд: Чаро бо онҳо дар масалҳо сухан мегӯӣ? Вай дар ҷавоб ба онҳо гуфт: Ба шумо донистани асрорҳои Подшоҳии осмонҳо дода шудааст, вале ба онҳо дода нашудааст. Зеро ҳар кас ки дорад, ба ӯ дода хоҳад шуд ва зиёд хоҳад шуд, вале ҳар кас ки надорад, ҳатто он чи дорад низ аз ӯ гирифта хоҳад шуд. Аз ин рӯ дар масалҳо ба онҳо сухан мегӯям, то бинанда набинанд ва шунаванда нашунаванд ва нафаҳманд Мабодо онҳо бозгарданд, ва сипас ба онҳо пешгӯии Исоё, ки мегӯяд, пурра хоҳад шуд: Бо шунидан хоҳед шунид ва ҳаргиз нахоҳед фаҳмид, ва дида хоҳед дид ва ҳаргиз нахоҳед дид, Калифт шуд, зеро дили мардуми ин калифт гардид ва бо

гӯшҳо вазнин шунидаанд ва чашмҳои худро пӯшидаанд, то мабодо бо чашмҳо бинанд ва бо гӯшҳо шунаванд ва бо дил фаҳманд ва баргарданд ва Ман онҳоро шифо диҳам.

Аммо чашмҳои шумо баракатманданд, зеро мебинанд, ва гӯшҳои шумо, зеро мешунаванд. Ҳақиқатан ба шумо мегӯям, ки бисёр пайғамбарон ва одилон орзу карданд онро бубинанд, ки шумо мебинед, вале надиданд, ва орзу карданд онро бишунаванд, ки шумо мешунавед, вале нашуниданд.

Шумо бинобар ин матали коштгарро бишнавед. Ҳар кас, ки калимаи подшоҳиро мешунавад ва намефаҳмад, он бад меояд ва он чизеро, ки дар қалби ӯ кишта шудааст, мебарад. Ин ҳамон аст, ки дар канори роҳ кишта шудааст. Он, ки бар ҷойҳои сангалохӣ кошта шудааст, ин касе аст, ки калимаро мешунавад ва фавран бо шодӣ онро қабул мекунад ва мегирад. Вале ӯ дар худаш решае надорад, балки муваққатӣ аст, ва вақте ки аз сабаби калима зулм ё озор ба вуҷуд меояд, фавран ларзонида мешавад. Он ки дар миёни хорҳо кошта шудааст, ин касе аст, ки калимаро мешунавад, вале ғами ин замона ва фиребии дороӣ калимаро мехафакунад ва ӯ бесамар мешавад. Он, ки дар замини хуб кошта шуда, ин касе аст, ки каламаро мешунавад ва мефаҳмад, ки ҳақиқатан мева медиҳад ва меоварад: яке сад, дигаре шаст ва дигаре си.

Ӯ масали дигареро пеши онҳо гузошт ва гуфт: Подшоҳии

осмонҳо монанд шуд ба одаме, ки тухми хубро дар майдони худ кишт, Дар вақти хобидани одамон душмани ӯ омад ва алафҳои бегонаро дар миёни ғалла кошт ва рафт. Вақте ки сабза ҷавонид ва мева дод, он вақт алафҳо низ пайдо шуданд. Ғуломони хоҷаи хона наздик омада, ба ӯ гуфтанд: Хоҷа, оё шумо дар майдони худ тухми хуб накоштед? Пас аз куҷо алафҳои бад пайдо шуданд? Вай ба онҳо гуфт: Одами душман ин корро кард. Ғуломон ба ӯ гуфтанд: Оё мехоҳӣ, ки мо рафта онҳоро ҷамъ кунем? Вай бошад гуфт: Не, мабодо ҳангоми ҷамъоварии ҳашакҳо ҳамзамон бо онҳо ғалларо низ бикандед, Гузоред ҳарду бо ҳам расанд то ҳосил, ва дар вақти ҳосил ман ба дарвкунандагон хоҳам гуфт: аввал алафҳоро ҷамъ кунед ва онҳоро ба дастаҳо баста, барои сӯхтонашон, аммо гандумро ба анбори ман ҷамъ кунед.

Дигар масалеро ба онҳо пеш гузошт ва гуфт: Подшоҳии осмонҳо монанди донаи хардал аст, ки мардеро гирифта, дар майдони худ кошт, Он хурдтарин аз ҳамаи тухмҳо аст, вақте ки афзуда шавад, бузургтарин аз ҳамаи сабзавотҳо мешавад ва дарахт мегардад, то ки парандаҳои осмон биёянд ва дар шохаҳои он лона созанд.

Дигар масале ба онҳо гуфт: Подшоҳии осмонҳо монанди хамиртуруш аст, ки зане онро гирифта, дар се паймона ард пинҳон кард, то ҳамааш хамиртуруш шуд.

Ин ҳама чизҳоро Исо дар масалҳо ба оломон гуфт, ва бе

масал ҳеҷ чиз ба онҳо намегуфт. То ки он чи тавассути пайғамбар гуфта шудааст, иҷро гардад, ки гуфт: Даҳони худро бо масалҳо мекушоям ва он чизҳоеро, ки аз бунёди ҷаҳон пинҳон буданд, баён мекунам.

Сипас ӯ мардумонро гузошта, ба хонааш омад. Ва шогирдонаш наздикаш омада, гуфтанд: Тамсили аләфҳои заррори майдонро ба мо шарҳ деҳ. Вай аммо ҷавоб дода, ба онҳо гуфт: Он касе, ки тухми хубро мекорад, Писари Инсон аст. Майдон ҷаҳон аст, тухми хуб писарони подшоҳӣ ҳастанд, ва алафҳои харроб писарони бад ҳастанд. Душмане, ки онҳоро кошт, диабол аст, дарав охири замон аст ва дарав кунандагон паёмбарон мебошанд. Ҳамчунон ки алафҳои бад ҷамъ карда мешаванд ва дар оташ сӯхта мешаванд, ҳамчунин хоҳад буд дар анҷоми ин аср. Писари одам фиристодагони худро хоҳад фиристод, ва онҳо аз подшоҳии ӯ ҳамаи сангандозҳо ва онҳоеро, ки беқонунӣ мекунанд, ҷамъ хоҳанд кард. Ва онҳоро ба танури оташ хоҳанд андохт, он ҷо гиря ва хурусидани дандонҳо хоҳад буд. Онгоҳ одилон хоҳанд дурахшид чун офтоб дар подшоҳии падари онҳо. Он ки гӯшҳо дорад барои шунидан, бигзор бишунавад.

Боз подшоҳии осмонҳо монанди ганҷи пинҳоншуда дар майдон аст, ки одаме онро ёфта, пинҳон кард ва аз шодии худ рафта, ҳар чӣ дошт фурӯхт ва он майдонро харид.

Боз подшоҳии осмонҳо монанд аст ба одами тоҷире, ки

марворидҳои хубро меҷӯяд, Кӣ як марвориди қиматбаҳо ёфт, рафт ва ҳар чӣ дошт фурӯхт ва онро харид

Боз подшоҳии осмонҳо монанди тӯри моҳигирӣ аст, ки ба дарё партофта шуда ва аз ҳар навъ ҷамъ овардааст, Он буд, вақте пур шуд, онро ба соҳил овардаанд ва нишаста, хубҳоро ба зарфҳо ҷамъ карданд, аммо гандидаҳоро берун партофтанд. Ҳамин тавр хоҳад буд дар охири давра. Паёмбарон баромада, бадкорон ро аз миёни одилон ҷудо хоҳанд кард. Ва онҳоро ба танури оташ хоҳанд андохт, он ҷо гиря ва хурусиши дандонҳо хоҳад буд. Исо ба онҳо мегӯяд: Оё шумо ҳамаи инҳоро фаҳмидед? Онҳо ба ӯ мегӯянд: Ҳа, Худованд. Он бошад ба онҳо гуфт: Аз ҳамин сабаб, ҳар китобате, ки дар подшоҳии осмонҳо таълим дода шудааст, монанди мардест, ки хоҷаи хона аст ва аз ганҷинаи худ чизҳои нав ва кӯҳна мебарорад.

Ва чунин шуд, ки вақте Исо ин масалҳоро тамом кард, аз он ҷо рафт. Ва омада ба ватани худ, ӯ онҳоро дар маҷлиси онҳо меомӯзонд, то ки онҳо ҳайрон шуданд ва гуфтанд: Аз куҷо ба ин ҳикмати ин ва ин қувватҳо? Оё ин писари дурустгар нест? Оё модараш Марям ном надорад ва бародаронаш Яъқуб, Юсис, Шимъун ва Яҳудо нестанд? Ва оё хоҳарони ӯ ҳама назди мо нестанд? Пас ин ҳамаи инҳоро аз куҷо гирифт? Ва онҳо аз ӯ ранҷида мешуданд. Аммо Исо ба онҳо гуфт: Пайғамбар бешараф нест, магар дар ватани худ ва дар хонаи худ. Ва ӯ дар он ҷо мӯъҷизаҳои бисёр накард, аз сабаби бебоварии онҳо.

14

Дар он вақт Ҳирод тетрарх хабари Исоро шунид Ва ӯ ба хизматгорони худ гуфт: Ин Юҳаннои Баптист аст, ӯ аз мурдагон бархост, ва аз ҳамин сабаб қувватҳо дар ӯ кор мекунанд. Он, зеро Ҳирод Юҳанноро гирифта, ӯро баст ва дар зиндон гузошт аз сабаби Ҳиродиёда, зани Филиппус, бародари ӯ. Яҳё ба ӯ мегуфт: Ба ту ҷоиз нест, ки ӯро дорӣ. Ва вай мехост ӯро бикушад, аммо аз халқ тарсид, зеро онҳо ӯро ҳамчун пайғамбар медонистанд. Вале баргузор шудани таваллуди Ҳирӯд, духтари Ҳирӯдиёдос дар миёна рақсид ва Ҳирӯдро хурсанд кард. Аз ин рӯ ӯ бо савганд ваъда дод, ки ба ӯ он чизеро диҳад, ки дархост кунад. Вале ӯ, ки аз ҷониби модараш пешакӣ шуда буд, гуфт: Ба ман ҳамин ҷо дар табақ сари Яҳёи Ғӯтадиҳандаро бидеҳ. Ва подшоҳ ғамгин шуд, вале аз рӯи сӯгандҳо ва меҳмонон фармуд дода шавад. Ва фиристода, сари Юҳанноро дар зиндон бурид. Ва сари ӯ бар табақ оварда шуд ва ба духтарак дода шуд, ва ӯ ба модараш овард. Ва шогирдони ӯ наздик омада, ҷасадро бардоштанд ва онро дафн карданд, ва омада, ба Исо хабар доданд.

Исо шунида, аз он ҷо бо киштӣ ба ҷои биёбон танҳо рафт, ва мардумон шунида, аз шаҳрҳо пиёда ба дунболи ӯ рафтанд. Ва Исо баромада, халқи зиёдеро дид ва ба онҳо рахм кард ва беморони онҳоро табобат кард. Бегоҳ шогирдони ӯ наздик ба ӯ омада, гуфтанд: Ин ҷой бебод аст ва вақт

аллакай гузаштааст. Мардумро равона кунед, то ки онҳо ба деҳаҳо рафта, барои худашон хӯрок харанд. Вале Исо ба онҳо гуфт: Онҳо эҳтиёҷ надоранд, ки раванд, шумо ба онҳо хӯрок диҳед. Онҳо ба ӯ гуфтанд: Мо дар инҷо ҷуз панҷ нон ва ду моҳӣ чизе надорем. Ӯ гуфт: Онҳоро ба ман ин ҷо биёред. Ва фармон дод, ки одамон бар сабзаҳо нишинанд, панҷ нон ва ду моҳиро гирифт, ба осмон нигоҳ кард ва баракат дод, ва шикаста, нонҳоро ба шогирдон дод, шогирдон эса ба одамон доданд. Ва ҳама хӯрданд ва сер шуданд, ва дувоздаҳ сабади пур аз порчаҳои боқимонда бардоштанд. Онҳое, ки мехӯрданд, тақрибан панҷ ҳазор мард буданд, ба ғайр аз занон ва кӯдакон.

Ва Исо фавран шогирдони худро маҷбур кард, ки ба киштӣ савор шаванд ва аз ӯ пештар ба он тараф раванд, то вақте ки ӯ оммаҳоро раҳо кунад. Ва пас аз рад кардани мардумон, ӯ ба кӯҳ боло рафт, то ба танҳоӣ дуо кунад. Вақте ки шом шуд, ӯ дар он ҷо танҳо буд. Он киштӣ аллакай дар миёнаи баҳр буд ва аз мавҷҳо азоб мекашид, зеро бод муқобил буд. Дар посбонии чоруми шаб Исо ба сӯи онҳо омад ва дар рӯи баҳр қадам мезад. Ва шогирдон ӯро дида, ки бар баҳр роҳ мерафт, ташвишнок шуданд ва гуфтанд, ки ин ҳаёл аст, ва аз тарс фарёд карданд. Фавран Исо ба онҳо гуфт: Ҷасорат гиред, ман ҳастам, натарсед. Петрос ба ӯ ҷавоб дода гуфт: Худованд, агар ту ҳастӣ, ба ман фармон деҳ, ки бар рӯи обҳо ба сӯи ту биёям. Вале ӯ гуфт: Биё. Ва Петрос аз киштӣ фуромада, бар рӯи обҳо роҳ рафт, то ба сӯи Исо биёяд. Вале вақте ки шамоли қавиро дид, тарсид ва чун

оғози ғарқ шудан кард, фарёд зад ва гуфт: Эй Худованд, маро наҷот деҳ! Аммо Исо фавран дасташро дароз карда, ӯро гирифт ва ба ӯ гуфт: Эй камбовар, чаро шубҳа кардӣ? Ва вақте ки онҳо ба киштӣ савор шуданд, бод ором гирифт. Онҳо вале, ки дар киштӣ буданд, омада ба ӯ сиҷда карданд ва гуфтанд: Воқеан, Ту Писари Худо ҳастӣ.

Ва онҳо гузашта, ба замини Ҷиннисорит омаданд. Ва мардони он ҷой ӯро шинохта, ба тамоми он минтақаи атроф фиристоданд ва ҳамаи беморонро назди ӯ овардаданд. Ва онҳо ӯро илтимос мекарданд, ки ҳатто агар танҳо ба гӯшаи либосаш даст бизананд, ва ҳар чӣ қадар даст заданд, наҷот ёфтанд.

15

Он вақт котибон ва Фарисиён аз Ерусалим ба Исо наздик омада, гуфтанд, Чаро шогирдони ту анъанаи калонсолонро вайрон мекунанд? Зеро онҳо дастҳои худро намешуянд, вақте ки нон мехӯранд. Вале ӯ дар ҷавоб ба онҳо гуфт: Чаро шумо низ фармони Худоро аз сабаби анъанаи худ вайрон мекунед? Зеро ки Худо фармон дод ва гуфт: Падару модаратро эҳтиром кун ва Ҳар кас ки ба падар ё модар бад гӯяд, бояд ба марг расад. Шумо вале мегӯед, ки агар касе ба падар ё модараш бигӯяд, туҳфа он чизест, ки аз ман суд мебарӣ, ва дигар падар ё модари худро эҳтиром накунад, Ва шумо фармони Худоро бо васитаи анъанаи худ

беэътибор кардед. Эй риёкорон, Исаё дар бораи шумо хуб пешгӯй кард ва гуфт, Ин мардум бо даҳони худ ба ман наздик мешаванд ва бо лабҳояшон маро эҳтиром мекунанд, вале қалби онҳо аз ман дур аст. Бефоида онҳо маро парастиш мекунанд, зеро таълимҳои худро ҳамчун фармонҳои одамон меомӯзонанд.

Ва вақте ки мардумро даъват кард, ба онҳо гуфт: Гӯш кунед ва бифаҳмед Он чизе, ки ба даҳон дароянда аст, одамро ифлос намекунад, аммо он чизе, ки аз даҳон берун меояд, ҳамин одамро ифлос мекунад. Он вақт шогирдони ӯ наздик омада, ба ӯ гуфтанд: Медонӣ, ки фарисиён калимаро шунида ранҷида шуданд? Вале ӯ ҷавоб дода гуфт: Ҳар кошт, ки Падари небавии ман накоштааст, решакан карда хоҳад шуд. Онҳоро раҳо кунед, онҳо роҳнамоёни кӯри кӯрон ҳастанд. Агар кӯр ба кӯр роҳнамоӣ кунад, ҳарду ба чоҳ меафтанд. Вале Петрос ба ӯ ҷавоб дод ва гуфт: Ин тамсилро ба мо шарҳ деҳ. Вале Исо гуфт: Ҳанӯз шумо ҳам бефаҳм ҳастед? Ҳанӯз намефаҳмед, ки ҳар он чизе, ки ба даҳон дохил мешавад, ба шикам меравад ва ба ҷойи ифлосӣ берун партофта мешавад? Он чизҳое, ки аз даҳон мебароянд, аз дил мебароянд ва ҳамон онҳо одамро ифлос мекунанд. Зеро аз дил андешаҳои бад, қатлҳо, зиноҳо, фоҳишагариҳо, дуздиҳо, шаҳодатҳои дурӯғ ва куфрҳо берун мераванд. Инҳо чизҳое ҳастанд, ки одамро ноҷоис мекунанд, вале хӯрдан бо дастҳои нашуста одамро ноҷоис намекунад.

Ва Исо аз он ҷо баромада, ба наводии Тир ва Сидон паси рафт. Ва ин зане Канъонӣ аз он марзҳо баромада, ба ӯ фарёд кард ва гуфт: Раҳм кун ба ман, эй Худованд, эй писари Довуд, духтарам бадтар ҷинзада аст. Вай бошад ба ӯ ҳеҷ ҷавобе надод. Ва шогирдони ӯ наздик омада, аз ӯ пурсиданд ва гуфтанд: Ӯро равона кун, зеро паси мо фарёд мезанад. Вай аммо ҷавоб дода гуфт: Ман фиристода нашудам, магар ба гӯсфандони гумшудаи хонаи Исроил. Вале ӯ омада, ба ӯ саҷда кард ва гуфт: Эй Худованд, ба ман кумак кун. Вай аммо дар ҷавоб гуфт: Хуб нест, ки нони фарзандонро гирифта, ба сагчаҳо андозем. Ӯ гуфт: Ҳа, Худованд, ва зеро ки сагҳои хурд низ аз риза-ризаҳое мехӯранд, ки аз мизи хоҷаҳои онҳо меафтанд. Он гоҳ Исо ҷавоб дода, ба ӯ гуфт: Эй зан, имони ту бузург аст! Бигзор ба ту шавад чунон ки ту мехоҳӣ. Ва духтари ӯ аз ҳамон соат шифо ёфт.

Ва Исо аз он ҷо гузашта, ба наздикии дарёи Ҷалил омад ва ба кӯҳ баромада, дар он ҷо нишаст. Ва оломҳои бисёр ба ӯ омаданд, ки бо худашон лангҳо, куроҳо, карҳо, маъюбҳо ва дигарони бисёрро доштанд, ва онҳоро назди пойҳои Исо партофтанд, ва ӯ онҳоро шифо дод. То ки одамони зиёд ҳайрон шуданд, вақте ки диданд карҳо мешунаванд, лолҳо гап мезананд, маъюбҳо солим шудаанд, лангҳо роҳ мераванд ва курҳо мебинанд, ва онҳо Худои Исроилро ҷалол доданд.

Ва Исо шогирдони худро даъват карда, гуфт: Ман ба ин халқ рахм дорам, зеро ки онҳо аллакай се рӯз бо ман

мондаанд ва чизе барои хӯрдан надоранд, ва намехоҳам онҳоро гурусна равон кунам, мабодо дар роҳ хаста шаванд. Ва шогирдонаш ба ӯ мегӯянд: Аз куҷо ба мо дар беобонӣ ин қадар нон, то ки ин қадар оломро сер кунем? Ва Исо ба онҳо гуфт: Шумо чанд нон доред? Онҳо гуфтанд: Ҳафт ва каме моҳиҳои хурд. Ва ӯ ба мардумон фармуд, ки бар замин дароз кашанд. Ва ӯ ҳафт нонро ва моҳиҳоро гирифта, шукр карда, шикаст ва ба шогирдонаш дод, ва шогирдон ба мардум доданд. Ва ҳама хӯрданд ва сер шуданд, ва боқимондаи парчаҳоро ҳафт сабади пур бардоштанд. Онҳо, ки мехӯрданд, чаҳор ҳазор мард буданд, ба ғайр аз занон ва кӯдакон. Ва пас аз рухсат кардани омбӯҳ, ба киштӣ савор шуд ва ба сарҳадҳои Магдала омад.

16

Ва фарисиён ва саддукиён наздик омада, ӯро озмуда пурсиданд, ки нишонае аз осмон ба онҳо нишон диҳад. Он вале ҷавоб дода, ба онҳо гуфт: Вақте ки шом мешавад, шумо мегӯед: Ҳавои хуб хоҳад буд, зеро осмон сурх аст. Ва субҳ, имрӯз тӯфон мешавад, зеро осмон сурху ғамгин аст. Эй риёкорон, шумо рӯи осмонро фарқ кардан медонед, аммо нишонаҳои замонро фаҳмида наметонед? Насли бад ва зинокор нишона ҷустуҷӯ мекунад, ва ба ин нишона дода нахоҳад шуд, магар нишонаи Юнуси пайғамбар. Ва онҳоро тарк карда, рафт.

Ва шогирдони ӯ омада ба он тарафи, фаромӯш карданд, ки нонҳо гиранд. Аммо Исо ба онҳо гуфт: Бинед ва диққат кунед аз хамиртуруши фарисиён ва саддукиён. Онҳо бо худашон мулоҳиза мекарданд ва мегуфтанд, ки мо нон нагирифтем. Донистааст вале, Исо ба онҳо гуфт: Чаро дар худатон андешаворӣ мекунед, эй камбоварон, ки нонҳо нагирифтед? Ҳанӯз намефаҳмед ва ёдатон нест, ки панҷ нон барои панҷ ҳазор нафар буд ва чанд сабад пур аз нон ҷамъ кардед? Ва на ҳафт нонро барои чоҳор ҳазор нафар ва чанд сабад пур кардаатонро ёд надоред? Чӣ тавр намефаҳмед, ки ман дар бораи нон ба шумо нагуфтам, балки гуфтам аз хамири Фарисиён ва Саддукиён эҳтиёт бошед? Онгоҳ онҳо фаҳмиданд, ки ӯ нагуфта буд, ки аз хамиртуруши нон эҳтиёт кунанд, балки аз таълими фарисиён ва саддукиён.

Вале Исо омада ба қисмҳои Қайсария-и Филиппӣ, аз шогирдони худ пурсид ва гуфт: Одамон мегӯянд, ки писари одам кист? Онҳо гуфтанд: Баъзеҳо Юҳаннои Ғӯтакунанда, дигарон Илиё, боз дигарон Ирмиё ё яке аз пайғамбарон. Ӯ ба онҳо мегӯяд: Вале шумо маро кӣ мегӯед ҳастам? Симон Петрос дар ҷавоб гуфт: Ту Масеҳ, писари Худои зинда ҳастӣ. Ва Исо ҷавоб дода, ба ӯ гуфт: Хушбахтӣ, Симон Бар-юна, зеро ки гӯшту хун ба ту кушода накард, балки Падари ман, ки дар осмонҳост. Ва ман ба ту мегӯям, ки ту Петросӣ, ва дар ин сахра ҷамоати худро бино хоҳам кард, ва дарвозаҳои ҷаҳаннам бар он ғолиб нахоҳанд омад. Ва ман ба ту калидҳои подшоҳии осмонҳоро хоҳам дод, ва он чӣ ки

ту дар рӯи замин бандӣ, дар осмонҳо баста хоҳад буд, ва он чӣ ки ту дар рӯи замин кушоӣ, дар осмонҳо кушода хоҳад буд. Онгоҳ ӯ ба шогирдони худ фармуд, ки ба ҳеҷ кас нагӯянд, ки ӯ Исои Масеҳ аст.

Аз он вақт Исо ба шогирдони худ нишон додан оғоз кард, ки ӯ бояд ба Ерусалим равад ва аз пирон, коҳинони калон ва китобдорон бисёр азоб кашад ва кушта шавад ва дар рӯзи сеюм бардошта шавад. Ва Петрос ӯро ба канор гирифта, оғоз кард ба ӯ маломат кардан ва гуфт: Худо рост накунад, Худованд! Ҳаргиз ин ба ту нахоҳад расид. Вале ӯ рӯ гардонида ба Петрус гуфт: Биравед дар ақиби ман, эй шайтон! Ту санги лағзиши ман ҳастӣ, зеро ту дар бораи чизҳои Худо намеандешӣ, балки дар бораи чизҳои одамон меандешӣ.

Онгоҳ Исо ба шогирдони худ гуфт: Агар касе мехоҳад дар пайи ман ояд, бояд худро инкор кунад ва салиби худро бардорад ва аз ман пайравӣ кунад. Зеро кӣ бихоҳад рӯҳи худро наҷот диҳад, онро гум хоҳад кард, вале кӣ рӯҳи худро барои ман гум кунад, онро ёфт хоҳад кард. Зеро чӣ фоида мебарад одам, агар тамоми ҷаҳонро ба даст орад, вале рӯҳи худро гум кунад? Ё одам чӣ хоҳад дод дар иваз рӯҳи худ? Зеро Писари Инсон мехоҳад дар шукӯҳи Падараш бо фариштагонаш биёяд, ва он вақт Ӯ ба ҳар кас мувофиқи амалаш мукофот хоҳад дод. Ҳақиқатан ба шумо мегӯям, баъзеҳо аз онҳое, ки дар ин ҷо истодаанд, марг нахоҳанд чашид, то вақте ки Писари Инсонро бубинанд, ки дар

подшоҳии Худ меояд.

17

Ва баъд аз шаш рӯз Исо Петр ва Яъқуб ва Юҳанн, бародари ӯро бо худ гирифт ва онҳоро ба кӯҳи баланде ба танҳоӣ бурд, Ва Ӯ дар пеши онҳо табдил ёфт, ва чеҳраи Ӯ чун офтоб дурахшид, ва либосҳои Ӯ чун нур сафед гардид. Ва нигоҳ кунед, ба онҳо Мусо ва Илиёс намоён шуданд, ки бо ӯ сӯҳбат мекарданд. Петрос ҷавоб дода, ба Исо гуфт: Худованд, хуб аст, ки мо дар ин ҷо бошем. Агар ту мехоҳӣ, биёед дар ин ҷо се хайма созем: яке барои ту, яке барои Мусо ва яке барои Илиё. Ҳанӯз ӯ сухан мегуфт, ки ине абри равшан онҳоро соянадоз кард, ва ине овозе аз абр баромад ва гуфт: Ин писари маҳбуби ман аст, ки аз ӯ хурсандам, ба ӯ гӯш кунед. Ва шогирдон шунида, ба рӯй афтоданд ва хеле тарсиданд. Ва Исо наздик омада, онҳоро даст зад ва гуфт: Хезед ва натарсед. Вале онҳо чашмҳояшонро бардоштанд ва ҳеҷ касро надиданд, ҷуз Исо танҳо. Ва вақте ки онҳо аз кӯҳ фуромада истода буданд, Исо ба онҳо фармуд ва гуфт: Ба ҳеҷ кас ин рӯёро нагӯед, то ки Писари Инсон аз мурдагон бархезад. Ва шогирдони ӯ аз ӯ пурсиданд ва гуфтанд: Пас чаро китобдонон мегӯянд, ки Илиёс бояд аввал биояд? Вале Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: Илиёс дар ҳақиқат аввал меояд ва ҳама чизро барқарор хоҳад кард. Ман ба шумо мегӯям, ки Илиёс аллакай омадааст, ва онҳо ӯро нашинохтанд, балки бо ӯ он чӣ хостанд карданд,

ҳамчунин писари инсон низ бояд аз онҳо ранҷ бибарад. Он вақт шогирдон фаҳмиданд, ки Ӯ дар бораи Яҳёи Ғӯтаи Таъмиддиҳанда ба онҳо гуфта буд.

Ва вақте онҳо ба сӯи оломон омаданд, одаме ба назди ӯ наздик омад, ки зону зада, гуфт Худованд, ба писарам раҳм кун, ки ӯ моҳзада аст ва бад ранҷ мебарад, зеро бисёр вақт ба оташ меафтад ва бисёр вақт ба об. Ва ман ӯро назди шогирдони ту овардам, вале онҳо натавонистанд ӯро шифо диҳанд. Исо ҷавоб дод ва гуфт: Эй насли беэътимод ва кажравона, то кай бояд бо шумо бошам? То кай бояд шуморо тоқат кунам? Ӯро ба ман биёред. Ва Исо ӯро сарзаниш кард, ва девҳо аз ӯ берун рафт ва хизматкор аз ҳамон соат шифо ёфт. Сипас шогирдон ба Исо ба танҳоӣ наздик омада, гуфтанд: Чаро мо натавонистем онро берун кунем? Он бо Исо ба онҳо гуфт, аз сабаби бебоварии шумо. Ростӣ ба шумо мегӯям, агар имон дошта бошед чун донаи хардал, ба ин кӯҳ хоҳед гуфт: Аз инҷо ба он ҷо гузар кун, ва он хоҳад гузашт, ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нахоҳад буд. Аммо ин навъ танҳо бо дуо ва рӯзагирӣ мебарояд.

Вақте онҳо дар Ҷалил гардиш мекарданд, Исо ба онҳо гуфт: Писари одам бояд ба дасти одамон дода шавад. Ва онҳо ӯро хоҳанд кушт, ва дар рӯзи сеюм ӯ бардошта хоҳад шуд. Ва онҳо хеле ғамгин шуданд.

Вақте онҳо ба Капернаум омаданд, касоне ки ду дирҳамро

мегиранд ба Петрус наздик омада, гуфтанд: Устоди шумо ду дирҳамро намепардозад? Мегӯяд: Ҳа. Ва вақте ки ӯ ба хона ворид шуд, Исо пеш аз ӯ гуфт: Чӣ фикр мекунӣ, Шимъун? Подшоҳони замин аз кӣ андоз ё хироҷ мегиранд? Аз писарони худ ё аз бегонагон? Петрос ба ӯ мегӯяд: Аз дигарон. Исо ба ӯ гуфт: Пас писарон озод ҳастанд. То ки онҳоро наранҷонем, рафта ба дарё қулоб андоз ва моҳии аввал боло омударо бардор, ва даҳони ӯро кушода, статераро хоҳӣ ёфт, онро гирифта ба онҳо ба ҷои ман ва ту деҳ.

18

Дар он соат шогирдон наздики Исо омада, гуфтанд: Кӣ пас бузургтар аст дар Подшоҳии осмонҳо? Ва Исо кӯдакеро даъват карда, ӯро дар миёнаи онҳо гузошт ва гуфт Ростӣ ба шумо мегӯям, агар баргардед ва чун кӯдакон нашавед, ҳаргиз ба Подшоҳии осмонҳо дохил намешавед. Ҳар кӣ худро хор кунад чунон ки ин кӯдак, ӯ бузургтар аст дар подшоҳии осмонҳо. Ва ҳар кӣ кӯдаки чунинро ба номи ман қабул кунад, маро қабул мекунад, Ки вай ба лағзиш андозад яке аз ин хурдонеро, ки ба ман бовар доранд, беҳтар аст барои ӯ, ки санги осиёи харӣ ба гарданаш овехта шавад ва дар баҳр ғарқ карда шавад. Вой бар ҷаҳон аз монеаҳо, зеро зарурат аст, ки монеаҳо биёянд, вале вой бар он одаме, ки тавассути ӯ монеа меояд. Агар дасти ту ё пои ту туро ба гуноҳ дучор кунад, онҳоро бибур ва аз худ дур

андоз, зеро барои ту беҳтар аст, ки бо лангӣ ё маъюбӣ ба ҳаёт даровӣ, то он ки бо ду даст ё ду пой ба оташи ҷовидон партофта шавӣ. Ва агар чашми ту туро ба гуноҳ дучор кунад, онро бикан ва аз худ дур андоз, зеро барои ту беҳтар аст, ки бо як чашм ба ҳаёт даровӣ, то он ки бо ду чашм ба ҷаҳаннами оташ партофта шавӣ. Бинед, яке аз ин хурдҳоро тахқир накунед, зеро ба шумо мегӯям, ки фариштагони онҳо дар осмонҳо ҳамеша чеҳраи Падари ман, ки дар осмонҳост, мебинанд. Зеро Писари Одам барои наҷот додани гумшударо омад.

Ба шумо чӣ менамояд? Агар ба одаме сад гӯсфанд бошад ва якеаш гумроҳ шавад, оё ӯ навадуну нуҳтояшро дар кӯҳҳо гузошта, рафта, гумроҳшударо ҷустуҷӯ намекунад? Ва агар онро ёбад, амин мегӯям ба шумо, ки бар он бештар шодӣ мекунад, та нисбат ба он навадуну нӯҳ, ки гумроҳ нашудаанд. Ҳамин тавр хоҳиши Падари шумо, ки дар осмонҳост, чунин нест, ки ҳатто яке аз ин хурдҳо ҳалок гардад.

Агар бародарат ба ту гуноҳ кунад, биров ва ӯро танҳо, байни худ ва ӯ маломат кун. Агар ӯ ба ту гӯш диҳад, бародаратро ба даст овардай. Агар вале гӯш надиҳад, бо худ яке ё ду нафарро ҳамроҳ кун, то ки бар асоси гувоҳии ду ё се шоҳид ҳар сухан тасдиқ гардад. Агар вале онҳоро нашунавад, ба маҷлис гӯй, агар ҳамчунин маҷлисро нашунавад, бигзор барои ту бошад чунон ки ғайрияҳудӣ ва андозгир. Ҳақиқатан ба шумо мегӯям, ҳар чӣ дар рӯи

замин бандед, дар осмон низ баста хоҳад буд, ва ҳар чӣ дар рӯи замин кушоед, дар осмон низ кушода хоҳад буд. Боз ростӣ ба шумо мегӯям, ки агар ду нафар аз шумо дар рӯи замин дар бораи ҳар чизе мувофиқат кунанд ва дархост намоянд, он ба онҳо аз ҷониби Падари ман, ки дар осмонҳост, дода мешавад. Зеро ҳар ҷое ки ду ё се нафар ба номи ман ҷамъ шаванд, ман дар миёни онҳо ҳастам.

Он вақт Петрус наздик омада, ба ӯ гуфт: Худованд, бародарам чанд маротиба ба ман гуноҳ мекунад ва ман ӯро мебахшам? То ҳафт маротиба? Исо ба ӯ мегӯяд: Ман ба ту намегӯям то ҳафт маротиба, балки то ҳафтод маротиба ҳафт.

Аз ин рӯ Подшоҳии Осмонҳо монанд карда шуд ба одами подшоҳе, ки ӯ хост бо ғуломони худ ҳисоб кунад. Вале вақте ки ӯ ҳисобро тасфия кардан оғоз кард, ба ӯ як қарздор овардаанд, ки бешумор толонтҳо қарз дошт. Вале ӯ имконияти баргардондан надошт, хӯҷаинаш фармуд, ки ӯ ва занаш ва фарзандонаш ва ҳар чӣ дошт фурӯхта шаванд ва қарз бозпардохт карда шавад. Афтода, ғулом ба ӯ саҷда кард ва гуфт: Хӯҷаин, сабр кун бар ман ва ҳамаро ба ту хоҳам додан. Хӯҷаини он ғулом рахм карда, ӯро озод кард ва қарзро бахшид. Баромада, он ғулом якеро аз ҳамғуломони худ ёфт, ки ба ӯ сад динор қарз дошт, ва ӯро гирифта, хафа мекард ва мегуфт: Агар чизе қарз дорӣ, ба ман бозгардон. Ҳамхизматгори ӯ афтода ба пойҳояш, аз ӯ илтимос мекард ва мегуфт: Сабр кун бар ман ва ҳамаашро

ба ту баргардонам. Вале ӯ намехост, балки рафта ӯро ба зиндон андохт то вақте ки қарзро бозгардонад.

Ҳамбандагони ӯ ҳодисаҳои шударо дида, бисёр ғамгин шуданд ва омада, ба хоҷаи худашон ҳамаи ҳодисаҳои шударо шарҳ доданд. Онгоҳ хоҷаи ӯ ӯро даъват карда, ба вай гуфт: Эй ғуломи бад, ман ҳамаи он қарзро ба ту бахшидам, чунки ту аз ман илтимос кардӣ. Оё зарур набуд, ки ту ҳам ба ҳамбандаат раҳм кунӣ, ҳамонтавре ки ман ба ту раҳм кардам? Ва хоҷаи ӯ хашмгин шуда, ӯро ба шиканҷагарон супурд, то он ки ҳамаи қарзро ба ӯ бозгардонад. Ҳамин тавр падари осмонии ман низ бо шумо рафтор хоҳад кард, агар ҳар яке аз шумо аз дили худ гуноҳҳои барадари худро набубахшад.

19

Ва чунин шуд, ки вақте Исо ин суханҳоро тамом кард, аз Ҷалил рафт ва ба сарҳадҳои Яҳудия, он тарафи Урдун омад. Ва оломҳои бисёр ба ӯ пайравӣ карданд, ва ӯ онҳоро дар он ҷо шифо дод. Ва фарисиён наздаш омаданд ва ӯро озмуданд ва ба ӯ гуфтанд: Оё мард иҷозат дорад, ки занашро бо ҳар сабабе ҷудо кунад? Вай ҷавоб дода, ба онҳо гуфт: Оё шумо нахондаед, ки Он, ки аз ибтидо офарид, онҳоро мард ва зан офарид ва гуфт, Барои ҳамин одам падару модари худро тарк хоҳад кард ва ба зани худ пайваст хоҳад шуд, ва ҳар ду як тан хоҳанд гашт. Тавре ки онҳо дигар ду нестанд, балки

як гӯшт мебошанд. Он чизеро, ки Худо пайваст кардааст, одам набояд ҷудо кунад. Онҳо ба ӯ мегӯянд: Пас чаро Мӯсо фармон дод, ки китоби ҷудоӣ дода, ӯро озод кунанд? Ӯ ба онҳо мегӯяд, ки Мӯсо ба хотири сахтдилии шумо ба шумо иҷозат дод занҳоятонро раҳо кунед, вале аз ибтидо чунин набуд. Ман ба шумо мегӯям, ки ҳар кӣ занашро ҷудо кунад, на бо сабаби зинокорӣ, ва дигареро никоҳ кунад, зино мекунад, ва он касе, ки занро ки ҷудо шудааст никоҳ кунад, зино мекунад. Шогирдони ӯ ба ӯ мегӯянд: Агар сабаби мард бо зан ҳамин тавр бошад, никоҳ кардан судманд нест. Вале ӯ ба онҳо гуфт: На ҳама ин суханро қабул мекунанд, балки танҳо онҳое, ки ба онҳо дода шудааст. Зеро ҳаджагонҳое ҳастанд, ки аз шиками модар ҳамин тавр таваллуд шудаанд. Ва ҳаджагонҳое ҳастанд, ки аз ҷониби одамон ҳаджагон карда шудаанд, ва ҳаджагонҳое ҳастанд, ки худашонро барои Подшоҳии Осмонҳо ҳаджагон кардаанд. Он касе, ки метавонад қабул кунад, бигзорад қабул кунад.

Сипас кӯдакон ба ӯ оварда шуданд, то ки ӯ дастҳояшро бар онҳо гузорад ва дуо кунад, вале шогирдон онҳоро сарзаниш карданд. Аммо Исо гуфт: Кӯдаконро гузоред ва онҳоро аз омадан ба назди ман монеъ нашавед, зеро Подшоҳии осмон аз они чунин кӯдакон аст. Ва даст-ҳоро ба онҳо гузошта, аз он ҷо рафт.

Ва инак яке наздик омада, ба ӯ гуфт: Омӯзгори нек, чӣ кори некӣ кунам, то ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошам? Вале ба ӯ гуфт: Чаро маро некӯ мегӯӣ? Ҳеҷ кас некӯ нест, магар як

Худо. Агар мехоҳӣ ба зиндагӣ даромӣ, фармонҳоро нигоҳ дор. Ӯ ба ӯ мегӯяд: Кадомҳо? Исо гуфт: Накушӣ, зино накунӣ, надуздӣ, шаҳодати дурӯғ надиҳӣ, Падар ва модарро эҳтиром кун ва ҳамсояи худро чун худатро дӯст медорӣ. Ҷавонмард ба ӯ мегӯяд: Ҳамаи инҳоро аз ҷавониам риоя кардаам, чӣ чиз ҳанӯз ба ман кам аст? Исо ба ӯ гуфт: Агар мехоҳӣ комил бошӣ, биров, моликиятҳоятро бифурӯш ва ба камбағалон биде, ва дар осмон ганҷ хоҳӣ дошт, ва биё ва аз паи ман равӣ. Вале ҷавонмард калимаро шунида, ғамгин рафт, зеро ки ӯ моликиятҳои бисёр дошт. Аммо Исо ба шогирдони худ гуфт: Ростӣ ба шумо мегӯям, ки бойи бо душворӣ ба подшоҳии осмонҳо даромад хоҳад кард. Боз ба шумо мегӯям, осонтар аст, ки уштур аз сӯрохи сӯзан гузарад, то он ки бойгар ба Подшоҳии Худо дарояд. Шунида ва шогирдони ӯ хеле ҳайрон шуданд ва гуфтанд: Пас кӣ метавонад наҷот ёбад? Нигоҳ карда, Исо ба онҳо гуфт: Назди одамон ин ғайриимкон аст, вале назди Худо ҳама чиз имконпазир аст. Он вақт Петрос ҷавоб дода, ба ӯ гуфт: Бубин, мо ҳама чизро тарк кардем ва ба ту пайравӣ кардем, пас ба мо чӣ хоҳад буд? Ва Исо ба онҳо гуфт: Ростӣ ба шумо мегӯям, ки шумо, он касоне ки ба ман пайравӣ кардаед, дар тавлиди нав, вақте ки Писари Одам бар тахти шукӯҳи худ нишинад, шумо низ бар дувоздаҳ тахт нишаста, дувоздаҳ қабилаи Исроилро доварӣ хоҳед кард. Ва ҳар кӣ хонаҳо ё бародарон ё хоҳарон ё падар ё модар ё зан ё фарзандон ё заминҳоро барои хотири номи ман раҳо кард, садбаробар хоҳад гирифт ва ҳаёти ҷовидонро мерос хоҳад бурд. Бисёре, ки аввалин буданд, охирин хоҳанд шуд ва охиринҳо

аввалин.

20

Зеро Подшоҳии Осмонҳо монанди хоҷаи хонае аст, ки субҳи барвақт баромад, то коргаронро барои токзори худ ичора кунад. Ва бо коргарон аз рӯи динорӣ барои рӯз мувофиқа карда, онҳоро ба токзори худ фиристод. Ва вақте ки дар соати сеюм берун рафт, дигаронро дид, ки дар бозор бекор истода буданд. Ва ба онҳо гуфт: Биравед ва шумо ба токзор, ва он чӣ ки адолатнок аст, ба шумо хоҳам дод. Онҳо рафтанд. Боз соати шашум ва нуҳум берун омада, ҳамин тавр кард. Дар бораи соати ёздаҳум баромада, дигаронро ёфт, ки беҳуда истода буданд, ва ба онҳо гуфт: Чаро шумо тамоми рӯзро дар инҷо беҳуда истодаед? Онҳо ба ӯ гуфтанд, ки ҳеҷ кас моро ба кор нагирифтааст. Ӯ ба онҳо гуфт: Шумо ҳам ба токзор равед ва он чӣ ки адолатнок бошад, хоҳед гирифт. Шом шуда, соҳиби токзор ба сарпарасти худ гуфт: Коргаронро даъват кун ва ба онҳо музди меҳнатро бипардоз, аз охиронҳо оғоз карда то аввалонҳо. Ва онҳое, ки дар соати ёздаҳум омаданд, ҳар кадом як динор гирифтанд. Аммо аввалинҳо омада, андешиданд ки бештар хоҳанд гирифт, ва онҳо ҳам ҳар кадом як динор гирифтанд. Гирифта буда, онҳо бар зидди хоҷаи хона ғурғур карданд. Гуфта, ки инҳо охиронҳо танҳо як соат кор карданд, ва Ту онҳоро баробар бо мо кардӣ, бо онҳое ки бори рӯз ва гармиро кашидаанд. Вале ӯ ҷавоб

дода, ба яке аз онҳо гуфт: Рафиқ, ман ба ту ноҳақ намекунам. Оё ту бо ман барои динор розӣ нашудӣ? Моли худро бардор ва биров, аммо мехоҳам ба ин охирин бидиҳам ҳамчунон ки ба ту. Ё ба ман иҷозат нест, ки он чӣ мехоҳам дар моли худам бикунам? Агар чашми ту бад аст, зеро ки ман некӯ ҳастам? Ҳамин тавр охиронҳо аввалон мешаванд ва аввалонҳо охирон мешаванд, зеро бисёрон даъват шудаанд, аммо камон бартарафта шудаанд.

Ва Исо ҳангоми рафтан ба Ерусалим, дувоздаҳ шогирдонро дар роҳ ба танҳоӣ гирифт ва ба онҳо гуфт, Нигоҳ кунед, мо ба Ерусалим мебароем ва Писари Инсон ба кохинони калон ва нависандагон дода хоҳад шуд ва онҳо ӯро ба марг маҳкум хоҳанд кард, Ва онҳо ӯро ба миллатҳо барои масхара кардан, тозиёна задан ва ба салиб кашидан хоҳанд дод, ва дар рӯзи сеюм ӯ бармехезад.

Он вақт модари писарони Забадай бо писаронаш ба ӯ наздик шуд, сиҷда кард ва чизе аз ӯ пурсид. Ӯ вале ба ӯ гуфт: Чӣ мехоҳӣ? Ӯ ба вай гуфт: Бигӯ, то ки ин ду писари ман яке аз тарафи рости ту ва яке аз тарафи чапи ту дар подшоҳии ту бишинанд. Исо ҷавоб дода гуфт: Шумо намедонед, ки чӣ мепурсед. Оё шумо метавонед он ҷомеро нӯшед, ки ман мехоҳам бинӯшам, ё он ғӯтаоварро қабул кунед, ки ман қабул мекунам? Онҳо ба ӯ гуфтанд: Мо метавонем. Ва ба онҳо мегӯяд: Ҷоми маро дар ҳақиқат мехӯред ва ғуслеро, ки ман ғусл мегирам, шумо низ ғусл хоҳед гирифт, аммо нишастан аз тарафи рости ман ва аз

тарафи чапи ман ба ман додан нест, балки ба онҳое, ки аз ҷониби Падари ман омода карда шудааст. Ва даҳ нафар шунида, дар бораи он ду бародар хашмгин шуданд. Вале Исо онҳоро даъват карда, гуфт: Шумо медонед, ки ҳукмронони миллатҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд ва бузургони онҳо бар онҳо қудрат истифода мебаранд. Дар миёни шумо чунин нахоҳад буд, балки ҳар кӣ хоҳад дар миёни шумо бузург гардад, бояд хизматгори шумо бошад. Ва ҳар кӣ мехоҳад дар миёни шумо аввал бошад, ғуломи шумо хоҳад буд. Ҳамчунон ки Писари Одам наомад, то ба ӯ хизмат карда шавад, балки омад, то хизмат кунад ва ҷони худро фидия диҳад ба ҷои бисёрон.

Ва ҳангоми баромадани онҳо аз Ериҳо, издиҳоми бузурге ба ӯ пайравӣ кард. Ва нигоҳ кун, ду кӯр дар канори роҳ нишаста буданд. Шунида, ки Исо мегузарад, онҳо фарёд карданд ва гуфтанд: Раҳм кун ба мо, эй Худованд, эй писари Довуд! Аммо оломон онҳоро сарзаниш кард, то ки хомӯш шаванд, вале онҳо боз ҳам бештар фарёд мезаданд ва мегуфтанд: Раҳм кун ба мо, эй Худованд, писари Довуд! Ва Исо истода, онҳоро даъват кард ва гуфт: Чӣ мехоҳед барои шумо кунам? Ба ӯ мегӯянд: Худованд, то ки чашмони мо кушода шаванд. Исо рахм карда, ба чашмҳои онҳо даст зад, ва фавран чашмҳои онҳо биноӣ гирифтанд ва онҳо ба ӯ пайравӣ карданд.

21

Ва вақте онҳо ба Ерусалим наздик шуданд ва ба Байтсафоғӣ, наздики кӯҳи зайтун омаданд, он вақт Исо ду шогирдро фиристод. Ба онҳо гуфт: Ба деҳае, ки пеши рӯи шумост, биравед ва фавран хари бастаро ва кӯрраеро, ки бо ӯст, хоҳед ёфт. Онҳоро кушода, назди ман оваред. Ва агар касе ба шумо чизе гӯяд, хоҳед гуфт, ки Худованд ба онҳо эҳтиёҷ дорад ва фавран онҳоро мефиристад. Ин ҳама шуд, то он чи тавассути пайғамбар гуфта шудааст, иҷро гардад, Ба духтари Сиён гӯед: нигар, подшоҳи ту фурӯтан ва савор бар хар ва кӯрра, писари ҳайвони боркаш, ба ту меояд.

Шогирдон рафта, чунон карданд, ки Исо ба онҳо фармуда буд. Онҳо харро ва куррaро овардаанд ва либосҳои худро болои онҳо гузоштаанд ва ӯ болои онҳо нишаст. Ва бузургтарин ҷамъият либосҳои худро дар роҳ паҳн карданд, дигарон эса шохаҳоро аз дарахтон мебуриданд ва дар роҳ паҳн мекарданд. Мардуме, ки пеш меравтанд ва онҳое, ки пайравӣ мекарданд, фарёд мезаданд ва мегуфтанд: Ҳусанна ба писари Довуд! Баракатёфта бошад он касе, ки дар номи Худованд меояд! Ҳусанна дар баландтаринҳо!

Ва вақте ки ӯ ба Ерусалим дохил шуд, тамоми шаҳр ба ларза омад ва мегуфт: Ин кист? Аммо оммаҳо мегуфтанд: Ин Исои пайғамбар аст, ки аз Нозирати Ҷалил омадааст.

Ва Исо ба ибодатгоҳи Худо дохил шуд ва ҳамаи фурӯшандагон ва харидоронро дар ибодатгоҳ берун кард ва

мизҳои сарроф вожгун кард ва курсиҳои фурӯшандагони кабутарҳоро вожгун кард. Ва ба онҳо мегӯяд: Навишта шудааст, хонаи ман хонаи дуо хонда хоҳад шуд, вале шумо онро ғори дуздон кардед.

Ва лангҳо ва кӯрҳо дар ибодатгоҳ наздик омаданд ба ӯ, ва ӯ онҳоро шифо дод. Кохинони калон ва китобдонон моъҷизаҳоеро, ки ӯ кард ва кӯдаконеро, ки дар маъбад фарёд мезаданд ва мегуфтанд Ҳӯсаннӯ ба писари Довуд, дидаанд ва хашмгин шуданд. Ва ба ӯ гуфтанд: Мешунавӣ чӣ инҳо мегӯянд? Исо ба онҳо гуфт: Ҳа, оё ҳеҷ вақт нахондаед, ки аз даҳони хурдсолон ва ширхӯрагон ситоиш тайёр кардам? Ва онҳоро гузошта, аз шаҳр берун ба Байтанё рафт ва дар он ҷо монд.

Субҳ ҳангоми баргашт ба шаҳр, ӯ гурусна шуд. Ва дидани дарахти анҷири якеро дар болои роҳ, ба сӯи он омад ва ҳеҷ чизе дар он наёфт, ҷуз баргҳои танҳо, ва ба он гуфт: Дигар аз ту мева нашавад то абад. Ва дарахти анҷир фавран хушк шуд. Ва шогирдон дида, шигифт карданд ва гуфтанд: Чӣ тавр дарахти анҷир дарҳол хушк шуд? Исо ҷавоб дода, ба онҳо гуфт: Ростӣ ба шумо мегӯям, агар имон дошта бошед ва шубҳа накунед, на танҳо ин коре, ки бо дарахти анҷир шуд, хоҳед кард, балки ҳатто агар ба ин кӯҳ гӯед: Бардошта шав ва ба баҳр партофта шав, ҳамин хоҳад шуд. Ва ҳар чӣ қадаре ки дар дуо бо имон дархост кунед, хоҳед гирифт.

Ва вақте ки ӯ ба маъбад омад, роҳбарони кӯҳан ва

бузургони мардум ба ӯ, ки таълим медод, наздик омада, гуфтанд: Бо кадом ваколат ту ин корҳоро мекунӣ ва кӣ ба ту ин ваколатро дод? Исо ҷавоб дод ва ба онҳо гуфт: Ман ҳам аз шумо як калима мепурсам, ки агар шумо ба ман гӯед, ман ҳам ба шумо мегӯям, ки бо чӣ гуна ихтиёр ин чизҳоро мекунам. Ғусли Яҳё аз куҷо буд, аз осмон ё аз одамон? Онҳо бошад дар байни худашон мулоҳиза мекарданд гуфта: Агар бигӯем аз осмон, ба мо хоҳад гуфт: Чаро пас ба ӯ боварӣ накардед? Агар мо бигӯем аз одамон, мо аз мардум метарсем, зеро ҳама Яҳёро чун пайғамбар медоранд. Ва онҳо ба Исо ҷавоб дода, гуфтанд: Мо намедонем. Ӯ низ ба онҳо гуфт: Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом ваколат ин корҳоро мекунам.

Ба назари шумо чӣ менамояд? одаме ду фарзанд дошт ва наздик ба фарзанди аввалин омада, гуфт: Фарзандам, имрӯз биравед ва дар токзори ман кор кунед. Ӯ дар ҷавоб гуфт: Намехоҳам, вале баъдтар пушаймон шуда, рафт. Ва наздик омада, ба дуюм ҳамчунин гуфт. Вай аммо ҷавоб дод: Ман, хӯҷаин ва нарафт. Кадоме аз ин ду иродаи падарро иҷро кард? Онҳо ба ӯ гуфтанд: Аввалӣ. Исо ба онҳо гуфт: Ростӣ ба шумо мегӯям, ки андоқгирон ва фоҳишаҳо аз шумо пеш ба подшоҳии Худо дохил мешаванд. Зеро Яҳё ба шумо дар роҳи адолат омад, ва шумо ба ӯ бовар накардед, вале андозбонҳо ва фоҳишаҳо ба ӯ бовар карданд, шумо бошад дида баъдтар тавба накардед, то ба ӯ бовар кунед.

Масали дигарро гӯш кунед. Одаме буд, ки хоҷаи хона буд ва

ӯ токзоре кошт ва гирдагирди он девор гузошт ва дар он чархушак канд ва бурҷ сохт ва онро ба деҳқонон ба иҷора дод ва ба сафар рафт. Вақте ки вақти меваҳо наздик шуд, ӯ ғуломони худро ба дехқонон фиристод, то меваҳои худро гиранд. Ва деҳқонон ғуломони ӯро гирифта, яке-ро заданд, дигареро куштанд ва дигареро сангсор карданд. Боз ӯ ғуломони дигареро фиристод, ки аз аввалинҳо бештар буданд, ва онҳо бо онҳо низ ҳамон тавр рафтор карданд. Баъдтар вале ӯ писари худро ба онҳо фиристод ва гуфт: Онҳо ба писари ман эҳтиром хоҳанд кард. Он деҳқонон, вақте ки писарро диданд, дар байни худ гуфтанд: Ин ворис аст. Биёед, ӯро бикушем ва меросашро гирем. Ва онҳо ӯро гирифта, аз токзор берун карданд ва куштанд. Вақте соҳиби токзор биёяд, бо он деҳқонон чӣ хоҳад кард? Онҳо ба ӯ мегӯянд: Бадонро бадӣ нобуд хоҳад кард ва токзорро ба деҳқononи дигар иҷора хоҳад дод, ки онҳо меваҳоро дар вақташ ба ӯ хоҳанд баргардонд. Исо ба онҳо мегӯяд: Оё шумо ҳеҷ вақт дар Навиштаҷот нахондаед, ки сангеро, ки бунокорон раддкарданд, ҳамон санг сари кунҷ гардид? Ин аз ҷониби Худованд шуд ва дар назари мо аҷоиб аст?

Аз ин рӯ ба шумо мегӯям, ки подшоҳии Худо аз шумо гирифта хоҳад шуд ва ба миллате дода хоҳад шуд, ки меваҳои онро меоварад. Ва ҳар кӣ бар ин санг афтад, хурд хоҳад шуд, ва бар ҳар кӣ он афтад, ӯро хурд хоҳад кард. Ва роҳбарони кишишон ва Фарисиён вақте ки масалҳои ӯро шунидаанд, донистанд, ки дар бораи онҳо мегӯяд Ва онҳо кӯшиш мекарданд, ки ӯро бигиранд, аммо аз мардум

тарсиданд, зеро мардум ӯро пайғамбар медонистанд.

22

Ва Исо боз ҷавоб дода, ба онҳо бо масалҳо гуфт: Подшоҳии осмонҳо ба подшоҳе монанд карда шуд, ки барои писараш тӯйҳо гузаронид. Ва ӯ ғуломони худро фиристод, то онҳоеро, ки ба тӯй даъват шуда буданд, даъват кунанд, вале онҳо намехостанд биёянд. Боз ӯ ғуломони дигареро фиристод ва гуфт: Ба даъватшудагон бигӯед, нигаред, беҳтарин хӯроки худро тайёр кардам, гоҳои ман ва ҳайвонҳои парвардашуда кушта шудаанд, ва ҳама чиз тайёр аст, биёед ба тӯй. Онҳо бепарвоӣ карда рафтанд: яке ба майдони худаш, дигаре ба тиҷорати худаш. Вале боқимондаҳо ғуломони ӯро ғолиб омада, онҳоро таҳқир карданд ва куштанд. Вале он подшоҳ шунида, хашмгин шуд ва қӯшунҳои худро фиристода, он қотилонро нобуд кард ва шаҳри онҳоро сӯзонд. Онгоҳ ӯ ба ғуломонаш мегӯяд: Тӯй дар ҳақиқат омода аст, вале даъватшудагон лоиқ набуданд. Бинобар ин, ба сари гузаргоҳҳои роҳҳо равед ва ҳар қадаре ки ёбед, онҳоро ба тӯйҳо даъват кунед. Ва он ғуломон баромада, ба роҳҳо рафта, ҳамаи касонеро, ки ёфтанд, бадон ва некон, ҷамъ карданд, ва тӯй аз меҳмонони нишаста пур шуд. Вале подшоҳ дохил шуда, то меҳмонони нишастаро бубинад, дар он ҷо одамеро дид, ки либоси никоҳ напӯшида буд Ва ба ӯ мегӯяд: Рафиқ, чӣ тавр ба ин ҷо даромадӣ, либоси никоҳ надошта? Вале ӯ хомӯш

шуд. Онгоҳ подшоҳ ба хизматкорон гуфт: Пойҳо ва дастҳои ӯро баста, ӯро бардоред ва ба торикии берунӣ партоед, онҷо гиря ва хурусшикани дандонҳо хоҳад буд. Бисёр даъватшуда ҳастанд, аммо бартарафтагон кам.

Сипас Фарисиҳо рафта, маслиҳат карданд, то ки ӯро дар сухан ба дом андозанд. Ва онҳо шогирдони худро ҳамроҳ бо Ҳирӯдиёнҳо назди ӯ фиристоданд ва гуфтанд: Омӯзгор, мо медонем, ки ту одами ростгӯ ҳастӣ ва роҳи Худоро дар ростӣ меомӯзонӣ, ва ба ту парво нест аз ҳеҷ кас, зеро ба чеҳраи одамон нигоҳ намекунӣ, Пас ба мо бигӯ, ба назари ту чӣ тавр аст? Оё ба Қайсар хироҷ додан ҷоиз аст ё не? Вале Исо бадии онҳоро донистааст ва гуфт: Чаро маро озмоиш мекунед, эй риёкорон? Нишон диҳед ба ман тангаи андозро. Онҳо ба ӯ динор оварданд. Ва ба онҳо мегӯяд: Ин тасвир ва ин навишта аз они кист? Онҳо ба ӯ мегӯянд: Аз Қайсар. Сипас ӯ ба онҳо мегӯяд: Пас он чи аз Қайсар аст, ба Қайсар бозгардонед ва он чи аз Худо аст, ба Худо. Ва онҳо шунида, ҳайрат карданд ва ӯро тарк карда, рафтанд.

Дар он рӯз саддукиён, ки мегӯянд растохез вуҷуд надорад, назди ӯ омаданд ва аз ӯ пурсиданд Гуфтанд: Омӯзгор, Мӯсо гуфт, агар касе бимирад ва фарзанд надошта бошад, бародараш бояд зани ӯро ба занӣ гирад ва барои бародараш насл бардорад. Назди мо ҳафт бародар буданд ва аввалин никоҳ карда, мурд ва чунки фарзанд надошт, занаш ро ба бародараш гузошт Ҳамчунин дуюм ва сеюм, то ҳафт. Баъдтар аз ҳама зан низ мурд. Дар қиёмат зан аз

кадоме аз он ҳафт нафар хоҳад буд? Зеро ҳамаи онҳо ӯро доштанд. Вале Исо ба онҳо ҷавоб дод ва гуфт: Шумо гумроҳ ҳастед, зеро на навиштаҷотро медонед ва на қудрати Худоро. Дар раставохез на никоҳ мекунанд ва на ба никоҳ дода мешаванд, балки чун паёмбарони Худо дар осмон ҳастанд. Дар бораи қиёмати мурдагон оё шумо он гуфтаеро, ки ба шумо аз ҷониби Худо гуфта шудааст, нахондаед? Ман Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб ҳастам; Худо Худои мурдагон нест, балки Худои зиндагон аст. Ва мардум шунида, аз таълимоти ӯ ҳайратзада шуданд.

Он аммо Фарисиён, шунида ки ӯ Саддукиёнро хомӯш кардааст, дар як ҷо ҷамъ шуданд. Ва яке аз онҳо, воқифи қонун, ӯро озмуда, пурсид ва гуфт, Омӯзгор, кадом фармон бузургтарин дар қонун аст? Ва Исо ба ӯ гуфт: Ту бояд Худованди Худои худро бо тамоми дилат ва бо тамоми рӯҳат ва бо тамоми ақлат дӯст дорӣ. Ин аввалин ва бузург фармон аст. Дуюмин вале монанди ин аст: ҳамсояи худро чун худатро дӯст медор. Дар ҳамин ду фармон тамоми қонун ва пайғамбарон овезонанд.

Вале вақте ки фарисиён ҷамъ шуда буданд, Исо аз онҳо пурсид. Гуфта: Чӣ ба шумо менамояд дар бораи Масеҳ? Писари кӣ аст? Ба ӯ мегӯянд: Писари Довуд. Ӯ ба онҳо мегӯяд: Пас чӣ тавр Довуд дар Рӯҳ ӯро Худованд меномад, вақте ки мегӯяд, Худованд ба Худованди ман гуфт: Аз тарафи рости Ман нишин, то душманонатро пойандози

пойҳоят созам.

Агар пас Давид ӯро Худованд мехонад, чӣ тавр ӯ писари ӯ аст?

Ва ҳеҷ кас наметавонист ба ӯ ҷавобе диҳад, ва на касе ҷуръат кард, ки аз он рӯз ба баъд аз ӯ чизе бипурсад.

23

Сипас Исо ба мардумон ва шогирдони худ сухан гуфт. Гуфта: Бар курсии Мусо китобатҳо ва Фарисиён нишастанд. Ҳама чизро, ки онҳо ба шумо мегӯянд нигоҳ доред, нигоҳ доред ва иҷро кунед, вале мувофиқи амалҳои онҳо амал накунед, зеро онҳо мегӯянд, вале амал намекунанд. Онҳо бор вазнин ва душвор барои бардоштанро мебанданд ва бар китфҳои одамон мегузоранд, вале худашон бо ангуштҳояшон намехоҳанд онҳоро ҳаракат диҳанд. Ҳама корҳои онҳоро барои он анҷом медиҳанд, ки мардум бинанд. Зеро онҳо тумурҳои худро паҳн мекунанд ва ришаҳои либосҳои худро калон мекунанд. Онҳо дӯст медоранд ҷойи шарафро дар зиёфатҳо ва ҷойҳои аввалинро дар маҷлисҳо. ва таҳиятҳо дар бозорҳо ва хондашудан аз ҷониби одамон раббӣ, раббӣ. Аммо шумо раббӣ хонда нашавед, зеро устоди шумо як аст — Масеҳ, ва ҳамаи шумо бародарон ҳастед. Ва падарро дар рӯи замин набихонед, зеро Падари шумо як аст, Ӯ, ки дар осмонҳост.

На ҳам номида шавед роҳбарон, зеро роҳбари шумо танҳо яке аст, ин Масеҳ. Он ки аз шумо бузургтар аст, хизматгори шумо хоҳад буд. Ҳар кас, ки худро баланд кунад, хор карда хоҳад шуд, ва ҳар кас, ки худро хор кунад, баланд карда хоҳад шуд.

Вой бар шумо, эй котибон ва фарисиёни риёкор, ки хонаҳои бевазананро мехӯред ва бо баҳона дуоҳои дароз мехонед, аз ин рӯ шумо ҳукми сахттарро хоҳед гирифт. Вой бар шумо, эй котибон ва фарисиёни риёкор, ки шумо подшоҳии осмонҳоро дар пеши одамон мебандед, зеро худатон дохил намешавед ва онҳоеро, ки мехоҳанд дохил шаванд, ҳам раҳо намекунед. Вой ба шумо, эй котибон ва фарисиёни мунофиқ, зеро шумо баҳр ва хушкиро мегардед, то як гаройида созед, ва вақте ки ӯ гаройида шавад, шумо ӯро писари ҷаҳаннам дубаробар аз худатон мекунед. Вой ба шумо, эй роҳнамоёни кӯр, ки мегӯед: Ҳар кӣ дар ибодатгоҳ савганд хӯрад, ин ҳеҷ чиз нест, вале ҳар кӣ ба тиллои ибодатгоҳ савганд хӯрад, вай бояд. Эй ахмақон ва кӯрон, кадом бузургтар аст: тилло ё маъбаде, ки тиллоро муқаддас мекунад? Ва кӣ савганд мехӯрад ба қурбонгоҳ, ин ҳеҷ чиз нест, вале кӣ савганд мехӯрад ба туҳфае, ки болои он аст, вай вобаста аст. Ахмақон ва кӯрон, чӣ бузургтар аст: туҳфа ё қурбонгоҳе, ки туҳфаро муқаддас мекунад? Пас ҳар он ки ба қурбонгоҳ сӯганд ёд кунад, ба он ва ба ҳар чизе, ки дар болои он аст, сӯганд ёд мекунад. ва он ки дар маъбад савганд хӯрдааст, савганд мехӯрад дар он ва дар Он ки дар он сокин шудааст Ва он ки ба осмон сӯганд мехӯрад, ба

тахти Худо ва ба Он ки бар он нишаста аст сӯганд мехӯрад. Вой ба шумо, эй котибон ва фарисиёни риёкор, зеро шумо аз пудина ва шибит ва зира даҳяк медиҳед, вале қисматҳои вазнинтари қонунро - ҳукм, раҳм ва имонро тарк кардаед. Ин корҳоро бояд мекардед ва онҳоро низ тарк намекардед. Роҳнамоён кӯр, онҳое ки пашшаро сӯзонанд, вале уштурро фурӯ мебаранд. Вой ба шумо, котибон ва фарисиён риёкорон, ки шумо берунаи косаву табақро тоза мекунед, вале дарунашон аз ғорату беадолатӣ пур аст. Эй Фарисеи кӯр, аввал дарунаи ҷом ва табақро пок кун, то ки берунаи онҳо низ пок гардад. Вой ба шумо, эй котибон ва Фарисиёни муноқиф, ки шумо монанди қабрҳои сафедкоришуда ҳастед, ки онҳо аз берун зебо ба назар мерасанд, аммо аз дарун пур аз устухонҳои мурдагон ва ҳар гуна нопокӣ мебошанд. Ҳамин тавр шумо низ аз берун ба одамон адолатманд менамоед, вале аз дарун пур аз риёкорӣ ва беқонунӣ ҳастед. Вой ба шумо, эй котибон ва фарисиён муноқифон, зеро шумо қабрҳои пайғамбаронро месозед ва ёдгориҳои адолатмандонро меороед, Ва шумо мегӯед, агар мо дар рӯзҳои падарони худ мебудем, мо шарики онҳо дар рехтани хуни пайғамбарон намешудем. Ба ин васила шумо барои худатон шаҳодат медиҳед, ки шумо писарони онҳое ҳастед, ки пайғамбаронро қатл карданд. Ва шумо паймонаи падаронатонро пур кунед. Эй морҳо, эй наслҳои афъиҳо, чӣ тавр шумо аз ҳукми ҷаҳаннам хоҳед гурехт? Аз ин рӯ, инак ман ба шумо пайғамбарон ва донишмандон ва котибон мефиристам, ва баъзеро аз онҳо шумо хоҳед куштан ва масолиб хоҳед

кардан, ва баъзеро аз онҳо дар маҷлисҳои худ тозиёна хоҳед задан ва аз шаҳре ба шаҳр таъқиб хоҳед кардан. То ки тамоми хуни ҳақе, ки дар рӯи замин рехта шудааст, бар шумо биёяд, аз хуни Ҳобили ҳақ то хуни Закариёи писари Барахиё, ки шумо ӯро байни маъбад ва қурбонгоҳ куштед. Ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳамаи ин чизҳо бар ин насл хоҳанд омад. Эй Ерусалим, Ерусалим, ки пайғамбаронро мекушӣ ва фиристодашудагонро ба сӯи худ сангсор мекунӣ, чанд маротиба хостам фарзандонатро ҷамъ кунам, ҳамон тавре ки мурғ ҷуҷаҳои худро зери болҳояш ҷамъ мекунад, вале шумо нахостед. Нигоҳ кунед, хонаи шумо вайрон тарк карда мешавад. Зеро ба шумо мегӯям, шумо маро наметавонед бинед аз ҳоло то вақте ки гӯед: Баракатдор бошад он ки дар номи Худованд меояд.

24

Ва Исо аз ибодатгоҳ баромада, мерафт, ва шогирдони ӯ наздик омаданд, то биноҳои ибодатгоҳро ба ӯ нишон диҳанд. Вале Исо ба онҳо гуфт: Оё ҳамаи инҳоро намебинед? Ростӣ ба шумо мегӯям, дар ин ҷо санге бар санг боқӣ намонад, ки вайрон нашавад. Вақте ки ӯ дар бар кӯҳи зайтунҳо нишаста буд, шогирдон ба таври хусусӣ наздикаш омада, гуфтанд: Ба мо бигӯ, кай ин чизҳо хоҳанд шуд ва нишонаи омадани ту ва анҷоми давра чӣ хоҳад буд? Ва Исо ҷавоб дода, ба онҳо гуфт: Бинед, мабодо касе шуморо гумроҳ кунад. Зеро бисёре ба номи ман меоянд ва

мегӯянд: Ман Масеҳам ва бисёрро гумроҳ мекунанд. Шумо хоҳед шунид дар бораи ҷангҳо ва хабарҳои ҷангҳо, бинед ки ташвишнок нашавед, зеро зарур аст ки ҳама ин рух диҳад, вале ҳанӯз охир нарасидааст. Бармехезад хоҳад шуд, зеро миллат бар миллат ва подшоҳӣ бар подшоҳӣ хоҳад хост, ва гуруснагиҳо ва ваболҳо ва заминларзаҳо дар ҷойҳои гуногун хоҳанд буд. Ҳама вале ин чизҳо ибтидои дардҳои таваллуданд. Онгоҳ онҳо шуморо ба мусибат хоҳанд дод ва шуморо хоҳанд куштан, ва шумо аз ҷониби ҳамаи миллатҳо бо сабаби номи ман нафрат карда хоҳед шуд. Ва он вақт бисёре ранҷида хоҳанд шуд ва якдигарро таслим хоҳанд кард ва аз якдигар нафрат хоҳанд кард. Ва бисёр паймбарони дурӯғин бармехезанд ва бисёрро гумроҳ мекунанд. Ва аз сабаби зиёд шудани беқонунӣ, мӯҳаббати бисёрон сард хоҳад шуд. Он ки то охир тоқат кард, наҷот хоҳад ёфт. Ва ин хабари хуш дар бораи подшоҳӣ дар тамоми ҷаҳони обод эълон карда хоҳад шуд, то ба ҳама миллатҳо гувоҳӣ бошад, ва он вақт охир хоҳад омад. Вақте пас шумо макрӯҳоти вайронкуниро бинед, ки тавассути Дониёли пайғамбар гуфта шудааст ва дар ҷои муқаддас истодааст, он хонанда бифаҳмад Онгоҳ онҳое, ки дар Яҳудия ҳастанд, ба кӯҳҳо бигурезанд. Он ки дар боми хона аст, наёяд поён, то чизҳоеро аз хонааш бардорад. Ва он ки дар майдон аст, ақиб нагардад, то либосҳои худро бардорад. Вай аммо ба онҳое, ки дар шикам доранд ва ба ширдиҳандагон дар он рӯзҳо. Дуо кунед, то ки гурехтани шумо дар зимистон ё дар рӯзи шанбе воқеъ нашавад. Он вақт мусибати бузурге хоҳад буд, ки монанди он аз

ибтидои ҷаҳон то ҳол на буд ва на ҳам хоҳад буд. Ва агар он рӯзҳо кӯтоҳ карда намешуданд, ҳеҷ гӯште наҷот намеёфт, вале аз сабаби баргузидагон он рӯзҳо кӯтоҳ карда хоҳанд шуд. Он вақт, агар касе ба шумо гӯяд: Нигаред, Масеҳ дар инҷост ё Дар инҷост, бовар накунед. Бармехезанд масеҳҳои дурӯғин ва паймбарони дурӯғин, ва онҳо нишонаҳои бузург ва мӯъҷизаҳо хоҳанд дод, то ки агар имконпазир бошад, ҳатто бархоҳоро низ гумроҳ кунанд. Инак, ман пешакӣ ба шумо гуфтаам. Агар онҳо ба шумо гӯянд: Нигаред, дар биёбон аст, бароед мабошед; Нигаред, дар ҳуҷраҳои дарунӣ аст, бовар накунед. Чунон ки барқ аз шарқ мебарояд ва то ғарб менамояд, ҳамчунин зуҳури Писари Инсон низ хоҳад буд, Зеро ки ҳар ҷое ҷасад бошад, дар он ҷо уқобҳо ҷамъ хоҳанд шуд.

Фавран баъд аз ранҷи он рӯзҳо, хуршед торик хоҳад шуд ва моҳ нури худро нахоҳад дод, ва ситораҳо аз осмон хоҳанд афтид ва қувваҳои осмонҳо ҷунбонида хоҳанд шуд.

Ва он вақт нишонаи Писари Одам дар осмон зоҳир хоҳад шуд ва он вақт ҳамаи қабилаҳои замин мотам хоҳанд кард ва Писари Одамро хоҳанд дид, ки бар абрҳои осмон бо қудрат ва ҷалоли бисёр меояд. Ва Ӯ фариштагони худро бо овози бузурги карнай хоҳад фиристод ва онҳо бархоштагони Ӯро аз чор бод, аз ниҳоятҳои осмонҳо то ниҳоятҳои онҳо ҷамъ хоҳанд кард. Аз дарахти анҷир ин матал-ро биёмӯзед. Вақте ки шохаи он нарм мешавад ва баргҳо мебарояд, медонед, ки тобистон наздик аст. Ҳамин

тавр шумо ҳам, вақте ҳамаи инҳоро бинед, бидонед, ки наздик аст, дар дарҳост. Ҳақиқатан ба шумо мегӯям, ин насл намегузарад, то вақте ки ҳамаи ин чизҳо шаванд. Осмон ва замин мегузаранд, вале сухананҳои ман ҳаргиз намегузаранд. Дар бораи он рӯз ва соат ҳеҷ кас намедонад, на ҳам паёмбарони осмонҳо, магар танҳо падари ман. Чунон ки рӯзҳои Нӯҳ буданд, ҳамчунин зуҳури писари одам низ хоҳад буд. Чунон ки дар рӯзҳои пеш аз сайли туфон хӯранда ва нӯшанда, никоҳ карда ва ба никоҳ дода буданд, то он рӯзе ки Нуҳ ба киштӣ дохил шуд, Ва онҳо намедонистанд, то он ки тӯфон омад ва ҳамаро бурд, ҳамчунин хоҳад буд зуҳури Писари Инсон. Он вақт ду нафар дар майдон хоҳанд буд: яке гирифта мешавад ва дигаре гузошта мешавад. Ду зан дар осиёб орд меоранд, яке гирифта мешавад ва яке гузошта мешавад. Пас ҳушёр бошед, зеро намедонед дар кадом соат Худовандатон меояд. Он вале шумо медонед, ки агар соҳиби хона медонист дар кадом посбонӣ дузд Аз ин рӯ шумо ҳам омода бошед, зеро ки дар он соате, ки шумо фикр намекунед, Писари Инсон меояд.

Пас кӣ аст он ғуломи вафодор ва ақлманд, ки хоҷаи ӯ ӯро бар хизматаш таъин кард, то ба онҳо ғизоро дар вақташ диҳад? Баракатманд аст он ғуломе, ки хӯҷаинаш ҳангоми омаданаш ӯро чунин кунанда меёбад. Ҳақиқатан ба шумо мегӯям, ки ӯро бар ҳамаи моликиятҳояш таъин хоҳад кард. Агар он ғуломи бад дар дили худ бигӯяд, хӯҷаини ман дер мекунад омадан, ва оғоз кунад задани ҳамбандагони худро

ва мехӯрад ва менӯшад бо масткунандагон, Хоҷаи он ғулом дар рӯзе меояд, ки ӯ интизор намекашад ва дар соате, ки ӯ намедонад. Ва ӯро ба ду ниме хоҳад кард ва қисми ӯро бо роҳбарони дурӯғгӯ хоҳад гузошт, он ҷо гиря ва хуриши дандонҳо хоҳад буд.

25

Он вақт Подшоҳии Осмонҳо ба даҳ духтарони покдомон монанд карда хоҳад шуд, ки онҳо чароғҳои худро гирифта, барои пешвози домод баромаданд. Панҷ нафар аз онҳо ақлманд буданд ва панҷ нафар нодон. Онҳое, ки нодон буданд, чароғҳои худро гирифта, бо худашон равған нагирифтанд. Аммо ақлмандон равған гирифтанд дар зарфҳои худ ҳамроҳ бо чароғҳои худ. Вақте ки домод дер кард, ҳамаашон хоболуд шуда, хобиданд. Дар миёнаи шаб фарёде баланд шуд: Бубинед, домод меояд! Ба пешвози ӯ баромадед! Он вақт ҳама он духтарони бокира бархостанд ва чароғҳои худро ороста карданд. Онҳо нодонҳо ба ақлмандҳо гуфтанд: Ба мо аз рағани худ диҳед, зеро чароғҳои мо хомӯш мешаванд. Ақлмандон ҷавоб дода, гуфтанд: Мабодо ба мо ва ба шумо кофӣ набошад, бештар ба фурӯшандагон биравед ва барои худатон харед. Вақте онҳо барои харидан мерафтанд, дӯшизо омад ва онҳое, ки тайёр буданд, бо ӯ ба тӯй даромаданд ва дар баста шуд. Баъдтар вале духтарони боқимонда низ меоянд ва мегӯянд: Хӯҷаин, хӯҷаин, ба мо кушо. Вале ӯ дар ҷавоб гуфт: Амин

мегӯям ба шумо, ман шуморо намешиносам. Ҳушёр бошед, зеро ки шумо на рӯзро медонед ва на соатро, ки дар он Писари Инсон меояд.

Чунон ки одаме, ки ба сафар мерафт, ғуломони худро даъват кард ва моли худро ба онҳо супурд, Ва ба яке панҷ толант дод, ба дигаре ду, ба дигаре як, ба ҳар яке мувофиқи қувваи худаш, ва фавран ба сафар рафт. Вале он ки панҷ толантро гирифта буд, рафт ва бо онҳо кор кард ва панҷ толанти дигар сохт. Ҳамчунин он ки ду талант доштааст, худаш низ дигар ду талант ба даст овард. Вале он ки якеро гирифта буд, рафт ва дар замин чоле кофт ва нуқраи хӯҷаини худро пинҳон кард. Баъд аз вақти зиёд хӯҷоини он ғуломон меояд ва бо онҳо ҳисоб мекунад. Ва он ки панҷ талант гирифта буд, наздик омада, дигар панҷ талант овард ва гуфт: Хӯҷаин, панҷ талант ба ман супурда будӣ, бубин, дигар панҷ талант ба онҳо даромад кардам. Хоҷаи ӯ ба вай гуфт: Офарин, эй ғуломи некӯ ва содиқ! Дар корҳои кам содиқ будӣ, туро бар корҳои бисёр таъин хоҳам кард. Дарой ба шодии хоҷаи худат. Наздик омада, он касе ки ду талант гирифта буд, гуфт: Хӯҷаин, ду талант ба ман супурда будӣ, бубин, дигар ду талант ба онҳо даромад кардам. Хоҷаи ӯ ба вай гуфт: Офарин, эй ғуломи некӯ ва содиқ! Дар корҳои кам содиқ будӣ, туро бар корҳои бисёр таъин хоҳам кард. Дарой ба шодии хоҷаи худат. Наздик омада он касе ки як толант гирифта буд, гуфт: Хӯҷаин, ман туро медонистам, ки ту одами сахт ҳастӣ, дарав мекунӣ дар ҷое ки накоштай ва ҷамъ мекунӣ аз ҷое ки напарокандай, Ва аз тарс рафта,

таланти туро дар замин пинҳон кардам; бубин, моли худатро дорӣ. Вале хӯҷаини ӯ ҷавоб дода, ба ӯ гуфт: Эй ғуломи бад ва танбал! Ту медонистӣ, ки ман дарав мекунам ҷое, ки нашудаам ва ҷамъ мекунам аз ҷое, ки парешон накардаам. Пас зарур буд, ки ту нуқраи маро ба саррофон диҳӣ, ва омада ман моли худро бо фоида мегирифтам. Пас талантро аз ӯ бигиред ва ба он касе диҳед, ки даҳ таланта дорад. Ба он ки ҳама чиз дорад, дода хоҳад шуд ва зиёд хоҳад шуд, вале аз он ки надорад, ҳатто он чи дорад низ аз ӯ гирифта хоҳад шуд. Ва ин ғуломи бефоидаро ба торикии берунӣ баровардед, он ҷо гиря ва хориши дандонҳо хоҳад буд.

Вақте ки Писари Инсон дар ҷалоли Худ ва ҳамаи паёмбарони муқаддас бо Ӯ меоянд, он гоҳ Ӯ бар тахти ҷалоли Худ хоҳад нишаст. Ва ҳамаи миллатҳо пеши ӯ ҷамъ хоҳанд шуд, ва ӯ онҳоро аз якдигар ҷудо хоҳад кард, чунон ки чӯпон гӯсфандонро аз бузғолаҳо ҷудо мекунад. Ва ӯ гӯсфандонро аз тарафи рости худ ва бузҳоро аз тарафи чапи худ хоҳад гузошт. Онгоҳ подшоҳ ба онҳое, ки аз тарафи рости ӯ ҳастанд, хоҳад гуфт: Биёед, эй баракатёфтагони падарам, подшоҳиеро, ки аз бунёди ҷаҳон барои шумо омода шудааст, мерос гиред. Ман гурусна будам, ва шумо ба ман хӯрок додед, ман ташна будам, ва шумо маро нӯшондед, ман бегона будам, ва шумо маро қабул кардед, Ман баҳрахна будам ва шумо маро либос пӯшондед, ман бемор будам ва шумо маро дидан кардед, дар зиндон будам ва шумо назди ман омадед. Онгоҳ одилон ба ӯ ҷавоб

хоҳанд дод ва мегӯянд: Худованд, кай Туро гурусна дидем ва озуқа додем ё ташна дидем ва об нӯшонидем? Кай вақт мо туро бегона дида, ҷамъ кардем, ё бараҳна дида, пӯшондем? Кай вақт ҳам туро заиф ё дар зиндон дидем ва ба назди ту омадем? Ва подшоҳ дар ҷавоб ба онҳо хоҳад гуфт: Ростӣ ба шумо мегӯям, ҳар чӣ ба яке аз ин бародарони хурдтарини ман кардед, ба ман кардед. Сипас ӯ ба онҳое, ки аз тарафи чапаш ҳастанд, мегӯяд: Эй лаънатшудагон, аз ман дур шавед ва ба оташи ҷовидон равед, ки барои шайтон ва паёмбаронаш тайёр карда шудааст. Зеро ман гурусна будам ва шумо ба ман хӯрок надодед, ташна будам ва шумо ба ман нӯшокӣ надодед, Бегона будам, ва шумо маро қабул накардед, лучч будам, ва шумо маро либос напӯшондед, заиф ва дар зиндон будам, ва шумо маро зиёрат накардед. Онгоҳ онҳо ба ӯ ҷавоб хоҳанд дод ва худашон гуфта: Худованд, кай туро дидем гурусна ё ташна ё бегона ё бараҳна ё заиф ё дар зиндон ва ба ту хидмат накардем? Онгоҳ ба онҳо ҷавоб хоҳад дод ва мегӯяд: Ростӣ ба шумо мегӯям, то чӣ андоза ки ба яке аз ин хурдтаринҳо накардед, ба ман ҳам накардед. Ва инҳо ба ҷазои ҷовидонӣ мераванд, вале одилон ба ҳаёти ҷовидонӣ.

26

Ва чунин шуд, ки вақте Исо ҳамаи ин сухананро тамом кард, ба шогирдони худ гуфт Шумо медонед, ки баъд аз ду

рӯз иди Пасха мешавад ва Писари Инсон ба масхура кардан дода мешавад. Онгоҳ роҳибони калон ва китобдорон ва калонсолони мардум дар ҳавлии роҳибони калон, ки Каяфо ном дошт, ҷамъ шуданд, Ва онҳо машварат карданд, то ки Исоро бо макр гиранд ва кушанд. Онҳо мегуфтанд: Не дар ҷашн, то ки дар миёни мардум ошӯб нашавад.

Вақте ки Исо дар Байтания дар хонаи Шимъуни махзун буд, Зане ба ӯ наздик омад, ки алабастри равғани хушбӯи хеле қиматбаҳо дошт ва онро бар сари ӯ рехт, вақте ки ӯ дароз кашида буд. Вале шогирдони ӯ дидаанд ва хашмгин шуданд гуфта: Барои чӣ ин вайронӣ? Метавонист ин равған бисёр гарон фурӯхта шавад ва ба камбағалон дода шавад. Дониставу Исо ба онҳо гуфт: Чаро ба ин зан заҳмат мерасонед? Зеро ӯ кори некро ба ман кард. Камбағалонро ҳамеша бо худ доред, вале маро ҳамеша надоред. Зеро ин зан ин равғанро бар бадани ман рехт, барои дафн кардани ман ин корро кард. Ҳақиқатан ба шумо мегӯям, куҷое ки ин хабари хуш дар тамоми ҷаҳон эълон карда шавад, он чизе ки ин зан кард низ барои ёдгории ӯ гуфта хоҳад шуд.

Сипас яке аз он дувоздаҳ, ки Яҳудои Искариёт ном дошт, назди коҳинони калон рафта, гуфт, Шумо чӣ мехоҳед ба ман диҳед, ва ман ӯро ба шумо хоҳам супурд? Онҳо ба ӯ сӣ сиккаи нуқра таъин карданд. Ва аз он вақт ӯ фурсат меҷуст, то ки ӯро таслим кунад.

Дар рӯзи аввали иди нони беҳамира шогирдон наздики Исо

омада, ба ӯ гуфтанд: Куҷо мехоҳӣ, ки мо барои ту хӯроки Пасхаро тайёр кунем? Вале ӯ гуфт: Равед ба шаҳр назди он касе ва ба ӯ гӯед: Устод мегӯяд, вақти ман наздик аст, назди ту Пасхаро бо шогирдонам мекунам. Ва шогирдон чунон кардаанд, ки Исо ба онҳо фармуд, ва Пасхаро омода кардаанд. Шом шуда буд ва ӯ бо дувоздаҳ нафар дароз кашид. Ва ҳангоми хӯрдани онҳо гуфт: Ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумо маро таслим хоҳад кард. Ва онҳо хеле ғамгин шуда, ҳар яке аз онҳо ба ӯ гуфтан оғоз карданд: Магар на ман ҳастам, Худованд? Вале ӯ ҷавоб дода гуфт: Он касе, ки бо ман дастро дар табақ ғӯтонд, ӯ маро хоҳад дод. Ҳақиқатан, Писари Одам меравад, чунон ки дар бораи ӯ навишта шудааст, вай аммо ба он одаме, ки тавассути ӯ Писари Одам таслим дода мешавад! Хуб мебуд барои ӯ, агар он одам таваллуд намешуд. Ҷавоб дода, Яҳудо, ки ӯро таслим мекард, гуфт: Мабодо ман ҳастам, устод? Ба ӯ гуфт: Ту гуфтӣ. Вақте онҳо мехӯрданд, Исо нонро гирифт ва шукргузорӣ карда, шикаст ва ба шогирдон медод ва гуфт: Гиред, хӯред, ин бадани ман аст. Ва ӯ ҷомро гирифт ва шукр карда, ба онҳо дод ва гуфт: Ҳамаи шумо аз он нӯшед, Ин хуни ман аст, ки хуни аҳди нав мебошад ва барои бисёрон рехта мешавад барои омурзиши гуноҳон. Аммо ба шумо мегӯям, ки аз ҳоло дигар аз ин маҳсулоти так намехӯрам, то он рӯзе ки онро бо шумо нав дар подшоҳии Падарам менӯшам.

Ва суруд хонда, онҳо ба Кӯҳи Зайтун баромаданд. Сипас Исо ба онҳо гуфт, Ҳамаи шумо дар ин шаб аз ман дур хоҳед

афтод, зеро навишта шудааст: Ман чӯпонро хоҳам зад ва гӯсфандони рама пароканда хоҳанд шуд.

Вале баъд аз он ки ман бардошта шавам, ман пеш аз шумо ба Ҷалил хоҳам рафт. Петрос дар ҷавоб ба ӯ гуфт: Агар ҳама аз ту ранҷида шаванд, ман ҳеҷ гоҳ ранҷида нахоҳам шуд. Исо ба ӯ гуфт: Амин, ба ту мегӯям, ки дар ҳамин шаб, пеш аз он ки хурӯс овоз диҳад, ту се маротиба маро инкор хоҳӣ кард. Петрос ба ӯ гуфт: Ҳатто агар зарур бошад, ки бо ту бимирам, ҳаргиз туро инкор нахоҳам кард. Ҳамчунин ҳамаи шогирдон низ чунин гуфтанд.

Сипас Исо бо онҳо ба ҷое ба ном Ҷетсимани меояд ва ба шогирдон мегӯяд: Дар ин ҷо нишинед, то ман ба он ҷо рафта дуо кунам. Ва Петрон ва ду писари Зебедаиро бо худ гирифта, оғози ғамгин ва ташвишнок шудан кард. Он вақт Исо ба онҳо мегӯяд: Рӯҳи ман то марг ғамгин аст, дар ин ҷо монед ва бо ман ҳушёр бошед. Ва андаке пеш рафта, бар рӯи худ афтод ва дуо карда гуфт: Падари ман, агар имконпазир аст, ин ҷом аз ман бигзарад, вале на чунон ки ман мехоҳам, балки чунон ки ту. Ва Ӯ меояд ба ҷониби шогирдон ва онҳоро хобида меёбад ва ба Петрус мегӯяд: Чунин шумо натавонистед як соат бо Ман нигоҳбонӣ кунед? Бохабар бошед ва дуо кунед, то ки ба васваса дучор нашавед, рӯҳ албатта майл дорад, аммо гӯшт заиф аст. Боз бори дуюм рафта, дуо кард ва гуфт: Падари ман, агар ин ҷом наметавонад аз ман бигузарад, магар он ки онро бинӯшам, пас ирода ту иҷро шавад. Ва омада, онҳоро боз

хобида ёфт, зеро чашмҳояшон вазнин шуда буданд. Ва онҳоро гузошта, боз рафт ва бори сеюм ҳамон сухан(ро) гуфта дуо кард Онгоҳ ӯ ба шогирдони худ омада, ба онҳо мегӯяд: Шумо боз ҳам мехобед ва истироҳат мекунед? Инак, соат наздик шудааст ва Писари Инсон ба дасти гунаҳкорон дода мешавад. Хезед, биёем, ин наздик шудааст он ки маро таслим мекунад.

Ва ҳанӯз ӯ сухан мегуфт, ки нигоҳ кун, Яҳудо, яке аз он дувоздаҳ омад, ва бо ӯ оломони бузурге бо шамшерҳо ва чӯбҳо аз ҷониби коҳинони калон ва калонсолони мардум. Он ки ӯро таҳвил медод, ба онҳо нишона дод ва гуфт: Ҳар кӣ-ро бӯса кунам, худи ӯ ҳаст, ӯро бигиред. Ва фавран наздик омада, ба Исо гуфт: Салом, Устод! ва ӯро бӯсид. Аммо Исо ба ӯ гуфт: Рафиқ, барои он чӣ омадай. Сипас онҳо наздик омада, дастҳояшонро ба Исо андохтанд ва Ӯро гирифтанд. Ва нигоҳ кун, яке аз онҳое ки бо Исо буданд, даставшро дароз кард ва шамшери худро кашид ва ба ғуломи кохини калон зад ва гӯшашро бурид. Сипас Исо ба ӯ мегӯяд: Шамшератро ба ҷояш бозгардон, зеро ҳамаи касоне, ки шамшер мегиранд, аз шамшер хоҳанд мурд. Ё ту фикр мекунӣ, ки ман наметавонам ҳозир падарамро даъват кунам ва ӯ ба ман зиёда аз дувоздаҳ легиони паёмбарон пешкаш хоҳад кард? Пас чӣ тавр навиштаҷотҳо иҷро шаванд, ки ҳамин тавр шудан зарур аст? Дар он соат Исо ба мардумон гуфт: Чунон ки ба дузд баромадаед бо шамшерҳо ва чӯбҳо, то маро бигиред? Ҳар рӯз назди шумо дар маъбад менишастам ва таълим медодам, вале шумо

маро нагирифтед. Ин ҳама рӯй дод, то ки навиштаҳои пайғамбарон иҷро шаванд. Сипас ҳамаи шогирдон ӯро тарк карда, гурехтанд.

Онҳо вале, ки Исоро гирифта буданд, ӯро ба назди Каёфои кохини калон бурданд, ки дар он ҷо нависандагон ва пирмардон ҷамъ шуда буданд. Аммо Петрос ӯро аз дур пайравӣ мекард то ҳавлии кохини калон, ва даромада дарун бо ёриҳо менишаст, то охирро бинад. Аммо коҳинони калон ва пешсафон ва тамоми шӯро шаҳодати дурӯғ бар зидди Исо меҷустанд, то ки ӯро ба марг расонанд. Ва онҳо наёфтанд, ва гарчанде ки бисёр шоҳидони дурӯғгӯ пеш омаданд, наёфтанд. Аммо баъдтар ду шоҳиди дурӯғгӯ пеш омаданд. Ман гуфтам, ин гуфт: Ман метавонам ибодатгоҳи Худоро вайрон кунам ва дар се рӯз онро аз нав бисозам. Ва кохини калон бархост ва ба ӯ гуфт: Ҳеҷ чиз ҷавоб намедиҳӣ? Инҳо бар зидди ту чӣ шаҳодат медиҳанд? Вале Исо хомӯш буд. Ва кохини калон ҷавоб дода, ба ӯ гуфт: Туро ба Худои зинда савганд медиҳам, то ба мо бигӯӣ, оё ту Масеҳ, писари Худо ҳастӣ? Исо ба ӯ мегӯяд: Ту гуфтӣ, вале ба шумо мегӯям, аз ҳоло Писари Одамро хоҳед дид, ки аз тарафи рости қудрат нишаста ва бар абрҳои осмон меояд. Сипас он кохини олӣ либосҳои худро дарид ва гуфт, ки ӯ куфр гуфт, чаро ҳанӯз ба шоҳидон эҳтиёҷ дорем? Бинед, акнун шумо куфри ӯро шунидед. Чӣ ба шумо менамояд? Онҳо дар ҷавоб гуфтанд: Ӯ ба марг гунаҳкор аст. Сипас онҳо ба рӯяш туфиданд ва ӯро заданд, баъзеҳояшон эса ӯро силлӣ заданд. Гуфта: Пешгӯй кун ба мо, эй Масеҳ, кӣ аст он

касе, ки туро зад?

Аммо Петрос берун дар ҳавлӣ нишаста буд, ва як канизак ба ӯ наздик омада, гуфт: Ту ҳам бо Исои Ҷалилӣ будӣ. Вале ӯ пеши ҳамаи онҳо инкор кард ва гуфт: Намедонам, чӣ мегӯӣ. Вақте ки ӯ ба дарвоза баромад, дигаре ӯро дид ва ба онҳо мегӯяд: Ин низ бо Исои Нозирӣ буд. ва боз бо савганд инкор кард, ки ман ин мардро намешиносам Баъд аз муддате кӯтоҳ, касоне ки истода буданд наздик омада, ба Петрус гуфтанд: Ҳақиқатан ту ҳам аз онҳо ҳастӣ, зеро гуфтори ту туро ошкор мекунад. Он вақт оғоз кард лаънат кардан ва савганд хӯрдан, ки он одамро намешиносам. Ва дарҳол хурӯс бонг зад. Ва Петрос калимаи Исоро ба ёд овард, ки ба ӯ гуфта буд, ки пеш аз овоз додани хурӯс се маротиба маро инкор хоҳӣ кард, ва берун баромада, талхона гиря кард.

27

Вақте ки субҳ шуд, ҳамаи кохинони калон ва пирони мардум дар бораи Исо машварат карданд, то ки ӯро ба қатл расонанд. Ва ӯро баста, бурданд ва ба Понтий Пилат, роҳбар, супурданд.

Пас Яҳудо, ки ӯро таслим карда буд, вақте дид, ки ӯ маҳкум шуд, пушаймон шуда, си нуқраро ба кохинони калон ва пешсафедон баргардонд. Гуфта: Ман гуноҳ кардам, хуни

бегуноҳро дода. Онҳо гуфтанд: Чӣ ба мо? Ту худат хоҳӣ дид. Ва нуқраҳоро дар маъбад партофта, ӯ баргашт ва рафта, худро овехт. Коҳинони калон нуқраҳоро гирифта, гуфтанд: Ин нуқраҳоро ба хазинаи маъбад андохтан рава нест, чунки ин нархи хун аст. Машварат карда, онҳо аз он пулҳо майдони кулолгарро барои дафни бегонагон харидаанд. Бинобар ин он майдон то ба имрӯз майдони хун номида шуд. Он вақт иҷро шуд он чи тавассути пайғамбар Ярамиё гуфта шуда буд: Ва онҳо си нуқраро гирифтанд, қимати он касе, ки писарони Исроил барои ӯ арзишгузорӣ карда буданд, Ва онҳо онҳоро ба майдони кулолгар доданд, чунон ки Худованд ба ман фармуд.

Вале Исо пеш аз ҳукмрон истод, ва ҳукмрон аз ӯ пурсид ва гуфт: Ту подшоҳи яҳудиён ҳастӣ? Вале Исо ба ӯ гуфт: Ту мегӯӣ. Ва дар вақте ки ӯ аз ҷониби кошинони калон ва калонсолон айбдор карда мешуд, ҳеҷ ҷавоб надод. Он вақт Пилот ба ӯ мегӯяд: Намешунавӣ, чанд шаҳодат бар зидди ту медиҳанд? Ва ӯ ба вай ҳатто як калима ҷавоб надод, то ки раҳбар хеле ҳайрон шуд. Мувофиқи ҷашн, ҳоким одат дошт, ки ба мардум як маҳбусро озод кунад, кадомро онҳо мехостанд. Дар он вақт онҳо маҳбуси машҳуре доштанд, ки Бараббо ном дошт. Вақте онҳо ҷамъ шуда буданд, Пилот ба онҳо гуфт: Кадомро мехоҳед барои шумо озод кунам? Бараббосро ё Исои Масеҳ номидаро? Ӯ медонист, ки онҳо ӯро аз рӯи ҳасад таслим карда буданд. Вақте ки ӯ дар болои платформа нишаста буд, зани ӯ ба сӯяш фиристод ва гуфт: Ҳеҷ чиз ба ту ва ба он одил, зеро имрӯз дар хоб бисёр азоб

кашидам аз сабаби ӯ. Аммо кохинони калон ва пешсафон оммаҳоро қонеъ карданд, то ки онҳо Бараббосро дархост кунанд, вале Исоро нобуд кунанд. Раҳбар ҷавоб дода, ба онҳо гуфт: Кадомро мехоҳед аз ин ду нафарро ба шумо озод кунам? Онҳо гуфтанд: Барабборо. Пилот ба онҳо мегӯяд: Пас чӣ кор кунам бо Исо, ки Масеҳ номида мешавад? Ҳамаи онҳо ба ӯ мегӯянд: Дор оезон шавад! Аммо роҳбар гуфт: Вай чӣ бадӣ кардааст? Аммо онҳо бештар фарёд мезаданд ва мегуфтанд: Ба дор кашида шавад! Пилот дид, ки ҳеҷ чиз фоида намедиҳад, балки бештар ошӯб мешавад, об гирифт ва дастҳояшро пеши мардум шуст ва гуфт: Ман аз хуни ин одил бегуноҳам, шумо хоҳед дид. Ва ҳамаи мардум ҷавоб дода, гуфтанд: Хуни ӯ бар мо ва бар фарзандони мо бошад. Онгоҳ ӯ Бараббосро ба онҳо озод кард, вале Исоро тозиёна зада, дод то дар салиб кашида шавад.

Сипас сарбозони раҳбар Исоро гирифта, ба преториум бурданд ва тамоми когортро бар зидди ӯ ҷамъ карданд. Ва онҳо ӯро баркашида, ба ӯ либоси сурх пӯшонданд. Ва тоҷе аз хор бофта, онро бар сари ӯ гузоштанд ва нейе бар дасти рости ӯ, ва пеши ӯ зону зада, ба ӯ масхара карда, гуфтанд: Дуруд бар ту, эй подшоҳи яҳудиён! Ва туф карда ба ӯ, асои найро гирифтанд ва ба сари ӯ мезаданд. Ва вақте ки онҳо ӯро масхара карданд, ридоро аз ӯ канданд ва либосҳояшро ба ӯ пӯшонданд ва ӯро барои масліб кардан бурданд.

Баромада, онҳо одамеро аз Қӯрайна ба номи Симон ёфтанд

ва ӯро маҷбур карданд, то ки салибро бардорад. Ва онҳо ба ҷое омаданд, ки Голгота номида мешавад, яъне ҷои калласар номида мешавад. Онҳо ба ӯ сирко омехташуда бо заҳраи сафро доданд ва ӯ чашида, нахост бинӯшад. Вале ӯро масхкуб карда, либосҳои ӯро қуръа партофта тақсим карданд. Ва нишаста, ӯро дар он ҷо нигоҳ медоштанд. Ва онҳо болои сари ӯ сабаби ӯро навишташуда гузоштанд: Ин Исо, подшоҳи яҳудиён аст. Сипас бо ӯ ду дузд ба хачкаш мехӯранд, яке аз тарафи рост ва яке аз тарафи чап. Онҳое, ки аз он ҷо мегузаштанд, ба ӯ куфр мегуфтанд ва сарҳояшонро меҷунбонданд. Ва мегуфтанд: Он вайронкунандаи маъбад ва дар се рӯз бинокунанда, худро наҷот деҳ, агар писари Худо ҳастӣ, аз салиб фуроиҳ. Ҳамчунин кохинони калон низ ҳамроҳ бо китобдорон, калонсолон ва фарисиён масхара кунон мегуфтанд, Дигаронро наҷот дод, худашро наметавонад наҷот диҳад. Агар подшоҳи Исроил аст, ҳоло аз салиб фуромад ва мо ба ӯ бовар хоҳем кард. Ӯ ба Худо боварӣ кардааст, бигзор Ӯ ҳоло ӯро раҳоӣ диҳад, агар ӯро мехоҳад, зеро ки гуфт: Ман писари Худо ҳастам. Ҳамчунин дуздоне, ки бо ӯ ба салиб кашида шуда буданд, ӯро таъна мезаданд.

Аз соати шашум торикӣ бар тамоми замин фаро гирифт то соати нуҳум. Дар соати нуҳум Исо бо овози бузург фарёд зада, гуфт: Эли, Эли, лама сабахтани? ки маънояш ин аст: Худои ман, Худои ман, чаро маро тарк кардӣ? Баъзеҳо аз онҳое, ки онҷо истода буданд, шунида мегуфтанд, ки ин Илиёро меҳонад. Ва фавран яке аз онҳо давид ва ғунҷаеро

гирифт, онро бо сирко пур кард ва дар атрофи найе гузошта, ба ӯ нӯшонд. Аммо боқимондагон мегуфтанд: Бигзор, бубинем, агар Илиёс меояд барои наҷот додани ӯ. Аммо Исо боз бо овози бузург фарёд зада, рӯҳро раҳо кард. Ва нигоҳ кун, пардаи маъбад аз боло то поён ба ду қисм дарида шуд, ва замин ларзид ва сангҳо шикофта шуданд. Ва гӯрҳо кушода шуданд ва ҷасадҳои бисёре аз муқаддасони хуфта бархостанд, Ва баромада аз қабрҳо, баъд аз растохези ӯ даромаданд ба шаҳри муқаддас ва ба бисёр зоҳир шуданд. Аммо садбошӣ ва онҳое, ки бо ӯ Исоро нигоҳбонӣ мекарданд, вақте ки заминларза ва воқеаҳои рӯй додаро диданд, хеле тарсиданд ва гуфтанд: Ҳақиқатан ин Писари Худо буд. Вале дар он ҷо занҳои бисёре низ буданд, ки аз дур нигоҳ мекарданд, онҳое ки аз Ҷалил ба Исо пайравӣ карда, ба Ӯ хизмат мекарданд. Дар байни онҳо Марями Магдалинӣ буд, ва Марям, модари Ёқуб ва Юсуф, ва модари писарони Забадай.

Бегоҳ чун фаро расид, мард бойгате аз Аримотиё омад, ба номи Юсуф, ки ӯ низ шогирди Исо шуда буд, Ин шахс наздик омада, аз Пилот ҷасади Исоро дархост кард. Сипас Пилот фармон дод, ки ҷасад дода шавад. Ва Юсуф бадан гирифта, онро ба либоси канафии покиза печонд. Ва ӯ онро дар гӯри нави худ гузошт, ки дар санг бурида буд, ва санги бузургеро ба дари гӯр ғелонида, рафт. Дар он ҷо Марями Магдалина ва Марями дигар нишаста буданд, рӯ ба рӯи қабр.

Рӯзи баъдӣ, ки баъд аз тайёрӣ буд, роҳибони калон ва фарисиён назди Пилот ҷамъ шуданд Гуфтанд: Хӯҷаин, мо ёд кардем, ки он фиребгар ҳанӯз зинда буд гуфт: Баъд аз се рӯз бардошта мешавам. Пас фармон бидеҳ, ки қабр то рӯзи сеюм мустаҳкам карда шавад, мабодо шогирдони ӯ шабона омада, ӯро дуздӣ кунанд ва ба мардум гӯянд: Ӯ аз мурдагон бархост, ва гумроҳии охирин аз аввалин бадтар хоҳад буд. Пилот ба онҳо гуфт: Посбон доред, равед ва онро мустаҳкам кунед, чунон ки медонед. Онҳо рафта, қабрро муҳкам карданд ва сангро мӯҳр заданд ҳамроҳ бо посбонӣ.

28

Дер вақти шаббатҳо, ҳангоми субҳдамидан ба рӯзи якуми шаббатҳо, Марями Магдалина ва Марями дигар омаданд, то гӯрро бубинанд. Ва бубин, заминларзаи бузурге рух дод, зеро фариштаи Худованд аз осмон фурудомада, наздик шуда, сангро аз дар дурондохт ва бар болои он нишаст. Шакли ӯ чун барқ буд ва либоси ӯ монанди барф сафед буд. Аз тарси ӯ нигоҳбонон ларзида шуданд ва монанди мурдагон гардиданд. Вале фиришта ба занҳо ҷавоб дод: Шумо натарсед, зеро медонам, ки шумо Исои ба дор кашидашударо меҷӯед. Ӯ дар ин ҷо нест, зеро ки бархост, чунон ки гуфта буд. Биёед ва он ҷоеро бинед, ки дар он Худованд хобида буд. Ва зуд рафта, ба шогирдони ӯ гӯед, ки ӯ аз мурдагон бархост, ва бинед, ӯ пеш аз шумо ба Ҷалил меравад, дар он ҷо ӯро хоҳед дид. Бинед, ба шумо гуфтам.

Ва онҳо зуд аз қабр бо тарс ва шодии бузург баромада, давидаанд, то ба шогирдони ӯ хабар диҳанд. Чун онҳо мерафтанд, то ба шогирдони ӯ хабар диҳанд, ва бубинед, Исо ба онҳо пешомад ва гуфт: Шодӣ кунед. Онҳо наздик омада, пойҳои ӯро гирифтанд ва ба ӯ саҷда карданд. Он вақт Исо ба онҳо мегӯяд: Натарсед, равед ва ба бародарони ман хабар диҳед, то ки онҳо ба Ҷалил равонд ва дар он ҷо Маро бинонд.

Ҳангоми рафтани онҳо, инак, баъзе аз нигоҳбонон ба шаҳр омада, ба коҳинони калон ҳамаи воқеаҳоро хабар доданд. Ва онҳо бо калонсолон ҷамъ шуда, машварат гирифта, нуқраҳои бисёр ба сарбозон доданд ва гуфтанд, Гӯед, ки шогирдони ӯ шабона омада, ӯро дуздиданд, ҳангоме ки мо дар хоб будем. Ва агар ин бар ҳукмрон шунида шавад, мо ӯро қоне хоҳем кард ва шуморо бефикр хоҳем кард. Онҳо қитъаҳои нуқраро гирифта, чунон карданд, ки омӯхта шуда буданд. Ва ин сухан дар миёни яҳудиён то имрӯз паҳн шуд.

Ҳамон ёздаҳ шогирд ба Ҷалил рафтанд, ба он кӯҳе, ки Исо барои онҳо таъин карда буд. Ва вақте ӯро диданд, ба ӯ саҷда карданд, вале баъзеҳо шубҳа доштанд. Ва Исо наздик омада, ба онҳо сухан кард ва гуфт: Ба ман тамоми ихтиёр дар осмон ва бар замин дода шуд. Рафта, ҳамаи миллатҳоро шогирд кунед ва онҳоро ба номи Падар ва Писар ва Рӯҳи Муқаддас ғӯтаовар намоед. ба онҳо омӯзонед, ки ҳамаи он чизҳоеро, ки ман ба шумо фармон додам, нигоҳ доранд, ва инак ман бо шумо ҳастам дар

ҳамаи рӯзҳо то анҷоми давра. Омин.

Хуруҷ

1

Ин номҳои писарони Исроил мебошанд, ки ҳамроҳ бо падарашон Яқуб ба Миср дохил шуданд — ҳар яке бо тамоми хонадонаш дохил шуд. Рубен, Симеон, Леви, Яҳудо, Иссохор, Забулун, Бинёмин, Дан, ва Нафталӣ, Гад ва Ошер. Юсуф дар Миср буд, вале ҳамаи ҷонҳо аз Яъқуб ҳафтоду панҷ буданд. Юсуф мурд ва ҳамаи бародаронаш ва тамоми он насл. Писарони Исроил афзуданд ва зиёд шуданд ва бисёр гардиданд ва хеле-хеле қавӣ шуданд, ва замин онҳоро зиёд кард. Подшоҳи дигаре бар Миср бархост, ки Юсуфро намешинохт. Ӯ ба миллати худ гуфт: Бубинед, насли писарони Исроил анбӯҳи бузург аст ва аз мо қавитар аст. Биёед, пас бо ҳилагарӣ бо онҳо рафтор кунем, мабодо зиёд шаванд ва вақте ки ба мо ҷанг пеш ояд, онҳо низ ба душманон пайваста шаванд ва бар зидди мо ҷанг карда, аз замин берун раванд. Ва ӯ бар онҳо назоратчиёни корҳоро гузошт, то ки онҳоро дар корҳо азоб диҳанд. Ва онҳо барои Фиръавн шаҳрҳои мустаҳкам сохтанд: ҳам Пейсоро, ва

Рамесро, ва Онро, ки шаҳри Офтоб аст. Чунки онҳоро таҳқир мекарданд, ба ҳамон андоза зиёдтар мешуданд ва хеле-хеле қавӣ мегаштанд, ва мисриён аз писарони Исроил нафрат мекарданд. Ва мисриён писарони Исроилро бо зӯр зулм карданд. Ва онҳо зиндагии онҳоро азобнок мекарданд дар корҳои сахт, бо гил ва хиштсозӣ, ва ҳамаи корҳо дар майдонҳо, мувофиқи ҳамаи корҳое, ки онҳоро бо зӯроварӣ ба бардагӣ гирифта буданд.

Ва подшоҳи Мисриён ба домдорҳои Ибриён гуфт, ки номи яке аз онҳо Сепфора буд ва номи дуюм Фуа, Ва гуфт: Вақте ки ба ибриёнҳо қобилагӣ мекунед ва онҳо дар ҳоли таваллуд бошанд, агар нар бошад, онро кушед, агар мода бошад, онро зинда нигоҳ доред. Домдорон аз Худо тарсиданд ва он корро накарданд, ки подшоҳи Миср ба онҳо фармуда буд, ва кӯдакони нарро зинда нигоҳ доштанд. Подшоҳи Миср моморо даъват кард ва ба онҳо гуфт: Чаро шумо ин корро кардед ва кӯдакони нарро зинда нигоҳ доштед? Момоҳо ба Фиръавн гуфтанд: Занҳои ибронӣ монанди занҳои мисрӣ нестанд, зеро онҳо пеш аз он ки момоҳо ба назди онҳо биёянд, мезоянд ва зоидаанд. Худо ба момоҳо некӣ кард, ва мардум зиёд шуданд ва хеле қавӣ гардиданд. Чунки момоҳо аз Худо метарсиданд, барои худашон хонаҳо сохтанд. Фиръавн ба тамоми мардуми худ фармон дод ва гуфт: Ҳар писарбачаеро, ки аз ибриёнҳо таваллуд шавад, ба дарё андозед ва ҳар духтарбачаро зинда нигоҳ доред.

2

Касе аз қабилаи Лавӣ буд, ки яке аз духтарони Лавӣ-ро гирифт. Ва дар шиками гирифт ва писари зоид, вале чун ӯро зебо диданд, ӯро се моҳ пинҳон карданд. Чунки дигар наметавонистанд ӯро пинҳон кунанд, модараш сабаде гирифт ва онро бо қатрони асфалт молид ва кӯдакро дар он гузошт ва онро дар ботлоқ канори дарё ниҳод. Ва хоҳари ӯ аз дур нигоҳ мекард, то донад чӣ бар сари ӯ хоҳад омад.

Духтари Фиръавн барои ғусл кардан ба дарё фурӯд омад ва хизматгорони ӯ дар канори дарё мегузаштанд, ва вақте ки сабадро дар ботлоқ дид, хизматгорашро фиристод ва онро гирифт. Кушода, духтари Фиръавн кӯдаке гиряконро дар сабад дид ва ба ӯ раҳм кард ва гуфт: Ин аз кӯдакони ибриён аст. Ва хоҳари ӯ ба духтари Фиръавн гуфт: Мехоҳӣ, ки барои ту занеро ширдиҳандаро аз ибриёнҳо даъват кунам, ва ӯ ба ту кӯдакро ширдиҳад? Духтари Фиръавн гуфт: Биров. Духтари ҷавон рафта, модари кӯдакро даъват кард. Духтари Фиръавн ба ӯ гуфт: Ин кӯдакро барои ман нигоҳ дор ва ба ман ӯро шир деҳ, ман ба ту музд хоҳам дод. Зан кӯдакро гирифт ва ӯро шир дод. Вақте ки кӯдак калон шуд, ӯро ба духтари Фиръавн оварда, ва ӯ барои вай писар шуд, ва ӯ номи ӯро Мӯсо гузошт ва гуфт: Ман ӯро аз об баровардам.

Шуд чунин, ки дар он рӯзҳои бисёр, Мӯсо бузург шуда, ба наздики бародарони худ, писарони Исроил баромад, ва

заҳмати онҳоро фаҳмида, одами мисриеро дид, ки иброниеро, аз бародарони худ, аз писарони Исроил мезад. Атрофро нигоҳ карда, инҷо ва онҷо ҳеҷ касро надид, ва мисриро зада, ӯро дар рег пинҳон кард. Баромада шуда дар рӯзи дуюм, ду мард яҳудиро мебинад, ки ҷанг мекунанд ва ба он касе, ки гуноҳ мекунад, мегӯяд: Чаро ту ҳамсояатро мезанӣ? Вале ӯ гуфт: Кӣ туро ҳокими ва қозӣ бар мо таъин кард? Оё мехоҳӣ маро кушта, ҳамон тарзе ки дирӯз он мисриро куштӣ? Вале Мусо тарсид ва гуфт: Агар ин тавр ин калима ошкор шуда аст. Фиръавн ин суханро шунид ва кӯшид Мӯсоро кушад. Мӯсо аз назди Фиръавн дур шуд ва дар замини Мадиём зист, ва чун ба замини Мадиём омад, бар сари чоҳ нишаст. Ба кохини Мадиам ҳафт духтар буд, ки гӯсфандони падарашон Иёторро мечаронданд, ва онҳо омада об мекашиданд, то ҳавзҳоро пур карданд, то гӯсфандони падарашон Иёторро об диҳанд. Омада шуда, чӯпонон онҳоро мебаровардand, вале Мӯсо бархоста, онҳоро раҳонид ва барои онҳо об кашид ва гӯсфандони онҳоро об дод. Онҳо ба Рағуил, падари худ омаданд, ва ӯ ба онҳо гуфт: Чаро имрӯз шитобзада омадед? Онҳо гуфтанд: Марди мисрӣ моро аз чӯпонон наҷот дод ва барои мо об кашид ва ба гӯсфандони мо об дод. Ва ӯ ба духтаронаш гуфт: Куҷост? Чаро мардро тарк кардед? Ӯро даъват кунед, то нон хӯрад. Мусо назди ин мард ҷойгир шуд ва ӯ духтари худ Сипфораро ба Мусо ба зан дод. Зан ҳомиладор шуда, писар зоид ва Мӯсо номи ӯро Ҷершом гузошт ва гуфт, ки ман мусофир ҳастам дар замини бегона. Баъд аз он рӯзҳои бисёр, подшоҳи Миср мурд ва писарони Исроил аз корҳо

нола карданд ва фарёд зананд, ва фарёди онҳо аз корҳо ба Худо боло рафт. Ва Худо нолаи онҳоро шунид ва Худо аҳди худро бо Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб ба ёд овард. Ва Худо ба писарони Исроил нигоҳ кард ва ба онҳо маълум шуд.

3

Ва Мӯсо гӯсфандони Иотор, хусури ӯ, кохини Мадиам-ро мечаронд ва гӯсфандонро ба биёбон бурд ва ба кӯҳи Хӯриб омад. Ба ӯ Фиристодаи Худованд дар шуълаи оташ аз бута пайдо шуд, ва ӯ дид, ки бута дар оташ мешавад сӯхта, вале бута сӯхта нашуд. Мусо гуфт: Мегузарам ва ин рӯъёи бузургро хоҳам дид, ки чаро бутта намесӯзад. Чун Худованд дид, ки ӯ барои дидан наздик меояд, Худованд ӯро аз бутта даъват кард ва гуфт: Мусо, Мусо! Вале ӯ гуфт: Чӣ ҳаст? Вале ӯ гуфт: Ба ин ҷо наздик нашав, кафшҳоятро аз пойҳоят дарор, зеро ҷое, ки ту дар он истодаӣ, замини муқаддас аст. Ва гуфт: Ман Худои падари ту ҳастам, Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб. Мусо рӯи худро баргардонд, зеро метарсид, ки ба Худо нигоҳ кунад. Худованд ба Мусо гуфт: Ман азобу зулми қавми худро, ки дар Миср ҳастанд, дидаам ва фарёди онҳоро аз даст назоратчиёни кор шунидаам, зеро дарди онҳоро медонам. Ва ман фуромадам, то онҳоро аз дасти мисриён раҳоӣ диҳам ва онҳоро аз он замин баровардам ва онҳоро ба замини неку фаровон дароварам, ба замине, ки шир ва асал равон аст, ба ҷои канъониён ва ҳиттиён ва амуриён ва фаризиён ва

гиргошиён ва ҳивиён ва ябусиён. Ва ҳоло нигоҳ кун, фарёди писарони Исроил ба ман расидааст ва ман ситамеро, ки мисриён бар онҳо мекунанд, дидаам. Ва акнун биё, Ман туро ба назди Фиръавн, подшоҳи Миср мефиристам, ва ту қавми Маро, писарони Исроилро аз замини Миср берун хоҳӣ овард.

Ва Мусо ба Худо гуфт: Ман кӣ ҳастам, ки ба Фиръавни подшоҳи Миср равам ва писарони Исроилро аз замини Миср берун оварам? Худо ба Мусо гуфт ва фармуд, ки Ман бо ту хоҳам буд, ва ин барои ту нишона аст, ки Ман туро мефиристам: вақте ки ту қавми Маро аз Миср берун оварӣ, шумо ба Худо дар ин кӯҳ хизмат хоҳед кард. Ва Мусо ба Худо гуфт: Ине, ман ба писарони Исроил мебароям ва ба онҳо мегӯям, ки Худои падарони мо маро ба шумо фиристодааст. Онҳо аз ман мепурсанд: Номи Ӯ чист? Ман ба онҳо чӣ гӯям? Ва Худо ба Мӯсо гуфт: Ман Ҳастанда ҳастам. Ва гуфт: Ҳамин тавр ба писарони Исроил хоҳӣ гуфт: Ҳастанда маро ба сӯи шумо фиристодааст. Ва Худо боз ба Мусо гуфт: Ин тавр ба писарони Исроил хоҳӣ гуфт: Худованди Худои падарони мо, Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб маро ба сӯи шумо фиристодааст. Ин номи ҷовидонии ман аст ва ёдгории ман барои наслҳо. Омада, бинобар ин, шӯрои калонсолони писарони Исроилро ҷамъ кун ва ба онҳо гӯй: Худованд Худои падарони мо ба ман зоҳир шудааст, Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб, гуфта: Ман шуморо бо зиёрат зиёрат кардаам ва ҳар чӣ ба шумо дар Миср рӯй додааст.

Ва гуфт: Ман шуморо аз азоби мисриён боло хоҳам овард ба замини канъониён, ҳиттиён, амуриён, фиризиён, гиргошиён, ҳивиён ва ябусиён, ба замине, ки шир ва асал ҷорист. Ва онҳо овози туро хоҳанд шунид, ва ту ва шӯрои калонсолони Исроил ба сӯи Фиръавн подшоҳи Миср хоҳед даромад, ва ба ӯ хоҳӣ гуфт: Худои ибриён моро даъват кардааст, пас мо роҳи се рӯза ба биёбон хоҳем рафт, то ба Худои худ қурбонӣ кунем. Ман медонам, ки Фиръавн, подшоҳи Миср, шуморо рафтан нахоҳад гузошт, агар бо дасти қавӣ набошад. Ва дастро дароз карда, Мисриёнҳоро бо ҳамаи моҷизоҳои худ, ки дар миёни онҳо ба ҷо хоҳам овард, хоҳам зад, ва баъд аз ин ӯ шуморо хоҳад фиристод. Ва Ман ба ин қавм пеш аз мисриён лутф хоҳам дод, вақте ки шумо равед, холӣ дастон нахоҳед рафт. Аммо ҳар зан аз ҳамсояш ва ҳамхонааш зарфҳои нуқра ва тилло ва либос хоҳад хост, ва шумо онҳоро бар писарон ва духтаронатон мепӯшонед ва мисриёнро ғорат мекунед.

4

Мӯсо ҷавоб дод ва гуфт: Агар онҳо ба ман бовар накунанд ва ба овози ман гӯш надиҳанд, зеро онҳо хоҳанд гуфт, ки Худо ба ту пайдо нашудааст, чӣ ба онҳо гӯям? Худованд ба ӯ гуфт: Ин чӣ аст, ки дар дасти ту ҳаст? Ӯ гуфт: Асо. Ва гуфт: Онро ба замин партоб, ва ӯ онро ба замин партофт, ва он мор шуд, ва Мусо аз он гурехт. Ва Худованд ба Мусо гуфт: Дасти худро дароз кун ва думро бигир. Пас ӯ дасти худро

дароз кард ва думро гирифт, ва он дар дасти ӯ асо шуд. То ки онҳо ба ту бовар кунанд, ки ба ту Худои падарони онҳо зоҳир шудааст, Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб. Худованд боз ба ӯ гуфт: Дасти худро ба синаат биёвар, ва ӯ дасти худро ба синааш биёварид, ва дасти худро аз синааш бароварда, ва дасти ӯ монанди барф шуд. Ва боз гуфт: Дасти худро ба синаат биёвар, ва ӯ дасти худро ба синааш биёварид, ва онро аз синааш бароварда, ва боз он ба ранги гӯшташ баргашт. Агар ба ту бовар накунанд ва ба овози аломати аввал гӯш надиҳанд, онҳо ба овози аломати дуюм ба ту бовар хоҳанд кард. Ва хоҳад буд, агар онҳо ба ту бовар накунанд ба ин ду нишонаҳо ва на ҳам ба овози ту гӯш надиҳанд, ту аз оби дарё хоҳӣ гирифт ва бар хушкӣ хоҳӣ рехт, ва об, ки ту аз дарё мегирӣ, бар хушкӣ хун хоҳад шуд. Мусо ба Худованд гуфт: Илтимос мекунам, Худованд, на пеш аз дирӯз ва на пеш аз парирӯз қобил будам, ва на аз он вақте, ки Ту бо бандаат сухан гуфтан оғоз кардӣ, ман заифовоз ва сустзабон ҳастам. Худованд ба Мусо гуфт: Кӣ ба одам даҳон дод? Ва кӣ душнаво ва карро, бинанда ва кӯрро офарид? Оё не Ман, Худо? Ва акнун биров, ва ман даҳони туро кушоям ва ба ту таълим диҳам он чӣ бояд бигӯӣ. Ва Мусо гуфт: Илтимос, Худованд, дигар касеро таъин кун, ки тавонад, онро ки фиристодан мехоҳӣ. Ва Худованд хашмгин шуда бо ғазаб бар Мусо гуфт: Оё бародарат Ҳорун Лавӣ нест? Медонам, ки худ ӯ ба ту сухан хоҳад гуфт, ва инак ӯ барои пешвози ту берун меояд, ва туро дида, дар дили худ шод хоҳад шуд. Ва ту ба ӯ хоҳӣ гуфт ва суханҳои маро ба даҳони ӯ хоҳӣ гузошт, ва ман даҳони туро ва

даҳони ӯро хоҳам кушод ва ба шумо хоҳам омӯхт, ки чӣ бояд кунед. Ва ӯ ба ту бо мардум сухан хоҳад гуфт, ва ӯ даҳони ту хоҳад буд, ту аммо барои ӯ дар назди Худо хоҳӣ буд. Ва асои ин, ки ба мор табдил шудааст, дар дасти худ хоҳӣ гирифт, ки бо он аломатҳоро анҷом хоҳӣ дод.

Мӯсо рафт ва ба сӯи хусураш Иётор баргашт ва гуфт: Ман хоҳам рафт ва ба сӯи бародаронам, ки дар Миср ҳастанд, баргардам ва бубинам, ки оё онҳо ҳанӯз зиндаанд. Ва Иётор ба Мӯсо гуфт: Саломат биров. Баъд аз он рӯзҳои бисёр, подшоҳи Миср вафот кард. Худованд дар Мадиам ба Мусо гуфт: Биравед, ба Миср равед, зеро ҳамаи онҳое, ки ҷони туро меҷустанд, мурдаанд. Мусо занаш ва фарзандонашро гирифта, онҳоро бар ҳайвонҳои боркаш савор кард ва ба Миср баргашт, ва Мусо асои Худоро дар дасти худ гирифт. Худованд ба Мусо гуфт: Вақте ки ту ба Миср бармегардӣ, ҳамаи моъҷизаҳоеро, ки ба дастони ту додаам, пеши Фиръавн анҷом деҳ. Аммо Ман дили ӯро сахт хоҳам кард ва ӯ қавмро раҳо нахоҳад кард. Ту аммо ба Фиръавн хоҳӣ гуфт: Худованд чунин мегӯяд: Исроил писари нахустзодаи Ман аст. Ман ба ту гуфтам, қавми маро озод кун, то ба Ман ибодат кунанд. Агар нахоҳӣ онҳоро озод кунӣ, пас бидон, ки Ман писари нахустинзодаи туро хоҳам кушт. Шуд ки дар роҳ дар ҷои истироҳат Фариштаи Худованд ба ӯ вомехӯрд ва мехост ӯро бикушад. Ва Сиппора сангчае гирифта, писари худро сунат кард ва ба пойҳои ӯ афтод ва гуфт: Хуни сунати фарзанди ман истодааст. Ва ӯ аз назди вай рафт, зеро гуфт: Хуни суннати фарзанди ман истода

шуд. Худованд ба Ҳорун гуфт: Барои пешвози Мусо ба биёбон рав. Ва ӯ рафт ва дар кӯҳи Худо бо ӯ вомехӯрд ва онҳо якдигарро бӯсиданд. Ва Мусо ба Ҳорун ҳамаи сухананҳои Худовандро, ки фиристода буд, ва ҳамаи калимаҳоеро, ки ба ӯ фармон дода буд, хабар дод. Мӯсо ва Ҳорун рафтанд ва шӯрои калонсолони писарони Исроилро ҷамъ карданд. Ва Ҳорун ҳамаи ин суханҳоро гуфт, ки Худо ба Мусо гуфта буд, ва нишонаҳоро пеши мардум нишон дод. Ва мардум бовар карданд ва шод шуданд, ки Худо писарони Исроилро дидор кард ва ранҷи онҳоро дид, ва мардум хам шуда саҷда карданд.

5

Ва баъд аз ин воқиаҳо Мусо ва Ҳорун ба назди Фиръавн дохил шуданд ва ба ӯ гуфтанд: Худованди Худои Исроил чунин мегӯяд: қавми Маро фиристон, то ки дар биёбон барои Ман ҷашн гиранд. Ва Фиръавн гуфт: Кӣ аст, ки ман ба овози ӯ гӯш кунам, то ки писарони Исроилро бифиристам? Ман Худовандро намешиносам ва Исроилро намефиристам. Ва онҳо ба ӯ мегӯянд: Худои ибриёниён моро даъват кардааст, пас мо роҳи се рӯза ба биёбон меравем, то ба Худованди Худои худ қурбонӣ кунем, то ки марг ё қатл ба мо вохӯрад. Ва подшоҳи Миср ба онҳо гуфт: Чаро Мусо ва Ҳорун мардумро аз корҳояшон мегардонед? Ҳар яке аз шумо ба корҳои худ биравед. Ва Фиръавн гуфт: Бубин, акнун мардум зиёд шудаанд, пас онҳоро аз

корҳояшон бозмедорем. Фиръавн ба сардоронҳои кор аз мардум ва ба дабиронҳо фармон дод ва гуфт, Дигар шумо ба мардум барои хишт сохтан кох намедиҳед, монанди дирӯз ва парирӯз, балки худашон раванд ва барои худашон кох гирд оваранд. Ва тартиби хиштсозиро, ки онҳо худашон мекунанд, мувофиқи ҳар рӯз бар онҳо гузор, ҳеҷ чизро нахоҳӣ гирифт, зеро онҳо дар фароғатанд, аз ин сабаб фарёд кардаанд, гуфта: Бархезем ва ба Худои мо қурбонӣ кунем. Бигзор корҳои ин мардумон санҷида шавад ва онҳо дар бораи ин нигарон бошанд ва дар бораи сухани беҳуда нигарон набошанд.

Сарпарастон ва котибон онҳоро шитоб мекарданд ва ба мардум мегуфтанд: Фиръавн чунин мегӯяд: дигар ба шумо кохпӯшон намедиҳам. Худатон шумо равон ҷамъ кунед барои худатон кохҳо, аз ҳар куҷо ки ёбед, зеро аз тартиби шумо ҳеҷ чиз гирифта намешавад. Ва мардум дар тамоми замини Миср пароканда шуданд, то пӯшол ҷамъ кунанд барои хоса. Аммо назоратчиҳо онҳоро шитоб медоданд ва мегуфтанд: Корҳои муқарраршударо ҳар рӯз анҷом диҳед, ҳамчунон ки вақте кулух ба шумо дода мешуд. Ва китобатҳои насли писарони Исроил, ки бар онҳо таъин карда шуда буданд, аз ҷониби назоратчиёни Фиръавн тозона заданд ва гуфтанд: Чаро шумо саҳмҳои худро дар хиштсозӣ чунон дирӯз ва парирӯз ва имрӯз анҷом надодед? Котибони писарони Исроил дохил шуда, ба сӯи Фиръавн фарёд карданд ва гуфтанд: Чаро ту ин тавр бо хизматкорони худат рафтор мекунӣ? Кох ба хизматгорони

ту дода намешавад, ва ба мо мегӯянд, ки хишт бисозем, ва инак хизматгорони ту тозона зада шудаанд, пас ту ба халқи худ ситам хоҳӣ кард. Ва ӯ ба онҳо гуфт: Шумо танбал ҳастед, танбалон ҳастед! Аз ҳамин сабаб шумо мегӯед: Биёед равем ва ба Худои худ қурбонӣ кунем. Акнун пас рафта, кор кунед, зеро кох ба шумо дода намешавад ва шумо бояд миқдори муқарраршудаи хиштро тайёр кунед. Дабирони писарони Исроил худро дар бадиҳо мешуданд ва мегуфтанд: Шумо миқдори муқаррари хиштсозии ҳар рӯзро тарк намекунед. Онҳо бо Мӯсо ва Ҳорун вомӯхтанд, ки барои пешвози онҳо меомаданд, вақте ки онҳо аз назди Фиръавн баромада буданд. Ва ба онҳо гуфтанд: Худо шуморо бинад ва ҳукм кунад, зеро шумо бӯи моро пеши Фиръавн ва пеши хизматгорони ӯ нафратангез кардед ва шамшер ба дастони ӯ додед, то моро кушад. Мусо ба сӯи Худованд баргашт ва гуфт: Илтимос мекунам, Худованд, чаро Ту ба ин мардум бадӣ кардӣ? Ва барои чӣ маро фиристодӣ? Ва аз вақте ки ман ба сӯи Фиръавн рафтам, то ба номи Ту гап занам, ӯ ба ин мардум азоб дод ва Ту мардуми Худро раҳоӣ накардӣ.

6

Ва Худованд ба Мусо гуфт: Акнун хоҳӣ дид, ки Ман бо Фиръавн чӣ хоҳам кард, зеро бо дасти қавӣ ӯ онҳоро хоҳад фиристод ва бо бозуи баланд онҳоро аз замини худ хоҳад бароварда. Худо ба Мусо сухан гуфт ва ба ӯ фармуд: Ман

Парвардигорам. Ва Ман ба Иброҳим ва Исҳоқ ва Яъқуб пайдо шудам, Худои онҳо будаам, ва номи Худовандии Худоро ба онҳо фаҳмонда набудам. Ва Ман аҳди Худро бо онҳо барпо кардам, то ки ба онҳо замини канъониёнро диҳам, замине ки онҳо дар он мусофират карда буданд ва дар он зиндагӣ карда буданд. Ва Ман ноилаи писарони Исроилро шунидам, ки мисриён онҳоро ба бандагӣ гирифтаанд, ва аҳди шуморо ба ёд овардам. Биро, ба писарони Исроил гуфтам ва гуфтам: Ман Худованд ҳастам ва шуморо аз қудрати мисриён берун хоҳам овард, ва шуморо аз бандагӣ раҳоӣ хоҳам дод, ва шуморо бо бозуи баланд ва ҳукми бузург озод хоҳам кард. Ва Мен шуморо барои Худам қавм мегирам ва Худои шумо мешавам, ва шумо медонед, ки Ман Худованд, Худои шумоам, ки шуморо аз зулми мисриён баровардам. Ва Ман шуморо ба он замине оварам, ки барои додани он ба Иброҳим ва Исҳоқ ва Яъқуб дасти Худро дароз кардам, ва онро ба шумо ба мерос медиҳам, Ман Худованд. Мусо чунин ба писарони Исроил сухан гуфт, вале онҳо ба Мусо гуш накарданд аз дилтангӣ ва аз корҳои сахт. Худованд ба Мусо гуфт ва фармуд: Дохил шав ва ба Фиръавн, подшоҳи Миср, сухан кун, то ки ӯ писарони Исроилро аз замини худ фиристад. Мусо дар пешгоҳи Худованд сухан гуфт ва гуфт: Бубин, писарони Исроил ба ман гӯш накарданд, пас чӣ тавр Фиръавн ба ман гӯш хоҳад кард? Ман бемантиқам. Худованд ба Мусо ва Ҳорун гуфт ва ба онҳо фармуд, ки ба Фиръавн, подшоҳи Миср равед, то писарони Исроилро аз замини Миср фиристонанд.

Ва ин сарварони хонаҳои падарии онҳо, писарони Рӯбин, нахустзодаи Исроил: Ҳанӯх, ва Фаллӯс, Асрон ва Хармӣ, ин хешовандии Рӯбин. Ва писарони Шимъон: Ямуил, ва Ямайм, ва Авд, ва Яхайн, ва Саар, ва Саул, ки аз зани канъонӣ буд, инҳо оилаҳои писарони Шимъон. Ва ин номҳои писарони Леви аз рӯи хешовандии онҳо: Гедсон, Каат ва Мерареи, ва солҳои зиндагии Леви сад си ҳафт. Ва инҳо писарони Гедсон: Лобенеи ва Семееи, хонаҳои оилаҳои онҳо. Ва писарони Коҳот: Амром ва Иссоор, Ҳеброн ва Озеиел, ва солҳои зиндагии Коҳот сад ва сӣ ва се сол. Ва писарони Мерарӣ, Маҳлӣ ва Мушӣ. Инҳо хонаҳои падарони Левӣ мувофиқи хешовандии онҳо. Ва Амрон Юхабедро, духтари бародари падараш, барои худ ба занӣ гирифт ва барои ӯ Ҳорун ва Мусо ва Марям, хоҳари онҳоро зоид, ва солҳои зиндагии Амром сад си ду сол буд. Ва писарони Иссаар: Қореҳ, Нафек ва Зехрӣ. Ва писарони Ӯзиел: Мисаел, Елисафан ва Сегреӣ. Ҳорун Элисабетро, духтари Аминадаб ва хоҳари Наҳшонро, ба занӣ гирифт ва ӯ барои вай Надаб, Абиуд, Элеазар ва Итамарро зоид. Писарони Қӯраҳ: Асир, ва Элқана, ва Абиасар; инҳо насабҳои Қӯраҳ мебошанд. Ва Элеазар, писари Ҳорун, яке аз духтарони Футиелро ба занӣ гирифт ва ӯ барои вай Финеҳосро зоид. Инҳо сарони оилаҳои Лавиён мувофиқи наслҳои онҳо мебошанд. Ин Ҳорун ва Мусо ҳастанд, ки Худо ба онҳо гуфт писарони Исроилро бо қувваи онҳо аз замини Миср баровардан. Инҳо ҳамон касоне ҳастанд, ки бо Фиръавн, подшоҳи Миср, сухан гуфтанд ва писарони Исроилро аз замини Миср баровардаанд — худаш Ҳорун ва

Мусо. Дар рӯзе ки Худованд бо Мусо дар замини Миср сухан гуфт. Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва фармуд: Ман Худованд ҳастам, бо Фиръавн, подшоҳи Миср, он чизеро ки Ман ба ту мегӯям, бигӯй. Ва Мусо пеши Худованд гуфт: Ин ман заифовоз ҳастам, ва чӣ тавр Фиръавн маро хоҳад шунид?

7

Ва Худованд ба Мӯсо гуфт: Бубин, Ман туро барои Фиръавн худо қарор додаам ва бародарат Ҳорун паёмбари ту хоҳад буд. Ту вале ба ӯ ҳама он чизҳоеро, ки ба ту фармон медиҳам, гап хоҳӣ зад, вале Ҳорун, бародари ту, ба Фиръавн гап хоҳад зад, то ки писарони Исроилро аз замини ӯ фиристад. Ман аммо дили Фиръавнро сахт хоҳам кард ва нишонаҳо ва мӯъҷизаҳои худро дар замини Миср зиёд хоҳам кард. Ва Фиръавн ба шумо гӯш нахоҳад дод, ва Ман дасти Худро бар Миср хоҳам гузошт ва қавми Худро, писарони Исроилро, бо қувваи Худ аз замини Миср бо интиқоми бузург берун хоҳам овард. Ва ҳамаи мисриён хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам, вақте ки дасти Худро ба Миср дароз кунам ва писарони Исроилро аз миёни онҳо берун оварам. Мусо ва Ҳорун ҳамон тавр кард, ки Худованд ба онҳо фармон дода буд. Мусо ҳаштод сола буд, Ҳорун бародараш ҳаштоду се сола буд, вақте ки бо Фиръавн сухан гуфт. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун гуфт ва фармуд: Ва агар Фиръавн ба шумо сухан кунад ва гӯяд: Ба

мо нишона ё мӯъҷиза диҳед, ба бародарат Ҳорун гӯй: Ҳассаро гир ва онро пеши Фиръавн ва пеши хизматгорони ӯ ба замин афкан, ва он аждаҳо хоҳад шуд. Мӯсо ва Ҳорун ба пешгоҳи Фиръавн ва хизматгорони ӯ дарёфтанд ва чунон карданд, ҳамчунон ки Худованд ба онҳо фармуда буд, ва Ҳорун асоро ба пешгоҳи Фиръавн ва пешгоҳи хизматгорони ӯ партофт ва он аждаҳо гардид. Фиръавн софистон ва соҳирони Мисрро даъват кард, ва афсунгарони мисрӣ низ бо афсунҳои худ ҳамин тавр карданд. Ва ҳар кас асои худро партофт, ва онҳо ба аждаҳоҳо табдил шуданд, ва асои Ҳорун асоҳои онҳоро фурӯ бурд. Ва дили Фиръавн ғолиб омад, ва ӯ ба онҳо гӯш накард, чунон ки Худованд ба онҳо фармуда буд.

Худованд ба Мусо гуфт: Дили Фиръавн сахт шудааст, то қавмро нафиристад. Субҳ ба сӯи Фиръавн биров, ине ӯ ба об мебарояд, ва ту ӯро дар лаби дарё пешвоз мекунӣ, ва асое, ки ба мор табдил шуда буд, дар дасти худ мегирӣ. Ва ту ба ӯ хоҳӣ гуфт: Худованди Худои ибриёнҳо маро ба ту фиристодааст ва гуфтааст: қавми маро бифирист, то дар биёбон ба Ман хизмат кунанд, ва инак, то ҳол ту гӯш накардаӣ. Инро мегӯяд Худованд: Аз ин шумо хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам. Бинед, Ман бо асое, ки дар дасти Ман аст, ба обе, ки дар дарё аст, мезанам ва он ба хун табдил хоҳад шуд. Ва моҳиҳое, ки дар дарё ҳастанд, хоҳанд мурд, ва дарё бӯй хоҳад кард, ва мисриён наметавонанд об аз дарё бинӯшанд. Худованд ба Мусо гуфт: Ба бародарат Ҳорун бигӯ, асоятро ба дасти худ гир ва дастатро бар обҳои

Миср, бар дарёҳои онҳо, бар каналҳои онҳо, бар ботлоққҳои онҳо ва бар ҳар об ҷамъшудаи онҳо дароз кун, ва он хун хоҳад шуд. Ва хун дар тамоми замини Миср, дар чӯбҳо ва дар сангҳо шуд. Ва онҳо чунин кардаанд Мӯсо ва Ҳорун, чунон ки Худованд ба онҳо фармуд, ва асои худро бардошта, обро, ки дар дарё буд, пеши Фиръавн ва пеши хизматгорони ӯ зад, ва ҳамаи обро, ки дар дарё буд, ба хун табдил дод. Ва моҳиҳое, ки дар дарё буданд, мурданд, ва дарё бӯй бад кард, ва мисриён наметавонистанд об аз дарё нӯшанд, ва хун дар тамоми замини Миср буд. Вале ҷодугарони мисрӣ низ ҳамин тавр бо ҷодугариҳои худ кардаанд, ва дили Фиръавн сахт гардид, ва ӯ ба онҳо гӯш накард, чунон ки Худованд гуфта буд. Баргашта шуда, вале Фиръавн ба хонаи худ дохил шуд ва на ақли худро ба ин таваҷҷуҳ дод ва на бар ин чиз. Ҳама мисриён гирдогирди дарё кандиданд, то ки об нӯшанд, ва онҳо наметавонистанд аз дарё об нӯшанд. Ва ҳафт рӯз ба анҷом расиданд, баъд аз он ки Худованд дарёро зад.

Худованд ба Мусо гуфт: Назди Фиръавн дарой ва ба ӯ бигӯ, Худованд чунин мефармояд: қавми Маро озод кун, то ки ба Ман ибодат кунанд. Агар ту намехоҳӣ онҳоро равона кунӣ, бубин, ман ҳамаи ҳудудҳои туро бо қурбоққаҳо мезанам. Ва дарё қурбоққаҳоро баровардан хоҳад кард, ва онҳо баромада ба хонаҳои ту, ва ба анборҳои хобгоҳҳои ту, ва бар рӯи бистарҳои ту, ва ба хонаҳои хизматгорони ту, ва мардуми ту даромадан хоҳанд, ва дар хамирдонҳои ту, ва дар танурҳои ту хоҳанд буд. Ва қурбоққаҳо бар ту ва бар

хизматгорони ту ва бар мардуми ту мебароянд.

8

Худованд ба Мусо гуфт: Ба бародарат Ҳорун бигӯ, ки асоятро бо дасташ ба сӯи рӯдҳо, ҷӯйҳо ва ботлоқҳо дароз кунад ва қурбоққаҳоро боло оварад. Ва Ҳорун дасташ бар обҳои Миср кашид ва қурбоққаҳоро боло овард, ва қурбоққа боло омад ва замини Мисрро пӯшонд. Ҷодугарони мисрӣ низ бо ҷодугариҳои худ ҳамин корро карданд ва қурбоққаҳоро ба замини Миср оварданд. Ва Фиръавн Мусо ва Ҳорунро даъват кард ва гуфт: Барои ман назди Худованд дуо кунед, то қурбоққаҳоро аз ман ва аз қавми ман дур созад, ва ман онҳоро хоҳам фиристод, то ба Худованд қурбонӣ кунанд. Мусо ба Фиръавн гуфт: Барои ман муқаррар кун, кай барои ту ва хизматкоронат ва қавмат дуо кунам, то қурбоққаҳоро аз ту ва аз қавмат ва аз хонаҳоятон нобуд кунам, ҷуз он ки дар дарё боқӣ монанд. Вай гуфт: Ба фардо. Пас гуфт: Чунон ки ту гуфтаӣ, то бидонӣ, ки ҷуз Худованд дигаре нест. Ва қурбоққаҳо аз ту ва аз хонаҳои шумо ва аз ҳавлиҳо ва аз хизматгорони ту ва аз қавми ту бардошта хоҳанд шуд, ҷуз дар дарё боқӣ хоҳанд монд. Мусо ва Ҳорун аз назди Фиръавн баромаданд ва Мусо ба сӯи Худованд дар бораи қурбоққаҳо фарёд кард, чунон ки Фиръавн қарор дода буд. Худованд чунон кард, ки Мусо гуфта буд, ва қурбоққаҳо аз хонаҳо, аз ҳавлиҳо ва аз заминҳо мурданд. Ва онҳоро тӯдаҳо-тӯдаҳо ҷамъ карданд ва замин бӯй гирифт. Вале

Фиръавн дид, ки осоиш шудааст, дили ӯ вазнин шуд ва ӯ ба онҳо гӯш надод, чунон ки Худованд гуфта буд. Худованд ба Мусо гуфт: Ба Ҳорун бигӯ, ки асои худро бо дасташ дароз кунад ва ба хоки замин зад, ва пашшаҳо дар байни одамон ва дар байни чорпоён ва дар тамоми замини Миср пайдо хоҳанд шуд. Пас Ҳорун бо даст асоро дароз кард ва ба хоки заминро зад, ва пашшаҳо дар одамон ва чорпоён пайдо шуданд, ва дар ҳамаи хоки замин пашшаҳо пайдо шуданд. Ҷодугарон низ ҳамчунин бо ҷодугариҳои худ кӯшиш карданд, ки пашшаҳоро баровардан, вале натавонистанд, ва пашшаҳо ҳам дар одамон ва ҳам дар чорпоён пайдо шуданд. Пас ҷодугарон ба Фиръавн гуфтанд: Ин ангушти Худост, ва дили Фиръавн сахт шуд ва ӯ ба онҳо гӯш накард, чунон ки Худованд гуфта буд. Худованд ба Мусо гуфт: Субҳи барвақт бархез ва пеши Фиръавн истод, ва ин ӯ ба об берун хоҳад омад, ва ба ӯ хоҳӣ гуфт: Худованд чунин мегӯяд: қавми маро фиристод, то дар биёбон ба Ман хизмат кунанд. Агар на мехоҳӣ қавми маро фиристодӣ, бинед, ман магаси сагро бар ту ва бар хизматгорони ту ва бар қавми ту ва бар хонаҳои шумо мефиристам, ва хонаҳои мисриён аз магаси саг пур хоҳанд шуд, ва ҳамчунин замине, ки онҳо дар он ҳастанд. Ва Ман дар он рӯз замини Ҷесемро, ки қавми Ман дар он ҳаст, ҷалолу шукӯҳ хоҳам кард, ки дар он ҷо магаси саг нахоҳад буд, то ки бидонӣ, ки Ман Худованд, Худои тамоми замин ҳастам. Ва Ман фарқ хоҳам гузошт байни қавми Худ ва қавми ту, ва фардо ин бар замин хоҳад буд. Худованд ҳамин тавр кард ва анбӯҳи магасҳои саг ба хонаҳои Фиръавн, ба хонаҳои

хизматгорони ӯ ва ба тамоми замини Миср омаданд ва замин аз магасҳои саг вайрон шуд.

Фиръавн Мусо ва Ҳорунро хонд ва гуфт: Биёед ва ба Худованди Худои худ дар ин замин қурбонӣ кунед. Ва Мусо гуфт: Чунин кардан мумкин нест, зеро мо ифлосиҳои мисриёнро ба Худованди Худои худ қурбонӣ хоҳем кард. Агар мо ифлосиҳои мисриёнро пеши онҳо қурбонӣ кунем, мо сангсор хоҳем шуд. Роҳи се рӯзаро мо ба биёбон хоҳем рафт ва ба Худои худ қурбонӣ хоҳем кард, чунон ки Худованд ба мо гуфт. Ва Фиръавн гуфт: Ман шуморо мефиристам ва ба Худои худ дар биёбон қурбонӣ кунед, вале дур нашавед, пас барои ман ба Худованд дуо кунед. Мусо гуфт: Ман аз назди ту берун хоҳам рафт ва ба Худо дуо хоҳам кард, ва магаси саг аз ту ва аз хизматкоронат ва аз мардумат фардо дур хоҳад шуд. Фиръавн дигар фиреб надиҳад, то мардумро барои қурбонӣ кардан ба Худованд нафиристад. Мусо аз назди Фиръавн баромад ва ба Худо дуо кард. Худованд чунон кард, ки Мусо гуфта буд, ва магасҳоро аз Фиръавн, аз хизматгоронаш ва аз мардумаш бардошт ва ҳатто яке боқӣ намонд. Ва Фиръавн дар ин вақт низ дили худро вазнин кард ва нахост, ки мардумро равона кунад.

9

Худованд ба Мусо гуфт: Назди Фиръавн дарой ва ба ӯ бигӯ, Худованди Худои ибриён чунин мефармояд: қавми Маро

озод кун, то ба Ман ибодат кунанд. Агар дар ҳақиқат намехоҳӣ қавми маро озод кунӣ, балки ҳанӯз онҳоро нигоҳ медорӣ, Бубин, дасти Худованд бар чорвои ту, ки дар майдонҳоянд, бар асбҳо ва ҳайвонҳои боркаш ва уштурҳо ва гову ва гӯсфандон хоҳад буд — марги бисёр бузург. Ва Ман дар он замон байни чорвои мисриён ва чорвои писарони Исроил фарқ гузорам, ва аз ҳамаи он чизе, ки ба писарони Исроил тааллуқ дорад, ҳатто як чизи номбаршуда низ намехоҳад мурд. Ва Худо ҳад гузошт ва гуфт: Фардо Худованд ин каломро дар замин ба иҷро мерасонад. Ва Худованд ин каломро дар рӯзи дигар ба иҷро расонд, ва тамоми чорвои мисриён мурданд, аммо аз чорвои писарони Исроил ҳеҷ чизе намурд. Вақте ки Фиръавн дид, ки аз ҳамаи чорвои писарони Исроил ҳеҷ чиз намурдааст, дили Фиръавн вазнин шуд ва ӯ қавмро нафиристод. Худованд ба Мусо ва Ҳорун гуфт: Шумо дастҳои худро пур аз дудаки куреи гиред ва Мусо онро пеши Фиръавн ва хизматгорони ӯ ба осмон пошад. Ва бигузор гард бар тамоми замини Миср бошад ва он бар одамон ва бар чорпоён хоҳад буд – захмҳо ва пуфакҳои берун омаданда дар одамон ва дар чорпоён, дар тамоми замини Миср. Ва Мусо дуди танурро пеши Фиръавн гирифт ва онро ба осмон пошид, ва захмҳо ва пуфакҳои баромада дар одамон ва дар чорпоён пайдо шуданд. Ва ҷодугарон наметавонистанд пеши Мусо бистанд, зеро чорҳо дар бадани ҷодугарон ва дар тамоми замини Миср пайдо шуда буд. Худованд қалби Фиръавнро сахт кард ва ӯ ба онҳо гӯш накард, чунон ки Худованд фармуда буд. Худованд ба Мусо

гуфт: Субҳи барвақт бархез ва пеши Фиръавн истод ва ба ӯ хоҳӣ гуфт: Худованд, Худои ибриён чунин мегӯяд: қавми маро фиристод, то ки онҳо ба ман хизмат кунанд. Зеро дар вақти акнун ман ҳама балоҳои худро ба дили ту ва ба хизматгорони ту ва ба мардуми ту мефиристам, то ки бидонӣ, ки дигаре чун ман дар тамоми замин нест. Акнун, зеро даст фиристода, туро мезанам ва мардуми туро ба марг мерасонам, ва ту аз замин нобуд мешавӣ. Ва бинобар ин ту нигоҳ дошта шудӣ, то ки ман қувваи худро дар ту нишон диҳам ва то ки номи ман дар тамоми замин эълон карда шавад. Оё ту ҳанӯз боз мардуми маро монеъ мешавӣ, то онҳоро нафиристӣ? Нигоҳ кун, ман фардо ҳамин вақт жолаи бисёр зиёдеро меборонам, ки чунин жола дар Миср аз рӯзе, ки офарида шудааст, то ҳамин рӯз набудааст. Акнун пас шитоб кун ҷамъ кардани чорвои худро ва ҳар чӣ ки ба ту дар майдон ҳаст, зеро ҳамаи одамон ва чорво, ҳар чӣ ки ба ту дар майдон ҳаст, ҳамаи одамон ва чорво, ҳар чӣ ки дар майдонҳо ёфта шавад ва ба хона дохил нашавад, вале бар онҳо жола афтад, хоҳанд мурд. Он аз хизматгорони Фиръавн, ки аз калома Худованд метарсид, моли чорпои худро ба хонаҳо ҷамъ кард. Кӣ ба калимаи Худованд диққат надод, чорвои худро дар майдонҳо раҳо кард.

Худованд ба Мусо гуфт: Дасти худро ба сӯи осмон дароз кун, ва жола бар тамоми замини Миср, бар мардумон, бар чорво ва бар ҳамаи гиёҳҳое, ки дар замин ҳастанд, хоҳад борид. Мусо дасташ ба осмон дароз кард, ва Худованд садоҳо ва жола фиристод, ва оташ бар замин давид, ва Худованд жола

бар тамоми замини Миср борон кард. Жола буд ва оташ дар он жола оташафрӯз мебуд, ва жола хеле бисёр буд, ки чунин жола дар Миср не шуда буд, аз он рӯзе ки бар он миллат пайдо шуда буд. Жагори дар тамоми замини Миср зад, аз одам то ҳайвон, ва жагори ҳама гиёҳҳоеро, ки дар дашт буданд, зад ва ҳама дарахтонеро, ки дар даштҳо буданд, шикаст. Ба ғайр аз замини Ҷесем, ки дар он писарони Исроил буданд, жола набуд. Фиръавн фиристода буд ва Мӯсо ва Ҳорунро даъват кард ва ба онҳо гуфт: Ман акнун гуноҳ кардам, Худованд одил аст, вале ман ва мардуми ман беэътиқодем. Пас дар бораи ман назди Худованд дуо кунед, ва садоҳои Худо, жола ва оташ қатъ шавад, ва ман шуморо хоҳам фиристод, ва шумо дигар монда нахоҳед шуд. Мӯсо ба ӯ гуфт: Чун аз шаҳр берун равам, дастҳоямро ба сӯи Худованд густарам, ва овозҳо хомӯш хоҳанд шуд, ва жола ва борон дигар нахоҳад буд, то донӣ ки замин аз они Худованд аст. Ва ман медонам, ки ту ва хизматгоронат ҳанӯз аз Худованд натарсидаед. Китоб ва ҷав зада шуданд, зеро ҷав хушадор буд ва китоб дона меовард. Аммо гандум ва ҷавдор зада нашуданд, зеро ки дерҳангом буданд. Мӯсо аз назди Фиръавн берун шуда, аз шаҳр баромад ва дастҳояшро ба сӯи Худованд дароз кард, ва овозҳо қатъ шуданд ва жола ва борон дигар бар замин нарехт. Вале Фиръавн дид, ки борон ва жола ва садоҳо қатъ шудаанд, боз гуноҳ кардан давом дод ва дили худ ва хизматгоронашро сахт кард. Ва дили Фиръавн сахт шуд ва ӯ писарони Исроилро нафиристод, чунон ки Худованд ба Мусо гуфта буд.

10

Худованд ба Мусо гуфт: Назди Фиръавн дарбиёй, зеро Ман дили ӯ ва дили хизматгоронашро сахт кардаам, то ки ин нишонаҳо пай дар пай бар онҳо биёянд, То ки шумо нақл кунед ба гӯшҳои фарзандони шумо ва ба фарзандони фарзандони шумо, чӣ қадар Ман истеҳзо кардаам бо мисриён ва нишонаҳои Маро, ки Ман дар онҳо кардаам, ва шумо хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам. Мусо ва Ҳорун ба пеши Фиръавн даромаданд ва ба ӯ гуфтанд: Худованд, Худои ибриён чунин мегӯяд: То кай намехоҳӣ аз Ман шарм дорӣ? Қавми Маро озод кун, то ба Ман ибодат кунанд. Агар ту намехоҳӣ қавми маро фиристодӣ, ин биён, ман фардо ҳамин вақт малахҳои бисёре ба тамоми марзҳои ту меоварам. Ва рӯи заминро хоҳад пӯшонд ва натавонӣ заминро дид, ва ҳар чизи зиёдаи заминро, ки боқимонда буд ва жола барои шумо боқӣ гузошта буд, хоҳад хӯрд ва ҳар дарахтеро, ки барои шумо дар замин мерӯяд, хоҳад хӯрд. Ва пур хоҳанд шуд хонаҳои ту ва хонаҳои хизматгорони ту ва ҳамаи хонаҳо дар тамоми замини Мисриён, ки ҳеҷ вақт надидаанд падарони ту ва на ниёгони онҳо, аз он рӯзе ки бар замин шудаанд то ин рӯз, ва Мӯсо баргашта, аз Фиръавн баромад. Ва хизматгорони Фиръавн ба ӯ гуфтанд: То кай ин барои мо дом хоҳад буд? Мардумонро бифирист, то ки ба Худои худ хизмат кунанд, ё мехоҳӣ донӣ, ки Миср ҳалок шудааст? Ва онҳо Мӯсо ва Ҳорунро ба назди Фиръавн баргардонданд, ва ӯ ба онҳо

гуфт: Равед ва ба Худованди Худои худ хизмат кунед, аммо кадомҳо мераванд? Ва Мусо мегӯяд: Бо ҷавонон ва калонсолон мо хоҳем рафт, бо писарон ва духтарон, ва гӯсфандон, ва говҳои мо, зеро ки ҷашни Худованд аст. Ва ӯ ба онҳо гуфт: Бошад Худованд ҳамин тавр бо шумо, чунон ки ман шуморо мефиристам, не ва бор-андозаи шуморо низ? Бинед, ки бадӣ ба шумо илова карда шудааст. Не чунин, бигузоранд мардон ва ба Худо хизмат кунанд, зеро худатон ҳамин чизро ҷустуҷӯ мекунед, вале онҳоро аз назди Фиръавн берун кардаанд. Худованд ба Мусо гуфт: Дасти худро ба сӯи замини Миср дароз кун, ва малах бар замин баромада, ҳамаи гиёҳи замин ва ҳамаи мевае, ки жола боқӣ гузоштааст, хӯрад. Ва Мусо асоро ба осмон бардошт, ва Худованд бод ҷанубиро бар замин овард, тамоми он рӯз ва тамоми шаб. Субҳ шуд ва боди ҷанубӣ малахро бардошт. Ва онро ба тамоми замини Миср овард ва бар ҳамаи марзҳои Миср фурӯд омад, бисёр зиёд; пеш аз он чунин малах набуда буд ва баъд аз ин низ чунин нахоҳад буд. Ва он намуди заминро пӯшонд ва замин вайрон шуд ва ҳамаи гиёҳи заминро хӯрд ва ҳамаи мевагии дарахтонеро, ки аз жола боқӣ монда буд. Ҳеҷ чизи сабз дар дарахтон ва дар ҳамаи гиёҳи дашт, дар тамоми замини Миср боқӣ намонд.

Фиръавн шитофт кард, ки Мӯсо ва Ҳорунро даъват кунад ва гуфт: Ман пеш аз Худованди Худои шумо ва дар ҳаққи шумо гуноҳ кардам. Пас гуноҳи маро ҳанӯз акнун қабул кунед ва ба Худованди Худои худ дуо кунед, ва Ӯ ин маргро

аз ман дур созад. Мусо аз назди Фиръавн баромад ва ба Худо дуо кард. Ва Худованд бодро аз баҳр қавӣ гардонд, ва малахро бардошт ва онро ба Баҳри Сурх партофт, ва дар тамоми замини Миср ҳатто як малах боқӣ намонд. Ва Худованд дили Фиръавнро сахт кард ва писарони Исроилро нафиристод. Худованд ба Мӯсо гуфт: Дасти худро ба сӯи осмон дароз кун, ва бигзор торикӣ бар замини Миср фурӯ ояд, торикие, ки ламс кардан мумкин аст. Мусо дасташро ба осмон дароз кард, ва торикӣ, зулмат ва тӯфон бар тамоми замини Миср се рӯз шуд, Ва ҳеҷ кас бародари худро се рӯз надид ва ҳеҷ кас аз бистари худ се рӯз бархост накард, аммо барои ҳамаи писарони Исроил дар ҳама ҷое, ки онҳо мезистанд, равшанӣ буд. Ва Фиръавн Мусо ва Ҳорунро даъват кард ва гуфт: Равед, ба Худованди Худои худ хизмат кунед, танҳо гӯсфандон ва говҳоятонро гузоред, ва оилаҳоятон бо шумо бароянд. Ва Мусо гуфт: Аммо ту низ ба мо қурбониҳои сӯхта ва қурбониҳо хоҳӣ дод, ки онҳоро ба Худованди Худои мо хоҳем гузаронид. Ва чорвои мо бо мо хоҳад рафт ва мо ҳатто як сум намегузорем, зеро аз онҳо барои хидмат кардан ба Худованди Худои мо хоҳем гирифт, вале мо намедонем чӣ хоҳем хидмат кардан ба Худованди Худои мо, то он ҷо нарасем. Худованд қалби Фиръавнро сахт кард ва ӯ намехост онҳоро равона кунад. Ва Фиръавн мегӯяд: Аз назди ман биравед, эҳтиёт кунед барои худатон, дигар рӯям намебинед, зеро ки дар он рӯзе ки ба назари ман зоҳир шавед, хоҳед мурд. Мусо мегӯяд: Ту гуфтӣ, ки дигар ба рӯят намоён нахоҳам шуд.

11

Худованд ба Мусо гуфт: Ҳанӯз як зарбаи дигарро ман бар Фиръавн ва бар Миср оварам, ва баъд аз ин ҳо ӯ шуморо аз инҷо хоҳад фиристод. Вақте ки ӯ шуморо бо ҳама чиз фиристад, шуморо комилан берун хоҳад кард. Пас пинҳонӣ ба гӯшҳои мардум гап зан, ва ҳар як кас аз ҳамсояи худ зарфҳои нуқрагӣ ва тиллоӣ ва либос бихоҳад. Худованд ба мардуми худ пеши мисриён лутф дод ва онҳо ба исроилиён қарз доданд, ва Мӯсо дар назди мисриён ва дар назди Фиръавн ва дар назди хизматкорони ӯ бисёр бузург гардид. Ва Мусо гуфт: Худованд чунин мефармояд: Дар нимаи шаб Ман ба миёнаи Миср дохил мешавам, Ва ҳар нахустзода дар замини Миср хоҳад мурд, аз нахустзодаи Фиръавн, ки бар тахт мешинад, то нахустзодаи хизматгор, ки назди сангосиёб аст, ва то нахустзодаи ҳар чорво. Ва дар тамоми сарзамини Миср фарёди бузурге хоҳад буд, ки чунин ҳеҷ вақт набудааст ва дигар чунин нахоҳад буд. Ва дар байни ҳамаи фарзандони Исроил саг бо забони худ нахурросад, на ба одам ва на ба ҳайвон, то ки бидонӣ, ки Худованд чӣ гуна фарқ мегузорад байни мисриён ва Исроил. Ва фуромаданд ҳамаи хизматгорони туи ин ба ман ва саҷда хоҳанд кард ба ман гуфта: Берав ту ва ҳамаи мардуми ту, ки ту роҳбарӣ мекунӣ, ва баъд аз ин чизҳо берун хоҳам рафт. Берун рафт вале Мӯсо аз Фиръавн бо хашм. Худованд ба Мусо гуфт: Фиръавн ба шумо гӯш нахоҳад кард, то ки Ман нишонаҳо ва мӯъҷизаҳои Худро дар замини Миср зиёд кунам. Мусо ва

Ҳорун ҳамаи он нишонаҳо ва мӯъҷизаҳоро дар замини Миср пеши Фиръавн анҷом доданд, вале Худованд дили Фиръавнро сахт кард ва ӯ гӯш накард, то писарони Исроилро аз замини Миср фиристад.

12

Худованд ба Мӯсо ва Ҳорун дар замини Миср гуфт ва фармуд: Ин моҳ барои шумо оғози моҳҳо аст, аввалин моҳ барои шумо дар моҳҳои сол мебошад. Сухан кун ба тамоми ҷамоати писарони Исроил ва бигӯ: Дар рӯзи даҳуми ин моҳ ҳар яке бояд гӯсфанде бигирад мувофиқи хонаҳои падарон, ҳар яке гӯсфанде барои хонааш. Агар вале кам бошанд дар хона, то ки кофӣ набошанд барои гӯсфанд, ӯ бо худаш ҳамсояи наздики худро хоҳад гирифт, мувофиқи шумораи ҷонҳо, ҳар яке он чӣ ки барои ӯ кофист, ба гӯсфанд хоҳад шумурд. Гӯсфанди комили нари яксола ба шумо лозим аст, онро аз бараҳо ва бузғолаҳо хоҳед гирифт. Ва он то чордаҳуми ин моҳ назди шумо нигоҳ дошта хоҳад шуд, ва тамоми анбӯҳи ҷамоати писарони Исроил онро ба шом хоҳанд кушт. Ва онҳо аз хун хоҳанд гирифт ва бар ду чорчӯбаи дар ва бар лавҳаи боло хоҳанд гузошт, дар хонаҳое, ки агар онҳо онҳоро дар онҳо хӯранд. Ва онҳо гӯштро дар ҳамин шаб бирён кардашуда бо оташ хоҳанд хӯрд ва нони беҳамираро бо сабзиҳои талх хоҳанд хӯрд. Шумо набояд аз онҳо хом бихӯред, на ҷӯшондашуда дар об, балки танҳо кабобшуда дар оташ, сар бо пойҳо ва ичакҳо.

Чизе аз он то субҳ боқӣ намонад ва устухонҳои онро нашканед, аммо он чизҳое, ки аз он то субҳ боқӣ мемонанд, бояд дар оташ сӯзонда шаванд. Чунин шумо онро бихӯред: камарҳоятон баста бошад, кафшҳо дар пойҳоятон, асоҳо дар дастҳоятон, ва онро бо шитоб бихӯред, ин Пасхаи Худованд аст. Ва ман дар ин шаб аз замини Миср мегузарам ва ҳар нахустзодаро дар замини Миср аз одам то ҳайвон мезанам, ва аз ҳамаи худоёни мисриён интиқом мегирам, ман Худованд. Ва хун барои шумо нишона хоҳад буд бар хонаҳое, ки шумо дар онҳо ҳастед, ва Ман хунро хоҳам дид ва шуморо хоҳам пӯшонид, ва ҳангоме ки Ман дар замини Миср мезанам, бало барои нобуд кардан дар байни шумо нахоҳад буд.

Ва ин рӯз барои шумо ёдгорӣ хоҳад буд, ва шумо онро ҷашни Худованд барои ҳамаи насилҳои худ ҷашн хоҳед гирифт, қонуни ҷовидонӣ, онро ҷашн хоҳед гирифт. Ҳафт рӯз беҳамира хоҳед хӯрд, аз рӯзи аввал хамираро аз хонаҳои худ дур кунед, ҳар кӣ хамира хӯрад, ҷони ӯ аз Исроил нобуд хоҳад шуд, аз рӯзи аввал то рӯзи ҳафтум. Ва рӯзи аввал муқаддас хонда хоҳад шуд ва рӯзи ҳафтум барои шумо муқаддас хоҳад буд, ҳеҷ кори хизматӣ дар онҳо накунед, магар он чӣ ки барои ҳар касе лозим аст, танҳо ҳамин ба шумо иҷозат дода мешавад. Ва шумо ин фармонро нигоҳ хоҳед дошт, зеро дар ин рӯз Ман қувваи шуморо аз замини Миср берун хоҳам овард, ва шумо ин рӯзро барои наслҳои худ қонуни ҷовидонӣ хоҳед кард. Оғоз кардан аз рӯзи чордаҳуми моҳи аввал, аз шом шумо бояд

нони беҳамира бихӯред, то рӯзи бисту якуми моҳ, то шом. Ҳафт рӯз хамиртуруш дар хонаҳои шумо ёфта нахоҳад шуд. Ҳар кӣ нони хамиртурушдор хӯрад, ҷони ӯ аз ҷамоати Исроил нобуд карда хоҳад шуд, ҳам ғарибон ва ҳам аҳолии аслии замин. Ҳар гуна нони хамиршударо нахӯред, дар ҳар ҷои истиқомати худ нони бехамира бихӯред.

Мусо ҳамаи шӯрои калонсолони писарони Исроилро хонд ва ба онҳо гуфт: Равед ва барои худатон гӯсфанде мувофиқи хешовандиҳоятон гиред ва Пасхаро қурбонӣ кунед. Шумо дастаи зӯфоро мегиред ва онро ба хуне, ки назди дар аст, ғӯта карда, ба сарлавҳа ва ҳарду чорчӯбаи дар мерасонед аз хуне, ки назди дар аст, вале шумо ҳар яке то субҳ аз дари хонаи худ берун нахоҳед омад. Ва Худованд мегузарад то мисриёнро бизанад, ва хунро дар болои чорчӯбаи дар ва дар болои ҳарду тарафи дар хоҳад дид, ва Худованд аз дар мегузарад ва ба ҳалоккунанда иҷозат намедиҳад, ки ба хонаҳои шумо дарояд то бизанад. Ва ин қонунро барои худ ва писаронат то абад нигоҳ дор. Агар шумо дохил шавед ба он заминеро, ки Худованд ба шумо медиҳад, чунон ки Ӯ сухан гуфт, ин хизматро нигоҳ доред. Ва хоҳад буд, агар писарони шумо ба шумо гӯянд: Ин ибодат чист? Ва шумо ба онҳо хоҳед гуфт: Ин қурбонии Пасха ба Худованд аст, чунон ки Ӯ хонаҳои писарони Исроилро дар Миср пӯшонд, вақте ки мисриёнҳоро зад, вале хонаҳои моро наҷот дод. Ва мардум хам шуда саҷда карданд. Ва писарони Исроил рафта, чунон ки Худованд ба Мусо ва Ҳорун фармуд, ҳамон тавр амал карданд.

Дар миёнаи шаб чунин шуд, ки Худованд ҳар нахустзодаро дар замини Миср зад, аз нахустзодаи Фиръавн, ки бар тахт нишаста буд, то нахустзодаи асирзане, ки дар чоҳ буд, ва то нахустзодаи ҳар чорво. Ва Фиръавн шабона бархост ва хизматгоронаш ва ҳамаи мисриён, ва фарёди бузурге дар тамоми сарзамини Миср баланд шуд, зеро хонае набуд, ки дар он мурдае набошад. Ва Фиръавн Мусо ва Ҳорунро шабона даъват кард ва ба онҳо гуфт: Хезед ва аз қавми ман баромадед, ҳам шумо ва ҳам писарони Исроил, равед ва ба Худованди Худои худ хизмат кунед, чунон ки мегӯед. Ва гӯсфандон ва гову гоҳои худро гирифта равед ва маро низ баракат диҳед. Ва мисриҳо мардумро бо ҷидият таҳти фишор мегузоштанд, то онҳоро аз замин берун кунанд, зеро гуфтанд, ки ҳамаи мо мемирем. Мардум хамири худро бардоштанд, пеш аз он ки хамиршавад, ва хамирҳои онҳо дар либосҳояшон баста бар китфҳояшон буд. Писарони Исроил карданд, чунон ки Мӯсо ба онҳо фармуд, ва аз мисриён зарфҳои нуқра ва тилло ва либос пурсиданд. Ва Худованд ба мардуми худ пеши мисриён лутф дод, ва онҳо ба онҳо қарз доданд, ва мисриёнро ғорат карданд.

Писарони Исроил аз Рамесе ба Суккот рафта шуданд, шаш сад ҳазор пиёдагон, мардон, ғайр аз бори сафар. Ва халқи омехтаи бисёр бо онҳо баромаданд, ва гӯсфандон, ва гову, ва чорвои бисёр зиёд. Ва онҳо хамиреро, ки аз Миср баровардаанд, пухтанд – нонҳои беҳамираи дар хокистар пухташуда, зеро ҳамиршуда набуд, чунки Мисриён онҳоро берун кардаанд ва онҳо натавонистанд бимананд ва барои

худашон озуқа ба роҳ тайёр накардаанд. Зиндагии писарони Исроил, ки онҳо дар замини Миср ва дар замини Канъон зиндагӣ карданд, чаҳорсаду сӣ сол буд. Ва шуд, ки баъд аз чорсаду сӣ сол, тамоми қувваи Худованд аз замини Миср шабона баромад. Эҳтиёт аст барои Худованд, то ки онҳоро аз замини Миср берун бароранд. Он шаби ин эҳтиёт аст барои Худованд, то ки барои ҳамаи писарони Исроил ба наслҳои онҳо бошад. Худованд ба Мусо ва Ҳорун гуфт: Ин қонуни Пасха аст, ҳеҷ бегона аз он нахоҳад хӯрд. Ва ҳар хизматкори хонагӣ ё бо нуқра харидашударо хатна кунӣ, ва сипас ӯ аз он хоҳад хӯрд. Мусофир ё коргари ичорашуда аз он нахоҳад хӯрд. Дар як хона хӯрда мешавад ва шумо гӯштро аз хона ба берун намебароред ва устухонеро аз он намешиканед. Ҳамаи ҷамоати писарони Исроил онро анҷом хоҳанд дод. Агар мусофире ба шумо наздик шавад, то ки Пасхаро барои Худованд иҷро кунад, пас ҳамаи мардонаи ӯро хатна кунед, ва баъд аз он ӯ наздик шавад, то онро иҷро кунад, ва ӯ ҳамчун мавлуди замин хоҳад буд, ҳар касе ки номахтун аст, аз он нахоҳад хӯрд. Қонуни ягона барои маҳаллӣ ва барои бегонае, ки ба шумо омадааст, хоҳад буд. Ва писарони Исроил ҳамон тавре амал карданд, ки Худованд ба Мусо ва Ҳорун фармуда буд, ҳамин тавр онҳо амал карданд. Ва дар он рӯз Худованд писарони Исроилро аз замини Миср бо қуввати онҳо бароварда.

13

Худованд ба Мусо гуфт ва фармуд: Ҳар нахустзодаеро, ки аввалин раҳмро мекушояд, дар миёни писарони Исроил, аз одам то чорво, барои ман муқаддас кун, зеро он аз они ман аст. Мусо ба мардум гуфт: Ин рӯзро ёд кунед, ки дар он аз замини Миср, аз хонаи бандагӣ баромадед, зеро Худованд шуморо бо дасти қавӣ аз ин ҷо бароварда, ва хамиртуруш хӯрда нахоҳад шуд. Зеро имрӯз шумо дар моҳи навон мебароед. Ва чунин хоҳад буд, ки вақте Худованди Худои ту туро ба замини канъониён, ҳиттиён, амуриён, ҳивиён, ябусиён, гиргошиён ва фаризиён дароварад, ки ба падаронат савганд хӯрда буд, то ба ту замине диҳад, ки шир ва асал равон аст, он гоҳ ин хизматро дар ҳамин моҳ иҷро хоҳӣ кард. Шаш рӯз шумо бояд нони беҳамира бихӯред, вале дар рӯзи ҳафтум ҷашни Худованд аст. Нонхамиртурокро ҳафт рӯз бихӯред, хамиртурок ба ту дида нахоҳад шуд ва хамиртуруш дар ҳамаи сарҳадҳои ту нахоҳад буд. Ва ту дар он рӯз ба писарат эълон хоҳӣ кард ва хоҳӣ гуфт: Худованди Худо ин корро барои ман кард, вақте ки ман аз Миср берун мерафтам. Ва ин ба ту нишона бар дасти ту хоҳад буд ва ёдгорӣ пеш аз чашмони ту, то ки қонуни Худованд дар даҳони ту бошад, зеро Худованди Худо туро бо дасти қавӣ аз Миср бароварда. Ва ин қонунро мувофиқи вақтҳо ва фаслҳо, аз рӯз ба рӯз нигоҳ доред.

Ва чунин хоҳад буд, вақте ки Худованди Худои ту туро ба замини канъониён биёварад, ҳамон тавре ки ба падаронат савганд хӯрда буд, ва онро ба ту диҳад. Ва ту ҳар кушояндаи раҳимро, яъне нарҳоро ба Худованд ҷудо хоҳӣ

кард, ҳар кушояндаи раҳимро аз галаҳо ё аз чорвои худ, ҳар чӣ қадар ба ту насиб шавад, нарҳоро ба Худованд муқаддас хоҳӣ кард. Ҳар нахустзодаи хар, ки раҳимро мекушояд, бояд бо гӯсфанд иваз кунӣ, агар иваз накунӣ, бояд онро озод кунӣ, ҳар нахустзодаи одамро аз писарони худ бояд озод кунӣ. Агар писари ту баъд аз ин аз ту пурсад ва гӯяд, Ин чист?, ба ӯ хоҳӣ гуфт, ки Худованд моро бо дасти қавӣ аз замини Миср, аз хонаи бандагӣ баровард. Вақте ки Фиръавн аз фиристодани мо сар печонд, ӯ ҳар нахустзодаро дар замини Миср кушт, аз нахустзодаи одамон то нахустзодаи чорво. Аз ин сабаб ман ҳар кушояндаи раҳимро, яъне нарҳоро, ба Худованд қурбонӣ мекунам ва ҳар нахустзодаи писарони худро озод мекунам. Ва ин бар дасти ту нишона хоҳад буд ва пеш аз чашмонат ҷунбишнопазир, зеро Худованд туро бо дасти қавӣ аз Миср бароварад.

Вақте ки Фиръавн мардумро фиристод, Худо онҳоро аз роҳи замини Филистиҳо роҳнамоӣ накард, зеро он наздик буд, чунки Худо гуфт: мабодо мардум ҳангоми дидани ҷанг пушаймон шаванд ва ба Миср баргарданд. Ва Худо мардумро гирди роҳе кард, ки ба биёбон мебарад, ба сӯи Баҳри Сурх, ва дар насли панҷум писарони Исроил аз замини Миср баромаданд. Ва Мусо устухонҳои Юсуфро бо худаш гирифт, зеро ӯ писарони Исроилро савганд дода буд ва гуфта буд: Худованд албатта шуморо боздид хоҳад кард ва шумо устухонҳои маро аз ин ҷо бо худатон бардоред.

Вале писарони Исроил аз Суккот бардошта, дар Этам назди биёбон лашаргоҳ заданд. Ва Худо онҳоро роҳбарӣ мекард, рӯзҳо дар сутуни абр, то ба онҳо роҳро нишон диҳад, ва шабҳо дар сутуни оташ. Сутуни абр дар рӯз ва сутуни оташ дар шаб аз пеши тамоми мардум қатъ нашуд.

14

Ва Худованд ба Мӯсо гуфт ва фармуд: Ба писарони Исроил сухан кун, ва онҳо баргашта лашкаргоҳ бигузоранд дар муқобили қишлоқ, дар миёни Магдолу ва баҳр, дар муқобили Беелсепфон, пеши онҳо дар баҳр лашкаргоҳ бигузоронӣ. Ва Фиръавн ба мардуми худ хоҳад гуфт: Писарони Исроил дар замин сарҳам мезананд, зеро биёбон онҳоро маҳбус кардааст. Ман дили Фиръавнро сахт хоҳам кард ва ӯ онҳоро таъқиб хоҳад кард, ва Ман дар Фиръавн ва дар тамоми лашкари ӯ ҷалол хоҳам ёфт, ва ҳамаи мисриён хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам, ва онҳо чунин карданд. Ва ба подшоҳи мисриён гузориш дода шуд, ки қавм гурехта буд, ва дили Фиръавн ва хизматгорони ӯ нисбат ба қавм дигар гардид, ва онҳо гуфтанд: Чӣ кор кардем мо ин, ки писарони Исроилро фиристодем, то ба мо хизмат накунанд? Пас Фиръавн арободаҳои ҷангии худро ҷуфт кард ва тамоми мардуми худро бо худаш бурд. Ва шаш сад аробаи интихобӣ гирифта, ва ҳамаи аспҳои мисриёнро, ва сарвараҳоро бар ҳамаи онҳо. Ва Худованд дили Фиръавн, подшоҳи Миср ва хизматгоронаш сахт кард

ва ӯ дар ақиби писарони Исроил таъқиб намуд, аммо писарони Исроил бо дасти баланд берун рафтанд. Ва мисриён онҳоро таъқиб карданд ва онҳоро дар канори баҳр ҷойгир шуда ёфтанд, ва тамоми аспҳо ва аробаҳои Фиръавн ва савораҳо ва лашкари ӯ дар муқобили қишлоқ, рӯ ба рӯи Баалсефон буданд. Ва Фиръавн наздик меомад ва писарони Исроил боло нигоҳ карда, бо чашмони худ диданд, ки мисриён дар ақиби онҳо ҷойгир шуда буданд, ва онҳо хеле тарсиданд. Аммо писарони Исроил ба сӯи Худованд фарёд карданд. Ва онҳо ба Мусо гуфтанд: Оё аз он сабаб ки дар замини Миср гӯрҳо набуданд, ту моро берун овардӣ, то дар биёбон бимирем? Чаро ту ин корро бо мо кардӣ ва моро аз Миср берун овардӣ? Оё ин ҳамон суханест, ки мо ба ту дар Миср гуфтем ва мегуфтем: моро раҳо кун, то ки мо ба мисриён хизмат кунем? Зеро барои мо беҳтар аст, ки ба мисриён хизмат кунем, то инки дар ин биёбон бимирем.

Мӯсо ба мардум гуфт: Ҷасорат гиред, истед ва бинед наҷотеро, ки Худованд имрӯз ба мо хоҳад дод. Чунон ки шумо мисриёнҳоро имрӯз дидед, дигар ҳаргиз онҳоро то абад нахоҳед дид. Худованд барои шумо ҷанг хоҳад кард, ва шумо хомӯш хоҳед буд. Худованд ба Мусо гуфт: Чаро ба Ман фарёд мекунӣ? Ба писарони Исроил бигӯ, ки ҳаракат кунанд. Ва ту асои худро бардор ва дасти худро ба сӯи баҳр дароз кун ва онро шикоф, ва писарони Исроил ба миёни баҳр аз ҷои хушк дароянд. Ва нигоҳ кун, ман дили Фиръавн ва ҳамаи мисриёнро сахт хоҳам кард, ва онҳо пас аз онҳо

дохил хоҳанд шуд, ва ман дар Фиръавн ва дар тамоми лашкари ӯ ва дар аробаҳо ва дар аспҳои ӯ ҷалол дода хоҳам шуд. Ва ҳамаи мисриён хоҳанд донист, ки Ман Худованд ҳастам, вақте ки Ман дар Фиръавн ва дар аробаҳо ва аспҳои ӯ шавкатнок мешавам. Фариштаи Худо, ки пеш аз ордугоҳи писарони Исроил меравт, ҷойи худро иваз кард ва ба ақиби онҳо рафт, ва сутуни абр низ аз пеши онҳо ҳаракат кард ва дар ақиби онҳо истод. Ва он дар миёнаи лашкаргоҳи мисриён ва дар миёнаи лашкаргоҳи Исроил дохил шуд ва истод, ва торикӣ ва зулмат фаро расид, ва шаб гузашт, ва онҳо тамоми шабро бо якдигар омехта нашуданд. Мусо дасташро ба сӯи баҳр дароз кард ва Худованд тамоми шабро бо бодӣ шадиди ҷанубӣ баҳрро ронд ва баҳрро хушк гардонид ва об ҷудо шуд. Ва писарони Исроил ба миёнаи баҳр дар ҷои хушк даромаданд, ва оби он аз тарафи рост девор буд ва аз тарафи чап девор.

Ва мисриён таъқиб карданд ва дар ақиби онҳо даромаданд, ва ҳамаи асбҳои Фиръавн ва аробаҳо ва савораҳо ба миёнаи баҳр даромаданд. Ва шуд дар посбонии субҳгоҳӣ, ва Худованд аз сутуни оташ ва абр ба лашкаргоҳи мисриён нигоҳ кард ва лашкаргоҳи мисриёнро ба парешонӣ андохт. Ва чархҳои аробаҳои ҷангии онҳоро баст ва онҳоро бо зӯр овард, ва мисриён гуфтанд: Биғурезем аз рӯи Исроил, зеро Худованд барои онҳо бо мисриён ҷанг мекунад. Худованд ба Мусо гуфт: Дасти худро ба сӯи баҳр дароз кун, то об бозгардад ва мисриёнро, аробаҳо ва савораҳояшонро бипӯшонад. Мусо дасташро ба сӯи баҳр дароз кард ва об

ҳангоми рӯз ба ҷояш баргашт. Мисриён аз об гурехтанд ва Худованд мисриёнро дар миёни баҳр партофт. Ва об баргашта, аробаҳо ва савораҳоро ва тамоми қувваи Фиръавнро, онҳое ки дар пайи онҳо ба дарё дохил шуда буданд, пӯшонд, ва аз онҳо ҳатто яке боқӣ намонд. Ва писарони Исроил тавассути хушкӣ дар миёнаи баҳр рафтанд, ва об барои онҳо девор аз тарафи рост ва девор аз тарафи чап буд. Ва Худованд Исроилро дар он рӯз аз дасти мисриён наҷот дод, ва Исроил мисриёни мурдаро дар канори баҳр дид. Исроил дасти бузургеро дид, ки Худованд ба мисриён кард, ва мардум аз Худованд тарсиданд ва ба Худо ва ба Мусо, хизматгори Ӯ, имон оварданд.

15

Онгоҳ Мӯсо ва писарони Исроил ин сурудро ба Худо хонданд ва гуфтанд: Биёед барои Худованд бихонем, зеро Ӯ бо ҷалол ҷалол ёфтааст, аспу саворкорро ба дарё партофтааст. Ёрирасон ва ҳифозкунанда барои ман наҷотдиҳанда шуд, ин Худои ман аст, ва ман Ӯро ҷалол хоҳам дод, Худои падарам аст, ва ман Ӯро баланд хоҳам кард. Худованд ҷангҳоро мешиканад, Худованд номи Ӯст. Аробаҳои Фиръавн ва қувваи ӯро ба баҳр партофт, савораҳои интихобшуда ва сарҳангҳо дар Баҳри Сурх фурӯ бурда шуданд. Баҳр онҳоро пӯшонд, ба қаър фурӯ рафтанд чун санг. Дасти рости Ту, эй Худованд, дар қувват ҷалол ёфтааст, дасти рости Ту, эй Худованд, душманонро дармҳам

шикастааст. Ва бо фаровонии шавкати Ту душманонро шикастӣ, ғазаби Худро фиристодӣ ва он онҳоро чун пӯшол фурӯ бурд. Ва аз рӯҳи ғазаби Ту об ҷудо шуд, обҳо мисли девор ҷамъ шуданд, мавҷҳо дар миёнаи баҳр ҷамъ шуданд. Душман гуфт: Таъқиб карда, хоҳам гирифт, ғаниматро тақсим хоҳам кард, ҷонамро пур хоҳам кард, бо шамшерам хоҳам кушт, дастам ҳукм хоҳад кард. Ту рӯҳи худро фиристодӣ, баҳр онҳоро пӯшонд, онҳо мисли сурб дар оби қавӣ фурӯ рафтанд. Кӣ монанди ту аст дар миёни худоён, Эй Худованд? Кӣ монанди ту аст? Ҷалолнок дар муқаддасон, аҷоиб дар шукӯҳ, кунандаи мӯъҷизаҳо. Ту дасти рости худро кашидӣ, замин онҳоро фурӯ бурд. Ту бо адолати худ қавми худро, ки озодаш кардӣ, роҳнамоӣ кардӣ ва бо қувваи худ ӯро ба ҷойгоҳи муқаддасат тасалло додӣ. Миллатҳо шунидаанд ва ғазабнок шудаанд, дардҳо сокинони Филистиймро фаро гирифтаанд. Сипас пешвоёни Адум шитофтанд ва ҳукмронони Моабитҳоро ларза фаро гирифт, ҳамаи сокинони Канъон гудохтанд. Бигзор бар онҳо ларза ва тарс афтад, аз бузургии бозуи ту бигзор онҳо ба санг табдил шаванд, то қавми ту гузарад, эй Худованд, то қавми ту, ки Ту онро ба даст овардӣ, гузарад. Онҳоро оварда, дар кӯҳи мероси худ бикор, ба ҷойгоҳи омодаи худ, ки Ту омода кардӣ, эй Худованд, ҷойи муқаддас, эй Худованд, ки дастони Ту онро омода карданд. Худованд барои ҳамеша ҳукмронӣ мекунад, ва то абад, ва боз ҳам. Зеро ки асп Фиръавн бо аробаҳо ва савораҳо ба дарё даромад, ва Худованд обҳои дарёро бар онҳо овард, вале писарони Исроил аз миёни дарё тавассути хушкӣ

гузаштанд.

Марям пешгӯ, хоҳари Ҳорун, дафро ба даст гирифт ва ҳамаи занон бо дафҳо ва хорҳо аз паси ӯ баромаданд. Марям аз онҳо сар кард ва гуфт: Биёед барои Худованд бихонем, зеро Ӯ бо ҷалол ҷалол ёфтааст, асп ва саворро ба дарё партофт. Мӯсо писарони Исроилро аз Баҳри Сурх берун бурд ва онҳоро ба биёбони Сур овард, ва онҳо се рӯз дар биёбон рафтанд ва об наёфтанд, то ки нӯшанд. Онҳо ба Марра омаданд, вале наметавонистанд аз Марра нӯшанд, зеро об талх буд. Аз ин сабаб ӯ номи он ҷойро Талхӣ гузошт. Ва мардум бар Мусо ғурилдиданд ва гуфтанд: Мо чӣ хӯрем? Мусо ба Худованд фарёд кард ва Худованд ба ӯ чӯбе нишон дод ва ӯ онро ба об андохт ва об ширин шуд, дар он ҷо барои ӯ қонунҳо ва ҳукмҳо гузошт ва дар он ҷо ӯро озмуд, Ва гуфт: Агар шунида, овози Худованди Худои худро бишнавӣ ва он чизҳоеро, ки пеши Ӯ хушоянд аст, иҷро кунӣ ва ба фармонҳои Ӯ гӯш диҳӣ ва ҳамаи ҳукмҳои Ӯро нигоҳ дорӣ, ҳеҷ яке аз бемориҳоеро, ки бар мисриён овардам, бар ту наоварам, зеро Ман Худованди Худои ту ҳастам, ки туро шифо медиҳам. Ва онҳо ба Айлейм омаданд, ва дар он ҷо дувоздаҳ чашмаи об буд, ва ҳафтод танаи дарахти хурмо, ва онҳо дар он ҷо назди обҳо ҷой гирифтанд.

16

Онҳо аз Айлим баромаданд, ва тамоми ҷамоати писарони

Исроил ба биёбони Син омаданд, ки байни Айлим ва Сино қарор дорад. Дар рӯзи панздаҳуми моҳи дуюм, баъд аз он ки онҳо аз замини Миср баромада буданд, Тамоми ҷамоати писарони Исроил бар зидди Мӯсо ва Ҳорун ғунғунид. Ва писарони Исроил ба онҳо гуфтанд: Кошки мо дар замини Миср аз ҷониби Худованд зада шуда мурда будем, вақте ки бар дегҳои гӯшт нишаста буда, нонро то сер мехӯрдем, зеро шумо моро ба ин биёбон овардед, то ҳамаи ин ҷамоатро аз гуруснагӣ кушта кунед. Худованд ба Мусо гуфт: Ин ман ба шумо нон аз осмон борон мекунам, ва мардум берун меравад ва ҳар рӯз онро ҷамъ мекунанд, то ки онҳоро озмоям, оё онҳо ба қонуни ман роҳ мераванд ё не. Ва дар рӯзи шашум чунин хоҳад буд, ки онҳо он чизеро, ки меоваранд, омода хоҳанд кард, ва он дучанд хоҳад буд аз он чизе, ки ҳар рӯз ҷамъ мекунанд. Ва Мусо ва Ҳорун ба тамоми ҷамоати писарони Исроил гуфтанд: Бегоҳ шумо хоҳед донист, ки Худованд шуморо аз замини Миср баровардааст, Ва субҳ шумо шавкати Худовандро хоҳед дид, вақте ки Ӯ ғурилтони шуморо бар Худо мешунавад, аммо мо чӣ ҳастем, ки шумо алайҳи мо ғурилтон мекунед? Ва Мусо гуфт: Ҳангоме ки Худованд ба шумо бегоҳ гӯшт барои хӯрдан ва субҳ нон барои серӣ медиҳад, ин аз он рӯ аст, ки Худованд ғурриши шуморо шунид, ки шумо бар зидди мо ғурриш мекунед. Мо чӣ ҳастем? Ғурриши шумо бар зидди мо нест, балки бар зидди Худо аст.

Мусо ба Ҳорун гуфт: Ба тамоми ҷамоати писарони Исроил бигӯ: Ба пешгоҳи Худо наздик шавед, зеро Ӯ ғурғурии

шуморо шунидааст. Вақте ки Ҳорун ба тамоми ҷамоати писарони Исроил сухан мегуфт, онҳо ба сӯи биёбон баргаштанд ва шукӯҳи Худованд дар абр намоён шуд. Ва Худованд ба Мӯсо гуфт ва фармуд: Ман ғунғунаи писарони Исроилро шунидаам, ба онҳо сухан кун ва бигӯ: дар шом шумо гӯшт хоҳед хӯрд ва дар субҳ аз нон сер хоҳед шуд, ва шумо хоҳед донист, ки Ман Худованд Худои шумо ҳастам. Шом шуд ва бедона баромад ва лашкаргоҳро пӯшонд, субҳ шуд вақте ки шабнам гирди лашкаргоҳ қатъ мешуд. Ва ин, ба рӯи биёбон чизе нозук, монанди тухми кашниз сафед, монанди яхбандон ба рӯи замин буд. Писарони Исроил онро дида, ба якдигар гуфтанд: Ин чист? Зеро намедонистанд он чӣ аст. Мусо ба онҳо гуфт: Ин он нонест, ки Худованд ба шумо барои хӯрдан дод. Ин калома, ки Худованд фармуд: ҳар як аз шумо ба андозаи гомори мувофиқ, ба сар, ба шумораи ҷонҳои шумо, ҳар як бо ҳамхонаҳои худ ҷамъ кунед. Писарони Исроил ҳамин тавр кардаанд ва ҷамъ карданд: яке зиёд ва дигаре камтар. Ва вақте бо ғумур андозагирӣ карданд, он ки бисёр доштанд зиёд нашуд, ва он ки кам доштанд кам нашуд, ҳар яке ба андозаи худаш ҷамъ карданд. Мусо ба онҳо гуфт: Ҳеҷ кас чизе аз он то субҳ нагузорад.

Ва онҳо ба Мусо гӯш накарданд, аммо баъзеҳо аз он чизро то субҳ гузоштанд, ва он кирмҳо ҷӯшонд, ва бӯй бад кард, ва Мусо бар онҳо хашмгин шуд. Ва онҳо ҳар субҳ онро ҷамъ мекарданд, ҳар кас миқдори муқарраршударо, вале вақте ки офтоб гарм мешуд, он об мегардид. Вале дар рӯзи

шашум чунин шуд, ки онҳо чизҳои зарурӣ дукарата ҷамъ карданд, ду гомор ба ҳар як, ва ҳамаи роҳбарони ҷамоат омада, ба Мусо хабар доданд. Мусо ба онҳо гуфт: Оё ин ҳамон суханест, ки Худованд гуфт? Фардо шанбеҳо ороми муқаддас ба Худованд аст, ҳар чӣ мехоҳед бипазед, бипазед, ва ҳар чӣ мехоҳед биҷӯшонед, биҷӯшонед, ва ҳар чӣ зиёд шавад, онро барои субҳ ба анбор гузоред. Ва онҳо онро то субҳ гузоштанд, чунон ки Мусо ба онҳо фармуда буд, ва на бӯй гирифт ва на кирм дар он пайдо шуд. Мусо гуфт: Имрӯз бихӯред, зеро имрӯз шанбе барои Худованд аст, дар даштҳамворӣ ёфта нахоҳад шуд. Шумо шаш рӯз ҷамъ хоҳед кард, вале рӯзи ҳафтум шаббот аст, зеро дар он чизе нахоҳад буд. Вале дар рӯзи ҳафтум баъзе аз мардум кӯшиш карданд, ки ҷамъ кунанд, ва чизе наёфтанд. Худованд ба Мӯсо гуфт: То кай намехоҳед ба фармонҳои ман ва қонуни ман итоат кунед? Бубинед, зеро Худованд ба шумо шаббатро, ин рӯзро дод, аз ҳамин сабаб Ӯ худаш дар рӯзи шашум ба шумо нони ду рӯзро дод. Ҳар яке дар хонаи худ нишинед, ҳеҷ кас дар рӯзи ҳафтум аз ҷояш набарояд. Ва мардум дар рӯзи ҳафтум истироҳат карданд. Ва писарони Исроил онро ном гузоштанд Ман, ва он мисли тухми кашниз сафед буд, ва мазаи он чун кулчаи асалин буд. Мӯсо гуфт: Ин калимае аст, ки Худованд фармуд: Гомореро аз манно пур кунед ва барои наслҳои шумо нигоҳ доред, то онҳо нонеро бинанд, ки шумо дар биёбон хӯрдед, ҳангоме ки Худованд шуморо аз замини Миср баровард. Ва Мӯсо ба Ҳорун гуфт: Як кӯзаи тиллоӣ гир ва ба он як ҳомер манни пур андоз ва онро пеши Худо гузор, то барои наслҳои шумо

нигоҳдорӣ шавад. Ҳамон тавре ки Худованд ба Мусо фармуд, Ҳорун онро пеши шаҳодат барои нигоҳдорӣ гузошт. Писарони Исроил чил сол манн хӯрданд, то ба сарзамини маскунӣ расиданд; онҳо манн хӯрданд, то ба қисме аз Финиқия расиданд. Ва гомор даҳуми қисми се паймоиш буд.

17

Ва тамоми ҷамоати писарони Исроил аз биёбони Син мувофиқи ордугоҳҳои худ бар асоси каломи Худованд рафтанд ва дар Рафидин ордугоҳ заданд, аммо барои қавм об барои нӯшидан набуд. Ва мардум бо Мӯсо ғурролиданд ва гуфтанд: Ба мо об бидеҳ, то биёшомем. Ва Мӯсо ба онҳо гуфт: Чаро шумо бо ман ғурролидан мекунед ва чаро шумо Худовандро озмудан мекунед? Мардум дар он ҷо ба об ташна шуданд ва дар он ҷо мардум ба Мусо ғурронданд ва гуфтанд: Чаро ин корро кардӣ? Моро аз Миср баровардӣ, то моро ва фарзандони моро ва чорвои моро аз ташнагӣ бикушӣ? Фарёд зад Мусо ба Худованд, гуфта: Чӣ кунам бо ин қавм? Ҳанӯз каме, ва онҳо маро сангсор хоҳанд кард. Ва Худованд ба Мӯсо гуфт: Пеш аз ин қавм рав ва бо худ аз калонсолони қавм бигир, ва асоеро, ки бо он дарёро задӣ, ба дасти худ гир ва биров. Ман он ҷо пеш аз ту дар болои санг дар Хориб меистам, ва ту ба санг хоҳӣ зад, ва аз он об берун хоҳад омад, ва мардум хоҳанд нӯшид. Мусо ҳамин тавр пеши писарони Исроил чунин кард. Ва ӯ номи он ҷойро

Озмоиш ва Маломат ном ниҳод, аз сабаби маломати писарони Исроил ва аз сабаби он ки онҳо Худовандро озмуданд ва гуфтанд: Оё Худованд дар миёни мо ҳаст ё не?

Амалик омад ва бо Исроил дар Рафидин ҷанг кард. Мусо ба Ёшуъ гуфт: Барои худат мардони қудратманд интихоб кун ва фардо баромада бо Амалиқ ҷанг кун, ва ин ман бар қуллаи теппа хоҳам истод ва асои Худо дар дасти ман хоҳад буд. Ва Юшуъ чунон кард, ки Мусо ба ӯ гуфта буд, ва берун рафта барои ҷанг бо Амалиқ сафорост, ва Мусо ва Ҳорун ва Ҳур ба қуллаи теппа баромаданд. Ва чунин шуд, ки вақте Мусо дастҳояшро бардошт, Исроил ғолиб меомад, вале вақте дастҳояшро фурӯ гузошт, Амолиқ ғолиб меомад. Дастҳои Мусо вазнин буданд ва онҳо сангеро гирифта, зери ӯ гузоштанд ва ӯ бар он нишаст. Ҳорун ва Ҳур дастҳои ӯро аз ин тараф яке ва аз он тараф яке нигоҳ доштанд ва дастҳои Мусо то ғуруби офтоб мустаҳкам монданд. Ва Ёшуъо Амалек-ро ва тамоми халқи ӯ-ро бо шамшер шикаст дод. Худованд ба Мусо гуфт: Инро барои ёдгорӣ дар китоб нависон ва ба гӯшҳои Ёшуа расон, ки Ман ёдгории Амалекро аз зери осмон пурра нест хоҳам кард. Ва Мусо барои Худованд қурбонгоҳ сохт ва номи онро Худованд паноҳгоҳи ман гузошт. Зеро ки Худованд бо дасти пинҳонӣ бар зидди Амалиқ ҷанг мекунад аз наслҳо то наслҳо.

18

Ётор, кохини Мадиам ва падарзани Мусо, шунид ҳама он чӣ Худованд барои халқи худ Исроил кард, зеро Худованд Исроилро аз Миср бароварда. Ётор, падарзани Мусо, Сепфораро, зани Мусоро, баъд аз озод кардани ӯ гирифт. ва ду писарони ӯ, номи яке аз онҳо Ҷершом, гӯён, ғариб будам дар замини бегона, Ва номи дуюм Элиезер буд, ки гуфт: Зеро Худои падарам ёрдиҳандаи ман буд ва маро аз дасти Фиръавн раҳонид. Ва Ётор, хусури Мӯсо, ва писарон ва зани ӯ ба сӯи Мӯсо ба биёбон баромаданд, ҷое ки ӯ дар кӯҳи Худо ҷойгир шуда буд. Ба Мусо гузориш дода шуд: Бубин, падарзанат Ётор ба наздат меояд ва зан ва ду писарат бо ӯ. Мусо барои пешвози хусураш баромад ва ба ӯ саҷда кард ва ӯро бӯсид ва онҳо якдигарро салом карданд ва ӯ онҳоро ба чодир даровард. Ва Мусо ба хусураш нақл кард ҳама чӣ қадаре ки Худованд ба Фиръавн ва ҳама мисриён барои Исроил кард, ва ҳамаи машаққатҳое ки дар роҳ ба онҳо расид, ва ки Худованд онҳоро аз дасти Фиръавн ва аз дасти мисриён раҳонид. Ётро аз ҳамаи некиҳое, ки Худованд ба онҳо кард, ҳайрат кард, зеро Ӯ онҳоро аз дасти мисриён ва аз дасти Фиръавн раҳонид. Ва Ётор гуфт: Баракатнок бод Худованд, ки онҳоро аз дасти мисриён ва аз дасти Фиръавн раҳоӣ кард. Акнун ман донистам, ки Худованд аз ҳамаи худоён бузургтар аст, барои он ки онҳо ба онҳо ҳамла карданд. Ва Ётор, хусури Мӯсо, сӯхтаниҳо ва қурбониҳоро ба Худо гирифт, ва Ҳорун ва ҳамаи калонсолони Исроил омаданд, то бо хусури Мӯсо пеши Худо нон хӯранд.

Ва шуд, ки баъд аз рӯзи дигар Мусо нишаст, то мардумро

ҳукм кунад, ва ҳама мардум назди Мусо аз субҳ то шом меистоданд. Ва Ётро дидааст ҳама он чӣ ки ӯ ба мардум мекунад, мегӯяд: Ин чӣ аст, ки ту ба мардум мекунӣ? Чаро ту танҳо менишинӣ, вале ҳамаи мардум аз субҳ то шом назди ту истодаанд? Ва Мусо ба хусураш мегӯяд: Мардум назди ман меоянд, то аз Худо ҳукм ҷӯянд. Вақте ки байни онҳо ихтилоф пайдо мешавад ва назди ман меоянд, ман ҳар якеро ҳукм мекунам ва ба онҳо фармонҳои Худо ва қонуни Ӯро маълум мекунам. Падарзани Мусо ба ӯ гуфт: Ту ин корро дуруст намекунӣ. Бо вайронагии бетобона вайрон хоҳӣ шуд ҳам ту ва ҳам тамоми ин мардуме, ки бо ту ҳастанд. Ин кор барои ту вазнин аст, ту танҳо наметавонӣ онро анҷом диҳӣ. Акнун пас гӯш кун маро, ва ман ба ту машварат хоҳам дод, ва Худо бо ту хоҳад буд. Ту барои мардум дар назди Худо бош ва сухани онҳоро ба назди Худо оварда рас. Ва ту ба онҳо фармонҳои Худо ва қонуни Ӯро шаҳодат медиҳӣ ва ба онҳо роҳҳоеро, ки дар онҳо хоҳанд рафт, нишон медиҳӣ ва корҳоеро, ки онҳо хоҳанд кард. Ва ту барои худат аз ҳамаи мардум мардони тавоно, худотарс, одил ва нафратдоранди ғururро интихоб намо ва онҳоро ҳамчун фармондеҳони ҳазорнафара, саднафара, панҷоҳнафара ва даҳнафара таъин кун. Ва онҳо мардумро дар ҳар вақт ҳукм мекунанд, аммо калимаҳои санҷин ва душворро ба ту мерасонанд, ва масъалаҳои хурди ҳукмҳоро худашон ҳал мекунанд, ва онҳо бори туро сабук мекунанд ва ба ту кумак мерасонанд. Агар ин корро кунӣ, Худо туро қувват хоҳад дод ва ту тавонӣ истодаӣ, ва ҳамаи ин мардум ба ҷои худ бо осоиштагӣ хоҳанд омад. Мӯсо ба

овози падарзанаш гӯш дод ва ҳар чӣ ки ба ӯ гуфта буд, анҷом дод. Ва Мусо аз тамоми Исроил мардони қудратманд интихоб кард ва онҳоро ҳазорбошӣ, садбошӣ, панҷоҳбошӣ ва даҳбошӣ таъин намуд. Ва онҳо мардумро дар ҳар вақт ҳукм мекарданд, аммо ҳар масъалаи вазнинро назди Мусо меовардандю ҳар масъалаи сабукро худашон ҳал мекарданд. Мусо падарзани худро фиристод ва ӯ ба замини худ рафт.

19

Дар моҳи сеюми баромадани писарони Исроил аз замини Миср, дар ҳамин рӯз онҳо ба биёбони Сино омаданд. Ва онҳо аз Рафидеин баромаданд ва ба биёбони Сино омаданд, ва Исроил дар он ҷо рӯ ба рӯи кӯҳ хайма зад. Ва Мусо ба кӯҳи Худо баромад, ва Худо ӯро аз кӯҳ даъват кард ва гуфт: Ин чизҳоро ба хонаи Яъқуб хоҳӣ гуфт ва ба писарони Исроил эълон хоҳӣ кард. Худатон дидед, ки ман чӣ кардам бо мисриён, ва шуморо монанди бар болҳои уқобҳо бардоштам ва ба худам овардам. Ва ҳоло агар шунида, овози маро бишнавед ва аҳди маро нигоҳ доред, шумо барои ман қавми махсус аз байни ҳамаи миллатҳо хоҳед буд, зеро ки тамоми замин аз они ман аст. Шумо вале барои ман подшоҳии коҳинӣ ва миллати муқаддас хоҳед буд, ин суханҳоро ба писарони Исроил хоҳӣ гуфт. Мусо омад ва калонсолони қавмро даъват кард ва ҳамаи ин суханҳоеро, ки Худо ба онҳо фармуда буд, пеши онҳо гузошт. Ҳамаи

мардум бо як дил ҷавоб доданд ва гуфтанд: Ҳар чӣ Худо гуфтааст, мо иҷро хоҳем кард ва итоат хоҳем намуд. Мӯсо ин суханҳоро ба Худо пешкаш кард. Худованд ба Мусо гуфт: Ин ман дар сутуни абр ба сӯи ту меоям, то мардум суханони маро, ки ба ту мегӯям, бишунаванд ва ба ту то абад бовар кунанд. Мусо суханҳои мардумро ба Худованд хабар дод. Худованд ба Мӯсо гуфт: Поёнрафта, мардумро огоҳ кун ва онҳоро имрӯз ва фардо покиза намо ва бигзор либосҳояшонро бишӯянд. Ва бошанд омода ба рӯзи сеюм, зеро дар рӯзи сеюм Худованд бар кӯҳи Сино фуромад хоҳад кард пеш аз ҳамаи мардум. Ва ту мардумро гирду атроф ҷудо хоҳӣ кард ва хоҳӣ гуфт: Ба худатон диққат диҳед, ки ба кӯҳ боло наравед ва ба чизе аз он даст назанед. Ҳар касе, ки ба кӯҳ даст зад, бо марг хоҳад мурд. Дасти ӯ намерасад, зеро бо сангҳо сангсор карда хоҳад шуд, ё бо тир тир андохта хоҳад шуд, агар ҳайвон бошад ва агар одам бошад, зинда намемонад, вақте ки овозҳо ва сурнойҳо ва абр аз кӯҳ дур шаванд, онҳо ба кӯҳ боло хоҳанд рафт.

Мӯсо аз кӯҳ назди мардум фурӯд омад ва онҳоро муқаддас кард ва онҳо либосҳояшонро шустанд. Ва ӯ ба мардум гуфт: Се рӯз омода бошед ва ба занон наздик нашавед. Ва шуд, ки дар рӯзи севум вокеъ шуда ба субҳи барвақт, овозҳо ва барқҳо ва абри торик бар кӯҳи Сино пайдо шуданд, овози карнай калон садо дод, ва ҳамаи мардуми дар лашкаргоҳ тарсиданд. Ва Мусо мардумро аз лашкаргоҳ барои вомухорӣ бо Худо бароварда, ва онҳо назди кӯҳ истоданд. Кӯҳи Синой тамоман дуд мекард, зеро Худо дар оташ бар

он фуромада буд, ва дуд монанди дуди танӯр боло мерафт, ва ҳамаи мардум хеле ҳайрон шуданд. Овозҳои карнай пайваста қавитару қавитар мешуданд. Мусо гап зад ва Худо бо овоз ба ӯ ҷавоб дод. Худованд бар кӯҳи Синай, бар қуллаи кӯҳ фуромад ва Худованд Мусоро ба қуллаи кӯҳ даъват кард ва Мусо боло рафт. Ва Худо ба Мусо гуфт: Фурӯд ой ва мардумро огоҳ кун, то ки ҳеҷ гоҳ барои фаҳмидан ба Худо наздик нашаванд ва бисёре аз онҳо наафтанд. Ва кохинон, ки ба Худованд Худо наздик мешаванд, бояд муқаддас карда шаванд, мабодо Худованд онҳоро нобуд кунад.

Ва Мусо ба Худо гуфт: Мардум наметавонанд ба кӯҳи Сино боло раванд, зеро ту ба мо шаҳодат додай ва гуфтӣ: Кӯҳро ҷудо кун ва онро муқаддас гардон. Худованд ба ӯ гуфт: Биравед, фуроед ва шумо бо Ҳорун бароед, вале коҳинон ва мардум набояд зӯр карда ба сӯи Худо бароянд, то мабодо Худованд онҳоро ҳалок кунад. Мӯсо ба назди мардум фуромад ва ба онҳо гуфт.

20

Ва Худованд ҳамаи ин сухонҳоро гуфт ва фармуд: Ман Худованди Худои ту ҳастам, ки туро аз замини Миср, аз хонаи бандагӣ баровардам. Ба ту худоёни дигаре ҷуз ман нахоҳанд буд. Ту барои худат тасвир насозӣ ва на шабеҳи ҳеҷ чизеро, на он чизҳоеро, ки дар осмони боло ҳастанд, на

он чизҳоеро, ки дар замини поён ҳастанд ва на он чизҳоеро, ки дар обҳои зери замин ҳастанд. Ту ба онҳо сиҷда нахоҳӣ кард ва на ба онҳо хизмат хоҳӣ кард, зеро Ман Худованд Худои ту ҳастам, Худои ғайратманд, ки гуноҳҳои падаронро бар фарзандон то насли сеюм ва чорум ба онҳое ки Маро нафрат мекунанд, мебахшам. Ва раҳм мекунад ба ҳазорҳо, ба онҳое ки Маро дӯст медоранд ва фармонҳои Маро нигоҳ медоранд. Ту номи Худованди Худои худро дар беҳуда нахоҳӣ гирифт, зеро Худованди Худои ту онро, ки номи Ӯро дар беҳуда мегирад, бегуноҳ нахоҳад шумурд. Рӯзи шанберо ёд кун, то онро муқаддас созӣ. Шаш рӯз кор кун ва тамоми корҳои худро анҷом деҳ. Дар рӯзи ҳафтум, шанбеҳо барои Худованди Худои ту, не хоҳӣ кард дар он ҳеҷ кор ту, ва писари ту, ва духтари ту, хизматгори ту, ва канизаки ту, гови ту, ва ҳайвони боркаши ту, ва ҳама чорпои ту, ва ғарибе, ки сокин аст дар ту. Зеро дар шаш рӯз Худованд осмон ва заминро ва баҳрро ва ҳар чизе, ки дар онҳост, офарид ва дар рӯзи ҳафтум ором гирифт, аз ҳамин рӯ Худованд рӯзи ҳафтумро баракат дод ва онро муқаддас кард. Падару модаратро эҳтиром кун, то барояат хуб бошад ва то дар рӯи замини некӯ, ки Худованди Худоят ба ту медиҳад, дарозумр шавӣ. Ту зино намекунӣ. Ту дуздӣ накунӣ. Ту набояд кушт. Ту бар зидди ҳамсояат шаҳодати дурӯғ намедиҳӣ. Ту зани ҳамсояи худро орзу накунӣ, ту хонаи ҳамсояи худро орзу накунӣ, на майдони ӯро, на хизматгори ӯро, на канизи ӯро, на гови ӯро, на ҳайвони боркаши ӯро, на ҳамаи чорпойи ӯро, на ҳар чӣ, ки ба ҳамсояи ту тааллуқ дорад.

Ва ҳамаи мардум овоз ва машъалаҳо ва овози карнай ва кӯҳи дуднокро диданд, аммо ҳамаи мардум тарсида аз дур истоданд. Ва онҳо ба Мусо гуфтанд: Ту бо мо сухан гӯй, ва Худо бо мо сухан нагӯяд, то намирем. Ва Мусо ба онҳо мегӯяд: Ҷасорат гиред, зеро Худо барои озмудани шумо омадааст, то ки□□си Ӯ дар дилҳои шумо ҷой гирад ва шумо гуноҳ накунед. Мардум аз дур истода буданд, вале Мусо ба торикӣ ворид шуд, ки дар он Худо буд. Худованд ба Мусо гуфт: Ин чизҳоро ба хонаи Яъқуб хоҳӣ гуфт ва ба писарони Исроил эълон хоҳӣ кард: шумо дидед, ки Ман аз осмон бо шумо сухан гуфтаам. Шумо барои худатон худоёни нуқра насозед ва худоёни тиллоӣ низ барои худатон насозед. Қурбонгоҳро аз замин барои ман бисозед ва дар болои он қурбониҳои сӯхтаи худ, наҷотҳои худ, гӯсфандони худ ва гӯсолаҳои худро қурбонӣ кунед дар ҳар ҷое, ки номи худро дар он ҷо ном бурдан хоҳам, ва Ман ба наздат омада, туро баракат хоҳам дод. Агар қурбонгоҳро аз сангҳо барои Ман бисозӣ, онро аз сангҳои тарошидашуда месозӣ, зеро ханҷари худро бар онҳо партофтаӣ ва онҳо ноҷоис гардидаанд. Ту бо зинаҳо ба қурбонгоҳи ман барманаӣ, то бараҳнагиат дар он кушода нашавад.

21

Ва инҳо ҳукмҳое ҳастанд, ки ту онҳоро пеши онҳо мегузорӣ. Агар ту хизматгори иброниро харидӣ, шаш сол ба ту хизмат хоҳад кард, вале дар соли ҳафтум озод ройгон

хоҳад рафт. Агар ӯ танҳо дохил шавад, танҳо берун хоҳад рафт, вале агар зан бо ӯ дохил шавад, зани ӯ низ берун хоҳад рафт. Ва агар хӯҷаин ба ӯ зан диҳад ва зан барои ӯ писарон ё духтарон зоад, зан ва бачаҳо ба хӯҷаини ӯ тааллуқ хоҳанд дошт, вале ӯ танҳо берун хоҳад рафт. Агар хизматкор ҷавоб дода бигӯяд, ман хӯҷоини худ ва зан ва кӯдаконро дӯст доштаам, озод намеравам, Хоҷааш ӯро ба меъёри Худо оварад, ва он гоҳ ӯро ба дар ё ба остона оварад, ва хоҷааш гӯшаш бо сӯзан сӯрох кунад, ва ӯ то абад ба вай хизмат кунад.

Агар касе духтари худро ҳамчун хизматкор бифурӯшад, ӯ чунон озод нахоҳад шуд, ки канизакҳо озод мешаванд. Агар ӯ ба хӯҷаини худ, ки бо ӯ розӣ шуда буд, хушнуд накунад, онгоҳ ӯро озод хоҳад кард. Аммо ба миллати бегона ӯро фурӯхтан ҳақ надорад, зеро бо ӯ вафодор набуд. Агар вале ӯро ба писари худ нишон диҳад, бояд мувофиқи ҳуқуқи духтарон бо ӯ рафтор кунад. Агар вале дигареро барои худаш гирад, ӯ чизҳои зарурӣ ва либос ва муоширатро аз ӯ маҳрум нахоҳад кард. Агар вале ӯ ин се чизро барои ӯ накунад, вай бе пардохти нуқра озод мешавад. Агар касе касеро бизанад ва ӯ бимирад, бояд ӯро ба марг расонанд. Вале на ихтиёран, балки Худо ӯро ба дастҳояш супурд, ман ба ту ҷое хоҳам дод, ки қотил ба он ҷо хоҳад гурехт. Агар касе ба ҳамсояи худ ҳамла кунад, то ӯро бо ҳила бикушад ва паноҳ бибарад, ӯро аз қурбонгоҳи ман гирифта, бикуш. Кӣ падар ё модари худро мезанад, бояд ба марг расонида шавад. Он ки ба падар ё модари худ бад гӯяд, бо марг хоҳад

мурд. Агар касе яке аз писарони Исроилро дуздад ва ба ӯ ситам карда, ӯро фурӯхт ва дар ин гунох ёфта шуд, бояд ба марг расонида шавад. Агар ду мард ба ҳам ҳақорат кунанд ва ҳамсояро бо санг ё мушт зананд ва ӯ намирад, балки дар бистар бихобад, Агар одам бархеста берун бо асо роҳ равад, касе ки ӯро зада бегуноҳ хоҳад буд, танҳо барои беамалии ӯ бояд ҷуброн диҳад ва хароҷоти табобатро. Агар касе хизматгори худ ё канизаки худро бо асо занад ва ӯ дар зери дастони ӯ мурд, бо адолат ҷазо дода мешавад. Агар вале ӯ як рӯз ё ду рӯз зинда монад, ҷазо дода нашавад, зеро нуқраи ӯ аст. Агар ду мард ҷанг кунанд ва занеро, ки ҳомиладор аст, зананд ва кӯдаки ӯ бешакл берун биёяд, ҷарима дода мешавад, чунон ки шавҳари зан талаб кунад, бо арзёбӣ хоҳад дод. Агар вале шаклгирифта бошад, ҷон ба ҷои ҷон хоҳад дод. Чашм ба ҷои чашм, дандон ба ҷои дандон, даст ба ҷои даст, по ба ҷои по. Сӯхтагӣ ба ҷои сӯхтагӣ, захм ба ҷои захм, кабудӣ ба ҷои кабудӣ. Агар касе ба чашми хизматгори худ ё ба чашми канизаки худ зарба зада, ӯро кур кунад, бояд онҳоро озод кунад ба ивази чашми онҳо. Агар дандони хизматкор ё дандони хизматгори занаи ӯро берун кунад, онҳоро озод хоҳад фиристод ба ҷои дандони онҳо. Агар гов марди ё занро шохзанад ва ӯ бмирад, гов бо сангҳо сангсор карда мешавад ва гӯшти ӯ хӯрда намешавад, вале соҳиби гов бегуноҳ хоҳад буд. Агар гов шохдор пеш аз дирӯз ва пеш аз сеюм бошад ва ба хоҷаи ӯ шаҳодат дода бошанд ва ӯ онро набарорад, вале он марди ё занро кушта бошад, гов бояд сангсор карда шавад ва хоҷаи ӯ низ ба қатл расонида шавад. Агар вале

фидя ба ӯ таҳмил карда шавад, ӯ фидяи ҷонаш хоҳад дод, ҳар қадаре ки ба ӯ таҳмил кунанд. Агар вале писар ё духтарро шохзада, мувофиқи ҳуқуқи ин бо ӯ рафтор кунанд. Агар аммо гов хизматкорро ё канизакро шохзада кунад, си дидрахмаи нуқра ба хӯҷаини онҳо хоҳад дод ва гов сангсор хоҳад шуд. Агар касе чоҳ кушояд ё чоҳ канад ва онро напӯшонад, ва гӯсола ё хар дар он ҷо биюфтад, Соҳиби чоҳ бояд ҷуброн кунад, нуқра ба соҳиби онҳо диҳад, аммо мурда ба ӯ хоҳад монд. Агар шохи баъзе кас шохи ҳамсояро шох занад ва ӯ мурад, онҳо шохи зиндаро хоҳанд фурӯхт ва нуқраи ӯро тақсим хоҳанд кард, ва шохи мурдаро тақсим хоҳанд кард. Агар маълум карда шавад, ки гов шохзананда аст пеш аз дирӯз ва пеш аз парирӯз, ва ба хӯҷаини он гувоҳӣ дода шуда бошад, ва ӯ онро нобуд накарда бошад, бояд гов ба ҷои гов пардохт кунад, вале мурда ба ӯ тааллуқ хоҳад дошт.

Агар касе гӯсолае ё гӯсфанде дуздад ва онро кушад ё фурӯшад, панҷ гӯсола ба ҷои он гӯсола ва чаҳор гӯсфанд ба ҷои он гӯсфанд бипардозад.

22

Агар дуздӣ дар сӯрохӣ ёфта шавад ва зада шуда бимирад, ин қатл ба ҳисоб намеравад. Агар офтоб бар ӯ барояд, ӯ гунаҳкор аст ва бояд кушта шавад, вале агар чизе надошта бошад, бояд ба ивази дуздии худ фурӯхта шавад. Агар чизи

дуздидашуда дар дасти ӯ ёфта шавад, аз хар то гӯсфанд, ки зинда бошад, ӯ бояд дукарата онҳоро пардохт кунад. Агар касе майдон ё токзорро чаронад ва чорвои худро гузошта, майдони дигареро бичаронад, бояд аз майдони худ мувофиқи маҳсулоташ бипардозад, вале агар тамоми майдонро бичаронад, бояд беҳтаринҳои майдони худ ва беҳтаринҳои токзори худро бипардозад. Агар оташ баромада, хорҳоро ёбад ва хирманҳо ё хушаҳои ғалла ё даштро бисӯзонад, он касе, ки оташро афрӯхтааст, хоҳад пардохт.

Агар касе ба ҳамсояаш нуқра ё зарфҳо барои нигоҳдорӣ диҳад ва онҳо аз хонаи он одам дуздида шаванд, агар дузд ёфта шавад, бояд дукарата пардохт кунад. Агар дуздро наёбанд, соҳиби хона бояд ба пешгоҳи Худо биёяд ва савганд ёд кунад, ки ӯ дар бораи тамоми амонати ҳамсояаш бадкорӣ накардааст. Дар мувофиқи ҳар гуноҳи баёншуда, дар бораи гӯсола ва ҳайвони боркаш ва гӯсфанд ва либос ва ҳама нобудшавии даъвошуда, ҳар чӣ ки бошад, пеши Худо ҳукми ҳарду тараф хоҳад омад, ва он касе ки тавассути Худо гунаҳкор шинохта шавад, ба ҳамсояаш дукарата хоҳад пардохт. Агар касе ба ҳамсояаш ҳайвони боркаш ё гӯсолаи нар ё гӯсфанд ё ҳар ҳайвонеро барои нигоҳбонӣ диҳад ва он шикаста шавад ё бимирад ё асир шавад ва ҳеҷ кас надонад, Суганди Худо байни ҳарду онҳо хоҳад буд, ки ӯ дар бораи амонати ҳамсояаш ҳеҷ гуна бадӣ накардааст, ва ҳамин тавр хоҷааш онро қабул хоҳад кард ва ӯ ҷуброн нахоҳад пардохт. Агар вале дуздида шавад аз ӯ,

ӯ ба хӯҷоин хоҳад пардохт. Агар вале аз ҷониби ҷонварони ваҳшӣ дарида шуда бошад, ӯ ӯро ба шикоргоҳ оварад ва пардохт нахоҳад кард. Агар касе аз ҳамсояаш чизе бихоҳад ва он шикаста шавад ё бмирад ё асир гирифта шавад, вале соҳибаш ҳамроҳи он набошад, бояд ҷуброн кунад. Агар соҳиб бо ӯ бошад, пардохт нахоҳад кард, агар коргари ичоравӣ бошад, ба ҷои музди ӯ хоҳад буд.

Агар касе духтари бокираро, ки намзадкардашуда нест, фиреб диҳад ва бо ӯ бихобад, бояд бо маҳр ӯро ба зани худ гирад. Агар падари духтар қатъиян инкор кунад ва нахоҳад ӯро ба ӯ ба занӣ диҳад, он гоҳ бояд нуқра ба падар бипардозад ба андозаи маҳри духтарони бокира. Ҷодугаронро зинда нигоҳ надоред. Ҳар касе, ки бо ҳайвон бихобад, онҳоро ба марг расонед. Он ки ба худоён қурбонӣ мекунад, бо марг нобуд карда хоҳад шуд, ғайр аз Худованди ягона.

Ва бегонаро озор нарасонед ва ба ӯ зулм накунед, зеро шумо бегонаҳо дар замини Миср будед. Шумо ҳеҷ бевазан ва ятимро озор нахоҳед расонид. Агар бо бадӣ ба онҳо бадӣ кунед ва онҳо фарёд зада ба ман дод расанд, Ман албатта садои онҳоро хоҳам шунид Ва Ман бо ғазаб хашмгин хоҳам шуд ва шуморо бо шамшер хоҳам кушт, ва занони шумо бевазан хоҳанд шуд ва фарзандони шумо ятим хоҳанд гашт. Агар ба бародари камбағали худ нуқра қарз диҳӣ, ӯро зӯр накун ва ба ӯ фоиз магузор. Агар либоси ҳамсояатро ба гарав гирӣ, пеш аз ғуруби офтоб онро ба ӯ бармегардон Ин

пӯшиши ӯст, танҳо ин либоси бархнагии ӯст, дар чӣ хобад? Агар пас ӯ ба ман фарёд кунад, ман ӯро мешунавам, зеро ман меҳрубонам. Худоҳоро бад нагӯй ва ҳокими мардуми худро бад нагӯй. Навбарҳои хирмангоҳ ва чархушакгоҳи худро дер макун, пешбачаҳои писаронатро ба ман бидеҳ. Ҳамин тавр бо гӯсолаат ва гӯсфандат ва ҳайвони боркашат рафтор кун: ҳафт рӯз бояд зери модараш бошад, вале дар рӯзи ҳаштум онро ба ман бозгардон. Ва шумо мардони муқаддас ба Ман хоҳед буд, ва гӯшти аз ҷониварони ваҳшӣ дарридашударо нахоҳед хӯрд, онро ба сагҳо партоед.

23

Ту шунидани беҳударо қабул нахоҳӣ кард, бо ноҳақ розӣ нахоҳӣ шуд, то гувоҳи ноҳақ шавӣ. Ту бо аксарият дар бадӣ нахоҳӣ буд, ту бо аксарият ҳамроҳ нахоҳӣ шуд, то ки бо зиёдтарон баргардӣ ва ҳукмро бигардонӣ. Ва ба камбағал дар ҳукм раҳм нахоҳӣ кард. Агар ту бо гови душманат ё ҳайвони боркаши ӯ, ки гум шудааст, рӯ ба рӯ шавӣ, бояд онро баргардонӣ ба ӯ. Агар ҳайвони боркаши душманат афтода зери бораш бинӣ, аз он нагузар, балки ба ӯ кӯмак кун, то онро бардорад.

Ту ҳукми фақирро дар додгоҳи ӯ таҳриф нахоҳӣ кард. Аз ҳар сухани ноҳақ дур хоҳӣ шуд, бегуноҳ ва одилро нахоҳӣ куштан ва беиймонро бо сабаби тӯҳфаҳо ҳақ нахоҳӣ донист. Ва тӯҳфаҳо нагир, зеро тӯҳфаҳо чашмони

бинандагонро кӯр мекунанд ва суханони одилонаро вайрон мекунанд. Ва шумо ба мусофир зулм нахоҳед кард, зеро шумо рӯҳи мусофирро медонед, чунки худатон дар замини Миср мусофир будед. Шаш сол замини худро кишт кун ва маҳсулоти онро ҷамъ кун. Дар соли ҳафтум озодӣ хоҳӣ кард ва онро раҳо хоҳӣ намуд, ва камбағалони миллати ту хоҳанд хӯрд, ва боқимондаро ҳайвонҳои ваҳшӣ хоҳанд хӯрд. Ҳамчунин бо токзори ту ва зайтунзори ту хоҳӣ кард. Шаш рӯз корҳои худро анҷом деҳ, вале дар рӯзи ҳафтум ором аст, то ки гови ту ва ҳайвони боркаши ту ором кунанд, ва то ки писари канизаки ту ва мусофир тоза шаванд. Ҳар чӣ ки ба шумо гуфтаам, нигоҳ доред ва номи худоёни дигарро ёд накунед ва аз даҳони шумо шунида нашавад.

Се маротиба дар сол ба ман ҷашн гиред. Ҷашни нонҳои беҳамиратуро нигоҳ дошта, онро баргузор кунед, ҳафт рӯз нонҳои беҳамиратуро бихӯред, чунон ки ман ба шумо фармон додам, мувофиқи вақти моҳи нав, зеро дар он вақт шумо аз Миср баромадед, пеши Ман дастхолӣ намоён нашавед. Ва ҷашни дарави нахустинмеваҳоро аз корҳои худ, ки агар дар майдони худ бикорӣ, хоҳӣ кард, ва ҷашни анҷомро дар баромади сол дар ҷамъомади корҳои худ аз майдони худ. Се маротиба дар сол ҳар як марди ту пеши Худованди Худои ту дида мешавад. Вақте ки Ман милатҳоро аз пеши рӯи ту меронам ва сарҳадҳои туро васеъ мекунам, ту хуни қурбониҳои Маро бар хамиртуруш қурбонӣ накунӣ ва равғани иди Ман то субҳ намонад. Нахустинҳои нахустин ҳосили замини худро ба хонаи

Худованди Худои худ меоварӣ, баррараро дар шири модараш намепазӣ. Ва инак ман фиристодаи худро пеш аз рӯи ту мефиристам, то ки туро дар роҳ нигоҳ дорад ва туро ба замине, ки барои ту омода кардаам, дароварад. Ба худат диққат кун ва ба ӯ гӯш кун ва ба ӯ нофармонӣ накун, зеро ӯ туро бознахоҳад дошт, чунки номи ман бар ӯст. Агар шунидан шунавед овози маро ва ҳама он чизеро, ки ба шумо фармон медиҳам, иҷро кунед ва паймони маро нигоҳ доред, шумо аз ҳамаи миллатҳо қавми махсуси Ман хоҳед буд, зеро ҳамаи замин аз они Ман аст. Шумо барои Ман подшоҳии коҳинӣ ва миллати муқаддас хоҳед буд. Ин суханҳоро ба писарони Исроил хоҳӣ гуфт. Агар шунидан шунавед овози маро ва ҳама он чизеро, ки ба шумо мегӯям, иҷро кунед, Ман ба душманони шумо душман хоҳам буд ва ба муқобилкунандагони шумо муқобилӣ хоҳам кард. Фиристодаи ман пешвои ту хоҳад рафт ва туро назди амурӣён, ҳиттӣён, периззӣён, канъонӣён, гиргошӣён, ҳивӣён ва ябусӣён хоҳад овард ва онҳоро нобуд хоҳам кард. Ту ба худоҳои онҳо саҷда нахоҳӣ кард, на ба онҳо хизмат хоҳӣ кард, ва мувофиқи корҳои онҳо амал нахоҳӣ кард, балки онҳоро пурра вайрон хоҳӣ кард ва сутунҳои онҳоро шикаста-шикаста хоҳӣ кард. Ва ту ба Худованди Худои худ хидмат хоҳӣ кард, ва Ман нони туро ва шароби туро ва оби туро баракат хоҳам дод ва бемориро аз шумо дур хоҳам кард. Не хоҳад буд бенасл, на бенасл бар рӯи замини ту, шумораи рӯзҳои туро пур мекунанда пур хоҳам кард. Ва тарсро пешвои ту мефиристам ва ҳамаи миллатҳоеро, ки ту ба онҳо дохил мешавӣ, ба ҳайрат меоварам ва ҳамаи

душманонатро гурехта медиҳам. Ва Ман пеш аз ту занбурҳоро хоҳам фиристод, ва ту амурриҳо, ҳивиҳо, канъониҳо ва ҳиттиҳоро аз назди худ хоҳӣ ронд. Ман онҳоро дар як сол берун намекунам, то замин вайрона нашавад ва ҷонварони ваҳшӣ бар ту зиёд нашаванд. Мутобиқи каме-каме онҳоро аз пеши ту меронам, то вақте ки афзуда шавӣ ва он заминро мерос гирӣ. Ва Ман ҳудудҳои туро аз Баҳри Сурх то Баҳри Филистинҳо ва аз биёбон то дарёи бузурги Фурот хоҳам гузошт, ва сокинони замин ба дастҳои шумо хоҳам супурд ва онҳоро аз пеши ту хоҳам ронд. Ту бо онҳо ва бо худоёни онҳо паймон нахоҳӣ баст. Ва онҳо дар замини ту сокин нахоҳанд шуд, то ки туро ба гуноҳ бар зидди ман водор накунанд, зеро агар ба худоёни онҳо хизмат кунӣ, инҳо барои ту сангандоз хоҳанд буд.

24

Ва ба Мусо гуфт: Биё бола ба сӯи Худованд ту ва Ҳорун, ва Надаб, ва Абиуд, ва ҳафтод нафар аз пешсафедони Исроил, ва онҳо аз дур ба Худованд саҷда хоҳанд кард. Ва Мусо танҳо ба наздикии Худо хоҳад омад, вале онҳо наздик нахоҳанд шуд, ва мардум бо онҳо боло нахоҳанд рафт. Мӯсо дохил шуд ва ба мардум ҳамаи суханони Худо ва ҳукмҳоро баён кард, ва тамоми мардум бо як овоз ҷавоб додаанд: Ҳамаи суханоне, ки Худованд гуфтааст, анҷом хоҳем дод ва итоат хоҳем кард. Ва Мусо ҳамаи суханони Худовандро

навишт, ва Мусо пагоҳ бархоста, субҳ қурбонгоҳе дар зери кӯҳ сохт ва дувоздаҳ санг барои дувоздаҳ қабилаи Исроил гузошт. Ва ӯ ҷавононро аз писарони Исроил фиристод, ва онҳо қурбониҳои сӯхта овардаанд ва гӯсолаҳоро ба Худо қурбонии наҷот карданд. Мусо нисфи хунро гирифта, ба косаҳо рехт, ва нисфи дигари хунро ба сӯи қурбонгоҳ рехт. Ва китоби аҳдро гирифта, ба гӯши мардум хонд, ва онҳо гуфтанд: Ҳар чӣ Худованд гуфтааст, хоҳем кард ва хоҳем шунид. Мӯсо хунро гирифта, онро бар мардум пошид ва гуфт: Инак, ин хуни паймоне аст, ки Худованд бо шумо дар бораи ҳамаи ин суханҳо баст.

Ва Мусо ва Ҳорун ва Надаб ва Абиуд ва ҳафтод нафар аз шӯрои калонсолони Исроил боло рафтанд. Ва онҳо ҷоеро диданд, ки Худои Исроил истода буд, ва он чӣ зери пойҳои Ӯ буд монанди кори хишти кабуди осмонӣ ва монанди намуди осмони мустаҳкам дар тозагӣ. Ва аз бартаридагони Исроил ҳатто яке ҳам набуд, ва онҳо дар ҷои Худо дида шуданд ва хӯрданд ва нӯшиданд. Ва Худованд ба Мусо гуфт: Ба назди ман ба кӯҳ биёй ва дар он ҷо бош, ва Ман ба ту лавҳҳои сангиро, қонун ва фармонҳоеро, ки навиштаам, хоҳам дод, то ба онҳо қонунгузорӣ кунӣ. Ва Мусо хост ва Ёшуъ, ки назди ӯ истода буд, ба кӯҳи Худо баромаданд. Ва ба ризсафедон гуфтанд: Дар инҷо хомӯш бошед, то мо ба наздатон баргардем, ва инак Ҳорун ва Ҳур бо шумоянд, агар ба касе масъалаи ҳукм пеш ояд, бигузор ба онҳо мурочиат кунанд. Ва Мусо ва Ёшуъо ба кӯҳ баромаданд, ва абр кӯҳро пӯшонд. Ва шукӯҳи Худо бар кӯҳи Сино фурӯд

омад ва абр онро шаш рӯз пӯшонд, ва Худованд Мусоро дар рӯзи ҳафтум аз миёни абр даъват кард. Ва шакли шавкати Худованд монанди оташи сӯзон дар болои қуллаи кӯҳ пеши писарони Исроил буд. Ва Мусо ба миёнаи абр дохил шуд ва ба кӯҳ боло рафт ва дар он ҷо дар кӯҳ чил рӯз ва чил шаб буд.

25

Ва Худованд ба Мӯсо гуфт ва фармуд: Ман ба писарони Исроил гуфтам: аз ҳамаи касоне, ки дилашон хоҳад, нахустинҳои меваҳоро гиред ва нахустинҳои меваҳои маро хоҳед гирифт. Ва ин нахустинҳои меваҳост, ки шумо аз онҳо хоҳед гирифт: тилло, нуқра ва биринҷ. ва гиёҳи нилуфарӣ, ва арғувон, ва қирмизии дукарата, ва либоси нозуки ресидашуда, ва мӯйҳои бузӣ, ва пӯстҳои қӯчқорҳои сурх ранг шуда, ва пӯстҳои кабуд, ва чӯбҳои нопӯсида, ва сангҳои Сардиус, ва сангҳо барои ҳаккокӣ барои қисми китф ва либоси дароз. Ва ту барои ман ҷойгоҳи муқаддас месозӣ ва Ман дар миёни шумо зоҳир мешавам. Ва ту барои ман хоҳӣ сохт мувофиқи ҳар он чӣ ба ту дар кӯҳ нишон медиҳам, намунаи хайма ва намунаи ҳамаи асбобҳои он, ҳамин тавр хоҳӣ сохт. Ва ту сандуқи шаҳодатро аз чӯби ногандашаванда хоҳӣ сохт, ки дарозиаш ду газу ним, паҳноиаш як газу ним ва баландиаш як газу ним бошад. Ва ту онро бо тиллои холис мепӯшонӣ, аз дарун ва аз берун онро бо тилло мепӯшонӣ ва барои он ҳалқаҳои

тиллоии печонидашударо гирдогирд месозӣ. Ва ту барои ин чаҳор ҳалқаи тиллоӣ хоҳӣ сохт ва онҳоро бар чаҳор тарафаш хоҳӣ гузошт: ду ҳалқа бар як тараф ва ду ҳалқа бар тарафи дуюм. Ту милаҳоро аз чӯби нопӯсанда хоҳӣ сохт ва онҳоро бо тилло хоҳӣ пӯшонд. Ва ту чӯбҳоро ба ҳалқаҳое, ки дар паҳлӯҳои сандуқ ҳастанд, хоҳӣ овард, то сандуқро бо онҳо бардорӣ. Дар ҳалқаҳои санадуқ чӯбҳо беҳаракат хоҳанд буд. Ва ту ба дар сандуқ шаҳодатҳоеро, ки ба ту медиҳам, хоҳӣ гузошт. Ва ту бояд ҷойи гуноҳпӯширо бо пӯшиши тиллои пок бисозӣ, ки дарозиаш ду газу ним ва паҳноиаш як газу ним бошад. Ва ту бояд ду карубиён аз тиллои кӯфташуда созӣ ва онҳоро аз ҳар ду тарафи курсии рахм гузорӣ. Сохта хоҳанд шуд каруби якум аз ин тараф ва каруби дуюм аз тарафи дигари сарпӯш, ва ту ду карубимро бар ҳар ду тараф хоҳӣ сохт. Карубиён балҳои худро аз боло кашида, бо балҳои худ бар курсии раҳмат соя меандозанд ва рӯҳои онҳо ба сӯи якдигар, ба сӯи курсии раҳмат нигаронида мешаванд. Ва ту нишасти рахмро аз боло бар сандуқ ҷойгир хоҳӣ кард, ва ба дохили сандуқ шаҳодатҳоеро, ки ба ту медиҳам, андохта хоҳӣ. Ва Ман аз он ҷо ба ту маълум хоҳам шуд ва аз болои курсии рахм, дар миёни ду карубиёне, ки бар сандуқи шаҳодат ҳастанд, бо ту гап хоҳам зад ва ҳама он чиро, ки ба ту барои писарони Исроил фармон диҳам, ба ту хоҳам гуфт. Ва ту мизи тиллоӣ аз тиллои пок хоҳӣ сохт, ки дарозиаш ду газ, паҳноиаш як газ ва баландиаш як газ ва ним бошад. Ва ту барои ин ҳошияҳои печонидаи тиллоиро гирду атроф хоҳӣ сохт ва барои ин тоҷи кафдастро гирду атроф хоҳӣ сохт.

Ва ту ҳошияи печонидаро гирду атрофи тоҷ хоҳӣ сохт. Ва ту чаҳор ҳалқаи тиллоӣ хоҳӣ сохт ва ин чаҳор ҳалқаро бар чаҳор қисми пойҳои он дар зери канораш хоҳӣ гузошт. Ва ҳалқаҳо барои чӯбҳои ҳомил ба ҷойҳо хоҳанд буд, то ки бо онҳо мизро бардоранд. Ва ту чӯбҳоро аз чӯби нопӯсида хоҳӣ сохт ва онҳоро бо тиллои тоза хоҳӣ пӯшонд ва миз дар онҳо гирифта хоҳад шуд. Ва ту косаҳои онро ва хушбӯсозҳоро ва косаҳои нусукӣро ва пиёлаҳоро, ки дар онҳо нусукӣ мерезӣ, аз тиллои пок хоҳӣ сохт. Ва ту бар рӯи миз нонҳои ҳузурро пеши Ман ҳамеша хоҳӣ гузошт.

Ва ту чароғдонеро аз тиллои пок месозӣ, чароғдонро кӯфтагӣ месозӣ, пояи он ва найчаҳо ва косаҳо ва гиреҳҳо ва гулҳои нилуфар аз он хоҳад буд. Шаш шоха аз паҳлӯҳо баромада буданд: се шохаи чароғдон аз як тарафи он ва се шохаи чароғдон аз тарафи дуюм. Ва се коса ҳаккокӣшуда бодомшакл буданд, дар як шохча коса ва нилуфар, ҳамин тавр барои шаш шохчаҳое, ки аз чароғдон баромада буданд. Ва дар чароғдон чор косаи накшкардашуда бодомшакл, дар як шохча гулчаҳо ва лилияҳои он. Косае зери ду найча аз он ва косае зери чор найча аз он, ҳамин тавр барои шаш найчаҳое, ки аз чароғдон баромадаанд, ва дар чароғдон чор косаи накшкардашудаи бодомшакл. Гугакҳо ва найчаҳо бояд аз он бошанд, ҳамааш коркардшуда аз як тиллои соф. Ва ту ҳафт чароғ месозӣ, ва чароғҳоро мегузорӣ, ва онҳо аз як тараф дурахшанд. Ва хушбӯйдон ва пояҳои онро аз тиллои соф хоҳӣ сохт. Ҳамаи ин зарфҳо аз як таланти тиллои холис буданд. Бубин, ту

мувофиқи намунае, ки дар кӯҳ ба ту нишон дода шудааст, хоҳӣ сохт.

26

Ва хаймаро хоҳӣ сохт, даҳ пардаҳо аз катони нозуки тобидашуда ва кабуд ва арғувон ва сурхи тобидашуда бо карубиён, бо кори бофташуда онҳоро хоҳӣ сохт. Дарозии як парда бист-у-ҳашт гази ва паҳнои он чор гази хоҳад буд, андозаи ҳамон як барои ҳамаи пардаҳо хоҳад буд. Панҷ парда бояд аз якдигар пайваста бошанд, яке ба дигаре, ва панҷ парда бояд пайваста бошанд, яке ба дигаре. Ва ту барои онҳо ҳалқаҳои кабуд дар лаби як парда, аз як тараф барои пайваст месозӣ, ва ҳамин тавр дар лаби пардаи берунӣ барои пайвасти дуюм месозӣ. Панҷоҳ ҳалқа барои пардаи якум месозӣ ва панҷоҳ ҳалқа аз қисми пардаҳо мувофиқи пайвасти дуюм месозӣ, ки муқобили ҳам қарор гирифта, ба якдигар афтонанд. Ва ту панҷоҳ ҳалқаи тиллоӣ хоҳӣ сохт ва пардаҳоро бо ин ҳалқаҳо ба ҳамдигар хоҳӣ пайваст, ва хайма як хоҳад буд. Ва ту пӯстҳои мӯйдор хоҳӣ сохт барои пӯшиши хайма, ёздаҳ пӯстҳо онҳоро хоҳӣ сохт. Дарозии як пӯст сӣ гази ва паҳнои як пӯст чор гази аст, ҳамон андоза барои ёздаҳ пӯст хоҳад буд. Ва ту панҷ пӯстро ба ҳам мепайвандӣ, ва шаш пӯстро ба ҳам мепайвандӣ, ва пӯсти шашумро дар пеши чадир дутоҳ мекунӣ. Ва ту панҷоҳ ҳалқа бар лаби пардаи якум, ки дар миёна мувофиқи пайвастшавӣ аст, хоҳӣ сохт ва панҷоҳ ҳалқа бар

лаби пардаи пайвастшавандаи дуюм хоҳӣ сохт.

Ва ту панҷоҳ ҳалқаи биринҷӣ хоҳӣ сохт ва ҳалқаҳоро аз ҳалқаҳои дар ҳам баста хоҳӣ пайваст ва пӯстҳоро хоҳӣ пайваст ва як хоҳад буд. Ва ту зиёдии пардаҳои хаймаро зери хоҳӣ гузошт, нисфи пардаи боқимондаро ба зиёдии пардаҳои хайма хоҳӣ пӯшонд, онро дар паси хайма хоҳӣ пӯшонд. Гази аз ин тараф ва гази аз он тараф, аз қисми фозили парда-ҳо, аз дарозии парда-ҳои хайма, пӯшонанда хоҳад буд бар тарафҳои хайма аз ин ҷониб ва аз он ҷониб, то ки бипӯшад. Ва ту барои чодир пӯшониш аз пӯстҳои қӯчқорҳои сурх ранг карда шуда хоҳӣ сохт ва пӯшонидаҳо аз пӯстҳои кабуд аз боло.

Ва ту устунҳои чодирро аз чӯби ногандашаванда хоҳӣ сохт. Сутуни якро даҳ гази хоҳӣ сохт, ва паҳнои сутуни як гази яку ниме хоҳад буд. Ду зубонак барои як сутун, ки яке ба дигараш мутобиқат кунад, ҳамин тавр барои ҳамаи сутунҳои чодир хоҳӣ сохт. Ва ту барои хайма бист сутун месозӣ аз тарафи шимолӣ. Ва чил пояи нуқраро барои бист сутун хоҳӣ сохт: ду пояро барои як сутун ба ҳарду тарафи он, ва ду пояро барои як сутун ба ҳарду тарафи он. Ва тарафи дуюм, ки ба ҷануб аст, бист сутун дорад. Ва чил пояи нуқраи онҳо, ду пояҳо барои як сутун ба ҳарду тарафи он, ва ду пояҳо барои як сутун ба ҳарду тарафи он. Ва дар қисми ақибии чодир, дар тарафи баҳр, ту шаш сутун хоҳӣ сохт. Ва ду сутун хоҳӣ сохт бар гунҷҳои қафои чодир. Ва он аз поён баробар хоҳад буд, мувофиқи худи он аз сарҳо то

пайвастшавии якто баробар хоҳанд буд, ҳамин тавр барои ҳарду гӯшаи ду хоҳӣ кард, баробар бошанд. Ва ҳашт сутун хоҳанд буд, ва пояҳои онҳо нуқрагӣ шонздаҳ, ду пояҳо барои як сутун ба ҳар ду қисми он, ва ду пояҳо барои як сутун. Ва ту милаҳоро аз чӯбҳои нопӯсида хоҳӣ сохт, панҷ барои як сутун аз як тарафи хайма, ва панҷ милаҳо барои сутуни тарафи дуюми чодир, ва панҷ милаҳо барои сутуни тарафи қафои чодир, ки ба сӯи баҳр аст. Ва милаи миёна байни сутунҳо аз як тараф то тарафи дигар бигузарад. Ва сутунҳоро бо тилло мепӯшонӣ, ва ҳалқаҳои тиллоӣ месозӣ, ки ба онҳо миллаҳоро дароварӣ, ва миллаҳоро бо тилло мепӯшонӣ. Ва ту бояд чодирро мувофиқи шаклеке, ки дар кӯҳ ба ту нишон дода шудааст, бардорӣ.

Ва ту пардаи ҳиҷобро аз матои кабуд, арғувон, қирмизии ришташуда ва катони нозуки бофташуда хоҳӣ сохт, онро бо кори бофтаи карубиён хоҳӣ сохт. Ва ту онро бар чор сутуни ногандидаи тиллопӯш гузорӣ, ва сарҳои онҳо тиллоӣ, ва пояҳои онҳо чор нуқрагӣ. Ва ту пардаро бар устунҳо хоҳӣ гузошт ва он ҷо дар дарунтари пардаро сандуқи шаҳодатро хоҳӣ оварад, ва пардаро барои шумо миёни муқаддас ва миёни муқаддаси муқаддасҳо ҷудо хоҳад кард. Ва ту бояд бо пардаи тиреза сандуқи гувоҳиро дар муқаддаси муқаддасон бпӯшонӣ. Ва ту мизро аз берун аз пардаи ҳиҷоб мегузорӣ ва чароғдонро дар муқобили миз бар қисми хайма, ки ба ҷониби ҷануб аст, мегузорӣ ва мизро бар қисми хайма, ки ба ҷониби шимол аст, мегузорӣ. Ва ту барои дари чодир пӯшонидае хоҳӣ сохт аз китони кабуд ва

арғувон ва сурхи ришташуда ва китони нозуки ришташуда, кори гулдӯзӣ. Ва ту барои пардаи ҳиҷоб панҷ сутун месозӣ ва онҳоро бо тилло мепӯшонӣ, сарҳои онҳо тиллоӣ мебошанд ва барои онҳо панҷ пояи биринҷӣ мерезӣ.

27

Ва ту қурбонгоҳеро аз чӯби нокандшаванда хоҳӣ сохт, ки дарозии он панҷ газ ва паҳнои он панҷ газ бошад, қурбонгоҳ чоркунҷа хоҳад буд ва баландии он се газ. Ва ту шохҳоро бар чор кунҷҳо хоҳӣ сохт, аз худи он шохҳо хоҳанд буд, ва ту онҳоро бо биринҷ хоҳӣ пӯшонд. Ва ту барои қурбонгоҳ тоҷ хоҳӣ сохт, ва пӯшиши онро, ва косаҳои онро, ва чангакҳои гӯшти онро, ва оташдони онро, ва ҳамаи зарфҳои онро аз биринҷ хоҳӣ сохт. Ва ту барои ӯ панҷараи биринҷии тӯрӣ месозӣ ва барои панҷара чор ҳалқаи биринҷӣ дар зери чор тарафаш месозӣ. Ва ту онҳоро зери панҷараи қурбонгоҳ аз поён хоҳӣ гузошт, вале панҷара то нисфи қурбонгоҳ хоҳад буд. Ва ту барои қурбонгоҳ чӯбҳои бардоштанӣ аз чӯби нопӯсида хоҳӣ сохт, ва онҳоро бо биринҷ хоҳӣ пӯшонид. Ва ту чӯбҳоро ба ҳалқаҳо хоҳӣ гузаронд ва чӯбҳо бояд дар паҳлӯҳои қурбонгоҳ бошанд ҳангоми бардоштани он. Туҳӣ бечӯш онро хоҳӣ сохт, мувофиқи он чӣ ки ба ту дар кӯҳ нишон дода шуд, ҳамин тавр онро хоҳӣ сохт. Ва ту барои хайма ҳавлӣ хоҳӣ сохт, ба тарафи ҷанубӣ пардаҳои ҳавлӣ аз либоси нозуки тобидашуда, дарозии сад зироъ барои як тараф. Ва

сутунҳои онҳо бист буданд, ва пояҳои онҳо бист биринчӣ буданд, ва ҳалқаҳои онҳо ва нигоҳдорандаҳо нуқра буданд. Ҳамин тавр, дар тарафи шарқӣ, пардаҳо сад зироъ дарозӣ доштанд, ва устунҳои онҳо бист, ва пояҳои онҳо бист биринчӣ буданд, ва ҳалқаҳо ва гиреҳҳои устунҳо, ва пояҳои онҳо бо нуқра пӯшонида шуда буданд. Ва паҳнои ҳавлӣ, он ки ба тарафи баҳр аст, пардаҳо панҷоҳ газ, сутунҳои онҳо даҳ ва пояҳои онҳо даҳ. Ва паҳнои ҳавлии он дар тарафи ҷануб пардаҳо панҷоҳ газ, сутунҳои онҳо даҳ ва пояҳои онҳо даҳ. Ва баландии пардаҳо дар як тараф понздаҳ газ буд, сутунҳои онҳо се ва пояҳои онҳо се. Ва тарафи дуюм понздаҳ гази баландии пардаҳо, сутунҳои онҳо се ва пояҳои онҳо се. Ва барои дарвозаи ҳавлӣ пӯшише, ки баландиаш бист газ буд, аз нахи кабуд ва арғувон ва қирмизии тобидашуда ва катони нозуки тобидашуда бо кори гулдӯзӣ сохта шуда буд, сутунҳояшон чаҳор ва пояҳояшон чаҳор. Ҳамаи устунҳои ҳавлӣ дар атроф бо нуқра пӯшонида шуда буданд, ва сарҳои онҳо нуқра буданд, ва пояҳои онҳо биринчӣ буданд. Дарозии ҳавлӣ сад бар сад, паҳнои он панҷоҳ бар панҷоҳ ва баландии он панҷ газ аз китони нозуки тобидашуда буд ва пояҳои онҳо биринчӣ буданд. Ва тамоми сохтмон ва ҳамаи асбобҳо ва михҳои ҳавлӣ биринчӣ.

Ва ту ба писарони Исроил фармон деҳ, ва онҳо барои ту равғани зайтуни нафишурда, тоза, кӯфташуда барои равшанӣ гиранд, то чароғ ҳамеша мефурӯзад Дар хаймаи гувоҳӣ, аз берун аз пардае, ки бар аҳд аст, онро Ҳорун ва

писарони ӯ аз шом то субҳ пеши Худованд хоҳанд сӯхт, қонуне ҷовидон барои насли шумо аз писарони Исроил.

28

Ва ту Ҳорун бародари худ ва писарони ӯро аз писарони Исроил ба худат наздик овар, то Ҳорун, Надаб, Абиуд, Элеазар ва Итамар, писарони Ҳорун, ба Ман коҳинӣ кунанд. Ва ту барои бародарат Ҳорун либоси муқаддас хоҳӣ сохт барои шараф ва шукӯҳ. Ва ту гап зан ба ҳамаи донишмандони ақлманд, онҳоеро, ки Ман бо рӯҳи ҳикмат ва дарк пур кардам, ва онҳо либоси муқаддаси Ҳорунро барои муқаддас хоҳанд сохт, ки дар он ӯ ба Ман кохинӣ хоҳад кард. Ва инҳо ҷомаҳое ҳастанд, ки онҳо хоҳанд сохт: синапӯш ва китфпӯш ва либоси дароз ва куртаи бофташуда ва дастор ва камарбанд, ва онҳо ҷомаҳои муқаддас барои Ҳорун ва писарони ӯ хоҳанд сохт, то ба Ман каҳонат кунанд. Ва онҳо тило, ниловар, арғувон, қирмиз ва либоси нозукро хоҳанд гирифт. Ва онҳо китфпӯшро аз канафи нозуки тобидашуда хоҳанд сохт, кори бофташудаи нақшдор. Ду китфпӯш пайвасткунанда ба ӯ хоҳанд буд, яке ба дигараш, дар ду қисм ҷойгиршуда. Ва матои китфпӯшҳое, ки бар он аст, мувофиқи кори он аз тиллои пок, ва нахи кабуд, ва арғувон, ва қирмизи ресидашуда, ва китони нозуки ресидашуда хоҳад буд. Ва ту ду санги зумуррадро хоҳӣ гирифт ва дар онҳо номҳои писарони Исроилро хоҳӣ накш кард. Шаш ном бар санги якум, ва

шаш номи боқимонда бар санги дуюм мувофиқи насалҳои онҳо. Кори санги корӣ ҳунар, ҳаккокии муҳр, ту ду сангҳоро бар номҳои писарони Исроил ҳакк мекунӣ. Ва ту ин ду сангро бар китфҳои эфод хоҳӣ гузошт, ин сангҳо ёдгорӣ барои писарони Исроил ҳастанд, ва Ҳорун номҳои писарони Исроилро пеши Худованд бар ду китфи худ хоҳад бурд, ёдгорӣ дар бораи онҳо. Ва ту қисмҳои китфро аз тиллои пок хоҳӣ сохт. Ва ту бояд ду занҷири ресадор аз тиллои соф бисозӣ, ки бо гулҳо омехта шудаанд, кори бофта, ва ту бояд занҷирҳои ресадори бофташударо бар қисмҳои китф гузорӣ, мувофиқи қисмҳои китфи онҳо аз тарафи пеш.

Ва ту синапӯши ҳукмҳоро хоҳӣ сохт, кори нақшдӯз, мувофиқи ритми эфод онро хоҳӣ сохт аз тилло ва кабуд ва арғувон ва сурхи рештаи тобида ва китони нозуки рештаи тобида. Ту онро чоркунҷа хоҳӣ сохт, он дукарата хоҳад буд, дарозии он як вадҷаб, ва паҳнои як вадҷаб. Ва ту дар он матои санггузоришуда чорсатра мебофӣ, сатри сангҳо хоҳад буд: сардиюн, топазиюн ва зумурад - сатри якум. Ва сатри дуюм: ангишт, сапфир ва яшм. Ва сафи сеюм: лигуриум, ақиқ ва аметист. Ва сатри чорум: заборҷад, берилл ва ақиқ, ки бо тилло пӯшонида шудаанд ва дар тилло баста шудаанд, бояд мувофиқи сатри худ бошанд. Ва санҳо бошанд аз номҳои писарони Исроил дувоздаҳ, мувофиқи номҳои онҳо, нақшҳои муҳрҳо, ҳар яке мувофиқи ном бошанд барои дувоздаҳ қабила. Ва ту бар он оракул занҷирҳои тобидашударо хоҳӣ сохт — кори

занҷирмонанд аз тиллои соф. Ва Ҳорун номҳои писарони Исроилро дар санги синаи ҳукм бар болои синааш хоҳад гирифт, ҳангоми даромадан ба ҷои муқаддас, ҳамчун ёдгорӣ пеши Худо. Ва ту зоҳиршавӣ ва ҳақиқатро бар синапӯши ҳукм мегузорӣ, ва он бар синаи Ҳорун хоҳад буд, вақте ки ӯ ба муқаддас пеши Худованд дохил мешавад, ва Ҳорун ҳукмҳои писарони Исроилро бар синаи худ пеши Худованд ҳамеша хоҳад бурд. Ва ту либоси дарози зеринро тамоман кабуд хоҳӣ сохт. Ва даҳони он дар миёнаи он хоҳад буд, лабае гирдогирди даҳон дошта, кори бофташуда, пайвасти бофташуда аз худи он, то ки дарида нашавад. Ва ту хоҳӣ кард зери лавҳаи пӯшоки дарунӣ аз поён, мисли гулкунандаи анор, аноргулҳоро аз кабуд ва арғувон ва сурхи ресидашуда ва катони нозуки тобидашуда зери лавҳаи пӯшоки дарунӣ гирду атроф. Ҳамон шакли аноргулҳои тиллоӣ ва зангҳоро дар миёни инҳо гирду атроф. Аз анори тиллоӣ Додона ва гулдор дар рӯи ҳошияи либоси зерӣ гирдогирд, Ва овози Ҳорун ҳангоми хизмат кардан шунида мешавад, ҳангоми даромадан ба ҷойи муқаддас пеши Худованд ва баромадан, то ки ӯ намирад. Ва ту бояд варақи тиллоии тозае созӣ ва дар он накши муҳрро кандакорӣ кунӣ: Мақдиси Худованд. Ва ту онро бар ресмони кабуди тобидашуда мегузорӣ ва он бар сарпеч хоҳад буд, дар пеши сарпеч хоҳад буд. Ва он бар пешонаи Ҳорун хоҳад буд, ва Ҳорун гуноҳҳои чизҳои муқаддасро бардорад, ҳар қадаре ки писарони Исроил муқаддас кунанд ҳамаи туҳфаҳои чизҳои муқаддаси онҳоро, ва он бар пешонаи Ҳорун ҳамеша хоҳад буд, то ба онҳо пеши

Худованд қобили қабул бошад.

Ва ороишёфтагони ҷомаҳо аз либоси нозук, ва ту хоҳӣ сохт сарпечи либоси нозук, ва камар ту хоҳӣ сохт, кори нақшдор. Ва барои писарони Ҳорун куртаҳо ва камарҳо хоҳӣ сохт ва дастораҳо барои онҳо хоҳӣ сохт барои иззат ва шараф. Ва ту онҳоро ба Ҳорун, бародарат, ва писаронаш бо ӯ мепӯшонӣ ва онҳоро масеҳ мекунӣ ва дастони онҳоро пур мекунӣ ва онҳоро муқаддас мекунӣ, то ки онҳо ба Ман кисоват кунанд. Ва ту барои онҳо пойпӯшҳои китонӣ хоҳӣ сохт, то бархӯрдагии ҷисми онҳоро аз камар то ронҳо бипӯшонад. Ва Ҳорун онҳоро хоҳад дошт ва писарони ӯ, вақте ки ба хаймаи шаҳодат даромоянд ё вақте ки барои хизмат кардан ба қурбонгоҳи муқаддас наздик шаванд, ва онҳо ба худашон гуноҳ нахоҳанд овард, то намиранд. Ин қонуни ҷовидон барои ӯ ва барои тухми ӯ бо ӯст.

29

Ва ин аст он чӣ, ки ту бояд ба онҳо кунӣ, то онҳоро муқаддас созӣ, то ки онҳо ба Ман кохинӣ кунанд: ту бояд як гӯсолаи гов ва ду қӯчи бенуқсон гирӣ, Ва нонҳои беҳамираи омехташуда дар равған, ва кулчаҳои беҳамираи молидашуда дар равған, аз орди нозуки гандум онҳоро хоҳӣ сохт. Ва ту онҳоро дар як сабад мегузорӣ ва онҳоро бо сабад меоварӣ ва гӯсоларо ва ду қӯчқорро. Ва Ҳорун ва писаронашро наздик меоварӣ ба дари хаймаи шаҳодат ва

онҳоро бо об мешӯй. Ва ҷомаҳоро гирифта, бародарат Ҳорунро курта дарози, китфпӯш ва санадӯз пӯшонӣ ва санадӯзро ба китфпӯш пайваст хоҳӣ кард. Ва ту дасторро бар сари ӯ мегузорӣ ва тахтаи муқаддасро бар дастор мегузорӣ. Ва ту равғани масҳкуниро мегирӣ ва онро бар сари ӯ мерезӣ ва ӯро масҳ мекунӣ. Ва писарони ӯро наздик оварда, онҳоро ба куртаҳо мепӯшонӣ. Ва ту онҳоро бо камарҳо хоҳӣ баст ва ба онҳо дастораҳоро хоҳӣ гузошт, ва ба онҳо кашишӣ ба Ман то абад хоҳад буд, ва ту дастҳои Ҳорун ва дастҳои писарони ӯро хоҳӣ тақдис кард. Ва ту гӯсоларо ба дари хаймаи шаҳодат хоҳӣ овард, ва Ҳорун ва писарони ӯ дастҳои худро бар сари гӯсола пеши Худованд, назди дари хаймаи шаҳодат хоҳанд гузошт. Ва ту бояд гӯсоларо пеш аз Худованд, назди дари хаймаи шаҳодат бикушӣ. Ва ту аз хуни гӯсолаи ҷавон хоҳӣ гирифт ва бо ангушти худ бар шохҳои қурбонгоҳ хоҳӣ гузошт, вале тамоми хуни боқимондаро назди пояи қурбонгоҳ хоҳӣ рехт. Ва ту хоҳӣ гирифт ҳамаи чарбиеро, ки бар шиком аст, ва лобӣ ҷигарро, ва ҳарду гурдаҳоро, ва чарбиеро, ки бар онҳост, ва онҳоро бар қурбонгоҳ хоҳӣ гузошт. Гӯштҳои гӯсола ва пӯсти онро ва саргинро бо оташ берун аз ордугоҳ хоҳӣ сӯхт, зеро он гуноҳ аст.

Ва ту қӯчқори якро хоҳӣ гирифт, ва Ҳорун ва писарони ӯ дастҳои худро бар сари қӯчқор хоҳанд гузошт. Ва ту ӯро хоҳӣ кушт ва хунро гирифта, онро гирдогирди қурбонгоҳ хоҳӣ рехт. Ва қӯчқорро мувофиқи аъзоҳо ба ду қисм хоҳӣ кард, ва дарунҳо ва пойҳоро бо об хоҳӣ шуст, ва онҳоро бо

сараш якҷоя бар қисмҳои буридашуда хоҳӣ гузошт. Ва ту тамоми қӯчқорро бар қурбонгоҳ пешкаш кунӣ, қурбонии сӯхтанӣ ба Худованд, ба бӯи хушбӯй, ин хушбӯй ба Худованд аст. Ва ту қӯчқори дуюмро хоҳӣ гирифт, ва Ҳорун ва писаронаш дастҳояшонро бар сари қӯчқор хоҳанд гузошт. Ва ту ӯро сар хоҳӣ бурид ва аз хуни ӯ хоҳӣ гирифт ва бар лобаи гӯши рости Ҳорун хоҳӣ гузошт, ва бар нӯки дасти рост ва бар нӯки пои рост, ва бар лобаҳои гӯшҳои рости писарони ӯ ва бар нӯкҳои дастҳои рости онҳо ва бар нӯкҳои пойҳои рости онҳо. Ва ту хоҳӣ гирифт аз хуни қурбонгоҳ ва аз равғани машҳкунӣ, ва ту хоҳӣ пошид бар Ҳорун ва бар либоси ӯ, ва бар писарони ӯ ва бар либосҳои писарони ӯ бо ӯ, ва муқаддас хоҳад шуд худаш ва либоси ӯ, ва писарони ӯ ва либосҳои писарони ӯ бо ӯ, аммо хуни қӯчро ту хоҳӣ рехт ба гирди қурбонгоҳ. Ва ту аз қӯчкор чарби ӯро хоҳӣ гирифт, ва чарбии шикампӯшро, ва парчаи ҷигарро, ва ду гурдаро, ва чарбии болои онҳоро, ва бозуи ростро, зеро ин такмил аст. Ва як нони равғанӣ ва як кулчаи фатир аз сабади нонҳои фатире, ки пеши Худованд гузошта шудаанд. Ва ту ҳамаро бар дастҳои Ҳорун ва бар дастҳои писарони ӯ мегузорӣ ва онҳоро ҳадя карда, пеши Худованд ҷудо мекунӣ. Ва ту онҳоро аз дастони онҳо хоҳӣ гирифт ва бар қурбонгоҳи қурбонии сӯхтанӣ пешкаш хоҳӣ кард, то бӯи хушбӯй пеши Худованд бошад; ин пешкаш ба Худованд аст. Ва ту синаро аз қӯчи такмил, ки аз они Ҳорун аст, хоҳӣ гирифт ва онро ҳамчун ҳадя пеши Худованд ҷудо хоҳӣ кард, ва он қисми ту хоҳад буд. Ва ту синаи пешкашро ва бозуи хадяро муқаддас хоҳӣ кард, ки ҷудо карда шудааст ва

гирифта шудааст аз қӯчи такмил аз Ҳорун ва аз писарони ӯ. Ва ин барои Ҳорун ва писарони ӯ қонуни ҷовидонӣ аз писарони Исроил хоҳад буд, зеро ин ҷудокунӣ аст, ва пешкаш аз писарони Исроил аз қурбониҳои наҷот аз писарони Исроил хоҳад буд, пешкаш ба Худованд.

Ва либоси муқаддас, ки аз они Ҳорун аст, ба писарони ӯ баъд аз ӯ хоҳад расид, то онҳоро дар он либос масҳ кунанд ва дастҳои онҳоро тақдис намоянд. Ҳафт рӯз он кохине, ки аз писарони ӯ ба ҷои ӯ меояд ва ба чодири шаҳодат барои хизмат дар ҷойҳои муқаддас дохил мешавад, онҳоро хоҳад пӯшид. Ва қӯчқори тамомшавиро мегирӣ ва гӯшташро дар ҷои муқаддас мепазӣ. Ва Ҳорун ва писарони ӯ гӯшти қӯчкор ва нонҳоеро, ки дар сабад ҳастанд, назди дари хаймаи шаҳодат хоҳанд хӯрд. Онҳо онҳоро мехӯранд, ки дар онҳо муқаддас карда шуданд, то дастҳои онҳоро пурра кунанд ва онҳоро муқаддас созанд, ва бегона аз онҳо нахӯрад, зеро онҳо муқаддасанд. Агар вале чизе боқӣ монда шавад аз гӯшти қурбонии такмил ва аз нонҳо то субҳ, боқимондаро бо оташ хоҳӣ сӯхт, он хӯрда нахоҳад шуд, зеро он муқаддас аст.

Ва ту бо Ҳорун ва писаронаш ҳамин тавр мувофиқи ҳар он чӣ, ки ман ба ту фармон додам, амал хоҳӣ кард, ҳафт рӯз дастҳои онҳоро тақдис хоҳӣ кард. Ва гӯсолаи гуноҳро дар рӯзи покизагӣ хоҳӣ кард, ва қурбонгоҳро ҳангоми муқаддас кардани ту бар он покиза хоҳӣ кард, ва онро хоҳӣ машид, то ки онро муқаддас созӣ. Ҳафт рӯз қурбонгоҳро

тоза хоҳӣ кард ва онро муқаддас хоҳӣ кард, ва қурбонгоҳ муқаддаси муқаддасон хоҳад буд, ҳар касе ки ба қурбонгоҳ даст расонад, муқаддас карда хоҳад шуд. Ва ин чизҳое ҳастанд, ки ту бар қурбонгоҳ хоҳӣ кард: барраҳои як сола беайб, ду то ҳар рӯз бар қурбонгоҳ пайваста, қурбонии доимӣ.

Барраи якумро дар субҳ хоҳӣ кард ва барраи дуюмро дар бегоҳ хоҳӣ кард. Ва даҳуми ард-и нозук омехташуда дар равған-и кӯфташуда, ки чоруми ҳин аст, ва қурбонии нӯшокии чоруми ҳин шароб барои як барра. Ва барраи дуюмро ту бегоҳ хоҳӣ кард, мувофиқи қурбонии субҳ ва мувофиқи нушокии он, ту онро ба бӯи хушбӯй пешкаш ба Худованд хоҳӣ кард. Қурбонии доимӣ барои наслҳои шумо, дар дари хаймаи шаҳодат пеши Худованд, дар он ҷое, ки Ман ба ту шинохта хоҳам шуд аз он ҷо, то ки бо ту сухан гӯям. Ва Ман онҷо барои писарони Исроил таъин хоҳам кард ва дар ҷалоли Худам муқаддас хоҳам шуд. Ва Ман чодири шаҳодат ва қурбонгоҳро муқаддас хоҳам кард ва Ҳорун ва писаронашро муқаддас хоҳам кард, то ба Ман кисонат кунанд. Ва маро дар миёни писарони Исроил хоҳанд хонд ва Ман Худои онҳо хоҳам буд Ва онҳо хоҳанд донист, ки Ман Худованд Худои онҳо ҳастам, ки онҳоро аз замини Миср баровардам, то ба онҳо хонда шавам ва Худои онҳо бошам.

30

Ва ту қурбонгоҳи бухур аз чӯби нопӯсанда хоҳӣ сохт. Ва ту онро хоҳӣ сохт: дарозии он як газ ва паҳнои он як газ, чоркунҷа хоҳад буд, ва баландии он ду газ, шохҳои он аз худи он хоҳанд буд. Ва ту бояд решетаи ӯро бо тилло пок пӯшонӣ ва деворҳои ӯро гирду атроф ва шохҳои ӯро, ва барои ӯ тоҷи тиллоии печонидашударо гирду атроф месозӣ. Ва ду ҳалқаи тиллоии тоза хоҳӣ сохт зери тоҷи тобидаи он, дар ду тарафаш хоҳӣ сохт дар ҳар ду паҳлӯ, ва онҳо нигоҳдорандаҳо барои чӯбҳо хоҳанд буд, то ки онро бо онҳо бардорӣ. Ва ту бояд миёнҷаҳоро аз чӯби нопӯсанда созӣ ва онҳоро бо тилло бипӯшонӣ. Ва ту онро дар муқобили пардае, ки дар болои сандуқи шаҳодатҳост, мегузорӣ, дар он ҷое, ки аз онҷо ба ту шинохта мешавам. Ва Ҳорун ҳар субҳ бар он бухури мураккаби нозук хоҳад сӯзонд, вақте ки ӯ чароғҳоро тоза мекунад, бар он хоҳад сӯзонд. Ва вақте ки Ҳорун чароғҳоро дер вақт афрӯзад, хушбӯй бар он хоҳад сӯхт. Хушбӯй доимӣ ҳамеша пеши Худованд ба насли онҳо. Ва ӯ бар он бухури дигар, пешкаш ва қурбонӣ нахоҳад овард ва нушокӣ бар он нахоҳӣ рехт. Ва Ҳорун як маротиба дар сол бар шохҳои он кафорат хоҳад кард, бо хуни покизагӣ онро барои насли онҳо пок хоҳад кард, он муқаддастарини муқаддасот барои Худованд аст.

Ва Худованд ба Мӯсо гуфт ва фармуд: Агар ту сарҳисоби писарони Исроилро дар тафтиши онҳо гирӣ, ва ҳар яке фидяи ҷони худро ба Худованд диҳад, дар тафтиши онҳо дар миёни онҳо афтидан нахоҳад буд. Ва ин он чизест, ки онҳо хоҳанд дод, ҳар чӣ қадар аз тафтиш бигузаранд:

нисфи дидрахмон, ки мувофиқи дидрахмони муқаддас аст, бист обол дар дидрахмон, ва нисфи дидрахмон садақа ба Худованд. Ҳар як гузаранда ба тафтиш аз бист сола ва боло садақа ба Худованд хоҳад дод. Он ки дорои сарват аст илова нахоҳад кард, ва он ки камбағал аст кам нахоҳад кард аз ними дидрахма ҳангоми додани ҳадя ба Худованд барои кафораи гуноҳон дар бораи рӯҳҳои шумо. Ва ту нуқраи саҳмгузориро аз писарони Исроил хоҳӣ гирифт ва онро ба хизматрасонии хаймаи шаҳодат хоҳӣ дод, ва ин барои писарони Исроил ёдгорӣ пеши Худованд хоҳад буд, то кафорат барои ҷонҳои шумо дода шавад. Ва Худованд ба Мӯсо гуфт ва фармуд: Лағани биринҷӣ бисоз ва пояи биринҷӣ барои он, то ки шустан мумкин бошад, ва онро байни чодири шаҳодат ва қурбонгоҳ хоҳӣ гузошт, ва ба дохили он об хоҳӣ рехт. Ва Ҳорун ва писарони ӯ аз он дастҳо ва пойҳои худро бо об хоҳанд шуст. Вақте онҳо ба хаймаи гувоҳӣ дохил мешаванд, бояд бо об шустушӯ кунанд, то намиранд, ва вақте ба қурбонгоҳ наздик мешаванд, то хизмат кунанд ва қурбониҳои сӯхтаро ба Худованд пешкаш намоянд. Онҳо бояд дастҳо ва пойҳоро бо об шӯянд, вақте ки ба хаймаи шаҳодат дароянд, бояд бо об шӯянд, то намиранд, ва ин барои онҳо қонуни ҷовидон хоҳад буд, барои ӯ ва насилҳои ӯ баъд аз ӯ. Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва фармуд: Ва ту адвияҳоро бигир: гули мурри баргузида панҷсад сикл, дорчини хушбӯй нисфи он дусад панҷоҳ ва қалами хушбӯй дусад панҷоҳ, ва панҷсад сикли ирис муқаддас ва як ҳин равғани зайтун. Ва ту онро равғани масҳи муқаддас хоҳӣ сохт, равғани хушбӯи

атторсозӣ, равғани масҳи муқаддас хоҳад буд. Ва ту бояд аз он чодири шаҳодатро, ва сандуқи чодири шаҳодатро, ва ҳамаи зарфҳои онро малоӣ, ва чароғдонро ва ҳамаи зарфҳои онро, ва қурбонгоҳи хушбӯйро, ва қурбонгоҳи қурбониҳои сӯхтанӣ ва ҳамаи зарфҳои онро, ва мизро ва ҳамаи зарфҳои онро, ва ҳавзро. Ва ту онҳоро муқаддас хоҳӣ кард ва онҳо муқаддастарин хоҳанд буд, ҳар касе ки ба онҳо даст расонад, муқаддас хоҳад шуд. Ва ту Ҳорун ва писаронашро машҳ хоҳӣ кард ва онҳоро тақдис хоҳӣ кард, то ба Ман кохинӣ кунанд. Ва ба писарони Исроил сухан хоҳӣ гуфт ва мегӯӣ: равғани малҳами масҳкунии муқаддас ин барои шумо дар наслҳои шумо хоҳад буд. Бар гӯшти одам он малида нахоҳад шуд ва мувофиқи таркиби ин шумо барои худатон ҳамчунин накунед, он муқаддас аст ва ҷои муқаддас барои шумо хоҳад буд. Кӣ ҳамчунин кунад ва кӣ аз он ба бегона диҳад, аз қавми худ нобуд карда хоҳад шуд.

Ва Худованд ба Мӯсо гуфт: Барои худат адвияҳо бигир: мурри сохта, онихо, қалбанаи хушбӯй ва кундури шаффоф, ҳамаашон ба миқдори баробар бошанд. Ва онҳо дар он бухури атторӣ хоҳанд сохт, кори аттор, омехташуда, пок, кори муқаддас. Ва ту бояд аз инҳо нозук кӯбӣ ва онро пеши шаҳодатҳо дар хаймаи шаҳодат гузорӣ, ки аз он ҷо Ман ба ту маълум мешавам. Ин бухур барои шумо муқаддастарин хоҳад буд. Мутобиқи ин таркиб, шумо барои худатон нахоҳед сохт, он барои шумо назди Худованд муқаддас хоҳад буд. Ҳар кӣ ҳамчунин кунад, то онро бӯйд, аз қавми

худ нобуд хоҳад шуд.

31

Ва Худованд ба Мӯсо гуфт ва фармуд: Бубин, ман аз рӯи ном даъват кардаам Бесалелро, писари Урӣ, набираи Хурро, аз қабилаи Яҳудо. Ва ман ӯро бо рӯҳи илоҳии ҳикмат ва фаҳмиш ва дониш пур кардам, то дар ҳар коре андеша кунад. ва тарҳрезӣ кардан, кор кардан бо тилло, ва нуқра, ва биринҷ, ва нилуфарӣ, ва арғувонӣ, ва қирмизии табофта, ва санг кор ва ба корҳои дуроднагории чӯб, кор кардан мувофиқи ҳамаи корҳо. Ва ман ӯро ва Элиабро, писари Ахисамахро, аз қабилаи Донро додам ва ба ҳар дили фаҳмида фаҳмиш додам, Ва онҳо хоҳанд сохт ҳамаи он чизҳоеро, ки ман ба ту фармон додам: хаймаи гувоҳиро, сандуқи аҳдро, ҷойгоҳи гуноҳпӯширо, ки болои он қарор дорад, ва асбобҳои хаймаро. ва қурбонгоҳҳоро, ва мизро ва ҳамаи зарфҳои онро, ва чароғдони покро ва ҳамаи зарфҳои онро ва ҳавзаро ва пояи онро, ва ҷомаҳои барои хизмат Ҳорун ва ҷомаҳои писарони ӯ барои кохинӣ кардан ба ман, Ва равғани масҳкунӣ ва бухури таркиби муқаддасро мувофиқи ҳар он чӣ ман ба ту фармон додам, онҳо хоҳанд сохт.

Ва Худованд ба Мӯсо гуфт ва фармуд: Ва ту ба писарони Исроил фармон деҳ ва бигӯ: Бинед ва шанбеҳои маро нигоҳ доред, ин нишонае аст байни ман ва шумо барои наслҳои

шумо, то донед, ки Ман Худованд ҳастам, ки шуморо муқаддас мекунам. Ва шумо шанбеҳоро нигоҳ хоҳед дошт, зеро ин барои шумо назди Худованд муқаддас аст. Ҳар кӣ онро беҳурмат кунад, бо марг кушта хоҳад шуд, ва ҳар кӣ дар он рӯз кор кунад, ҷони ӯ аз миёни қавмаш нобуд карда хоҳад шуд. Шаш рӯз ту корҳо хоҳӣ кард, вале дар рӯзи ҳафтум саббатҳо, ороми муқаддас ба Худованд аст, ҳар кӣ дар рӯзи ҳафтум кор кунад, ба марг гузошта хоҳад шуд. Ва писарони Исроил шаббот-ҳоро нигоҳ хоҳанд дошт, онҳоро барои насл-ҳои худ иҷро хоҳанд кард. Паймони ҷовидонӣ байни ман ва писарони Исроил, нишонаи ҷовидонӣ аст байни ман, зеро ки дар шаш рӯз Худованд осмон ва заминро офарид, ва дар рӯзи ҳафтум ором гирифт ва истироҳат кард. Ва вақте ки дар кӯҳи Сино бо Мусо сухан гуфтанро қатъ кард, ба ӯ ду лавҳаи шаҳодат дод, лавҳаҳои сангӣ, ки бо ангушти Худо навишта шуда буданд.

32

Ва мардум дида, ки Мӯсо дер кардааст фуромадан аз кӯҳ, ҷамъ шуданд назди Ҳорун ва ба ӯ гуфтанд: Бархез ва барои мо худоёне бисоз, ки пеши мо равад, зеро Мӯсо, ин одаме, ки моро аз замини Миср берун овард, намедонем чӣ бар сари ӯ омадааст. Ва Ҳорун ба онҳо мегӯяд: Гӯшвораҳои тилоии занон ва духтаронатонро, ки дар гӯшҳояшон ҳастанд, бардоред ва назди ман биёред. Ва ҳамаи мардум гӯшвораҳои тиллоии худро, ки дар гӯшҳояшон буданд,

гирифтанд ва ба Ҳорун оварданд. Ва ӯ аз дастони онҳо қабул кард ва онҳоро бо қаламча шакл дод ва аз онҳо гӯсолаи рехташуда сохт ва гуфт: Инҳо худоёни ту ҳастанд, эй Исроил, ки туро аз замини Миср баровардаанд. Ва Ҳорун дид ва қурбонгоҳ сохт дар пеши он, ва Ҳорун эълон кард ва гуфт: Ҷашни Худованд фардо. Ва дар рӯзи дигар бомдод барпо шуда, қурбониҳои сӯхтанӣ оварда ва қурбонии наҷот пешкаш кард, ва мардум барои хӯрдан ва нӯшидан нишастанд ва баъд барпо шуда бозӣ карданд.

Ва Худованд ба Мӯсо сухан гуфт ва фармуд: Зуд рав, аз ин ҷо фурӯд биё, зеро қавми ту, ки онҳоро аз замини Миср баровардӣ, гуноҳ кардаанд. Онҳо зуд аз роҳе, ки ман ба онҳо фармон додам, табоварӣ карданд, барои худашон гӯсола сохтанд ва ба ӯ саҷда карданд ва ба ӯ қурбонӣ карданд ва гуфтанд: Инҳо худоёни ту ҳастанд, эй Исроил, ки туро аз замини Миср баровардаанд. Ва акнун ба ман иҷозат деҳ, ва ғазабнок шуда, бо хашм ба онҳо, онҳоро нобуд хоҳам кард ва туро ба миллати бузург табдил хоҳам дод. Ва Мусо пеши Худованди Худо илтимос кард ва гуфт: Чаро, эй Худованд, бар халқи Худ хашмгин мешавӣ, онҳоеро, ки бо қувваи бузург ва бо бозуи баланди Худ аз замини Миср баровардӣ? Мабодо мисриён гӯянд, ки бо бадӣ онҳоро берун овард, то дар кӯҳҳо кушад ва онҳоро аз рӯи замин нобуд кунад. Аз ғазаби хашми худ даст кашида, меҳрубон бош нисбат ба бадии қавми худ. Ёд кардааст Иброҳим ва Исҳоқ ва Яъқубро, хизматгорони Туро, ки ба онҳо савганд хӯрдӣ аз рӯи Худат ва ба онҳо гуфтӣ: Зиёд

хоҳам кард тухми шуморо монанди ситорагони осмон аз рӯи бисёрӣ, ва ҳамаи ин заминро, ки гуфтӣ ба онҳо додан, ва онҳо соҳиби он хоҳанд шуд то абад. Ва Худованд ихлос карда шуд, то қавми худро нигоҳ дорад.

Ва Мусо баргашта, аз кӯҳ фуромад ва ду лавҳаҳои гувоҳӣ дар дастҳояш буданд, лавҳаҳои сангӣ, ки аз ҳар ду тарафи онҳо навишта шуда буданд, аз ин тараф ва аз он тараф навишта шуда буданд. Ва он лавҳаҳо кори Худо буданд ва он навиштор навиштори Худо буд, ки дар он лавҳаҳо ҳаккокӣ шуда буд. Ва Ёшуо овози мардумро, ки фарёд мезаданд, шунид ва ба Мӯсо гуфт: Овози ҷанг дар ордугоҳ аст. Ва мегӯяд: Ин овози онҳое нест, ки бо қувват сар мекунанд, на овози онҳое, ки дар ҳолати ақибнишинӣ сар мекунанд, балки ман овози онҳоеро мешунавам, ки бар сари шароб сар мекунанд.

Ва вақте ки ӯ ба лашкаргоҳ наздик мешуд, гӯсолаву рақсҳоро дид, ва Мӯсо аз ғазаб хашмгин шуда, ду лавҳаро аз дастони худ партофт ва онҳоро дар поёни кӯҳ шикаст. Ва гусолаеро, ки онҳо сохта буданд, гирифта, ӯро дар оташ сӯхтонд ва ӯро майда карда, зери об пошиданд ва онро ба писарони Исроил нӯшониданд. Ва Мусо ба Ҳорун гуфт: Ин қавм бо ту чӣ кард, ки ту онҳоро ба гуноҳи бузург гирифтор кардӣ? Ва Ҳорун ба Мусо гуфт: Ғазабнок нашав, хӯҷаин, зеро ту хӯи бади ин мардумро медонӣ. Онҳо ба ман мегӯянд: Барои мо худоёне бисоз, ки пеш аз мо хоҳанд рафт, зеро Мӯсо, ин одам, ки моро аз Миср берун овард,

намедонем чӣ бар сари ӯ омадааст. Ва ман ба онҳо гуфтам, агар касе зарҳо дошта бошад, бардоред, ва онҳо ба ман доданд, ва ман ба оташ партофтам, ва ин гӯсола баромад. Ва Мусо дид, ки мардум парокандашудаанд, зеро Ҳорун онҳоро парокандакарда буд ва онҳо шодии душманони онҳо шуда буданд. Мӯсо дар дарвозаи лашаргоҳ истод ва гуфт: Кӣ бо Худованд аст? Ба назди ман биёяд. Пас ҳамаи писарони Лавӣ назди ӯ омаданд. Ва ӯ ба онҳо мегӯяд: Ин чизҳоро Худованд, Худои Исроил мегӯяд: Ҳар яки шумо шамшери худро бар рони худ гузоред ва аз дарвоза то дарвоза тавассути лашкаргоҳ гузаред ва баргардед, ва ҳар яки шумо бародари худ, ҳамсояи худ ва наздиктарини худро бикушед. Ва писарони Левӣ чунон карданд, ки Мӯсо ба онҳо гуфта буд, ва дар он рӯз аз мардум се ҳазор мард афтоданд. Ва Мусо ба онҳо гуфт: Шумо имрӯз дастҳои худро ба Худованд пур кардед, ҳар яке дар писари ё дар бародари худ, то ба шумо баракат дода шавад.

Ва фардо шуд, ки Мусо ба мардум гуфт: Шумо гуноҳи бузург кардаед, ва акнун ман ба назди Худо боло меравам, то барои гуноҳи шумо кафора кунам. Мӯсо ба сӯи Худованд баргашт ва гуфт: Илтимос мекунам, эй Худованд, ин қавм гуноҳи бузурге мурткаб шудааст ва барои худашон худоёни тиллоӣ сохтанд. Ва ҳоло агар ҳақиқатан гуноҳи онҳоро мебахшӣ, бибахш, вале агар не, маро аз китобе, ки навиштаӣ, нест кун. Ва Худованд ба Мусо гуфт: Агар касе дар пешгоҳи Ман гуноҳ кардааст, Ман ӯро аз китоби Худ мекушам. Акнун аммо биров, фуроид ва ин мардумро ба

ҷое, ки ба ту гуфтам, роҳбарӣ кун. Инак фиристодаи ман пеш аз рӯи ту хоҳад рафт. Аммо дар рӯзе, ки боздид кунам, гуноҳи онҳоро бар онҳо хоҳам овард. Ва Худованд мардумро зад барои сохтани гӯсола, ки онро Ҳорун сохта буд.

33

Ва Худованд ба Мӯсо гуфт: Пеш рав, аз ин ҷо бар шав, ту ва мардуми ту, онҳоеро, ки аз замини Миср баровардӣ, ба он замине, ки ба Иброҳим ва Исҳоқ ва Яъқуб савганд хӯрдам ва гуфтам: Ба тухми шумо онро диҳам. Ва Ман фиришташро пеш аз рӯи ту хоҳам фиристод, ва ӯ аморитро, ва ҳиттитро, ва периззитро, ва гиргоситро, ва ҳивитро, ва ебуситро, ва канъонитро берун хоҳад ронд. Ва Ман туро ба замине оварам, ки шир ва асал ҷорӣ аст, зеро Ман бо ту боло нахоҳам рафт, чунки ту қавми сахткардан ҳастӣ, то ки туро дар роҳ нобуд накунам. Ва мардум ин суханҳои бадро шунида, мотам гирифтанд. Ва Худованд ба писарони Исроил гуфт: Шумо қавми сахтгардан ҳастед, бинед, ман зарбаи дигарро бар шумо наоварам ва шуморо нобуд накунам. Акнун пас либосҳои ақидаҳои худ ва ҷаҳонро бароред, ва ман ба ту нишон медиҳам, ки бо ту чӣ хоҳам кард. Ва писарони Исроил зебу зинати худро ва либоси худро аз кӯҳи Ҳӯриб гирифтанд. Ва Мусо чодири худро гирифта, онро берун аз ордугоҳ, дур аз ордугоҳ зад, ва он Чодири Шаҳодат номида шуд, ва чунин шуд, ки ҳар касе,

ки Худовандро меҷуст, ба чодире, ки берун аз ордугоҳ буд, мебаромад. Вақте ки Мӯсо ба чодире, ки берун аз ордугоҳ буд, дохил мешуд, тамоми мардум истода, ҳар яке назди дари чодири худ тамошо мекарданд ва рафтани Мӯсоро то даромаданаш ба чодир мушоҳида мекарданд. Чун Мусо ба хайма дохил шуд, сутуни абр фуромада, бар дари хайма истод ва бо Мусо сухан мегуфт. Ва ба Мусо сухан мегуфт. Ва тамоми қавм сутуни абрро дид, ки бар дари хайма истода буд, ва тамоми қавм бархоста, ҳар яке аз дари хаймаи худ саҷда карданд. Ва Худованд бо Мусо рӯ ба рӯ сухан гуфт, чунон ки касе бо дӯсти худ сухан мегӯяд, ва ӯ ба ордугоҳ бозмегашт, вале хизматгори ҷавон Ешуъ писари Нун аз хайма берун намерафт.

Ва Мусо ба Худованд гуфт: Бубин, Ту ба ман мегӯӣ, ин мардумро боло биёр, вале Ту ба ман маълум накардаӣ, ки кадомро бо ман хоҳӣ фиристод, аммо Ту ба ман гуфтӣ: Ман туро аз ҳама медонам ва ту назди Ман меҳрубонӣ дорӣ. Агар пас ман лутф ёфтаам пеши ту, худатро ба ман нишон деҳ, то туро возеҳ бинам, то ки лутф ёфта бошам пеши ту, ва то донам, ки ин миллати бузург қавми ту аст. Ва ӯ мегӯяд: Худам пеш аз ту меравам ва ба ту оромиш медиҳам. Ва ӯ ба вай мегӯяд: Агар худат ҳамроҳ нашавӣ, маро аз ин ҷо боло набар. Ва чӣ тавр ҳақиқатан маълум хоҳад шуд, ки ман ва қавми ту назди ту лутф ёфтаем, магар бо сафаркунии Ту бо мо? Ва ман ва қавми Ту аз ҳамаи миллатҳое, ки дар рӯи замин ҳастанд, ҷалолнок хоҳем шуд. Ва Худованд ба Мӯсо гуфт: Ва ин каломеро, ки ту гуфтаӣ, мен иҷро хоҳам кард,

зеро ту лутф ёфтай пеши ман ва Ман туро аз ҳама мешиносам. Ва мегӯяд: Худатро ба ман нишон деҳ. Ва гуфт: Ман пеш аз ту бо ҷалоли Худ мегузарам ва номи Худро, Худовандро, пеши ту меҳонам, ва раҳм мекунам ба ҳар кӣ раҳм мекунам ва марҳамат мекунам ба ҳар кӣ марҳамат мекунам. Ва гуфт: Ту наметавонӣ чеҳраи маро бинӣ, зеро одам чеҳраи маро намебинад ва зинда намемонад. Ва Худованд гуфт: Ин ҷо ҷое назди ман аст, ту бар рӯи санг хоҳӣ истод, Вақте ки шукӯҳи ман мегузарад, туро дар шикофи санг мегузорам ва бо дасти худ туро мепӯшонам, то гузарам. Ва Ман дасти Худро мегирам, ва сипас ту пушти Маро мебинӣ, вале рӯи Маро намебинӣ.

34

Ва Худованд ба Мусо гуфт: Барои худат ду лавҳаи сангӣ тарошон, чунон ки аввалиҳо буданд, ва ба кӯҳ назди ман боло рав, ва Ман бар лавҳаҳо суханҳоеро хоҳам навишт, ки дар лавҳаҳои аввалӣ, ки онҳоро шикастӣ, буданд. Ва омода шав то субҳ ва ту ба кӯҳи Сино боло равӣ ва дар он ҷо дар болои кӯҳ пеши ман истӣ. Ва ҳеҷ кас набояд бо ту баромад ва на дар тамоми кӯҳ дида шавад, ва гӯсфандон ва говҳо набояд наздики он кӯҳ чаранд. Ва ӯ ду лавҳаи сангиро тарошид, чунон ки аввалиҳо буданд, ва Мусо бомдод хеста, ба кӯҳи Сино баромад, чунон ки Худованд ба ӯ фармуда буд, ва Мусо он ду лавҳаи сангиро гирифт. Ва Худованд дар абр фуромад ва дар он ҷо назди ӯ истод ва номи Худовандро

хонд. Ва Худованд аз пеш рӯи ӯ гузашт ва Худованди Худо даъват кард: Раҳмдил ва меҳрубон, сабркунанда ва бисёрраҳм ва ростин, Ва адолатро нигоҳ медорад ва раҳмро ба ҳазорҳо, бардошта мекунад беқонуниҳо ва ноҳақиҳо ва гуноҳҳоро, ва покиза нахоҳад кард гуноҳкорро, меоварад беқонуниҳои падаронро бар фарзандон ва бар фарзандони фарзандон то насли сеюм ва чорум. Ва Мусо шитофта хам шуда, бар замин сачда кард. Ва ӯ гуфт: Агар ман дар назди ту лутф ёфтаам, бигзор Худованди ман бо мо биёяд, зеро ин қавм сахткардан аст, ва Ту гуноҳҳои мо ва беқонуниҳои моро бубахшӣ, ва мо аз они Ту хоҳем буд.

Ва Худованд ба Мусо гуфт: Бубин, ман бо ту дар пешгоҳи тамоми қавми ту аҳд мебандам, корҳои шукӯҳноке хоҳам кард, ки дар тамоми замин ва дар ҳеҷ миллате чунин нашудааст, ва тамоми қавме, ки ту дар миёни онҳо ҳастӣ, корҳои Худовандро хоҳанд дид, зеро он чӣ ман бо ту хоҳам кард, аҷоиб аст. Диққат кун, ту ба ҳама он чӣ ман ба ту фармон медиҳам, ин ман пеш аз рӯи шумо амурӣҳо, канъонӣҳо, фериззӣҳо, ҳиттӣҳо, ҳивӣҳо, гергесӣҳо ва ебусӣҳоро берун мекунам. Диққат кун ба худат, то ҳеҷ гоҳ аҳд набандӣ бо сокинони он замине, ки ба он дохил мешавӣ, то барои ту сангандоз дар миёни шумо нашавад. Қурбонгоҳҳои онҳоро хароб кунед ва устунҳои онҳоро бишканед ва боғҳои онҳоро бибуред ва тимсолҳои тарошидашудаи худоёни онҳоро дар оташ бисӯзонед. Не, зеро ки шумо ба худоёни дигар сачда намекунед, зеро

Худованд Худо номи ғайратманд дорад ва Худои ғайратманд аст. Ҳеҷ гоҳ бо сокинони он замин аҳд набандӣ, то онҳо ба пайравии худоёни худ фоҳишагӣ кунанд ва ба худоёни худ қурбонӣ кунанд ва туро даъват кунанд ва ту аз қурбониҳои онҳо бихӯрӣ. Ва ту аз духтарони онҳо барои писарони худ бигирӣ ва аз духтарони худ ба писарони онҳо диҳӣ, ва духтарони ту дар паи худоёни онҳо фоҳишагӣ кунанд ва писарони ту дар паи худоёни онҳо фоҳишагӣ кунанд. Ва ту худоҳои рехташударо барои худат сохта нагирӣ. Ва ҷашни нонҳои беҳамираро нигоҳ дор, ҳафт рӯз нони беҳамира бихӯр, чунон ки ба ту фармон додаам, дар вақти муайян дар моҳи Нав, зеро дар моҳи Нав аз Миср баромадӣ. Ҳар он чӣ раҳимро мекушояд, нарҳо ба ман тааллуқ доранд, ҳар нахустзодаи гӯсола ва нахустзодаи гӯсфанд. Ва нахустзодаи ҳайвони боркашро бо гӯсфанд озод хоҳӣ кард, агар вале онро озод нахоҳӣ кард, арзиш хоҳӣ дод. Ҳар нахустзодаи писаронатро озод хоҳӣ кард, пеши ман холӣ намоён нахоҳӣ шуд.

Шаш рӯз кор мекунӣ, вале дар рӯзи ҳафтум истироҳат мекунӣ; дар вақти кишт ва дар вақти дарав истироҳат. Ва ҷашни ҳафтаҳоро барои ман баргузор хоҳӣ кард, оғози дарави гандум, ва ҷашни ҷамъомадро дар миёнаи сол. Се маротиба дар сол ҳар як марди туро пеши Худованди Худои Исроил дида мешавад. Вақте ки миллатҳоро аз пеши рӯи ту берун ронам ва сарҳадҳоят васеъ кунам, ҳеҷ кас ба замини ту орзу нахоҳад кард, вақте ки соле се маротиба боло равӣ, то пеши Худованди Худоят дида шавӣ. Ту хуни қурбониҳои

маро бар хамиртуруш намекушӣ ва гӯшти иди Пасха то субҳ наменонад. Нахустин ҳосили замини худро ба хонаи Худованди Худоят мегузорӣ, барраро дар шири модараш нопухта. Ва Худованд ба Мӯсо гуфт: Ин суханҳоро барои худат нависон, зеро ки Ман дар асоси ҳамин суханҳо бо ту ва бо Исроил аҳд бастаам. Ва Мусо он ҷо пеши Худованд чил рӯз ва чил шаб буд, нон нахӯрд ва об нанӯшид, ва ин суханҳои аҳдро, даҳ калимаро, бар лавҳҳо навишт.

Вақте ки Мӯсо аз кӯҳ фуромада буд ва ду лавҳа дар дастони Мӯсо буданд, ҳангоми фуромаданаш аз кӯҳ, Мӯсо намедонист, ки намуди ранги рӯяш ҷалолнок шуда буд, ҳангоме ки ӯ бо Ӯ сухан мегуфт. Ва Ҳорун ва ҳамаи калонсолони Исроил Мусоро диданд, ва намуди ранги чеҳраи ӯ ҷалолнок буд, ва онҳо тарсиданд, ки ба ӯ наздик шаванд. Ва Мӯсо онҳоро даъват кард, ва Ҳорун ва ҳамаи роҳбарони ҷамоат ба сӯи ӯ баргаштанд, ва Мӯсо ба онҳо сухан гуфт.

Ва баъд аз ин ҳамаи писарони Исроил наздаш омаданд ва ӯ ба онҳо ҳамаи он чизҳоеро фармуд, ки Худованд дар кӯҳи Сино ба ӯ фармуда буд. Ва чунки сухан гуфтан ба онҳо қатъ кард, бар рӯи худ пӯшиш гузошт. Вақте ки Мӯсо ба ҳузури Худованд барои сухан гуфтан бо Ӯ медаромад, пӯшиш бардошта мешуд то баромаданаш, ва баромада ба ҳамаи писарони Исроил ҳар чӣ ки Худованд ба ӯ фармуда буд, мегуфт. Ва писарони Исроил рӯи Мусоро диданд, ки ҷалолнок шудааст, ва Мусо пӯшишеро бар рӯи худ гузошт,

то вақте ки дароёд бо ӯ сухан гӯяд.

35

Ва Мусо тамоми ҷамоати писарони Исроилро ҷамъ кард ва гуфт: Инҳо сухананде ҳастанд, ки Худованд фармуд онҳоро иҷро кунед. Шаш рӯз ту корҳо хоҳӣ кард, вале дар рӯзи ҳафтум оромиш аст, муқаддас, шанбе, оромиш барои Худованд. Ҳар касе, ки дар он кор кунад, бояд бимирад. Шумо оташ нахоҳед сӯзонд дар ҳеҷ яке аз макони истиқомати худ дар рӯзи шаббот, Ман Худованд ҳастам. Ва Мусо ба тамоми ҷамоати писарони Исроил гуфт: Ин калимае аст, ки Худованд фармуд. Аз байни худатон пешкаши Худованд гиред, ҳар касе ки бо дил қабул мекунад, нахустинҳоро ба Худованд меоваранд: тилло, нуқра ва биринҷ. Гиёҳи сунбул, арғувон, қирмизии дукарата табофта, либоси нозуки табофта ва мӯйҳои бузӣ, ва пӯстҳои қӯчқорҳои сурх ранг шуда, ва пӯстҳои кабуд, ва чӯбҳои нопӯсида ва сангҳои сардиус, ва сангҳо барои ҳаккокӣ барои қисми китф ва либоси дароз. Ва ҳар касе, ки дар дил доно аст дар миёни шумо, биёяд ва ҳама он чизҳоеро, ки Худованд фармудааст, кор кунад Чодир ва пӯшишҳо, ва пардаҳо, ва тиргакҳо, ва милаҳо, ва сутунҳо, ва табути шаҳодат, ва чӯбҳои он, ва сарпӯши он ва пардаи он, ва мизро ва ҳамаи зарфҳои онро, ва чароғдонро барои равшанӣ ва ҳамаи зарфҳои онро, ва қурбонгоҳ ва ҳамаи зарфҳои онро, ва ҷомаҳои муқаддаси Ҳорун кохин, ва

ҷомаҳое, ки дар онҳо хизмат хоҳанд кард, ва куртаҳои писарони Ҳорун барои кохинӣ, ва равғани масҳ, ва хушбӯи таркибӣ.

Ва тамоми ҷамоати писарони Исроил аз назди Мӯсо баромаданд. Ва ҳар яке он чизеро, ки дилашон ба овардан водор кард, оварданд ва ҳар кӣ ҷонашон хоҳиш кард, пешкаш овард, ва онҳо пешкашро ба Худованд барои ҳамаи корҳои хаймаи шаҳодат ва барои ҳамаи хидматҳои он ва барои ҳамаи либосҳои муқаддас овардаанд. Ва мардон аз занон овардаанд, ҳар кӣ ба фикраш намуд, овардаанд муҳрҳо ва гӯшворҳо ва ангуштарҳо ва занҷирҳои бофташуда ва дастбандҳо, ҳар зарфи тиллоӣ. Ва ҳамаи онҳое, ки пешкашҳои тиллоӣ ба Худованд овардаанд ва назди онҳо либоси нозук ва пӯстҳои кабуд ва пӯстҳои қӯчҳои сурх рангшуда ёфта шуд, овардаанд. Ва ҳар касе, ки ҳадя мегирифт, нуқра ва биринҷ овард, ҳадяҳо барои Худованд, ва онҳое, ки назди онҳо чӯби нопӯсида ёфта шуд, ва барои ҳамаи корҳои тайёрӣ овардаанд. Ва ҳар зани донишманде, ки бо ақлаш бо дастҳояш мерешт, ришташои ришторо оварданд: ниларанг, арғувони, сурх ва китони нозук. Ва ҳамаи он занҳое, ки ба ақли онҳо дар ҳикмат намуд шуд, мӯйҳои бузинро ришганд. Ва роҳбарон сангҳои зумурад ва сангҳои пуркуниро ба китфпӯш ва синапӯш оварданд, ва ҳамон таркибҳоро, ва барои равғани масҳкунӣ, ва таркиби хушбӯйро. Ва ҳар мард ва зан, ки ақли онҳо онҳоро водор кард то даромада, ҳамаи корҳоеро, ки Худованд тавассути Мусо фармуд, иҷро кунанд,

писарони Исроил ҳадя ба Худованд оварданд. Ва Мусо ба писарони Исроил гуфт: Бубинед, Худо Бесалеил ибни Урӣ ибни Хурро аз қабилаи Яҳудоро бо ном даъват кардааст, Ва ӯро бо рӯҳи илоҳии ҳикмат, фаҳмиш ва дониши ҳамаи чизҳо пур кард. меъмор будан мувофиқи ҳамаи корҳои меъморӣ, кор кардан бо тилло ва нуқра ва биринҷ ва коркарди санг, ва коркарди чӯб, ва иҷро кардан дар ҳар кори ҳикмат. Ва Ӯ ҳақиқатан қобилияти таълим додан ба зеҳни ӯ ҳам дод, ва ба Элиаби писари Аҳисамак аз қабилаи Дон, Ва ӯ онҳоро бо ҳикмат, фаҳмиш ва андеша пур кард, то ҳама чизро фаҳмида, корҳои муқаддасро анҷом диҳанд, ва бофтаҳо ва гулдӯзиҳоро бо қирмизӣ ва либоси нозук бобанд, ва ҳар гуна кори меъморӣ ва гулдӯзиро иҷро кунанд.

36

Ва Безалеил ва Элиаб ва ҳар донишманде, ки ба ақлашон ҳикмат ва дониш дода шуда буд, барои фаҳмидан ва иҷро кардани ҳамаи корҳои мувофиқи вазифаҳои муқаддас, мутобиқи ҳар он чӣ ки Худованд фармуда буд, кор карданд. Ва Мусо Безалел ва Элиобро даъват кард, ва ҳамаи онҳоеро, ки ҳикмат доштанд, ки Худо ба онҳо дониш дар дил дод, ва ҳамаи онҳоеро, ки ихтиёран мехоҳанд ба корҳо наздик оянд, то онҳоро анҷом диҳанд. Ва онҳо аз Мусо ҳамаи ҳадяҳоеро гирифтанд, ки писарони Исроил барои иҷрои ҳамаи корҳои муқаддас овардаанд, ва онҳо ҳанӯз ҳадяҳои

оварда шударо аз овардагон ҳар субҳ қабул мекарданд. Ва ҳамаи он донишмандоне, ки корҳои муқаддасро анҷом медоданд, омаданд, ҳар яке мувофиқи кори худаш, ки онҳо анҷом медоданд. Ва ба Мусо гуфт, ки мардум бисёр меоваранд мувофиқи он корҳое, ки Худованд фармон дод анҷом додан. Ва Мусо фармуд ва дар лашкаргоҳ эълон кард ва гуфт: Мард ва зан дигар барои нахустинҳои муқаддас кор накунанд, ва мардум аз пешкаш кардан боздошта шуданд. Ва корҳо барои онҳо барои сохтмонро анҷом додан кофӣ буданд ва онҳо боқимонда гузоштанд. Ва ҳар донишманд дар байни онҳое, ки кор мекарданд, либосҳои муқаддасро сохтанд, ки онҳо барои Ҳорун кохин буданд, чунон ки Худованд ба Мусо фармуда буд. Ва ӯ китфпӯшро аз тилло, ва кабуд, ва арғувон, ва қирмизи ришташуда, ва катони нозуки тобидашуда сохт. Ва варақаҳои тиллоро ба мӯйҳо бурида шуданд, то ки бо кабуди осмонӣ ва пурпурӣ ва бо сурхи қирмизии ришташуда ва китони нозуки тобидашуда бофта шаванд, онро кори бофташуда карданд. Қисмҳои китф нигоҳдорандаҳо аз ҳарду тараф, кори бофташуда ба якдигар печонидашуда мувофиқи худаш. Онҳо онро аз он мувофиқи шеъри ӯ сохтанд, аз тилло ва кабуд ва арғувон ва сурхи решташуда ва либоси нозуки решташуда, чунон ки Худованд ба Мусо фармуд. Ва онҳо ҳарду санги зумурадро бастаҳашуда ва бо тилло гирдогирд пӯшонидашуда сохтанд, ҳаккокишуда ва бурунканда ҳаккокии мӯҳр аз номҳои писарони Исроил. Ва онҳоро бар китфҳои эфод гузошт, сангҳои ёдгорӣ барои фарзандони Исроил, чунон ки Худованд ба Мусо фармуд.

Ва онҳо синапӯш сохтанд, кори бофташудаи гуногунранг, мувофиқи кори эфод, аз тилло ва нахи кабуд ва арғувон ва қирмизии ришташуда ва катони нозуки тобонида. Синапӯшро чоркунҷа ва дукарата карданд, дарозиаш як вочеб ва паҳниаш як вочеб, дукарата. Ва дар он матоъи бо сангҳо бофташуда чаҳор сафи сангҳо қарор дода шуд: сафи якум - яқути сурх ва забарҷад ва зумурад, Ва сатри дуюм: ангишт, сапфир ва яшм. Ва сафи сеюм: лигуриум, ақиқ ва аметист. Ва сатри чорум: заборҷад ва забарҷад ва ақиқ, бо тилло гирдгирифташуда ва бо тилло бастабандшуда. Ва санг-ҳо дувоздаҳ буданд аз номҳои писарони Исроил, аз номҳои онҳо ҳаккокӣ шуда ба муҳрҳо, ҳар яке аз номи худаш барои дувоздаҳ қабила. Ва онҳо бар синапӯш решташои бо ҳам бофташударо сохтанд, кори бофтан, аз тиллои соф. Ва онҳо ду қисмҳои китфи тиллоӣ ва ду ҳалқаи тиллоӣ сохтанд ва ҳар ду ҳалқаи тиллоиро бар ҳар ду гӯшаи синапӯш гузоштанд. Ва онҳо занҷирҳои бофташудаи тиллоиро дар болои ҳалқаҳо аз ҳар ду тарафи синапуш гузоштанд. Ва ду занҷирҳои бофташударо ба ду ҳиссагузорӣ гузоштанд. Ва онҳоро бар ду қисмҳои китф гузоштанд ва онҳоро бар китфҳои эфод аз тарафи муқобил, аз рӯ гузоштанд. Ва онҳо ду ҳалқаи тиллоӣ сохтанд ва онҳоро бар ду боли синапӯш дар қисми болоӣ ва бар қисми болоии пуштии эфод аз дарун гузоштанд. Ва онҳо ду ҳалқаи тиллоӣ сохтанд ва онҳоро бар ҳар ду китфи эфод аз поёни он, дар тарафи рӯ, дар ҷои пайвастагӣ, аз болои кори бофташудаи эфод гузоштанд. Ва синапӯшро аз ҳалқаҳои он ба ҳалқаҳои эфод маҳкам кард, ки бо нахи кабуд пайваста

ва ба матои эфод бофташуда буданд, то синапӯш аз эфод ҷудо нашавад, чунон ки Худованд ба Мусо фармуд. Ва онҳо ҷомаи зеринро зери қисми китф сохтанд, кори бофташуда, тамоман кабуд, Ва даҳони либоси зерин дар миёна бофташуда ва дар ҳам бофташуда буд, канор дошт гирду атрофи даҳони либоси зерин нашаванда. Ва онҳо дар канори поёнии тунук анорҳои хурдро сохтанд, ки монанди анори гулкунанда буданд, аз нахи кабуд, пурпур, сурхи ришташуда ва китони нозуки тобидашуда. Ва онҳо зангҳои тиллоӣ сохтанд ва зангҳоро бар лабаи ҷомаи зерӣ гирдогирд дар байни анорҳо гузоштанд, Зангӯлаи тиллоӣ ва анор бар дарози либоси зерӣ гирду атроф барои хизмат кардан, чунон ки Худованд ба Мӯсо фармуд. Ва онҳо куртаҳои либоси нозукро, кори бофташуда, барои Ҳорун ва писаронаш тайёр карданд. Ва дастораҳоро аз канори нозук, ва дасторро аз канори нозук, ва шимолаҳоро аз канори нозуки тобидашуда. ва камарҳои онҳоро аз катони нозук ва кабуд ва арғувон ва сурхи қирмизи ришташуда, кори гулдӯзӣ, ҳамон тавре, ки Худованд ба Мусо фармуд. Ва онҳо тобақаи тиллоӣ, ҷудокунии муқаддасро аз тиллои пок сохтанд ва дар он ҳарфҳои ҳаккокишударо монанди муҳр навиштанд: Ҷойгоҳи муқаддас ба Худованд. Ва онҳо бар лавҳаи кабуд гузоштанд, то ки он аз боло бар дастори сар гузошта шавад, ҳамон тавре ки Худованд ба Мусо фармуд.

37

Ва онҳо барои хайма даҳ парда сохтанд. Дарозии як парда бист ва ҳашт газ буд, ҳамон барои ҳама буд, ва паҳнии як парда чор газ буд. Ва онҳо пардаро аз китони кабуд, арғувон ва қирмизи ришташуда ва китони нозуки тобидашуда бо тасвири карубиёни бофташуда сохтанд. Ва онҳо онро бар чор сутуни ногандашаванда, ки бо тило пӯшонида шуда буданд, гузоштанд ва сарҳои онҳо тилоӣ буданд ва чор пояи онҳо нуқраӣ буданд. Ва онҳо пардаи дари хаймаи шаҳодатро аз китони кабуд, арғувон ва қирмизии ришташуда ва китони нозуки тобидашуда бо кори бофташудаи карубиён сохтанд. Ва сутунҳои онҳо панҷ, ва ҳалқаҳо, ва сарҳои онҳо, ва қалобҳои онҳоро бо тилло пӯшонданд, ва пояҳои онҳо панҷ биринҷӣ.

Ва онҳо дарбори ҷонибаи ҷанубро сохтанд, пардаҳои дарбор аз канафи нозуки тобидашуда сад бар сад, Ва сутунҳои онҳо бист, ва пояҳои онҳо бист. Ва тарафи ки ба шимол, сад бар сад, ва тарафи ки ба ҷануб, сад бар сад, ва сутунҳои онҳо бист, ва пояҳои онҳо бист. Ва тарафе, ки ба сӯи баҳр аст, пардаҳои панҷоҳ газӣ, сутунҳои онҳо даҳто ва пояҳои онҳо даҳто. Ва тарафи ба сӯи шарқ панҷоҳ гази парда, понздаҳ гази он аз тарафи пушт, ва сутунҳои онҳо се, ва пояҳои онҳо се Ва дар болои тарафи дуюм, аз ин тараф ва аз он тараф назди дарвозаи ҳавлӣ, пардаҳои понздаҳ газӣ, сутунҳои онҳо се ва пояҳои онҳо се Ҳамаи пардаҳои хайма аз китони нозуки тобидашуда буданд. Ва пояҳои устунҳои онҳо биринҷӣ буданд, ва қалобҳои онҳо нуқраӣ буданд, ва сарпӯшҳои онҳо бо нуқра пӯшонида шуда буданд, ва

устунҳо бо нуқра пӯшонида шуда буданд — ҳамаи устунҳои ҳавлӣ. Ва пардаи дарвозаи ҳавлӣ кори нақшдӯз аз кабуд ва арғувон ва қирмизии ришташуда ва катони нозуки тобидашуда, бист гази дарозӣ ва баландӣ ва паҳнои панҷ гази мувофиқшуда ба пардаҳои ҳавлӣ, Ва сутунҳои онҳо чаҳор, ва пояҳои онҳо чаҳор биринҷӣ, ва қалобҳои онҳо нуқра, ва сарҳои онҳо бо нуқра пӯшонида шуда буданд. Ва ҳамаи михҳои ҳавлӣ гирдогирд биринҷӣ буданд ва худашон бо нуқра пӯшонида шуда буданд. Ва ин тартиби хаймаи шаҳодат буд, чунон ки ба Мусо фармон дода шуд, ки хизмат аз Лавиён тавассути Итамари писари Ҳорун кохин бошад.

Ва Бесалеил, писари Урий, аз қабилаи Яҳудо, он чизеро сохт, ки Худованд ба Мусо фармуда буд. ва Элиаб, писари Ахисамах, аз қабилаи Дан, ки устоди калони чизҳои бофташуда ва гулдӯзишуда ва корҳои ҳунарӣ буд, барои бофтани китони сурх ва китони нозук.

38

Ва Безалеил сандуқро сохт, Ва ӯ онро бо тилои холис аз дарун ва аз берун пӯшонд. Ва ӯ барои ин чаҳор ҳалқаи тиллоӣ рехт: ду дар як тараф ва ду дар тарафи дуюм. Васеъ барои чӯбҳои дастгирӣ, то ки онро дар онҳо бардоштан мумкин бошад. Ва ӯ ҷойи гуноҳпӯшонро аз болои тобут аз тиллои пок сохт ва ду карубони тиллоӣ, Каруби якум дар

болои нӯги якуми курсии рахмат, ва каруби дуюм дар болои нӯги дуюми курсии рахмат, сояндоз бо болҳои худ бар рӯи ҷойи кафорат. Ва ӯ мизи пешниҳодшударо аз тиллои пок сохт, Ва ӯ барои ин чаҳор ҳалқа рехт, ду дар тарафи якум ва ду дар тарафи дуюм, паҳн, то ки бо чӯбҳо дар онҳо бардошта шавад. Ва ӯ чӯбҳои барои бардоштани санадуқ ва мизро сохт ва онҳоро бо тилло пӯшонд. Ва ӯ асбобҳои мизро сохт: косаҳо, хушбӯйсӯзонҳо, пиёлаҳо ва косаҳои нусукро, ки дар онҳо нусук мерезанд, ҳамааш тиллоӣ. Ва ӯ чароғдони тиллоиро сохт, ки равшан мекунад. сахт пояро ва пояҳоро аз ҳарду қисмҳои он, Аз шохаҳои он ҷавонапояҳо, аз шохаҳои он ҷавонапояҳои баромада, се аз ин тараф ва се аз он тараф, ки ба якдигар баробар мешаванд. Ва чароғҳои онҳо, ки дар болои охирҳо қарор доранд, чормағзшакл аз онҳо, ва ҷойгирҳо аз онҳо, то ки чароғҳо дар болои онҳо бошанд, ва ҷойгири ҳафтум, ки дар болои охири шамъдон, дар болои қулла аз боло, сахт, тамоман тиллоӣ, Ва ҳафт чароғи тилоӣ бар он, ва ангуштонаҳои тилоии он, ва кӯзаҳои тилоии онҳо. Ин сутунҳоро бо нуқра рӯпӯш кард ва барои сутун ҳалқаҳои тиллоӣ рехт, ва милаҳоро бо тилло рӯпӯш кард, ва сутунҳои пардаро бо тилло рӯпӯш кард, ва қалобҳои тиллоӣ сохт. Ӯ ҳалқаҳои тиллоии чодир, ҳалқаҳои ҳавлӣ ва ҳалқаҳои биринҷиро барои дароз кардани пӯшиши болоӣ сохт. Ин сарустунҳои нуқраи хаймаро ҳафт кард ва сарустунҳои биринҷии дари хаймаро ва дарвозаи ҳавлиро ва ҳалқаҳои нуқраро барои сутунҳо сохт, ин онҳоро дар болои сутунҳо бо нуқра пӯшонид. Ин михҳои чодир ва михҳои ҳавлии

биринҷиро сохт, Ин қурбонгоҳи биринҷиро аз оташдонҳои биринҷӣ сохт, ки ба мардоне тааллуқ доштанд, ки бо ҷамоати Қореҳ шӯриш карда буданд, Ӯ ҳамаи зарфҳои қурбонгоҳро сохт, ва оташдони онро, ва пояшро, ва косаҳоро, ва чангакҳои гӯштро, ки биринҷӣ буданд. Ӯ барои қурбонгоҳ пӯшонидае сохт, кори шабакавӣ, ки аз поёни оташдон зери он то нисфи он буд, ва ба он чаҳор ҳалқаи биринҷии васеъ аз чаҳор тарафи пӯшонидаи қурбонгоҳ гузошт барои милаҳо, то ки бо онҳо қурбонгоҳро бардоштан мумкин бошад. Ин равғани масҳи муқаддас ва таркиби бухури тозаро сохт — кори аттор. Ӯ ҳавзи биринҷӣ ва пояи биринҷии онро аз оинаҳои занони рӯзадор сохт, ки онҳо назди дарҳои хаймаи шаҳодат рӯза гирифтанд, дар он рӯзе ки ӯ онро баркарор кард.

Ва ӯ ҳавзро сохт, то ки Мӯсо ва Ҳорун ва писаронаш дастҳо ва пойҳояшонро аз он бишӯянд, вақте ки онҳо ба хаймаи шаҳодат дохил мешуданд, ё вақте ки ба қурбонгоҳ наздик мешуданд барои хизмат кардан, онҳо аз он мешустанд, чунон ки Худованд ба Мӯсо фармуд.

39

Ҳамаи тилло, ки барои корҳо мувофиқи тамоми кори чизҳои муқаддас тайёр карда шуд, тиллои нахустинҳо буд: бист ва нуҳ толонт ва ҳафтсаду бист сикл мувофиқи сикли муқаддас. Ва пешкаши нуқра аз мардони тафтишшудаи

ҷамоат сад талант ва ҳазор ҳафтсаду ҳафтодупанҷ сикл буд, як драхма ба ҳар сар, ки нисфи сикл аст, мувофиқи сикли муқаддас, Ҳамаи гузарандагон аз тафтиш, аз бист сола ва боло, шаст даҳҳазор ва се ҳазор панҷсад ва панҷоҳ нафар буданд. Ва он сад толанти нуқра барои рехтагарии сад сарустуни чодир ва барои сарустунҳои пардаи ҳиҷоб истифода шуд Сад сарлавҳа ба сад талант, талант ба сарлавҳа. Ва ҳазор ҳафтсад ҳафтод панҷ мискол сохт барои қалобҳои сутунҳо ва сарҳои онҳоро бо тило пӯшонд ва онҳоро ороста кард.

Ва биринҷи аз ҳадяи бардоштан ҳафтод талант ва ҳазор панҷсад сикл буд. Ва онҳо аз ӯ пояҳои дари хаймаи шаҳодатро сохтанд. ва пояҳои ҳавлиро гирдогирд, ва пояҳои дарвозаи ҳавлиро, ва мехҳои хаймаро, ва мехҳои ҳавлиро гирдогирд, ва пӯшиши биринҷии қурбонгоҳ, ва ҳамаи зарфҳои қурбонгоҳ, ва ҳамаи асбобҳои хаймаи шаҳодат Ва писарони Исроил ҳамон тавре кардаанд, ки Худованд ба Мусо фармуд. Аммо тиллои боқимондаи ҳадяро онҳо зарфҳо сохтанд, то бо онҳо дар пеши Худованд хизмат кунанд. Ва аз гиацинти боқимонда ва арғувон ва қирмизӣ онҳо либосҳои хизматӣ барои Ҳорун сохтанд, то ки дар онҳо дар ҷои муқаддас хизмат кунанд. Ва онҳо ҷомаҳоро ба Мӯсо оварданд, ва хаймаро, ва зарфҳои онро, пояҳоро ва милаҳои онро, ва сутунҳоро, ва қурбонгоҳро, ва ҳамаи зарфҳои онро.

Ва равғани масҳкунӣ, ва бухури таркибӣ, ва чароғдони

покро, ва чароғҳои онро, чароғҳои сӯзонро ва равғани рӯшноиро, Ва мизи пешниҳодро, ва ҳамаи зарфҳои онро, ва нонҳои гузошташударо, Ва ҷомаҳои муқаддасро, ки аз они Ҳорун мебошанд, ва ҷомаҳои писарони ӯро барои кишишӣ. Ва пардаҳои ҳавлӣ, ва сутунҳо, ва пардаи дари хайма, ва дарвозаи ҳавлӣ, Ва ҳамаи зарфҳои хайма, ва ҳамаи асбобҳои он, ва пӯстҳои қӯчқорҳои сурх рангшуда, ва пӯшишҳои кабуд, ва пӯшишҳои боқимонда, ва михҳо, ва ҳамаи асбобҳо барои корҳои хаймаи шаҳодат. Чӣ қадар Худованд ба Мусо фармуд, писарони Исроил ҳамаи ашёро ҳамин тавр кардаанд. Ва Мусо ҳамаи корҳоро дид ва онҳо онҳоро ба ҳамон тарзе ки Худованд ба Мусо фармуда буд, анҷом дода буданд, ҳамчунин онҳоро карда буданд ва Мусо онҳоро баракат дод.

40

Ва Худованд ба Мӯсо гуфт ва фармуд: Дар рӯзи якуми моҳи аввал, дар моҳи нав, хайма шаҳодатро бар по хоҳӣ кард. Ва ту сандуқи шаҳодатро хоҳӣ гузошт ва сандуқро бо парда хоҳӣ пӯшид. Ва ту мизро дароварда, ниятро дар он хоҳӣ гузошт, ва чароғдонро дароварда, чароғҳои онро хоҳӣ гузошт. Ва ту қурбонгоҳи тиллоиро барои сӯхтани бухур пеши сандуқ мегузорӣ ва пардаи пӯшишро бар дари хаймаи шаҳодат мегузорӣ. Ва қурбонгоҳи пешкашҳоро наздики дари хаймаи шаҳодат гузорӣ, Ва ту чодирро атроф хоҳӣ гузошт ва ҳамаи чизҳои онро гирду атроф муқаддас

хоҳӣ кард. Ва ту бояд равғани масҳкуниро гирӣ ва чодирро масҳ кунӣ ва ҳама он чизҳоеро, ки дар он ҳастанд, ва онро муқаддас созӣ ва ҳамаи зарфҳои онро, ва он муқаддас хоҳад буд. Ва ту қурбонгоҳи пешкашҳоро хоҳӣ молид ва ҳамаи зарфҳои онро, ва қурбонгоҳро муқаддас хоҳӣ кард, ва қурбонгоҳ муқаддастарини муқаддасот хоҳад буд. Ва ту Ҳорун ва писаронашро ба дари хаймаи шаҳодат оварда, онҳоро бо об мешӯӣ. Ва ту Ҳорунро либосҳои муқаддас мепӯшонӣ ва ӯро масеҳ мекунӣ ва ӯро тақдис мекунӣ, ва ӯ ба Ман кохинӣ мекунад. Ва писарони ӯро наздик оварда, онҳоро ба куртаҳо мепӯшонӣ. Ва ту онҳоро машҳ хоҳӣ кард, ҳамон тавре ки падари онҳоро машҳ кардӣ, ва онҳо ба Ман кохинӣ хоҳанд кард, ва чунин хоҳад буд, ки ба онҳо машҳи кохинӣ то абад, барои наслҳои онҳо бошад. Ва Мусо ҳама чизеро, ки Худованд ба ӯ фармуда буд, ҳамон тавр иҷро кард.

Ва дар моҳи аввал, соли дуюми баромадашон аз Миср, дар рӯзи моҳи нав чодир бурпо карда шуд. Ва Мусо чодирро бунёд кард, ва сарсутунҳоро гузошт, ва миллаҳоро даровард, ва сутунҳоро бунёд кард. Ва ӯ пардаҳоро бар хайма кашид ва пӯшиши хаймаро аз боло бар он гузошт, чунон ки Худованд ба Мусо фармуд. Ва шаҳодатҳоро гирифта, онҳоро ба сандуқ андохт ва чӯбҳоро зери сандуқ гузошт. Ва ӯ сандуқро ба чодир овард ва пӯшонидани пардаро гузошт ва сандуқи шаҳодатро пӯшонид, ҳамон тавре ки Худованд ба Мусо фармуд. Ва ӯ мизро дар хаймаи шаҳодат, дар тарафи шимолӣ берун аз парда гузошт. Ва ӯ

нонҳои пешниҳодро бар он гузошт пеши Худованд, ҳамон тавре ки Худованд ба Мусо фармуд. Ва ӯ чароғдонро дар хаймаи шаҳодат, дар тарафи ҷанубии хайма гузошт. Ва ӯ чароғҳои онро пеши Худованд гузошт, ҳамон тавре ки Худованд ба Мусо фармон дода буд. Ва ӯ қурбонгоҳи тилоиро дар чодири шаҳодат пеш аз парда гузошт. Ва ӯ бухури таркибӣ дар он сӯзонд, чунон ки Худованд ба Мусо фармуд. Ва ӯ қурбонгоҳи пешкашҳоро назди дари хайма гузошт. Ва ӯ ҳавлиро гирду атрофи хайма ва қурбонгоҳ гузошт, ва Мусо ҳамаи корҳоро тамом кард.

Ва абр чодири шаҳодатро пӯшонд ва чодир аз ҷалоли Худованд пур шуд. Ва Мӯсо натавонист ба хаймаи шаҳодат дарояд, зеро абр бар он соя афканда буд ва хайма аз ҷалоли Худованд пур шуда буд. Вақте ки абр аз чодир баланд мешуд, писарони Исроил бо боркашони худ лашкаргоҳро мешиканданд. Агар вале абр намебаромад, онҳо намекӯчиданд то рӯзе, ки абр баромад. Зеро абр рӯз бар рӯи хайма буд ва оташ шаб бар рӯи он пеши тамоми Исроил дар ҳамаи кӯчҳои онҳо буд.

Инҷили Марқус

1

Оғози хабари хуш дар бораи Исо Масеҳ, писари Худо. Чунон ки дар пайғамбарон навишта шудааст: Нигоҳ кун, Ман паёмбари Худро пеш аз рӯи ту мефиристам, ки ӯ роҳи туро пеш аз ту тайёр хоҳад кард, Садои фарёдзананда дар биёбон: Роҳи Худовандро тайёр кунед, роҳҳои Ӯро рост созед.

Юҳанно дар биёбон ғӯтаовар мекард ва ғӯтаовари тавбаро барои омурзиши гуноҳон эълон мекард. Ва ҳамаи замини Яҳудия ва аҳли Ерусалим ба сӯи ӯ мерафтанд ва ҳамаи онҳо дар дарёи Урдун аз ҷониби ӯ ғӯтаовар мешуданд ва гуноҳҳои худро эътироф мекарданд. Яҳё либоси мӯйи шутур пӯшида буд ва камари чармин дар гирди камараш буд, ва малахҳо ва асали ваҳшӣ мехӯрд. Ва ӯ эълон мекард ва мегуфт: Баъд аз ман касе меояд, ки аз ман қавитар аст ва ман қобил нестам, ки хам шуда тасмаи кафшҳои ӯро кушоям. Ман ҳақиқатан шуморо дар об ғӯтаовар кардам,

вале ӯ шуморо дар Рӯҳи Муқаддас ғӯтаовар хоҳад кард.

Ва чунин шуд, ки дар он рӯзҳо Исо аз Нозирати Ҷалил омад ва аз ҷониби Яҳё дар дарёи Урдун ғусл дода шуд. Ва ҳангоми баромадан аз об, фавран дид, ки осмонҳо дарида шуданд ва Рӯҳ чун кабӯтар бар ӯ фурӯд омад. Ва овозе аз осмонҳо омад: Ту писари маҳбуби Ман ҳастӣ, аз ту хушнудам.

Ва Рӯҳ фавран ӯро ба биёбон мебарорад, Ва ӯ чил рӯз дар он ҷо, дар биёбон буд ва аз ҷониби шайтон озмуда мешуд, ва бо ҳайвонҳои ваҳшӣ буд, ва фариштагон ба ӯ хизмат мекарданд.

Баъд аз ба даст дода шудани Яҳё, Исо ба Ҷалил омад ва хабари хуши подшоҳии Худоро эълон кард. Ва мегуфт, ки вақт пур шудааст ва Подшоҳии Худо наздик шудааст, тавба кунед ва ба хабари хуш бовар кунед.

Ҳангоми роҳ рафтан дар канори баҳри Ҷалилия, ӯ Симон ва бародараш Андреанро дид, ки дар баҳр тӯр меандохтанд, зеро онҳо моҳигир буданд. Ва Исо ба онҳо гуфт: Биёед пас аз ман, ва шуморо моҳигирони одамон хоҳам кард. Ва фавран онҳо тӯрҳои худро гузоштанд ва ба ӯ пайравӣ карданд. Ва аз он ҷо каме пеш рафта, Яъқуби писари Забадай ва бародараш Юҳаннаро дид, ва онҳо дар киштӣ торҳояшонро ислоҳ мекарданд, Ва ӯ фавран онҳоро даъват кард. Ва онҳо падари худ Забадойро дар киштӣ бо

музддорон гузошта, аз паси ӯ рафтанд.

Ва онҳо ба Капернаум даромаданд ва фавран дар рӯзи саббат ба маҷлис даромада таълим медод. Ва онҳо аз таълимоти ӯ ҳайратзада мешуданд, зеро ӯ онҳоро чунон таълим медод, ки гӯё ихтиёр дорад, ва на чун китобдонон. Ва дар ҷамоати онҳо марде буд, ки дар рӯҳи нопок буд, ва ӯ фарёд кард. Гуфта: Рухсат деҳ, чӣ кор дорем мо ва ту, эй Исои Носирӣ? Омадай, то моро нобуд кунӣ? Медонам ту кӣ ҳастӣ — Муқаддаси Худо. Ва Исо ӯро сарзаниш кард ва гуфт: Хомӯш шав ва аз ӯ берун шав. Ва рӯҳи нопок ӯро печонда, бо овози баланд фарёд зада, аз ӯ берун рафт. Ва ҳама ҳайратзада шуданд, то ки бо худашон баҳс карда, мегуфтанд: Ин чист? Ин таълими нав чӣ гуна аст, ки бо ихтиёр ҳатто ба рӯҳҳои нопок фармон медиҳад ва онҳо ба ӯ итоат мекунанд? Ва шунидани ӯ фавран ба тамоми минтақаи атрофи Ҷалил баромад.

Ва фавран аз маҷлис баромада, онҳо ба хонаи Симон ва Андрей бо Яъқуб ва Юҳанно омаданд. Ва модарзани Симон дароз кашида буд, ки табдор буд. Ва дарҳол онҳо дар бораи ӯ ба ӯ гуфтанд. Ва наздик омада, ӯ ӯро бардошт, дасти ӯро гирифта, ва табобат ӯро фавран тарк кард, ва ӯ ба онҳо хизмат кард. Бегоҳ, вақте ки офтоб ғуруб кард, ҳамаи беморон ва ҷиннӣ шудагонро ба назди ӯ меоварданд. Ва тамоми шаҳр ба наздики дар ҷамъ шуда буд. Ва ӯ бисёр касонеро, ки ба бемориҳои гуногун гирифтор буданд, шифо дод ва девҳои бисёрро баровард ва ба девҳо иҷозат надод,

ки гап зананд, зеро онҳо медонистанд, ки ӯ Масеҳ аст.

Ва субҳи барвақт, ҳангоми шаб, хеле зуд бархоста, берун рафт ва ба ҷои биёбон рафт ва дар он ҷо дуо мекард. Ва Симон ва онҳое, ки бо ӯ буданд, ӯро таъқиб карданд. Ва ӯро ёфта, ба ӯ мегӯянд, ки ҳама туро ҷустуҷӯ мекунанд. Ва ӯ ба онҳо мегӯяд: Биёед ба шаҳракҳои ҳамсоя биравем, то ки дар он ҷо низ ваъз кунам, зеро ман барои ҳамин баромадаам. Ва ӯ дар маҷлисҳои онҳо дар тамоми Ҷалил мавъиза мекард ва девҳоро берун мекард.

Ва махзуне ба назди ӯ омад, ки ӯро илтимос мекард ва зону мезад ва ба ӯ мегуфт, ки агар хоҳӣ, метавонӣ маро тоза кунӣ. Вале Исо рахм дошта, дасташро дароз карда, ӯро даст зад ва ба ӯ гуфт: Мехоҳам, тоза шав. Ва вақте ки ӯ гуфт, фавран ҷузом аз ӯ рафт ва тоза шуд. Ва ба ӯ огоҳии қатъӣ дода, фавран ӯро берун кард ва ба ӯ мегӯяд Бубин, ба ҳеҷ кас ҳеҷ чиз нагӯ, аммо бирав ва худатро ба кохин нишон деҳ ва барои покизагии худат он чиро, ки Мӯсо фармуд, пешкаш кун, то ба онҳо шаҳодат бошад. Ӯ баромада, оғоз кард бисёр эълон кардан ва калимаро паҳн кардан, то ки дигар наметавонист ошкоро ба шаҳр дарояд, вале дар ҷойҳои беободи берун буд, ва одамон аз ҳама тарафҳо ба сӯи ӯ меомаданд.

2

Ва баъд аз чанд рӯз боз ба Капернаум дохил шуд ва шунида шуд, ки ӯ дар хона аст. Ва фавран одамони бисёр ҷамъ шуданд, то ки дигар ҷой намонд, ҳатто наздики дар ҳам, ва ӯ ба онҳо калом мегуфт. Ва онҳо назди ӯ меоянд ва фалаҷзадаеро меоваранд, ки аз ҷониби чор нафар бардошта мешавад. Ва чун наздик шудан ба ӯ аз сабаби издиҳоми мардум имконнопазир буд, онҳо бомро дар ҷое, ки ӯ буд, кушоданд ва пас аз канда баровардан, тахтеро, ки шахси фалаҷзада дар болояш дароз кашида буд, фурӯ фиристоданд. Вале Исо имони онҳоро дида, ба фалаҷзада мегӯяд: Фарзанд, гуноҳҳои ту омурзида шудаанд. Аммо баъзе аз китобдонон он ҷо нишаста буданд ва дар дилҳои худ андеша мекарданд. Чӣ ин чунин куфр мегӯяд? Кӣ метавонад гуноҳҳоро бибахшад, агар на танҳо Худо? Ва Исо фавран бо рӯҳи худ шинохт, ки онҳо ҳамин тавр дар дили худ мулоҳиза мекунанд ва ба онҳо гуфт: Чаро шумо ин чизҳоро дар дилҳои худ мулоҳиза мекунед? Чӣ осонтар аст, ба фалаҷзада гуфтан Гуноҳҳои ту омурзида шуданд, ё гуфтан Бархез ва бистараки худро бардор ва роҳ рав? То ки шумо донед, ки Писари Инсон ихтиёр дорад дар рӯи замин гуноҳҳоро бибахшад, ба фалаҷзада мегӯяд Ба ту мегӯям, хез ва ғалтакатро бардор ва ба хонаат рав. Ва ӯ фавран бархост, ва бистарро бардошта, пеши ҳама берун рафт, то ки ҳама ҳайрон шуданд ва Худоро ҷалол доданд, гуфта: Ҳеҷ вақт чунин надидаем.

Ва ӯ боз аз канори дарё баромад ва ҳамаи мардум ба сӯи ӯ омаданд ва ӯ онҳоро таълим медод. Ва ҳангоми гузаштан

Левии писари Алфайро дид, ки дар ҷойгоҳи андоз нишаста буд, ва ба ӯ гуфт: Аз ман пайравӣ кун. Ва ӯ бархоста, аз ӯ пайравӣ кард. Ва чунин шуд, ки вақте ӯ дар хонаи худ дароз кашида буд, бисёр андозбонҳо ва гунаҳкорон бо Исо ва шогирдони ӯ ҳамроҳ дароз кашида буданд, зеро онҳо бисёр буданд ва ба ӯ пайравӣ мекарданд. Ва китобатчиён ва фарисиён, дидаанд ки ӯ бо андозҷамъкунандагон ва гунаҳкорон мехӯрад, ба шогирдони ӯ мегуфтанд: Чаро ӯ бо андозҷамъкунандагон ва гунаҳкорон мехӯрад ва менӯшад? Ва Исо шунида, ба онҳо мегӯяд: Қавиҳо ба табиб эҳтиёҷ надоранд, балки онҳое, ки бад доранд. Ман наомадам, то адолатмандонро даъват кунам, балки гунаҳкоронро ба тавба.

Ва шогирдони Яҳё ва шогирдони Фарисиён рӯза мегирифтанд. Ва онҳо омада, ба ӯ гуфтанд: Чаро шогирдони Яҳё ва шогирдони Фарисиён рӯза мегиранд, аммо шогирдони ту рӯза намегиранд? Ва Исо ба онҳо гуфт: Оё писарони тоғи арӯсӣ метавонанд рӯза гиранд, вақте ки домод бо онҳо аст? То вақте ки домодро бо худ доранд, онҳо наметавонанд рӯза гиранд. Вале рӯзҳое хоҳанд омад, ки вақте домод аз онҳо гирифта шавад, ва он вақт дар он рӯзҳо рӯза хоҳанд гирифт. Ҳеҷ кас ямоқи матои нопухтаро ба либоси кӯҳна намедӯзад, агар на ин тавр, пурии онро, навро аз кӯҳна мегирад ва дориши бадтар ба вуҷуд меояд. Ва ҳеҷ кас шароби навро ба машкҳои кӯҳна намеандозад, агар не, шароби нав машкҳоро мепарронад ва шароб рехта мешавад ва машкҳо ҳалок мешаванд, вале шароби навро

бояд ба машкҳои нав андохт.

Ва чунин шуд, ки ӯ дар рӯзҳои шанбе аз миёни ғаллазорҳо мегузашт, ва шогирдони ӯ оғоз карданд, ки роҳ кунанд ва хушаҳоро меканданд. Ва ҳамон Фарисеҳо ба ӯ мегуфтанд: Бубин, чӣ онҳо мекунанд дар шанбеҳо, ки иҷозат дода нашудааст. Ва ӯ ба онҳо мегуфт: Ҳеҷ вақт нахондаед, ки Довуд чӣ кард, вақте ки ниёз дошт ва гурусна буд ӯ ва онҳое, ки бо ӯ буданд? Чӣ тавр ӯ ба хонаи Худо дар замони Абиёсари кохини калон дохил шуд ва нонҳои пешниҳодро хӯрд, ки хӯрдани онҳо ҷоиз нест, магар барои кохинон, ва ҳамчунин ба онҳое, ки бо ӯ буданд, дод? Ва ӯ ба онҳо мегуфт: Шаббот барои одам офарида шудааст, на одам барои шаббот, Тавре ки Писари Одам хӯҷоини шанбе низ мебошад.

3

Ва боз ба ҷамоат дохил шуд, ва дар он ҷо одаме буд, ки дасти хушкида дошт. Ва онҳо ӯро назорат мекарданд, ки оё дар шанбеҳо ӯро табобат мекунад, то ки ӯро айбдор кунанд. Ва ба одаме, ки дасти хушкшуда дошт, мегӯяд: Хез ба миёна. Ва ба онҳо мегӯяд: Оё дар шанбеҳо некӣ кардан ҷоиз аст ё бадӣ кардан? Рӯҳро наҷот додан ё куштан? Вале онҳо хомӯш буданд. Ва Ӯ бо ғазаб ба онҳо нигоҳ кард ва аз сахтдилии онҳо ғамгин шуда, ба он одам гуфт: Дастатро дароз кун. Ва ӯ дароз кард ва дасташ барқарор шуд ва

солим гардид, монанди дасти дигараш. Ва фарисиён баромада, фавран бо ҳирӯдиён маслиҳат мекарданд бар зидди ӯ, то ӯро нобуд кунанд.

Ва Исо бо шогирдони худ ба сӯи баҳр паси кашид ва анбӯҳи бисёре аз Ҷалил ба ӯ пайравӣ карданд. Ва аз Яҳудия ва аз Ерусалим ва аз Идумея ва аз он тарафи Урдун ва онҳое, ки дар атрофи Тир ва Сидон буданд, аломати бисёр, шунида, ки ӯ чӣ қадар кор мекунад, назди ӯ омаданд. Ва ӯ ба шогирдонаш гуфт, ки қайиқи кӯчак барои ӯ омода бошад, аз сабаби издиҳом, то ки онҳо ӯро нафишоранд. Зеро ӯ бисёрро шифо дод, то ки ҳамаи онҳое, ки дардҳо доштанд, ба ӯ афтиданд, то ки ӯро дастрас кунанд. Ва рӯҳҳои нопок, вақте ӯро мебинанд, ба пеши ӯ меафтоданд ва фарёд мезаданд ки ту писари Худо ҳастӣ. Ва Ӯ онҳоро бисёр сарзаниш кард, то ки Ӯро ошкор накунанд.

Ва ӯ ба кӯҳ баромад ва онҳоеро, ки худ мехост, даъват кард ва онҳо назди ӯ омаданд. Ва ӯ дувоздаҳ нафарро таъин кард, то ки бо ӯ бошанд ва то ки онҳоро барои мавъиза кардан фиристад. ва ваколати табобат кардани беморихо ва берун кардани девхоро доштан Ва ӯ ба Симон номи Петросро гузошт, ва Яқубро, писари Забадой ва Юҳанноро, бародари Яқубро, ва ба онҳо номи Боанергес гузошт, ки маънояш писарони раъд аст, ва Андреяро ва Филиппро ва Бартоломаиро ва Маттаиро ва Томаро ва Иаковро, писари Алфаиро, ва Таддаиро ва Симони Канониро ва Яҳудои Исқарютиро, ки ӯ ӯро таслим кард.

Ва онҳо ба хона меоянд, ва боз олуфа ҷамъ мешавад, то ки онҳо натавонанд ҳатто нон ҳам бихӯранд. Ва вақте онҳо, ки аз назди ӯ буданд, шуниданд, баромаданд, то ӯро бигиранд, зеро мегуфтанд, ки ӯ ҳайрон шудааст. Ва мӯҳаррироне, ки аз Ерусалим омада буданд, мегуфтанд, ки ӯ Баълзабулро дорад ва ба воситаи ҳокими девҳо девҳоро берун мекунад. Ва вақте онҳоро даъват кард, дар масалҳо ба онҳо мегуфт: Чӣ тавр метавонад шайтон шайтонро берун кунад? Ва агар подшоҳӣ бар худаш тақсим шавад, он подшоҳӣ наметавонад устувор бимонад. Ва агар хонае бар зидди худаш ҷудо шавад, он хона наметавонад устувор бимонад. Ва агар Шайтон бар зидди худаш бархезад ва ҷудо шуда бошад, наметавонад устувор бимонад, балки охираш расидааст. Ҳеҷ кас наметавонад ба хонаи одами қавӣ дароя асбобҳои ӯро ғорат кунад, магар он ки аввал худи одами қавиро бибандад ва баъд хонаи ӯро ғорат кунад. Ҳақиқатан ба шумо мегӯям, ки ҳамаи гуноҳҳо ва куфргӯиҳо ба фарзандони одамон омурзида хоҳанд шуд, ҳарчанд куфргӯӣ кунанд. Кӣ вале куфр гӯяд ба Рӯҳи Муқаддас, омурзиш надорад то абад, балки гунаҳкори ҳукми ҷовидонӣ аст. Зеро ки онҳо мегуфтанд, ӯ рӯҳи нопок дорад.

Пас модари ӯ ва бародарони ӯ меоянд ва берун истода, касеро ба ӯ фиристоданд, то ӯро бихонанд. Ва оломон дар атрофи ӯ нишаста буданд ва ба ӯ гуфтанд: Ин модари ту ва бародаронат дар берун туро ҷустуҷӯ мекунанд. Ва ба онҳо ҷавоб дод ва гуфт: Кӣ аст модари ман ё бародарони ман? Ва ӯ ба гирду атрофаш нигоҳ карда, ба онҳое, ки дар атрофаш

нишаста буданд, гуфт: Бубинед, модари ман ва бародарони ман, Зеро ҳар кӣ иродаи Худоро иҷро кунад, ӯ бародари ман ва хоҳари ман ва модари ман аст.

4

Ва боз Ӯ оғоз кард таълим додан назди баҳр, ва издиҳоми бузурге ба сӯи Ӯ ҷамъ шуд, то ки Ӯ ворид шуда ба киштӣ дар баҳр нишаст, ва ҳамаи издиҳом дар болои замин назди баҳр буданд. Ва ӯ онҳоро дар масалҳои бисёр таълим медод ва дар таълими худ ба онҳо мегуфт Шунавед. Нигоҳ кунед, он кашткунанда барои кашт кардан баромад. Ва шуд ҳангоми тухмпошӣ, ки баъзе афтод бар роҳ, ва паррандагон омаданд ва онро хӯрданд. Ва дигаре бар ҷои сангӣ афтод, ки он ҷо замини бисёр надошт, ва фавран ҷӯшид, зеро чуқурии замин надошт, Вале вақте ки офтоб баланд шуд, он сӯхта шуд ва чунки решае надошт, хушк шуд. Ва дигаре ба миёни хорҳо афтод, ва хорҳо баромаданд ва онро хафа карданд, ва мева надод. Ва дигаре ба замини хуб афтод ва мевае медод, ки мебаромад ва меафзуд, ва сӣ баробар ва шаст баробар ва сад баробар овард. Ва ба онҳо мегуфт: Он ки гӯшҳо барои шунидан дорад, бишнавад. Вақте ки ӯ танҳо шуд, онҳое ки гирди ӯ буданд ҳамроҳ бо дувоздаҳ аз ӯ дар бораи матал пурсиданд. Ва ба онҳо мегуфт: Ба шумо донистани асрорҳои подшоҳии Худо дода шудааст, аммо ба онҳое, ки берунанд, ҳама чиз дар масалҳо баён мешавад. То ки нигоҳ карда бинанд ва набинанд, ва шунавида

бишнаванд ва нафаҳманд, мабодо баргарданд ва гуноҳҳо ба онҳо бахшида шавад.

Ва ба онҳо мегӯяд: Шумо ин тамсилро намедонед, ва чӣ тавр ҳамаи тамсилҳоро хоҳед донист? Он ки мекорад, калимаро мекорад. Инҳо касоне ҳастанд, ки дар канори роҳ қарор доранд, ки дар он ҷо калима кошта мешавад, ва вақте ки онҳо мешунаванд, фавран шайтон меояд ва калимаи кошташударо аз дилҳои онҳо мебарад. Ва инҳо ҳамчунин ҳамон касонанд, ки бар ҷойҳои сангалоху кашт карда мешаванд, онҳое ки вақте калимаро мешунаванд, фавран бо шодӣ онро мегиранд Ва онҳо решаро дар худашон надоранд, аммо муваққатӣ ҳастанд, сипас вақте ки мусибат ё озор бо сабаби калима вуқӯъ ёбад, фавран лағзиш мекунанд. Ва ин ҳастанд онҳое, ки дар байни хорҳо кошта мешаванд, онҳое, ки калимаро мешунаванд. Ва ғамҳои ин замон ва фиребкории дороӣ ва ҳавасҳо дар бораи чизҳои дигар, ки ворид мешаванд, калимаро хафа мекунанд ва он бесамар мегардад. Ва инҳо касонеанд, ки дар замини хуб кошта шудаанд, онҳое ки каломро мешунаванд ва мепазиранд ва мева меоранд: сӣ баробар ва шаст баробар ва сад баробар.

Ва ӯ ба онҳо мегуфт: Магар чароғро барои он меоранд, ки онро зери сабад ё зери кат гузоранд? Оё на барои он, ки онро бар чароғдон гузоранд? Зеро ҳеҷ чизи пинҳонӣ нест, ки ошкор карда нашавад, ва ҳеҷ чизи ниҳонӣ вуҷуд надорад, балки барои он аст, ки ба ошкоро дарояд. Агар

касе гӯшҳо барои шунидан дошта бошад, бигзор бишнавад. Ва ӯ ба онҳо мегуфт: Бинед чӣ мешунавед. Бо он пеймонае, ки шумо мепоед, ба шумо пӯида хоҳад шуд ва ба шумо, ки мешунавед, илова карда хоҳад шуд. Зеро ҳар кӣ дорад, ба ӯ дода хоҳад шуд, ва ҳар кӣ надорад, ҳатто он чӣ дорад низ аз ӯ гирифта хоҳад шуд. Ва ӯ мегуфт: Чунин аст Подшоҳии Худо, монанди он ки одам тухмро дар замин мерезад, Ва ӯ бихобад ва бархезад шаб ва рӯз, ва тухм ҷавона занад ва дароз шавад, чунон ки худаш намедонад. Замин худкор мева медиҳад: аввал сабза, сипас хуша, сипас ғаллаи пур дар хуша. Вақте ки мева расад, фавран дос мефиристад, зеро дарав расидааст.

Ва ӯ мегуфт: Чӣ тавр мо монанд кунем подшоҳии Худоро? Ё дар кадом масал муқоиса кунем онро? Чун донаи хардал, ки вақте дар замин кишта шавад, хурдтарин аз ҳамаи тухмҳое аст, ки дар замин мебошанд, Ва вақте кошта мешавад, мебарояд ва аз ҳамаи сабзавотҳо бузургтар мегардад ва шохаҳои бузург месозад, то ки паррандаҳои осмон тавонанд дар зери сояаш лона кунанд.

Ва бо маталҳои бисёри чунин Ӯ ба онҳо каломро мегуфт, чунон ки онҳо қодир буданд бишнаванд. Бе масал ба онҳо калимаро намегуфт, вале ба шогирдони худ ба танҳоӣ ҳамаро шарҳ медод.

Ва дар он рӯз, вақте ки шом шуд, ба онҳо гуфт: Биёед ба он тараф биравем. Ва онҳо мардумро гузошта, ӯро ҳамон

тавре ки дар қайиқ буд, бо худ бурданд ва қайиқҳои дигар низ бо ӯ буданд. Ва тӯфони бузурги бод ба вуҷуд омад, ва мавҷҳо ба киштӣ мезаданд, то ҷое ки он аллакай ғарқ мешуд. Ва ӯ худаш дар қафои киштӣ рӯи болишт хобида буд, ва онҳо ӯро бедор карданд ва ба ӯ гуфтанд: Омӯзгор, оё ба шумо ғам нест, ки мо ҳалок мешавем? Ва вақте ки бедор шуд, шамолро сарзаниш кард ва ба баҳр гуфт: Хомӯш бош, ором бош. Ва шамол қатъ шуд ва оромии бузург барқарор гардид. Ва ба онҳо гуфт: Чаро шумо ҳамин қадар тарсон ҳастед? Чаро эътиқод надоред? Ва онҳо тарси бузурге доштанд ва ба якдигар мегуфтанд: Пас ин кист, ки ҳатто бод ва баҳр ҳам ба ӯ итоат мекунанд?

5

Ва онҳо ба он тарафи баҳр, ба сарзамини Гергесениён омаданд. Ва вақте ки ӯ аз киштӣ берун омад, фавран аз қабрҳо одаме бо рӯҳи нопок ба ӯ вомухурд, кӣ ҷойгоҳ дар қабрҳо дошт, ва ҳеҷ кас қодир набуд ӯро ҳатто бо занҷирҳо бибандад Зеро ки ӯ бисёр маротиба бо пойбандҳо ва занҷирҳо баста шуда буд ва занҷирҳо аз тарафи ӯ парида шуда буданд ва пойбандҳо хурд шуда буданд, ва ҳеҷ кас наметавонист ӯро рам кунад. Ва тамоми шабу рӯз дар қабрҳо ва дар кӯҳҳо фарёд мезад ва худро бо сангҳо мезад. Вале вақте ки Исоро аз дур дид, давид ва ба ӯ сачда кард Ва бо овози бузург фарёд зада, мегӯяд: Чӣ кор дорам ман ба ту, эй Исо, писари Худои Таъолло? Савганд медиҳам туро ба

Худо, маро азоб надиҳ! Ӯ ба вай мегуфт: Эй рӯҳи нопок, аз ин одам берун шав! Ва ӯ аз ӯ пурсид: Номат чист? Ва ӯ ҷавоб дод ва гуфт: Номам Легион аст, зеро мо бисёрем. Ва ӯ аз вай бисёр илтимос кард, то онҳоро аз он сарзамин берун нафиристад. Ва он ҷо рамаи бузурги хукон наздики кӯҳ мечарид Ва ҳамаи девҳо аз ӯ илтимос карда, гуфтанд: Моро ба хукҳо фиристон, то ба онҳо дохил шавем. Ва Исо фавран ба онҳо иҷозат дод. Ва рӯҳҳои нопок баромада, ба хукҳо даромаданд ва рама аз ҷаро ба баҳр шитофт, онҳо тақрибан ду ҳазор буданд ва дар баҳр ғарқ мешуданд. Ва он чорводорони хукҳо гурехтанд ва хабар доданд ба шаҳр ва ба майдонҳо, ва баромаданд то бинанд чӣ рӯй додааст. Ва онҳо назди Исо омаданд ва дидаанд, ки он шахси ҷиннӣ нишаста, либос пӯшида ва ақли солим дорад, ҳамон касе, ки легионро дошт, ва онҳо тарсиданд. Ва онҳое, ки дида буданд, ба онҳо нақл карданд, ки бо он девзада чӣ рӯй дод ва дар бораи хукҳо чӣ шуд. Ва онҳо оғоз карданд, ки ӯро даъват кунанд аз ҳудудҳои онҳо рафта равад. Ва ҳангоми савор шудани ӯ ба киштӣ, он марди ҷиннӣ аз ӯ илтимос кард, то ки бо ӯ бошад. Ва ӯ ба вай иҷозат надод, балки ба ӯ гуфт: Ба хонаи худ назди хешовандонат биравӯ ва ба онҳо бигӯй, ки Худованд барои ту чӣ кардааст ва чӣ гуна ба ту раҳм кардааст. Ва ӯ рафт ва дар Декаполис оғоз кард эълон кардан, ки Исо барои ӯ чӣ кардааст, ва ҳама ҳайрон шуданд.

Ва вақте ки Исо дар киштӣ боз ба он тараф гузашт, халқи бисёр назди ӯ ҷамъ шуданд, ва ӯ дар канори баҳр буд. Ва

яке аз сарворони ҷамоат, ба номи Яир, омад ва ӯро дида, ба пойҳояш афтод. Ва ӯ аз ӯ бисёр хоҳиш кард ва гуфт, ки духтари кӯчаки ман дар ҳолати ниҳоят вазнин аст, то шумо омада, дастҳоятонро ба ӯ гузоред, то наҷот ёбад ва зинда монад. Ва ӯ бо вай рафт, ва олуфтаи бисёре ба ӯ пайравӣ мекард ва онҳо ӯро мефишурданд. Ва занеро, ки дувоздаҳ сол дар ҷараёни хун буд, Ва бисёр азоб кашида аз бисёр табибон ва тамоми дороии худро сарф карда, ва ҳеҷ фоидае набурда, балки аксан ба ҳолати бадтар расида, Шунида дар бораи Исо, омада дар ҷамъомад аз ақиб ба либоси ӯ даст зад. Ӯ дар дили худ мегуфт, ки агар ҳатто ба либосҳояш даст расонам, наҷот хоҳам ёфт. Ва фавран чашмаи хуни ӯ хушк шуд ва ӯ бо ҷисмаш донист, ки аз он беморӣ шифо ёфтааст. Ва фавран Исо дар худаш донист, ки қувваташ аз ӯ баромадааст, дар байни олам баргашта, гуфт: Кӣ ба либосҳоям даст зад? Ва шогирдони ӯ ба ӯ мегуфтанд: Мебинӣ, ки олам туро фишор медиҳад, ва мегӯӣ кӣ ба ман даст зад? Ва ӯ атроф нигоҳ мекард, то он занеро, ки ин корро кардааст, бубинад. Зан аммо тарсон ва ларзон буд, донистаи он чӣ бар ӯ шуда буд, омад ва пеши ӯ афтод ва ба ӯ тамоми ҳақиқатро гуфт. Ӯ ба вай гуфт: Духтарам, имони ту туро наҷот дод. Ба сулҳ рав ва аз балои худ солим бош. Ҳанӯз ӯ сухан мегуфт, аз хонаи ҳукмрони ҷамоат одамоне омаданд ва гуфтанд, ки дӯхтари ту мурд, чаро ҳанӯз омӯзгорро азоб медиҳӣ? Аммо Исо фавран шунидани сухани гуфташударо ба раиси синагога мегӯяд: матарс, фақат бовар кун. Ва ӯ ба ҳеҷ кас иҷозат надод, ки бо ӯ биёяд, ба ғайр аз Петрос ва Яъқуб ва Юҳанно, бародари Яъқуб. Ва ӯ

ба хонаи роҳбари ҷамоат меояд ва шӯру ғавғоро мебинад ва одамони бисёре, ки гиря мекунанд ва нола мекунанд. Ва дохил шуда, ба онҳо гуфт: Чаро ошуфта ҳастед ва мегиряед? Кӯдак намурдааст, балки мехобад. Ва онҳо ба ӯ механдиданд. Ӯ баъд аз баровардани ҳама, падар ва модари кӯдакро ва онҳоеро, ки бо ӯ буданд, бо худ гирифт ва ба ҷое даромад, ки кӯдак дар он хобида буд. Ва даст гирифта аз кӯдак, ба ӯ мегӯяд: Талита, куми, ки тарҷумааш чунин аст: Духтарак, ба ту мегӯям, хез. Ва духтарак фавран бархост ва роҳ мерафт, зеро ӯ дувоздаҳсола буд. Ва онҳо аз ҳайрати бузург ҳайратзада шуданд. Ва ба онҳо қатъиян фармон дод, то ки ҳеҷ кас ин ҳодисаро надонад, ва гуфт, ки ба ӯ хӯрок дода шавад.

6

Ва ӯ аз он ҷо берун рафт ва ба ватани худ омад, ва шогирдони ӯ ба дунболи ӯ рафтанд. Ва вақте ки шанбе шуд, ӯ дар ҷамоат оғоз кард таълим додан, ва бисёре, ки мешуниданд, ҳайрон шуданд ва гуфтанд: Аз куҷо ба ин одам ин чизҳо? Ва чӣ ҳикмате, ки ба ӯ дода шудааст, ва чунин қувватҳое, ки тавассути дастҳои ӯ содир мешаванд? Оё ин ҳунарманд, писари Марям ва бародари Яъқуб, Юсуф, Яҳудо ва Шимъун нест? Ва оё хоҳарони ӯ дар ин ҷо назди мо нестанд? Ва онҳо аз ӯ ранҷида шуданд. Исо ба онҳо мегуфт, ки пайғамбар бешараф нест, магар дар ватани худ ва дар байни хешовандони худ ва дар хонаи худ. Ва ӯ дар он

ҷо ҳеҷ мӯъҷизае карда натавонист, магар ба чанд бемор даст гузошта, онҳоро шифо дод. Ва ӯ аз бенамозии онҳо таҷҷуб мекард. Ва ӯ гирду атрофи деҳаҳо мегашт ва таълим медод.

Ва ӯ дувоздаҳ шогирдонро даъват кард ва оғоз намуд онҳоро ду-ду фиристодан, ва ба онҳо ваколат медод бар рӯҳҳои нопок. Ва ӯ ба онҳо фармуд, ки ҳеҷ чизро барои роҳ набаранд, магар танҳо асо, на халта, на нон ва на миси дар камар, Аммо бояд сандал пӯшида бошанд ва ду хитон напӯшанд. Ва ба онҳо мегуфт: Куҷое ки ба хонае дохил шавед, дар он ҷо монед, то вақте ки аз он ҷо берун равед. Ва ҳар чӣ қадар агар шуморо қабул накунанд ва сухани шуморо нашунаванд, аз он ҷо баромада, чанги зери пойҳои худро бифишонед ба гувоҳӣ бар зидди онҳо. Ростӣ ба шумо мегӯям, дар рӯзи қиёмат барои Содом ё Ғамӯрро осонтар хоҳад буд, то барои он шаҳр. Ва онҳо баромада, эълон мекарданд, то ки тавба кунанд Ва онҳо девҳои бисёрро мебаровардand ва беморони бисёрро бо равған молида, шифо медоданд.

Ва подшоҳ Ҳирод шунид, зеро номи ӯ ошкор шуда буд, ва мегуфт, ки Яҳё ғӯтадиҳанда аз мурдагон бархостааст, ва аз ҳамин сабаб қувватҳо дар ӯ кор мекунанд. Дигарон мегуфтанд, ки ӯ Илиёс аст, вале дигарон мегуфтанд, ки ӯ пайғамбаре аст, монанди яке аз пайғамбарон. Шунида вале, Ҳирод гуфт, ки он касе, ки ман Юҳанноро сар бурида кардам, ин ҳамон аст, ӯ аз мурдагон бархостааст. Зеро худи

Ҳирод фиристода, Юҳаннро гирифт ва ӯро дар зиндон баст бо сабаби Ҳирӯдиёдо, зани Филиппус, бародари ӯ, чунки ӯро никоҳ карда буд. Яҳё ба Ҳирӯд мегуфт, ки ба ту иҷозат нест зани бародаратро доштан. Ҳеродиас ба ӯ кина медошт ва мехост ӯро бикушад, вале наметавонист Зеро Ҳирод аз Юҳанно метарсид, чунки медонист, ки ӯ марди одил ва муқаддас аст, ва ӯро ҳифз мекард, ва вақте ки сухани ӯро мешунид, бисёр чизҳо мекард ва бо хурсандӣ ӯро гӯш медод. Ва вақте ки рӯзи мусоид фаро расид, Ҳирод дар таваллуди худ шом барои бузургони худ ва ҳазорбошиҳо ва аввалинҳои Ҷалил сохт, Ва вақте ки духтари Ҳеродиада дохил шуд ва рақсид ва Ҳерод ва меҳмононро хурсанд кард, подшоҳ ба духтарак гуфт: Аз ман он чизеро, ки мехоҳӣ, бипурс ва ба ту медиҳам. Ва ӯ ба вай савганд хӯрд, ки ҳар чӣ аз ман дархост кунӣ, ба ту медиҳам, то ниме подшоҳии ман. Вай баромада ба модари худ гуфт: Чӣ дархост кунам? Вай гуфт: Сари Яҳёи Баптист. Ва вай фавран бо шитоб ба назди подшоҳ дохил шуда, дархост кард ва гуфт: Мехоҳам, ки ҳозир ҳамон дар табақ сари Яҳёи Ғаффорро ба ман диҳӣ. Ва подшоҳ хеле ғамгин шуд, аммо аз сабаби савгандҳо ва меҳмонони бо ӯ нишаста, нахост онро рад кунад. Ва подшоҳ фавран ҷаллодро фиристод ва фармуд, ки сари ӯ оварда шавад. Вай рафта, дар зиндон сарашро бурид ва сари ӯро дар табақ оварда ба духтарак дод, ва духтарак онро ба модараш дод. Ва шогирдони ӯ шунида, омаданд ва ҷасади ӯро бардоштанд ва онро дар қабр гузоштанд.

Ва ҳавриён назди Исо ҷамъ шуданд ва ба ӯ дар бораи ҳама чиз гузориш доданд, ва он чӣ карда буданд ва он чӣ таълим дода буданд. Ва ӯ ба онҳо гуфт: Биёед шумо худатон ба ҷои хилват дар биёбон ва каме истироҳат кунед, зеро омадагон ва рафтагон бисёр буданд ва онҳо ҳатто барои хӯрдан вақт надоштанд. Ва онҳо бо киштӣ ба ҷои биёбон ба танҳоӣ рафтанд. Ва онҳоро дидан, ки меравад, ва бисёрон онҳоро шинохтанд, ва пиёда аз ҳамаи шаҳрҳо ба он ҷо шитофтанд ва аз онҳо пештар рафтанд ва назди ӯ ҷамъ шуданд. Ва Исо баромада, оломи бисёрро дид ва бар онҳо рахм кард, зеро онҳо чун гӯсфандоне буданд, ки чӯпон надоштанд, ва оғоз кард онҳоро бисёр таълим додан. Ва аллакай вақти зиёд гузашта, шогирдони ӯ наздик омада, ба ӯ гуфтанд, ки ин ҷой хало аст ва аллакай соат дер шудааст. Онҳоро раҳо кун, то ки ба майдонҳо ва деҳаҳои атроф рафта, барои худашон нон харанд, зеро чизе барои хӯрдан надоранд. Вале ӯ ҷавоб дода, ба онҳо гуфт: Шумо ба онҳо хӯрок диҳед. Ва онҳо ба ӯ гуфтанд: Оё мо равем ва бо дусад динор нон харида, ба онҳо хӯрок диҳем? Вале ӯ ба онҳо мегӯяд: Чанд нон доред? Биравед ва бинед. Ва онҳо донистаанд, мегӯянд: Панҷ ва ду моҳӣ. Ва ӯ ба онҳо фармуд, ки ҳамаро гурӯҳ-гурӯҳ бар рӯи сабзаи сабз нишонанд. Ва онҳо гурӯҳ-гурӯҳ нишастанд, аз сад ва аз панҷоҳ нафар. Ва панҷ нон ва ду моҳиро гирифта, ба осмон нигоҳ карда, баракат дод ва нонҳоро шикаст ва ба шогирдон медод, то онҳоро пеши онҳо гузоранд, ва ду моҳиро ба ҳама тақсим кард. Ва ҳама хӯрданд ва сер шуданд. Ва онҳо дувоздаҳ сабади пур аз парчаҳо ва моҳиҳо

бардоштанд. Ва онҳое, ки нонҳоро хӯрда буданд, панҷ ҳазор мард буданд.

Ва Ӯ фавран шогирдони худро маҷбур кард, ки ба киштӣ савор шаванд ва пеш аз Ӯ ба он тараф ба сӯи Байтсайдо раванд, то Ӯ Худ халқро раво кунад. Ва баъд аз хайрбодӣ гуфтан ба онҳо, ӯ ба кӯҳ рафт, то дуо кунад. Ва вақте ки шом фаро расид, киштӣ дар миёнаи баҳр буд, ва ӯ танҳо дар хушкӣ буд. Ва дидани онҳоро, ки дар ронда азоб мекашиданд, зеро шамол ба муқобили онҳо буд, ва тақрибан дар посбонии чоруми шаб Ӯ ба сӯи онҳо омад, ки бар рӯи баҳр роҳ мерафт, ва мехост аз онҳо гузарад. Вале онҳо, ки ӯро дар болои баҳр роҳ равон диданд, гумон карданд, ки ӯ ҳаёл аст ва фарёд зададанд Ҳама ӯро диданд ва ташвишнок шуданд. Вале ӯ фавран бо онҳо сухан гуфт ва ба онҳо гуфт: Ҷасорат кунед, ман ҳастам, натарсед. Ва ӯ ба киштӣ назди онҳо баромад ва бод ором шуд, ва онҳо дар дили худ бениҳоят ҳайрон шуда, дар шигифт буданд. Зеро онҳо дар бораи нонҳо нафаҳмиданд, балки дилҳояшон сахт шуда буд.

Ва пас аз убур кардан онҳо ба замини Ҷиннисарит рафтанд ва лангар андохтанд. Ва вақте ки онҳо аз киштӣ баромаданд, фавран ӯро шинохтанд Онҳо гирди тамоми он минтақаи ҳамсоя давиданд ва оғоз карданд, ки беморонро дар болои тахтҳо ба он ҷое бибаранд, ки шунида буданд, ки Ӯ он ҷо аст. Ва дар ҳар ҷое, ки ӯ ворид мешуд ба деҳаҳо ё шаҳрҳо ё майдонҳо, дар бозорҳо онҳо беморонро

мегузоштанд ва аз ӯ илтимос мекарданд, то ки ҳатто гӯшаи либоси ӯро ламс кунанд, ва ҳар чӣ қадар ӯро ламс мекарданд, шифо меёфтанд.

7

Ва фарисиён ва баъзе аз китобдонон, ки аз Ерусалим омада буданд, назди ӯ ҷамъ шуданд. Ва дидаанд, ки баъзе аз шогирдони ӯ бо дастони умумӣ, яъне ношуста, нон мехӯранд ва айб ёфтанд. Зеро ки фарисиён ва ҳамаи яҳудиён, агар дастҳои худро бо мушт нашӯянд, намехӯранд, анъанаи калонсолонро нигоҳ медоранд. Ва аз бозор, агар нашӯянд, намехӯранд, ва дигар чизҳои бисёре ҳаст, ки онҳо қабул карданд, то риоя кунанд: шустушӯи косаҳо ва кӯзаҳо ва зарфҳои биринҷӣ ва тахтҳо. Баъд аз ин фарисиён ва китобдонон аз ӯ мепурсанд: Чаро шогирдони ту мувофиқи анъанаи калонсолон рафтор намекунанд, балки бо дастҳои нашуста нон мехӯранд? Ӯ дар ҷавоб ба онҳо гуфт, ки Исаё дар бораи шумо риёкорон хуб пешгӯӣ кардааст, чунон ки навишта шудааст: ин мардум Маро бо лабҳояшон эҳтиром мекунанд, вале дилҳояшон аз Ман дуранд. Бефоида онҳо маро парастиш мекунанд, зеро таълимҳои худро ҳамчун фармонҳои одамон меомӯзонанд.

Шумо фармони Худоро гузоштаед ва анъанаи одамонро нигоҳ медоред, шустушӯи кӯзаҳо ва косаҳо ва бисёр чизҳои дигари монанди инро мекунед. Ва ба онҳо мегуфт: Шумо

хуб фармони Худоро беэътибор мекунед, то ки анъанаи худро нигоҳ доред. Мусо гуфт: Падару модаратро эҳтиром кун ва Ҳар кас ки ба падар ё модараш бад гӯяд, бояд ба марг расонида шавад, Шумо вале мегӯед, агар одаме ба падар ё ба модар гӯяд: Қурбон, ки туҳфа аст, он чизе ки аз ман суд мебурдӣ, ва дигар шумо ба ӯ иҷозат намедиҳед, ки барои падару модараш ҳеҷ коре анҷом диҳад, Шумо каломи Худоро бо анъанаи худатон, ки онро дода будед, бекор мекунед ва бисёр чизҳои монанди ин мекунед. Ва ҳамаи халқро даъват карда, ба онҳо мегуфт: Ҳамаи шумо маро шунавед ва фаҳмед. Ҳеҷ чизе аз берун аз одам, ки ба ӯ дохил мешавад, наметавонад ӯро нопок кунад, балки он чизҳое, ки аз ӯ берун мебароянд, одамро нопок мекунанд. Ва вақте ки ӯ аз байни олуҳшор ба хона даромад, шогирдони ӯ аз ӯ дар бораи тамсил мепурсиданд. Ва ба онҳо мегӯяд: Ҳамин тавр шумо ҳам бефаҳм ҳастед? Ҳанӯз намефаҳмед, ки ҳар он чизе, ки аз берун ба одам дароянда аст, наметавонад ӯро нопок кунад? зеро ки он ба қалби ӯ дохил намешавад, балки ба шиком дохил мешавад ва ба ҷои ифлосӣ берун мераваӀ ва ҳамаи ғизоҳоро пок мекунад. Ӯ мегуфт, ки он чизе, ки аз одам берун меравад, одамро напок мекунад. Аз дарун, зеро аз қалби одамон фикрҳои бад мебароянд: зиноҳо, фоҳишагиҳо, қатлҳо, дуздиҳо, ҳарисиҳо, бадиҳо, фиреб, бебандиҳо, чашми бад, куфр, ғурур, ноадолатӣ Ҳамаи ин чизҳои бад аз дарун мебароянд ва одамро нопок мекунанд.

Ва аз он ҷо бархоста, ба сарҳадҳои Тир ва Сайдо рафт. Ва

даромада ба хона, хост ки ҳеҷ кас надонад, вале натавонист пинҳон монад. Зеро занеро, ки духтараки ӯ рӯҳи нопок дошт, дар бораи ӯ шунида буд, омада ба пойҳои ӯ афтод Зан юнонӣ буд, аз рӯи насл сурфиникиягӣ, ва аз ӯ хоҳиш мекард, ки ҷинниро аз духтараш берун кунад. Ва Исо ба ӯ гуфт: Бигзор аввал фарзандон сер шаванд, зеро хуб нест, ки нони фарзандонро гирифта, ба сагчаҳо партоӣ. Вале ӯ ҷавоб дод ва ба ӯ гуфт: Бале, Худованд, ва сагҳои кӯчак зери мизҳо аз резаҳои кӯдакон мехӯранд. Ва ба ӯ гуфт: Аз сабаби ин калима биров, девона аз духтарат баромадааст. Ва вай рафта ба хонаи худ, кӯдакро дар рӯи бистар хобида ёфт ва дев аз ӯ баромада буд.

Ва боз Ӯ аз сарҳадҳои Тир ва Сайдо баромада, ба баҳри Ҷалил омад, аз миёни сарҳадҳои Декаполис гузашта. Ва онҳо ба ӯ одами кар ва нутқаш осебдидаро меоваранд ва аз ӯ илтимос мекунанд, то ки ӯ дасташро бар вай гузорад. Ва ӯро аз ҷамъият ба танҳоӣ канор гирифта, ангуштонашро ба гӯшҳояш гузошт ва туфида, забонашро дасту зад. Ва ба осмон нигоҳ карда, оҳ кашид ва ба ӯ гуфт: Эффатҳо, ки маънояш кушода шав аст. Ва фавран гӯшҳои ӯ кушода шуданд ва банди забонаш ҳал шуд ва ӯ дуруст сухан мегуфт. Ва ӯ ба онҳо фармуд, ки ба ҳеҷ кас нагӯянд, вале ҳар қадар ӯ ба онҳо фармуд, онҳо боз ҳам бештар эълон мекарданд. Ва онҳо аз ҳад зиёд ҳайратзада шуданд ва мегуфтанд: Ӯ ҳамаи корҳоро хуб кардааст, карҳоро шунидан водор мекунад ва лолҳоро гап задан.

8

Дар он рӯзҳо боз бисёр халқ буданд ва чизе барои хӯрдан надоштанд, Исо шогирдони худро даъват карда, ба онҳо гуфт, Ман нисбат ба ин олуҳшор ҳамдардӣ дорам, зеро ки онҳо аллакай се рӯз бо ман мондаанд ва чизе барои хӯрдан надоранд, Ва агар онҳоро гурусна ба хонаҳояшон раҳо кунам, дар роҳ заиф хоҳанд шуд, зеро баъзеашон аз дур омадаанд. Ва шогирдони ӯ ба ӯ ҷавоб доданд: Аз куҷо касе метавонад инҳоро дар ин биёбон бо нон сер кунад? Ва ӯ аз онҳо пурсид: Чанд нон доред? Онҳо гуфтанд: Ҳафт. Ва ӯ ба мардум фармуд, ки бар замин нишинанд, ва ҳафт нонро гирифта, шукр карда, шикаст ва ба шогирдони худ медод, то онҳо пеши мардум гузоранд, ва онҳо пеши мардум гузоштанд. Ва онҳо чанд моҳии хурд доштанд, ва онҳоро баракат дода, гуфт, ки онҳоро низ пеш гузоранд. Онҳо хӯрданд ва сер шуданд, ва ҳафт сабади парчаҳои боқимондаро бардоштанд. Онҳо тақрибан чаҳор ҳазор нафар буданд, ва ӯ онҳоро озод кард. Ва ӯ фавран бо шогирдони худ ба киштӣ даромада, ба наҳияҳои Далманутҳо омад.

Ва фарисиён баромаданд ва оғоз карданд, ки бо ӯ баҳс кунанд, аз ӯ нишонае аз осмон мехостанд ва ӯро месанҷиданд. Ва оҳ кашида дар рӯҳаш мегӯяд: Чаро ин насл нишона ҷустуҷӯ мекунад? Ростӣ ба шумо мегӯям, агар ба ин насл нишона дода шавад. Ва онҳоро гузошта, ба

киштӣ нишаста, боз рафт.

Ва онҳо фаромӯш карданд, ки нон бигиранд, ва ҷуз як нон дигар бо худашон дар қайиқ надоштанд. Ва ӯ ба онҳо фармуд: Бинед, эҳтиёт кунед аз хамиртуруши фарисиён ва хамиртуруши Ҳирӯд. Ва онҳо бо якдигар мулоҳиза мекарданд ва мегуфтанд, ки мо нон надорем. Ва Исо донист ва ба онҳо гуфт: Чаро баҳс мекунед, ки нон надоред? Ҳанӯз намефаҳмед ва дарк намекунед? Ҳанӯз дили шумо сахт шудааст? Чашм доред, вале намебинед ва гӯш доред, вале намешунавед? Ва ёд намекунед?

Вақте ки ман панҷ нонро барои панҷ ҳазор нафар шикастам, чанд сабади пур аз порчаҳо бардоштед? Онҳо ба ӯ гуфтанд: дувоздаҳ. Вақте ки ҳафтро ба чор ҳазор, чанд сабад пур аз парчаҳо бардоштед? Онҳо гуфтанд: Ҳафт. Ва ӯ ба онҳо мегуфт: Ҳанӯз намефаҳмед?

Ва ӯ ба Байтсайдо меояд. Ва онҳо кӯреро назди ӯ меоваранд ва аз ӯ хоҳиш мекунанд, то ки ӯ дасти ӯро бизанад. Ва дасти кӯрро гирифта, ӯро аз деҳа берун бароварда, ва ба чашмҳояш туфида, дастҳояшро бар ӯ гузошта, аз ӯ пурсид, оё чизе мебинад. Ва вақте ки ба боло нигоҳ кард, гуфт: Одамонро мебинам, ки монанди дарахтон роҳ мераванд. Сипас боз ӯ дастҳоро бар чашмони ӯ гузошт ва ӯро водор кард, ки нигоҳ кунад, ва барқарор шуд ва ҳамаро равшан дид. Ва ӯ ӯро ба хонааш фиристод ва гуфт: На ба деҳа дарой ва на ба касе дар деҳа чизе нагӯ.

Ва Исо ва шогирдони ӯ ба деҳаҳои Қайсарияи Филипп баромаданд, ва дар роҳ ӯ аз шогирдони худ мепурсид ва ба онҳо мегуфт: Одамон маро кӣ мегӯянд? Онҳо ҷавоб доданд: Юҳаннои Баптист, ва дигарон Илиёс, ва дигарон яке аз пайғамбарон. Ва ӯ ба онҳо мегӯяд: Аммо шумо маро кӣ мегӯед? Петрос ҷавоб дода, ба ӯ мегӯяд: Ту Христос ҳастӣ. Ва ӯ онҳоро сарзаниш кард, то ки ба ҳеҷ кас дар бораи ӯ чизе нагӯянд.

Ва Ӯ оғоз кард, ки ба онҳо таълим диҳад, ки зарур аст Писари Инсон бисёр азоб кашад ва аз ҷониби пешсафедон ва коҳинони калон ва дабирон рад карда шавад ва кушта шавад ва баъд аз се рӯз бархезад. Ва ӯ бо рӯшноӣ калома сухан мекард. Ва Петрос ӯро ба канор гирифта, ӯро сарзаниш кардан оғоз кард. Вай аммо баргашт ва шогирдони худро дид ва Петрро сарзаниш кард ва гуфт: Аз пеши ман дур шав, шайтон, зеро ки ту чизҳои Худоро намефаҳмӣ, балки чизҳои одамонро мефаҳмӣ.

Ва ӯ омӯзгорро бо шогирдони худ хонда, ба онҳо гуфт: Ҳар кӣ мехоҳад баъди ман пайравӣ кунад, бояд худро инкор кунад ва салиби худро бардорад ва аз ман пайравӣ кунад. Зеро кӣ мехоҳад ҷони худро наҷот диҳад, онро гум хоҳад кард, вале кӣ ҷони худро барои ман ва хабари хуш гум кунад, ӯ онро наҷот хоҳад дод. Зеро чӣ фоида хоҳад расонд ба одам, агар ӯ тамоми ҷаҳонро ба даст орад, вале ҷони худро аз даст диҳад? Ё чӣ хоҳад дод одам дар иваз ҷони худ? Зеро кӣ аз ман ва аз суханони ман дар ин насли

зинокор ва гунаҳкор шарманда шавад, Писари Одам низ аз ӯ шарманда хоҳад шуд, вақте ки дар шукӯҳи Падараш бо паёмбарони муқаддас биёяд.

9

Ва Ӯ ба онҳо мегуфт: Ростӣ ба шумо мегӯям, ки баъзе аз онҳое, ки дар ин ҷо истодаанд, то он вақт марг нахоҳанд чашид, ки Подшоҳии Худоро дар қудрат омада бубинанд.

Ва баъд аз шаш рӯз Исо Петрон ва Яъқубро ва Юҳаннаро бо худ гирифт ва онҳоро ба кӯҳи баланд ба танҳоӣ бурд, ва дар пеши онҳо дигаргун шуд. Ва либосҳои ӯ дурахшон шуданд, хеле сафед чун барф, ки ҳеҷ либосшӯе дар рӯи замин наметавонад ҳамчунин сафед кунад. Ва ба онҳо Илиёс бо Мусо намоён шуд ва онҳо бо Исо сӯҳбат мекарданд. Ва Петрус ҷавоб дода, ба Исо гуфт Раббӣ, хуб аст, ки мо дар ин ҷо бошем, ва биёед се хайма созем: барои ту як, барои Мусо як ва барои Илиё як. Вай намедонист чӣ гӯяд, зеро онҳо ҳарос буданд. Ва абре пайдо шуд, ки онҳоро соя андохт, ва овозе аз абр омад ва гуфт: Ин писари маҳбуби ман аст, ба ӯ гӯш кунед. Ва ногаҳон атрофро нигоҳ карда, дигар ҳеҷ касро надиданд, аммо танҳо Исоро бо худашон диданд. Вақте ки онҳо аз кӯҳ фуромада буданд, ба онҳо фармон дод, то ки ба ҳеҷ кас нагӯянд он чиро ки диданд, магар вақте ки Писари Инсон аз мурдагон бархезад. Ва онҳо ин суханро нигоҳ доштанд ва бо якдигар баҳс мекарданд, ки аз

мурдагон бархостан чист. Ва онҳо аз ӯ мепурсиданд ва мегуфтанд, ки китобдонон мегӯянд, ки Илиё бояд аввал биояд. Вале ӯ дар ҷавоб ба онҳо гуфт: Илиёс дар ҳақиқат аввал меояд ва ҳама чизро барқарор мекунад, ва чӣ тавр дар бораи писари одам навишта шудааст, ки ӯ бояд азобҳои бисёр бикашад ва рад карда шавад? Аммо ба шумо мегӯям, ки Илиёс низ омадааст ва онҳо бо ӯ он чӣ хостанд карданд, чунон ки дар бораи ӯ навишта шудааст.

Ва вақте ки омад ба назди шогирдон, ҷамъияти бисёре дар атрофи онҳо ва котибонеро дид, ки бо онҳо баҳс мекарданд. Ва фавран ҳамаи он оломон, вақте ки ӯро диданд, ҳайратзада шуданд ва давида ба сӯи ӯ омада, ба ӯ салом карданд. Ва ӯ аз дабирон пурсид: Чӣ бо худатон баҳс мекунед? Ва яке аз ҳуҷум ҷавоб дода гуфт: Омӯзгор, писари худро ба ту овардам, ки рӯҳи гунг дорад. Ва ҳар ҷое ки ӯро дарёбад, мепартояд ӯро, ва кафмекунад ва дандонҳояшро хурусмекунад, ва хушк мешавад, ва ман ба шогирдони ту гуфтам, то онро берон кунанд, ва онҳо натавонистанд. Вай аммо ба ӯ ҷавоб дода, мегӯяд: Эй насли беэътимод, то кай бо шумо хоҳам буд? То кай шуморо тоқат хоҳам кард? Ӯро назди ман биёред. Ва онҳо ӯро назди ӯ оварданд. Ва дидани ӯро, фавран рӯҳ ӯро ташанҷ кард ва ӯ афтода бар замин ғелид ва кафзадан мекард. Ва аз падари ӯ пурсид: Чӣ қадар вақт аст, ки ин ба ӯ шудааст? Вай гуфт: Аз кӯдакӣ. Ва бисёр маротиба ӯро ҳам ба оташ андохт ва ҳам ба обҳо, то ки ӯро нобуд кунад, аммо агар чизе тавонӣ, бо раҳм овардан ба мо, ба мо кӯмак кун. Ва Исо ба ӯ гуфт: Агар тавонӣ бовар

кунӣ, ҳама чиз барои он касе, ки бовар дорад, имконпазир аст. Ва фавран падари кӯдак бо ашкҳо фарёд зада, гуфт: Боварӣ дорам, эй Худованд! Ба бебоварии ман кӯмак кун! Вале Исо дид, ки оломон ҳамоварӣ мекунанд, ба рӯҳи нопок сарзаниш кард ва ба ӯ гуфт: Эй рӯҳи лол ва кар, ман ба ту фармон медиҳам, аз ӯ берун шав ва дигар ба ӯ дарнаёӣ. Ва фарёд зада, ӯро бисёр ларзонда, берун рафт ва ӯ мисли мурда шуд, то ки бисёрон гуфтанд, ки ӯ мурдааст. Аммо Исо ӯро аз даст гирифта, бардошт ва ӯ бархост. Ва вақте ки Ӯ ба хона дохил шуд, шогирдони Ӯ аз Ӯ ба танҳоӣ мепурсиданд, ки чаро мо натавонистем онро баровардан. Ва ба онҳо гуфт: Ин навъ ҳаргиз баромада наметавонад, магар бо дуо ва рӯза.

Ва онҳо аз он ҷо баромада, аз Ҷалил мегузаштанд ва ӯ намехост, ки касе бидонад, Ӯ ба шогирдони худ таълим медод ва ба онҳо мегуфт, ки Писари Инсон ба дасти одамон дода мешавад ва онҳо ӯро хоҳанд кушт ва ӯ кушта шуда, дар рӯзи сеюм бармехезад. Онҳо вале калимаро намефаҳмиданд ва метарсиданд, ки аз ӯ пурсанд.

Ва Ӯ ба Капернаум омад ва дар хона буд, онҳоро пурсид: Дар роҳ дар бораи чӣ бо якдигар баҳс мекардед? Онҳо вале хомӯш буданд, зеро дар роҳ бо якдигар гуфтугӯ карда буданд, ки кӣ бузургтар аст. Ва нишаста, дувоздаҳро садо зад ва ба онҳо мегӯяд: Агар касе мехоҳад аввал бошад, ӯ охирини ҳама ва хизматгори ҳама хоҳад буд. Ва кӯдакеро гирифт ва ӯро дар миёнаи онҳо гузошт ва ӯро бағал карда,

ба онҳо гуфт Ҳар кӣ яке аз чунин кӯдаконро ба номи ман қабул кунад, маро қабул мекунад, ва ҳар кӣ маро қабул кунад, на танҳо маро қабул мекунад, балки Онро, ки маро фиристодааст. Яҳё ба ӯ ҷавоб дод ва гуфт: Омӯзгор, мо касеро дидем, ки ба номи ту девҳоро мебароварда, вале ӯ аз мо пайравӣ намекунад, ва мо ӯро манъ кардем, зеро ки ӯ аз мо пайравӣ намекунад. Аммо Исо гуфт: Ӯро монеъ накунед, зеро ҳеҷ кас нест, ки бо номи ман мӯъҷиза кунад ва баъд зуд маро бад гӯяд. Зеро кӣ бар зидди шумо нест, бо шумо аст. Зеро ҳар кӣ ба шумо ҷоме об дар номи ман нӯшонад, чунки шумо аз они Масеҳ ҳастед, ростӣ ба шумо мегӯям, ӯ ҳаргиз музди худро гум намекунад.

Ва ҳар кас ки яке аз ин хурдҳоеро, ки ба ман имон доранд, ба ларзиш орад, барои ӯ беҳтар аст, ки санги осиёӣ ба гарданаш овезон карда шавад ва ба дарё партофта шавад. Ва агар дасти ту туро ба лағзиш андозад, онро бибур, барои ту беҳтар аст, ки бо як даст ба ҳаёт даромӣ, то он ки бо ду даст ба ҷаҳаннам равӣ, ба оташи хомӯшнашаванда, Ҷое, ки кирми онҳо намемирад ва оташ хомӯш намешавад. Ва агар пойи ту туро ба лағзиш андозад, онро бибур, зеро барои ту беҳтар аст, ки лангон ба ҳаёт даромӣ, то он ки ду пой дошта бошӣ ва ба ҷаҳаннам, ба оташи хомӯш нашаванда партофта шавӣ. Ҷое ки кирми онҳо намемирад ва оташ хомӯш намешавад. Ва агар чашми ту туро ба лағзиш андозад, онро берун кун, зеро барои ту беҳтар аст, ки бо як чашм ба Подшоҳии Худо дохил шавӣ, то он ки бо ду чашм ба ҷаҳаннами оташ равӣ. Ҷое ки кирми онҳо намемирад ва

оташ хомӯш намешавад. Зеро ҳар кас бо оташ намакин карда мешавад ва ҳар қурбонӣ бо намак намакин карда мешавад. Намак хуб аст, аммо агар намак бешӯр шавад, бо чӣ онро намакин хоҳед кард? Дар худатон намак доред ва бо якдигар дар оромӣ бошед.

10

Ва аз он ҷо бархоста, ӯ ба ҳудуди Яҳудия тавассути он тарафи Урдун омад, ва боз оломон ба сӯи ӯ ҷамъ шуданд, ва чунон ки одат дошт, боз онҳоро меомӯзонд. Ва фарисиён наздик омада, ӯро мепурсиданд, ки оё ба мард иҷозат аст занро раҳо кунад, ва онҳо ӯро озмоиш мекарданд. Вале ӯ дар ҷавоб ба онҳо гуфт: Мӯсо ба шумо чӣ фармон дод? Онҳо гуфтанд: Мӯсо иҷозат дод, ки китоби ҷудоӣ навишта, ҷудо кунанд. Ва Исо ҷавоб дода, ба онҳо гуфт: Ба сабаби сахтдилии шумо ӯ ин фармонро ба шумо навишт, Аз ибтидои офариниш Худо онҳоро мард ва зан офарид. Бо хотири ин одам падар ва модари худро тарк хоҳад кард ва ба зани худ пайваста хоҳад шуд, ва ҳарду як тан хоҳанд гашт. Тавре ки онҳо дигар ду нестанд, балки як гӯшт ҳастанд, Он чизеро, ки Худо пайваст кардааст, одам набояд ҷудо кунад. Ва боз дар хона шогирдон дар бораи ин аз ӯ мепурсиданд. Ва ба онҳо мегӯяд: Ҳар кӣ зани худро раҳо кунад ва бо дигаре никоҳ кунад, нисбат ба ӯ зино мекунад. Ва агар зан мардро талоқ дода, ба дигаре шавад, зино мекунад.

Ва онҳо кӯдаконро ба ӯ меоварданд, то ки ӯ онҳоро дасткунад, вале шогирдон касонеро, ки онҳоро меоварданд, сарзаниш мекарданд. Исо ин ро дида ранҷид ва ба онҳо гуфт: Гузоред кӯдакон ба назди ман биёянд ва онҳоро монеъ нашавед, зеро Подшоҳии Худо аз они чунинҳост. Ҳақиқатан ба шумо мегӯям, кӣ агар подшоҳии Худоро чун кӯдак қабул накунад, ҳаргиз ба он дохил нахоҳад шуд. Ва ӯ онҳоро ба оғӯш гирифта, дастҳояшро бар онҳо гузошта, баракат дод.

Ва ҳангоме ки ӯ ба роҳ баромад, яке давида омада ва зону зада, аз ӯ пурсид: Омӯзгори некӯ, чӣ кунам, то ҳаёти ҷовидонӣ мерос бибарам? Аммо Исо ба ӯ гуфт: Чаро Маро хуб мегӯӣ? Ҳеҷ кас хуб нест, ҷуз як Худо. Ту ҳукмҳоро медонӣ: зино макун, қатл макун, дуздӣ макун, шаҳодати дурӯғ надеҳ, касеро маҳрум макун, падару модаратро эҳтиром кун. Вале ӯ дар ҷавоб ба ӯ гуфт: Омӯзгор, ман ҳамаи инҳоро аз ҷавониам нигоҳ доштаам. Исо бо нигоҳ кардан ба ӯ, ӯро дӯст дошт ва ба ӯ гуфт: Дар ту як чиз кам аст. Агар мехоҳӣ комил бошӣ, биров, ҳар чӣ дорӣ бифурӯш ва ба камбағалон бидеҳ, ва дар осмон ганҷина хоҳӣ дошт, ва биё ва ба ман пайравӣ кун, салиби худро бардошта. Вай аммо аз ин сухан ғамгин шуда, ғамнок рафт, зеро моликиятҳои бисёре дошт.

Ва Исо гирду атроф нигоҳ карда, ба шогирдони худ мегӯяд: Чӣ қадар душвор аст, ки онҳое, ки пул доранд, ба Подшоҳии Худо дароянд! Шогирдон аммо аз сухананҳои ӯ

ҳайратзада мешуданд. Исо боз ҷавоб дода, ба онҳо мегӯяд: Фарзандон, чӣ қадар душвор аст барои онҳое, ки ба дороӣ боварӣ доранд, ба подшоҳии Худо даромадан. Осонтар аст, ки шутур аз сӯрохи сӯзан гузарад, то он ки бойи ба Подшоҳии Худо дарояд. Онҳо бошад ҳаддан зиёд ҳайрон шуданд ва ба якдигар гуфтанд: Пас кӣ метавонад наҷот ёбад? Исо ба онҳо нигоҳ карда, мегӯяд: Назди одамон ин ғайриимкон аст, вале назди Худо не, зеро ҳама чиз назди Худо имконпазир аст. Петрос ба ӯ гуфтан оғоз кард: Ин ҷо, мо ҳама чизро тарк кардем ва ба ту пайравӣ кардем. Исо дар ҷавоб гуфт: Амин, ба шумо мегӯям, ҳеҷ кас нест, ки хона ё бародарон ё хоҳарон ё падар ё модар ё зан ё фарзандон ё заминҳоро барои хотири ман ва барои хотири хушхабарӣ тарк кард, Агар акнун дар ин вақт садбаробар хонаҳо ва бародарон ва хоҳарон ва падар ва модар ва фарзандон ва заминҳо бо озорҳо нагирад, ва дар замони омаванда ҳаёти ҷовидонро нагирад. Бисёре, ки аввалин буданд, охирин мешаванд ва охириниҳо аввалин мешаванд.

Онҳо дар роҳ ба сӯи Ерусалим боло меравтанд ва Исо пеш аз онҳо меравт, ва онҳо ҳайрон мешуданд ва пайравӣ карда метарсиданд. Ва боз дувоздаҳ шогирдро гирифта, оғоз кард ба онҳо гуфтан он чизҳоеро, ки бояд ба ӯ рух диҳанд. зеро ки нигоҳ, мо ба Ерусалим мебароем ва Писари Одам ба кохинони калон ва наввисон супорида хоҳад шуд, ва онҳо ӯро ба марг маҳкум хоҳанд кард ва ӯро ба миллатҳо супорида хоҳанд кард Ва онҳо ӯро масхара хоҳанд кард,

ӯро тозиёна хоҳанд зад, ба ӯ туф хоҳанд андохт ва ӯро хоҳанд кушт, ва дар рӯзи сеюм ӯ бармехезад.

Ва Ёқуб ва Юҳанно, писарони Забадой, ба ӯ наздик омада, гуфтанд: Омӯзгор, мо мехоҳем, ки он чиро бипурсем, барои мо иҷро кунӣ. Вале ӯ ба онҳо гуфт: Чӣ мехоҳед, ки ман барои шумо бикунам? Онҳо ба ӯ гуфтанд: Ба мо иҷозат деҳ, то ки яке аз тарафи рости ту ва яке аз тарафи чапи ту дар шукӯҳи ту бишинем. Вале Исо ба онҳо гуфт: Шумо намедонед, ки чӣ мепурсед. Оё шумо қодиред он ҷомеро, ки ман менӯшам, нӯшед ва бо он ғӯтаворе, ки ман ғӯтаворӣ мешавам, ғӯтаворӣ шавед? Онҳо ба ӯ гуфтанд: Мо қодирем. Исо ба онҳо гуфт: Ҷоме, ки ман менӯшам, шумо хоҳед нӯшид ва ғӯтаоваре, ки ман қабул мекунам, шумо хоҳед қабул кард. Аммо нишастан аз тарафи рости ман ва аз тарафи чапи ман, ин додани ман нест, балки барои онҳое, ки тайёр карда шудааст.

Ва он даҳ шунида, оғоз карданд норозӣ шудан дар бораи Ёқуб ва Юҳанно. Вале Исо онҳоро даъват карда, ба онҳо мегӯяд: Шумо медонед, ки онҳое, ки намуд мекунанд ҳукмронӣ мекунанд бар миллатҳо, бар онҳо худованд мекунанд ва бузургони онҳо бар онҳо қудрат истифода мебаранд, Дар байни шумо чунин нахоҳад буд, балки ҳар кӣ хоҳад дар байни шумо бузург шавад, хизматгори шумо хоҳад буд. Ва ҳар кӣ аз шумо мехоҳад аввал шавад, ғуломи ҳама хоҳад буд. Ва зеро Писари Инсон наомад, то ба Ӯ хидмат карда шавад, балки то хидмат кунад ва рӯҳи худро

фидия диҳад ба ҷои бисёр.

Ва онҳо ба Ериҳо меоянд. Ва ҳангоми баромадани ӯ аз Ериҳо ва шогирдони ӯ ва ҷамъомади бисёр, писари Тимай, Бартимой кӯр, дар канори роҳ нишаста, гадоӣ мекард. Ва вақте шунид, ки Исо Нозиронӣ аст, оғоз кард фарёд задан ва гуфт: Эй писари Довуд, Исо, ба ман раҳм кун! Ва бисёр ӯро сарзаниш мекарданд, то ки хомӯш шавад, вале ӯ боз ҳам бештар фарёд мезад: Эй писари Довуд, ба ман раҳм кун! Ва Исо истода, гуфт: Ӯро бихонед. Ва онҳо кӯрро хонда, ба ӯ гуфтанд: Ҷасорат гир, хез, Ӯ туро мехонад. Вай аммо ҷомаи худро партофта, хеста ба наздикии Исо омад. Ва Исо дар ҷавоб ба ӯ мегӯяд: Чӣ мехоҳӣ барои ту кунам? Он кӯр ба ӯ гуфт: Раббунӣ, то ки биноӣ гирам. Ва Исо ба ӯ гуфт: Биравӣ, имонат туро наҷот дод. Ва фавран ӯ бинояшро баргардонд ва дар роҳ ба Исо пайравӣ кард.

11

Ва вақте ки онҳо ба Ерусалим, ба Байтсафаҷ ва Байтанё наздик мешаванд, ба сӯи Кӯҳи Зайтун, ӯ ду нафар аз шогирдони худро мефиристад. Ва ӯ ба онҳо мегӯяд: Ба деҳае, ки рӯ ба рӯи шумост, биравед ва фавран вақте ки ба он дохил мешавед, кӯрраи бастаеро хоҳед ёфт, ки ҳеҷ кас бар он нанишастааст. Онро кушода, биёред. Ва агар касе ба шумо гӯяд: Чаро шумо ин корро мекунед?, гӯед, ки Худованд ба он эҳтиёҷ дорад ва фавран онро боз ба ин ҷо

мефиристад. Онҳо рафтанд ва кӯррае ёфтанд, ки ба дар берун дар кӯча баста буд, ва онро кушоданд. Ва баъзе аз онҳое, ки онҷо истода буданд, ба онҳо мегуфтанд: Чӣ кор мекунед, ки корраро мекушоед? Онҳо ба онҳо чунон гуфтанд, ки Исо фармуда буд ва онҳоро раҳо карданд. Ва онҳо корраро назди Исо оварданд ва либосҳои худро бар он партофтанд ва ӯ бар он нишаст. Бисёре либосҳои худро дар роҳ паҳн карданд, вале дигарон шохаҳои баргдорро аз дарахтон мебуриданд ва дар роҳ паҳн мекарданд. Ва онҳое, ки пеш меравӣданд ва онҳое, ки пайравӣ мекарданд, фарёд мезаданд ва мегуфтанд: Ҳусанна! Баракатёфта бошад он, ки дар номи Худованд меояд! Муборак бошад подшоҳии омаистода дар номи Худованди падари мо Довуд, ҳусанно дар баландтарин.

Ва Исо ба Ерусалим ва ба ибодатгоҳ дохил шуд, ва ба ҳама нигоҳ кард, вақте ки аллакай бегоҳ шуда буд, бо дувоздаҳ ба Байтанё берун рафт.

Ва рӯзи дигар, вақте онҳо аз Байтания берун омаданд, ӯ гурусна шуд. Ва вақте ки дарахти анҷирро аз дур дид, ки баргҳо дошт, омад то бубинад оё чизе дар он меёбад, ва чун ба он расид, ҳеҷ чиз наёфт ҷуз баргҳо, зеро вақти анҷир набуд. Ва дар ҷавоб ба он гуфт: Дигар аз ту то абад ҳеҷ кас мева нахӯрад. Ва шогирдони ӯ шунидаанд.

Ва онҳо боз ба Ерусалим омаданд ва Исо ба ибодатгоҳ даромада, фурӯшандагон ва харидоронро аз ибодатгоҳ

берун кардан оғоз кард ва мизҳои сарроф ва курсиҳои фурӯшандагони кабӯтарҳоро вайрон кард. Ва ӯ иҷозат намедод, ки касе зарфро тавассути ибодатгоҳ бибарад, Ва ӯ ба онҳо таълим медод ва мегуфт: Оё навишта нашудааст, ки хонаи Ман хонаи дуо барои ҳамаи миллатҳо хонда хоҳад шуд? Аммо шумо онро ғори дуздон гардондед.

Ва китобатҳо ва Фарисиҳо ва коҳинони калон шуниданд ва ҷустуҷӯ мекарданд, ки чӣ тавр ӯро нобуд кунанд, зеро аз ӯ метарсиданд, чунки ҳамаи халқ аз таълими ӯ ҳайрон мешуданд. Ва вақте ки дер шуд, ӯ аз шаҳр берун мерафт.

Ва ҳангоми гузаштан дар субҳ, онҳо дарахти анҷирро диданд, ки аз решаҳояш хушк шуда буд. Ва Петрос ёд оварда, ба ӯ мегӯяд: Раббӣ, бубин, дарахти анҷире, ки лаънат кардӣ, хушк шудааст. Ва Исо ҷавоб дода, ба онҳо мегӯяд: Шумо эътиқоди Худо доред. Ҳақиқатан ба шумо мегӯям, ки ҳар кӣ ба ин кӯҳ гӯяд: Бардошта шав ва ба дар баҳр партофта шав, ва дар дили худ шубҳа накунад, балки бовар кунад, ки он чӣ мегӯяд мешавад, ба ӯ он чӣ гӯяд, хоҳад буд. Аз ин рӯ ба шумо мегӯям: ҳар чӣ ки дуо карда мехоҳед, бовар кунед, ки гирифтаед, ва ба шумо дода мешавад. Ва вақте ки шумо истода дуо мекунед, бубахшед, агар чизе бар зидди касе доред, то ки Падари шумо, ки дар осмонҳост, гуноҳони шуморо бубахшад. Агар вале шумо намебахшед, падари шумо ҳам гуноҳҳои шуморо нахоҳад бахшид.

Ва онҳо боз ба Ерусалим омаданд, ва вақте ки ӯ дар ҳайкал гардиш мекард, кохинони калон ва китобдорон ва калонсолон назди ӯ омаданд. Ва онҳо ба ӯ мегӯянд: Дар чӣ гуна ваколат ту ин корҳоро мекунӣ? Ё кӣ ба ту ин ваколатро дод, то ки ту ин корҳоро кунӣ? Вале Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: Ман ҳам аз шумо як савол мепурсам, ва шумо ба ман ҷавоб диҳед, ва он гоҳ ба шумо мегӯям, ки бо кадом ваколат ин корҳоро мекунам. Ғусли Яҳё аз осмон буд ё аз одамон? Ба ман ҷавоб диҳед. Ва онҳо бо худашон мулоҳиза мекарданд ва мегуфтанд: Агар бигóем, ки аз осмон буд, хоҳад гуфт: Пас чаро ба ӯ боварӣ накардед? Аммо агар мегӯем, аз одамон? Онҳо аз мардум метарсиданд, зеро ҳама Яҳёро паёмбар медонистанд. Ва онҳо ҷавоб дода, ба Исо гуфтанд: Намедонем. Ва Исо ҷавоб дода, ба онҳо гуфт: На ҳам ман ба шумо мегӯям, ки бо кадом ваколат инҳоро мекунам.

12

Ва Ӯ оғоз кард ба онҳо дар масалҳо гуфтан: Мардеро токзор кошт ва атрофи он девор гузошт ва ангуркашон кофт ва бурҷ сохт, ва онро ба деҳқонон дар иҷора дод ва дур рафт. Ва дар вақти муайян ғуломеро ба деҳқонон фиристод, то аз онҳо аз ҳосили токзор гирад. Ва онҳо ӯро гирифта, заданд ва дастхолӣ фиристоданд. Ва боз ба онҳо ғуломи дигареро фиристод, ва онро сангсор карда, ба сараш заданд ва бо бехурматӣ фиристоданд. Ва боз дигареро фиристод, ва он

якро куштанд, ва бисёр дигаронро – баъзеро мезаданд, баъзеро мекуштанд. Ҳанӯз пас яке писари маҳбуб дошт, ӯро охирин ба онҳо фиристод ва гуфт, ки онҳо ба писарам эҳтиром хоҳанд кард. Аммо он деҳқонон, вақте ки ӯро омаданро диданд, ба якдигар гуфтанд: Ин ворис аст, биёед ӯро бикушем ва мерос аз они мо хоҳад шуд. Ва онҳо ӯро гирифта, куштанд ва аз токзор берун андохтанд. Пас соҳиби токзор чӣ хоҳад кард? Ӯ хоҳад омад ва ин деҳқононро нобуд хоҳад кард ва токзорро ба дигарон хоҳад дод. На ин навиштаро шумо хондед? Сангеро, ки биноконандагон рад карданд, ҳамон ба санги асосии кунҷ табдил ёфт. Ин аз ҷониби Худованд шуд ва дар назари мо аҷоиб аст

Ва онҳо мехостанд ӯро бигиранд, вале аз оломон тарсиданд, зеро фаҳмиданд, ки Ӯ ин тамсилро дар бораи онҳо гуфтааст. Ва онҳо Ӯро тарк карда, рафтанд.

Ва онҳо баъзе аз Фарисиён ва Ҳирӯдиёнро ба назди ӯ мефиристанд, то ки ӯро бо сухан дар дом андозанд. Онҳо омада, ба ӯ мегӯянд: Омӯзгор, мо медонем, ки ту ростгӯ ҳастӣ ва ба ту ғам нест дар бораи ҳеҷ кас, зеро ту ба рӯи одамон намебинӣ, балки роҳи Худоро бар асоси ҳақиқат меомӯзонӣ. Пас ба мо бигӯ, оё ҷоиз аст ба Қайсар хироҷ додан ё не? Бидиҳем ё на бидиҳем? Вале ӯ, донистани риёкории онҳоро, ба онҳо гуфт: Чаро маро озмоед? Динореро ба ман биёред, то бинам. Онҳо оварданд. Ва ба онҳо мегӯяд: Ин тасвир ва ин навишта аз киста? Онҳо гуфтанд: Аз Қайсар. Ва Исо ҷавоб дода, ба онҳо гуфт: Он чи

аз они Қайсар аст, ба Қайсар баргардонед ва он чи аз они Худо аст, ба Худо диҳед. Ва онҳо аз ӯ ҳайрат карданд.

Ва Саддукиён ба назди ӯ омаданд, ки онҳо мегуфтанд растохез нест, ва аз ӯ мепурсиданд ва мегуфтанд: Омӯзгор, Мӯсо ба мо навишт, ки агар бародари касе бимирад ва зан тарк кунад, ва фарзандон нагузорад, бародари ӯ бояд зани ӯро гирад ва барои бародари ӯ насл бардорад. Ҳафт бародар буданд. Аввалин зан гирифт ва вақте мурд фарзанде нагузошт. Ва дуюмин ӯро гирифт ва мурд, ва ӯ ҳам тухм нагузошт. Ва сеюмин низ ҳамин тавр. Ва ҳафт ӯро гирифтанд ва тухм намонданд. Дар охир, баъд аз ҳама, зан низ мурд. Дар растохез, вақте онҳо бармехезанд, зани кадомашон хоҳад буд? Зеро ҳар ҳафтояшон ӯро ба занӣ доштанд. Ва Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфт: Оё шумо аз ин сабаб гумроҳ нестед, ки на Навиштаҷотро медонед ва на қудрати Худоро? Вақте ки аз мурдагон бармехезанд, на никоҳ мекунанд ва на ба никоҳ дода мешаванд, балки чун паёмбаронҳое мебошанд, ки дар осмонҳоянд. Дар бораи мурдагон, ки онҳо бармехезанд, оё шумо дар китоби Мӯсо нахондаед, ки дар ҳикояи бутаи оташин чӣ тавр Худо ба ӯ гуфт: Ман Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб ҳастам? Худо Худои мурдагон нест, балки Худои зиндагон аст, бинобар ин шумо хеле гумроҳед.

Ва яке аз китобдорон наздик омада, баҳси онҳоро шунида, дида ки ба онҳо хуб ҷавоб дод, аз ӯ пурсид: Кадом фармон аз ҳама аввал аст? Ва Исо ба ӯ ҷавоб дод, ки аввалин

фармон аз ҳама: Гӯш кун, эй Исроил, Худованди Худои мо Худованди ягона аст, Ва ту бояд дӯст дорӣ Худованди Худои худро аз тамоми дилат ва аз тамоми ҷонат ва аз тамоми ақлат ва аз тамоми қувваат. Ин аввалин фармон аст. Ва дуюм монанд ба ин аст: ту ҳамсояи худро чун худатро дӯст медорӣ. Бузургтар аз инҳо фармони дигаре нест. Ва он котиб ба ӯ гуфт: Хуб, омӯзгор, бар ҳақиқат гуфтӣ, ки Як ҳаст ва ғайр аз Ӯ дигаре нест, Ва дӯст доштани Ӯро аз тамоми қалб ва аз тамоми фаҳмиш ва аз тамоми рӯҳ ва аз тамоми қувват, ва дӯст доштани ҳамсояро чун худро, бештар аст аз ҳамаи қурбониҳои сӯзонидашуда ва қурбониҳо. Ва Исо дидааст, ки ӯ оқилона ҷавоб дод ва ба ӯ гуфт: Ту аз Подшоҳии Худо дур нестӣ. Ва дигар ҳеҷ кас ҷуръат накард, ки аз ӯ чизе бипурсад.

Ва Исо ҷавоб дода, дар маъбад таълим медод ва мегуфт: Чӣ тавр китобдонон мегӯянд, ки Масеҳ писари Довуд аст? Худаш Довуд дар Рӯҳи Муқаддас гуфт: Худованд ба Худовандам мегӯяд: Аз тарафи рости Ман нишин, то душманонатро зери пойи ту гузорам. Худаш пас Довуд ӯро Худованд меномад, ва аз куҷо ӯ писари ӯст? Ва оломони бисёр ба ӯ бо хурсандӣ гӯш мекарданд.

Ва ӯ дар таълимоти худ ба онҳо мегуфт: Нигоҳ кунед аз китобдоне, ки мехоҳанд дар либосҳо гарданд ва саломҳоро дар бозорҳо гиранд. ва ҷойҳои асосӣ дар маҷлисҳо ва ҷойҳои аввал дар зиёфатҳо. Онҳое, ки хонаҳои бевазонро мехӯранд ва бо баҳона дуои дароз мекунанд, инҳо ҳукми

сахттарро хоҳанд гирифт.

Ва Исо дар муқобили хазина нишаста, нигоҳ мекард, ки мардум чӣ гуна пули биринҷӣ ба хазина меандозанд. Ва бисёр давлатмандон пулҳои зиёде меафканданд, ва як бевазани камбағал омада, ду сиккаи хурд афканд, ки баробари як кодрантес аст. Ва шогирдони худро даъват карда, ба онҳо гуфт: Ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани фақир аз ҳамаи касоне, ки ба хазина мепартоянд, бештар партофт. Ҳама аз фаровонии худ андохтанд, аммо ин зан аз камбудии худ ҳар чӣ дошт андохт — тамоми зиндагии худро.

13

Ва ҳангоми баромаданаш аз ҳайкал, яке аз шогирдонаш ба ӯ гуфт: Омӯзгор, бубин чӣ гуна сангҳо ва чӣ гуна биноҳо! Ва Исо дар ҷавоб ба ӯ гуфт: Инҳо биноҳои бузургро мебинӣ? Дар ин ҷо санге бар санг гузошта нахоҳад шуд, ки вайрон нагардад. Ва ҳангоме ки ӯ дар кӯҳи зайтун рӯбарӯи ибодатгоҳ нишаста буд, Петрос ва Яъқуб ва Юҳанно ва Андреас аз ӯ ба таври хусусӣ пурсиданд, Ба мо бигӯ, кай ин чизҳо хоҳанд буд ва чӣ нишона хоҳад буд, вақте ки ҳамаи ин чизҳо бояд ба анҷом расанд? Вале Исо дар ҷавоб ба онҳо гуфтан оғоз кард: Эҳтиёт бошед, то касе шуморо гумроҳ накунад. Зеро бисёре ба номи ман меоянд ва мегӯянд, ки ман ҳастам, ва бисёронро гумроҳ хоҳанд кард. Вақте ки

шумо дар бораи ҷангҳо ва шоидаҳои ҷангҳо бишнавед, ташвишнок нашавед, зеро ин бояд рух диҳад, аммо ҳанӯз охир нест. Зеро миллат бар зидди миллат ва подшоҳӣ бар зидди подшоҳӣ бархоҳад хест, ва дар ҷойҳои гуногун заминларзаҳо хоҳанд буд, ва гуруснагиҳо ва ношорӣҳо хоҳанд буд. Инҳо оғози дардҳои таваллуд мебошанд. Аммо шумо худатонро нигоҳ доред. Зеро онҳо шуморо ба шӯроҳо хоҳанд супурд ва дар маҷлисҳои онҳо шумо зада хоҳед шуд ва пеши роҳбарон ва подшоҳон хоҳед истод ба хотири ман барои шаҳодат ба онҳо. Ва аввал лозим аст, ки хабари хуш ба ҳамаи миллатҳо эълон карда шавад. Вақте ки онҳо шуморо таҳвил медиҳанд, пешакӣ ташвиш накунед, ки чӣ хоҳед гуфт ва машқ накунед, балки он чӣ ки дар он соат ба шумо дода шавад, ҳамон сухан кунед, зеро на шумо сухан мегӯед, балки Рӯҳи Муқаддас. Бародар бародарашро ба марг хоҳад дод ва падар фарзандашро, ва фарзандон бар зидди волидонашон бархоста, онҳоро ба қатл хоҳанд расонид. Ва шумо аз ҷониби ҳама нафрат карда хоҳед шуд бо сабаби номи ман, вале он ки то охир тоқат оварад, ҳамон наҷот хоҳад ёфт.

Вақте ки шумо он нафратангезии вайрониро бинед, ки аз ҷониби Дониёли пайғамбар гуфта шудааст ва дар ҷое истодааст, ки набояд бошад (хонанда бигузорад бифаҳмад), он вақт онҳое, ки дар Яҳудия ҳастанд, бигузоранд ба кӯҳҳо гурезанд. Он ки бар болои бом аст, набояд поён биёяд ба хона ва на ҳам дохил шавад, то чизе аз хонааш бардорад. Ва он ки дар майдон аст, набояд баргардад ба ақиб барои

бардоштани либоси худ. Вай аммо ба онҳое, ки дар шикам доранд ва ба ширдиҳандагон дар он рӯзҳо. Дуо кунед, то ки фирори шумо дар зимистон воқеъ нашавад. Зеро он рӯзҳо чунон азоб хоҳанд буд, ки аз ибтидои офариниши ҷаҳон, ки Худо офарид, то ҳозир чунин азоб набудааст ва нахоҳад буд. Ва агар Худованд рӯзҳоро кӯтоҳ намекард, ҳеҷ гӯште наҷот наёфта намешуд, вале барои бархурдагоне, ки онҳоро интихоб кард, рӯзҳоро кӯтоҳ кард. Ва он вақт, агар касе ба шумо гӯяд: Ин ҷо Масеҳ аст ё Он ҷо аст, бовар накунед. Бармехезанд, зеро масеҳҳои дурӯғин ва паймбарони дурӯғин, ва онҳо нишонаҳо ва мӯъҷизаҳо хоҳанд дод барои гумроҳ кардан, агар имконпазир бошад, ҳатто бартаридагонро. Аммо шумо бинед, ин ман пешакӣ ҳамаро ба шумо гуфтаам. Аммо дар он рӯзҳо, баъд аз он азоб, офтоб торик хоҳад шуд ва моҳ нури худро нахоҳад дод, Ва ситорагон аз осмон афтанда хоҳанд буд, ва қувватҳое, ки дар осмонҳо ҳастанд, ларзонида хоҳанд шуд. Ва он вақт онҳо Писари Одамро хоҳанд дид, ки дар абрҳо бо қудрати бузург ва ҷалол меояд. Ва он вақт ӯ фиристодагонҳои худро хоҳад фиристод ва бартарафтагони худро аз чаҳор бод ҷамъ хоҳад кард, аз охири замин то охири осмон.

Аз дарахти анҷир тамсилро биёмӯзед. Вақте ки шохаи он аллакай нарм шавад ва баргҳо берун диҳад, медонед, ки тобистон наздик аст. Ҳамин тавр шумо ҳам, вақте ки ин воқеаҳоро бинед, бидонед ки наздик аст, дар дарҳост. Ҳақиқатан ба шумо мегӯям, ки ин насл намегузарад, то ҳамаи ин чизҳо ба вуқӯъ ояд. Осмон ва замин мегузаранд,

вале суханони ман ҳаргиз намегузаранд.

Дар бораи он рӯз ё он соат ҳеҷ кас намедонад, на паёмбарон дар осмон, на писар, магар падар. Бинед, ҳушёр бошед ва дуо кунед, зеро намедонед вақт кай мерасад. Чун одаме, ки ба сафар рафтааст, хонаи худро гузошта, ба ғуломонаш ихтиёр дода, ба ҳар яке корашро дода ва ба дарбон фармон дода, то нигоҳбонӣ кунад. Пас нигоҳбонӣ кунед, зеро шумо намедонед, ки хоҷаи хона кай меояд — дер, ё нисфишаб, ё ҳангоми хурӯсхонӣ, ё саҳар. Мабодо ногаҳон омада, шуморо хобида ёбад. Он чӣ ба шумо мегӯям, ба ҳама мегӯям: ҳушёр бошед.

14

Пасха ва иди нони беҳамира баъд аз ду рӯз буд. Ва кохинони калон ва китобдонон ҷустуҷӯ мекарданд, ки чӣ гуна ӯро бо фиреб гирифта, кушанд. Онҳо мегуфтанд: Дар ҷашн набошад, мабодо дар миёни мардум ошӯб ба вуҷуд ояд.

Ва ҳангоме ки ӯ дар Байтанё дар хонаи Шимъуни ҷузомӣ буд ва дароз кашида буд, занеро омад, ки қароруи алобастрии равғани нардини холиси қиматбаҳо дошт, ва қароруи алобастриро шикаста, онро ба сари ӯ рехт. Баъзеҳо норозӣ шуда, ба худашон мегуфтанд: Ин исроф кардани равғани хушбӯй барои чӣ буд? Мумкин буд чунин ин атрро

фурӯхтан зиёда аз се сад динор ва ба камбағалон додан, ва онҳо ӯро сарзаниш мекарданд. Аммо Исо гуфт: Ӯро рахо кунед, чаро ба ӯ заҳмат мерасонед? Ӯ кори нек дар ҳаққи ман кард. Ҳамеша фақирон бо худатон доред ва вақте ки хоҳед, метавонед ба онҳо некӣ кунед, аммо маро ҳамеша надоред. Он чӣ дошт, ин кард, пешакӣ бадани маро барои дафн малҳам зад. Ҳақиқатан ба шумо мегӯям, куҷое ки ин хабари хуш дар тамоми ҷаҳон эълон карда шавад, он чӣ ки ӯ кард низ барои ёдгории ӯ гуфта хоҳад шуд.

Ва Яҳудо Искариёт, яке аз он дувоздаҳ, ба сӯи коҳинони калон рафт, то ки ӯро ба онҳо тасвиб диҳад. Онҳо шунида хурсанд шуданд ва ба ӯ ваъда доданд, ки нуқра диҳанд ва ӯ ҷустуҷӯ мекард, ки чӣ гуна дар вақти мувофиқ ӯро таслим кунад.

Ва дар рӯзи аввали нонҳои беҳамира, вақте ки Пасхаро қурбонӣ мекарданд, шогирдони ӯ ба ӯ гуфтанд: Куҷо мехоҳӣ, ки мо рафта тайёр кунем, то Пасхаро бихӯрӣ? Ва ӯ ду нафар аз шогирдони худро фиристод ва ба онҳо гуфт: Ба шаҳр равед ва одаме, ки кӯзаи об ҳомил мекунад, ба шумо вомехӯрад, аз паси ӯ равед. Ва ҳар ҷое ки агар дохил шавад, ба хоҷаи хона гӯед, ки Устод мегӯяд: Куҷост ҷои истироҳати ман, ки дар он Пасхаро бо шогирдонам хӯрам? Ва ӯ ба шумо ҳуҷраи болоии калони мафруши омодаро нишон хоҳад дод, онҷо барои мо тайёр кунед. Ва шогирдони ӯ баромада, ба шаҳр омаданд ва чунон ки ба онҳо гуфта буд, ёфтанд ва Пасхаро тайёр карданд. Ва вақте ки шом шуд, ӯ

бо дувоздаҳ омад, Ва вақте онҳо дароз кашида буданд ва мехӯрданд, Исо гуфт: Ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумо маро хоҳад дод, ҳамон касе, ки бо ман мехӯрад. Онҳо шурӯъ карданд ғамгин шудан ва яке-яке ба ӯ гуфтан: Магар ман? ва дигаре: Магар ман? Вале ӯ ҷавоб дода, ба онҳо гуфт: Яке аз он дувоздаҳ, он касе, ки бо ман ба коса фурӯ мебарад. Писари одам ҳақиқатан меравад, чунон ки дар бораи ӯ навишта шудааст, аммо вой ба он одаме, ки тавассути ӯ писари одам таслим дода мешавад. Барои ӯ хуб мебуд, агар он одам таваллуд намешуд. Ва ҳангоми хӯрдани онҳо, Исо нонро гирифта, баракат дода, шикаст ва ба онҳо дод ва гуфт: Гиред, бихӯред, ин бадани ман аст. Ва ҷомро гирифта, шукргузорӣ карда, ба онҳо дод ва ҳамаи онҳо аз он нӯшиданд. Ва ба онҳо гуфт: Ин хуни ман аст, хуни аҳди нав, ки барои бисёрон рехта мешавад. Ҳақиқатан ба шумо мегӯям, ки дигар аз ҳосили ангур намехӯрам то он рӯзе, ки онро нав дар Подшоҳии Худо мехӯрам.

Ва онҳо пас аз хондани сурудҳо ба Кӯҳи Зайтун баромаданд. Ва Исо ба онҳо мегӯяд: Ҳамаи шумо дар ин шаб аз ман хоҳед афтод, зеро навишта шудааст: Ман чӯпонро хоҳам зад ва гӯсфандон паришон хоҳанд шуд. Аммо баъд аз бардошта шуданам, пеш аз шумо ба Ҷалил меравам. Вале Петрус ба ӯ гуфт: Агар ҳама ранҷида шаванд, вале ман не. Ва Исо ба ӯ мегӯяд: Амин, ба ту мегӯям, ки ту имрӯз дар ҳамин шаб, пеш аз он ки хурӯс ду маротиба бонг зананд, се маротиба маро инкор хоҳӣ кард. Вале Петрос бештар аз ҳад мегуфт: Агар маро лозим ояд, ки бо ту

ҳамроҳ мирам, ҳаргиз туро инкор нахоҳам кард. Ҳамчунин ҳама низ чунин мегуфтанд.

Ва онҳо ба ҷое меоянд, ки номаш Ҷетсимани аст ва ба шогирдонаш мегӯяд: Дар ин ҷо нишинед, то ман дуо кунам. Ва ӯ Петро ва Иоковро ва Юҳанноро бо худ гирифт ва оғоз кард, ки сахт ранҷида шавад ва парешон гардад. Ва ба онҳо гуфт: Ҷони ман то марг хеле ғамгин аст, дар инҷо монед ва бедор бошед. Ва каме пеш рафта, бар рӯяш ба замин афтод ва дуо мекард, то агар имконпазир бошад, он соат аз ӯ бигзарад, Ва ӯ мегуфт: Аббо, Падар, ҳама чиз барои Ту имконпазир аст, ин косаро аз ман дур кун, вале на он чӣ ман мехоҳам, балки он чӣ Ту мехоҳӣ. Ва меояд ва онҳоро хобида меёбад, ва ба Петрус мегӯяд: Симон, хобидай? Наметавонистед як соат бедор бошед? Ҳушёр бошед ва дуо кунед, то ки ба васваса дучор нашавед; рӯҳ дар ҳақиқат майл дорад, аммо гӯшт заиф аст. Ва боз рафта, дуо кард ва ҳамон сухонро гуфт. Ва баргашта, онҳоро боз хобида ёфт, зеро чашмони онҳо вазнин карда шуда буданд ва намедонистанд, ки ба ӯ чӣ ҷавоб диҳанд. Ва бори сеюм меояд ва ба онҳо мегӯяд: Боз ҳам мехобед ва истироҳат мекунед? Бас аст, соат расид. Инак, Писари Одам ба дасти гунаҳкорон дода мешавад. Хезед шавед, биёед биравем! Нигоҳ кунед, он ки маро таслим мекунад наздик шудааст.

Ва фавран, ҳанӯз ӯ гап мезад, Яҳудои Искариёт, яке аз дувоздаҳ, омад ва бо ӯ оломи бисёре бо шамшерҳо ва чӯбҳо, ки аз ҷониби кохинони калон ва котибон ва пирон

фиристода шуда буданд. Касе ки ӯро таҳвил медод, ба онҳо нишона дода буд ва гуфта буд: Ҳар кӣ ро ки бӯса кунам, ҳамон ӯст. Ӯро бигиред ва бехатар бибаред. Ва омада, фавран наздик шуда, ба ӯ гуфт: Салом, Раббӣ ва ӯро бӯсид. Онҳо бар ӯ дастҳои худро гузоштанд ва ӯро гирифтанд. Аммо яке аз онҳое, ки истода буданд, шамшерро кашида, чокори кохини калонро зад ва гӯшашро бурид. Ва Исо ҷавоб дода, ба онҳо гуфт: Чунон ки ба рӯи дузд баромадаед бо шамшерҳо ва чӯбҳо, то маро бигиред? Ҳар рӯз ман дар ибодатгоҳ назди шумо буда, таълим медодам, ва шумо маро нагирифтед. Аммо ин барои он аст, ки навиштаҳо иҷро шаванд. Ва ӯро тарк карда, ҳамаашон гурехтанд. Ва як ҷавонмард ба ӯ пайравӣ кард, ки либоси канафӣ бар бадани бараҳнааш пӯшида буд, ва ҷавонмардон ӯро гирифтанд. Вале ӯ либоси канафро тарк карда, ҳалол аз онҳо гурехт.

Ва онҳо Исоро ба назди кохини калон бурданд ва ҳамаи кохинони калон, пешсафедон ва дабирон назди ӯ гирд омаданд. Ва Петрос аз дур ба ӯ пайравӣ кард то дарун ба ҳавлии коҳини калон, ва бо ёварон якҷоя нишаста буд ва назди оташ гарм мешуд. Кохинони калон ва тамоми шӯро бар зидди Исо шаҳодат меҷустанд, то ӯро ба қатл расонанд, вале наёфтанд. Бисёр шоҳидони дурӯғ бар зидди ӯ шаҳодат медоданд, вале шаҳодатҳои онҳо якхела набуданд. Ва баъзеҳо бархоста, бар зидди ӯ дурӯғ шаҳодат медоданд ва мегуфтанд зеро ки мо шунидем, ки ӯ мегуфт: Ман ин маъбади бо даст сохташударо хароб хоҳам кард ва дар тӯли

се рӯз маъбади дигареро, ки бе даст сохта шудааст, бино хоҳам кард. Ва на ҳамин тавр ҳам шаҳодатҳои онҳо баробар буд. Ва кохини калон бархоста, ба миёна омада, аз Исо пурсид ва гуфт: Оё ҳеҷ ҷавобе намедиҳӣ? Инҳо чӣ шаҳодат зидди ту медиҳанд? Аммо ӯ хомӯш буд ва ҳеҷ чиз ҷавоб надод. Боз кохини калон аз ӯ пурсид ва ба ӯ гуфт: Оё ту Масеҳ, писари Баракатнок ҳастӣ? Вале Исо гуфт: Ман ҳастам, ва шумо писари одамро хоҳед дид, ки аз тарафи рости қудрат нишаста ва бар абрҳои осмон меояд. Вале кохини калон либосҳои худро дарида, мегӯяд: Чӣ боз эҳтиёҷ ба гувоҳон дорем? Шумо тамоман куфргӯиро шунидед, ба назари шумо чӣ менамояд? Вале ҳамаи онҳо ӯро ба марг гунаҳкор донистанд. Ва баъзеҳо оғоз карданд, ки ба ӯ туф кунанд ва рӯи ӯро бипӯшонанд ва ӯро бизананд ва ба ӯ гӯянд: Пешгӯӣ кун ба мо, кӣ аст он касе, ки туро зад. Ва ёриҳо ӯро бо зарбаҳо заданд.

Ва вақте ки Петрус дар поён дар ҳавлӣ буд, яке аз ҷавонзанони кохини калон омад, Ва ӯ Петронро, ки гарм мешуд, дида, ба ӯ нигоҳ карда, мегӯяд: Ва ту бо Исои Нозиронӣ будӣ. Вале ӯ инкор кард ва гуфт: Ман намедонам ва намефаҳмам, ки ту чӣ мегӯӣ. Ва ӯ берун ба пешхона рафт ва хурӯс бонг зад. Ва духтараки хизматгор, вақте ки ӯро боз дид, ба одамони истода оғоз кард гуфтан, ки ин аз онҳо аст. Вале вай боз инкор кард. Ва андаке баъд боз онҳое, ки истода буданд, ба Петрус гуфтанд: Ҳақиқатан ту аз онҳо ҳастӣ, зеро ту ҷалилӣ ҳастӣ ва сухани ту монанд аст. Вале ӯ оғоз кард лаънат кардан ва савганд хӯрдан, ки ман ин

одамеро, ки шумо мегӯед, намешиносам. Ва хурӯс бори дуюм овоз дод. Ва Петрос сухане ро ба ёд овард, ки Исо ба ӯ гуфта буд, ки пеш аз он ки хурӯс ду бор овоз диҳад, ту маро се бор инкор хоҳӣ кард, ва берун рафта гиря кард.

15

Ва фавран дар субҳ роҳбарони кишишон бо бузургсолон ва нависандагон ва тамоми шӯро маслиҳат карда, Исоро баста, бурданд ва ба Пилот доданд. Ва Пилот аз ӯ пурсид: Ту подшоҳи яҳудиён ҳастӣ? Ӯ дар ҷавоб ба ӯ гуфт: Ту мегӯӣ. Ва кохинони калон ӯро бисёр муттаҳам мекарданд, вале ӯ ҳеҷ ҷавобе надод. Вале Пилат боз аз ӯ мепурсид ва мегуфт: Оё ҳеҷ чиз ҷавоб намедиҳӣ? Бубин, чӣ қадар бар зидди ту шаҳодат медиҳанд. Исо дигар ҳеҷ чиз ҷавоб надод, то ҷое ки Пилот ҳайрон шуд. Мувофиқи ҷашн ӯ як маҳбусро ба онҳо озод мекард, кадомро онҳо мепурсиданд. Буд ва он ки номбурда Бараббос бо ҳамфитнагарон баста буд, кадом дар фитна қатл карда буданд. Ва омода фарёд зада, шурӯъ кард хоҳиш кардан, чунон ки ҳамеша барои онҳо мекард. Ва Пилот ба онҳо ҷавоб дод ва гуфт: Оё мехоҳед, ки ман подшоҳи яҳудиёнро барои шумо раҳо кунам? Ӯ медонист, ки кохинони калон аз рӯи ҳасад ӯро таслим карда буданд. Вале кохинони калон оммаро ба ҳаракат даровардаанд, то ки бештар Бараббосро ба онҳо озод кунад. Вале Пилат боз ҷавоб дода, ба онҳо гуфт: Пас чӣ мехоҳед, ки ман бо касе, ки шумо ӯро подшоҳи яҳудиён меномед, кунам? Онҳо боз

фарёд карданд: Ӯро ба дор кашед! Аммо Пилот ба онҳо мегуфт: Чӣ бадӣ кард ӯ? Аммо онҳо боз ҳам бештар фарёд карданд: Ба дор кашонаш! Он Пилот, ки мехост ба оломон кофӣ кунад, Бараббосро ба онҳо озод кард, ва Исоро тозона зада, дод то ба дор кашида шавад.

Он бошад, сарбозон ӯро ба дохили ҳавлӣ, ки преториум аст, бурданд ва тамоми когортро фарохонданд. Ва онҳо ӯро ба арғувон мепӯшонанд ва тоҷи хордори бофтаро бар сари ӯ мегузоранд Ва онҳо оғоз карданд, ки ӯро табрик кунанд: Хурсанд бош, эй подшоҳи яҳудиён! Ва онҳо сараш ро бо қамиш мезаданд ва ба ӯ туф мекарданд ва зону зада, ба ӯ таъзим мекарданд. Ва вақте ки онҳо ба ӯ истеҳзо карданд, онҳо арғувонро аз ӯ кашиданд ва либосҳои хусусиашро ба ӯ пӯшониданд, ва онҳо ӯро берун оварданд, то ки ӯро ба чормех кашанд.

Ва онҳо Шимъуни Қуринавиро, ки аз майдон меомад ва падари Искандар ва Руфус буд, маҷбур карданд, то салиби ӯро бардорад.

Ва онҳо ӯро ба ҷои Ҷолҷото меоваранд, ки тарҷумааш ҷои калласар аст. Ва онҳо ба ӯ шароби омехташуда бо мурр медоданд, вале ӯ нагирифт. Ва мехкӯбонидаанд ӯро, онҳо либосҳои ӯро тақсим мекунанд, қуръа андохта бар онҳо, ки кӣ чӣ бардорад. Соати сеюм буд ва онҳо ӯро мехкуб карданд. Ва навиштаи сабаби ӯ чунин буд: Падшоҳи Яҳудиён.

Ва бо ӯ ду дуздонро ба салиб мекашанд: якеро аз тарафи рост ва дигареро аз тарафи чапи ӯ. Ва навиштор пур шуд, ки мегуфт: Ва Ӯ бо беқонунҳо ҳисоб шуд. Ва онҳое, ки мегузаштанд, ба ӯ куфр мегуфтанд, сарҳояшонро меҷунбонданд ва мегуфтанд: Ҳа! Эй вайронкунандаи маъбад ва дар се рӯз бинокунанда! Худатро наҷот деҳ ва аз хоч фуроӣ биё. Ҳамчунин кохинони калон низ, ки бо китобдонон ба якдигар масхара мекарданд, мегуфтанд: Дигаронро наҷот дод, худашро наметавонад наҷот диҳад. Масеҳ, подшоҳи Исроил, бигузор ҳоло аз салиб фурӯд ояд, то ки мо бинем ва ба ӯ боварӣ кунем. Ва онҳое, ки бо ӯ ба салиб кашида шуда буданд, ӯро таҳқир мекарданд.

Вале вақте ки соати шашум рӯй дод, торикӣ бар тамоми замин то соати нуҳум фаро гирифт Ва дар соати навум Исо бо овози бузург фарёд зада, гуфт: Элои, Элои, лима сабахтани? - ки тарҷумааш чунин аст: Худои ман, Худои ман, маро барои чӣ тарк кардӣ?

Ва баъзе аз онҳое, ки истода буданд, шунида, мегуфтанд: Бубин, ӯ Илиёро меонад. Давида яке ва испанҷро аз сирко пур карда, атрофи найза гузошта, ба ӯ нӯшидан медод ва мегуфт: Гузоред бинем, агар Илиёс меояд, ки ӯро фурӯд оварад. Аммо Исо бо овози баланд нафаси охиринро бароварда. Ва пардаи маъбад аз боло то поён ба ду ниме дарида шуд. Садномае, ки дар муқобили ӯ истода буд, вақте дид ки ӯ ҳамин тавр фарёд зада, нафаси охиринро кашид, гуфт: Ҳақиқатан ин одам писари Худо буд. Занҳое низ

буданд, ки аз дур нигоҳ мекарданд, дар байни онҳо Марям Магдалина ва Марям модари Яъқуби хурд ва Юсуф, ва Саломе буданд. Онҳое ки вақте дар Ҷалил буд, ба ӯ пайравӣ мекарданд ва ба ӯ хидмат мекарданд, ва бисёр занони дигаре ки бо ӯ ба Ерусалим омада буданд.

Ва аллакай шом шуда буд, чунки рӯзи тайёрӣ буд, ки рӯзи пеш аз шанбе мебошад. Юсуф аз Аримотиё омад, ки узви обрӯманди шӯро буд ва худаш низ интизори подшоҳии Худо мекашид. Ӯ ҷасорат карда, назди Пилот рафт ва ҷасади Исоро хоҳиш кард. Вале Пилат ҳайрон шуд, ки оё ӯ аллакай мурдааст, ва садбоширо даъват карда, аз ӯ пурсид, ки оё ӯ пеш аз ин мурдааст. Ва пас аз донистан аз садпосбон, ҷасадро ба Юсуф бахшид. Ва либоси канафиро харида, ӯро поин овард, дар либоси канафӣ печонд ва дар қабре, ки аз санг бурида шуда буд, гузошт ва сангеро ба дари қабр ғелонд. Вале Марям Магдалина ва Марям Юсиф тамошо мекарданд, ки куҷо гузошта мешавад.

16

Ва вақте ки шанбе гузашт, Марям Магдалина ва Марям модари Ёқуб ва Салома адвияҳо харидаанд, то ки рафта, ӯро малҳам кунанд. Ва дар бомдоди хеле барвақт, дар рӯзи якуми ҳафта, онҳо ба гӯр омаданд, вақте ки офтоб баромада буд. Ва онҳо ба худашон мегуфтанд: Кӣ барои мо сангро аз дари қабр хоҳад ғалтонд? Ва вақте ба боло нигоҳ карданд,

диданд ки санг ғалтонида шудааст, зеро он хеле бузург буд. Ва онҳо ба қабр даромада, ҷавонмардеро дидаанд, ки дар тарафи рост нишаста буд ва либоси сафед пӯшида буд, ва ҳайрон шуданд. Вале ӯ ба онҳо мегӯяд: Ҳаросон нашавед, шумо Исои Нозириро, ки масолуб шуда буд, ҷустуҷӯ мекунед. Ӯ бархост, дар инҷо нест. Бинед, ин ҷое, ки ӯро гузоштанд. Аммо биравед ва ба шогирдони ӯ ва ба Петрус гӯед, ки ӯ пеш аз шумо ба Ҷалил меравад, дар он ҷо ӯро хоҳед дид, чунон ки ба шумо гуфт. Ва онҳо баромада, аз қабр гурехтанд, зеро ларзиш ва ваҳшат онҳоро фаро гирифта буд, ва ба ҳеҷ кас ҳеҷ чиз нагуфтанд, чунки метарсиданд.

Бархоста, вале дар субҳи рӯзи аввали шанбе, аввал ба Марями Магдалинӣ пайдо шуд, ки аз ӯ ҳафт девро баровардааст. Он рафт ва ба касоне, ки бо ӯ буданд ва мотам мегирифтанд ва гиря мекарданд, хабар дод. Ва онҳо шунида, ки зинда аст ва аз ҷониби ӯ дида шудааст, бовар накарданд. Баъд аз ин воқеаҳо, ӯ ба ду нафар аз онҳо, ки ба сӯи майдон меравтанд, дар шакли дигар зоҳир шуд. Ва онҳо рафта, ба боқимондагон хабар доданд, вале ба онҳо низ бовар накарданд. Баъдтар Ӯ ба он ёздаҳ нафаре, ки дар сари дастурхон нишаста буданд, зоҳир шуд ва беэътиқодӣ ва сахтдилии онҳоро маломат кард, зеро ба касоне, ки Ӯро аз мурдагон бархостаро дида буданд, бовар накарда буданд. Ва ба онҳо гуфт: Рафта ба тамоми ҷаҳон, хабари хушро ба тамоми офариниш эълон кунед. Он ки бовар кардааст ва ғӯтаовар шудааст, наҷот хоҳад ёфт, вале он ки

бовар накардааст, маҳкум хоҳад шуд. Аломатҳо ба онҳое, ки бовар кардаанд, пайравӣ хоҳанд кард: дар номи ман девҳоро берун хоҳанд кард, ба забонҳои нав сухан хоҳанд гуфт, Мороҳоро мебардоранд, ва агар чизи кушанда бинӯшанд, ба онҳо зарар намерасонад, бар беморон дастҳо мегузоранд ва онҳо бехтар мешаванд.

Хақиқатан, Худованд баъд аз он ки бо онҳо сухан гуфт, ба осмон бардошта шуд ва дар тарафи рости Худо нишаст. Онҳо баромада, дар ҳама ҷо эълон карданд, ва Худованд ҳамкорӣ мекард ва каломро тавассути нишонаҳои ҳамроҳшаванда тасдиқ мекард. Омин.

Шумораҳо

1

Ва Худованд ба Мӯсо дар биёбони Синой, дар хаймаи гувоҳӣ, дар рӯзи якуми моҳи дуюм, соли дуюм баъд аз баромадани онҳо аз замини Миср, сухан гуфт ва фармуд: Ибтидои ҳамаи ҷамоати Исроилро аз рӯи хешовандӣ, аз рӯи хонаҳои ниёгони онҳо, аз рӯи шумораи номҳои онҳо, аз рӯи сари онҳо гиред. Ҳар мард аз бист сола ва боло, ҳар он ки ба қувваи Исроил мебарояд, шумориед онҳоро бо қувватҳояшон, ту ва Ҳорун онҳоро шумориед. Ва бо шумо хоҳанд буд ҳар як аз қабила ҳокимоне, ки мувофиқи хонаҳои падарон хоҳанд буд.

Ва инҳо номҳои мардоне, ки бо шумо хоҳанд истод: аз Рӯбин, Элисур писари Седиур, Аз Шимъон, Саламиел писари Сурисадай. Аз Яҳудо, Наассон писари Аминадоб. Аз Иссахар, Натанаэл писари Согар. Аз Забулун, Элиаб писари Хайлон; аз писарони Юсуф, аз Эфраим, Элисама писари Эммиуд. аз Манассе, Гамалиел писари Фадасур. Аз

Бенямин, Абидан писари Гадеони. Аз Дан, Ахиезер писари Амисадай. Аз Ошер, Фағоиел, писари Эхрон. Аз Гад, Элисаф писари Рагуел. Аз Нафталӣ, Аҳире писари Айнон. Инҳо номзадшудагони ҷамоат, роҳбарони қабилаҳо мувофиқи хонаводаҳои онҳо, фармондеҳони ҳазорҳои Исроил ҳастанд.

Ва Мусо ва Ҳорун ин мардонеро, ки бо ном даъвят шуда буданд, гирифтанд. Ва тамоми ҷамоатро дар рӯзи якуми моҳи дуюми соли дуюм ҷамъ карданд, ва онҳоро мувофиқи насабҳояшон, мувофиқи хонаводаҳояшон, мувофиқи шумораи номҳояшон, аз бист сола ва боло, ҳар як марди мувофиқи сарашон сабти ном карданд. Ба он тарзе ки Худованд ба Мусо фармуд, онҳо дар биёбони Сино шумурда шуданд.

Ва писарони Рӯбин, нахустзодаи Исроил, аз рӯи хешовандии онҳо, аз рӯи қабилаҳои онҳо, аз рӯи хонаҳои падарони онҳо, аз рӯи шумораи номҳои онҳо, аз рӯи сари онҳо шумурда шуданд: ҳамаи мардона аз бисту сола ва боло, ҳар он ки барои қувват баромада метавонист. Сарҳисобии онҳо аз қабилаи Рӯбин, чилу шаш ҳазор ва панҷсад. Ба писарони Шимъон мувофиқи хешовандии онҳо, мувофиқи қабилаҳои онҳо, мувофиқи хонаҳои падарони онҳо, мувофиқи шумораи номҳои онҳо, мувофиқи сари онҳо, ҳамаи мардон аз бисту сола ва боло, ҳар он ки берун меравад дар қувват. Шумораи онҳо аз қабилаи Шимъон, нуҳ ва панҷоҳ ҳазор ва сесад.

Ба писарони Яҳудо мувофиқи хешовандии онҳо, мувофиқи қабилаҳои онҳо, мувофиқи хонаҳои падарони онҳо, мувофиқи шумораи номҳои онҳо, мувофиқи сари онҳо, ҳамаи мардона аз бисту сола ва боло, ҳар он баромадашаванда дар қувват. Сарҳисобии онҳо аз қабилаи Яҳудо чор ва ҳафтод ҳазор ва шашсад буд.

Ба писарони Иссахар мувофиқи хешовандони онҳо, мувофиқи қабилаҳои онҳо, мувофиқи хонаҳои падарони онҳо, мувофиқи шумораи номҳои онҳо, мувофиқи сари онҳо, ҳамаи мардона аз бист сола ва боло, ҳар он баромадашаванда дар қувват. Шумораи онҳо аз қабилаи Иссохор чор ва панҷоҳ ҳазор ва чорсад буд. Ба писарони Забулун мувофиқи хешовандии онҳо, мувофиқи қабилаҳои онҳо, мувофиқи хонаҳои падарони онҳо, мувофиқи шумораи номҳои онҳо, мувофиқи сари онҳо, ҳамаи мардона аз бист сола ва боло, ҳар он баромаданда дар қувват. Сарҳисобии онҳо аз қабилаи Забулун, ҳафт ва панҷоҳ ҳазор ва чорсад.

Ба писарони Юсуф, писарони Эфроим, мувофиқи хешовандии онҳо, мувофиқи қабилаҳои онҳо, мувофиқи хонаҳои ниёгонии онҳо, мувофиқи шумораи номҳои онҳо, мувофиқи сари онҳо, ҳамаи мардон аз бист сола ва боло, ҳар он ки ба лашкар мераваст. Сарҳисобии онҳо аз қабилаи Эфроим чил ҳазор ва панҷсад буд. Ба писарони Манассе мувофиқи хешовандии онҳо, мувофиқи қабилаҳои онҳо, мувофиқи хонаҳои падарони онҳо, мувофиқи шумораи

номҳои онҳо, мувофиқи сари онҳо, ҳамаи мардона, аз бист сола ва боло, ҳар он ки баромаданда дар қувват буд. Сарҳисобии онҳо аз қабилаи Манассаҳ, сӣ ва ду ҳазор ва дусад. Ба писарони Бинёмин мувофиқи хешовандии онҳо, мувофиқи қабилаҳои онҳо, мувофиқи хонаҳои падарони онҳо, мувофиқи шумораи номҳои онҳо, мувофиқи сари онҳо, ҳамаи мардона аз бист сола ва боло, ҳар баромадашаванда дар қувват. Шумораи онҳо аз қабилаи Бинёмин панҷу сӣ ҳазору чорсад буд. Ба писарони Ғод мувофиқи хешовандии онҳо, мувофиқи қабилаҳои онҳо, мувофиқи хонаҳои ниёгонии онҳо, мувофиқи шумораи номҳои онҳо, мувофиқи сари онҳо, ҳамаи мардон аз бисту сола ва боло, ҳар он, ки ба қувват мебаромад. Сарҳисобии онҳо аз қабилаи Ғод панҷу чил ҳазор ва шашсаду панҷоҳ буд.

Ба писарони Дон мувофиқи хешовандии онҳо, мувофиқи қабилаҳои онҳо, мувофиқи хонаҳои ниёгонии онҳо, мувофиқи шумораи номҳои онҳо, мувофиқи сари онҳо, ҳамаи мардона аз бисту сола ва боло, ҳар он баромаданда дар қувват. Сарҳисобии онҳо аз қабилаи Дон, шаст ва ду ҳазор ва ҳафтсад. Ба писарони Ошир аз рӯи хешовандии онҳо, аз рӯи қабилаҳои онҳо, аз рӯи хонаҳои падарони онҳо, аз рӯи шумораи номҳои онҳо, аз рӯи сари онҳо, ҳамаи мардон аз бист сола ва боло, ҳар он ки берун меравад дар қувват. Шумораи онҳо аз қабилаи Ошер як ва чил ҳазор ва панҷсад буд.

Ба писарони Нафталӣ аз рӯи хешовандии онҳо, аз рӯи қабилаҳои онҳо, аз рӯи хонаҳои падарони онҳо, аз рӯи шумораи номҳои онҳо, аз рӯи сари онҳо, ҳамаи мардон аз бист сола ва боло, ҳар он баромадашаванда дар қувват. Сарҳисобии онҳо аз қабилаи Нафталӣ се ва панҷоҳ ҳазор ва чорсад буд.

Ин сарҳисобӣ буд, ки онро Мӯсо ва Ҳорун ва ҳукмронони Исроил, дувоздаҳ мард, ҳар яке аз қабилаи худ, мувофиқи қабилаҳои хонадонҳо баррасӣ карданд. Ва ҳамаи шумориши писарони Исроил бо қувваташон аз бист сола ва боло, ҳар он ки барои ҷанг мебаромад дар Исроил, шуд. шашсад ҳазор ва се ҳазору панҷсаду панҷоҳ.

Аммо лавиён аз қабилаи оилаҳои худ дар байни писарони Исроил шумурда нашуданд. Ва Худованд ба Мӯсо гуфт ва фармуд: Бубин, қабилаи Лавиро сарҳисобӣ накун ва шумораи онҳоро дар миёни писарони Исроил нагир. Ва ту левитҳоро бар хаймаи гувоҳӣ ва бар ҳамаи зарфҳои он ва бар ҳар чӣ дар он ҳаст таъин кун. Онҳо хаймаро ва ҳамаи зарфҳои онро бардоранд ва онҳо дар он хизмат кунанд ва гирди хайма хоҳанд истод. Ва ҳангоми бардоштани чодир, Лавиён онро фурӯ хоҳанд овард, ва ҳангоми ҷойгир кардани чодир, онро бардоштан хоҳанд, ва бегонае, ки наздик шавад, бояд бимирад. Ва писарони Исроил ҷой хоҳанд гирифт, ҳар мард дар тартиби худ ва ҳар мард мувофиқи роҳбарии худ, бо қувваташон. Аммо лавиён бояд гирдогирди хаймаи шаҳодат муқобили он хайма гузоранд,

ва дар байни писарони Исроил гуноҳ нахоҳад буд. Ва худи лавиён нигоҳбонии хаймаи шаҳодатро нигоҳ хоҳанд дошт. Ва писарони Исроил мувофиқи ҳар он чӣ Худованд ба Мусо ва Ҳорун фармуд, ҳамин тавр амал карданд.

2

Ва Худованд ба Мӯсо ва Ҳорун сухан гуфт ва фармуд: Ҳар одам мувофиқи тартиби худ, мувофиқи парчамҳо ва мувофиқи хонаҳои падарони онҳо, бигузоранд лашкар писарони Исроил дар муқобил; гирди хаймаи гувоҳӣ бигузоранд лашкар писарони Исроил. Ва онҳое, ки аввалин ҷойгир мешаванд дар тарафи шарқ, тартиби ҷойгоҳи Яҳудо бо қувваи онҳо, ва ҳукмрони писарони Яҳудо — Наҳшон, писари Аминадоб. Қувваташ, онҳое ки тафтиш шудаанд, ҳафтоду чаҳор ҳазору шашсад. Ва онҳое, ки дар паҳлуи қабилаи Иссахар ҷойгир мешаванд, ва ҳукмрони писарони Иссахар, Натанаил писари Соғар. Қувваи ӯ, санҷидашудагон, чор ва панҷоҳ ҳазор ва чорсад. Ва онҳое, ки дар паҳлуи қабилаи Забулун лашкар мезананд, ва ҳукмрони писарони Забулун, Элиаб писари Хелон. Қувваи ӯ, тафтишшудагон, панҷоҳу ҳафт ҳазору чорсад. Ҳамаи тафтишшудагон аз лашкаргоҳи Яҳудо, яксаду ҳаштоду ҳазор ва шашҳазору чорсад нафар, бо қувваи худ аввал баромадан хоҳанд. Қитъаҳои лашаргоҳи Рӯбин, ба ҷануб қувваи онҳо, ва ҳукмрони фарзандони Рӯбин, Элисур писари Седиур. Қувваи ӯ, онҳое ки санҷида шудаанд, шаш

ва чил ҳазор ва панҷсад. Ва онҳое, ки дар паҳлӯи ӯ лашкаркашӣ мекунанд, қабилаи Симъон, ва ҳукмрони писарони Симъон, Саламиҳл, писари Сурисадай. Қувваи ӯ, онҳое ки тафтиш карда шуданд, нӯҳ ва панҷоҳ ҳазор ва сесад. Ва онҳое, ки дар паҳлӯи ӯ лашкар мезананд, қабилаи Ғод, ва ҳукмрони писарони Ғод — Елисаф, писари Рағӯел. Қувваи ӯ, тафтишшудагон, панҷу чил ҳазору шашсаду панҷоҳ. Ҳамаи тафтишшудагони ҳавлии Рӯбен, сад панҷоҳ ва яке ҳазор ва чорсад ва панҷоҳ, бо қувваи худ дуюм баромадан хоҳанд.

Ва хаймаи гувоҳӣ гирифта мешавад, ва лашкаргоҳи Лавиён дар миёнаи лашкаргоҳҳо, чунон ки онҳо лашкар мезананд, ҳамчунин онҳо баромад мекунанд, ҳар яке мувофиқи роҳбарии худ нигоҳ дошта. Тартиби ордугоҳи Эфроим аз тарафи баҳр бо қувваи онҳо, ва ҳукмрони писарони Эфроим — Элишамо, писари Аммиҳуд. Қувваташ, санҷидашудагон, чил ҳазору панҷсад.

Ва онҳое, ки дар паҳлуи қабилаи Манассе лашкаргоҳ мезананд, ва ҳукмрони писарони Манассе — Ғамалиел писари Фадассур. Қувваи ӯ, тафтишшудагон, сӣ ва ду ҳазор ва дусад нафар. Ва онҳое, ки дар паҳлуи қабилаи Бинёмин лашаргоҳ мезананд, ва ҳукмронандаи писарони Бинёмин, Абидон писари Гадеонӣ. Қувваташ, онҳое ки санҷида шудаанд, панҷу си ҳазору чорсад. Ҳамаи тафтишшудагони лашаргоҳи Эфраим, сад ҳазор ва ҳашт ҳазор ва сад нафар, бо қуввaҳои худ дар навбати севум баромад хоҳанд кард.

Тартиби ордугоҳи Дон ба тараф шимол бо қувваи онҳо, ва ҳукмрони писарони Дон, Аҳиезер писари Аммишаддай. Қувваи ӯ, онҳое ки тафтиш шудаанд, шаст ва ду ҳазору ҳафтсад. Ва онҳое, ки дар паҳлӯи ӯ лашкар мезананд, қабилаи Ошер, ва ҳукмрони писарони Ошер — Фагеел, писари Эхрон. Қувваи ӯ, онҳое ки тафтиш шудаанд, чил ва як ҳазор ва панҷсад. Ва онҳое, ки лашаргоҳ мезананд дар паҳлӯи қабилаи Нафталӣ, ва ҳукмрони писарони Нафталӣ, Аҳирэ писари Айнан. Қувваи ӯ, онҳое ки тафтиш карда шудаанд, се ва панҷоҳ ҳазор ва чорсад. Ҳамаи тафтишшудагони ордугоҳи Дон, сад ва панҷоҳу ҳафт ҳазор ва шашсад нафар, охирон мувофиқи тартиби худ баромадан хоҳанд кард.

Ин сарҳисобии писарони Исроил аз рӯи хонаҳои падарони онҳо, ҳамаи сарҳисобии лашкаргоҳҳо бо қувваҳои онҳо, шашсад ҳазор ва сесад панҷсад панҷоҳ. Аммо лавиён дар байни онҳо шумурда нашуданд, чунон ки Худованд ба Мусо фармуда буд. Ва писарони Исроил ҳама чӣ қадар Худованд ба Мусо фармуд, онро карданд, ҳамин тавр онҳо мувофиқи тартиби худ ҷойгир шуданд ва ҳамин тавр ҳар яке мувофиқи қабилаҳо ва хонаҳои падарони худ ҳаракат карданд.

3

Ва инҳо насабҳои Ҳорун ва Мусо мебошанд, дар он рӯзе ки

Худованд бо Мусо дар кӯҳи Сино сухан гуфт. Ва инҳо номҳои писарони Ҳорун: нахустзода Надоб ва Абиуд, Элъозор ва Итомор. Инҳо номҳои писарони Ҳорун, коҳинони машҳшуда, ки дастҳои онҳоро барои коҳинӣ кардан такмил карданд. Ва Надаб ва Абиуд дар пешгоҳи Худованд мурданд, ҳангоме ки онҳо оташи бегона дар пешгоҳи Худованд дар биёбони Сино пешкаш карданд, ва онҳо фарзанде надоштанд, ва Элеазар ва Итамар бо падарашон Ҳорун коҳинӣ карданд.

Ва Худованд ба Мӯсо гуфт ва фармуд: Қабилаи Левиро гир ва онҳоро пеши Ҳорун кохин гузор, ва онҳо ба ӯ хизмат хоҳанд кард. Ва онҳо нигоҳбонии ӯ ва нигоҳбонии писарони Исроилро пеши хаймаи шаҳодат нигоҳ хоҳанд дошт, то корҳои хаймаро иҷро кунанд. Ва онҳо ҳамаи асбобҳои хаймаи шаҳодатро нигоҳ хоҳанд дошт ва посбонии писарони Исроилро дар ҳамаи корҳои хайма. Ва ту лавиҳоро ба Ҳорун ва ба писарони ӯ, ба кохинон, хоҳӣ дод, инҳо ба ман ҳамчун туҳфаи додашуда аз писарони Исроил ҳастанд. Ва Ҳорун ва писаронашро бар хаймаи шаҳодат таъин хоҳӣ кард ва онҳо кишишии худро нигоҳ хоҳанд дошт ва ҳамаи чизҳои марбут ба қурбонгоҳ ва дарунаи пардаро, ва бегонае, ки даст мезанад, хоҳад мурд. Ва Худованд ба Мӯсо гуфт ва фармуд: Ва нигоҳ кун, Ман левитҳоро аз миёни писарони Исроил гирифтаам ба ҷои ҳар нахустзода, ки раҳимро мекушояд, аз писарони Исроил. Онҳо фидяи онҳо хоҳанд буд ва левитҳо ба Ман хоҳанд буд. Ба Ман тааллуқ дорад ҳар нахустзода, зеро дар

он рӯзе, ки Ман ҳар нахустзодаро дар замини Миср задам, Ман ҳар нахустзодаро дар Исроил барои Худ муқаддас кардам. Аз одам то чорво онҳо ба Ман тааллуқ хоҳанд дошт. Ман Худованд ҳастам.

Ва Худованд дар биёбони Сино ба Мӯсо сухан гуфт ва фармуд: Писарони Левиро аз рӯи хонаҳои падарони онҳо ва аз рӯи қабилаҳои онҳо санҷед, ҳар як нари аз як моҳагӣ ва болотар, онҳоро шумор кунед. Ва Мусо ва Ҳорун онҳоро аз рӯи овози Худованд баррасӣ карданд, ҳамон тавре ки Худованд ба онҳо фармуда буд.

Ва инҳо писарони Леви буданд аз рӯи номҳои онҳо: Гершон, Қоҳот ва Мерарӣ. Ва ин номҳои писарони Гедсон аз рӯи қабилаҳои онҳоянд: Лобенӣ ва Семеӣ. Ва писарони Қоҳот мувофиқи қабилаҳои онҳо: Амром ва Иссоор, Ҳеброн ва Озиел. Ва писарони Мерарӣ аз рӯи қабилаҳои онҳо, Моолӣ ва Мусӣ, инҳо қабилаҳои Лавиён аз рӯи хонаҳои падарони онҳо ҳастанд. Ба Гершон қабилаи Лобенӣ ва қабилаи Шимеӣ тааллуқ доштанд, инҳо қабилаҳои Гершон буданд. Сарнависии онҳо мувофиқи шумораи ҳамаи мардона аз як моҳагӣ ва боло, сарнависии онҳо ҳафт ҳазору панҷсад буд. Ва писарони Гершон дар ақиби хайма наздики баҳр ҷойгир хоҳанд шуд. Ва ҳоким хонаи оилаҳои мардуми Гедсон Елисафи писари Даел буд. Ва нигаҳбонии писарони Ҷедсон дар чодири гувоҳӣ, чодир ва пӯшиш, ва пӯшиши дари чодири гувоҳӣ, ва пардаҳои ҳавлӣ, ва пардаи дарвозаи ҳавлие, ки бар хайма буд, ва боқимондаҳои ҳамаи

корҳои ӯ.

Ба Қоҳот: қавми Амрам як, ва қавми Иссаҳар як, ва қавми Ҳеброн як, ва қавми Озиел як. Инҳо қавмҳои Қоҳот мувофиқи шумора ҳастанд. Ҳар як нари аз як моҳагӣ ва боло, ҳаштҳазору шашсад нафар, нигоҳбонони муқаддасотро нигоҳ медоштанд. Мардумони писарони Қоҳот аз тарафи ҷанубии хайма ҷойгир хоҳанд шуд. Ва сарвари хонаи аҷдодии мардумони Қаот, Елисафан писари Узиел.

Ва нигоҳбонии онҳо сандуқ, ва миз, ва чароғдон, ва қурбонгоҳҳо, ва зарфҳои муқаддас, ки бо онҳо хизмат мекунанд, ва пӯшиш, ва ҳамаи корҳои онҳо. Ва ҳоким бар ҳокимони Лавиён, Элъозор писари Ҳорун кохин, таъин шуда буд, то нигоҳбониҳои ашёи муқаддасро нигоҳ дорад. Ба Мерарӣ қавми Моолӣ ва қавми Мусӣ, инҳо қавмҳои Мерарӣ ҳастанд. Шумораи онҳо мувофиқи адад, ҳар як нар аз як моҳагӣ ва болотар, шашҳазор ва панҷоҳ. Ва ҳокими хонаи падарони мардуми Мерарӣ, Суриел писари Абиҳаил, аз тарафҳои хайма ба тарафи шимол ҷойгир хоҳанд шуд. Сарҳисобии нигаҳбонии писарони Мерарӣ: сарҳои хайма, ва милаҳои он, ва сутунҳои он, ва пояҳои он, ва ҳамаи зарфҳои онҳо, ва корҳои онҳо. ва ситунҳои ҳавлиро гирду, ва пояҳои онҳоро, ва михҳоро, ва ресмонҳои онҳоро.

Онҳое, ки аз тарафи шарқ дар пеши хаймаи шаҳодат ҷойгир мешаванд, Мӯсо ва Ҳорун ва писарони ӯ буданд, ки

нигоҳбонии ҷойи муқаддасро барои писарони Исроил анҷом медоданд, ва бегонае, ки даст занад, хоҳад мурд. Ҳамаи шумориши Лавиён, ки Мӯсо ва Ҳорун онҳоро тавассути овози Худованд мувофиқи қабилаҳояшон шуморидаанд, ҳар як нари аз як моҳагӣ ва болотар, бист ва ду ҳазор буд.

Ва Худованд ба Мӯсо гуфт: Ҳамаи писарони нахустзодаи нари исроилиёнро аз як моҳагӣ ва болотар шумор кун ва рақами онҳоро аз рӯи ном гир. Ва ту Лавиёнро барои Ман, Ман Худованд, ба ҷои ҳамаи нахустзодаҳои писарони Исроил хоҳӣ гирифт, ва чорвои Лавиёнро ба ҷои ҳамаи нахустзодаҳо дар чорвои писарони Исроил. Ва Мусо баздид кард, чунон ки Худованд фармуд, ҳар нахустзодаро дар миёни писарони Исроил. Ва ҳама нахустзодагони нар мувофиқи шумора аз номҳо, аз як моҳагӣ ва боло, аз сарҳисобии онҳо бист ва ду ҳазор ва дусад ва ҳафтод ва се шуданд. Ва Худованд ба Мӯсо гуфт ва фармуд: Лавиҳоро ба ҷои ҳамаи писарони нахустзодаи Исроил бигир, ва чорвои лавиҳоро ба ҷои чорвои онҳо, ва лавиҳо аз они Ман хоҳанд буд, Ман Худованд. Ва ғарома се ва ҳафтод ва дусад, онҳое, ки аз Лавиён зиёд буданд, аз нахустзодагони писарони Исроил. Ва ту панҷ сикл ба ҳар сар мувофиқи дидрахмони муқаддас хоҳӣ гирифт, ки бист обол барои як сикл аст. Ва ту нуқраро ба Ҳорун ва писарони ӯ хоҳӣ дод, фидяи онҳое, ки дар байни онҳо зиёданд. Ва Мусо сими фидияи онҳоеро, ки аз шумораи Лавиён зиёд буданд, гирифт. Аз писарони нахустзодаи писарони Исроил нуқраро гирифт: ҳазору

сесаду шастпанҷ сиқл, мувофиқи сиқли муқаддас. Ва Мусо пулҳои озодии онҳое, ки зиёд буданд, ба Ҳорун ва писарони ӯ дод, тавассути овози Худованд, ба он тарзе ки Худованд ба Мусо фармон додааст.

4

Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан гуфт ва фармуд: Ҷамъи писарони Қоҳотро аз миёни писарони Левӣ бигир, мувофиқи қабилаҳои онҳо, мувофиқи хонаҳои падарони онҳо, Аз бист ва панҷ сола ва боло то панҷоҳ сола, ҳар он ки дохил мешавад барои хизмат кардан ва иҷро кардани ҳамаи корҳо дар чодири гувоҳӣ.

Ва ин корҳои писарони Қоҳот дар хаймаи гувоҳӣ, муқаддаси муқаддасон. Ва Ҳорун ва писарони ӯ дохил хоҳанд шуд, вақте ки лашкаргоҳ бардошта мешавад, ва онҳо пардаи пӯшонандаро фурӯ хоҳанд овард ва бо он сандуқи шаҳодатро хоҳанд пӯшонд. Ва онҳо бар он пӯшонидаи пӯсти кабуд хоҳанд гузошт, ва бар он либоси тамоми кабудро аз боло хоҳанд андохт, ва чӯбҳоро хоҳанд гузаронд.

Ва бар мизи пешниҳодшуда онҳо либоси пурпури пурраро хоҳанд гузошт, ва косаҳо, ва хушбӯйсӯзҳо, ва пиёлаҳо, ва зарфҳои қурбонӣ, ки дар онҳо ӯ қурбонӣ мерезад, ва нонҳое, ки ҳамеша бар он хоҳанд буд. Ва онҳо либоси

сурхро бар он мегузоранд ва онро бо пӯшиши чармии кабуд мепӯшонанд ва милаҳоро тавассути он мегузаронанд. Ва онҳо либоси кабуд хоҳанд гирифт ва чароғдони рӯшноӣдиҳанда ва чароғҳои онро ва анбурҳои онро ва зарфҳои рехтани онро ва ҳамаи зарфҳои равғанро, ки бо онҳо хизмат мекунанд, хоҳанд пӯшонид. Ва онро ва ҳамаи зарфҳои онро ба пӯшиши чармии кабуд мегузоранд ва онро бар чӯбҳои ҳомил мегузоранд. Ва бар қурбонгоҳи тиллоӣ либоси кабуд мепӯшонанд ва онро бо пӯшиши чармии кабуд мепӯшонанд ва чӯбҳои онро мегузаронанд.

Ва онҳо ҳамаи зарфҳои хизматиро, ки бо онҳо дар ҷойҳои муқаддас хизмат мекунанд, хоҳанд гирифт ва онҳоро ба либоси кабуд хоҳанд андохт ва онҳоро бо пӯшиши чармии кабуд хоҳанд пӯшонд ва онҳоро бар асоҳо хоҳанд ниҳод. Ва ӯ пӯшонидаро бар қурбонгоҳ хоҳад гузошт, ва онҳо либоси тамоман арғувонӣро бар он хоҳанд пӯшонд. Ва онҳо бар он ҳамаи зарфҳоеро, ки бо онҳо дар он хизмат мекунанд, мегузоранд, ва оташдонҳо, ва чангакҳои гӯшт, ва косаҳо, ва сарпӯш, ва ҳамаи зарфҳои қурбонгоҳро, ва бар он пӯшиши чармии кабуд мегузоранд, ва милаҳои онро мегузаронанд, ва либоси арғувонӣ мегиранд, ва ҳавз ва пояи онро мепӯшонанд, ва онро ба пӯшиши чармии кабуд меандозанд, ва бар милаҳо мегузоранд. Ва Ҳорун ва писарони ӯ тамом хоҳанд кард, пӯшонидани чизҳои муқаддас ва ҳамаи зарфҳои муқаддасро, ҳангоми бардоштани лашкаргоҳ, ва баъд аз ин писарони Қоҳот дохил хоҳанд шуд, то бардоранд, ва онҳо ба муқаддасот

даст намезананд, то намиранд. Инҳоро писарони Қоҳот дар хаймаи шаҳодат бардоранд.

Назоратгари Элеазар, писари Ҳорун кохин: раѓани равшанӣ, ва хушбӯи таркибӣ, ва қурбонии ҳаррӯза, ва раѓани машҳ, назорати тамоми хайма, ва ҳар чӣ дар он дар ҷои муқаддас аст, дар ҳамаи корҳо.

Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан гуфт ва фармуд: Мардуми қабилаи Қоҳотро аз миёни Лавиён нобуд накунед. Инро ба онҳо кунед, ва онҳо зинда хоҳанд монд ва намемиранд, вақте ки онҳо ба муқаддастарин чизҳо наздик мешаванд, Ҳорун ва писаронаш бояд наздик шаванд ва ҳар якашонро мувофиқи вазифааш таъин кунанд Ва онҳо набояд ногаҳон барои дидани чизҳои муқаддас дохил шаванд, вагарна хоҳанд мурд.

Ва Худованд ба Мӯсо гуфт ва фармуд: Оѓози писарони Гедсонро гир ва инҳоро аз рӯи хонаҳои падарии онҳо, аз рӯи қабилаҳои онҳо. Аз бист-у-панҷ сола ва боло то панҷоҳ сола онҳоро санҷида биён, ҳар касе, ки дохил мешавад барои хизмат кардан ва иҷро намудани корҳои худ дар хаймаи шаҳодат. Ин хизматрасонии мардуми Ҷедсон аст: хизмат кардан ва бор бардоштан. Ва ӯ пӯстҳои чодир, чодири шаҳодат, пӯшиши он, пӯшиши кабуде, ки аз боло бар он аст ва пӯшиши дари чодири шаҳодатро бардорад. ва пардаҳои ҳавлӣ, ки дар хаймаи гувоҳӣ ҳастанд, ва боқимондаҳо, ва ҳамаи зарфҳои хизматрасонӣ, ки бо онҳо

хизматрасонӣ мекунанд, онҳо хоҳанд сохт. Аз рӯи даҳони Ҳорун ва писарони ӯ хизматрасонии писарони Ҷедсон хоҳад буд аз рӯи ҳамаи хизматрасониҳои онҳо ва аз рӯи ҳамаи корҳои онҳо, ва ту онҳоро аз номи ҳамаи он чизҳое, ки тавассути онҳо тайёр карда мешавад, бозрасӣ хоҳӣ кард. Ин хизматрасонии писарони Гедсон дар хаймаи шаҳодат аст, ва нигаҳбонии онҳо дар дасти Итамар, писари Ҳорун, кохин мебошад.

Писарони Мерариро мутобиқи қабилаҳои онҳо, мутобиқи хонаҳои падарони онҳо шумуред. Аз бист-у-панҷ сола ва боло то панҷоҳ сола онҳоро шумористонед, ҳар касе, ки дохил мешавад барои хизмат кардан дар корҳои хаймаи шаҳодат. Ва ин вазифаҳои нигоҳдории онҳое, ки аз ҷониби онҳо бардошта мешаванд, мувофиқи ҳамаи корҳои онҳо дар хаймаи гувоҳӣ: сарҳои хайма, ва милаҳо, ва сутунҳои он, ва пояҳои он, ва пӯшиш, ва пояҳои онҳо, ва сутунҳои онҳо, ва пӯшиши дари хайма, Ва сутунҳои ҳавлӣ гирдогирд, ва пояҳои онҳо, ва сутунҳои пардаи дарвозаи ҳавлӣ, ва пояҳои онҳо, ва меххои онҳо, ва ресмонҳои онҳо, ва ҳамаи зарфҳои онҳо, ва ҳамаи чизҳои хидматгорӣ онҳо, аз рӯи номҳо санҷед онҳоро, ва ҳамаи зарфҳои нигаҳдорӣ, ки онҳо бардоранда мебошанд. Ин хизматрасонии мардуми писарони Мерарӣ дар ҳамаи корҳои онҳо дар хаймаи шаҳодат дар дасти Итамар, писари Ҳорун коҳин.

Ва Мусо ва Ҳорун ва роҳбарони Исроил писарони Қоҳотро аз рӯи қабилаҳои онҳо, аз рӯи хонаҳои падарони онҳо

баздид карданд, Аз бист-у-панҷсола ва боло то панҷоҳсола, ҳар касе, ки дохил мешавад барои хизмат кардан ва кор кардан дар чодири гувоҳӣ. Ва сарҳисобии онҳо мувофиқи қабилаҳояшон ду ҳазору ҳафтсаду панҷоҳ шуд. Ин сарҳисобии мардуми Қоҳот буд, ҳар як хизматгоре, ки дар хаймаи шаҳодат хизмат мекард, чунон ки Мӯсо ва Ҳорун тибқи фармони Худованд тавассути Мӯсо сарҳисобӣ карданд.

Ва писарони Гершон мутобиқи қабилаҳои онҳо ва мутобиқи хонаҳои падарони онҳо шумориданд, Аз бист-у-панҷ сола ва боло то панҷоҳ сола, ҳар он ки дохил мешавад барои хизмат кардан ва иҷро кардани корҳо дар чодири шаҳодат. Ва сарҳисобии онҳо мувофиқи қабилаҳои онҳо, мувофиқи хонаҳои падарони онҳо, ду ҳазору шашсаду си шуд. Ин сарҳисобии мардуми писарони Ҷедсон буд, ҳар як хизматкунанда дар хаймаи шаҳодат, онҳоро баррасӣ карданд Мусо ва Ҳорун аз рӯи овози Худованд, ба дасти Мусо.

Шумурида шуданд ва низ қавми писарони Мерарӣ мувофиқи қавмҳои онҳо, мувофиқи хонаҳои падарони онҳо, Аз бисту панҷсола ва боло то панҷоҳсола, ҳар он ки дароянда бошад барои хизмат кардан ба корҳои чодири гувоҳӣ. Ва сарҳисобии онҳо мувофиқи қабилаҳои онҳо, мувофиқи хонаҳои падарони онҳо, се ҳазор ва дусад шуд. Ин шумориши мардуми писарони Мерарӣ, ки онҳоро Мӯсо ва Ҳорун аз рӯи овози Худованд дар дасти Мӯсо

шумориданд. Ҳамаи онҳое, ки Мӯсо ва Ҳорун ва ҳукмронони Исроил Лавиёнро мувофиқи қабилаҳо ва хонаҳои падарони онҳо бозрасӣ карданд, Аз бист-у-панҷ сола ва боло то панҷоҳ сола, ҳар касе, ки дохил мешавад ба кори корҳо ва корҳое, ки бардошта мешаванд дар хаймаи гувоҳӣ. Ва онҳое, ки шумурида шуданд, ҳашт ҳазору панҷсаду ҳаштод нафар буданд. Тавассути овози Худованд онҳоро дар дасти Мусо боздид кард, ҳар марди мутобиқи корҳояш, ва мутобиқи он чизе ки онҳо худ бардоранд, ва онҳо шумурида шуданд, ҳамон тавре ки Худованд ба Мусо фармуд.

5

Ва Худованд ба Мӯсо гуфт ва фармуд: Ба писарони Исроил фармон деҳ, ки аз лашкаргоҳ ҳамаи махзунон, ҳамаи касонеро, ки ҷараён доранд ва ҳамаи нопоконро, ки бар рӯҳ ҳастанд, бифиристанд. Аз мард то зан, онҳоро аз ордугоҳ берун фиристед, ва онҳо ордугоҳҳои худро ноҷинс нахоҳанд кард, дар он ҷое ки Ман дар миёни онҳо сукунат мекунам. Ва писарони Исроил чунин карданд ва онҳоро аз лашкаргоҳ берун фиристоданд, чунонки Худованд ба Мусо гуфта буд, ҳамин тавр писарони Исроил амал карданд.

Ва Худованд ба Мӯсо гуфт ва фармуд: Ба писарони Исроил сухан кун ва бигӯ: Агар мард ё зан аз ҳамаи гуноҳони инсонӣ гуноҳе содир кунад ва онро нодида гирифта

гуноҳкор шавад, он рӯҳ Ӯ гуноҳеро, ки кардааст, иқрор хоҳад кард ва тақсирро бо ҷамъи он ва панҷуми онро илова карда, баргардонад, ва ба касе, ки дар ҳаққи ӯ тақсир кардааст, хоҳад дод. Агар одаме интиқомгире надошта бошад, то ки гуноҳро ба ӯ бозгардонад, он гуноҳе, ки бозгардонида мешавад, ба Худованд, ба кошин хоҳад буд, ғайр аз қӯчқори кафора, ки тавассути он барои ӯ кафора карда мешавад.

Ва ҳамаи нахустинмеваҳо мувофиқи ҳамаи чизҳои муқаддас дар байни писарони Исроил, ҳар чӣ қадар ки онҳо ба Худованд пешкаш кунанд, ба кохин хоҳад буд. Ва чизҳои муқаддасшудаи ҳар яке аз они ӯ хоҳад буд, ва марде, ки ба кохин диҳад, аз они ӯ хоҳад буд.

Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва фармуд: Сухан кун ба писарони Исроил ва ба онҳо хоҳӣ гуфт: агар зани ҳар як марде гуноҳ кунад ва ӯро нодида гирифта, беэътиної кунад, Ва агар касе бо ӯ дар бистар хобад ва тухмрезӣ кунад, ва ин аз чашмони шавҳараш пинҳон монад ва ӯ ин корро пинҳон кунад, ва ӯ ноҷинс шуда бошад, ва гувоҳе набошад ва ӯ дастгир нашуда бошад, Ва агар ба ӯ рӯҳи ҳасадварзӣ биёяд ва ба зани худ ҳасад бибарад, ин аммо нопок шудааст, ё агар ба ӯ рӯҳи ҳасадварзӣ биёяд ва ба зани худ ҳасад бибарад, ин аммо нопок нашудааст, Ва мард зани худро ба кохин меоварад ва туҳфаро дар бораи ӯ меоварад, даҳуми эфа орди ҷавин, бар он равған нахоҳад рехт ва бар он кундур нахоҳад гузошт, зеро ин қурбонии ҳасадварзӣ аст,

қурбонии ёдгорӣ, ки гуноҳро ба ёд меоварад.

Ва кохин онро меоварад ва онро пеши Худованд мегузорад. Ва кохин обе покро, ки зинда аст, дар зарфи гилӣ хоҳад гирифт ва аз хоки замине, ки бар фарши хаймаи шаҳодат аст, ва кохин онро гирифта, ба об хоҳад андохт. Ва кохин занро пеши Худованд хоҳад гузошт ва сари занро хоҳад кушод ва бар дастони ӯ қурбонии ёдгориро, қурбонии ҳасадро хоҳад дод, аммо дар дасти кохин оби таънии лаънатшудаи ин хоҳад буд. Ва коҳин ӯро савганд хоҳад дод ва ба зан хоҳад гуфт: Агар касе бо ту нахобида бошад, агар ту зери шавҳари худат гузашта, ноҷоиз нашуда бошӣ, аз ин оби сарзаниши лаънатшуда бегуноҳ бош. Агар вале ту шавҳарнок будааст гуноҳ кардаӣ, ё нопок шудаӣ, ва касе бистари худро ба ту дод, ғайр аз шавҳари ту Ва кохин занро сӯганд хӯронад дар сӯгандҳои ин лаънат, ва кохин ба зан гӯяд: Худованд туро дар миёни қавми ту лаънат ва сӯганд гардонад, вақте ки Худованд рони туро афтода ва шиками туро варам карда созад. Ва ин оби лаънатшуда ба дар шикамат дохил хоҳад шуд, то шикамат варам кунад ва ронҳоят бафтад, ва зан хоҳад гуфт: Бошад, бошад.

Ва кошин ин лаънатҳоро ба китоб хоҳад навишт ва онҳоро ба оби талхи сарзаниши лаънаткардашуда хоҳад пок кард. Ва ӯ ба зан об аз сарзаниши лаънатшударо хоҳад нӯшонд, ва об лаънатшавандаи сарзаниш ба дарунаш хоҳад даромад.

Ва кохин қурбонии ҳасадро аз дасти зан хоҳад гирифт ва қурбониро пеши Худованд хоҳад гузошт ва онро ба қурбонгоҳ хоҳад овард. Ва кошин аз қурбонӣ ёдгориро хоҳад гирифт ва онро дар қурбонгоҳ хоҳад баланд кард, ва баъд аз ин занро обро хоҳад нӯшонид. Ва хоҳад буд, агар ӯ ноҷоис бошад ва аз назари шавҳараш пинҳон монад, ва оби сарзаниши лаънатшуда ба ӯ дохил шавад, шикамаш баршуда хоҳад шуд ва рони ӯ фурӯ хоҳад афтод, ва он зан дар байни қавмаш лаънат хоҳад шуд. Агар он зан ифлос нашуда бошад ва пок бошад, ӯ бегуноҳ хоҳад буд ва фарзанд хоҳад зоид. Ин қонуни ҳасадварӣ аст, ки агар зани шавҳардор аз он гузарад ва ифлос гардад. Ё мард, ки агар бар ӯ рӯҳи ҳасадварзӣ биёяд ва ба занаш ҳасад барад ва занашро пеши Худованд истодан кунад, кохин ба ӯ ҳамаи ин қонунро иҷро хоҳад кард. Ва бегуноҳ хоҳад буд он мард аз гуноҳ, ва он зан гуноҳи худро хоҳад гирифт.

6

Ва Худованд ба Мӯсо гуфт ва фармуд: Ба писарони Исроил бигӯ, Ва ту ба онҳо хоҳӣ гуфт: мард ё зан, ки бузургвор қасам хӯрад, қасами тоза кардани покӣ ба Худованд, Аз шароб ва нӯшокии қавӣ тоза хоҳад шуд ва сиркаи аз шароб ва сиркаи аз нӯшокии қавӣ нахоҳад нӯшид ва ҳар чӣ аз ангур истеҳсол мешавад, нахоҳад нӯшид ва ангури тару ва мавизро нахоҳад хӯрд дар тамоми рӯзҳои назри худ. Аз ҳар чизе, ки аз ток ҳосил мешавад, аз шароб то пӯсти ангур ва

тухми ангур, дар тамоми рӯзҳои покшавӣ нахоҳад хӯрд. Тиғ бар сари ӯ нахоҳад омад, то вақте ки рӯзҳое, ки ӯ ба Худованд назр кардааст, пурра шаванд; ӯ муқаддас хоҳад буд ва мӯи сари худро дар тамоми рӯзҳои назри ба Худованд парвариш хоҳад кард. Бар ҳеҷ ҷоне, ки мурдааст, ӯ дохил нахоҳад шуд, на бар падар ва на бар модар. Ва бар бародар ва бар хоҳар, ӯ нопок нахоҳад шуд бар онҳо вақте ки онҳо мурда шаванд, зеро ки дуои Худои ӯ бар сари ӯст.

Дар тамоми рӯзҳои назри ӯ, вай барои Худованд муқаддас хоҳад буд. Агар касе ба ногаҳон назди ӯ бимирад, дарҳол сари назри ӯ ифлос хоҳад шуд, ва ӯ сари худро дар он рӯзе, ки тоза карда шавад, тарошад, дар рӯзи ҳафтум тарошида хоҳад шуд. Ва дар рӯзи ҳаштум ӯ ду кабӯтари ҷангалӣ ё ду ҷӯҷаи кабӯтар ба кохин хоҳад овард, ба дари хаймаи шаҳодат.

Ва кохин яке қурбониро барои гуноҳ ва яке қурбониро барои сӯхтан хоҳад кард, ва кохин барои ӯ кафора хоҳад кард барои он гуноҳе, ки дар бораи ҷон кард, ва сари ӯро дар он рӯз муқаддас хоҳад кард, ки ба Худованд муқаддас карда шуд, рӯзҳои назр. Ва ӯ барраи яксоларо барои гуноҳ меоварад, ва рӯзҳои пештара беэътибор хоҳанд шуд, зеро сари назри ӯ нопок гардид.

Ва ин қонуни он касе, ки назр кардааст: дар он рӯзе ки рӯзҳои назри худро пурра кунад, ӯ худаш назди дарҳои хаймаи шаҳодат биёварад. Ва ӯ тӯҳфаи худро ба Худованд

пешкаш хоҳад кард: як барраи як сола беайбро барои қурбонии сӯзонидан, ва як барраи модаи як солаи беайбро барои гуноҳ, ва як қӯчқори беайбро барои наҷот, ва савади нони беҳамира аз орди нозук, нонҳои омехташуда бо равған, ва кулчаҳои беҳамираи маломидашуда бо равған, ва қурбонии онҳо, ва нушокии онҳо. Ва кохин пеш аз Худованд хоҳад овард ва дар бораи гуноҳи ӯ ва қурбонии сӯхторӣи ӯ хоҳад кард. Ва қӯчқорро қурбонии наҷот ба Худованд бар сабади нонҳои беҳамира хоҳад кард, ва кохин қурбонии ӯро ва табаррукии ӯро хоҳад кард. Ва он касе, ки назр кардааст, назди дарҳои хаймаи шаҳодат сари назри худро тарошад ва мӯйҳоро бар оташе, ки зери қурбонии наҷот аст, гузорад.

Кохин бозуи пухтаро аз қӯчқор, нони беҳамирамояи якро аз сабад ва кулчаи беҳамирамояи якро хоҳад гирифт ва онҳоро бар дастҳои касе, ки назр кардааст, баъд аз он ки ӯ назри худро тарошидааст, хоҳад гузошт. Ва кошин онҳоро ҳадя пеши Худованд хоҳад овард, ва он барои кошин муқаддас хоҳад буд аз синаи ҳадя ва аз бозуи ҳадя, ва баъд аз ин касе, ки қасам хӯрдааст, шароб хоҳад нӯшид. Ин қонуни касе, ки дуо кардааст, ки ӯ ба Худованд тӯҳфаи худро дар бораи назри худ пешкаш кунад, ҷудо аз он чӣ дасти ӯ пайдо кунад, мувофиқи қувваи назри худ, ки ӯ мувофиқи қонуни покӣ назр кунад.

Ва Худованд ба Мӯсо гуфт ва фармуд: Суханон ба Ҳорун ва ба писарони ӯ, гуфта: ин тавр шумо баракат хоҳед дод ба

писарони Исроил, ба онҳо гуфта: Худованд туро баракат диҳад ва туро ҳифз кунад. Худованд чеҳраи худро бар ту дурахшонад ва ба ту раҳм кунад. Худованд рӯи худро ба ту бардорад ва ба ту осоиштагӣ диҳад. Ва онҳо номи маро бар писарони Исроил хоҳанд ниҳод, ва Ман Худованд онҳоро баракат хоҳам дод.

7

Ва чунин шуд, ки дар он рӯз Мусо тамом кард бардоштани хайма, ва онро равған молид ва онро муқаддас кард, ва ҳамаи зарфҳои онро, ва қурбонгоҳро, ва ҳамаи зарфҳои онро, ва онҳоро равған молид ва онҳоро муқаддас кард. Ва роҳбарони Исроил овардаанд, дувоздаҳ роҳбарони хонаҳои падарии онҳо, ки инҳо роҳбарони қабилаҳо буданд, инҳо ки бар зиёрат истода буданд. Ва онҳо тӯҳфаи худро пеши Худованд овардаанд: шаш аробаи пӯшидашуда ва дувоздаҳ гов, ароба аз ду сарвар ва гӯсола аз ҳар яке, ва онҳоро пеши хайма овардаанд. Ва Худованд ба Мусо гуфт ва фармуд: Аз онҳо бигир, ва онҳо барои корҳои хизматии чодири шаҳодат хоҳанд буд, ва онҳоро ба лавиён хоҳӣ дод, ба ҳар яке мувофиқи хизматаш. Ва Мусо ҳамлабарҳо ва гову паланҳоро гирифта, онҳоро ба Лавиёнҳо дод. Ва ду аробаҳо ва чор говро ба писарони Гедсон мувофиқи хизматҳои онҳо дод. Ва чаҳор аробаҳо ва ҳашт говро ба писарони Мерарӣ мувофиқи хидматҳои онҳо тавассути Итамари писари Ҳорун, кохин дод. Ва ба писарони Қоҳот надодааст, зеро ки

онҳо чизҳои хизматрасонии муқаддасро доранд ва бар китфҳо бардоранд.

Ва роҳбарон барои тақдиси қурбонгоҳ туҳфаҳо овардаанд, дар рӯзе ки онро равған мола карда буд, ва роҳбарон туҳфаҳои худро пеши қурбонгоҳ овардаанд. Ва Худованд ба Мӯсо гуфт: Роҳбарон ҳар рӯз, роҳбарон рӯз ба рӯз тӯҳфаҳои худро барои тақдиси қурбонгоҳ меоранд.

Ва касе, ки дар рӯзи аввал туҳфаи худро пешкаш мекард, Наҳшон писари Аминадаб, ҳокими қабилаи Яҳудо буд. Ва ӯ тӯҳфаи худро овард: як косаи нуқра, вазни он сад у си, як косаи нуқра, ҳафтод сиқл аз рӯи сиқли муқаддас, ҳарду пур аз орди нозуки бо равған омехташуда барои қурбонӣ. Хушбӯйдони тиллоии даҳ мисқолӣ, пур аз хушбӯй. Як гӯсолаи гов, як қӯчқор, як барраи як сола барои қурбонии сӯзонидашуда, ва як бузғола аз бузҳо барои гуноҳ. Ва барои қурбонии наҷот: гӯсолаҳои ду, қӯчқорҳои панҷ, бузҳои нари панҷ, барраҳои модаи яксолаи панҷ. Ин тӯҳфаи Наассон, писари Аминадаб буд.

Дар рӯзи дуюм Натаноил, писари Соғар, ҳокими қабилаи Иссохор овард. Ва ӯ тӯҳфаи худро овард: як косаи нуқра, вазни он сад у си, як косаи нуқра, ҳафтод сиқл аз рӯи сиқли муқаддас, ҳарду пур аз орди нозуки бо равған омехташуда барои қурбонӣ. Хушбӯйдони тиллоии даҳ мисқолӣ, пур аз хушбӯй. Як гӯсолаи гов, як қӯчқор, як барраи як сола барои қурбонии сӯзонидашуда, ва як бузғола аз бузҳо барои

гуноҳ. Ва барои қурбонии наҷот: гӯсолаҳои мода ду, қӯчқорҳо панҷ, бузҳои нар панҷ, барраҳои мода яксола панҷ. Ин туҳфаи Натанаил писари Суғор буд.

Дар рӯзи сеюм роҳбари писарони Забулун, Элиаб писари Хелон. Туҳфаи ӯ: косаи нуқраи як, вазнаш сад ва си, пиёлаи нуқраи як, ҳафтод сиқл мувофиқи сиқли муқаддас, ҳарду пур аз орди нозуки бо равған омехташуда барои қурбонӣ, Хушбӯйдони тиллоии даҳ мисқолӣ, пур аз хушбӯй. Як гӯсолаи гов, як қӯчқор, як барраи як сола барои қурбонии сӯзонидашуда, ва як бузғола аз бузҳо барои гуноҳ. Ва барои қурбонии наҷот: гӯсолаҳои ду, қӯчқорҳои панҷ, бузҳои нари панҷ, барраҳои мода як сола панҷ. Ин туҳфаи Элиаб писари Хелон буд.

Дар рӯзи чорум раҳбари писарони Рӯбин, Элисур писари Седиур. Туҳфаи ӯ: як косаи нуқра, вазнаш сад ва си, як косаи нуқра ҳафтод сиқл мувофиқи сиқли муқаддас, ҳарду пур аз орди нозуки бо равған омехташуда барои қурбонӣ. Хушбӯйдони тиллоии даҳ мисқолӣ, пур аз хушбӯй. Як гӯсолаи гов, як қӯчқор, як барраи як сола барои қурбонии сӯзонидашуда, ва як бузғола аз бузҳо барои гуноҳ. Ва барои қурбонии наҷот: гӯсолаҳои ду, қӯчқорҳои панҷ, бузҳои нари панҷ, барраҳои як сола панҷ. Ин туҳфаи Елисур писари Седиур буд.

Дар рӯзи панҷум сарвари писарони Шимъон, Шаломиел писари Сурисадай. Ҳадяи ӯ: як косаи нуқра, вазнаш сад ва

си, як косаи нуқра, ҳафтод сиқл мувофиқи сиқли муқаддас, ҳарду пур аз орди нозуки бо равған омехташуда барои қурбонӣ. Хушбӯйдони тиллоии даҳ мисқолӣ, пур аз хушбӯй. Як гӯсолаи гов, як қӯчқор, як барраи як сола барои қурбонии сӯзонидашуда, ва як бузғола аз бузҳо барои гуноҳ. Ва барои қурбонии наҷот: гӯсолаҳои мода ду, қӯчқорҳо панҷ, бузҳои нар панҷ, барраҳои мода яксола панҷ. Ин тӯҳфаи Саламиил, писари Суришаддай буд.

Дар рӯзи шашум ҳукмрони писарони Ғод, Элиасаф писари Рағуел. Туҳфаи ӯ: як косаи нуқра, вазнаш сад ва си, як косаи нуқра, ҳафтод сиқл мувофиқи сиқли муқаддас, ҳарду пур аз орди нозуки бо равған омехташуда барои қурбонӣ. Хушбӯйдони тиллоии даҳгона, пур аз хушбӯй. Як гӯсолаи гов, як қӯчқор, як барраи як сола барои қурбонии сӯзонидашуда, ва як бузғола аз бузҳо барои гуноҳ. Ва барои қурбонии наҷот: гӯсолаҳои мода ду, қӯчқорҳо панҷ, бузҳои нар панҷ, барраҳои мода яксола панҷ. Ин тӯҳфаи Елисаф, писари Рағуел буд.

Дар рӯзи ҳафтум сарвари писарони Эфраим, Элишама писари Аммиҳуд. Туҳфаи ӯ: як коса нуқраи бо вазни сад ва си, як коса нуқраи ҳафтод сиқл мувофиқи сиқли муқаддас, ҳарду пур аз орди нозук омехташуда бо равған барои қурбонӣ. Хушбӯйдони тиллоии даҳгона, пур аз хушбӯй. Як гӯсолаи гов, як қӯчқор, як барраи як сола барои қурбонии сӯзонидашуда, ва як бузғола аз бузҳо барои гуноҳ. Ва барои қурбонии наҷот: гӯсолаҳои модина ду, қӯчқорҳо панҷ,

бузҳои нар панҷ, барраҳои модина яксола панҷ. Ин туҳфаи Элисамо писари Аммиҳуд буд.

Дар рӯзи ҳаштум ҳукмрони писарони Манассе, Гамалиел писари Фадассур. Туҳфаи ӯ: як коса нуқраи бо вазни сад ва си, як коса нуқраи ҳафтод сиқл мувофиқи сиқли муқаддас, ҳарду пур аз орди нозук омехташуда бо равған барои қурбонӣ. Хушбӯйдони тиллоии даҳгона, пур аз хушбӯй. Як гӯсолаи гов, як қӯчқор, як барраи як сола барои қурбонии сӯзонидашуда, ва як бузғола аз бузҳо барои гуноҳ, Ва барои қурбонии наҷот: гӯсолаҳои ду, қӯчқорҳои панҷ, бузҳои нари панҷ, барраҳои як сола панҷ. Ин туҳфаи Ғамалиил, писари Фадассур буд.

Дар рӯзи нуҳум ҳукмрони писарони Бенямин, Абидан писари Гадеони. Туҳфаи ӯ: як косаи нуқра, вазнаш сад ва си, як косаи нуқра ҳафтод сиқл мувофиқи сиқли муқаддас, ҳарду пур аз орди нозуки бо равған омехташуда барои қурбонӣ. Хушбӯйдони тиллоии даҳгона, пур аз хушбӯй. Як гӯсолаи гов, як қӯчқор, як барраи як сола барои қурбонии сӯзонидашуда, ва як бузғола аз бузҳо барои гуноҳ. Ва барои қурбонии наҷот: гӯсолаҳои ду, қӯчқорҳои панҷ, бузҳои панҷ, барраҳои мода яксолаи панҷ. Ин тӯҳфаи Абидан писари Гадеонӣ буд.

Дар рӯзи даҳум ҳукмрони писарони Дон, Аҳиезер писари Амисадай. Туҳфаи ӯ: як коса нуқраи бо вазни сад ва си, як коса нуқраи ҳафтод сиқл мувофиқи сиқли муқаддас, ҳарду

пур аз орди нозуки бо равған омехташуда барои қурбонӣ. Хушбӯйдони тиллоии даҳгона, пур аз хушбӯй. Як гӯсолаи гов, як қӯчқор, як барраи як сола барои қурбонии сӯзонидашуда, ва як бузғола аз бузҳо барои гуноҳ. Ва барои қурбонии наҷот: гӯсолаҳои ду, қӯчқорҳои панҷ, бузҳои нари панҷ, барраҳои як сола панҷ. Ин тӯҳфаи Аҳиезер писари Аммишаддай буд.

Дар рӯзи ёздаҳум ҳокими писарони Ошер, Фагеил писари Эхран. Туҳфаи ӯ: як коса нуқраи бо вазни сад ва си, як коса нуқраи ҳафтод сиқл мувофиқи сиқли муқаддас, ҳар ду пур аз орди нозук омехташуда бо равған барои қурбонӣ. Хушбӯйдони тиллоии даҳгона, пур аз хушбӯй. Як гӯсолаи гов, як қӯчқор, як барраи як сола барои қурбонии сӯзонидашуда, ва як бузғола аз бузҳо барои гуноҳ. Ва барои қурбонии наҷот: гӯсолаҳои ду, қӯчқорҳои панҷ, бузҳои панҷ, барраҳои як сола панҷ. Ин туҳфаи Фағеил писари Эхрон.

Дар рӯзи дувоздаҳум ҳукмрони писарони Нафталӣ, Аҳире писари Айнан. Туҳфаи ӯ: як коса нуқраи бо вазни сад ва си, як коса нуқраи ҳафтод сиқл мувофиқи сиқли муқаддас, ҳарду пур аз орди нозуки бо равған омехташуда барои қурбонӣ. Хушбӯйдони тиллоии даҳ мисқолӣ, пур аз хушбӯй. Як гӯсолаи гов, як қӯчқор, як барраи як сола барои қурбонии сӯзонидашуда, ва як бузғола аз бузҳо барои гуноҳ. Ва барои қурбонии наҷот: гӯсолаҳои ду, қӯчқорҳои панҷ, бузҳои панҷ, барраҳои як сола панҷ. Ин тӯҳфаи Аҳира

писари Айнон буд.

Ин тақдиси қурбонгоҳ буд дар он рӯзе, ки онро равған заданд, аз ҷониби сарварони писарони Исроил: косаҳои нуқраи дувоздаҳ, пиёлаҳои нуқраи дувоздаҳ, хушбӯйсӯзҳои тиллоии дувоздаҳ. Сад ва сӣ сиқл як коса, ва ҳафтод сиқл як пиёла, ҳамаи нуқраи зарфҳо ду ҳазору чорсад сиқл, бо сиқли муқаддас. Дувоздаҳ хушбӯйдони тиллоӣ пур аз хушбӯй, ҳамаи тиллои хушбӯйдонҳо сад ва бист тиллоӣ. Ҳамаи он говҳое, ки барои қурбонии сӯзонидан буданд: гӯсолаҳо дувоздаҳ, қӯчҳо дувоздаҳ, барраҳои яксола дувоздаҳ, ва қурбониҳои онҳо, ва нӯшокиҳои онҳо, ва бузҳои нари дувоздаҳ барои гуноҳ. Ҳамаи гову барои қурбонии наҷот: гӯсолаҳо бисту чор, қӯчқорҳо шаст, бузҳои нар шаст солагӣ, барраҳо шаст солагӣ бенуқсон. Ин тақдиси қурбонгоҳ буд, баъд аз пур кардани дастҳои ӯ ва баъд аз масҳ кардани ӯ.

Ҳангоми даромадани Мусо ба чодири шаҳодат барои сухан гуфтан бо ӯ, вай овози Худовандро шунид, ки аз болои сарпӯши куффора, ки бар сандуқи шаҳодат байни ду карубиён қарор дорад, бо ӯ сухан мегуфт.

8

Ва Худованд ба Мӯсо гуфт ва фармуд: Ба Ҳорун бигӯ, Ва ту ба ӯ хоҳӣ гуфт: Вақте ки ту чароғҳоро мегузорӣ, ҳафт чароғ

бояд ба тарафи пеши чароғдон равшанӣ диҳанд. Ва Ҳорун чунин кард: аз як тараф рӯ ба рӯи чароғдон чароғҳои онро афрӯхт, чунон ки Худованд ба Мусо фармуда буд. Ва ин сохтори чароғдон мустаҳкам ва тиллоӣ буд, пояи он ва лилияҳои он мустаҳкам ва тамом буданд, мувофиқи шакле ки Худованд ба Мусо нишон дод, ҳамин тавр чароғдонро сохт.

Ва Худованд ба Мӯсо гуфт: Лавиҳоро аз миёни писарони Исроил гир ва онҳоро тоза кун. Ва ин тавр ту бояд тозакуниашонро барои онҳо анҷом диҳӣ: онҳоро бо оби тозакунӣ бипош, ва устура бар тамоми бадани онҳо гузаронида шавад, ва онҳо либосҳояшонро бишӯянд, ва пок хоҳанд буд.

Ва онҳо як гӯсолаи гов мегиранд ва бо он қурбонии орди нозуки бо равған омехташуда, ва ту як гӯсолаи яксолаи гов барои гуноҳ мегирӣ. Ва ту лавиҳоро пеш аз хаймаи шаҳодат хоҳӣ овард ва ҳамаи ҷамоати писарони Исроилро ҷамъ хоҳӣ кард, Ва ту лавиҳоро пеши Худованд хоҳӣ овард, ва писарони Исроил дастҳои худро бар лавиҳо хоҳанд гузошт. Ва Ҳорун левитҳоро ҳамчун пешкаш пеши Худованд аз писарони Исроил ҷудо хоҳад кард, ва онҳо хоҳанд буд, то корҳои Худовандро анҷом диҳанд. Аммо Лавиён дастҳои худро бар сарҳои гӯсолаҳо хоҳанд гузошт, ва ту якеро барои гуноҳ ва дигареро барои қурбонии сӯзонӣ ба Худованд хоҳӣ кард, то барои онҳо покизагӣ намоӣ.

Ва ту Лавиёнро пеши Худованд ва пеши Ҳорун ва пеши писарони ӯ хоҳӣ гузошт ва онҳоро ҳамчун пешкаш пеши Худованд хоҳӣ баргардонид. Ва ту левитҳоро аз миёни писарони Исроил ҷудо хоҳӣ кард, ва онҳо ба Ман хоҳанд буд. Ва баъд аз ин лавиён барои иҷрои корҳои хаймаи шаҳодат дохил хоҳанд шуд, ва ту онҳоро тоза хоҳӣ кард ва онҳоро пеши Худованд пешкаш хоҳӣ намуд. Зеро ки инҳо ҳадяи дода шуда ба ман ҳастанд аз миёни писарони Исроил, ба ҷои кушодагони ҳамаи раҳм, нахустзодагони ҳама аз писарони Исроил, онҳоро ба худ гирифтаам. Зеро ки ба ман тааллуқ дорад ҳар нахустзода дар миёни писарони Исроил, аз одамон то чорво, дар он рӯзе ки ман ҳар нахустзодаро дар замини Миср задам, онҳоро барои худам муқаддас кардам. Ва Лавиҳоро ба ҷои ҳар нахустзодаи писарони Исроил гирифтанд. Ва ман лавиҳоро ҳамчун пешкаш додашуда ба Ҳорун ва ба писарони ӯ аз миёни писарони Исроил бозгардондам, то корҳои писарони Исроилро дар чодири гувоҳӣ иҷро кунанд ва барои писарони Исроил кафора намоянд, ва дар миёни писарони Исроил касе наздик шаванда ба муқаддасот нахоҳад буд.

Ва Мусо ва Ҳорун ва тамоми ҷамоати писарони Исроил бо Лавиён ҳамон гуна рафтор карданд, ки Худованд ба Мусо дар бораи Лавиён фармуда буд, ҳамин тавр писарони Исроил бо онҳо рафтор карданд. Ва Лавиҳо худро покиза карданд ва ҷомаҳои худро шустанд, ва Ҳорун онҳоро ҳамчун ҳадя пеши Худованд пешкаш кард, ва Ҳорун барои

покиза кардани онҳо дар бораи онҳо кафора намуд. Ва баъд аз ин чизҳо лавиҳо даромаданд, то хизмати худро дар хаймаи шаҳодат пеши Ҳорун ва пеши писарони ӯ иҷро кунанд, чунон ки Худованд ба Мусо дар бораи лавиҳо фармуд, ҳамин тавр бо онҳо рафтор карданд.

Ва Худованд ба Мӯсо гуфт ва фармуд: Ин дар бораи Лавиён аст: аз панҷ ва бист солагӣ ва боло, онҳо даромада, дар чодири гувоҳӣ хизмат хоҳанд кард Ва аз панҷоҳсолагӣ аз хизматрасонӣ дур хоҳад шуд ва дигар кор намекунад. Ва бародараш дар хаймаи гувоҳӣ хизмат хоҳад кард, то нигаҳбониҳоро нигоҳ дорад, вале корҳо накунад. Ҳамин тавр бо Лавиён дар нигаҳбониҳояшон рафтор хоҳӣ кард.

9

Ва Худованд дар биёбони Сино ба Мӯсо сухан гуфт, дар соли дуюми баромадани онҳо аз замини Миср, дар моҳи аввал, ва гуфт: Ман гуфтам, ва бигузор писарони Исроил Идро дар вақташ баргузор кунанд. Дар рӯзи чордаҳуми моҳи аввал, ҳангоми шом, онро мувофиқи вақтҳо, мувофиқи қонуни ӯ ва мувофиқи тафсири ӯ иҷро хоҳӣ кард. Ва Мусо ба писарони Исроил гуфт, ки иди Пасхаро дар рӯзи чордаҳуми моҳ дар биёбони Сино баргузор кунанд. Чунон ки Худованд ба Мусо фармуд, писарони Исроил ҳамон тавр амал карданд.

Ва он мардоне омаданд, ки аз рӯҳи инсон нопок буданд ва дар он рӯз наметавонистанд Пасхаро иҷро кунанд, ва дар ҳамон рӯз пеши Мусо ва Ҳорун омаданд. Ва он мардон ба ӯ гуфтанд: Мо аз рӯҳи одам нопок ҳастем, пас оё мо набояд туҳфаро ба Худованд дар вақти муқарраршуда дар миёни писарони Исроил пешкаш кунем? Ва Мусо ба онҳо гуфт: Дар ҳамин ҷо истед, ва мен мешунавам, ки Худованд дар бораи шумо чӣ фармон медиҳад. Ва Худованд ба Мӯсо гуфт ва фармуд: Сухан кун ба писарони Исроил ва бигӯ: ҳар одаме, ки агар нопок шавад бар рӯҳи одам, ё дар роҳи дур аз шумо бошад, ё дар наслҳои шумо, ва хоҳад кард Пасхаро ба Худованд дар моҳи дуюм дар рӯзи чордаҳум, Онро ба сӯи бегоҳ хоҳанд кард ва онро бо нонҳои фатир ва сабзиҳои талх хоҳанд хӯрд. Онҳо чизе аз он то субҳ боқӣ нахоҳанд гузошт ва устухоне аз он нахоҳанд шикаст, мувофиқи қонуни Пасха онро иҷро хоҳанд кард. Ва одаме, ки агар пок аст ва дар роҳи дур нест ва дар кардани Паска нокомӣ кунад, ҷони ӯ аз қавми худ нобуд карда хоҳад шуд, зеро ки туҳфаро ба Худованд мувофиқи вақташ наовард, он одам гуноҳи худро хоҳад гирифт. Агар ғарибе ба шумо дар замини шумо наздик шавад ва Пасхаро барои Худованд мувофиқи қонуни Пасха ва мувофиқи тартиби он иҷро кунад, як қонун барои шумо ва барои ғариб ва барои аҳолии аслии замин хоҳад буд.

Ва дар рӯзе, ки хайма бунёд шуд, абр хаймаро, яъне хонаи шаҳодатро пӯшонд ва аз шом то субҳ бар хайма чизе монанди шакли оташ буд. Ҳамин тавр ҳамеша мешуд: абр

онро дар рӯзҳо мепӯшонд ва шакли оташ дар шаб. Ва вақте ки абр аз хайма баромад, баъд аз ин писарони Исроил ҳаракат карданд ва дар ҷое ки абр истод, он ҷо писарони Исроил хайма заданд. Бо фармони Худованд писарони Исроил ҷойгир мешаванд ва бо фармони Худованд ҳаракат мекунанд. Дар тамоми рӯзҳое, ки абр бар болои хайма соя меандозад, писарони Исроил ҷойгир мешаванд. Ва вақте ки абр бар болои хайма рӯзҳои бештар кашида шавад, писарони Исроил нигаҳбонии Худоро нигоҳ хоҳанд дошт ва ҳаракат нахоҳанд кард. Ва чунин мешавад, ки вақте абр рӯзҳои зиёдеро болои хайма мепӯшонад, онҳо бо фармони Худованд лашкар мезананд ва бо фармони Худованд ҳаракат мекунанд. Ва чунин хоҳад буд, ки вақте абр аз шом то субҳ бошад ва абр дар субҳ боло равад, онҳо ҳаракат хоҳанд кард, рӯз бошад ё шаб. Вақте ки абр рӯзҳои зиёди моҳро соянадоз мешуд бар он, писарони Исроил ҷой мегирифтанд ва ҳаргиз намерафтанд. Зеро ки тавассути фармони Худованд онҳо ҳаракат мекарданд, нигоҳбонии Худовандро нигоҳ доштанд тавассути фармони Худованд дар дасти Мӯсо.

10

Ва Худованд ба Мӯсо сухан гуфт ва фармуд: Барои худат ду карнойи нуқрагӣ бисоз, Онҳоро зада карда шавӣ ва онҳо ба ту барои бозхонидани ҷамоат ва бардоштани лашкаргоҳҳо хоҳанд буд. Ва ту дар онҳо шайпур мезанӣ ва тамоми

ҷамоат бар дари хаймаи шаҳодат ҷамъ хоҳанд шуд. Агар вале дар яке карнай бизананд, ҳама ҳокимон ва роҳбарони Исроил назди ту хоҳанд омад. Ва шумо ишора хоҳед навохт, ва онҳое, ки дар шарқ лашкарзанӣ карда буданд, баромада хоҳанд рафт. Ва шумо ишораи дуюмро менавозед, ва ордугоҳҳое, ки дар ҷануб ҷойгиранд, баромад хоҳанд кард, ва шумо ишораи сеюмро менавозед, ва ордугоҳҳое, ки назди баҳр ҷойгиранд, баромад хоҳанд кард, ва шумо ишораи чорумро менавозед, ва ордугоҳҳое, ки ба шимол ҷойгиранд, баромад хоҳанд кард, бо ишора онҳо дар баромадашон менавозанд. Ва вақте ки ҷамоатро ҷамъ кунед, сурно занед, вале бе нишона. Ва писарони Ҳорун, роҳибон, бо карнойҳо хоҳанд навохт ва ин барои шумо қонуни ҷовидонӣ дар насилҳои шумо хоҳад буд. Агар аммо шумо ба ҷанг дар замини худ ба муқобили душманоне, ки ба шумо муқобилат кардаанд, баромед ва бо карнойҳо садо диҳед, пеши Худованд ёд карда мешавед ва аз душманони худ наҷот дода мешавед. Ва дар рӯзҳои шодии шумо, ва дар ҷашнҳои шумо, ва дар моҳҳои нави шумо, шумо бо карнойҳо навохта, бар қурбониҳои сӯхтанӣ ва бар қурбониҳои наҷотии худ садо диҳед, ва ин барои шумо ёдоварӣ пеши Худои шумо хоҳад буд. Ман Худованд, Худои шумо ҳастам.

Ва дар соли дуюм, дар моҳи дуюм, дар бистуми моҳ, абр аз хаймаи шаҳодат баромад. Ва писарони Исроил бо озуқаҳои худ аз биёбони Сино баромаданд, ва абр дар биёбони Форон истод. Ва онҳо аввал аз рӯи фармони Худованд тавассути

Мусо ҳаракат карданд.

Ва онҳо тартиби ордугоҳи писарони Яҳудоро аввал бо қувваташон баровардаанд ва бар қувваташон Наҳшон писари Аминадоб буд. Ва бар қувваи қабилаи писарони Иссохор — Натаноил, писари Суғор. Ва бар қувваи қабилаи писарони Забулун — Элиаб, писари Хелон. Ва онҳо чодирро поён хоҳанд кашид, ва писарони Гедсон ва писарони Мерари, ки чодирро бардорандагон ҳастанд, баромада хоҳанд рафт.

Ва онҳо тартиби ордугоҳи Рӯбинро бо қувваташон бардоштанд ва бар қувваташон Элисур писари Седиур буд. Ва бар қувваи қабилаи писарони Симъон — Саламиел, писари Сурисадай. Ва бар қувваи қабилаи писарони Ғод — Элисаф, писари Рағуел. Ва писарони Каҳот, ки ашёҳои муқаддасро мебаранд, баромада, хаймаро барпо хоҳанд кард, то расанд. Ва онҳо тартиби ордугоҳи Эфраимро бо қувваи худ баровардан хоҳанд, ва бар қувваи онҳо Элишама писари Аммиҳуд.

Ва бар қувваи қабилаи писарони Манассе Гамалиел, писари Фадассур. Ва бар қувваи қабилаи писарони Бинёмин — Абидон, писари Гидъонӣ. Ва онҳо тартиби лашкаргоҳи писарони Донро баромада хоҳанд кард, охирини ҳамаи лашкаргоҳҳо бо қувваташон, ва бар қувваташон Аҳиезери писари Амисадай. Ва бар қувваи қабилаи писарони Ошер — Фағеел, писари Эхрон. Ва бар

қувваи қабилаи писарони Нафталӣ — Аҳира, писари Айнан. Инҳо лашкарҳои писарони Исроил буданд ва онҳо бо қувваташон баромаданд.

Ва Мусо ба Ҳубоб, писари Рағуил Мадёнӣ, хешовандаш гуфт: Мо ба он ҷое мераем, ки Худованд фармуд: Инро ба шумо медиҳам. Бо мо биё ва мо ба ту некӣ хоҳем кард, зеро Худованд дар бораи Исроил хубиҳо гуфтааст. Ва ӯ ба вай гуфт: Не, наравам, балки ба замини худ ва назди насли худам меравам. Ва гуфт: Моро тарк накун, зеро ки ту бо мо дар биёбон будӣ ва ту дар миёни мо пирамард хоҳӣ буд. Ва хоҳад буд, агар бо мо биравӣ, ва он чизҳои хубе, ки Худованд ба мо хубӣ хоҳад кард, ба ту низ хубӣ хоҳем кард.

Ва онҳо аз кӯҳи Худованд роҳи се рӯза баромаданд, ва сандуқи аҳди Худованд пеш аз онҳо роҳи се рӯза мерафт, то барои онҳо ҷои ором ҷустуҷӯ кунад. Ва чунин шуд, ки ҳангоми бардоштани сандуқ, Мусо гуфт: Бархез, эй Худованд, ва душманони Ту пароканда шаванд, ҳамаи нафратварони Ту гурезанд. Ва ҳангоми қарор гирифтан гуфт: Бозгард, эй Худованд, ба ҳазорҳо ва даҳҳазорҳои Исроил. Ва абр дар рӯзҳо бар онҳо соя меандохт, ҳангоме ки онҳоро аз лашкаргоҳ мебаровардand.

11

Ва мардум пеши Худованд бадгӯӣ мекарданд ва Худованд

шунид ва ба хашм омад ва дар миёни онҳо оташе аз ҷониби Худованд афрӯхта шуд ва қисме аз лашкаргоҳро сӯхт. Ва мардум ба сӯи Мӯсо фарёд карданд, ва Мӯсо ба Худованд дуо кард, ва оташ хомӯш шуд. Ва ном аз он ҷой Сӯхтор номида шуд, зеро дар байни онҳо оташ аз ҷониби Худованд афрӯхта шуд. Ва омехтагони дар миёни онҳо хоҳиши шадид доштанд, ва нишаста гиристанд ва писарони Исроил, ва гуфтанд: Кӣ моро бо гӯшт хоҳад хӯронд? Мо моҳиҳоеро ба ёд меорем, ки онҳоро дар Миср ройгон мехӯрдем, ва бодиринҷҳо, ва харбузаҳо, ва гандана, ва пиёз, ва сир. Акнун ҷони мо комилан хушк шудааст, чашмони мо ҳеҷ чизро ҷуз манно намебинанд. Манно ҳамчун тухми кашниз буд ва шакли он монанди кристал буд. Ва мардум сафар мекарданд ва ҷамъ мекарданд ва онро дар осиёб меҳ мекарданд ва дар ҳовон мемоланд ва онро дар дег мепухтанд ва аз он кулчаҳо месохтанд, ва мазаи он монанди мазаи кулчаи равғанӣ буд. Ва вақте ки шабнам шабона бар лашкаргоҳ фурӯд меомад, манна бар он фурӯд меомад.

Ва Мусо шунид гиряи онҳоро аз рӯи қабилаҳояшон, ҳар яке дар дари хонаи худ, ва Худованд бо хашми шадид ғазабнок шуд, ва ин дар назари Мусо бад буд. Ва Мусо ба Худованд гуфт: Чаро Ту хизматгорат азоб додӣ ва чаро ман дар назди Ту лутф наёфтам, ки бори ин қавмро бар ман гузоштӣ? Магар ман дар раҳим гирифтам ҳамаи ин мардумро, ё магар ман таваллуд кардам онҳоро? Чаро ба ман мегӯй: Ӯро ба оғӯши худ гир, чунон ки додаи кӯдаки ширхӯрро

мебардорад, ба он замине, ки ба падарони онҳо савганд хӯрдӣ? Аз куҷо ба ман гӯшт, то ба ҳамаи ин мардум диҳам? Зеро ки онҳо бар ман мегиряанд ва мегӯянд: Ба мо гӯшт деҳ, то бихӯрем. Ман танҳо қодир нахоҳам буд, ки ин мардумро бардорам, зеро ин бор барои ман хеле вазнин аст. Агар ту ҳамин тавр бо ман рафтор мекунӣ, маро бикуш, агар ман дар назди ту раҳм ёфтаам, то ки азобҳои худро набинам.

Ва Худованд ба Мусо гуфт: Барои ман ҳафтод нафар аз роҳбарони пири Исроилро ҷамъ кун, онҳоеро, ки худат медонӣ, ки инҳо роҳбарони пири қавм ва котибони онҳо ҳастанд, ва онҳоро ба чодири шаҳодат биёвар, ва онҳо дар он ҷо бо ту хоҳанд истод. Ва Ман фурӯд хоҳам омад ва дар онҷо бо ту сухан хоҳам гуфт, ва аз рӯҳе ки бар ту аст хоҳам гирифт ва бар онҳо хоҳам ниҳод, ва онҳо бо ту бори мардумро хоҳанд кашид, ва ту танҳо худат онро нахоҳӣ бурд. Ва ба мардум хоҳӣ гуфт: Худро барои фардо тоза кунед ва гӯшт хоҳед хӯрд, зеро шумо пеши Худованд гиристед ва гуфтед: Кӣ ба мо гӯшт хоҳад хӯронд? Зеро дар Миср барои мо хуб буд. Ва Худованд ба шумо гӯшт хоҳад дод то бихӯред, ва шумо гӯшт хоҳед хӯрд. Не як рӯз шумо хоҳед хӯрд, на ду, на панҷ рӯз, на даҳ рӯз, на бист рӯз, То як моҳ рӯзҳо шумо хоҳед хӯрд, то вақте ки аз бинӣҳои шумо берун биравад ва ба шумо бадбӯй гардад, зеро шумо ба Худованд, ки дар миёни шумо ҳаст, нофармонӣ кардед ва пеши Ӯ гиристед ва гуфтед: Чаро мо аз Миср берун омадем? Ва Мусо гуфт: Шашсад ҳазор пиёдагон мардум ҳастанд, ки

ман дар миёни онҳо ҳастам, ва Ту гуфтӣ: Ман ба онҳо гӯшт медиҳам, то бихӯранд, ва онҳо як моҳ хоҳанд хӯрд. Оё гӯсфанд ва гов барои онҳо кушта хоҳанд шуд ва ба онҳо кофӣ хоҳад буд? Ё тамоми моҳиҳои баҳр барои онҳо ҷамъ хоҳанд шуд ва ба онҳо кофӣ хоҳанд буд? Ва Худованд ба Мусо гуфт: Магар дасти Худованд кофӣ нахоҳад буд? Акнун хоҳӣ донист, ки оё суханам туро фаро хоҳад гирифт ё не.

Ва Мусо баромад ва ба мардум суханони Худовандро гуфт ва ҳафтод нафар аз калонсолони мардумро ҷамъ кард ва онҳоро гирдогирди хайма қарор дод. Ва Худованд дар абр фуромад ва бо ӯ сухан гуфт ва аз рӯҳе, ки бар ӯ буд, гирифт ва бар ҳафтод нафар калонсолон гузошт. Чун рӯҳ бар онҳо орому гирифт, онҳо пешгӯӣ карданд ва дигар давом надоданд. Ва ду мард дар ордугоҳ монда буданд, номи якеашон Елдад ва номи дуюмашон Модад, ва рӯҳ бар онҳо қарор гирифт, ва инҳо аз сабти номшудагон буданд, ва ба хайма наомаданд, ва дар ордугоҳ пешгӯӣ карданд. Ва ҷавонмард давида омад ва ба Мӯсо хабар дод ва гуфт: Элдад ва Модад дар лашкаргоҳ пешгӯӣ мекунанд. Ва Ёшуъи писари Нун, ки назди Мӯсо истода буд ва баргузида буд, ҷавоб дода гуфт: Эй хоҷаи ман Мӯсо, онҳоро боздор! Ва Мусо ба ӯ гуфт: Оё барои ман ҳасад мебарӣ? Кошки ҳамаи халқи Худованд пайғамбар мешуданд, вақте ки Худованд рӯҳи худро бар онҳо мефурӯшад! Ва Мусо ба ордугоҳ рафт, худаш ва калонсолони Исроил.

Ва рӯҳе аз назди Худованд баромад ва бутимоҳиро аз баҳр

овард ва онҳоро бар лашкаргоҳ партофт, роҳи як рӯз аз ин тараф ва роҳи як рӯз аз он тараф, гирди лашкаргоҳ, тақрибан ду зироъ аз замин. Ва мардум бархоста, тамоми рӯз ва тамоми шаб ва тамоми рӯзи фардоро бедона ҷамъ карданд. Касе ки камтарин ҷамъ кард, даҳ кӯр ҷамъ кард ва онҳоро барои худашон гирди лашкаргоҳ хунук карданд. Гӯшт ҳанӯз дар дандонҳои онҳо буд, пеш аз он ки нопадид шавад, ва Худованд ба мардум ғазаб кард ва Худованд мардумро бо зарбаи хеле бузург зад. Ва ном аз он ҷой Гӯрҳои хоҳиш хонда шуд, зеро дар он ҷо мардумони хоҳишгарро дафн карданд. Аз Ёдгорҳои хоҳишҳо мардум ба Асирӯс бароварда шуданд, ва мардум дар Асирӯс буданд.

12

Ва Марям ва Ҳорун бар зидди Мусо сухан гуфтанд, аз сабаби зани ҳабашӣ, ки Мусо гирифта буд, зеро ки ӯ зани ҳабашӣ гирифта буд. Ва онҳо гуфтанд: Магар Худованд танҳо бо Мӯсо сухан гуфтааст? Магар бо мо низ сухан нагуфтааст? Ва Худованд шунид. Ва одами Мӯсо аз ҳама одамоне, ки рӯи замин буданд, бисёр фурӯтантар буд. Ва Худованд фавран ба Мусо ва Ҳорун ва Марям гуфт: Шумо ҳар се ба хаймаи гуворӣ баромадед. Ва ҳар се ба чодири шаҳодат баромаданд ва Худованд дар сутуни абр фуромад ва бар дари чодири шаҳодат истод ва Ҳорун ва Марям хонда шуданд ва ҳар ду баромаданд. Ва ба онҳо гуфт: Суханҳои маро бишнавед, агар пайғамбари шумо аз

ҷониби Худованд бошад, дар рӯё ба ӯ шинохта хоҳам шуд ва дар хоб бо ӯ гап хоҳам зад. Хизматгори ман Мӯсо чунин нест, ӯ дар тамоми хонаи ман содиқ аст. Даҳон ба даҳон бо ӯ сухан мегӯям, дар шакл, ва на тавассути мӯъҷизаҳо, ва шавкати Худовандро дид, ва чаро натарсидед, ки бар зидди хизматгори ман Мӯсо сухан гӯед? Ва ғазаби хашми Худованд бар онҳо буд ва Ӯ рафт. Ва абр аз чодир дур шуд ва ин ки Марям писмонӣ буд мисли барф, ва Ҳорун ба Марям нигарист ва ин ки писмонӣ буд. Ва Ҳорун ба Мусо гуфт: Илтимос мекунам, хоҷа, гуноҳро бар мо нагузор, зеро мо ношиносона амал кардем дар он чизе, ки гуноҳ кардем. Не шавад монанди баробар ба марг, монанди сақти ҳамл, ки аз раҳми модар баромада, ва нисфи гӯшти ӯро мехӯрад. Ва Мусо ба сӯи Худованд фарёд кард ва гуфт: Эй Худо, аз Ту илтимос мекунам, ӯро шифо деҳ. Ва Худованд ба Мӯсо гуфт: Агар падари ӯ ба рӯяш туф мекард, оё ӯ ҳафт рӯз шарманда намешуд? Бигзор ӯ ҳафт рӯз аз лашкаргоҳ берун нигоҳ дошта шавад, ва баъд аз он дохил хоҳад шуд.

Ва Марям ҳафт рӯз аз ордугоҳ берун ҷудо карда шуд, ва мардум ҳаракат накарданд, то Марям пок гардид.

Ва баъд аз ин воқеаҳо, қавм аз Асирӯс кӯч карданд ва дар биёбони Форон ҷойгир шуданд.

13

Ва Худованд ба Мӯсо гуфт ва фармуд: Барои худат мардонро бифирист, Ва бигузор онҳо тафтиш кунанд замини канъониҳоро, ки ман ба писарони Исроил барои тасарруф медиҳам. Аз ҳар қабила, мувофиқи қавмҳои падарии онҳо, ту онҳоро хоҳӣ фиристод — ҳар кадоме сардоре аз онҳо.

Ва Мӯсо онҳоро аз биёбони Фарон бо фармони Худованд фиристод, ҳамаи инҳо мардони пешвои писарони Исроил буданд. Ва ин номҳои онҳо аз қабилаи Рӯбин: Самуил, писари Заккур. Аз қабилаи Шимъон, Сафат писари Сури. Аз қабилаи Яҳудо, Колиб писари Ефунна. Аз қабилаи Иссахар, Игал писари Юсуф. Аз қабилаи Эфроим — Ҳушеъ, писари Нун. Аз қабилаи Бинёмин, Фалтӣ писари Рафӯ. Аз қабилаи Забулун, Гудиел писари Суди. Аз қабилаи Юсуф, аз писарони Манассе, Гаддӣ писари Сусӣ. Аз қабилаи Дон, Амиел писари Гамали. Аз қабилаи Ошир, Сатур писари Микоил. Аз қабилаи Нафталӣ, Набӣ писари Сабӣ. Аз қабилаи Гад, Гудиел писари Макхӣ. Инҳо номҳои мардоне буданд, ки Мӯсо онҳоро барои ҷосусӣ кардани замин фиристод, ва Мӯсо ба Ҳушеъ писари Нун номи Ёшуъ гузошт.

Ва Мӯсо онҳоро фиристод, то замини Канъонро ҷосусӣ кунанд ва ба онҳо гуфт: Аз ин биёбон боло равед ва ба кӯҳ баромадед. Ва шумо хоҳед дид, ки замин чӣ гуна аст ва мардуме, ки дар он нишастаанд, оё қавӣ ҳастанд ё заиф, оё кам ҳастанд ё зиёд. Ва чӣ гуна замине, ки инҳо дар он нишастаанд, ё хуб аст ё бад, ва кадом шаҳрҳое, ки инҳо дар онҳо зиндагӣ мекунанд, оё дар ҳисорҳои мустаҳкам ё дар

ҷойҳои ғайримустаҳкам. Ва замин чӣ гуна аст, ё ғанӣ ё хира, оё дар он дарахтон ҳастанд ё не, ва бо собиткорӣ аз меваҳои замин хоҳед гирифт. Ва он рӯзҳо, рӯзҳои баҳор, пешравони ангур буданд.

Ва онҳо боло рафта, заминро аз биёбони Син то Рҳоб, ҳангоми даромадан ба Ҳамат, тафтиш карданд. Ва онҳо тавассути биёбон баромаданд ва то Ҳеброн рафтанд, ва дар он ҷо Аҳиман ва Шешай ва Талмай, насли Анок буданд, ва Ҳеброн ҳафт сол пеш аз Таниси Миср сохта шуда буд. Ва онҳо ба даррае ангур омаданд ва онро тафтиш карданд, ва аз он ҷо шохае бо як хӯшаи ангур буриданд ва онро дар чӯбҳо бардоштанд, ва низ аз анорҳо ва аз анҷирҳо. Ва онҳо он ҷойро Дараи Хӯшаи Ангур ном гузоштанд, аз сабаби хӯшаи ангуре, ки писарони Исроил аз он ҷо бурида буданд. Ва онҳо аз он ҷо баргаштанд, пас аз он ки заминро чил рӯз омӯхтанд.

Ва онҳо рафта, ба назди Мӯсо ва Ҳорун ва ба назди тамоми ҷамоати писарони Исроил омаданд, ба биёбони Форон дар Қодеш, ва ба онҳо ва ба тамоми ҷамоат ҷавоб доданд ва меваи замин нишон доданд. Ва онҳо ба ӯ баён карданд ва гуфтанд: Мо ба он замине омадем, ки шумо моро фиристодед, замине, ки шир ва асал ҷорӣ аст, ва ин меваяш аст. Аммо миллате ки дар он ҷо зиндагӣ мекунад ҷасур аст, ва шаҳрҳои мустаҳкам бо деворҳо бисёр бузург ҳастанд, ва мо насли Анокро дар он ҷо дидем. Ва Амалек дар замини ҷанубӣ сукунат мекунад, ва Ҳиттиҳо, ва Ҳивиҳо, ва Ябусиҳо,

ва Амуриҳо дар кӯҳистон сукунат мекунанд, ва Канъониҳо дар канори баҳр ва дар канори дарёи Урдун сукунат мекунанд. Ва Холиб мардумро дар назди Мӯсо хомӯш кард ва ба ӯ гуфт: Не, балки мо боло рафта, боло хоҳем рафт ва онро ба мерос хоҳем гирифт, зеро мо тавон хоҳем дошт, ки ба онҳо муқобилат кунем. Ва одамоне, ки бо ӯ ҳамроҳ бола рафта буданд, гуфтанд: Мо бола намераваем, чунки мо қодир нестем ба сӯи он миллат бола равем, зеро онҳо аз мо қавитаранд. Ва онҳо ҳайратро аз замине, ки онро чосусӣ карда буданд, ба писарони Исроил баровардаанд ва гуфтанд: Замине, ки мо барои чосусӣ кардан аз он гузаштем, замини фурӯбарандаи сокинони худ аст, ва ҳамаи мардуме, ки мо дар он дидем, мардони бузургандоза ҳастанд. Ва мо дар он ҷо ғолибонро дидем ва дар пеши онҳо мисли малахҳо будем, аммо ҳамчунин мо дар пеши онҳо будем.

14

Ва тамоми ҷамоат овоз баланд кард ва мардум тамоми он шабро гиря карданд. Ва ҳамаи писарони Исроил бар Мусо ва Ҳорун ғурғур мекарданд, ва тамоми ҷамоат ба онҳо гуфтанд, Кошки мо дар замини Миср мурда будем, ё дар ин биёбон мурда будем! Барои чӣ Худованд моро ба ин замин меорад, то дар ҷанг ҳалок шавем? Занҳо ва фарзандони мо ба ғорат хоҳанд рафт. Акнун беҳтар аст, ки ба Миср баргардем. Ва онҳо ба якдигар гуфтанд: Биёед пешво таъин

кунем ва ба Миср баргардем. Ва Мусо ва Ҳорун ба рӯй афтоданд пеш аз тамоми ҷамоати писарони Исроил.

Юшуъ, писари Нун ва Колиб, писари Ефунна, аз онҳое, ки заминро ҷосусӣ карда буданд, либосҳои худро доридаанд. Ва онҳо ба тамоми ҷамоати писарони Исроил гуфтанд: Замине, ки мо онро баррасӣ кардем, хеле-хеле хуб аст. Агар Худованд моро интихоб кунад, Ӯ моро ба ин замин оварда, онро ба мо медиҳад, замине, ки шир ва асал ҷорӣ аст. Аммо аз Худованд шӯришгар нашавед, шумо бошад аз мардуми замин натарсед, зеро онҳо хӯроки шумо ҳастанд, чунки вақти онҳо гузаштааст, Худованд бо мост, аз онҳо натарсед.

Ва тамоми ҷамоат гуфт, ки онҳоро бо сангҳо сангсор кунанд, ва шавкати Худованд дар абр бар хаймаи шаҳодат ба ҳамаи писарони Исроил пайдо шуд. Ва Худованд ба Мусо гуфт: То кай ин қавм Маро ба ғазаб меоранд ва то кай ба Ман бовар намекунанд бо вуҷуди ҳамаи он нишонаҳое, ки дар миёни онҳо нишон додам? Ман онҳоро бо марг хоҳам зад ва онҳоро нобуд хоҳам кард, ва туро ва хонаи падарат миллати бузург хоҳам сохт, ки аз ин бисёр бузургтар аст. Ва Мусо ба Худованд гуфт, ва Миср шунавад, ки Ту бо қувваи Худ ин қавмро аз онҳо бароварда кардӣ. Аммо ҳамаи сокинони ин замин шунидаанд, ки Ту, эй Худованд, дар миёни ин қавм ҳастӣ, ки Ту, эй Худованд, рӯ ба рӯ дида мешавӣ, ва абри Ту бар болои онҳо истодааст, ва Ту дар рӯз дар сутуни абр пеш аз онҳо меравӣ, ва дар шаб дар сутуни оташ. Ва ту нобуд хоҳӣ кард мардуми инро мисли як одам,

ва миллатҳое, ки номи туро шунидаанд, хоҳанд гуфт: Аз сабаби он ки Худованд натавонист ин қавмро ба замине, ки ба онҳо савганд хӯрда буд, оварад, онҳоро дар биёбон ҳалок кард. Ва акнун қувваи Ту баланд шавад, эй Худованд, ҳамон тавре ки Ту гуфтӣ ва фармудӣ: Худованд сабркунанда ва фаровон дар марҳамат ва ҳақиқӣ аст, бардоштакунандаи беқонуниҳо ва ноҳақиҳо ва гуноҳҳо, ва бо покизагӣ гуноҳкорро пок нахоҳад кард, бозгардонандаи гуноҳҳои падарон ба болои фарзандон то насли сеюм ва чорум. Гуноҳи ин мардумро мувофиқи раҳми бузурги худат бубахш, ҳамчунон ки ба онҳо аз Миср то ҳоло меҳрубон будӣ.

Ва Худованд ба Мӯсо гуфт: Ман ба онҳо мувофиқи сухани ту меҳрубон ҳастам. Аммо зинда ҳастам ман ва зинда аст номи ман, ва шукӯҳи Худованд ҳамаи заминро пур хоҳад кард. Зеро ки ҳамаи мардоне, ки шукӯҳи маро диданд ва нишонаҳое, ки дар Миср ва дар биёбон кардам, маро ин даҳумин бор озмуданд ва ба овози ман гӯш накарданд, Ҳақиқатан, онҳо замине, ки ман ба падарони онҳо савганд хӯрдам, нахоҳанд дид, балки фарзандони онҳо, ки бо ман дар инҷо ҳастанд, ҳар чӣ қадар некӣ ва бадиро намедонанд, ҳар ҷавони нотаҷриба, ба инҳо ман замин хоҳам дод, вале ҳамаи онҳое, ки маро ба ғазаб овардаанд, онро нахоҳанд дид. Вале хизматгори ман Холиб, ки рӯҳи дигар дар ӯ буд, ва ба ман пайравӣ кард, ӯро ба замине, ки ба он даромад, оварам, ва тухми ӯ онро мерос хоҳад бурд. Он Амалек ва он Канъонӣ дар он водӣ зиндагӣ мекунанд,

фардо баргардед ва шумо ба сӯи биёбон равед, роҳи баҳри сурх.

Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун гуфт ва фармуд: То кай вақт ҷамоати бади ин? Ғурришеро, ки онҳо худашон пеши ман ғурранд, ғурриши писарони Исроилро, ки дар бораи шумо ғурриданд, шунидаам. Ба онҳо гуфтам: Зинда ҳастам Ман, мегӯяд Худованд, ҳақиқатан ҳамон тавре, ки шумо ба гӯшҳои Ман гуфтаед, ҳамин тавр бо шумо хоҳам кард. Дар ин биёбон хоҳанд афтид ҷасадҳои шумо, ва ҳамаи шумурдашудагони шумо, ва ҳисобшудагони шумо аз бист сола ва боло, ҳар чӣ қадар бар ман ғурранданд, Агар шумо ворид хоҳед шуд ба он замине, ки бар он ман дасти худро кашидам, то шуморо дар он ҷойгир кунам, балки танҳо Колиб писари Ефунна ва Ешуъи писари Нун. Ва он кӯдаконе, ки шумо гуфтед дар ғорат хоҳанд буд, онҳоро ман ба он замин оварда медиҳам ва онҳо он заминро мерос хоҳанд бурд, ки шумо аз он рӯй гардондед. Ва аъзоҳои шумо дар ин биёбон хоҳанд афтид. Аммо писарони шумо чил сол дар биёбон сарсон хоҳанд буд ва фоҳишагии шуморо хоҳанд бардошт, то вақте ки аъзоҳои шумо дар биёбон талаф шаванд. Мутобиқи шумораи рӯзҳое, ки шумо заминро тафтиш кардед, чил рӯз, ба ҳисоби як рӯз барои як сол, шумо чил сол гуноҳҳои худро хоҳед кашид ва ғазаби хашми маро хоҳед донист. Ман Худованд гуфтам, ҳақиқатан ҳамин тавр бо ин ҷамоати бад, ки бар зидди ман ҷамъ шудаанд, рафтор хоҳам кард: дар ҳамин биёбон онҳо нобуд хоҳанд шуд ва дар ҳамонҷо хоҳанд мурд.

Ва одамоне, ки Мӯсо онҳоро барои тафтиши замин фиристода буд, омада, дар бораи он ба ҷамоат ғурранд ва суханҳои бад дар бораи замин овардан. Ва одамоне, ки дар бораи замин бад гуфта буданд, дар вабо пеш аз Худованд мурданд. Ва Ёшуъа писари Нун ва Колиб писари Ефунна аз он одамоне, ки барои тачассуси замин рафта буданд, зинда монданд. Ва Мусо ин суханҳоро ба ҳамаи писарони Исроил гуфт ва мардум хеле мотам гирифтанд.

Ва онҳо бомдод барпо шуда, дар субҳ ба қуллаи кӯҳ баромаданд ва гуфтанд: Ине, мо мебароем ба он ҷое, ки Худованд гуфт, зеро мо гуноҳ кардем. Ва Мусо гуфт: Чаро шумо сухани Худовандро вайрон мекунед? Ин барои шумо камёб нахоҳад буд. Бармашавед не, зеро Худованд бо шумо нест ва шумо дар пеши душманонатон хоҳед афтод. Зеро ки Амалик ва Канъонӣ дар он ҷо пеши шумо ҳастанд, ва шумо бо шамшер хоҳед афтод, барои он ки шумо аз Худованд рӯй гардонда, нофармонӣ кардед, ва Худованд бо шумо нахоҳад буд. Ва онҳо маҷбур карда, ба қуллаи кӯҳ боло рафтанд, аммо сандуқи аҳди Худованд ва Мӯсо аз лашкаргоҳ ҳаракат накарданд. Ва Амалиқ ва канъониҳое, ки дар он кӯҳ сокин буданд, поён омаданд ва онҳоро баргардонданд ва онҳоро то Ҳурмо кушта шикаст доданд ва ба лашкаргоҳ баргаштанд.

15

Ва Худованд ба Мӯсо гуфт ва фармуд: Ба писарони Исроил суханрон, Ва ту ба онҳо хоҳӣ гуфт: Вақте ки шумо ба замини сукунати худ дохил шавед, ки Ман онро ба шумо медиҳам, Ва ту қурбониҳои сӯхтаро ба Худованд хоҳӣ кард, қурбонии пурра ё қурбонӣ, барои бузург кардани назр, ё мувофиқи ихтиёрӣ, ё дар ҷашнҳои шумо барои кардани бӯи хушбӯӣ ба Худованд, агар ҳақиқатан аз гов ё аз гӯсфандон. Ва он ки ҳадя мепешкашад, ҳадяи худро ба Худованд хоҳад овард: қурбонии орди нозук, даҳуми эфа, омехташуда бо равған, чоруми ин. Ва шароб барои нӯшонидан чоруми ҳин шумо хоҳед кард дар қурбонии сӯзонидани пурра, ё дар қурбонӣ, барои барраи якум шумо хоҳед кард ҳамин қадар, пешкаш бо бӯи хушбӯӣ ба Худованд. Ва барои қӯчқор, вақте шумо ӯро ба қурбонии сӯхта ё ба қурбонӣ мекунед, шумо қурбонии орди нозук ду даҳякро, ки дар равған омехта шудааст, се якуми ҳинро хоҳед кард, Ва шароб барои қурбонии нӯшокӣ, яке аз се ҳиссаи ҳин, шумо ба Худованд пешкаш хоҳед кард, то бӯи хушбӯй бошад.

Агар шумо аз гов қурбонии сӯзонидашуда ё қурбонӣ ored барои бузург кардани назр, ё қурбонии наҷот ба Худованд, Ва ӯ бар гӯсола қурбонии орди нозук се даҳумро, ки бо ними равғани зайтун омехта шудааст, хоҳад овард. Ва шаробро барои қурбонии нӯшокӣ нисфи ҳин, пешкаш бо бӯи хушбӯӣ ба Худованд.

Ҳамин тавр ту хоҳӣ кард бо гӯсолаи як, ё бо қӯчқори як, ё бо

барраи як аз гӯсфандон ё аз бузҳо. Мутобиқи шумораи онҳое ки шумо мекунед, ҳамин тавр бояд барои ҳар яке амал кунед, мутобиқи шумораи онҳо.

Ҳар як аз мардуми ватанӣ ҳамин тавр чунин қурбониҳоро барои бӯи хушбӯй ба Худованд пешкаш хоҳад кард. Агар бегонае дар байни шумо дар замини шумо илова шавад ё касе, ки дар байни шумо дар наслҳои шумо бошад, ва қурбониеро бо бӯи хушбӯй ба Худованд тақдим кунад, ҳамон тавре ки шумо мекунед, ҳамчунин ҷамоат ба Худованд тақдим хоҳад кард.

Қонуне ягона барои шумо ва барои мусофироне, ки дар миёни шумо зиндагӣ мекунанд, хоҳад буд, қонуне ҷовидонӣ барои насилҳои шумо: чунон ки шумо ҳастед, ҳамчунин мусофир пеши Худованд хоҳад буд. Қонуне ягона хоҳад буд ва ҳуқуқе ягона хоҳад буд барои шумо ва барои бегонае, ки дар миёни шумо истиқомат мекунад.

Ва Худованд ба Мӯсо гуфт ва фармуд: Ба писарони Исроил гап зан ва ба онҳо бигӯ: Вақте ки шумо ба он замине дароед, ки Ман шуморо ба он ҷо меоварам, Ва чунин хоҳад буд, вақте ки шумо аз нонҳои замин мехӯред, садақаи махсус ба Худованд ҷудо хоҳед кард, яъне нахустини хамири худро. Нонро ҷудо мекунед ҳамчун пешкаш, чунон ки пешкаш аз хирман, ҳамин тавр ҷудо мекунед онро. Аввалин меваҳои хамири худро ба Худованд ҳамчун пешкаш барои насилҳои худ хоҳед дод.

Вақте ки шумо гуноҳ кунед ва ҳамаи ин фармонҳоеро, ки Худованд ба Мусо гуфт, иҷро накунед, Чунон ки Худованд ба шумо тавассути Мусо фармуд, аз он рӯзе ки Худованд ба шумо фармуд ва фаровтар барои наслҳои шумо, Ва хоҳад буд, агар аз чашмони ҷамоат ногаҳонӣ шавад, ва тамоми ҷамоат гӯсолаи якро аз гов беайб ба қурбонии сӯзонӣ ба бӯи хушбӯй ба Худованд хоҳад кард, ва қурбонии инро ва нӯшокии ӯро мувофиқи тартиб, ва бузғолаи якро аз бузҳо дар бораи гуноҳ. Ва кохин барои ҳамаи ҷамоати писарони Исроил кафорат хоҳад кард ва онҳо омурзида хоҳанд шуд, зеро ин ғайриихтиёрӣ буд ва онҳо тӯҳфаи худро ҳамчун қурбонӣ ба Худованд барои гуноҳи худ пеши Худованд оварданд, барои ғайриихтиёриҳои худ. Ва ин ба ҳама ҷамоати писарони Исроил ва ба ғарибае, ки дар миёни шумо зиндагӣ мекунад, омурзида хоҳад шуд, зеро ки ин барои ҳама мардум ғайриихтиёрӣ буд.

Агар як рӯҳ бехост гуноҳ кунад, ӯ барои гуноҳ бузи яксоларо меорад. Ва кохин барои ҷоне, ки бехабарона гуноҳ кардааст ва пеши Худованд бехабарона гуноҳ намудааст, кафорат хоҳад кард, то барои ӯ кафорат намояд. Барои маҳаллӣ дар миёни писарони Исроил ва барои бегонае, ки дар миёни онҳо истиқомат мекунад, як қонун барои онҳо хоҳад буд, ки агар касе бехтиёрона амале анҷом диҳад.

Ва рӯҳе, ки бо дасти ғурур амал мекунад, аз бумиён бошад ё аз мусофирон, ин Худоро ба ғазаб меорад, он рӯҳ аз мардуми худ нобуд хоҳад шуд, Зеро ки калимаи

Худовандро тахқир кард ва фармонҳои Ӯро бутул шикаст, пурра нобуд хоҳад шуд ҷони он, гуноҳи ӯ дар ӯ аст.

Ва писарони Исроил дар биёбон буданд ва марде ёфтанд, ки дар рӯзи шанбаҳо чӯб ҷамъ мекард. Ва онҳое, ки ӯро ёфта буданд, ки дар рӯзи шанбе чӯб ҷамъ мекард, ӯро назди Мӯсо ва Ҳорун ва назди тамоми ҷамоати писарони Исроил оварданд. Ва онҳо ӯро ба зиндон гузоштанд, зеро онҳо қарор надоданд, ки бо ӯ чӣ кор кунанд. Ва Худованд ба Мӯсо гуфт ва фармуд: Он мард бояд ба марг расонида шавад, тамоми ҷамоат ӯро бо сангҳо сангсор кунанд. Ва ҳамаи ҷамоат ӯро аз лашаргоҳ берун баровардаанд ва ҳамаи ҷамоат ӯро берун аз лашаргоҳ бо сангҳо сангсор кардаанд, чунон ки Худованд ба Мусо фармон додааст.

Ва Худованд ба Мусо гуфт ва фармуд, Сухан кун ба писарони Исроил ва ба онҳо бигӯ, ва бигузор онҳо барои худашон решаҳо бар канораҳои либосҳояшон барои насилҳояшон созанд, ва шумо бар решаҳои канораҳо нахи кабуд хоҳед гузошт. Ва ин ба шумо дар ресмонҳо хоҳад буд, ва шумо онҳоро хоҳед дид, ва ҳамаи фармонҳои Худовандро ба ёд хоҳед овард, ва онҳоро иҷро хоҳед кард, ва ба ақиби андешаҳои худ ва чашмонатон, ки бо онҳо зино мекунед, гардонида нахоҳед шуд, то ки фармонҳои маро ба ёд ored ва ҳамаи онҳоро иҷро кунед Ва шумо ба Худои худ муқаддас хоҳед буд. Ман Худованди Худои шумо ҳастам, ки шуморо аз замини Миср берун овардам, то Худои шумо бошам, Ман Худованди Худои шумо.

16

Ва Қореҳ писари Исоор, писари Қоҳот, писари Леви, ва Дотон ва Абирон писарони Элиоб, ва Он писари Фалет, писари Рубен сухан гуфтанд. Ва онҳо пеши Мусо бархостанд, ва мардони аз писарони Исроил панҷоҳ ва дувисту нафар, сарварони ҷамоат, даъватшудагони шӯро ва мардони номдор. Онҳо ба зидди Мусо ва Ҳорун гирд омаданд ва гуфтанд: Бас аст ба шумо, зеро тамоми ҷамоат, ҳамаи онҳо муқаддасанд ва дар байни онҳо Худованд аст. Пас чаро шумо худро бардошта истодаед бар зидди ҷамоати Худованд? Ва Мусо шунида, ба рӯй афтод. Ва ӯ ба Қоре ва ба тамоми ҷамоати ӯ сухан гуфт ва гуфт: Худо онҳоеро, ки аз они Ӯянд ва муқаддасонро дидор кард ва шинохт, ва онҳоро ба Худ наздик овард, ва онҳоеро, ки барои Худ интихоб кард, ба Худ наздик овард. Инро кунед, оташдонҳоро барои худатон гиред, эй Қӯраҳ ва тамоми ҷамоати ӯ, Ва бар онҳо оташ гузоред ва бар онҳо бухур пеш аз Худованд фардо гузоред, ва он мард хоҳад буд, ки Худованд интихоб кардааст, ин муқаддас аст. Бас бошад ба шумо, эй писарони Лавӣ! Ва Мусо ба Қореҳ гуфт: Эй писарони Леви, ба ман гӯш кунед. Оё ин барои шумо хурд аст, ки Худои Исроил шуморо аз ҷамоати Исроил ҷудо кард ва шуморо ба худаш наздик овард, то хизматҳои хаймаи Худовандро иҷро кунед ва пеши хайма истода, ба онҳо хизмат намоед? Ва ӯ туро ва ҳамаи бародаронат, писарони Левиро бо ту наздик овард, ва шумо боз кохинӣ карданро

низ меҷӯед? Ҳамин тавр ту ва тамоми ҷамоати ту, ки ба сӯи Худо ҷамъ шудаанд, ва Ҳорун кист, ки шумо бар зидди ӯ ғурғур мекунед?

Ва Мусо фиристод, то Дотон ва Абиронро, писарони Элиобро, бихонад, ва онҳо гуфтанд: Мо намеравем. Оё ин хурд аст, ки ту моро ба замине, ки шир ва асал равон аст, овардӣ, то моро дар биёбон кушӣ ва бар мо ҳукмронӣ кунӣ? Ҳукмрон агар ҳастӣ, ва ту моро ба замине, ки шир ва асал ҷорӣ аст, овардӣ ва ба мо мероси майдон ва токзорҳо додӣ? Чашмҳои он одамонро бояд баровардӣ? Мо боло намераваем. Ва Мусо хеле ғамгин шуд ва ба Худованд гуфт: Ба қурбонии онҳо диққат накун, на хоҳиши ҳеҷ чизи онҳоро гирифтаам ва на ба ҳеҷ касе аз онҳо зулм кардаам. Ва Мусо ба Қореҳ гуфт: Ҷамоати худро муқаддас кун ва шумо омода бошед пеши Худованд — ту ва Ҳорун ва онҳо — фардо. Ва ҳар яке манқали худро гиред ва бар онҳо бухур гузоред ва ҳар яке манқали худро пеши Худованд оваред, панҷоҳ ва дувисту манқал, ва ту ва Ҳорун ҳар яке манқали худро.

Ва ҳар кас оташдонаи худро гирифт, ва онҳо бар рӯи онҳо оташ гузоштанд, ва бар рӯи онҳо бухур партофтанд, ва Мусо ва Ҳорун назди дарҳои хаймаи шаҳодат истоданд. Ва Қореҳ тамоми ҷамоати худро бар зидди онҳо назди дари хаймаи шаҳодат ҷамъ кард, ва шукӯҳи Худованд ба тамоми ҷамоат зоҳир шуд. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан гуфт ва фармуд: Худро аз миёни ин ҷамоат ҷудо кунед ва Ман

онҳоро якбора нобуд хоҳам кард. Ва онҳо бар рӯи худ афтоданд ва гуфтанд: Эй Худо, Худои рӯҳҳо ва тамоми гӯшт, оё агар як одам гуноҳ кард, ғазаби Худованд бар тамоми ҷамоат меояд? Ва Худованд ба Мӯсо гуфт ва фармуд: Ба ҷамоат гап зан ва бигӯ: аз гирду атрофи ҷамоати Қораҳ канора гиред.

Ва Мусо барҳост ва ба сӯи Дотон ва Абирон рафт, ва ҳамаи калонсолони Исроил бо ӯ ҳамроҳ шуданд. Ва ӯ ба ҷамоат сухан гуфт ва гуфт: Худро аз чодирҳои ин одамони сахтдил ҷудо кунед ва ба ҳеҷ чизе, ки ба онҳо тааллуқ дорад, даст назанед, то ки дар ҳамаи гуноҳони онҳо бо онҳо ҳалок нашавед. Ва онҳо аз хаймаи Қӯраҳ, ки дар атроф буд, дур шуданд, ва Дотон ва Абирон берун омаданд ва назди дарҳои хаймаҳои худ истоданд, ва занҳои онҳо ва фарзандони онҳо ва бори онҳо.

Ва Мусо гуфт: Дар ин шумо хоҳед донист, ки Худованд маро фиристодааст, то ҳамаи ин корҳоро анҷом диҳам, на аз худам. Агар инҳо мувофиқи марги ҳамаи одамон мурданд, ва агар тафтиши онҳо мувофиқи тафтиши ҳамаи одамон бошад, пас Худованд маро нафиристодааст. Аммо ё дар биноӣ Худованд нишон медиҳад, ва замин даҳони худро кушода, онҳоро фурӯ мебарад, ва хонаҳои онҳоро, ва хаймаҳои онҳоро, ва ҳама чӣ ки ба онҳост, ва онҳо зинда ба дӯзах фурӯ мераванд, ва шумо медонед, ки ин одамон Худовандро ба ғазаб овардаанд.

Чун ӯ тамоми ин суханҳоро гуфтан қатъ кард, замин дар зери онҳо шикофт. Ва замин кушода шуд ва онҳоро фурӯ бурд, ва хонаҳои онҳоро, ва ҳамаи одамонеро, ки бо Қореҳ буданд, ва чорвои онҳоро. Ва онҳо фуромаданд, ва ҳар чӣ ки мол онҳо буд зинда ба дӯзах, ва замин онҳоро пӯшонд, ва онҳо аз миёни ҷамоат ҳалок шуданд. Ва тамоми Исроил, ки гирди атрофи онҳо буданд, аз садои онҳо гурехтанд, зеро мегуфтанд: Мабодо замин моро фурӯ бурад. Ва оташ аз Худованд баромад ва панҷоҳ ва дувисту мардҳоеро, ки хушбӯй пешкаш мекарданд, фурӯ бурд.

17

Ва Худованд ба Мусо гуфт, Ва ба Элеазар, писари Ҳорун коҳин: Оташдонҳои биринҷиро аз миёни сӯхтагон бардоред ва оташи бегонаи инро дар он ҷо пошед, зеро ки онҳо оташдонҳои ин гунаҳкоронро бо ҷонҳои худ муқаддас карданд. Ва онҳоро варақаҳои кӯфташуда карда, пӯшонидани қурбонгоҳ созед, зеро онҳо пеши Худованд пешкаш карда шуда, муқаддас гардиданд ва барои писарони Исроил нишона шуданд. Ва Элъазар, писари Ҳорун коҳин, он оташдонҳои биринҷиро гирифт, ки сӯхтагон овардаанд, ва онҳоро ҳамчун пӯшиш ба қурбонгоҳ илова карданд. Ёдгорӣ барои писарони Исроил, то ки ҳеҷ як бегона, ки аз тухми Ҳорун нест, наздик наёяд, то бухур пеши Худованд гузорад, ва чунон нашавад, ки Қореҳ ва ҷамъомади ӯ шуданд, чунон ки Худованд тавассути Мусо ба

ӯ гуфт.

Ва писарони Исроил рӯзи дигар бар Мӯсо ва Ҳорун ғурилдиданд ва гуфтанд: Шумо мардуми Худовандро куштед. Ва чунин шуд, ки вақте ҷамоат бар зидди Мӯсо ва Ҳорун ҷамъ мешуданд ва онҳо ба тарафи хаймаи шаҳодат ҳуҷум карданд, абр онро пӯшонд ва ҷалоли Худованд пайдо шуд. Ва Мусо ва Ҳорун ба пеши чодири шаҳодат дохил шуданд. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан гуфт ва фармуд: Аз миёнаи ин ҷамоат равед, ва Ман онҳоро якбора нобуд хоҳам кард, ва онҳо ба рӯй афтоданд. Ва Мусо ба Ҳорун гуфт: Хушбӯдонро гир ва аз қурбонгоҳ оташ бар он гузор ва хушбӯй бар он афкан ва зуд ба лашкаргоҳ бибар ва барои онҳо кафора кун, зеро ғазаб аз рӯи Худованд баромадааст ва нобуд кардани қавмро оғоз кардааст. Ва Ҳорун гирифт, чунон ки Мусо ба ӯ гуфта буд, ва ба ҷамоат давид, ва аллакай вайронкунӣ дар миёни қавм оғоз шуда буд, ва бухур андохт ва барои қавм кафорат кард. Ва ӯ дар миёни мурдагон ва зиндагон истод, ва вабо қатъ шуд. Ва мурдагон дар ин балои вайронкунанда чордаҳ ҳазору ҳафтсад нафар шуданд, ғайр аз онҳое, ки бо сабаби Қореҳ мурда буданд. Ва Ҳорун ба сӯи Мусо наздики дари хаймаи шаҳодат баргашт ва вайронкунӣ бозистод.

Ва Худованд ба Мӯсо гуфт ва фармуд: Ба писарони Исроил сухан кун ва аз ҳамаи сарворони онҳо мувофиқи хонаҳои падарони онҳо дувоздаҳ асо бигир, ва номи ҳар яки онҳоро бар асояш нависон. Ва номи Ҳорунро бар асои Левӣ

нависед, зеро асо яке аст, аз рӯи қабилаи хонаи падарони онҳо хоҳанд дод. Ва ту онҳоро дар хаймаи гувоҳӣ, рӯ ба рӯи гувоҳӣ мегузорӣ, дар он ҷое, ки Ман бо ту он ҷо шинос мешавам. Ва чунин хоҳад буд, ки одаме, ки ман ӯро интихоб кунам, асои ӯ ҷавона хоҳад зад, ва ман ғурғурии писарони Исроилро, ки онҳо бар шумо ғурғур мекунанд, аз худам дур хоҳам кард.

Ва Мусо ба писарони Исроил сухан гуфт, ва ҳамаи ҳукмронони онҳо ба ӯ асо доданд, ба ҳар як ҳукмрон як асо мувофиқи ҳукмрон, мувофиқи хонаҳои падарони онҳо, дувоздаҳ асо, ва асои Ҳорун дар миёни асоҳои онҳо буд. Ва Мусо асоҳоро пеш аз Худованд дар хаймаи шаҳодат гузошт. Ва дар рӯзи дигар чунин шуд, ки Мусо ва Ҳорун ба хаймаи шаҳодат дохил шуданд, ва инак асои Ҳорун барои хонаи Леви ҷавона зад ва ҷавона берун овард ва гулҳо шукуфа кард ва чормағзҳо ба бор овард. Ва Мусо ҳамаи асоҳоро аз ҳузури Худованд назди ҳамаи писарони Исроил бароварда, ва онҳо диданд ва ҳар яке асои худро гирифт.

Ва Худованд ба Мусо гуфт: Асои Ҳорунро пеши шаҳодатҳо гузор, то нигоҳ дошта шавад ва нишона барои писарони нофармонон бошад, ва бигзор ғурғурии онҳо аз ман қатъ шавад, то намиранд. Ва Мусо ва Ҳорун чунон карданд, ки Худованд ба Мусо фармуда буд. Ва писарони Исроил ба Мӯсо гуфтанд ва гуфтанд: Бубин, мо фано мешавем, мо ҳалок шудем, мо нобуд мешавем. Ҳар он ки ба хаймаи Худованд даст мезанад, мемирад, то ба охир мо мемирем?

18

Ва Худованд ба Ҳорун гуфт: Ту ва писаронат ва хонаи падарат гуноҳони чизҳои муқаддасро ба зимма хоҳед гирифт, ва ту ва писаронат гуноҳони коҳинии худро ба зимма хоҳед гирифт. Ва бародарони худро, қабилаи Лавӣ, мардуми падарат, наздик овар ба худат, ва онҳо бояд ба ту пайваста шаванд ва ба ту хидмат кунанд, ва ту ва писаронат бояд пеши хаймаи гувоҳӣ бошед. Ва онҳо нигоҳбонии туро ва нигоҳбонии хаймаро нигоҳ медоранд. Магар ба зарфҳои муқаддас ва ба қурбонгоҳ наздик намешаванд, ва не инҳо ва не шумо намемиред. Ва онҳо ба ту пайваста хоҳанд шуд ва нигоҳбонии хаймаи шаҳодатро мувофиқи ҳамаи хизматҳои хайма нигоҳ хоҳанд дошт, ва бегона ба ту наздик нахоҳад шуд. Ва шумо нигоҳбонии ашёи муқаддас ва нигоҳбонии қурбонгоҳро нигоҳ хоҳед дошт, ва ғазабе дар миёни писарони Исроил нахоҳад буд. Ва Ман бародарони шуморо, Лавиёнро, аз миёни писарони Исроил гирифтаам, ҳамчун туҳфае, ки ба Худованд дода шудааст, то хизматҳои хаймаи шаҳодатро анҷом диҳанд. Ва ту ва писарони ту бо ту нигоҳ доред каҳанати худро, мувофиқи ҳама тарзи қурбонгоҳ ва дар дарун аз пардаи, ва хизмат кунед хизматҳоро, тӯҳфаи каҳанати шумо, ва бегонае, ки наздик шавад, хоҳад мурд.

Ва Худованд ба Ҳорун сухан гуфт: Инак, Ман ба шумо нигоҳдории нахустинмеваҳоро аз ҳамаи чизҳои

муқаддасшуда ба Ман аз писарони Исроил додаам. Онҳоро ба ту ҳамчун мукофот додаам ва ба писарони ту бо ту қонуни ҷовидонӣ. Ва ин ба шумо аз муқаддасшудаҳои муқаддас аз пешкашҳо бошад, аз ҳамаи туҳфаҳои онҳо ва аз ҳамаи қурбониҳои онҳо ва аз ҳамаи тақсироти онҳо ва аз ҳамаи гуноҳони онҳо, ҳар қадаре ки онҳо ба ман аз ҳамаи муқаддасҳо баргардонанд, ба ту ва ба писарони ту хоҳад буд. Дар ҷои муқаддаси муқаддасҳо онҳоро бихӯред, ҳар мард онҳоро мехӯрад, ту ва писаронат, онҳо барои ту муқаддас хоҳанд буд.

Ва ин ба шумо аввалинҳои туҳфаҳои онҳо хоҳад буд, аз ҳамаи пешкашҳои писарони Исроил. Ба ту онҳоро додаам ва ба писарони ту ва ба духтарони ту бо ту, қонуни ҷовидонӣ. Ҳар покиза дар хонаи ту онҳоро хоҳад хӯрд.

Ҳамаи нахустинмеваҳои равған ва ҳамаи нахустинмеваҳои шароб, нахустинмеваҳои ордашон, ҳар чӣ қадар ки ба Худованд диҳанд, онҳоро ба ту додаам. Тамоми нахустинҳои ҳосил, ки дар замини онҳо мебошанд ва ба Худованд меоваранд, ба ту хоҳанд буд. Ҳар касе, ки дар хонаи ту покиза аст, онҳоро хоҳад хӯрд.

Ҳар чизе, ки дар миёни писарони Исроил бахшида шудааст, ба ту тааллуқ хоҳад дошт. Ва ҳар кушояндаи раҳим аз ҳама гӯшт, чӣ қадаре ки онҳо ба Худованд мепешниҳанд, аз одам то ҳайвон, ба ту хоҳад буд, аммо бо фидя фидя дода хоҳад шуд нахустзодаҳои одамон, ва нахустзодаҳои

чорвоҳои нопокро фидя деҳ. Ва озодшавии ӯ аз моҳгӣ, арзёбӣ панҷ сиқл мувофиқи сиқли муқаддас аст, ки бист обол мебошад. Магар нахустзодаи гӯсолаҳо ва нахустзодаи гӯсфандон ва нахустзодаи бузҳо бозхарид накунӣ, онҳо муқаддасанд, ва хуни онҳоро ба қурбонгоҳ мерезӣ ва равғани онҳоро қурбонӣ мекунӣ барои бӯи хушбӯй ба Худованд.

Ва гӯшт ба ту хоҳад буд, чунон ки синаи пешкаши ҷунбонидашуда ва бозуи рост, ба ту хоҳад буд. Ҳар пешкаши чизҳои муқаддасе, ки писарони Исроил ба Худованд ҷудо мекунанд, ба ту ва ба писарони ту ва ба духтарони ту бо ту додаам. Ин қонуни ҷовидонӣ аст, аҳди намаки ҷовидонӣ пеши Худованд барои ту ва тухми ту бо ту мебошад.

Ва Худованд ба Ҳорун гуфт: Дар замини онҳо ту мерос нахоҳӣ гирифт ва қисме дар миёни онҳо нахоҳӣ дошт, зеро Ман қисми ту ва мероси ту дар миёни писарони Исроил ҳастам.

Ва ба писарони Левӣ, инак, додаам ҳар дањякро дар Исроил ба мерос ба ҷои хидматҳои онҳо, чӣ қадар онҳо худ хидмат мекунанд дар хаймаи шаҳодат. Ва писарони Исроил дигар ба чодири шаҳодат наздик нахоҳанд омад, то гуноҳи марговар нагиранд. Ва лавӣ худаш хизмати чодири шаҳодатро хоҳад кард, ва онҳо гуноҳҳои худро хоҳанд гирифт, қонуни ҷовидонӣ барои насилҳои онҳо, ва дар

миёни писарони Исроил мерос нахоҳанд бурд. Зеро ки дахякҳои писарони Исроилро, ҳар қадаре ки агар ба Худованд ҷудо кунанд, ҳамчун пешкаш ба Лавиён дар мерос додаам, аз ин рӯ ба онҳо гуфтаам: дар миёни писарони Исроил мерос намехоҳанд бурд.

Ва Худованд ба Мусо гуфт ва фармуд: Ва ба лавиҳо суханронӣ хоҳӣ кард ва ба онҳо хоҳӣ гуфт: агар аз писарони Исроил даҳякро гирифта бошед, ки онро аз онҳо дар қуръа ба шумо додаам, шумо аз он пешкашӣ ба Худованд ҷудо хоҳед кард, яъне даҳякро аз даҳяк. Ва ҳадяҳои шумо ба шумо чун ғалла аз хирман ва ҳадя аз чархушт ҳисоб карда хоҳанд шуд. Ҳамин тавр шумо онҳоро ҷудо хоҳед кард ва шумо аз ҳамаи пешкашҳои Худованд, аз ҳамаи даҳякҳои худ, чӣ қадаре ки аз писарони Исроил гиред, ва шумо аз онҳо пешкашеро ба Худованд, ба Ҳорун кохин хоҳед дод. Аз ҳамаи туҳфаҳои худ барои Худованд туҳфае ҷудо кунед, ё аз ҳамаи навбораҳо чизи муқаддасшударо аз он ҷудо намоед. Ва ту ба онҳо хоҳӣ гуфт: вақте ки шумо нахустинҳои меваҳоро аз он бигиред, ин ба Лавиҳо чун ҳосил аз хирмангоҳ ва чун ҳосил аз чархушти ангур ҳисоб карда хоҳад шуд. Ва шумо онро дар ҳар ҷое мехӯред, шумо ва хонаҳои шумо, зеро ин музди шумост дар ивази хидматҳои шумо дар хаймаи шаҳодат. Ва шумо бо ин гуноҳ нахоҳед гирифт, агар нахустинҳои меваҳоро аз он ҷудо кунед, ва муқаддасотҳои писарони Исроилро беҳурматӣ нахоҳед кард, то ки намиред.

19

Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан гуфт ва фармуд: Ин фармони қонун аст, ки Худованд фармуд ва гуфт: Ба писарони Исроил сухан кун, ва бигиранд назди ту гӯсолаи сурхи беайб, ки дар он айбе нест ва бар он юғ гузошта нашудааст. Ва ту онро ба Элъозор кошин хоҳӣ дод, ва онҳо онро аз лашкаргоҳ берун ба ҷои пок хоҳанд баровард ва онро пеши ӯ хоҳанд кушт. Ва Элъазар аз хуни он мегирад ва пеш аз чеҳраи чодири гувоҳӣ аз хуни он ҳафт маротиба мепошад. Ва онҳо онро пеш аӯ хоҳанд сӯзонд, ва пӯсти онро ва гӯшти онро ва хуни онро бо сергини он хоҳад сӯхта шуд. Ва коҳин чӯби арз ва зӯфо ва қирмиз хоҳад гирифт ва онҳоро ба миёнаи сӯхтани гӯсолаи модина хоҳанд андохт.

Ва коҳин ҷомаҳои худро хоҳад шуст ва бадани худро бо об хоҳад шуст, ва баъд аз ин ба лашкаргоҳ хоҳад даромад, ва коҳин то шом нопок хоҳад буд. Ва он ки онро месӯзонад, ҷомаҳояшро хоҳад шуст ва баданашро хоҳад шуст, ва то шом нопок хоҳад буд. Ва мард покиза хокистари гӯсолаи модинаро ҷамъ хоҳад кард ва онро берун аз ордугоҳ ба ҷои покиза хоҳад гузошт, ва он барои ҷамоати писарони Исроил барои нигоҳдорӣ хоҳад буд, оби пошидан покшавӣ аст. Ва он касе, ки хокистари говро ҷамъ мекунад, ҷомаҳои худро хоҳад шуст ва то шом нопок хоҳад буд, ва ин барои писарони Исроил ва ғарибоне, ки бо онҳо мемонанд, қонуни ҷовидонӣ хоҳад буд.

Ҳар касе, ки ба мурдаи ҳар рӯҳи инсон даст мезанад, ҳафт рӯз нопок хоҳад буд. Ин шахс дар рӯзи сеюм ва дар рӯзи ҳафтум тоза хоҳад шуд ва пок хоҳад буд, вале агар дар рӯзи сеюм ва дар рӯзи ҳафтум тоза карда нашавад, пок нахоҳад буд. Ҳар касе, ки ба мурдаи инсон даст мезанад, агар бимирад ва тоза карда нашавад, хаймаи Худовандро нопок кардааст, он шахс аз Исроил нобуд карда мешавад, зеро оби тозакунӣ бар ӯ пошида нашуд, ӯ нопок аст ва ҳанӯз нопокии ӯ дар ӯ боқӣ мондааст. Ва ин қонун аст: агар одам дар хона бмирад, ҳар касе, ки ба хона дарояд, ва ҳар чӣ дар хона бошад, ҳафт рӯз нопок хоҳад буд. Ва ҳар зарфи кушодае, ки банди дар рӯи он баста нашудааст, нопок аст. Ва ҳар кӣ дар рӯи майдон ба куштаи зор ё мурда ё устухони инсонӣ ё қабр дастрас шавад, ҳафт рӯз нопок хоҳад буд.

Ва онҳо барои нопок аз хокистари сӯхтаи тозагӣ мегиранд ва бар он об зиндаро дар зарф мерезанд. Ва ӯ зӯфоро хоҳад гирифт ва онро ба об ғӯта хоҳад кард марди пок, ва бар хона хоҳад пошид, ва бар зарфҳо, ва бар ҷонҳое, ки он ҷо бошанд, ва бар касе, ки ба устухони инсонӣ дасткарда бошад, ё ба захмӣ, ё ба мурда, ё ба қабр. Ва он пок бар он нопок дар рӯзи сеюм ва дар рӯзи ҳафтум хоҳад пошид, ва дар рӯзи ҳафтум пок хоҳад шуд, ва либосҳои худро хоҳад шуст, ва бо об ғусл хоҳад кард, ва то шом нопок хоҳад буд. Ва одаме, ки нопок шавад ва тоза карда нашавад, ҷони ӯ аз миёни ҷамоат нобуд карда хоҳад шуд, зеро ки муқаддасоти Худовандро нопок кардааст, чунки оби тоҳиршавӣ бар ӯ пошида нашудааст, ӯ нопок аст. Ва ин барои шумо қонуни

ҷовидонӣ хоҳад буд, ва он касе, ки об тоҳиршавиро мепошад, бояд ҷомаҳояшро бишӯяд, ва он касе, ки ба оби тоҳиршавӣ даст мерасонад, то шом нопок хоҳад буд. Ва ҳар чизе, ки нопок ба он даст расонад, нопок хоҳад шуд, ва касе ки даст расонад, нопок хоҳад буд то шом.

20

Ва писарони Исроил, ҳамаи ҷамоат, ба биёбони Син омаданд, дар моҳи аввал, ва мардум дар Қодеш монданд, ва Марям дар онҷо мурд ва дар онҷо дафн шуд. Ва барои ҷамоат об набуд ва онҳо бар зидди Мусо ва Ҳорун ҷамъ шуданд. Ва мардум ба Мусо ғурғур карданд ва гуфтанд: Кошки мо ҳангоми ҳалокати бародарони худ дар пешгоҳи Худованд мурда будем. Ва чаро шумо ҷамоати Худовандро ба ин биёбон овардед, то моро ва чорвои моро кушед? Ва чаро ин кор? Шумо моро аз Миср овардед, то ба ин ҷои бад биёем, ҷое ки на кошта мешавад, на дарахтони анҷир дорад, на токҳо дорад, на анорҳо дорад ва на об барои нӯшидан ҳаст.

Ва Мусо ва Ҳорун аз пеши ҷамоат ба дари хаймаи шаҳодат омаданд ва ба рӯ афтоданд, ва ҷалоли Худованд ба онҳо намоён шуд. Ва Худованд ба Мӯсо гуфт ва фармуд: Асои худро гир ва ҷамоатро ҷамъ кун, ту ва бародарат Ҳорун, ва пеши онҳо ба санг гап занед, ва он обҳои худро хоҳад дод, ва шумо барои онҳо об аз санг баровардед, ва ҷамоат ва

чорвоҳои онҳоро нӯшонед. Ва Мусо асоеро, ки пеши Худованд буд, гирифт, чунон ки Худованд фармуда буд. Ва Мусо ва Ҳорун ҷамоатро пеши санг ҷамъ карданд ва ба онҳо гуфтанд: Эй нофармонон, маро гӯш кунед! Оё мо аз ин санг барои шумо об берун оварем? Ва Мусо дасти худро бардошта, бо асо ду маротиба ба санг зад, ва об бисёр баромад, ва ҷамоат ва чорвои онҳо нӯшиданд. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун гуфт, ки шумо боварӣ накардед, то Маро пеши писарони Исроил муқаддас созед, аз ин рӯ шумо ин ҷамоатро ба замине, ки ба онҳо додаам, наоваред. Ин оби низоъ аст, зеро писарони Исроил пеши Худованд таҳқир шуданд ва Ӯ дар миёни онҳо муқаддас гардид.

Ва Мусо паёмбаронро аз Кодеш ба подшоҳи Адум фиристод ва гуфт: Ин чизҳоро бародарат Исроил мегӯяд: ту ҳамаи заҳматеро, ки моро ёфтааст, медонӣ. Ва падарони мо ба Миср рафтанд ва мо дар Миср рӯзҳои зиёде истиқомат кардем ва мисриён бо мо ва падарони мо бад рафтор карданд. Ва мо ба сӯи Худованд фарёд кардем ва Худованд овози моро шунид ва фиришта фиристод ва моро аз Миср бароварда, ва акнун мо дар шаҳри Қодеш ҳастем, дар қисме аз сарҳадҳои ту. Мо аз замини ту мегузарем, на аз майдонҳо мегузарем, на аз токзорҳо, на об аз чоҳи ту менӯшем, аз роҳи подшоҳӣ меравем, на ба рост мегардем, на ба чап, то вақте ки аз сарҳадҳои ту гузарем. Ва Эдом ба ӯ гуфт: Ту аз миёни ман нахоҳӣ гузашт, вагарна ман барои ҷанг ба пешвози ту баромадам. Ва писарони Исроил ба ӯ гуфтанд: Мо аз канори кӯҳ мегузарем, агар ман ва чорвои

ман аз оби ту биёшомем, ба ту арзиш медиҳам, вале ин кори хурде аст, мо аз канори кӯҳ мегузарем. Вале ӯ гуфт: Ту аз миёни ман нахоҳӣ гузашт. Ва Эдом бо лашкари бузург ва бо қувваи қавӣ ба пешвози ӯ баромад. Ва Эдом нахост, ки ба Исроил иҷозат диҳад аз сарҳадҳояш гузарад, ва Исроил аз ӯ баргашт. Ва онҳо аз Қодеш ҷудо шуданд ва тамоми ҷамоати писарони Исроил ба кӯҳи Ҳур омаданд.

Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун дар кӯҳи Ҳур бар сарҳадҳои замини Адум гуфт ва фармуд: Ҳорун ба қавми худ гузошта шавад, зеро шумо ба замине ки ба писарони Исроил додаам, дохил нахоҳед шуд, чунки маро дар оби дашном хашмгин кардед. Ҳорун ва писараш Элъозарро гирифта, онҳоро пеши тамоми ҷамоат ба кӯҳи Ҳур биёвар. Ва ҷомаи Ҳорунро аз ӯ ҷудо кун ва ба писараш Элъозор бипӯшон, ва Ҳорун дар он ҷо ба ниёгонаш пайваста шуда бимирад. Ва Мусо чунон кард, ки Худованд ба ӯ фармуд, ва ӯро ба кӯҳи Ҳур пеш аз тамоми ҷамоат боло бурд. Ва ӯ либосҳои Ҳорунро аз тани ӯ кашид ва онҳоро ба писараш Элъозор пӯшонид, ва Ҳорун дар қуллаи кӯҳ вафот кард, ва Мусо ва Элъозор аз кӯҳ фуромаданд. Ва тамоми ҷамоат дид, ки Ҳорун вафот кард ва барои Ҳорун си рӯз тамоми хонаи Исроил гиристанд.

21

Ва подшоҳи кананӣ Арад, ки дар биёбон зиндагӣ мекард,

шунид, ки Исроил аз роҳи Атареин омадааст, ва бо Исроил ҷанг кард ва баъзеро аз онҳо асир гирифт. Ва Исроил ба Худованд дуо кард ва гуфт: Агар Ту ин қавмро ба дасти ман супорӣ, онгоҳ ман ӯро ва шаҳрҳои ӯро комилан нобуд хоҳам кард. Ва Худованд овози Исроилро шунид ва канъониҳоро ба дасти ӯ супурд, ва ӯро ва шаҳрҳои ӯро вақф кард, ва номи он ҷойро Лаънат гузоштанд.

Ва баромада аз кӯҳи Ҳур, роҳ ба сӯи баҳри сурх, гирдогирд карданд замини Эдумро ва қавм дар роҳ дилсард шуд. Ва мардум бар зидди Худо ва Мусо сухан гуфтанд ва гуфтанд: Чаро шумо моро аз Миср берун овардед, то дар биёбон бимирем? Зеро на нон ҳаст, на об, ва ҷони мо аз ин нони беарзиш нафрат дорад. Ва Худованд моронҳои кушандаро ба сӯи мардум фиристод ва онҳо мардумро газиданд ва мардуми бисёре аз писарони Исроил мурданд Ва мардум омада ба назди Мусо гуфтанд: Мо гуноҳ кардем, зеро мо алайҳи Худованд ва алайҳи ту сухан гуфтем. Пас ба Худованд дуо кун ва бигзор Ӯ ин морро аз мо дур кунад. Ва Мусо ба Худованд дар бораи халқ дуо кард, ва Худованд ба Мусо гуфт: Барои худат мор бисоз ва ӯро бар нишона гузор, ва чунин хоҳад буд, ки агар мор мардеро газад, ҳар он ки газида шудааст, ӯро дида, зинда хоҳад монд. Ва Мусо мори биринҷӣ сохт ва ӯро бар нишона барпо кард, ва чунин шуд, ки вақте мор одамеро мегазид ва ӯ ба мори биринҷӣ менигарист, зинда мемонд.

Ва писарони Исроил рафтанд ва дар Обот лашкар заданд.

Ва онҳо аз Обот баргирифта, дар Ахалга ҷойгир шуданд, ки он тарафи биёбон аст, дар муқобили Моаб, аз тарафи шарқи офтоб. Ва аз он ҷо онҳо ҷудо шуданд ва дар дараи Заред лашкар заданд. Ва аз он ҷо ҳаракат карда, дар он тарафи Арнон дар биёбон ҷойгир шуданд, он ки аз сарҳадҳои Амурриён берун омада буд, зеро Арнон сарҳади Моаб аст, миёни Моаб ва миёни Амуррӣ. Аз ин сабаб дар китоб гуфта мешавад: Ҷанги Худованд Заҳобро оташ зад ва селобҳои Арнонро. Ва дарёҳои тезравро таъин кард, то Эрро ҷойгир намояд, ва он ба сарҳадҳои Моаб пайваст аст.

Ва аз он ҷо чоҳ, ин чоҳ, ки Худованд ба Мусо гуфт: Мардумро ҷамъ кун ва ба онҳо об медиҳам, то нӯшанд. Он вақт Исроил ин сурудро дар бораи чоҳ хонд: Оғоз кунед ба он, эй чоҳ Онро кандаанд ҳукмронон, онро тарошидаанд подшоҳони миллатҳо дар подшоҳии худ, ҳангоми ҳукмронии худ. Ва аз чоҳ ба Мантанаеин, ва аз Мантанаеин ба Наалиел, ва аз Наалиел ба Бамот, ва аз Бамот ба Ианин, ки дар дашти Моаб аст, аз қуллаи тарошидашуда, он ки ба сӯи биёбон нигарон аст.

Ва Мусо калонсолонро ба сӯи Сиҳон, подшоҳи Амурриён, бо суханони осоиштаовар фиристод ва гуфт, Мо аз замини ту мегузарем, аз роҳ меравем, на ба майдон ва на ба токзор мегардем, Мо об аз чоҳи ту намехӯрем, аз роҳи подшоҳӣ мегузарем, то аз марзҳои ту убур кунем. Ва Сиҳон ба Исроил иҷозат надод, ки аз сарҳадҳои ӯ гузарад, ва Сиҳон тамоми мардуми худро ҷамъ кард ва барои ҷанг бо Исроил

ба биёбон баромад, ва ба Яҳаз омад ва бо Исроил саф кашид. Ва Исроил ӯро бо шамшер зад ва замини ӯро аз Арнон то Ҷаббок, то писарони Аммон ба тасарруф гирифт, зеро Ҷазер сарҳади писарони Аммон аст. Ва Исроил ҳамаи ин шаҳрҳоро гирифт ва Исроил дар ҳамаи шаҳрҳои Аморӣён, дар Ҳесбон ва дар ҳамаи шаҳрҳои ҳамсарҳади он сукунат кард. Ҳешбон шаҳри Сиҳон, подшоҳи Аморӣҳо буд, ва ӯ бо подшоҳи Моаб пештар ҷанг кард ва тамоми замини ӯро аз Ароер то Арнон гирифтанд. Аз ин сабаб гӯяндагони муаммоҳо мегӯянд: Биёед ба Ҳешбон, то шаҳри Сиҳон бино карда шавад ва омода карда шавад. зеро ки оташ аз Ҳесбон берун омад, шуълаи оташ аз шаҳри Сиҳон, ва то Моабро фурӯ хӯрд ва сутунҳои Арнонро фурӯ бурд. Вой бар ту, эй Моаб! Ҳалок шудӣ, эй қавми Камош! Писарони онҳо барои нигоҳ дошта шудан дода шуданд ва духтарони онҳо асир шуданд ба подшоҳи Аморрӣён Сиҳон. Ва тухми онҳо нобуд хоҳад шуд, аз Ҳесбон то Дайбон, ва занҳо ҳанӯз оташ афрӯхтанд бар Моаб.

Исроил дар ҳамаи шаҳрҳои Аморӣён ҷойгир шуд. Ва Мусо фиристод, то Ёзерро ҷосусӣ кунанд, ва онҳо онро гирифтанд ва деҳаҳояшро, ва Аморӣ сокини онҷоро берун карданд. Ва баргашта, онҳо ба роҳи Башан баромаданд, ва Ӯг, подшоҳи Башан, барои пешвози онҳо баромад, ва тамоми мардуми ӯ барои ҷанг ба Эдреин. Ва Худованд ба Мӯсо гуфт: Аз ӯ натарс, зеро ки Ман ӯро ба дастҳои ту супоридаам, ва ҳамаи қавми ӯро, ва ҳамаи замини ӯро, ва ту бо ӯ ҳамон хоҳӣ кард, ки бо Сиҳон, подшоҳи Амурриён, ки дар Ҳешбон

мешист, кардӣ. Ва ӯро ва писаронаш ва тамоми мардумашро зада, то ки ҳеҷ зиндае аз ӯ боқӣ намонд, ва онҳо заминашро мерос гирифтанд.

22

Ва писарони Исроил ҳаракат карда, дар ғарби Моаб, назди дарёи Урдун, дар муқобили Ариҳо ҷойгир шуданд. Ва Балак, писари Сепфор, ҳама он чиро, ки Исроил ба аморӣ кард, дид. Ва Моаб аз мардум хеле тарсид, зеро ки онҳо бисёр буданд, ва Моаб аз рӯи писарони Исроил ранҷид. Ва Моаб ба шӯрои калонсолони Мадиам гуфт: Акнун ин ҷамоат ҳамаи атрофи моро хоҳад лисид, чунон ки гӯсола сабзаҳоро аз майдон мелисад. Ва Балақ писари Сепфор подшоҳи Моаб дар он вақт буд. Ва ӯ элчиёнро ба сӯи Балаам писари Беор Фатура, ки дар болои дарёи замини писарони қавми ӯ аст, фиристод, то ӯро бихонад ва гуфт: Ин қавме аз Миср берун омадааст ва ин рӯи заминро пӯшонидааст ва ин наздики ман нишастааст. Ва ҳоло биё ва ба ман ин қавмро лаънат кун, зеро ки онҳо қавитар аз мо ҳастанд, шояд мо тавонем онҳоро шикаст диҳем ва онҳоро аз ин замин берун кунем, зеро ки ман медонам, ки онҳое, ки ту баракат диҳӣ, баракатдода мешаванд, ва онҳое, ки ту лаънат кунӣ, лаънатдода шудаанд. Ва шӯрои калонсолони Моаб ва шӯрои калонсолони Мадиам рафтанд, ва фолгӯйҳо дар дастони онҳо буданд, ва онҳо ба назди Балаам омаданд ва суханони Балақро ба ӯ гуфтанд. Ва ӯ ба онҳо гуфт: Имшаб

дар ин ҷо биёед, ва ман ба шумо ҷавоб хоҳам дод дар бораи он чизҳое, ки Худованд ба ман мегӯяд. Ва ҳукмронони Моаб назди Балъом мондаанд.

Ва Худо назди Балъам омад ва ба ӯ гуфт: Ин одамон назди ту чӣ мехоҳанд? Ва Балъом ба Худо гуфт: Балоқ писари Сиппур, подшоҳи Моаб, онҳоро назди ман фиристод ва гуфт, Нигоҳ кун, қавме аз Миср берун омадааст ва рӯи заминро пӯшонидааст, ва онҳо наздики ман ҷой гирифтаанд. Акнун биё ва ӯро барои ман лаънат кун, то шояд битавонам онҳоро зада, аз замин берун ронам. Ва Худо ба Балъам гуфт: Ту бо онҳо нахоҳӣ рафт ва он қавмро лаънат нахоҳӣ кард, зеро онҳо баракатдода ҳастанд. Ва Балаам субҳ бархост ва ба ҳукмронони Балак гуфт: Ба соҳиби худ бозгардед, Худо ба ман иҷозат намедиҳад, ки бо шумо равам. Ва сарварони Моаб бархоста, ба назди Балақ омаданд ва гуфтанд: Балъом намехоҳад бо мо равад.

Ва Балақ боз ҳукмронони бештар ва муҳтарамтар аз инҳоро фиристодан илова кард. Ва онҳо омаданд ба Балъам ва ба ӯ гуфтанд: Ин чизҳоро Балақи писари Сипор мегӯяд: Ман аз ту мехоҳам, ки дуду дорӣ накунӣ ва ба назди ман биёӣ. Зеро ман туро бузургвор иззат хоҳам кард ва ҳар чӣ бигӯӣ барои ту хоҳам кард ва биё ва ин мардумро барои ман лаънат кун. Ва Балаом ҷавоб дод ва ба роҳбарони Балақ гуфт: Агар Балақ хонаи худро пур аз нуқра ва тилло ба ман диҳад, наметавонам калимаи Худованди Худоро гузарам ва онро хурд ё бузург дар ақли худ кунам. Ва акнун

шумо низ дар ин ҷо шаби имшабро монед, ва ман хоҳам донист, ки Худованд чӣ чизи дигареро ба ман хоҳад гуфт. Ва Худо шабона ба назди Балъам омад ва ба ӯ гуфт: Агар ин одамон туро хондан омадаанд, бархез ва бо онҳо биров, аммо танҳо он каломеро, ки Ман ба ту мегӯям, ҳамон бояд иҷро кунӣ.

Ва Балаам дар субҳ хост, осиёқи худро зин кард ва бо ҳукмронони Моаб рафт. Ва Худо дар ғазаб хашмгин шуд, ки ӯ рафт, ва фиристодаи Худо бархост, то ӯро бадгӯӣ кунад, ва ӯ бар хари худ савор шуда буд, ва ду хизматгори ӯ бо ӯ буданд. Ва хар фиристодаи Худоро дид, ки дар роҳ истода буд ва шамшери кашидашударо дар дасташ дошт, ва хар аз роҳ гардонид ва ба дашт рафт, ва ӯ хар-ро бо асояш зад, то ӯро ба роҳ баргардонад.

Ва фариштаи Худо дар ҷӯйҳои токзор истод, девор аз ин тараф ва девор аз он тараф, Ва хар фариштаи Худоро дида, худашро ба девор фишурд ва пои Балъамро ба девор фишурд, ва ӯ боз ӯро задан давом дод.

Ва фариштаи Худо боз пеш рафт ва дар ҷои танге истод, ки дар он на ба рост гардидан мумкин буд ва на ба чап. Ва харак фиристодаи Худоро дида, зери Балъам нишаст, ва Балъам ғазаб кард ва харакро бо асо зад. Ва Худо даҳони хар(ро) кушод ва ба Балъам гуфт: Чӣ кардам ба ту, ки маро ин бори сеюм задаӣ? Ва Балъам ба хар гуфт, ки ту маро масхара кардаӣ ва агар шамшер дар даст медоштам,

аллакай туро сӯрохта будам. Ва хар ба Балъам мегӯяд: Оё ман хари ту нестам, ки аз ҷавониат то имрӯз бар он савор мешудӣ? Оё ман ҳеҷ гоҳ бо беэътиноӣ ба ту ҳамин тавр рафтор кардаам? Ва вай гуфт: Не. Аммо Худо чашмони Балъомро кушод ва ӯ фиристодаи Худовандро дид, ки дар роҳ истода буд ва шамшер дар дасташ кашида шуда буд, ва ӯ хам шуда ба рӯяш саҷда кард. Ва фиришта аз Худо ба ӯ гуфт: Чаро хари худро ин бори сеюм задӣ? Ва инак, ман барои муқобилати ту баромадам, зеро ки роҳи ту пеши ман дуруст набуд, ва хар маро дида, аз ман ин бори сеюм гардид. Ва агар на гардонда буд, акнун туро куштам, аммо онро нигоҳ медоштам. Ва Балъам ба фиристодаи Худованд гуфт: Гуноҳ кардам, зеро намедонистам, ки ту дар роҳ ба пешвози ман истодаӣ, ва акнун агар ба ту писанд нест, бозхоҳам гашт. Ва фариштаи Худо ба Балъам гуфт: Бо одамон биравед, вале танҳо он калимаеро, ки ман ба ту мегӯям, онро нигоҳ дор ва бигӯй. Ва Балъам бо ҳокимони Балақ рафт.

Ва Балак шунида буд, ки Балоом омадааст, баромад ба пешвози ӯ ба шаҳри Моаб, ки дар сарҳадҳои Арнон аст, ки аз қисми сарҳадҳост. Ва Балақ ба Балоом гуфт: Оё ман ба ту нафиристодам, то туро бихонам? Чаро ба назди ман наомадӣ? Оё ҳақиқатан наметавонам туро эҳтиром кунам? Ва Балъам ба Балақ гуфт: Бубин, акнун ба назди ту омадаам. Оё ман қодир хоҳам буд чизе бигӯям? Он калимаеро, ки Худо ба даҳони ман гузорад, ҳамонро гӯям. Ва Балаам бо Балақ рафт ва онҳо ба шаҳрҳои деҳоти атроф

омаданд. Ва Балақ гӯсфандон ва гӯсолаҳо қурбонӣ кард ва ба Балъом ва ба сарваронеке, ки бо ӯ буданд, фиристод. Ва субҳ шуд, ва Балақ Балоомро гирифта, ӯро ба сутуни Баъл боло овард ва аз он ҷо қисме аз мардумро ба ӯ нишон дод.

23

Ва Балаам ба Балак гуфт: Дар ин ҷо барои ман ҳафт қурбонгоҳ бино кун ва дар ин ҷо барои ман ҳафт гӯсола ва ҳафт қӯчқор омода кун. Ва Балак он тавре ки Балъом ба ӯ гуфта буд, кард ва гӯсола ва қӯчро бар қурбонгоҳ қурбонӣ кард. Ва Балъом ба Балоқ гуфт: Назди қурбониҳои худ бист, ва ман мераваму агар Худо дар мулоқот ба ман зоҳир шавад, ва ҳар калимае, ки ба ман нишон диҳад, ба ту хабар медиҳам. Ва Балоқ назди қурбониҳои худ бист. Ва Балъом рафт, то Худоро пурсад, ва рост рафт, ва Худо ба Балъом зоҳир шуд, ва Балъом ба Ӯ гуфт: Ҳафт қурбонгоҳро тайёр кардам ва гӯсола ва қӯчро бар қурбонгоҳ овардам. Ва Худо калимаеро ба даҳони Балъам андохт, ва гуфт: Баргашта ба сӯи Балақ, чунин гап хоҳӣ гуфт. Ва ӯ рӯ ба сӯи вай гардонд, ва вай бар болои қурбониҳои сӯхтанӣ худ истода буд, ва ҳамаи ҳукмронони Моаб бо ӯ буданд, ва рӯҳи Худо бар ӯ фурӯд омад. Ва ӯ тамсили худро гирифта, гуфт: Аз Месопотамия маро фиристод Балақ, подшоҳи Моаб, аз кӯҳҳои шарқ, гӯён: Биё, Яъқубро барои ман лаънат кун ва биё, Исроилро барои ман лаънат кун. Чӣ тавр лаънат кунам онро, ки Худованд лаънат намекунад? Ё чӣ тавр нафрин

кунам онро, ки Худо нафрин намекунад? Зеро ки аз қуллаи кӯҳҳо ман ӯро хоҳам дид ва аз теппаҳо ман ӯро хоҳам мушоҳида кард, ин қавм танҳо хоҳад зист ва дар миёни миллатҳо ҳисоб карда нахоҳад шуд. Кӣ тухми Яъқубро комил кардааст ва кӣ қабилаҳои Исроилро хоҳад шумурд? Бигзор ҷони ман дар миёни ҷонҳои одилон бимирад ва тухми ман чун тухми инҳо гардад.

Ва Балақ ба Балаом гуфт: Чӣ кор ба ман кардай? Туро барои лаънат кардани душманонам даъват кардам, вале инак, ту баракат додай. Ва Балъом ба Балоқ гуфт: Оё на ҳар чӣ ки Худо дар даҳони ман мегузорад, ҳамонро нигоҳ медорам, то бигӯям? Ва Балақ ба ӯ гуфт: Биё, ҳанӯз бо ман ба ҷои дигаре рав, аз он ҷо ӯро пурра намебинӣ, балки танҳо қисме аз ӯро мебинӣ, ҳамаашро намебинӣ, ва аз он ҷо ӯро барои ман лаънат кун.

Ва ӯ ӯро ба майдони нигаҳбонӣ бар болои тарошидашуда бурд ва дар он ҷо ҳафт қурбонгоҳ бино кард ва гӯсолае ва қӯчкарае бар қурбонгоҳ қурбонӣ кард. Ва Балаам ба Балак гуфт: Назди қурбониҳои худ биист, ва ман мераваму аз Худо мепурсам. Ва Худо бо Балъом вомухурд ва калимаро ба даҳони ӯ гузошт ва гуфт: Ба Балақ баргард ва ин чизҳоро гӯй. Ва ӯ ба сӯи ӯ баргашт, ва ӯ бар болои қурбонии сӯхтани худ меистод, ва ҳамаи ҳукмронони Моаб бо ӯ буданд, ва Балақ ба ӯ гуфт: Худованд чӣ гуфт? Ва ӯ матали худро гирифта, гуфт: Бархез, эй Балақ, ва гӯш кун, гӯш фиро, эй гувоҳ, писари Сепфор. Худо чун одам дуруғгӯ нест ва чун

писари одам таҳдидшаванда нест. Оё Ӯ гуфта накунад? Оё сухан гуфта устувор намонад? Инак баракат додан гирифтаам, баракат хоҳам дод ва онро бознахоҳам гардонд. Дар Яъқуб заҳмате нахоҳад буд ва дар Исроил дарде дида нахоҳад шуд. Худованди Худои ӯ бо ӯст ва шавкати ҳукмронон дар ӯст. Худо, ки ӯро аз Миср берун овард, чун шукӯҳи ягшох барои ӯст. Не дар Яъқуб фолбинӣ ҳаст ва на дар Исроил пешгӯй, дар вақти муайян ба Яъқуб ва ба Исроил гуфта хоҳад шуд, ки Худо чӣ анҷом хоҳад дод? Ине халқ чун бачаи шер бармехезад ва чун шер ифтихор мекунад, намехобад то шикореро бихӯрад ва хуни заҳмдоронро биношад.

Ва Балақ ба Балаом гуфт: На ӯро лаънат кун ва на ӯро баракат деҳ. Ва Балъом ҷавоб дода, ба Балоқ гуфт: Оё ба ту нагуфтам, ки калимаеро, ки Худо гӯяд, ҳамонро хоҳам кард? Ва Балақ ба Балаом гуфт: Биё, туро ба ҷои дигар мебарам, агар ба Худо хушоянд бошад, ва аз он ҷо ӯро барои ман лаънат кун. Ва Балақ Балъомро ба қуллаи Фуғур бурд, ки ба сӯи биёбон кашида шудааст. Ва Балаам ба Балак гуфт: Дар ин ҷо барои ман ҳафт қурбонгоҳ бисоз ва барои ман дар ин ҷо ҳафт гӯсола ва ҳафт қӯчқор омода кун. Ва Балақ чунон кард, ки Балъом ба ӯ гуфта буд, ва гӯсола ва қӯчро бар қурбонгоҳ қурбонӣ кард.

24

Ва Балъом дид, ки пеши Худованд хуб аст Исроилро баракат диҳад, ва ӯ мувофиқи одати худ барои дидани фолҳо нарафт ва рӯяш ба биёбон гардонд. Ва Балъам чашмони худро бардошт ва Исроилро дид, ки мувофиқи қабилаҳо ҷойгир шуда буд, ва рӯҳи Худо бар ӯ фурӯд омад. Ва Балъам писари Беор, ки парчами худро баргирифта буд, гуфт: Мегӯяд он мард, ки ростӣ мебинад: Ӯ мегӯяд, шунавандаи суханони қавӣ, ки дидани Худоро дар хоб дид, чашмонаш кушода шуда буданд. Чӣ қадар зебо хонаҳои ту, эй Яъқуб, хаймаҳои ту, эй Исроил! Мисли водиҳои соядор ва мисли боғҳо дар болои дарё, ва мисли хаймаҳое, ки Худованд барпо кард, ва мисли сарвҳои деворӣ назди обҳо. Аз тухми ӯ мардеро берун хоҳад омад, ва ӯ бар миллатҳои бисёр ҳукмронӣ хоҳад кард, ва подшоҳии Гӯг баланд хоҳад шуд, ва подшоҳии ӯ афзун хоҳад гардид. Худо ӯро аз Миср роҳбарӣ кард, чун шукӯҳи як шохдор барои ӯ аст, миллатҳои душманони ӯро мехӯрад ва қисмҳои фарбеҳи онҳоро мағзашонро мемакад, ва бо тирҳои худ душманро тир мезанад. Хобида, ӯ ором кард чун шер ва чун бачаи шер; касе ӯро бархезонад? Онҳое, ки туро баракат медиҳанд, баракатдода шаванд, ва онҳое, ки туро лаънат мекунанд, лаънат карда шаванд.

Ва Балақ бар Балъом хашмгин шуд ва бо дастонаш зад ва Балақ ба Балъом гуфт: Туро барои лаънат кардани душманам хондам, ва инак, ту бори севум баракат додӣ. Акнун, пас бигурез ба ҷои худат, гуфтам, ки туро эҳтиром хоҳам кард, ва акнун Худованд туро аз ифтихор маҳрум

кардааст. Ва Балъом ба Балоқ гуфт: Оё ман ба фиристодагони ту, ки онҳоро ба ман фиристода будӣ, нагуфтам: Агар Балак ба ман хонаи худро пур аз нуқра ва тилло диҳад, наметавонам калимаи Худовандро табовара карда, аз худам хуб ё бад анҷом диҳам. Ҳар чӣ Худо гӯяд, ҳамонро мегӯям. Ва ҳоло инак ман ба ҷои худ мераваму, биё, ба ту машварат медиҳам, ки ин мардум бо мардуми ту дар охири рӯзҳо чӣ хоҳанд кард.

Ва ӯ тамсили худро гирифта, гуфт

Балаам писари Беор мегӯяд, он мард, ки ҳақиқатан мебинад, суханони Худоро мешунавад, дониши аз Худои Таъоло дорад ва биништиро Худоро дар хоб дидааст, мегӯяд, чашмони ӯ кушода шудаанд. Ман ба ӯ нишон медиҳам, вале на акнун, ман баракат медиҳам, вале наздик намешавад. Мебарояд ситора аз Яъқуб, мебарояд мард аз Исроил, ва ӯ сарварони Моабро мешиканад ва ҳамаи писарони Сетро ғорат мекунад. Ва Адӯм мерос хоҳад шуд, ва Исов, душмани ӯ, мерос хоҳад шуд, ва Исроил бо қувват амал кард. Ва аз Яъқуб бархоҳад хест ва нигоҳ дошташударо аз шаҳр нобуд хоҳад кард. Ва вақте ки Амалекро дид ва маталаш гирифт, гуфт: Амалек оғози миллатҳост, ва тухми онҳо ҳалок хоҳад шуд. Ва дидани Кенитро ва баргирифтани масали худро, гуфт: Қавӣ аст ҷойгоҳи ту, ва агар дар санг лонаи худро гузорӣ, Ва агар ба Беор ҷӯҷаҳои ҳилагарӣ шаванд, Ассуриён туро асир хоҳанд гирифт. Ва вақте ки Ӯғро дид ва масали худро баланд кард,

гуфт: Эй, эй, кӣ зинда хоҳад монд, вақте ки Худо инҳоро муқаррар кунад? Ва аз дасти китиаиён берун меояд, ва онҳо ба Ассур бадӣ мекунанд, ва ба ибриён бадӣ мекунанд, ва худашон якдилона ҳалок мешаванд. Ва Балаам бархост ва рафт, ба ҷои худ баргашт, ва Балак низ ба ҷои худ рафт.

25

Ва Исроил дар Саттеин манзил кард, ва мардум беҳурмат шуданд бо фоҳишагӣ кардан бо духтарони Моаб. Ва онҳо онҳоро ба қурбониҳои бутҳояшон даъват карданд, ва мардум аз қурбониҳои онҳо хӯрданд ва ба бутҳояшон саҷда карданд, Ва Исроил ба Баалфеғор пайваст, ва Худованд бар Исроил ба ғазаб омад. Ва Худованд ба Мусо гуфт: Ҳамаи сарварони мардумро бигир ва онҳоро дар баробари офтоб ба Худованд намунаи ибрат кун, то ғазаби хашми Худованд аз Исроил баргардонида шавад. Ва Мусо ба қабилаҳои Исроил гуфт: Ҳар яке аз шумо хешовандони худро, ки ба Баалфеғор васл шуда буданд, кушед. Ва нигоҳ, марде аз писарони Исроил омада, бародари худро ба зани мадёнӣ пеши Мӯсо ва пеши тамоми ҷамоати писарони Исроил овард, вале онҳо назди дари хаймаи шаҳодат мегиристанд. Ва Финеҳас писари Элеазар, писари Ҳорун кохин, чун дид, аз миёни ҷамоат бархост ва найзаеро ба даст гирифт. Ӯ ба пас аз одами исроилӣ ба хона даромад ва ҳарду одами исроилӣ ва занро тавассути раҳими ӯ сӯрохонд ва вабо аз писарони Исроил қатъ гардид. Ва

мурдагон дар вабо чор ва бист ҳазор шуданд.

Ва Худованд ба Мӯсо гуфт ва фармуд: Финеҳос, писари Элеозор, писари Ҳорун, кохин, ғазаби маро аз писарони Исроил ором кард, вақте ки ғайрати маро дар миёни онҳо нишон дод, ва ман писарони Исроилро дар ғайрати худ нобуд накардам. Чунин гуфтам: Ингоред, ман ба ӯ аҳди сулҳ медиҳам, Ва ба ӯ ва ба тухми ӯ баъд аз ӯ аҳди коҳинии ҷовидонӣ хоҳад буд, зеро ки ӯ барои Худои худ ғайрат кард ва барои писарони Исроил куффора намуд. Номи инсони исроилӣ, ки зада шуда буд ва бо зани мадёнитӣ зада шуд, Замбрӣ буд, писари Салмон, ҳокими хонаи хонаводаҳои Симъон. Ва номи зани мадианитии зада шуда Хасбӣ буд, духтари Сур, ҳокими миллати Оммот, аз хонаи оилаҳои Мадиам.

Ва Худованд ба Мӯсо сухан гуфт ва фармуд: Ба писарони Исроил сухан гуй ва бигӯ: Ба Мадянҳо душманӣ кунед ва онҳоро зарбае занед. зеро ки онҳо ба шумо душманӣ мекунанд бо макр, чӣ қадар шуморо фиреб медиҳанд аз сабаби Фуғур ва аз сабаби Хасбӣ, духтари ҳокими Мадиам, хоҳари онҳо, ки дар рӯзи зарба аз сабаби Фуғур зада шуд.

26

Ва баъд аз он зарба чунин шуд, ки Худованд ба Мусо ва Элъозори кохин сухан гуфта, фармуд, Оғози шумораи

ҳамаи ҷамоати писарони Исроилро гир аз бист сола ва боло, аз хонаҳои падарони онҳо, ҳар он ки баромада метавонад барои ҷанг дар Исроил.

Ва Мусо ва Элъозор, кохин, дар Аработи Муоб бар Урдун, дар муқобили Ериҳо гуфтанд: Аз бист сола ва боло, ба он тарзе ки Худованд ба Мусо фармуд, ва писарони Исроил, онҳое ки аз Миср баромада буданд. Рубен нахустинзодаи Исроил буд, писарони Рубен: Ханух ва қавми Ханух, Фаллу ва қавми Фаллуӣ. Ба Асрон мардуми Асроней, ба Хармӣ мардуми Хармӣ. Инҳо қавмҳои Рӯбен буданд ва шумориши онҳо чилу се ҳазору ҳафтсаду си нафар шуд.

Ва писарони Паллу — Элиаб. Ва писарони Элиаб: Намуэл, Дасан ва Абирон. Инҳо хондашудагони ҷамоат буданд, инҳо ҳамон касоне ҳастанд, ки дар ҷамоати Қореҳ бар Мусо ва Ҳорун бархостанд, дар бархезиш бар зидди Худованд. Ва замин даҳонаш кушода, онҳоро ва Қӯраҳро фурӯ бурд дар марги ҷамоати ӯ, вақте ки оташ панҷоҳ ва дусад нафарро хӯрд, ва онҳо нишона шуданд. Писарони Қораҳ намурданд.

Ва писарони Шимъон, қавми писарони Шимъон: ба Намуил — қавми Намуилӣ, ба Ямин — қавми Яминӣ, ба Яхин — қавми Яхинӣ, Ба Зара қавми Зарай, ба Саул қавми Саулӣ. Инҳо қавмҳои Шимъон аз сари шумориши онҳо, бист ва ду ҳазор ва дусад.

Писарони Яҳудо Ер ва Аунон буданд, ва Ер ва Аунон дар

замини Канъон мурданд. Ва писарони Яҳудо мувофиқи қабилаҳои онҳо шуданд: ба Шилоҳ, қабилаи Шелонӣ, ба Фарес, қабилаи Фаресӣ, ба Зара, қабилаи Зарай. Ва писарони Фарес шуданд: ба Асрон, қавми Асронӣ; ба Иамун, қавми Иамунӣ. Инҳо қавмҳои Яҳудо мувофиқи тафтиши онҳо буданд: ҳафтоду шаш ҳазору панҷсад.

Ва писарони Иссохор мувофиқи қабилаҳои онҳо: ба Тола, қабилаи Толай; ба Фуа, қабилаи Фуай, Ба Иасуб — қавми Иасубӣ, ба Самрам — қавми Самрамӣ. Инҳо мардумони Иссахар аз саршумории онҳо — чаҳор ва шаст ҳазор ва чорсад.

Писарони Забулун мувофиқи қабилаҳои онҳо: ба Саред, қабилаи Саредӣ; ба Аллон, қабилаи Аллонӣ; ба Аллел, қабилаи Аллелӣ. Инҳо мардумони Забулун аз саршумории онҳо, шаст ҳазор ва панҷсад.

Писарони Гад мутобиқи қабилаҳои онҳо: ба Сафон, қабилаи Сафонӣ; ба Аггӣ, қабилаи Аггӣ; ба Сунӣ, қабилаи Сунӣ; ба Азене, мардуми Азенӣ, ба Аддӣ, мардуми Аддӣ, Ба Арод, қавми Ароадӣ, ба Ариел, қавми Ариелӣ. Инҳо қавмҳои писарони Ғод аз сарҳисобии онҳо, чил ва чаҳор ҳазор ва панҷсад.

Писарони Ашер мутобиқи қабилаҳои онҳо: ба Ямин, қабилаи Яминӣ; ба Есу, қабилаи Есуӣ; ба Бариа, қабилаи Бариай. Ба Хобер, мардуми Хобери, ба Мелхиел, мардуми

Мелхиели. Ва номи духтари Ошер Сарои буд. Инҳо мардумони Ошер аз сарҳисобии онҳо, севу чил ҳазор ва чорсад.

Писарони Юсуф мувофиқи қабилаҳои онҳо: Манассо ва Эфроим.

Писарони Манассе. Ба Мохир, қавми Мохирӣ, ва Мохир Ҷалоадро таваллуд кард, ба Ҷалоад, қавми Ҷалоадӣ. Ва инҳо писарони Гилъод: Аҳиезер, қавми аҳиезерӣ, ба Хелег, қавми хелегӣ. Ба Эсриҳл, қавми Эсриҳлӣ, ба Суҳем, қавми Суҳемӣ. Ба Сумаер — мардуми сумаерӣ, ва ба Офер — мардуми оферӣ. Ва ба Салпаад, писари Офер, писарон насиб нашуд, балки танҳо духтарон, ва инҳо номҳои духтарони Салпаад буданд: Мала, ва Ноуа, ва Эгла, ва Мелха, ва Терса. Инҳо қавмҳои Манассаҳ аз саршумории онҳо буданд: панҷоҳ ва ду ҳазор ва ҳафтсад.

Ва инҳо писарони Эфраим буданд: ба Сутала қавми Суталан, ба Танах қавми Танахӣ. Инҳо писарони Суталаъанд ба Эден, мардуми Эденӣ. Инҳо қавмҳои Эфраим аз сарҳисобии онҳо, ду ва сӣ ҳазор ва панҷсад, инҳо қавмҳои писарони Юсуф мувофиқи қавмҳои онҳо.

Писарони Биняминӣ мувофиқи қабилаҳои онҳо: ба Бале, қабилаи Балӣ, ба Асубер, қабилаи Асуберӣ, ба Яхиран, қабилаи Яхиранӣ.

Ба Софан, мардуми Софани. Ва писарони Бале шуданд Адар ва Ноеман; ба Адар мардуми Адарӣ, ва ба Ноеман мардуми Ноеманӣ. Инҳо писарони Бинёмин мутобиқи қабилаҳои онҳо аз сарҳисобии онҳо, панҷу сӣ ҳазор ва панҷсад.

Ва писарони Дон мутобиқи қабилаҳои онҳо: ба Самеъ, қабилаи Самеъиён; инҳо қабилаҳои Дон мутобиқи қабилаҳои онҳо. Ҳамаи қавмҳои Самеӣ мувофиқи тафтиши онҳо, шастучор ҳазор ва чорсад.

Писарони Нафталӣ мувофиқи қабилаҳои онҳо: ба Асиел, қабилаи Асиелӣ; ба Гаунӣ, қабилаи Гаунӣ. Ба Иесер — қавми Иесерӣ, ба Селлем — қавми Селлемӣ. Инҳо мардумони Нафталӣ аз рӯи саршумории онҳо, чил ҳазор ва сесад.

Ин сарҳисобии писарони Исроил: шашсад ҳазор ва ҳазору ҳафтсаду си.

Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва фармуд: Ба инҳо замин тақсим карда хоҳад шуд барои мерос гирифтан аз рӯи шумораи номҳо. Ба зиёдтар мерос зиёд хоҳӣ кард ва ба камтар мероси онҳоро кам хоҳӣ кард. Ба ҳар яке, чунон ки шумурда шуданд, мероси онҳо дода хоҳад шуд. Тавассути қуръаҳо замин ба номҳо тақсим карда мешавад, мувофиқи қабилаҳои падарони онҳо мерос мебаранд. Аз рӯи қуръа мероси онҳоро байни бисёр ва кам тақсим хоҳӣ кард.

Ва писарони Леви мувофиқи қабилаҳои онҳо: ба Гедсон, қабилаи Гедсонӣ; ба Каат, қабилаи Каатӣ; ба Мерарӣ, қабилаи Мерарӣ. Инҳо қавмҳои писарони Лавӣ: қавми Лобенӣ, қавми Ҳебронӣ, қавми Корэ ва қавми Мусӣ, ва Каат Амрамро таваллуд кард. Номи зани ӯ Юхабед буд, духтари Левӣ, ки ӯ инҳоро барои Левӣ дар Миср таваллуд кард, ва барои Амрам Ҳорун ва Мусо ва Марям, хоҳари онҳоро таваллуд кард. Ва ба Ҳорун таваллуд шуданд Надаб, ва Абиуд, ва Элазар, ва Итамар. Надаб ва Абиуд мурданд, вақте ки онҳо оташи бегона пеши Худованд дар биёбони Синай пешкаш карданд. Ва аз сарҳисобии онҳо бист ва се ҳазор шуданд, ҳар нари аз як моҳагӣ ва боло, зеро онҳо дар миёни писарони Исроил шумурда нашуданд, чунки ба онҳо қуръа дар миёни писарони Исроил дода намешавад.

Ва ин сарҳисобии Мӯсо ва Элъозори кошин буд, ки онҳо писарони Исроилро дар Аробӯси Муоб, дар болои Урдун, мувофиқи Ариҳо баррасӣ карданд. Ва дар байни инҳо ҳеҷ касе аз он одамоне набуд, ки аз ҷониби Мӯсо ва Ҳорун шумориш шуда буданд, вақте ки онҳо писарони Исроилро дар биёбони Сино шумориш карда буданд. Зеро ки Худованд ба онҳо гуфт, бо марг хоҳанд мурд дар биёбон, ва на як нафар аз онҳо боқӣ намонд, ҷуз Холеб писари Ефунна ва Ешуъи писари Нун.

27

Духтарони Салпаад писари Офер, писари Галаад, писари Мачир аз қавми Манассе, аз писарони Юсуф наздик омаданд, ва инҳо номҳои онҳо буданд: Маала, Ноуа, Эгла, Мелча ва Терса. ва истода пеши Мӯсо, ва пеши Элъозар кохин, ва пеши роҳбарон, ва пеши ҳамаи ҷамоат дар дари хаймаи шаҳодат, мегӯянд, Падари мо дар биёбон мурд, ва ӯ худ дар миёни ҷамоате, ки пеши Худованд дар ҷамоати Қӯраҳ ҷамъ шуда буд, набуд, зеро ки аз гуноҳи худаш мурд, ва писарон ба ӯ насиб нашуданд. Номи падари мо аз миёни қавми ӯ пок карда нашавад, зеро ки писаре ба ӯ нест. Ба мо моликият дар миёни бародарони падари мо диҳед. Ва Мусо ҳукми онҳоро ба пешгоҳи Худованд овард.

Ва Худованд ба Мусо гуфт, Гуфт: Дуруст духтарони Салпаад гуфтаанд. Туҳфа ба онҳо хоҳӣ дод — тасарруфи мерос дар миёни бародарони падари онҳо, ва қуръаи падари онҳоро ба онҳо хоҳӣ гузошт. Ва ба писарони Исроил сухан хоҳӣ гуфт Гуфта: агар мард мемирад ва писаре надошта бошад, шумо мероси ӯро ба духтараш мегузаронед. Агар ба ӯ духтар набошад, шумо меросро ба бародараш хоҳед дод. Агар вале бародарон надошта бошад, мероси ӯро ба бародари падараш диҳед. Агар бародарони падараш набошанд, мероси ӯро ба наздиктарини хешовандаш аз қабилааш медиҳед, то онро ба мерос гирад, ва ин барои писарони Исроил ҳуқуқи ҳукм хоҳад буд, чунон ки Худованд ба Мусо фармуд.

Ва Худованд ба Мӯсо гуфт: Баро̄ ба кӯҳе, ки дар он тарафи

Урдун аст, ин кӯҳи Набау, ва замини Канъонро бубин, ки Ман онро ба писарони Исроил дар моликият медиҳам. Ва ту онро хоҳӣ дид ва ту низ ба қавми худ илова хоҳӣ шуд, чунон ки бародарат Ҳорун дар кӯҳи Ҳур илова шуд. Зеро ки шумо калимаи маро дар биёбони Син табдил додед, ҳангоми муқобилат кардани ҷамоат маро тасдиқ накардед бар оби пеши онҳо, ин аст оби ихтилоф дар Қодеш дар биёбони Син. Ва Мусо ба Худованд гуфт, Бигузор Худованд, Худои рӯҳҳо ва тамоми гӯшт, мардеро бар ин ҷамоат таъин кунад Ки пеш аз рӯи онҳо берун равад, ва ки пеш аз рӯи онҳо дарояд, ва ки онҳоро берун барорад, ва ки онҳоро дарорад, ва ҷамоати Худованд чун гӯсфандоне набошад, ки чӯпон надоранд. Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва фармуд: Ёшуъи писари Нунро, марде ки рӯҳ дар вуҷудаш ҳаст, назди худ гир ва дастҳоят бар ӯ гузор. Ва ту ӯро пеш аз Элъазар, кохин, хоҳӣ гузошт ва ба ӯ пеш аз тамоми ҷамоат фармон хоҳӣ дод ва дар бораи ӯ пеш аз онҳо фармон хоҳӣ дод. Ва ту аз шукӯҳи худ бар ӯ хоҳӣ дод, то ки писарони Исроил ӯро итоат кунанд. Ва ӯ пеши Элеазари кохин хоҳад истод, ва онҳо аз ӯ ҳукми нишондиҳандаҳоро пеши Худованд хоҳанд пурсид, бар даҳони ӯ берун хоҳанд рафт, ва бар даҳони ӯ дароянд хоҳанд омад ӯ ва писарони Исроил якдилона, ва тамоми ҷамоат.

Ва Мусо чунон кард, ки Худованд ба ӯ фармуд, ва Ёшуъро гирифта, ӯро пеши Элъозари кошин ва пеши тамоми ҷамоат истод кард. Ва ӯ дастҳои худро бар ӯ гузошт ва ӯро таъин кард, чунон ки Худованд ба Мусо фармуд.

28

Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва фармуд: Ба писарони Исроил фармон деҳ ва ба онҳо хоҳӣ гуфт: Тӯҳфаҳои маро, пешкашҳои маро, қурбониҳои маро, ки бӯи хушбӯй доранд, нигоҳ доред, то дар ҷашнҳои ман ба Ман пешкаш кунед. Ва ту ба онҳо хоҳӣ гуфт: Ин ҳадяҳоеро, ки ба Худованд мепешкашед, ҳар рӯз ду барраи як сола ва беайб барои қурбонии сӯхтанӣ пайваста бигузаронед. Барраи якумро ту бояд субҳ қурбонӣ кунӣ ва барраи дуюмро ту бояд бегоҳ қурбонӣ кунӣ.

Ва ту даҳуми оифӣ орди нозукро барои қурбонии бо равған омехташуда хоҳӣ кард дар чоруми ин. Қурбонии сӯхтании доимӣ, ки дар кӯҳи Синай шудааст, барои бӯи хушбӯй ба Худованд. Ва нусронии ӯ чоруми ин барои барраи якум, дар ҷои муқаддас хоҳӣ рехт нусронии нӯшокии қавӣ ба Худованд. Ва барраи дуюмро шумо бегоҳ хоҳед кард, мувофиқи қурбонии он ва мувофиқи нушокии он шумо хоҳед кард барои бӯи хушбӯй ба Худованд. Ва дар рӯзи шанбе шумо бояд ду барраи яксола беайб, ва ду даҳяки орди нозуки бо равған омехташуда барои қурбонӣ ва нушокӣ оред, Қурбонии сӯхтанӣ шаббот дар шаббот бар қурбонии сӯхтании ҳамешагӣ ва нушокии он.

Ва дар моҳҳои нав шумо қурбонии сӯхтанӣ ба Худованд хоҳед овард: ду гӯсола аз гов, як қӯч ва ҳафт барраи яксола

бенуқсон. Се даҳякҳои оди нозук омехташуда дар равған барои гӯсолаи якум, ва ду даҳякҳои оди нозук омехташуда дар равған барои қӯчқори якум, Даҳуми даҳум орди нозук омехташуда дар равған барои барраи якум, қурбонии бӯи хушбӯй, пешкаш ба Худованд. Либатсияи онҳо нисфи ин барои гӯсолаи яке хоҳад буд, ва сеяки ин барои қӯчқори яке хоҳад буд. Ва чоряки ин барои барраи яке шароб хоҳад буд, ин қурбонии сӯзонӣ моҳ аз моҳ ба моҳҳои сол.

Ва як бузғоларо аз бузҳо барои гуноҳ ба Худованд, бар қурбонии сӯхтании доимӣ карда хоҳад шуд ва нушокии он.

Ва дар моҳи аввал, дар рӯзи чордаҳуми моҳ, Пасхаи Худованд. Ва дар рӯзи понздаҳуми ин моҳ ҷашн аст, ҳафт рӯз нони беҳамира бихӯред. Ва рӯзи аввал барои шумо муқаддас хонда хоҳад шуд ва шумо ҳеҷ гуна кори бандагӣ нахоҳед кард. Ва шумо бояд қурбониҳои сӯхторонӣ пешкаш кунед ба Худованд: ду гӯсола аз гов, як қӯч ва ҳафт барраи яксола, онҳо барои шумо бояд бенуқсон бошанд. Ва қурбонии онҳо орди нозуке буд, ки бо равған омехта шуда буд: се даҳяки орд барои як гӯсола ва ду даҳяки орд барои як қӯчқор. Даҳуми даҳум барои ҳар барра, барои ҳафт барра хоҳӣ кард. Ва як бузғола аз бузҳо барои гуноҳ, то барои шумо кафорат дода шавад, Ба ғайр аз қурбонии сӯхтании ҳамешагии субҳгоҳӣ, ки қурбонии сӯхтании доимӣ аст. Инҳоро мувофиқи инҳо шумо ҳар рӯз дар давоми ҳафт рӯз хоҳед кард, туҳфаи қурбонӣ барои бӯи хушбӯй ба Худованд, бар қурбонии сӯхтании ҳамешагӣ

шумо нушокии онро хоҳед кард. Ва рӯзи ҳафтум барои шумо муқаддас хонда хоҳад шуд, ҳеҷ кори бандагӣ дар он накунед.

Ва дар рӯзи навҳо, вақте ки шумо қурбонии нав ба Худованди ҳафтаҳо пешкаш мекунед, он рӯз барои шумо муқаддас хонда хоҳад шуд, ҳеҷ кори хизматӣ нахоҳед кард. Ва шумо қурбониҳои сӯхтанӣ бо бӯи хушбӯй ба Худованд пешкаш хоҳед кард: ду гӯсола аз гов, як қӯч ва ҳафт барраи яксола беайб. Қурбонии онҳо орди нозуки омехташуда дар равған, се даҳяк ба гӯсолаи якум ва ду даҳяк ба қӯчқори якум. Даҳумӣ даҳумӣ ба як барра, ба ҳафт барраҳо, Ва як бузғолаи аз бузҳоро барои гуноҳ, то барои шумо кафорат кунанд, ғайр аз қурбонии сӯхтании доимӣ. Ва қурбонии онҳоро ба Ман хоҳед кард, онҳо барои шумо беайб хоҳанд буд ва табаррукҳои онҳоро низ.

29

Ва дар моҳи ҳафтум, дар рӯзи якуми моҳ, рӯзи муқаддас барои шумо хоҳад буд, ҳеҷ кори ғуломона нахоҳед кард, рӯзи нишона барои шумо хоҳад буд. Ва шумо қурбониҳои сӯхта ба бӯи хушбӯй ба Худованд хоҳед кард: як гӯсола аз гов, як қӯчқор, ҳафт баррае, ки як сола бошанд ва беайб бошанд. Қурбонии онҳо орди нозуки омехташуда дар равған, се даҳяк ба гӯсолаи якум ва ду даҳяк ба қӯчқори якум, Даҳумӣ-даҳумӣ ба ҳар як барра, ба ҳафт барраҳо, Ва

як бузғола аз бузҳо барои гуноҳ, то барои шумо кафорат дода шавад, Ба ғайр аз қурбониҳои сӯхтании моҳи нав, ва қурбониҳои онҳо, ва нушокиҳои онҳо, ва қурбонии сӯхтании ҳамеша, ва қурбониҳои онҳо ва нушокиҳои онҳо мувофиқи тафсири онҳо барои бӯи хушбӯй ба Худованд.

Ва дар дахумӣ моҳи ин, хондашуда муқаддас барои шумо хоҳад буд, ва шумо ҷонҳои худро азоб хоҳед дод ва ҳеҷ кор нахоҳед кард. Ва шумо қурбониҳои сӯхторонӣ ба бӯи хушбӯй ба Худованд пешкаш хоҳед кард, пешкашҳо ба Худованд: як гӯсолаи гов, як қӯчкор, ҳафт барраи яксола, онҳо барои шумо беайб хоҳанд буд. Қурбонии онҳо орди нозук омехташуда дар равған, се даҳякҳо ба гӯсолаи якум ва ду даҳякҳо ба қӯчқори якум, Даҳумӣ-даҳумӣ ба ҳар як барра, барои ҳафт барра, Ва як бузғола аз бузҳо барои гуноҳ, то барои шумо кафорат кунед, ғайр аз қурбонии кафорати гуноҳ, ва қурбонии сӯхтании доимӣ бо қурбонӣ ва нушокии он мувофиқи қоида, пешкаши бӯи хушбӯй ба Худованд.

Ва дар рӯзи понздаҳуми моҳи ҳафтуми ин, маҷлиси муқаддас барои шумо хоҳад буд, ҳеҷ кори ғуломона накунед ва онро ҷашни Худованд ҳафт рӯз ҷашн гиред. Ва шумо дар рӯзи аввал қурбониҳои сӯхта пешкаш хоҳед кард, пешкаши бӯи хушбӯй ба Худованд: сездаҳ гӯсолаи гов, ду қӯчқор, чордаҳ барраи яксола, онҳо бенуқсон хоҳанд буд. Қурбониҳои онҳо аз орди нозуки бо равған омехташуда иборат буданд: се даҳяки эфа барои ҳар гӯсола аз сездаҳ гӯсола ва ду даҳяки эфа барои ҳар қӯчқор аз ду қӯчқор,

Даҳуми даҳум ба ҳар як барра, барои чор ва даҳ барраҳо, Ва як бузғолаи аз бузҳоро барои гуноҳ, ғайр аз қурбонии сӯхтании доимӣ, бо қурбониҳо ва нушокиҳои онҳо.

Ва дар рӯзи дуюм дувоздаҳ гӯсола, ду қӯч ва чордаҳ баррае, ки як сола буданд, беайб. Қурбонии онҳо ва либатсияи онҳо барои гӯсолаҳо ва қӯчқорҳо ва барраҳо мувофиқи шумораи онҳо, мувофиқи тафсири онҳо. Ва бузғолаи аз бузҳо якро барои гуноҳ, ба ғайр аз қурбонии сӯхтании ҳамешагӣ, қурбониҳои онҳо ва нушокиҳои онҳо.

Дар рӯзи сеюм ёздаҳ гӯсола, ду қӯч ва чордаҳ баррае, ки як сола доранд ва беайб мебошанд. Қурбонии онҳо ва либатсияи онҳо барои гӯсолаҳо ва қӯчқорҳо ва барраҳо мувофиқи шумораи онҳо, мувофиқи тафсири онҳо. Ва як бузғолаи аз бузҳоро барои гуноҳ, ғайр аз қурбонии сӯхтании доимӣ, қурбониҳои онҳо ва нушокиҳои онҳо.

Дар рӯзи чорум даҳ гӯсола, ду қӯч ва чордаҳ барраи яксолаи беайб. Қурбониҳои онҳо ва нушокиҳои онҳо барои гӯсолаҳо ва қӯчқорҳо ва барраҳо мувофиқи шумораи онҳо, мувофиқи тафсири онҳо. Ва як бузғолаи аз бузҳоро барои гуноҳ, ғайр аз қурбонии сӯхтании доимӣ, бо қурбониҳо ва нушокиҳои онҳо.

Дар рӯзи панҷум гӯсолаҳои нуҳ, қӯчҳои ду, барраҳои яксолаи чордаҳ бенуқсон. Қурбониҳои онҳо ва нушокиҳои онҳо барои гӯсолаҳо ва қӯчқорҳо ва барраҳо мувофиқи

шумораи онҳо, мувофиқи тафсири онҳо. Ва як бузғола аз бузҳо барои гуноҳ, ҷудо аз қурбонии сӯхтании доимӣ, қурбониҳои онҳо ва нушокиҳои онҳо.

Дар рӯзи шашум ҳашт гӯсола, ду қӯч ва чордаҳ барраи яксолаи бенуқсон. Қурбониҳои онҳо ва нушокиҳои онҳо барои гӯсолаҳо ва қӯчқорҳо ва барраҳо мувофиқи шумораи онҳо, мувофиқи тафсири онҳо. Ва як бузғолаи аз бузҳо барои гуноҳ, ғайр аз қурбонии сӯхтании ҳамешагӣ, бо қурбониҳои онҳо ва нушокиҳои онҳо.

Дар рӯзи ҳафтум ҳафт гӯсола, ду қӯч ва чордаҳ баррае, ки як сола ва бе айб бошанд. Қурбониҳои онҳо ва нушокиҳои онҳо барои гӯсолаҳо ва қӯчқорҳо ва барраҳо мувофиқи шумораи онҳо, мувофиқи тафсири онҳо. Ва як бузғолаи аз бузҳо барои гуноҳ, ғайр аз қурбонии сӯхтании ҳамешагӣ, қурбониҳои онҳо ва нушокиҳои онҳо. Ва дар рӯзи ҳаштум ҷамъомади хотима барои шумо хоҳад буд, ҳеҷ кори бандагӣ дар он накунед. Ва шумо қурбониҳои сӯхтанӣ бо бӯи хушбӯӣ ба Худованд пешкаш хоҳед кард: як гӯсола, як қӯчқор ва ҳафт барраи яксола беайб. Қурбониҳои онҳо ва нушокиҳои онҳо барои гӯсола ва қӯч ва барраҳо мувофиқи шумораи онҳо, мувофиқи тартиби онҳо. Ва як бузғолаи аз бузҳоро барои гуноҳ, ғайр аз қурбонии сӯхтании доимӣ, бо қурбониҳо ва нушокиҳои онҳо.

Инҳоро шумо ба Худованд дар ҷашнҳои худ хоҳед кард, ғайр аз дуоҳои худ, ва қурбониҳои ихтиёрии худ, ва

қурбониҳои сӯхтаи худ, ва қурбониҳои худ, ва нусукҳои худ, ва қурбониҳои наҷоти худ.

30

Ва Мусо ба писарони Исроил мувофиқи ҳар он чӣ ки Худованд ба ӯ фармон додааст, сухан гуфт. Ва Мусо ба сарварони қабилаҳои писарони Исроил сухан кард ва гуфт: Ин он калимаест, ки Худованд фармуд. Одам одам, ки ваъда кунад ваъдаро ба Худованд ё савганд хӯрад савгандро ё пайванд кунад бо пайванд дар бораи ҷони худ, калимаи худро беҳурмат накунад; ҳама он чӣ аз даҳони ӯ берун ояд, ичро хоҳад кард. Агар зане дар ҷавонии худ дар хонаи падараш ба Худованд назр кунад ё аҳдеро муқаррар намояд, Ва агар падари ӯ дуоҳо ва таъаҳҳудҳои ӯро, ки ӯ мувофиқи ҷони худ таъин кардааст, шунавад ва падари ӯ хомӯш монад, пас ҳамаи дуоҳои ӯ ва ҳамаи таъаҳҳудҳое, ки ӯ мувофиқи ҷони худ таъин кардааст, барои ӯ боқӣ мемонанд. Агар падари ӯ инкор кунад, дар он рӯзе ки ҳамаи дуоҳо ва таъҳидномаҳои ӯро, ки бар зидди ҷони худ муқаррар кардааст, шунавад, онҳо барқарор нахоҳанд шуд, ва Худованд ӯро тоза хоҳад кард, зеро падараш инкор кардааст.

Агар вале шуда ба марде шавад, ва дуоҳои ӯ бар ӯ мувофиқи тафриқаи лабҳояш бошанд, онҳоеро ки мувофиқи рӯҳаш муқаррар кардааст, Ва агар шавҳари ӯ

бишунавад ва дар он рӯзе, ки шунид, хомӯш монад, пас ҳамаи дуоҳои ӯ ва ваъдаҳое, ки ӯ бар зидди ҷони худ баст, устувор мешаванд. Агар шавҳари ӯ дар он рӯзе, ки шунавад, инкор кунад, ҳамаи дуоҳои ӯ ва таъҳидҳое, ки ӯ бар зидди ҷони худ таъҳид кардааст, бекор мешаванд, зеро шавҳар аз ӯ инкор кард ва Худованд ӯро тоза хоҳад кард.

Ва савганди бевазан ва ронда шуда, ҳар чӣ агар савганд хӯрад мувофиқи рӯҳи ӯ, боқӣ мемонанд барои ӯ. Агар дар хонаи шавҳараш назру дуои ӯ ё аҳде, ки бар зидди ҷонаш бо савганд баста шудааст Ва агар шавҳараш бишунавад ва дар баробари ӯ хомӯш монад ва ба ӯ инкор накунад, пас ҳамаи дуоҳои ӯ ва ҳамаи таъаҳҳудҳое, ки ӯ бар зидди ҷони худ муқаррар кардааст, бар зидди ӯ устувор хоҳанд монд. Агар марди ӯ дар он рӯзе, ки мешунавад, онҳоро бекор кунад, пас ҳама он чӣ аз лабҳои ӯ баромада бошад — дуоҳои ӯ ва ӯҳдадориҳое, ки ба ҷони ӯ марбутанд — барои ӯ эътибор надоранд, зеро марди ӯ онҳоро бекор кардааст, ва Худованд ӯро тоза мегардонад. Ҳама дуо ва ҳама савганди пайванди зарар расонидан ба ҷон, шавҳари ӯ онро барпо хоҳад кард, ва шавҳари ӯ онро дур хоҳад кард. Агар вале хомӯш монда, рӯз аз рӯз хомӯш бимонад, пас ӯ ҳамаи дуоҳои ӯро барпо хоҳад кард ва таъҳидномаҳои бар ӯро барпо хоҳад кард, зеро дар он рӯзе ки шунид, хомӯш буд. Агар шавҳари ӯ баъд аз рӯзе ки шунид, онро бекор кунад, пас ӯ гуноҳи худро хоҳад гирифт. Инҳо он қонунҳоянд, ки Худованд ба Мусо фармуд, байни марду занаш ва байни падару духтараш дар ҷавонӣ дар хонаи падар.

31

Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва фармуд: Интиқоми писарони Исроилро аз Мадёнитон бигир, ва баъд аз он ба қавми худ пайваста хоҳӣ шуд. Ва Мусо ба мардум гуфт: Аз миёни худ мардонро мусаллаҳ кунед ва онҳоро пеши Худованд бар зидди Мадён саф бандед, то интиқоми Худовандро аз Мадён гиред. Аз ҳар қабила ҳазор нафар, аз ҳар қабила ҳазор нафар, аз ҳамаи қабилаҳои писарони Исроил, барои ҷанг фиристед. Ва онҳо аз ҳазорҳои Исроил ҳазор нафар аз ҳар қабила шумориданд, дувоздаҳ ҳазор нафари мусаллаҳро барои сафи ҷанг. Ва Мӯсо онҳоро фиристод, ҳазор нафар аз ҳар қабила, ҳазор нафар аз ҳар қабила бо қувваташон, ва Финеҳес писари Элазар, писари Ҳорун коҳин, ва асбобҳои муқаддас, ва найҳои ишоратӣ дар дастҳояшон.

Ва онҳо дар ҷанг бар Мадиан кашида шуданд, чунон ки Худованд ба Мусо фармуда буд, ва онҳо ҳар нари куштанд. Ва онҳо подшоҳони Мадиънро ҳамроҳ бо захмдорони онҳо куштанд, ва Эвинро, ва Рокомро, ва Сурро, ва Урро, ва Робокро, панҷ подшоҳони Мадиънро, ва Балаъом писари Беорро бо шамшер ҳамроҳ бо захмдорони онҳо куштанд. Ва онҳо занҳои Мадианро ғорат карданд ва чамадонҳои онҳоро, ва чорвои онҳоро, ва ҳама моликиятҳои онҳоро, ва қувваи онҳоро ғорат карданд. Ва ҳамаи шаҳрҳои онҳоро, ки дар ҷойҳои истиқоматашон буданд, ва қишлоқҳои онҳоро

бо оташ сӯхтанд. Ва онҳо тамоми ғанимати онҳоро гирифтанд ва тамоми ғанимати онҳоро, аз одам то чорво. Ва онҳо асирон, ғаниматҳо ва тороҷро ба Мӯсо, ба Элъозори кохин ва ба ҳамаи писарони Исроил ба лашкаргоҳ дар Аробот Муоб оварданд, ки дар болои Урдун дар муқобили Ериҳо қарор дорад. Ва Мусо ва Элъозор кохин ва ҳама роҳбарони ҷамоат барои вохӯрӣ бо онҳо аз лашкаргоҳ берун баромаданд. Ва Мусо бар назоратчиёни қувват, фармондеҳони ҳазорҳо ва фармондеҳони садҳо, ки аз сафи ҷанг омада буданд, хашмгин шуд. Ва Мӯсо ба онҳо гуфт: Чаро ҳар модаро зинда нигоҳ доштед? Инҳо барои писарони Исроил мувофиқи сухани Балъом буданд, то онҳоро бардоранд ва сухани Худовандро нодида гиранд бо сабаби Фуғур, ва вабо дар ҷамоати Худованд рух дод. Ва ҳоло ҳар мардонаро дар ҳамаи ғанимат кушед, ҳар занеро, ки бистари мардонаро шинохтааст, кушед. Ва ҳамаи ғанимати занонеро, ки бистари мардро намедонанд, зинда нигоҳ доред. Ва шумо ҳафт рӯз берун аз ҷойгоҳ ҷойгир шавед, ҳар касе, ки кушта ва ҳар касе, ки ба кушташуда даст расонда, дар рӯзи сеюм ва дар рӯзи ҳафтум тоза карда хоҳад шуд — шумо ва асирони шумо. Ва ҳар пӯшиш ва ҳар зарфи чармӣ, ва ҳама коре, ки аз пӯсти буз сохта шудааст, ва ҳар зарфи чӯбиро тоза хоҳед кард.

Ва Элъазар кишиш ба мардони лашкар, ки аз ҷанг омада буданд, гуфт: Ин ҳукми қонун аст, ки Худованд ба Мӯсо фармуд. Ба ғайр аз тилло ва нуқра ва биринҷ ва оҳан ва сурб ва қалъагӣ, Ҳар чизе, ки аз оташ мегузарад, тоза карда

мешавад, аммо бо оби покизагӣ тоза карда хоҳад шуд, ва ҳар он чизе, ки аз оташ намегузарад, аз об бояд гузаронида шавад. Ва дар рӯзи ҳафтум либосҳоятонро бишӯед ва тоза хоҳед шуд, ва баъд аз ин ба лашкаргоҳ дохил хоҳед шуд.

Ва Худованд ба Мӯсо гуфт ва фармуд: Ҳисоби умумии ғанимати асирӣ аз одам то чорво гир, ту ва Элазар кохин ва сарварони оилаҳои ҷамоат. Ва шумо ғаниматро миёни ҷангчиёне, ки ба ҷанг рафтаанд, ва миёни тамоми ҷамоат тақсим кунед. Ва шумо ҷудо хоҳед кард охирро барои Худованд аз одамони ҷангчиёне, ки ба сафи ҷанг рафтаанд, яке ҷон аз панҷсад, аз одамон ва аз чорво ва аз говҳо ва аз гӯсфандон ва аз харҳо. Ва аз нимаи онҳо хоҳед гирифт. Ва ба Елеазар коҳин нахустинҳои Худованд хоҳӣ дод. Ва аз нисфи писарони Исроил як нафарро аз панҷоҳ нафар хоҳӣ гирифт аз одамон, ва аз гову, ва аз гӯсфандон, ва аз хар, ва аз ҳамаи чорво, ва онҳоро ба Лавиён, ки нигоҳбонии хайма Худовандро мекунанд, хоҳӣ дод.

Ва Мусо ва Элъозори кохин чунон карданд, ки Худованд ба Мусо фармуда буд. Ва зиёдатии ғаниматҳое, ки мардони ҷангчӣ ба ғанимат гирифтанд, аз гӯсфандон шашсад ҳафтоду панҷ ҳазор буд. Ва гов, ҳафтоду ду ҳазор, Ва хархо, шаст ва як ҳазор, Ва рӯҳҳои одамон аз заноне, ки бистари мардро надонистанд, ҳамаи рӯҳҳо сӣ ва ду ҳазор буданд. Ва нисфи қисми онҳое, ки ба ҷанг рафта буданд, аз шумораи гӯсфандон се сад ва си ҳазор ва ҳафт ҳазору панҷ сад буд. Ва охир барои Худованд аз гӯсфандон шашсад ҳафтод ва панҷ

шуд. Ва гов шаш-у-сӣ ҳазор буд, ва аз онҳо ба Худованд ҳафтод-у-ду, Ва харҳо, си ҳазор ва панҷсад, ва охири Худованд, як ва шаст. Ва ҷонҳои одамон шонздаҳ ҳазор буданд, ва сахми Худованд сӣ ва ду ҷон.

Ва Мусо охири пешкашро ба Худованд дод, яъне пешкаши Худоро ба Элъозори кохин, чунон ки Худованд ба Мусо фармуда буд. аз нисфи писарони Исроил, ки онҳоро Мӯсо аз мардони ҷангчиён ҷудо кард Ва ним аз ҷамоати гӯсфандон се сад ва си ҳазор ва ҳафт ҳазор ва панҷ сад шуд. Ва гов, шаш-у-сӣ ҳазор, Харҳо, си ҳазор ва панҷсад. Ва рӯҳҳои одамон, шонздаҳ ҳазор. Ва Мусо аз ним қисми писарони Исроил яке аз пањоҳро, аз одамон ва аз чорво гирифт ва онҳоро ба Лавиён, ки нигоҳбонони хаймаи Худовандро нигоҳ медоштанд, дод, чунон ки Худованд ба Мусо фармуд.

Ва ҳамаи фармондеҳони қувва, яъне сардорони ҳазорҳо ва сардорони садҳо, ки таъин шуда буданд, назди Мӯсо омаданд. Ва онҳо ба Мусо гуфтанд: Хизматгорони туро ҳисоби мардони ҷангчиёни назди моро гирифтаанд, ва аз онҳо ҳатто як нафар ғоиб нашудааст. Ва мо ба Худованд ҳадя пешкаш кардем, ҳар мард он чиро, ки ёфт: зарфи тиллоӣ, дастбанд, пойбанд, ангуштар, базубанд ва гардонбанд, то барои мо пеши Худованд кафорат кунем. Ва Мусо ва Элъозор кохин тиллоро аз онҳо гирифтанд, ҳар як зарфи коркардашударо. Ва ҳамаи тиллои пешкаш, ки онҳо ба Худованд гирифтанд, шонздаҳ ҳазору ҳафтсаду панҷоҳ сикл буд аз ҷониби фармондеҳони ҳазорҳо ва

фармондеҳони садҳо. Ва мардони ҷангчӣ ғорат карданд, ҳар кас барои худаш. Ва Мусо ва Элъозори кохин тиллоро аз фармондеҳони ҳазорҳо ва аз фармондеҳони садҳо гирифтанд ва онҳоро ба чодири шаҳодат оварданд, ёдгорӣ барои писарони Исроил пеши Худованд.

32

Ва чорвои бисёр буд ба писарони Рӯбин ва ба писарони Ғод, анбӯҳи хеле зиёд, ва онҳо замини Ёзир ва замини Ҷилъодро диданд, ва он ҷой, ҷои чорво буд. Ва наздик омада, писарони Рӯбин ва писарони Гад ба Мӯсо ва ба Элъозор кохин ва ба сарони ҷамоат гуфтанд, гӯён: Атарот, ва Дайбон, ва Ҷазер, ва Намра, ва Ҳесбон, ва Элеалеҳ, ва Себама, ва Набау, ва Байан. Замине, ки Худованд пеш аз писарони Исроил дода буд, замини чорводорӣ аст ва хизматгорони ту чорво доранд. Ва онҳо мегуфтанд: Агар мо дар назди ту лутф ёфтем, ин замин ба хизматкорони ту дар тасарруф дода шавад ва моро аз Урдун нагузаронӣ.

Ва Мусо ба писарони Ғод ва ба писарони Рӯбин гуфт: Бародарони шумо ба ҷанг мераванд, ва шумо дар ин ҷо хоҳед нишаст? Ва чаро шумо фикрҳои писарони Исроилро манҳариф мекунед, то ба замине, ки Худованд ба онҳо медиҳад, нагузаранд? Оё падарони шумо ҳамин тавр накарданд, вақте ки онҳоро аз Қодеш Барнеа барои дидани замин фиристодам? Ва онҳо ба дараи Хушаи Ангур

баромаданд ва заминро мушоҳида карданд, ва дилҳои писарони Исроилро гардониданд, то ки онҳо ба замине, ки Худованд ба онҳо дода буд, дохил нашаванд. Ва Худованд дар он рӯз ба ғазаб омад ва савганд хӯрд ва гуфт, Агар ин одамоне, ки аз Миср баромада, аз бист сола ва боло ҳастанд ва хубу бадро медонанд, заминеро бубинанд, ки ман ба Иброҳим ва Исҳоқ ва Яъқуб савганд хӯрдам — не, зеро онҳо дунболи ман пайравӣ накарданд.

Ба ғайр аз Холеб писари Ефунна, он ки ҷудо шуда буд, ва Ешуъ писари Нун, зеро онҳо дар паси Худованд пайравӣ карданд. Ва Худованд бар Исроил ба ғазаб омад ва онҳоро чил сол дар биёбон сарсон кард, то он ки тамоми он насле, ки пеши Худованд бадӣ мекарданд, нобуд шуд. Инак шумо ба ҷои падаронатон бархостаед, вайронии одамони гунаҳкор, то боз бар ғазаби хашми Худованд бар Исроил биафзоед. Зеро ки шумо аз ӯ бозхоҳед гашт, то боз ӯро дар биёбон гузоред, ва шумо беқонунӣ хоҳед кард ба тамоми ин ҷамоат.

Ва онҳо ба ӯ наздик омаданд ва гуфтанд: Мо дар инҷо барои чорвои худ чорводонҳои гӯсфандон бино хоҳем кард ва барои ашёи худ шаҳрҳо. Ва мо мусаллаҳ шуда, ҳамчун ҳифзи пешакӣ пештар аз писарони Исроил хоҳем рафт, то ки онҳоро ба ҷои худашон биёварем, ва ашёи мо дар шаҳрҳои ҳисоркашидашуда истиқомат хоҳад кард, аз сабаби истиқоматкунандагони замин. Мо то вақте ки писарони Исроил, ҳар яке ба мероси худ тақсим карда

нашаванд, ба хонаҳои худ баргашт нахоҳем кард. Ва мо дигар дар онҳо аз он тарафи Урдун ва он тараф мерос нахоҳем бурд, зеро ки қуръаҳои моро дар он тарафи Урдун дар шарқ гирифтаем.

Ва Мусо ба онҳо гуфт: Агар шумо мувофиқи ин калима амал кунед, агар шумо пеши Худованд барои ҷанг мусаллаҳ шавед, ва ҳар мусаллаҳи шумо аз Урдун пеш аз Худованд хоҳад гузашт, то вақте ки душмани ӯ аз пеши рӯяш нобуд карда шавад, Ва замин пеши Худованд тасхир шавад, ва баъд аз ин шумо бозхоҳед гашт ва бегуноҳ хоҳед буд пеши Худованд ва аз Исроил, ва ин замин ба шумо дар моликият пеши Худованд хоҳад буд. Агар чунин накунед, пеши Худованд гуноҳ хоҳед кард ва гуноҳи худро хоҳед донист, вақте ки бадиҳо шуморо фаро гиранд. Ва шумо барои худатон шаҳрҳо барои ашёятон ва хонаҳои деҳот барои чорвоятон хоҳед сохт, ва он чи аз даҳонатон баромадааст, хоҳед кард.

Ва писарони Рӯбин ва писарони Гад ба Мӯсо гуфтанд, гӯён: Бандагони ту хоҳанд кард чунон ки Худованди мо фармон медиҳад. Ҳамолаи мо, занҳои мо ва ҳамаи чорвои мо дар шаҳрҳои Ҷалъод хоҳанд буд. Вале хизматгорони ту ҳамаи мусаллаҳ ва сафбаста пеши Худованд ба ҷанг убур хоҳанд кард, ҳамон тавре ки хоҷа мегӯяд.

Ва Мусо ба онҳо Элъозари кохин ва Ешуъи писари Нунро ва роҳбарони хонаводаҳои қабилаҳои Исроилро таъин кард.

Ва Мусо ба онҳо гуфт: Агар писарони Рӯбин ва писарони Ғод бо шумо аз Урдун убур кунанд, ҳар яке барои ҷанг пеши Худованд муҷаҳҳаз, ва шумо замини пеши худро тасхир кунед, пас замини Ҷилъодро ба онҳо ба моликият диҳед. Агар вале не онҳо гузаштан мусаллаҳ бо шумо ба ҷанг пеш аз Худованд, ва шумо гузаронидан андоза онҳо, ва занҳо онҳо, ва чор Ва писарони Рӯбин ва писарони Гад ҷавоб дода, гуфтанд: Ҳар чӣ Худованд ба хизматкорон мегӯяд, мо ҳамин тавр хоҳем кард. Мо мусаллаҳ шуда пеш аз Худованд ба замини Канъон мегузарем ва шумо моликиятро дар он тарафи Урдун ба мо хоҳед дод.

Ва Мусо ба писарони Ғад ва ба писарони Рӯбин ва ба ними қабилаи Манассе, писарони Юсуф, подшоҳии Сиҳон, подшоҳи амурриён ва подшоҳии Ӯғ, подшоҳи Башонро дод, яъне заминро ва шаҳрҳоро бо сарҳадҳояшон, шаҳрҳои гирду атрофи он заминро. Ва писарони Ғад Дайбон, Атарот ва Ароҳирро сохтанд. Ва Софарро, ва Ҷазерро, ва онҳоро баланд карданд, ва Намрам ва Байтаранро, шаҳрҳои мустаҳкам ва чорводорихои гӯсфандон. Ва писарони Рӯбин Ҳешбон, Элеалеҳ ва Кириатаимро сохтанд. ва Беелмеонро, ки муҳосира карда шуда буд, ва Себамаро, ва онҳо ба шаҳрҳое, ки бино карда буданд, мувофиқи номҳои худ ном гузоштанд. Ва писари Мохир, писари Манассе, ба Ҷилъод рафт ва онро гирифт ва амурӣҳоеро, ки дар он зиндагӣ мекарданд, нобуд кард. Ва Мусо Ҷилъодро ба Мохир, писари Манассе дод ва ӯ дар он ҷо сукунат кард. Ва Яир, ки аз Манассе буд, рафт ва деҳаҳои онҳоро гирифт ва онҳоро

деҳаҳои Яир ном гузошт. Ва Набау рафт ва Каатро ва деҳаҳои онро гирифт ва онҳоро аз номи худ Набот ном гузошт.

33

Ва ин манзилҳои писарони Исроил, ҳангоме ки онҳо аз замини Миср бо қувваташон тавассути Мусо ва Ҳорун баромаданд. Ва Мусо ҷудошавиҳои онҳо ва манзилҳои онҳоро аз рӯи калом Худованд навишт, ва инҳо манзилҳои сафари онҳо мебошанд. Онҳо аз Рамесе дар рӯзи панздаҳуми моҳи аввал баромаданд, дар рӯзи баъди Писҳо писарони Исроил бо дасти баланд пеши ҳамаи мисриён баромаданд. Ва мисриён мурдагони худро дафн мекарданд, ҳамаи онҳоеро, ки Худованд зада буд, ҳар нахустзодаеро дар замини Миср, ва аз худоёни онҳо низ Худованд интиқом гирифта буд. Ва писарони Исроил аз Рамесе баромада, дар Суккот лашкар заданд. Ва баъд аз он ки аз Соккот баромаданд, онҳо дар Бутан лашкаргоҳ заданд, ки қисмате аз биёбон аст. Ва онҳо аз Бутҳан баромаданд ва дар даҳони Эйрот, ки муқобили Беелсеффон аст, хайма заданд ва муқобили Магдолу хайма заданд. Ва онҳо аз пеши Эйрот ҷудо шуданд ва аз миёнаи баҳр ба биёбон гузаштанд ва роҳи се рӯза тавассути биёбон рафтанд ва дар Пикриайс ҷой гирифтанд. Ва онҳо аз Пикриён баромаданд ва ба Айлим омаданд, ва дар Айлим дувоздаҳ чашмаи об ва ҳафтод дарахти хурмо буд, ва онҳо дар он ҷо назди об

лашкар заданд. Ва онҳо аз Айлим ҷудо шуда, дар баҳри сурх лашкар заданд. Ва онҳо аз Баҳри Сурх рафтанд ва дар биёбони Син ҷой гирифтанд.

Ва онҳо аз биёбони Син баромаданд ва дар Рафака ҷойгир шуданд. Ва онҳо аз Рафака ҷудо шуда, дар Айлус лашкар заданд. Ва онҳо аз Айлус баромаданд ва дар Рафидин хайма заданд, ва он ҷо об барои мардум нӯшидан набуд. Ва онҳо аз Рафидин рафтанд ва дар биёбони Сино ҷойгир шуданд. Ва онҳо аз биёбони Синӣ рафтанд ва дар қабрҳои хоҳиш хайма заданд. Ва онҳо аз қабрҳои ҳавасҳо баромаданд ва дар Асирот лашкар заданд. Ва онҳо аз Асирот баромаданд ва дар Ратама лашкар заданд.

Ва онҳо аз Ратҳамо баромаданд ва дар Реммони Фарес ҷойгир шуданд. Ва онҳо аз Реммон Фарес баромаданд ва дар Лебона ҷойгир шуданд. Ва онҳо аз Лебона баромаданд ва дар Рессан ҷойгир шуданд. Ва онҳо аз Рессан баромаданд ва дар Макеллат ҷойгир шуданд. Ва онҳо аз Макеллат баромаданд ва дар Сафар ҷойгир шуданд. Ва онҳо аз Сафар рафтанд ва дар Харадат хайма заданд. Ва онҳо аз Харадат баромаданд ва дар Макелот хайма заданд. Ва онҳо аз Макелот ҷудо шуданд ва дар Катаат хайма заданд. Ва онҳо аз Катаат ҷудо шуданд ва дар Тарат хайма заданд. Ва онҳо аз Тарат ҷудо шуда, дар Матекка ҷойгир шуданд. Ва онҳо аз Матекка баромаданд ва дар Селмона ҷойгир шуданд. Ва онҳо аз Селмона ҷудо шуда, дар Масурут ҷойгир шуданд. Ва онҳо аз Масурут ҷудо шуда, дар

Банаё лашкар заданд. Ва онҳо аз Банаиа баромаданд ва дар кӯҳи Гадгад лашкар заданд.

Ва онҳо аз кӯҳи Гадгад ҷудо шуданд ва дар Этебата лашкар заданд. Ва онҳо аз Этебата ҷудо шуданд ва дар Эброна лашкар заданд. Ва онҳо аз Эброна баромаданд ва дар Гесион Габер лашкар заданд. Ва онҳо аз Гесион Габер баромаданд ва дар биёбони Син ҷойгир шуданд, ва аз биёбони Син баромаданд ва ба биёбони Форон ҷойгир шуданд, ин Кодеш аст. Ва онҳо аз Кадеш ҷудо шуданд ва дар кӯҳи Ҳур наздики замини Эдом ҷойгир шуданд.

Ва Ҳорун кохин аз рӯи фармони Худованд боло рафт ва дар он ҷо дар соли чилуми баромадани писарони Исроил аз замини Миср, дар рӯзи якуми моҳи панҷум мурд. Ва Ҳорун сад ва бист ва се сола буд, вақте ки ӯ дар кӯҳи Ҳур вафот кард. Ва подшоҳи канъонии Арад шунид, ва ӯ дар замини Канъон зиста буд, вақте ки писарони Исроил дохил мешуданд. Ва онҳо аз кӯҳи Ҳур рафтанд ва дар Селмона ҷойгир шуданд. Ва онҳо аз Селмона баромаданд ва дар Фино ҷойгир шуданд. Ва онҳо аз Финон баромаданд ва дар Обот хайма заданд.

Ва онҳо аз Обот ҷудо шуданд ва дар Аӣ, дар он тарафи сарҳадҳои Моаб лашкар заданд. Ва онҳо аз Гаӣ баромаданд ва дар Дайбони Гад лашкар заданд. Ва онҳо аз Дайбон Гад баромаданд ва дар Гелмон Деблатҳаим ҷой гирифтанд. Ва онҳо аз Гелмон Деблатҳаим баромаданд ва дар кӯҳҳои

Абарим, муқобили Набау лашкар заданд. Ва онҳо аз кӯҳҳои Абарим ҷудо шуданд ва дар ғарби Моаб, дар Урдун, дар муқобили Ариҳо лашкар заданд. Ва онҳо дар канори Урдун лашкар заданд, миёни Айсимот то Белса, ки дар ғарби Муоб аст.

Ва Худованд пеш аз Мусо дар ғарби Моаб, назди дарёи Ӯрдун, дар назди Ариҳо сухан гуфт ва фармуд, Ба писарони Исроил сухан кун ва ба онҳо хоҳӣ гуфт: шумо аз Урдун ба замини Канъон мегузаред. Ва шумо ҳамаи сокинонеро, ки дар он замин пеш аз рӯи шумо ҳастанд, нобуд хоҳед кард, ва нигоҳбонҳои онҳоро бардошта, ҳамаи бутҳои рехташудаи онҳоро нобуд хоҳед кард ва ҳамаи сутунҳои онҳоро бардоред. Ва шумо ҳамаи сокинони он заминро нобуд хоҳед кард ва дар он сокин хоҳед шуд, зеро Ман замини онҳоро ба шумо ба мерос додаам. Ва шумо замини онҳоро бо қуръа мувофиқи қабилаҳои худ мерос хоҳед бурд: ба қабилаҳои зиёдтар моликияти бештарро медиҳед ва ба қабилаҳои камтар моликияти камтарро медиҳед. Ҳар куҷо номи касе берун ояд, он ҷо моликияти ӯ хоҳад буд. Мувофиқи қабилаҳои падарони худ мерос хоҳед бурд. Агар шумо сокинони замин ро аз пеши рӯи худ нобуд накунед, онҳое, ки аз онҳо боқӣ мегузоред, хор дар чашмони шумо ва тир дар паҳлӯҳои шумо хоҳанд буд ва бар он замине, ки дар он сокин хоҳед шуд, душмани шумо хоҳанд буд. Ва чунон хоҳад буд, ки чӣ тавр тасмим гирифтам онҳоро кунам, шуморо низ хоҳам кард.

34

Ва Худованд ба Мӯсо гуфт ва фармуд: Ба писарони Исроил фармон деҳ ва ба онҳо гӯй: шумо ба замини Канъон дохил мешавед, ин замин бо сарҳадҳояш ба шумо мерос хоҳад буд — замини Канъон. Ва тарафи ҷанубии шумо аз биёбони Син то наздикии Адум хоҳад буд, ва сарҳадҳои ҷанубии шумо аз қисми шарқии Баҳри Шӯр хоҳад буд. Ва сарҳадҳо гирди шуморо аз ҷануб ба сӯи баландшавии Акрабин гирд хоҳанд зад, ва аз Эннак мегузарад, ва баромадгоҳи он ба сӯи ҷануби Кадеши Барне хоҳад буд, ва ба оёлатгоҳи Арад берун меояд, ва аз Асемона мегузарад. Ва ҳудудҳо аз Асемона то селоби Миср гирд хоҳанд гашт, ва баромадгоҳ баҳр хоҳад буд. Ва ҳудудҳои баҳрии шумо баҳри бузург хоҳад буд, ки ҳудуд хоҳад гузошт, ин ҳудудҳои баҳрии шумо хоҳад буд.

Ва ин ҳудудҳои шимолии шумо хоҳад буд: аз баҳри бузург барои худатон то кӯҳ андозагирӣ хоҳед кард. Ва аз кӯҳ шумо кӯҳро ба онҳо хоҳед андозагирӣ кард, ҳангоми даромадан ба Ҳамат, ва баромадгоҳи он сарҳадҳои Сарадак хоҳад буд. Ва ҳудудҳо ба Дефрона баромад хоҳанд кард, ва баромадгоҳи он Арсенаин хоҳад буд, ин ба шумо ҳудудҳо аз Шимол хоҳад буд. Ва сарҳадҳо аз Сепефамар то Бела аз тарафи шарқ ба сӯи чашмаҳо фуромад хоҳанд омад, ва сарҳадҳо аз Бела ба пушти баҳри Хенерет аз тарафи шарқ фуромад хоҳанд омад. Ва ҳудудҳо аз Сеффамар то Бела аз

тарафи шарқ ба чашмаҳо фурӯд хоҳад омад, ва ҳудудҳо аз Бела ба пушти баҳри Хенерет аз тарафи шарқ фурӯд хоҳад омад. Ва ҳудудҳо ба Урдун фуромад хоҳанд омад, ва баромадгоҳ Баҳри Шӯр хоҳад буд. Ин замин ва ҳудудҳои он дар атроф ба шумо хоҳад буд.

Ва Мусо ба писарони Исроил фармон дод ва гуфт: Ин замине аст, ки шумо онро бо қуръа ба мерос хоҳед гирифт, чунон ки Худованд фармон додааст, ки онро ба нуҳ қабила ва ним қабилаи Манассе дода шавад. Зеро ки қабилаи писарони Рӯбин ва қабилаи писарони Ғод аз рӯи хонаҳои падарони онҳо ва нисфи қабилаи Манассе қуръаҳои худро гирифтанд. Ду қабила ва ниме гирифтанд қисмҳои худро он тараф аз Урдун, наздики Ариҳо, аз ҷануб ба тарафи шарқ.

Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва фармуд: Инҳо номҳои мардоне ҳастанд, ки замин ба шумо мерос хоҳанд дод: Элъозор коҳин ва Ешуъаи писари Нун. Ва аз ҳар қабила як ҳокимро хоҳед гирифт, то замин ба шумо ба мерос дода шавад.

Ва ин номҳои мардон аз қабилаи Яҳудо: Холеб писари Ефунне. Аз қабилаи Шимъон, Саламиел писари Семиуд. Аз қабилаи Бинёмин, Элдод писари Хаслон, Аз қабилаи Дон ҳоким Бакхир, писари Эглӣ. Аз писарони Юсуф, аз қабилаи писарони Манассе, ҳоким Аниел, писари Суфӣ. Аз қабилаи писарони Эфроим, ҳоким Камуил писари Сабатон. Аз

қабилаи Забулун ҳоким Элисафан, писари Фарнах. Аз қабилаи писарони Иссахар, ҳоким Фалтиел, писари Оза. Аз қабилаи писарони Ашер, ҳоким Ахиор, писари Салами. Аз қабилаи Нафталӣ, ҳоким Фадаил, писари Иамиуд.

Инҳоро Худованд фармон дод, ки ба писарони Исроил дар замини Канъон тақсим кунанд.

35

Ва Худованд ба Мӯсо дар ғарби Моаб, назди Урдун, наздики Ариҳо гуфт ва фармуд: Ба писарони Исроил фармон деҳ, ва онҳо ба Лавиён аз мероси тасарруфи худ шаҳрҳо барои сукунат кардан хоҳанд дод, ва ҳавлиҳои атрофи шаҳрҳоро низ ба Лавиён хоҳанд дод. Ва ба онҳо шаҳрҳо барои зиндагӣ кардан хоҳанд буд, ва ҳудудҳои ҷудошудаи онҳо барои чорпоёни онҳо ва ҳамаи ҳайвонҳои чорпои онҳо хоҳад буд. Ва заминҳои ҳамҷавори шаҳрҳое, ки шумо ба лавиён хоҳед дод, аз девори шаҳр ва берун ду ҳазор оринҷ гирдогирд. Ва шумо берун аз шаҳр тарафи шарқро ду ҳазор зироъ, тарафи ҷанубро ду ҳазор зироъ, тарафи баҳрро ду ҳазор зироъ ва тарафи шимолро ду ҳазор зироъ хоҳед андозагирӣ кард, ва шаҳр дар миёнаи ин хоҳад буд ба шумо, ва сарҳадҳои шаҳрҳо. Ва шаҳрҳоро ба лавиҳо хоҳед дод: шаш шаҳри паноҳгоҳро, ки онҳоро барои гурехтани қотил ба он ҷо хоҳед дод, ва илова бар инҳо чилу ду шаҳр. Ҳамаи шаҳрҳоро ба лавиён хоҳед дод: чилу ҳашт шаҳр,

инҳо ва ҳавлиҳои онҳо. Ва шаҳрҳое, ки шумо аз моликияти писарони Исроил хоҳед дод, аз онҳое ки бисёранд бисёр ва аз онҳое ки камтаранд камтар, ҳар яке мувофиқи меросе ки онҳо ворис хоҳанд шуд, аз шаҳрҳои худ ба Лавиён хоҳанд дод.

Ва Худованд ба Мусо сухан гуфт ва фармуд: Ба писарони Исроил сухан кун ва ба онҳо хоҳӣ гуфт: Шумо аз Урдун мегузаред ба замини Канъон. Ва шумо барои худ шаҳрҳоро ҷудо хоҳед кард, онҳо паноҳгоҳҳо барои шумо хоҳанд буд, то қотил ба он ҷо гурезад, ҳар он касе, ки ҷонро бехост зада бошад. Ва ин шаҳрҳо барои шумо паноҳгоҳҳо аз интиқомгиранда хун хоҳанд буд, ва қотил намемирад то пеш аз ҷамоат барои ҳукм истода бошад. Ва шаҳрҳое, ки шумо медиҳед, яъне шаш шаҳр, паноҳгоҳҳо барои шумо хоҳанд буд. Се шаҳрро дар он тарафи Урдун хоҳед дод ва се шаҳрро дар замини Канъон хоҳед дод.

Паноҳгоҳ хоҳад буд барои писарони Исроил ва барои бегона ва барои мусофире, ки дар миёни шумо аст. Ин шаҳрҳо паноҳгоҳ хоҳанд буд, то ҳар касе, ки рӯҳро бехост зада бошад, ба он ҷо гурезад.

Агар касе бо асбоби оҳанӣ ба ӯ зарба зад ва ӯ мурд, он қотил аст ва қотил бояд ба марг расонида шавад. Агар касе бо санге, ки дар дасташ аст ва метавонад бо он кушта шавад, касеро зада, ӯ бимирад, қотил аст, қотил бояд ба марг расонида шавад. Агар касе бо асбоби чӯбӣ, ки аз он метавон

кушт, ба касе зада, ӯ бимирад, қотил аст ва он қотил бояд ба марг расонида шавад.

Интиқомгири хун қотилро вақте ки бо ӯ мулоқот кунад, хоҳад кушт. Агар аз рӯи душманӣ ӯро тела диҳад ва аз пинҳонгоҳ ба ӯ чизе партоб кунад ва ӯ бимирад, Ё аз рӯи ғазаб ӯро бо даст зад ва ӯ мурд, зананда бояд ба марг расонида шавад, зеро ӯ қотил аст. Қотил бояд ба марг расонида шавад. Интиқомгиранда хун қотилро ҳангоми вомухӯрӣ бо ӯ хоҳад кушт.

Агар вале ногаҳон, на аз рӯи душманӣ, ӯро ранда бошад, ё чизе бар ӯ партофта бошад, на аз кумин, Ё бо ҳар санге, ки дар он ӯ хоҳад мурд, бидуни донистан, ва он бар ӯ меафтад ва ӯ мемирад, вале худаш душмани ӯ набуд ва наҷустуҷӯи зарар расондан ба ӯ, Ва ҷамоат байни заннадаро ва байни интиқомгиранда хунро мутобиқи ин ҳукмҳо ҳукм хоҳад кард. Ва ҷамоат қотилро аз интиқомгирандаи хун раҳо хоҳад кард ва ҷамоат ӯро ба шаҳри паноҳгоҳи ӯ, ки ӯ ба он гурехта буд, бозгардонад ва ӯ дар он ҷо то марги кохини бузурге, ки ӯро бо равғани муқаддас машҳ карда буданд, зиндагӣ хоҳад кард.

Агар қотил аз ҳудудҳои шаҳре, ки ба он ҷо гурехта буд, берун равад Ва агар интиқомгири хун ӯро берун аз сарҳадҳои шаҳри паноҳгоҳаш ёбад ва интиқомгири хун қотилро кушад, гунаҳкор нест. Дар шаҳри паноҳгоҳ бояд бимонад, то вақте ки кохини бузург бимирад, ва баъд аз

мурдани кохини бузург қотил ба замини мулки худ бозхоҳад гашт.

Ва ин чизҳо барои шумо ҳуқуқи ҳукм хоҳад буд барои насли шумо дар ҳамаи макони зисти шумо. Ҳар касе ки рӯҳеро зада бошад, бо гувоҳӣ гувоҳон бояд қотилро кушт, ва як гувоҳ наметавонад бар зидди рӯҳе гувоҳӣ диҳад, то ки ӯ ба марг маҳкум шавад. Ва шумо барои ҷони қотиле, ки гуноҳкор аст ва бояд кушта шавад, фидя нахоҳед гирифт, зеро ӯ бояд ба қатл расонида шавад. Шумо пули озодӣ нахоҳед гирифт барои гурехтан ба шаҳри паноҳгоҳҳо, то ки дубора дар замин зиндагӣ кунед, то вақте ки кишиши калон бимирад. Ва шумо набояд кушта кунед замине ки дар он зиндагӣ мекунед, зеро ин хун замин ро мекушад, ва замин аз хуни рехташуда бар он кафорат дода намешавад, балки танҳо бо хуни касе ки онро рехтааст. Ва шумо замине, ки дар он зиндагӣ мекунед, оҳ нахоҳед кард, ки дар он Ман сукунат мекунам дар миёни шумо, зеро Ман Худованд ҳастам, ки дар миёни писарони Исроил сукунат мекунам.

36

Ва сарони қабилаи писарони Ҷалъод, писари Мохир, писари Манассо, аз қабилаи писарони Юсуф наздик омаданд ва пеши Мӯсо, ва пеши Элъозори кохин, ва пеши сарони хонаҳои падарони писарони Исроил сухан гуфтанд.

Ва онҳо гуфтанд: Худованд ба худованди мо фармон дод, ки заминро бо қуръа ба писарони Исроил ба мерос диҳад, ва Худованд ба худованди мо фармон дод, ки меросро Салпаади бародари мо ба духтаронаш диҳад. Ва онҳо ба яке аз қабилаҳои писарони Исроил занҳо хоҳанд шуд, ва қуръаи онҳо аз тасарруфи падарони мо гирифта хоҳад шуд, ва ба мероси қабилае, ки ба онҳо занҳо хоҳанд шуд, илова хоҳад шуд, ва аз қуръаи мероси мо гирифта хоҳад шуд. Агар аммо озодшавии писарони Исроил рух диҳад, пас мероси онҳо ба мероси он қабилае илова карда хоҳад шуд, ки онҳо занони он мешаванд, ва аз мероси қабилаи хонадони мо мероси онҳо гирифта хоҳад шуд.

Ва Мусо ба писарони Исроил аз рӯи фармони Худованд фармуд ва гуфт: Ҳамин тавр қабилаи писарони Юсуф мегӯянд. Ин калимае аст, ки Худованд ба духтарони Салпаад фармуд ва гуфт: Ҳар куҷо пеши онҳо хушоянд бошад, занҳо бошанд, вале танҳо аз қавми падари онҳо занҳо бошанд. Ва мерос ба писарони Исроил аз қабилае ба қабилаи дигар интиқол дода нахоҳад шуд, зеро ки ҳар як аз писарони Исроил ба мероси қабилаи оилаи худ пайваста хоҳанд монд. Ва ҳар духтаре, ки мерос мегирад аз қабилаҳои писарони Исроил, бо яке аз мардуми қабилаи падараш занӣ хоҳад кард, то ки писарони Исроил ҳар яке меросии падариашро мерос гиранд. Ва қуръа аз қабилае ба қабилаи дигар гузаронида нахоҳад шуд, балки ҳар яке аз писарони Исроил ба мероси худ пайваста хоҳанд монд.

Ба он тарзе ки Худованд ба Мусо фармуд, духтарони Салпаад ҳамон тавр амал карданд. Ва Терса ва Эгла ва Мелха ва Нуа ва Малаа, духтарони Салпаад, ба писарамакони худ шавҳар шуданд. Аз мардуми Манассе, писарони Юсуф, занҳо шуданд ва мероси онҳо ба қабилаи мардуми падари онҳо расид. Инҳо фармонҳо, қонунҳо ва ҳукмҳое мебошанд, ки Худованд ба воситаи Мусо дар ғарби Моаб, дар Урдун, муқобили Ариҳо фармуд.

Инҷили Юҳанно

1

Дар ибтидо Калом буд, ва Калом назди Худо буд, ва Калом Худо буд. Ин дар ибтидо бо Худо буд. Ҳама чиз тавассути ӯ ба вуҷуд омад ва бе ӯ ҳеҷ чизе, ки вуҷуд дорад, ба вуҷуд наомад. Дар ӯ ҳаёт буд ва ҳаёт нури одамон буд. Ва рӯшноӣ дар торикӣ мефурӯзад ва торикӣ онро дарк накард.

Одаме аз ҷониби Худо фиристода шуд, ки номаш Яҳё буд, Ӯ барои гувоҳӣ омад, то дар бораи нур гувоҳӣ диҳад ва ҳама тавассути ӯ имон оваранд. Ӯ рӯшноӣ набуд, балки омада буд, то дар бораи рӯшноӣ шаҳодат диҳад. Рӯшноии ҳақиқӣ буд, ки ҳар одамеро, ки ба ҷаҳон меояд, равшан мекунад. Ӯ дар ҷаҳон буд ва ҷаҳон тавассути ӯ ба вуҷуд омад, вале ҷаҳон ӯро нашинохт. Ба хусусии худ омад, ва хусусиёни худ ӯро қабул накарданд. Аммо ба ҳар он касоне, ки Ӯро қабул карданд, ба онҳо ҳуқуқ дод, ки фарзандони Худо шаванд, ба онҳое, ки ба номи Ӯ имон меоранд. Онҳо на аз хунҳо, на аз иродаи ҷисм, на аз иродаи мард, балки аз Худо таваллуд

шуданд. Ва Калом гӯшт шуд ва дар миёни мо хайма зад, ва мо ҷалоли ӯро мушоҳида кардем, ҷалоле чун ягонатавлуд аз Падар, пур аз фазл ва ҳақиқат. Юҳанно дар бораи ӯ шаҳодат медиҳад ва фарёд мезанад ва мегӯяд: Ин ҳамон касе буд, ки дар бораи ӯ гуфтам: Он ки баъд аз ман меояд, аз ман бартар гардидааст, зеро ки ӯ пеш аз ман буд. Ва аз пурии ӯ мо ҳамаамон гирифтем, ва лутфро ба ҷои лутф, Зеро ки қонун тавассути Мӯсо дода шуд, лутф ва ҳақиқат тавассути Исои Масеҳ ба вуҷуд омад. Худоро ҳеҷ кас ҳеҷ вақт надидааст, ягона Писар, ки дар бағали Падар аст, Ӯ баён кардааст.

Ва ин шаҳодати Яҳё аст, вақте ки яҳудиён аз Ерусалим кишишон ва лавиёнро фиристоданд, то ки аз ӯ бипурсанд: Ту кӣ ҳастӣ? Ва ӯ иқрор кард ва инкор накард, ва ӯ иқрор кард, ки ман ҳамон Масеҳ нестам. Ва аз ӯ пурсиданд: Пас чӣ? Оё ту Илиёс ҳастӣ? Ва ӯ гуфт: Не, нестам. Оё ту пайғамбар ҳастӣ? Ва ӯ ҷавоб дод: Не. Пас ба ӯ гуфтанд: Кӣ ҳастӣ, то ки ба онҳое, ки моро фиристодаанд, ҷавоб диҳем? Дар бораи худат чӣ мегӯӣ? Гуфт: Ман овози фарёдзананда дар биёбон ҳастам, роҳи Худовандро рост кунед, чунон ки Исоё пайғамбар гуфт.

Ва онҳо фиристодашуда буданд аз фарисеиён. Ва онҳо аз ӯ пурсиданд ва ба ӯ гуфтанд: Пас чаро ғусл медиҳӣ, агар ту на Масеҳ ҳастӣ, на Илиёс ва на он паймбар? Яҳё ба онҳо ҷавоб дод ва гуфт: Ман дар об ғӯтаовар мекунам, аммо дар миёни шумо касе истода аст, ки шумо ӯро намешиносед. Ӯ ҳамон

касест, ки баъд аз ман меояд, вале пеш аз ман шудааст ва ман лоиқ нестам, ки тасмаи кафшаш-ро кушоям. Ин воқеаҳо дар Бетания рух доданд, дар он тарафи дарёи Урдун, ки дар он ҷо Яҳё тағотӣ медод.

Рӯзи баъд Яҳё Исоро дид, ки ба сӯи ӯ меомад ва гуфт: Бубинед, барраи Худо, ки гуноҳи ҷаҳонро бардошта мебарад. Ин ҳамон касест, ки дар бораи ӯ гуфтам: Пас аз ман мардест меояд, ки аз ман бузургтар шудааст, зеро ки пеш аз ман буд. Ва ман ӯро намедонистам, аммо барои он ки ба Исроил ошкор карда шавад, аз ин сабаб ман омадам, дар об ғӯтаовар мекунон. Ва Юҳанно шоҳидӣ дод ва гуфт, ки ман Рӯҳро дидам, ки чун кабӯтар аз осмон нозил мешуд ва бар ӯ монд. Ва ман ӯро намешинохтам, вале он касе, ки маро барои ғӯта кардан дар об фиристод, ба ман гуфт: Бар он касе, ки Рӯҳро мебинӣ, ки фурӯд меояд ва бар ӯ мемонад, ҳамин аст он касе, ки дар Рӯҳи Муқаддас ғӯта мекунад. Ва ман дидаам ва гувоҳӣ додаам, ки ин Писари Худо аст.

Рӯзи дигар боз Яҳё истода буд ва ду нафар аз шогирдони ӯ, Ва ба Исо, ки роҳ мерафт, нигоҳ карда, гуфт: Бубин, барраи Худо. Ва он ду шогирд сухани ӯро шунида, ба Исо пайравӣ карданд. Исо чархида ва онҳоро дида, ки пайравӣ мекунанд, ба онҳо мегӯяд, Чӣ ҷустуҷӯ мекунед? Онҳо ба ӯ гуфтанд: Раббӣ (ки тарҷума шуда маънои устод дорад), куҷо истиқомат доред? Ба онҳо мегӯяд: Биёед ва бинед. Пас омаданд ва диданд, ки ӯ куҷо мемонад ва он рӯз назди ӯ

монданд. Соати тақрибан даҳум буд. Андреас, бародари Симони Петр, яке аз он ду нафар буд, ки аз Яҳё шунида, ба ӯ пайравӣ карда буданд. Ин аввал бародари худро Симонро меёбад ва ба ӯ мегӯяд: Мо Масеҳро ёфтаем, ки тарҷумааш Христос аст. Ва ӯ ӯро назди Исо овард. Исо ба ӯ нигоҳ карда, гуфт: Ту Симон, писари Юнус ҳастӣ, ту Кайфо хонда хоҳӣ шуд, ки тарҷумааш Петрус аст.

Рӯзи дигар Исо хост, ки ба Ҷалил равад ва Филиппро ёфт ва ба ӯ гуфт: Аз паи ман биё. Филипп аз Байтсайдо буд, аз ҳамон шаҳре, ки Андрей ва Петр низ аз он буданд. Филиппос Натанаэлро ёфт ва ба ӯ гуфт: Онро, ки Мӯсо дар қонун ва пайғамбарон навиштаанд, ёфтаем — Исои писари Юсуфро, ки аз Назарет аст. Ва Натанаил ба ӯ гуфт: Оё аз Назарет чизе хуб метавонад бошад? Филиппос ба ӯ гуфт: Биё ва бубин. Исо Натаноилро дид, ки ба сӯи ӯ меомад ва дар бораи ӯ гуфт: Бубинед, ин ҳақиқатан исроилӣ аст, ки дар ӯ ҳеҷ макр нест. Натаноил ба ӯ гуфт: Аз куҷо маро мешиносӣ? Исо ҷавоб дод ва ба ӯ гуфт: Пеш аз он ки Филипп туро садо занад, вақте ки зери дарахти анҷир будӣ, туро дидам. Натаноил ҷавоб дод ва ба ӯ гуфт: Раббӣ, ту Писари Худо ҳастӣ, ту Подшоҳи Исроил ҳастӣ. Исо ҷавоб дод ва ба ӯ гуфт: Чунки ба ту гуфтам, туро зери дарахти анҷир дидам, бовар мекунӣ? Аз инҳо бузургтарро хоҳӣ дид. Ва ба ӯ мегӯяд: Ростӣ, ростӣ ба шумо мегӯям, аз ҳоло осмони кушодашударо хоҳед дид ва фариштагони Худоро, ки бар Писари Инсон боло ва поён меравнад.

2

Ва дар рӯзи сеюм тӯй дар Қаноӣ Ҷалил баргузор шуд ва модари Исо дар он ҷо буд. Ва Исо ва шогирдони ӯ низ ба никоҳ даъват шуданд. Ва вақте ки шароб кам шуд, модари Исо ба ӯ гуфт: Онҳо шароб надоранд. Исо ба ӯ мегӯяд: Чӣ ба ман ва ба ту, эй зан? Соати ман ҳанӯз наомадааст. Модари ӯ ба хизматкорон мегӯяд: Ҳар чӣ ки ба шумо гӯяд, онро бикунед. Дар он ҷо шаш обдони сангӣ мувофиқи тозашавии яҳудиён гузошта шуда буданд, ки ҳар кадоме ду ё се ченак меғунҷид. Исо ба онҳо гуфт: Ҳавзҳоро аз об пур кунед. Ва онҳо онҳоро то боло пур карданд. Ва ба онҳо мегӯяд: Ҳозир кашед ва ба сарпешхизматкор биёред. Ва онҳо овардаанд. Вақте ки сарвари зиёфат обе ро, ки ба шароб табдил шуда буд, чашид ва намедонист, ки он аз куҷо омадааст, аммо хизматкороне, ки об кашида буданд, медонистанд, сарвари зиёфат домодро даъват кард. Ва ба ӯ мегӯяд: Ҳар одам аввал шароби хубро мегузорад ва вақте ки мастшаванд, он вақт шароби камтарро, аммо ту шароби хубро то ҳоло нигоҳ доштай. Инро Исо дар Қаноӣ Ҷалил ба унвони аввалин нишона анҷом дод ва шукӯҳи худро зоҳир кард, ва шогирдони ӯ ба ӯ имон оварданд.

Баъд аз ин ӯ бо модараш, бародаронаш ва шогирдонаш ба Капернаум фуромаданд ва дар он ҷо чанд рӯз монданд.

Ва Иди Паски яҳудиён наздик буд ва Исо ба Ерусалим рафт.

Ва ӯ дар маъбад касонеро ёфт, ки гову гӯсфанд ва кабӯтарҳо мефурӯхтанд ва сарроф нишаста буданд. Ва сохта камчинеро аз ресмонҳо, ҳамаро аз ибодатгоҳ берун кард, ҳам гӯсфандонро ва ҳам говҳоро, ва сиккаҳои сарроф рехт ва мизҳоро вожгун кард. Ва ба онҳое, ки кабутарҳо мефурӯшанд, гуфт: Инҳоро аз ин ҷо бардоред, хонаи Падари маро хонаи тиҷорат нагардонед. Шогирдони ӯ ёд карданд, ки навишта шудааст: Ғайрат ба хонаи ту маро хоҳад хӯрд. Пас яҳудиён ҷавоб доданд ва ба ӯ гуфтанд: Чӣ нишонае ба мо нишон медиҳӣ, ки ин корҳоро мекунӣ? Исо ҷавоб дод ва ба онҳо гуфт: Ин ибодатгоҳро вайрон кунед ваМан онро дар се рӯз бардорам. Пас яҳудиён гуфтанд: Чил ва шаш сол ин маъбад сохта шуд ва ту дар се рӯз онро бардорӣ? Он дар бораи ибодатгоҳи бадани худ мегуфт. Вақте ӯ аз мурдагон бархост, шогирдони ӯ ёд овардаанд, ки ӯ инро мегуфт ва ба навиштор ва ба каломе, ки Исо гуфта буд, бовар карданд.

Чун вай дар Ерусалим дар Пасха дар ид буд, бисёре ба номи ӯ боварӣ карданд, вақте ки нишонаҳоеро, ки ӯ мекард, медиданд. Худаш вале Исо худашро ба онҳо намебовард, зеро ки Ӯ ҳамаро медонист Ва зеро ки ӯ ниёз надошт, то касе дар бораи инсон шаҳодат диҳад, чунки худаш медонист, ки дар инсон чӣ буд.

3

Аммо одаме аз фарисиён буд, ки номаш Никодим буд ва ӯ ҳокими яҳудиён буд. Ин шаб ба назди ӯ омад ва ба ӯ гуфт: Раббӣ, мо медонем, ки ту аз ҷониби Худо омӯзгор омадай, зеро ҳеҷ кас қодир нест ин нишонаҳоеро, ки ту мекунӣ, иҷро кунад, агар Худо бо ӯ набошад. Исо ҷавоб дод ва ба ӯ гуфт: Ростӣ, ростӣ ба ту мегӯям, агар касе аз боло таваллуд нашавад, наметавонад Малакути Худоро бинад. Никодим ба ӯ мегӯяд: Чӣ тавр одам метавонад таваллуд шавад, вақте ки пир аст? Магар метавонад бори дуюм ба шиками модараш дарояд ва таваллуд шавад? Исо ҷавоб дод: Ростӣ, ростӣ ба ту мегӯям, агар касе аз об ва Рӯҳ таваллуд нашавад, наметавонад ба подшоҳии Худо дарояд. Он, ки аз гӯшт таваллуд шудааст, гӯшт аст, ва он, ки аз Рӯҳ таваллуд шудааст, рӯҳ аст. Ҳайрон нашав, ки ба ту гуфтам: шумо бояд аз боло зода шавед. Рӯҳ дар он ҷое ки мехоҳад мевазад ва ту садои ӯро мешунавӣ, вале намедонӣ аз куҷо меояд ва ба куҷо меравад; ҳамин тавр аст ҳар он касе, ки аз Рӯҳ таваллуд шудааст. Никодимус ҷавоб дод ва ба ӯ гуфт: Чӣ тавр ин чизҳо метавонанд шаванд? Исо ҷавоб дод ва ба ӯ гуфт: Ту муаллими Исроил ҳастӣ ва ин чизҳоро намедонӣ? Ҳақиқатан ҳақиқатан ба ту мегӯям, ки он чиро мо медонем, мегӯем ва он чиро мо дидаем, шаҳодат медиҳем, ва шумо гувоҳии моро намегиред. Агар чизҳои заминиро ба шумо гуфтам ва бовар намекунед, чӣ тавр агар чизҳои осмониро ба шумо гӯям, бовар хоҳед кард? Ва ҳеҷ кас ба осмон набаромадааст, магар он ки аз осмон фуромада буд, яъне Писари Инсон, ки дар осмон аст. Ва чунон ки Мӯсо морро дар биёбон баланд кард, ҳамчунин зарур аст, ки

Писари Инсон баланд карда шавад, то ки ҳар он ки ба ӯ бовар мекунад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад. Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худро дод, то ҳар касе, ки ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидон дошта бошад. Зеро Худо Писари худро ба ҷаҳон нафиристод, то ҷаҳонро ҳукм кунад, балки то ҷаҳон тавассути Ӯ наҷот ёбад. Он ки ба ӯ бовар дорад, ҳукм карда намешавад, вале он ки бовар надорад, аллакай ҳукм карда шудааст, зеро ба номи Писари ягонаи Худо бовар накардааст. Ин аммо ҳукм аст, ки нур ба ҷаҳон омадааст, ва одамон торикиро бештар аз нур дӯст доштанд, зеро амалҳои онҳо бад буданд. Зеро ҳар касе, ки амалҳои бад мекунад, аз рӯшноӣ нафрат мекунад ва ба сӯи рӯшноӣ намеояд, то амалҳояш фош нашавад. Он ки ҳақиқатро мекунад, ба нур меояд, то ки корҳои ӯ ошкор шаванд, зеро онҳо дар Худо кардашудаанд.

Баъд аз ин Исо ва шогирдонаш ба замини Яҳудия омаданд ва онҷо бо онҳо вақт мегузаронд ва ғусл медод. Юҳанно низ дар Айнон, наздики Салим, ғӯтаовар мекард, зеро дар он ҷо обҳои бисёр буд, ва мардум меомаданд ва ғӯтаовар мешуданд. Яҳё ҳанӯз ба зиндон партофта нашуда буд. Бинобар ин, байни шогирдони Яҳё ва як яҳудӣ дар бораи тозакунӣ баҳсе ба миён омад. Ва онҳо омаданд назди Яҳё ва ба ӯ гуфтанд: Устод, он касе, ки бо ту дар он тарафи Урдун буд ва ту дар бораи ӯ шаҳодат додӣ, бубин, ӯ тағмид медиҳад ва ҳама назди ӯ меоянд. Юҳанно ҷавоб дод ва гуфт: Одам наметавонад чизе гирад, магар он ки аз осмон

ба ӯ дода шуда бошад. Худатон шумо ба ман гувоҳӣ медиҳед, ки гуфтам: Ман Масеҳ нестам, балки пеш аз ӯ фиристода шудаам. Он ки арусро дорад, домод аст, аммо дӯсти домод, он ки истодааст ва ӯро мешунавад, бо шодӣ шод мешавад аз сабаби садои домод. Пас ин шодии ман пур шудааст. Онро афзудан зарур аст, аммо маро кам шудан лозим аст. Он, ки аз боло меояд, болои ҳама аст. Он, ки аз замин аст, аз замин аст ва аз замин сухан мегӯяд. Он, ки аз осмон меояд, болои ҳама аст. Ва он чизеро, ки дидааст ва шунидааст, дар бораи он гувоҳӣ медиҳад, ва гувоҳии ӯро ҳеҷ кас қабул намекунад. Он ки шаҳодати ӯро қабул кардааст, муҳр гузоштааст, ки Худо ҳақиқӣ аст. Зеро ки Ӯ, ки Худо фиристодааст, сухани Худоро мегӯяд, чунки Худо Рӯҳро бе андоза мебахшад. Падар писарро дӯст медорад ва ҳама чизро ба дасти ӯ додааст. Он ки ба Писар имон меорад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад, вале он ки ба Писар итоат намекунад, ҳаётро нахоҳад дид, балки ғазаби Худо бар ӯ мемонад.

4

Вақте ки Худованд донист, ки Фарисиён шунидаанд, ки Исо шогирдони зиёдтар мекунад ва ғӯтаовар мекунад, нисбат ба Яҳё Гарчанде дар ҳақиқат Исо худаш ғӯтаовар намекард, балки шогирдони ӯ. Ӯ Яҳудияро раҳо кард ва ба Ҷалил рафт. Зарур буд, ки ӯ аз Самария гузарад. Вай пас ба шаҳре аз Самария, ки Суҳор номида мешуд, меояд, наздики он ҷое,

ки Яқуб ба писараш Юсуф дода буд Дар он ҷо чашмаи Яъқуб буд. Исо аз сафар хаста шуда буд ва ҳамин тавр бар канори чашма нишаст, соат тақрибан шашум буд. Зане аз Самария барои кашидани об меояд. Исо ба ӯ мегӯяд: Ба ман об нӯшидан бидеҳ. Зеро шогирдони ӯ ба шаҳр рафта буданд, то ғизо харанд. Пас зани самаритӣ ба ӯ мегӯяд: Чӣ тавр ту, ки яҳудӣ ҳастӣ, аз ман, ки зани самаритӣ ҳастам, нӯшидан мепурсӣ? Зеро яҳудиён бо самаритиён муошират намекунанд. Исо ҷавоб дод ва ба ӯ гуфт: Агар ту бахшиши Худоро медонистӣ ва медонистӣ, ки кист он касе, ки ба ту мегӯяд: Ба ман об бидеҳ, то нӯшам, ту худат аз ӯ мепурсидӣ ва ӯ ба ту оби зинда медод. Он зан ба ӯ мегӯяд: Хӯҷаин, на сатил дорӣ ва чоҳ чуқур аст, пас аз куҷо оби зиндаро дорӣ? Магар ту аз падари мо Яъқуб бузургтарӣ, ки ӯ ин чоҳро ба мо дод ва худаш аз он нӯшид ва писаронаш ва чорвояш? Исо ҷавоб дод ва ба ӯ гуфт: Ҳар касе, ки аз ин об менӯшад, боз ташна хоҳад шуд. Кӣ аз он обе нӯшад, ки ман ба ӯ медиҳам, то абад ташна нахоҳад шуд, балки он обе, ки ман ба ӯ медиҳам, дар ӯ чашмаи об мегардад, ки ба ҳаёти ҷовидонӣ ҷӯшад. Он зан ба ӯ мегӯяд: Худованд, ин обро ба ман биде, то ташна нашавам ва дигар барои кашидани об ба инҷо наёям. Исо ба ӯ мегӯяд: Биравед, шавҳаратонро даъват кунед ва ба ин ҷо биёед. Зан ҷавоб дод ва гуфт: Ман шавҳар надорам. Исо ба ӯ гуфт: Хуб гуфтӣ, ки шавҳар надорам, Зеро ки панҷ мард доштӣ, ва ҳоло он касе, ки дорӣ, мардат нест, инро рост гуфтӣ. Зан ба ӯ мегӯяд: Хӯҷаин, ман мебинам, ки ту пайғамбар ҳастӣ. Падарони мо дар ин кӯҳ парастиш карданд, ва шумо мегӯед, ки дар

Ерусалим ҷое аст, ки бояд парастиш кард. Исо ба ин зан мегӯяд: Эй зан, ба ман бовар кун, ки соате меояд, ки на дар ин кӯҳ ва на дар Ерусалим ба Падар сиҷда хоҳед кард. Шумо парастиш мекунед онро, ки намедонед, мо парастиш мекунем онро, ки медонем, зеро наҷот аз яҳудиён аст. Аммо соате меояд, ва ҳозир ҳам ҳаст, вақте ки парастишгарони ҳақиқӣ ба Падар дар рӯҳ ва ҳақиқат парастиш хоҳанд кард, зеро Падар чунин парастишгаронро ҷустуҷӯ мекунад. Худо рӯҳ аст, ва онҳое, ки Ӯро парастиш мекунанд, бояд дар рӯҳ ва ҳақиқат парастиш кунанд. Зан ба ӯ гуфт: Медонам, ки Масеҳ, ки Христос номида мешавад, меояд. Вақте ки ӯ биёяд, ҳамаи чизро ба мо эълон хоҳад кард. Исо ба ӯ мегӯяд: Ман ҳастам, он касе, ки бо ту сухан мегӯяд. Ва дар ин вақт шогирдони ӯ омаданд ва таҷҷуб карданд, ки бо зан сухан мегуфт, аммо ҳеҷ кас нагуфт: Чӣ ҷустуҷӯ мекунӣ? ё Чӣ сухан мегӯӣ бо ӯ? Пас зан кӯзаи обаш гузошт ва ба шаҳр рафт ва ба мардумон мегӯяд Биёед бубинед одамеро, ки ба ман ҳама он чиро, ки кардаам, гуфт. Магар ин ҳамон Масеҳ аст? Онҳо аз шаҳр баромаданд ва ба сӯи ӯ меомаданд.

Дар ин миён шогирдон аз ӯ мепурсиданд ва мегуфтанд: Раббӣ, бихӯр. Вале ӯ ба онҳо гуфт: Ман ғизое дорам, ки бояд бихӯрам, ки шумо намедонед. Пас шогирдон ба якдигар мегуфтанд: Магар касе ба ӯ хӯроке овардааст? Исо ба онҳо мегӯяд: Хӯроки ман он аст, ки иродаи Касеро, ки Маро фиристодааст, иҷро кунам ва кори Ӯро ба анҷом расонам. Оё шумо намегӯед, ки ҳанӯз чоҳор моҳ боқист ва дарав

меояд? Бинед, ман ба шумо мегӯям: чашмони худро бардоред ва ба заминҳо нигоҳ кунед, ки онҳо аллакай барои дарав сафед шудаанд. Ва он ки дарав мекунад музд мегирад ва мева ҷамъ мекунад барои ҳаёти ҷовидонӣ, то ки он ки мекорад ва он ки дарав мекунад якҷоя шодӣ кунанд. Дар ин сухани ҳақиқӣ аст, ки касе мекорад ва касе дигар дарав мекунад. Ман шуморо фиристодам, то он чизеро дарав кунед, ки барои он шумо меҳнат накардаед. Дигарон меҳнат кардаанд ва шумо ба меҳнати онҳо дохил шудаед. Аз он шаҳр бисёре аз самариягон ба ӯ боварӣ карданд аз сабаби калимаи зане, ки шаҳодат медод: Ӯ ба ман ҳама чизҳоеро, ки кардам, гуфт. Чун самаритиҳо ба назди ӯ омаданд, аз ӯ хоҳиш карданд, ки назди онҳо бимонад, ва ӯ дар он ҷо ду рӯз монд. ва хеле бештар одамон аз рӯи сухани ӯ бовар карданд Ба зан мегуфтанд, ки дигар аз сабаби сухани ту имон намеорем, зеро худамон шунидаем ва медонем, ки ин дар ҳақиқат наҷотдиҳандаи ҷаҳон, Масеҳ аст.

Баъд аз ду рӯз ӯ аз он ҷо баромад ва ба Ҷалил рафт. Худаш Исо шаҳодат дод, ки пайғамбар дар ватани худаш эҳтиром надорад. Вақте пас ӯ ба Ҷалил омад, ҷалилиён ӯро қабул карданд, чунки ҳамаи он чизҳоеро, ки ӯ дар Ерусалим дар ид кард, дида буданд, ва онҳо низ ба ид омада буданд.

Исо бозхам ба Қаноӣ Ҷалил омад, ки дар он ҷо обро ба шароб табдил дода буд. Дар он ҷо як мансабдори подшоҳӣ буд, ки писараш дар Кафарнаҳум бемор буд. Ин шунида, ки

Исо аз Яҳудия ба Ҷалил омадааст, назди ӯ рафт ва аз ӯ хоҳиш кард, то фурӯд ояд ва писараш шифо диҳад, зеро ӯ дар шарафи мурдан буд. Пас Исо ба ӯ гуфт: Агар нишонаҳо ва мӯъҷизаҳо набинед, бовар намекунед. Мақоми подшоҳӣ ба ӯ мегӯяд: Худованд, фуроед пеш аз он ки кӯдакам бмирад. Исо ба ӯ гуфт: Биравед, писари шумо зинда аст. Он одам ба суханҳое, ки Исо ба ӯ гуфта буд, бовар кард ва рафт. Аллакай вале ӯ фурӯд омадан, ғуломони ӯ ба ӯ пешомаданд ва хабар доданд гуфта, ки хизматкори ту зинда аст. Вай аз онҳо соатеро пурсид, ки дар он беҳтар шуда буд. Ва онҳо ба ӯ гуфтанд, ки дирӯз соати ҳафтум табобаш тарк кард. Падар донист, ки дар ҳамон соате, ки Исо ба ӯ гуфта буд, ки писарат зинда аст, ва ӯ бовар кард ва тамоми хонаи ӯ. Ин нишонаи дуюм буд, ки Исо баъд аз омаданаш аз Яҳудия ба Ҷалил кард.

5

Баъд аз ин чизҳо ҷашни Яҳудиён буд ва Исо ба Ерусалим баромад. Дар Ерусалим ҳавзчае ҳаст, ки бар гӯсфандӣ қарор дорад ва ба ибронӣ Байтҳасдо номида мешавад ва панҷ сутундор дорад. Дар ин ҷо бисёр беморон, куркорон, лангҳо ва хушкҳо дароз кашида буданд, ки интизори ҳаракати об мебурданд. Зеро паёмбар мувофиқи вақт ба ҳавз фуромада, обро ба ҷунбиш меовард, ва аввалин касе, ки баъд аз ҷунбиши об дохил мешуд, аз ҳар бемориеке гирифтор буд, солим мегашт. Дар он ҷо одаме буд, ки си ва

ҳашт сол дар заифии худ мебуд. Исо ӯро дида, ки дароз кашида буд, ва донист, ки аллакай вақти зиёде гузаштааст, ба ӯ гуфт: Мехоҳӣ солим шавӣ? Он марди заиф ба ӯ ҷавоб дод: Худованд, ман одаме надорам, ки вақте об ба ҳаракат дароварда шавад, маро ба ҳавзи шино андозад, вале вақте ман меоям, дигаре пеш аз ман фуромеояд. Исо ба ӯ мегӯяд: Хез, намадатро бардор ва роҳ бирав. Ва фавран он мард солим шуд ва бистари худро бардошт ва роҳ рафт. Дар он рӯз шанбе буд. Пас яҳудиён ба шифоёфта мегуфтанд: Шанбе аст, ба ту ҷоиз нест бистарро бардорӣ. Ӯ ба онҳо ҷавоб дод: Он касе, ки маро солим кард, ба ман гуфт: Бистари худро бардор ва роҳ рав. Онҳо пас аз ӯ пурсиданд: Кӣ аст он одаме, ки ба ту гуфт: Ҷойнамозатро бардор ва роҳ рав? Он ки шифо ёфта буд, намедонист кист, зеро Исо дур шуда буд, чунки оломон дар он ҷой буданд. Баъд аз ин Исо ӯро дар ибодатгоҳ ёфт ва ба ӯ гуфт: Бубин, солим шудай, дигар гуноҳ накун, то ки чизе бадтар ба сари ту наёяд. Он мард рафт ва ба яҳудиён хабар дод, ки Исо ӯро солим кардааст.

Ва бо ин сабаб яҳудиён Исоро таъқиб мекарданд ва ӯро куштан мехостанд, зеро ки Ӯ инҳоро дар рӯзи шанбе мекард. Вале Исо ба онҳо ҷавоб дод: Падари ман то ҳоло кор мекунад ва ман ҳам кор мекунам. Аз ин рӯ яҳудиён бештар кӯшиш мекарданд, ки ӯро кушанд, зеро на танҳо шабботро вайрон мекард, балки Худоро Падари хоси худ меномид ва худро ба Худо баробар мегузошт.

Исо ҷавоб дод ва ба онҳо гуфт: Ростӣ, ростӣ ба шумо

мегӯям, писар наметавонад аз худаш ҳеҷ чизе кунад, магар он чизеро, ки падарро кунанда мебинад, зеро он чӣ ки падар мекунад, инҳоро писар низ ҳамчунин мекунад. Падар писарро дӯст медорад ва ҳама чизҳоеро, ки худаш мекунад, ба ӯ нишон медиҳад ва корҳои бузургтар аз инҳоро ба ӯ нишон хоҳад дод, то ки шумо ҳайрон шавед. Ҳамчунон ки Падар мурдагонро бармеангезад ва ҳаёт медиҳад, ҳамин тавр Писар низ ба онҳое ки мехоҳад ҳаёт медиҳад. На ҳам, зеро Падар ҳеч касро ҳукм намекунад, балки тамоми ҳукмро ба Писар додааст. То ки ҳама писарро эҳтиром кунанд, чунон ки падарро эҳтиром мекунанд. Он ки писарро эҳтиром намекунад, падарро, ки ӯро фиристодааст, эҳтиром намекунад. Ҳақиқатан ҳақиқатан ба шумо мегӯям, ки он касе, ки калими маро мешунавад ва ба Он, ки маро фиристодааст, имон дорад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад ва ба ҳукм намеояд, балки аз марг ба ҳаёт гузаштааст. Ҳақиқатан, ҳақиқатан ба шумо мегӯям, ки соате меояд ва ҳоло ҳам ҳаст, вақте ки мурдагон садои Писари Худоро хоҳанд шунид ва онҳое, ки шунидаанд, зинда хоҳанд шуд. Ҳамчунон ки Падар ҳаёт дар Худаш дорад, ҳамчунин ба Писар низ дод, ки ҳаёт дар Худаш дошта бошад. Ва ба ӯ ихтиёр дод ва ҳукм кардан, зеро ки ӯ писари инсон аст. Аз ин ҳайрон нашавед, зеро соате меояд, ки дар он ҳамаи онҳое, ки дар гӯрҳоянд, овози ӯро хоҳанд шунид, Ва баромад хоҳанд кард онҳое, ки корҳои некро кардаанд, ба растохези зиндагӣ, ва онҳое, ки корҳои бадро кардаанд, ба растохези ҳукм.

Ман аз худам ҳеҷ чизе карда наметавонам. Чунон ки мешунавам, ҳукм мекунам ва ҳукми ман адолатнок аст, зеро ки ман ирода худро ҷустуҷӯ намекунам, балки иродаи Падареро, ки Маро фиристодааст. Агар ман дар бораи худам гувоҳӣ диҳам, гувоҳии ман ҳақиқӣ нест. Дигаре ҳаст, ки дар бораи ман гувоҳӣ медиҳад ва медонам, ки гувоҳии ӯ, ки дар бораи ман медиҳад, ҳақиқӣ аст. Шумо ба назди Яҳё фиристода будед ва ӯ дар бораи ҳақиқат шаҳодат дод. Ман аз инсон шаҳодат намегирам, вале инро мегӯям, то ки шумо наҷот ёбед. Он чароғи сӯзон ва равшане буд, шумо аммо хостед, ки барои як соат дар нури ӯ шодӣ намоед. Ман гувоҳии бузургтареро нисбат ба Яҳё дорам, зеро корҳое, ки Падар ба ман дод, то онҳоро ба анҷом расонам, худи ҳамон корҳое, ки ман анҷом медиҳам, дар бораи ман гувоҳӣ медиҳанд, ки Падар маро фиристодааст. Ва Падаре, ки маро фиристодааст, Худ дар бораи ман шаҳодат додааст. Шумо на ҳеҷ гоҳ садои Ӯро шунидаед ва на шакли Ӯро дидаед, Ва калимаи Ӯро дар дили худ нигоҳ намедоред, зеро ба он касе, ки Ӯ фиристодааст, шумо бовар намекунед. Шумо навиштаҳоро тафтиш мекунед, зеро фикр мекунед, ки дар онҳо ҳаёти ҷовидонӣ доред, ва ҳамон навиштаҳо дар бораи ман шаҳодат медиҳанд, Ва шумо намехоҳед ба назди ман биёед, то ки ҳаёт дошта бошед. Шарафро аз одамон намегирам. Аммо ман шуморо донистаам, ки муҳаббати Худоро дар дили худ надоред. Ман дар номи падарам омадаам, ва шумо маро намепазиред, агар дигаре дар номи худаш биёяд, ӯро хоҳед пазируфт. Чӣ тавр шумо метавонед имон биёред, вақте ки аз якдигар ифтихор

мегиред ва ифтихореро, ки аз Худои ягона меояд, ҷустуҷӯ намекунед? Фикр намекунед, ки ман шуморо назди Падар айбдор мекунам. Айбдоркунандаи шумо Мӯсо аст, ки ба ӯ умед доштед. Агар шумо ба Мӯсо бовар мекардед, ба ман низ бовар мекардед, зеро ӯ дар бораи ман навишт. Агар вале ба навиштаҳои ӯ бовар намекунед, чӣ тавр ба суханони ман бовар хоҳед кард?

6

Баъд аз ин Исо ба он тарафи баҳри Ҷалил, яъне Тибериада рафт. Ва оломони бисёр ба ӯ пайравӣ мекарданд, зеро нишонаҳоеро, ки ӯ бар беморон мекард, медиданд. Исо ба кӯҳ баромад ва онҷо бо шогирдони худ менишаст. Буд вале наздик Паске, ҷашни яҳудиён. Пас Исо чашмонашро бардошт ва дид, ки оломони бисёре ба сӯи ӯ меоянд, ба Филиппос гуфт: Аз куҷо нон бихарем, то инҳо бихӯранд? Аммо ин ӯ барои озмоиши ӯ мегуфт, зеро худаш медонист чӣ хоҳад кард. Филипп ба ӯ ҷавоб дод: Нонҳои дусад динорӣ барои онҳо кофӣ нест, то ки ҳар яке аз онҳо каме чизе гирад. Ба ӯ яке аз шогирдони ӯ, Андрей, бародари Шимъуни Петрус, мегӯяд Ҳаст писарбача як ин ҷо, ки дорад панҷ нони ҷавин ва ду моҳӣ, вале инҳо чӣ ҳастанд барои ин қадар зиёд? Исо гуфт: Мардумро бинишонед. Дар он ҷой сабзаи бисёр буд. Пас мардон нишастанд, шумораи онҳо тақрибан панҷ ҳазор буд. Исо нонҳоро гирифт ва шукр карда, ба шогирдон тақсим кард, ва шогирдон ба

нишастагон тақсим карданд, ҳамчунин аз моҳиҳо ҳам чӣ қадар мехостанд. Вақте ки онҳо сер шуданд, ба шогирдони худ гуфт: Порчаҳои боқимондаро ҷамъ кунед, то чизе барбод нашавад. Онҳо ҷамъ карданд ва дувоздаҳ сабадро бо парчаҳое пур карданд, ки аз он панҷ нони ҷавдор баъд аз хӯрдани одамон боқӣ мондааст. Он одамон, бинобар, он нишонаеро, ки Исо кард, дида, мегуфтанд, ки ин ҳақиқатан ҳамон пайғамбар аст, ки ба ҷаҳон меояд. Исо, донистааш ки онҳо мехоҳанд биёянд ва ӯро бигиранд то ӯро подшоҳ кунанд, боз ба кӯҳ баргашт — ӯ танҳо.

Чун бегоҳ шуд, шогирдони ӯ ба соҳили баҳр рафтанд. Ва онҳо ба киштӣ даромада, аз он тарафи баҳр ба Капернаум мерафтанд. Торикӣ аллакай фаро расида буд ва Исо ҳанӯз назди онҳо наомада буд. Дарё аз вазидани боди шадид ба ҷунбиш дароварда мешуд. Пас аз он ки тақрибан бист-у-панҷ ё сӣ стадион ронда буданд, онҳо Исоро диданд, ки бар рӯи баҳр роҳ мерафт ва ба киштӣ наздик мешуд, ва тарсиданд. Ин вале ба онҳо мегӯяд: Ман ҳастам, натарсед. Онҳо мехостанд ӯро ба киштӣ гиранд, ва фавран киштӣ ба он заминеро расид, ки онҳо ба он мерафтанд.

Рӯзи дигар ҷамъияте, ки он тарафи баҳр истода буд, дид, ки қайиқи дигаре он ҷо набуд, магар танҳо яке, ки шогирдони ӯ ба он даромада буданд, ва инки Исо бо шогирдонаш ба қайиқ надаромада буд, балки танҳо шогирдонаш рафта буданд, Аммо қайқҳое аз Тибериадос омаданд наздики он ҷое, ки дар он нонро хӯрда буданд, вақте ки Худованд

шукргузорӣ кардааст, Вақте оломон дид, ки Исо он ҷо нест ва шогирдони ӯ ҳам нестанд, худашон ба киштиҳо савор шуда, ба Капернаум омаданд ва Исоро ҷустуҷӯ мекарданд. Ва вақте ки ӯро он тараф аз баҳр ёфтанд, ба ӯ гуфтанд: Устод, кай ба инҷо омадӣ? Исо ба онҳо ҷавоб дод ва гуфт: Ростӣ, ростӣ ба шумо мегӯям, шумо Маро ҷустуҷӯ мекунед, на барои он ки нишонаҳоро дидед, балки барои он ки аз нонҳо хӯрдед ва сер шудед. Кор кунед на барои ғизои нобудшаванда, балки барои ғизои мондагор ба ҳаёти ҷовидонӣ, киро Писари Инсон ба шумо хоҳад дод, зеро Инро Падар муҳр кардааст – Худо. Пас онҳо ба ӯ гуфтанд: Чӣ кор кунем, то корҳои Худоро анҷом диҳем? Исо ҷавоб дод ва ба онҳо гуфт: Ин кори Худост, то ки шумо ба он касе, ки Ӯ фиристодааст, имон оваред.

Пас ба ӯ гуфтанд: Чӣ нишона мекунӣ ту, то бинем ва ба ту бовар кунем? Чӣ кор мекунӣ? Падарони мо манна хӯрданд дар биёбон, чунон ки навишта шудааст, нони аз осмон ба онҳо дод, то бихӯранд. Пас Исо ба онҳо гуфт: Ростӣ, ростӣ ба шумо мегӯям, на Мӯсо ба шумо нонро аз осмон додааст, балки Падари ман ба шумо нони ҳақиқиро аз осмон медиҳад. Зеро ки нони Худо он аст, ки аз осмон фурӯд меояд ва ба ҷаҳон ҳаёт мебахшад. Пас онҳо ба ӯ гуфтанд: Худованд, ҳамеша ин нонро ба мо деҳ. Исо ба онҳо гуфт: Ман нони ҳаётам. Ҳар кӣ назди Ман ояд, ҳаргиз гурусна нахоҳад шуд ва ҳар кӣ ба Ман имон оварад, ҳаргиз ташна нахоҳад шуд.

Аммо ба шумо гуфтам, ки шумо маро дидаед ва боварӣ намекунед. Ҳар он чизеро, ки Падар ба ман медиҳад, ба ман хоҳад омад, ва онро, ки ба ман меояд, ҳаргиз берун нахоҳам ронд. зеро ки ман аз осмон фурӯд омадаам, на барои он ки иродаи худро иҷро кунам, балки иродаи Онро, ки Маро фиристодааст Ин аммо иродаи падаре аст, ки маро фиристодааст, то ки ҳар он чиро, ки ба ман додааст, гум накунам, балки онро дар рӯзи охирин бардорам. Ин аммо иродаи он касе аст, ки маро фиристодааст, то ҳар кас, ки Писарро мебинад ва ба ӯ имон меорад, ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошад ва ман ӯро дар рӯзи охирин бардорам. Яҳудиён дар бораи ӯ ғурилиданд, зеро ки ӯ гуфта буд: Ман нони аз осмон фурудомада ҳастам. Ва онҳо мегуфтанд: Оё ин Исо, писари Юсуф нест, ки мо падару модараш медонем? Пас чӣ тавр ин мегӯяд, ки ман аз осмон фурӯд омадаам? Пас Исо ҷавоб дод ва ба онҳо гуфт: Бо якдигар ғурранед накунед. Ҳеҷ кас наметавонад ба ман биёяд, агар Падаре, ки маро фиристодааст, ӯро накашад, ва ман ӯро дар рӯзи охирин бардорам. Дар пайғамбарон навишта шудааст, ва ҳама омӯхта шудагони Худо хоҳанд буд. Ҳар касе, ки аз Падар мешунавад ва меомӯзад, ба ман меояд, На ин маънӣ ки падарро касе дидааст, магар он ки аз Худо аст, ӯ дидааст падарро. Ҳақиқатан, ҳақиқатан ба шумо мегӯям, он ки ба ман иймон меоварад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад. Ман нони зиндагӣ ҳастам. Падарони шумо манна дар биёбон хӯрданд ва мурданд. Ин нон аст, ки аз осмон фуромада, то касе аз он хӯрад ва намирад. Ман нони зиндае ҳастам, ки аз осмон фурӯд омадааст. Агар касе аз ин нон бихӯрад, то абад

зинда хоҳад монд. Ва нони ки ман хоҳам дод, гӯшти ман аст, ки онро барои зиндагии ҷаҳон хоҳам дод. Пас яҳудиён бо якдигар баҳс мекарданд ва мегуфтанд: Чӣ тавр ин шахс метавонад ба мо гӯшти худро барои хӯрдан диҳад? Исо ба онҳо гуфт: Ростӣ, ростӣ ба шумо мегӯям, агар гӯшти Писари Одамро нахӯред ва хуни ӯро нанӯшед, ҳаёт дар худатон надоред. Он ки гӯшти маро мехӯрад ва хуни маро меношад, ҳаёти ҷовидон дорад ва ман ӯро дар рӯзи охирин бармехезонам. Зеро ки гӯшти ман ҳақиқатан хӯрок аст ва хуни ман ҳақиқатан нӯшок аст. Он ки гӯшти маро мехӯрад ва хуни маро меношад, дар ман мемонад ва ман дар ӯ. Чунон ки Падари зинда маро фиристод ва ман аз рӯи Падар зиндагӣ мекунам, ва он касе ки маро мехӯрад, ӯ низ аз рӯи ман зиндагӣ хоҳад кард. Ин ҳамон нонест, ки аз осмон фурӯд омадааст, на чунон ки падарони шумо манна хӯрданд ва мурданд; он ки ин нонро мехӯрад, то абад зинда хоҳад монд. Ӯ инро дар маҷлис гуфт, ҳангоме ки дар Капернаум таълим медод.

Бисёре аз шогирдони ӯ, пас аз шунидан, гуфтанд: Ин сухан сахт аст, кӣ метавонад онро бишнавад? Вале Исо дар худаш донист, ки шогирдони ӯ дар бораи ин ғурранд ва ба онҳо гуфт: Оё ин шуморо ларзонад? Агар пас шумо Писари Одамро бинед, ки ба ҷое боло меравад, ки пештар дар он буд? Рӯҳ зинда мекунад, гӯшт ҳеҷ фоида намерасонад, суханҳое ки ман ба шумо мегӯям, рӯҳ аст ва зиндагӣ аст. Аммо аз шумо баъзеҳо ҳастанд, ки боварӣ намекунанд. Зеро Исо аз ибтидо медонист, ки кадомҳо боварӣ

намекунанд ва кӣ ӯро таслим хоҳад кард. Ва ӯ мегуфт: Аз ин сабаб ба шумо гуфтаам, ки ҳеҷ кас наметавонад ба назди ман биёяд, агар ин ба ӯ аз ҷониби Падарам дода нашуда бошад. Аз ин бисёр аз шогирдони ӯ ба ақиб рафтанд ва дигар бо ӯ намегаштанд. Пас Исо ба дувоздаҳ гуфт: Магар шумо ҳам мехоҳед равед? Симон Петрос ба ӯ ҷавоб дод: Худованд, ба назди кӣ мо хоҳем рафт? Ту суханҳои ҳаёти ҷовидонӣ дорӣ. Ва мо бовар кардаем ва донистаем, ки ту Масеҳ, писари Худои зинда ҳастӣ. Исо ба онҳо ҷавоб дод: Оё на Ман шуморо, ҳамон дувоздаҳ нафарро, интихоб кардам? Ва аз шумо яке шайтон аст. Вай дар бораи Яҳудои Искариёт, писари Шимъун, мегуфт, зеро ӯ мехост ӯро таслим кунад, гарчанде ки яке аз он дувоздаҳ буд.

7

Ва баъд аз ин Исо дар Ҷалил мегашт, зеро намехост дар Яҳудия гардад, чунки яҳудиён мехостанд ӯро кушанд. Иди ҷашни хаймагузории яҳудиён наздик буд. Пас бародарони ӯ ба ӯ гуфтанд: Аз ин ҷо бирав ва ба Яҳудия биро, то ки шогирдони ту низ корҳои туро, ки мекунӣ, бубинанд. Ҳеҷ кас дар пинҳонӣ коре намекунад ва худ ҷустуҷӯи ошкорӣ намекунад. Агар ин корҳоро мекунӣ, худатро ба ҷаҳон нишон деҳ. На, ҳам бародарони ӯ ба ӯ эътиқод намекарданд. Исо ба онҳо мегӯяд: Вақти ман ҳанӯз наомадааст, аммо вақти шумо ҳамеша тайёр аст. Ҷаҳон

наметавонад шуморо нафрат кунад, вале маро нафрат мекунад, зеро ки ман дар бораи ӯ шаҳодат медиҳам, ки амалҳои ӯ бад аст. Шумо ба ин ҷашн бароед, ман ҳанӯз ба ин ҷашн намебароам, зеро вақти ман ҳанӯз пур нашудааст. Вале пас аз гуфтани ин чизҳо ба онҳо, ӯ дар Ҷалил монд. Вақте ки бародаронаш ба ҷашн рафтанд, он вақт ӯ низ рафт, аммо на ошкоро, балки пинҳонӣ. Бинобар ин, яҳудиён ӯро дар ид ҷустуҷӯ мекарданд ва мегуфтанд: Куҷо аст он? Ва ғамғамаи бисёр дар бораи ӯ дар миёни оломон буд. Баъзеҳо мегуфтанд, ки ӯ хуб аст, дигарон мегуфтанд: не, балки ӯ оломро гумроҳ мекунад. Аммо ҳеҷ кас бо кушодагӣ дар бораи ӯ сухан намегуфт, зеро аз яҳудиён метарсиданд.

Аллакай ҷашн дар миёна буд, ки Исо ба ибодатгоҳ баромад ва таълим медод. Ва яҳудиён ҳайрат карда, гуфтанд: Чӣ тавр ин шахс саводро медонад, агар наомӯхтааст? Исо ба онҳо ҷавоб дод ва гуфт: Таълимоти ман аз худам нест, балки аз Он Касе аст, ки Маро фиристодааст. Агар касе хоҳад иродаи ӯро иҷро кунад, дар бораи ин таълимот хоҳад донист, ки оё он аз Худо аст ё ман аз худам сухан мегӯям. Он ки аз худи худ сухан мегӯяд, шукӯҳи худро ҷустуҷӯ мекунад, вале он ки шукӯҳи фиристандаи ӯро ҷустуҷӯ мекунад, ин ростгӯ аст ва дар ӯ беадолатӣ нест. Оё Мусо ба шумо қонунро надодааст? Ва ҳеҷ кас аз шумо қонунро иҷро намекунад. Чаро маро кушта мехоҳед? Омбӯҳ ҷавоб дод ва гуфт: Ту ҷин дорӣ, кӣ туро мехоҳад бикушад? Исо ҷавоб дод ва ба онҳо гуфт: Як кор кардам ва ҳамаи шумо аз ин ҳайрон

мешавед. Мусо ба шумо суннатро дода буд, на ки он аз Мусо аст, балки аз падарон аст, ва шумо дар рӯзи шанбе одамро суннат мекунед. Агар одам дар рӯзи шанбе хатна мегирад, то ки қонуни Мӯсо шикаста нашавад, шумо ба ман хашм мекунед, зеро ки ман тамоми одамро дар рӯзи шанбе солим кардам? Мутобиқи намуд ҳукм накунед, балки адолатнок ҳукм кунед. Пас баъзе аз ҷерусалимиҳо мегуфтанд: Оё ин ҳамон касе нест, ки онҳо мехоҳанд ӯро кушанд? Ва бубинед, ӯ озодона сухан мегӯяд ва ҳеҷ чиз ба ӯ намегӯянд. Мабодо ҳукмронон ҳақиқатан донистаанд, ки ин ҳақиқатан Масеҳ аст? Аммо мо медонем, ки ин аз куҷо аст, вале вақте ки Масеҳ меояд, ҳеҷ кас намедонад, ки ӯ аз куҷо аст. Пас Исо дар ҳайкал таълим дода, фарёд кард ва гуфт: Шумо маро медонед ва медонед, ки ман аз куҷо ҳастам, ва ман аз худам наомадаам, вале Он ки маро фиристодааст ҳақиқӣ аст, ки шуморо Ӯро намедонед. Ман ӯро мешиносам, зеро ки аз ҷониби ӯ ҳастам ва ӯ маро фиристодааст. Онҳо кӯшиш мекарданд, ки ӯро бигиранд, вале ҳеҷ кас дасти худро ба ӯ нагузошт, зеро соати ӯ ҳанӯз наомада буд. Бисёре аз одамони зиёд ба ӯ бовар карданд ва мегуфтанд: Вақте ки Масеҳ меояд, магар нишонаҳои зиёдтаре аз он чӣ ки ин кард, нишон хоҳад дод? Фарисиён шунидаанд, ки халқ дар бораи ӯ ғамғама мекунад, ва фарисиён ва коҳинони калон ёриёнро фиристоданд, то ӯро бигиранд. Пас Исо гуфт: Ҳанӯз вақти кам бо шумо ҳастам ва ба сӯи Он, ки маро фиристодааст, меравам. Шумо маро ҷустуҷӯ хоҳед кард ва наёбед, ва ҷое ки ман ҳастам, шумо наметавонед биёед. Пас яҳудиён ба худашон гуфтанд: Куҷо

ин мехоҳад равад, ки мо ӯро наёбем? Магар ба пароканда шудагони юнониён мехоҳад равад ва ба юнониён таълим диҳад? Ин чӣ гуфтор аст, ки ӯ гуфт: Шумо маро ҷустуҷӯ хоҳед кард ва наёбед, ва ҷое ки ман ҳастам, шумо наметавонед биёед?

Дар рӯзи охирин, рӯзи бузурги ҷашн, Исо истода буд ва фарёд зада, гуфт: Агар касе ташна бошад, биёяд назди ман ва бинӯшад. Он ки ба ман бовар мекунад, чунон ки дар Навиштаҷот гуфта шудааст, дарёҳои оби зинда аз дарунаш ҷорӣ хоҳанд шуд. Аммо ин сухан дар бораи он Рӯҳ гуфта шуд, ки онҳое, ки ба ӯ имон меоварданд, мебоист қабул кунанд, зеро Рӯҳи Муқаддас ҳанӯз намебуд, чунки Исо ҳанӯз ҷалолдода нашуда буд. Бисёре аз мардум, калимаро шунида, мегуфтанд: Ин ҳақиқатан пайғамбар аст Дигарон мегуфтанд: Ин ҳаст Масеҳ. Дигарон мегуфтанд: Магар аз Ҷалил Масеҳ меояд? Оё навиштаҷот нагуфтааст, ки Масеҳ аз тухми Довуд ва аз деҳаи Байтлаҳм, ки Довуд дар он буд, меояд? Шикоф дар байни оломон бо сабаби ӯ ба вуҷуд омад. Баъзе аз онҳо мехостанд ӯро бигиранд, вале ҳеҷ кас бар ӯ даст нагузошт. Пас ёриёнгарон ба кохинони калон ва Фарисиён омаданд ва онҳо ба онҳо гуфтанд: Чаро ӯро наовардед? Ёриёнҳо ҷавоб доданд: Ҳеҷ вақт одаме чунин сухан нагуфтааст, чунон ки ин одам. Пас Фарисиён ба онҳо ҷавоб доданд: Магар шумо ҳам гумроҳ шудаед? Магар касе аз роҳбарон ба ӯ имон овард ё аз фарисиён? Аммо ин халқ, ки қонунро намедонад, лаънатӣ ҳастанд. Никодемус, ки шабона назди ӯ омада буд ва яке аз онҳо буд, ба онҳо гуфт,

Оё қонуни мо одамро ҳукм мекунад, агар аввал аз худи ӯ нашунавад ва надонад, ки ӯ чӣ кор мекунад? Онҳо ҷавоб доданд ва ба ӯ гуфтанд: Мабодо ҳам ту аз Ҷалил ҳастӣ? Тафтиш кун ва бубин, ки пайғамбар аз Ҷалил бардошта нашудааст. Ва ҳар яке ба хонаи худ рафт.

8

Исо ба Кӯҳи Зайтун рафт, Субҳгоҳ ӯ боз ба маъбад омад ва ҳамаи мардум назди ӯ меомаданд, ва ӯ нишаста онҳоро таълим медод. Меоранд вале китобдорон ва фарисиён занеро, ки дар зино гирифта шуда буд, ва ӯро дар миёна истоданд. Онҳо ба ӯ гуфтанд: Омӯзгор, ин зан ҳангоми зинокорӣ дастгир шудааст, Ва дар қонуни мо Мӯсо фармуд, ки чунин занҳоро сангсор кунанд. Ту пас чӣ мегӯӣ? Инро гуфтанд, ӯро озмоянда, то ки айбдориеро бар зидди ӯ дошта бошанд. Аммо Исо поён хам шуда, бо ангушт ба замин менавист. Чун онҳо давом карданд аз ӯ пурсидан, ӯ рост шуд ва ба онҳо гуфт: Он касе аз шумо, ки бегуноҳ аст, аввал санг ба ӯ бизанад. Ва боз хам карда, ба замин менавишт. Онҳо вале шунида, баромада рафтанд яке-яке, оғоз карда аз калонсолон, ва Исо ва он зан, ки дар миёна буд, монда шуданд. Исо боло нигоҳ карда, ба ӯ гуфт: Эй зан, куҷоянд онҳо? Ҳеҷ кас туро маҳкум накард? Ӯ гуфт: Ҳеҷ кас, эй Худованд. Исо гуфт: Ман ҳам туро маҳкум намекунам. Бирав ва аз ҳозир ба баъд дигар гуноҳ накун.

Боз Исо ба онҳо гуфт: Ман нури ҷаҳон ҳастам. Он касе, ки аз Ман пайравӣ кунад, ҳаргиз дар торикӣ роҳ нахоҳад рафт, балки нури ҳаёт хоҳад дошт. Пас фарисиён ба ӯ гуфтанд: Ту дар бораи худат шаҳодат медиҳӣ, шаҳодати ту ҳақиқӣ нест. Исо ҷавоб дод ва ба онҳо гуфт: Ҳатто агар ман дар бораи худам шаҳодат диҳам, шаҳодати ман рост аст, зеро медонам аз куҷо омадаам ва куҷо меравам, вале шумо намедонед аз куҷо меоям ё куҷо меравам. Шумо мувофиқи гӯшт ҳукм мекунед, ман ҳеҷ касро ҳукм намекунам. Ва агар ман ҳукм кунам, ҳукми ман ҳақиқӣ аст, зеро ман танҳо нестам, балки ман ва Падаре, ки маро фиристодааст. Ва дар қонуни шумо низ навишта шудааст, ки шаҳодати ду одам рост аст. Ман он касе ҳастам, ки дар бораи худам гувоҳӣ медиҳам, ва дар бораи ман Падаре гувоҳӣ медиҳад, ки маро фиристодааст. Пас ба ӯ мегуфтанд: Куҷо аст падари ту? Исо ҷавоб дод: На маро медонед ва на падари маро. Агар маро медонистед, падари маро ҳам медонистед. Ин сухонҳоро Исо дар хазинадор гуфт, ҳангоме ки дар маъбад таълим медод, ва ҳеҷ кас ӯро нагирифт, зеро соати ӯ ҳанӯз наомада буд.

Исо бори дигар ба онҳо гуфт: Ман меравам ва шумо маро ҷустуҷӯ хоҳед кард, ва дар гуноҳи худ хоҳед мурд. Ба ҷое ки ман меравам, шумо наметавонед биёед. Пас яҳудиён мегуфтанд: Магар ӯ худро хоҳад кушт, ки мегӯяд: Ҷое ман меравам, шумо наметавонед биёед? Ва ба онҳо гуфт: Шумо аз поён ҳастед, ман аз боло ҳастам; шумо аз ин ҷаҳон ҳастед, ман аз ин ҷаҳон нестам. Бинобар ин ман ба шумо

гуфтам, ки шумо дар гуноҳони худ хоҳед мурд, зеро агар бовар накунед, ки Ман Ҳастам, шумо дар гуноҳони худ хоҳед мурд. Пас ба ӯ мегуфтанд: Ту кӣ ҳастӣ? Ва Исо ба онҳо гуфт: Аз оғоз ҳамон чизеро ба шумо мегӯям. Бисёр чизҳо дорам дар бораи шумо барои гуфтан ва ҳукм кардан, вале он ки маро фиристодааст ҳақиқӣ аст, ва ман он чӣ аз ӯ шунидам, ҳамин чизҳоро ба ҷаҳон мегӯям. Онҳо нафаҳмиданд, ки Ӯ дар бораи Падар ба онҳо мегуфт. Исо ба онҳо гуфт: Вақте ки шумо Писари Инсонро баланд кунед, он вақт хоҳед донист, ки Ман ҳастам ва аз худам ҳеҷ чиз намекунам, балки чунон ки Падарам ба ман омӯхтааст, ҳамин чизҳоро мегӯям. Ва Он, ки маро фиристодааст, бо ман аст, Падар маро танҳо нагузоштааст, зеро ман ҳамеша он чизҳоеро мекунам, ки ба Ӯ хушоянд аст. Вақте ки ӯ ин чизҳоро мегуфт, бисёр кас ба ӯ имон оварданд.

Исо ба он яҳудиёне, ки ба ӯ бовар карда буданд, гуфт: Агар шумо дар каломи ман бимонед, ҳақиқатан шогирдони ман ҳастед, Ва шумо ҳақиқатро хоҳед донист, ва ҳақиқат шуморо озод хоҳад кард. Онҳо ба ӯ ҷавоб доданд: Мо тухми Иброҳим ҳастем ва ҳаргиз ба ҳеҷ кас бандагӣ накардаем. Чӣ тавр ту мегӯӣ, ки озод мешавед? Исо ба онҳо ҷавоб дод: Ростӣ, ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳар он ки гуноҳ мекунад, ғуломи гуноҳ аст. Ғулом дар хона то абад наmemонад, вале писар то абад мемонад. Агар пас Писар шуморо озод кунад, ҳақиқатан озод хоҳед буд. Ман медонам, ки шумо тухми Иброҳим ҳастед, аммо шумо мехоҳед маро бикушед, зеро ки каломи ман дар шумо ҷой намегирад. Ман он чизеро, ки

аз падарам дидаам, мегӯям, ва шумо низ он чизеро, ки аз падаратон дидаед, мекунед. Онҳо ҷавоб доданд ва ба ӯ гуфтанд: Падари мо Иброҳим аст. Исо ба онҳо гуфт: Агар шумо фарзандони Иброҳим мебудед, корҳои Иброҳимро мекардед. Акнун вале шумо мекӯшед маро кушед, одамеро, ки ҳақиқатро ба шумо гуфтаам, он ҳақиқатеро, ки аз Худо шунидам. Инро Иброҳим накард. Шумо корҳои падари худро мекунед. Пас ба ӯ гуфтанд: Мо аз зино таваллуд нашудаем, як Падар дорем — Худоро. Исо ба онҳо гуфт: Агар Худо падари шумо мебуд, шумо маро дӯст медоштед, зеро ман аз Худо баромада ва омадаам. Зеро ман аз худам наомадаам, балки Ӯ маро фиристод. Чаро гуфтори маро намефаҳмед? Зеро шумо қодир нестед, ки каломи маро бишнавед. Шумо аз падари шайтон ҳастед ва хоҳишҳои падари худро мехоҳед иҷро кунед. Ӯ аз ибтидо одамкуш буд ва дар ҳақиқат неистодааст, зеро дар ӯ ҳақиқат нест. Вақте ки ӯ дурӯғ мегӯяд, аз хосҳои худ сухан мегӯяд, зеро ӯ дурӯғгӯ аст ва падари ӯ низ. Вале ман ҳақиқатро мегӯям, шумо ба ман бовар намекунед. Кӣ аз шумо маро дар бораи гуноҳ айбдор карда метавонад? Агар ҳақиқат мегӯям, чаро шумо ба ман бовар намекунед? Он ки аз Худо аст, сухананҳои Худоро мешунавад; аз ин сабаб шумо намешунавед, зеро ки аз Худо нестед. Пас яҳудиён ҷавоб доданд ва ба ӯ гуфтанд: Оё мо дуруст намегӯем, ки ту самаритянин ҳастӣ ва ҷин дорӣ? Исо ҷавоб дод: Ман девона надорам, балки падари худро эҳтиром мекунам, ва шумо маро беэҳтиромӣ мекунед. Ман шукӯҳи худро наҷӯям, аммо Ӯ ҳаст, ки меҷӯяд ва ҳукм мекунад. Ҳақиқатан,

ҳақиқатан ба шумо мегӯям, агар касе каломи маро нигоҳ дорад, марг на хоҳад дид то абад. Пас яҳудиён ба ӯ гуфтанд: Акнун мо донистем, ки ту девро дорӣ. Иброҳим мурд ва пайғамбарон низ, ва ту мегӯӣ, агар касе сухани маро нигоҳ дорад, то абад марги нахоҳад чашид. Магар ту аз падари мо Иброҳим бузургтарӣ, ки ӯ мурд? Ва пайғамбарон низ мурданд. Ту худатро кӣ мекунӣ? Исо ҷавоб дод: Агар ман худамро ҷалол диҳам, ҷалоли ман ҳеҷ аст. Падари ман аст, ки маро ҷалол медиҳад, ҳамон касе, ки шумо мегӯед Худои шумо аст, Ва шумо Ӯро надонистаед, аммо Ман Ӯро медонам. Ва агар гӯям, ки Ӯро намедонам, монанди шумо дурӯғгӯ хоҳам буд, аммо Ман Ӯро медонам ва калимаи Ӯро нигоҳ медорам. Иброҳим, падари шумо, шодӣ кард, то ки рӯзи маро бинад, ва дид ва шодӣ кард. Пас яҳудиён ба ӯ гуфтанд: Ту ҳанӯз панҷоҳ сола нашудаӣ ва Иброҳимро дидаӣ? Исо ба онҳо гуфт: Ростӣ, ростӣ ба шумо мегӯям, пеш аз он ки Иброҳим бошад, Ман ҳастам. Онҳо сангҳоро гирифтанд, то ки ба ӯ партоб кунанд. Аммо Исо пинҳон шуд ва аз ибодатгоҳ берун рафт, аз миёни онҳо гузашта, ва ҳамин тавр мегузашт.

9

Ва ҳангоми гузаштан ӯ марди аз таваллуд кӯр дид. Ва шогирдони ӯ аз ӯ пурсиданд ва гуфтанд: Раббӣ, кӣ гуноҳ кард, ин ё волидайни ӯ, то ки кӯр зода шавад? Исо ҷавоб дод: На ин гуноҳ кардааст, на волидайнаш, балки барои он

ки корҳои Худо дар ӯ зоҳир шаванд. Ман бояд корҳои Онро, ки Маро фиристодааст, анҷом диҳам, то ки рӯз аст, зеро шаб меояд, вақте ки ҳеҷ кас наметавонад кор кунад. Вақте ки дар ҷаҳон ҳастам, нури ҷаҳон мебошам. Инро гуфта, ӯ ба замин туфид ва аз об дахан гил сохт ва гилро ба чашмҳои кӯр молид. Ва ба ӯ гуфт: Биров ва дар ҳавзи Силоам бишӯй, ки маъноияш Фиристодашуда аст. Пас ӯ рафт ва шуст ва бино шуда баргашт.

Ҳамсояҳо ва онҳое, ки ӯро пештар дида буданд, чунки кӯр буд, мегуфтанд: Оё ин ҳамон касе нест, ки мешаст ва гадоӣ мекард? Дигарон мегуфтанд, ки ин ӯст, дигарон вале мегуфтанд, ки ба ӯ монанд аст. Он мегуфт, ки ман ҳастам. Пас ба ӯ гуфтанд: Чӣ тавр чашмони ту кушода шуданд? Он ҷавоб дод ва гуфт: Одаме, ки Исо ному дорад, гил сохт ва ба чашмонам молид ва ба ман гуфт: Ба ҳавзи Силоам биров ва бишӯй. Ман рафтам ва шустам ва бинои худро гирифтам. Пас ба ӯ гуфтам: Он куҷост? Мегӯяд: Намедонам.

Ӯро ба Фарисеиҳо мебаранд, ки колӣ кӯр буд. Шанбе буд, вақте ки Исо гил кард ва чашмони ӯро кушод. Боз бинобар Фарисиён аз ӯ мепурсиданд, ки чӣ тавр бинояш баргашт. Ӯ ба онҳо гуфт: Гил бар чашмонам гузошт, ва ман шустам ва акнун мебинам. Баъзе аз Фарисиён мегуфтанд: Ин одам аз ҷониби Худо нест, чунки шанбаро нигоҳ намедорад. Дигарон мегуфтанд: Чӣ тавр метавонад одами гуноҳкор чунин нишонаҳоро кардан? Ва дар байни онҳо ҷудоӣ буд. Онҳо боз ба он куре гуфтанд: Ту чӣ мегӯӣ дар бораи ӯ, ки

чашмҳои туро кушод? Ӯ гуфт: Пайғамбар аст. Пас яҳудиён дар бораи ӯ бовар накарданд, ки ӯ кӯр буд ва биноияш баргашт, то вақте ки волидайни он касеро, ки биноияш баргашта буд, даъват карданд. Ва аз онҳо пурсиданд ва гуфтанд: Ин писари шумост, ки шумо мегӯед, ки кӯр таваллуд шудааст? Пас чӣ тавр ӯ ҳозир мебинад? Волидайни ӯ ба онҳо ҷавоб доданд ва гуфтанд: Мо медонем, ки ин писари мост ва ки ӯ кӯр таваллуд шудааст. Чӣ тавр вале ҳоло мебинад, не медонем, ё кӣ чашмонаш-ро кушод, мо не медонем. Худаш синну сол дорад, аз ӯ бипурсед, худаш дар бораи худаш гап мезанад. Ин чизҳоро волидайни ӯ гуфтанд, зеро аз яҳудиён метарсиданд, чунки яҳудиён аллакай созиш карда буданд, ки агар касе ӯро Масеҳ эътироф кунад, аз ҷамоат ронда шавад. Аз ин рӯ волидайнаш гуфтанд, ки ӯ синну сол дорад, аз худаш бипурсед. Онҳо пас бори дуюм он одамеро, ки кӯр буд, даъват карданд ва ба ӯ гуфтанд: Ба Худо ҷалол бидеҳ, мо медонем, ки ин одам гунаҳкор аст. Ҷавоб дод бинобар ин он ва гуфт: Агар ӯ гунаҳкор аст, намедонам. Як чизро медонам, ки кӯр будаам, ҳозир мебинам. Аммо боз ба ӯ гуфтанд: Ӯ ба ту чӣ кард? Чӣ тавр чашмонатро кушод? Ба онҳо ҷавоб дод: Ман аллакай ба шумо гуфтам ва шумо нашунидед. Чаро боз мехоҳед бишнавед? Магар шумо ҳам мехоҳед шогирдони ӯ шавед? Онҳо ӯро дашном доданд ва гуфтанд: Ту шогирди ӯ ҳастӣ, мо аммо шогирдони Мӯсо ҳастем. Мо медонем, ки Худо бо Мӯсо сухан гуфтааст, вале инро намедонем, ки аз куҷост. Он мард ҷавоб дод ва ба онҳо гуфт: Дар ин шигифтовар аст, ки шумо намедонед ӯ аз

куҷост, вале ӯ чашмони маро кушод. Мо медонем, ки Худо гунаҳкоронро намешунавад, вале агар касе Худоро тарсон бошад ва иродаи Ӯро иҷро кунад, ӯро мешунавад. Аз замонҳои қадим шунида нашудааст, ки касе чашмони куре, ки аз таваллуд кур буд, кушода бошад. Агар ин аз Худо набуд, ҳеҷ корро карда наметавонист. Онҳо ҷавоб дода, ба ӯ гуфтанд: Ту тамоман дар гуноҳҳо таваллуд шудай ва ту моро меомӯзонӣ? Ва онҳо ӯро берун карданд. Исо шунид, ки онҳо ӯро берун рондаанд, ва вақте ӯро ёфт, ба ӯ гуфт: Оё ту ба Писари Худо имон дорӣ? Он ҷавоб дод ва гуфт: Ва кӣ аст, эй Худованд, то ки ман ба ӯ имон оварам? Исо ба ӯ гуфт: Ту ӯро дидай ва он касе, ки бо ту гап мезанад, ҳамон аст. Вай гуфт: Боварӣ дорам, эй Худованд ва ба Ӯ саҷда кард. Ва Исо гуфт: Ман барои ҳукм ба ин ҷаҳон омадам, то онҳое, ки намебинанд, бинанд ва онҳое, ки мебинанд, кӯр шаванд. Ва баъзе аз фарисеён, ки бо ӯ буданд, инҳоро шунида, ба ӯ гуфтанд: Мо ҳам кӯр ҳастем? Исо ба онҳо гуфт: Агар шумо кур мебудед, гуноҳ намедоштед, аммо акнун мегӯед, ки мебинем, пас гуноҳи шумо боқӣ мемонад.

10

Ҳақиқатан ҳақиқатан ба шумо мегӯям, он касе, ки аз дари ба ҳавлии гӯсфандон дохил намешавад, балки аз ҷои дигар боло меравад, он дузд ва ғоратгар аст. Он, ки тавассути дар дароянад, чӯпони гӯсфандон аст. Ба ӯ дарбон дар мекушояд ва гӯсфандон овози ӯро мешунаванд ва гӯсфандони худро

бо ном меномад ва онҳоро мебарояд. Ва вақте ки гӯсфандони худро берун орад, пеши онҳо меравад ва гӯсфандон ба ӯ пайравӣ мекунанд, зеро овози ӯро медонанд. Ба бегона вале онҳо пайравӣ нахоҳанд кард, балки аз ӯ гурехта хоҳанд шуд, зеро онҳо овози бегонагонро намедонанд. Ин маталро Исо ба онҳо гуфт, вале онҳо нафаҳмиданд, ки Ӯ чӣ ба онҳо мегуфт. Пас Исо боз ба онҳо гуфт: Ростӣ, ростӣ ба шумо мегӯям, ки Ман дари гӯсфандон ҳастам. Ҳамаи онҳое, ки пеш аз ман омаданд, дуздҳо ва роҳзананҳо ҳастанд, вале гӯсфандон онҳоро нашунидаанд. Ман дарам, агар касе тавассути ман дохил шавад, наҷот хоҳад ёфт ва дохил хоҳад шуд ва берун хоҳад рафт ва чарогоҳ хоҳад ёфт. Дуздӣ танҳо барои дуздидан ва куштан ва нобуд кардан меояд, аммо ман омадам, то онҳо ҳаёт дошта бошанд ва онро фаровон дошта бошанд. Ман чӯпони нек ҳастам. Чӯпони нек ҷони худро барои гӯсфандон мегузорад. Кориёби мусоҷирӣ, ки чӯпон нест ва гӯсфандон моли худаш нестанд, гургро мебинад, ки меояд ва гӯсфандонро раҳо карда мегурезад, ва гург онҳоро мерабояд ва гӯсфандонро пароканда мекунад. Мисдошуда мегурезад, зеро ки ӯ мисдошуда аст ва ба ӯ ғам нест дар бораи гӯсфандон. Ман чопони некӯ ҳастам ва моли худро мешиносам ва моли худам маро мешиносанд. Чунон ки Падар маро мешиносад ва ман Падарро мешиносам, ҳамчунин ман ҷони худро барои гӯсфандон мегузорам. Ва гӯсфандони дигаре низ дорам, ки аз ин ҳавлӣ нестанд, ва онҳоро низ бояд биёварам, ва онҳо овози маро мешунаванд, ва як рамаи гӯсфанд мешавад, як чӯпон. Аз ин

сабаб Падар маро дӯст медорад, зеро ман рӯҳи худро мегузорам, то ки боз онро бигирам. Ҳеҷ кас онро аз ман намегирад, балки ман худам онро мегузорам. Ман ихтиёр дорам, ки онро гузорам ва ихтиёр дорам, ки онро боз гирам. Ин фармонро аз Падари худам гирифтам. Пас боз дар миёни яҳудиён аз сабаби ин суханонҳо ҷудоӣ ба вуҷуд омад. Вале бисёре аз онҳо мегуфтанд: Ӯ девро дорад ва девона аст, чаро ба ӯ гӯш мекунед? Дигарон мегуфтанд: Ин суханонро нест аз одами ҷиннзада. Магар ҷин қодир аст чашмони куронро кушодан?

Дар Ерусалим ҷашни тахсис баргузор шуд ва зимистон буд. Ва Исо дар ибодатгоҳ дар сутундори Сулаймон гашт мезад. Пас яҳудиён ӯро иҳота карданд ва ба ӯ мегуфтанд: То кай ҷони моро мегирӣ? Агар ту Масеҳ ҳастӣ, ба мо ошкоро гӯй. Исо ба онҳо ҷавоб дод: Ба шумо гуфтам, ва шумо бовар намекунед. Корҳое, ки ман ба номи падарам анҷом медиҳам, онҳо дар бораи ман шаҳодат медиҳанд. Аммо шумо боварӣ намекунед, зеро шумо аз гӯсфандони ман нестед, чунон ки ба шумо гуфтам. Гӯсфандони ман овози маро мешунаванд ва ман онҳоро мешиносам ва онҳо аз паси ман меоянд Ва ман ба онҳо ҳаёти ҷовидонӣ медиҳам, ва онҳо то абад ҳалок намешаванд, ва ҳеҷ кас онҳоро аз дасти ман нахоҳад рабуд. Падари ман, ки ба ман додааст, аз ҳама бузургтар аст ва ҳеҷ кас наметавонад аз дасти падарам рабуда гирад. Ман ва падар як ҳастем. Пас яҳудиён боз сангҳо бурданд, то ки ӯро санг зананд. Исо ба онҳо ҷавоб дод: Ман корҳои бисёри нек аз Падарам ба

шумо нишон додам, барои кадоме аз он корҳо маро сангсор мекунед? Яҳудиён ба ӯ ҷавоб доданд ва гуфтанд: Мо туро барои кори нек сангсор намекунем, балки барои куфргӯӣ, ва барои он ки ту одам будаат, худро Худо мегардонӣ. Исо ба онҳо ҷавоб дод: Оё дар қонуни шумо навишта нашудааст, ки Ман гуфтам, шумо худоён ҳастед? Агар Ӯ онҳоро худоён номид, ба онҳое ки калимаи Худо ба онҳо омад, ва Навишта ҳал шуда наметавонад, Онро ки Падар муқаддас кард ва ба ҷаҳон фиристод, шумо мегӯед ки куфр мегӯӣ, зеро гуфтам: Писари Худо ҳастам? Агар корҳои падари худро намекунам, ба ман бовар накунед Агар вале ман мекунам, ҳатто агар ба ман бовар намекунед, ба корҳо бовар кунед, то ки бидонед ва бовар кунед, ки Падар дар ман аст ва ман дар Ӯ ҳастам. Бинобар ин, онҳо боз кӯшиш карданд, ки ӯро бигиранд, вале ӯ аз дасти онҳо баромад.

Ва ӯ боз ба он тарафи Урдун рафт, ба он ҷое ки Яҳё аввал ғӯтаовар мекард, ва дар он ҷо монд. Ва бисёр омаданд ба назди ӯ ва мегуфтанд, ки Яҳё дар ҳақиқат ҳеҷ нишонае накард, аммо ҳар чӣ Яҳё дар бораи ин гуфт, рост буд. Ва бисёр кас дар он ҷо ба ӯ бовариданд.

11

Касе бемор буд ба номи Лозар аз Байтанё, аз он деҳае, ки Марям ва хоҳараш Марто дар он зиндагӣ мекарданд. Марям он зане буд, ки Худовандро бо равғани хушбӯй

малида, пойҳои Ӯро бо мӯйҳои худ пок карда буд ва бародараш Лозар бемор буд. Пас хоҳарон ба ӯ фиристоданд ва гуфтанд: Худованд, бубин, он касе ки дӯсташ медорӣ бемор аст. Исо шунида, гуфт: Ин заифӣ ба марг нест, балки барои ҷалоли Худост, то Писари Худо тавассути он ҷалол ёбад. Исо Марсаро ва хоҳари ӯро ва Лозарро дӯст медошт. Вақте ки шунид, ки бимор аст, пас дар он ҷое, ки буд, ду рӯз монд. Баъд аз ин ба шогирдон мегӯяд: Биёед боз ба Яҳудия равем. Шогирдон ба ӯ гуфтанд: Устод, ҳоло яҳудиён мехостанд туро сангсор кунанд, ва ту боз ба он ҷо меравӣ? Исо ҷавоб дод: Оё дар рӯз дувоздаҳ соат нест? Агар касе дар рӯз роҳ равад, мелағзад не, зеро ки ӯ нури ин ҷаҳонро мебинад, Агар касе дар шаб роҳ равад, мелағзад, зеро нур дар ӯ нест. Ин чизҳоро гуфт ва баъд аз ин ба онҳо мегӯяд: Лозар, дӯсти мо, хобидааст, аммо ман мераваму то ӯро бедор кунам. Пас шогирдони ӯ гуфтанд: Худованд, агар ӯ хобидааст, наҷот хоҳад ёфт. Исо дар бораи марги ӯ гуфта буд, аммо онҳо пиндоштанд, ки Ӯ дар бораи хобидан сухан мегӯяд. Пас Исо ба онҳо бо ошкорӣ гуфт: Лозар мурд. Ва ман аз болои шумо шодӣ мекунам, то ки шумо бовар кунед, чунки ман он ҷо набудам, вале биёед ба наздаш биравем. Пас Томас, ки Дидумос ном дошт, ба ҳамшогирдон гуфт: Биёед мо ҳам биравем, то бо ӯ бимирем.

Пас Исо омада, ӯро ёфт, ки аллакай чаҳор рӯз дар гӯр буд. Байтанё наздики Ерусалим буд, тақрибан понздаҳ стадион фосила. Ва бисёре аз яҳудиён омада буданд назди Марто ва Марям, то онҳоро дар бораи бародарашон тасалло диҳанд.

Пас Марта чун шунид, ки Исо меояд, ба пешвози ӯ рафт, вале Марям дар хона нишаста буд. Марта ба Исо гуфт: Эй Худованд, агар Ту инҷо мебудӣ, бародарам намемурд. Аммо ҳоло низ медонам, ки ҳар чӣ аз Худо бихоҳӣ, Худо ба ту хоҳад дод. Исо ба ӯ мегӯяд: Бародарат бармехезад. Марса ба ӯ мегӯяд: Медонам, ки ӯ дар рӯзи охирин дар рустохез бармехезад. Исо ба ӯ гуфт: Ман растохез ва ҳаётам. Он ки ба ман бовар дорад, ҳатто агар бимирад, зинда хоҳад шуд, ва ҳар он ки зинда аст ва ба ман бовар дорад, то абад нахоҳад мурд. Оё ба ин бовар дорӣ? Ба ӯ мегӯяд: Ҳа, Худованд, ман боварӣ кардаам, ки Ту Масеҳ, Писари Худое ҳастӣ, ки ба ҷаҳон меояд. Ва ин чизҳоро гуфта, рафт ва Марямро, хоҳари худро, пинҳонӣ хонд ва гуфт: Муаллим ҳозир аст ва туро мехонад. Он чунон ки шунид, зуд бархост ва ба сӯи ӯ омад. Исо ҳанӯз ба деҳа наомада буд, вале дар ҳамон ҷое буд, ки Марто ӯро пешвоз гирифта буд. Пас яҳудиёне, ки бо ӯ дар хона буданд ва ӯро тасаллӣ медоданд, вақте Марямро диданд, ки зуд бархост ва баромад, аз паи ӯ рафтанд ва гуфтанд, ки ӯ ба қабр меравад, то он ҷо гирья кунад. Пас Марям чун ба ҷое омад, ки Исо буд, ӯро дида ба пойҳояш афтод ва ба ӯ гуфт: Худованд, агар Ту ин ҷо мебудӣ, бародарам намемурд. Исо, пас вақте ки ӯро гиря кунон ва яҳудиёнеро, ки бо ӯ омада буданд ва гиря мекарданд, дид, дар рӯҳ хашмгин шуд ва худро ташвиш дод. Ва гуфт: Куҷо гузоштаед ӯро? Онҳо ба ӯ мегӯянд: Худованд, биё ва бубин. Исо гиря кард. Пас яҳудиён мегуфтанд: Бубин, чӣ тавр ӯро дӯст медошт! Баъзе аз онҳо гуфтанд: Оё ин шахс, ки чашмони курррро кушода буд, наметавонист кунад, ки ин

ҳам намирад? Исо, боз дар дили худ ба шиддат таҳрик шуда, ба гӯр омад. Он ғоре буд ва санге бар рӯи он гузошта шуда буд. Исо мегӯяд: Сангро бардоред. Марто, хоҳари мурда, ба ӯ мегӯяд: Худованд, аллакай бӯй медиҳад, зеро рӯзи чорум аст. Исо ба ӯ мегӯяд: Оё ба ту нагуфтам, ки агар бовар кунӣ, шукӯҳи Худоро хоҳӣ дид? Онҳо сангеро бардоштанд, ки мурда дар он ҷо хобида буд. Вале Исо чашмҳояшро ба боло бардошт ва гуфт: Эй Падар, ташаккур мекунам ба Ту, зеро Ту маро шунидӣ. Ман медонистам, ки Ту ҳамеша маро мешунавӣ, аммо барои гурӯҳи атрофистода гуфтам, то онҳо бовар кунанд, ки Ту маро фиристодаӣ. Ва ин чизҳоро гуфта, бо овози бузург фарёд кард: Лозар, биё берун! Ва он мурда берун омад, ки пойҳо ва дастҳояш бо либосҳо баста буданд, ва чеҳрааш бо рӯймол печонида шуда буд. Исо ба онҳо гуфт: Ӯро кушоед ва гузоред, ки равад.

Бисёре аз яҳудиён, ки назди Марям омада буданд ва он чиро, ки Исо кард, дида буданд, ба ӯ имон оварданд. Баъзе аз онҳо ба наздики фарисиён рафтанд ва ба онҳо гуфтанд, ки Исо чӣ кард. Пас кохинони калон ва Фарисиён шӯро ҷамъ карданд ва мегуфтанд: Чӣ кор кунем, зеро ки ин одам бисёр нишонаҳо мекунад? Агар мо ӯро ҳамин тавр раҳо кунем, ҳама ба ӯ боварӣ хоҳанд кард, ва румиён хоҳанд омад ва ҷойи мо ва миллати моро хоҳанд гирифт. Аммо яке аз онҳо Каяфо, ки кохини калони он сол буд, ба онҳо гуфт: Шумо ҳеҷ чиз намедонед, Шумо ҳам андеша намекунед, ки барои мо судманд аст, то як мард барои мардум бмирад ва

тамоми миллат нобуд нашавад. Ин аммо ӯ аз худаш нагуфт, балки коҳини калон будани соли он пешгӯӣ кард, ки Исо барои миллат мурдан мехост. Ва на танҳо барои миллат, балки то ки фарзандони пароканда шудаи Худоро ба як ҷамъ кунад. Аз он рӯз ба баъд онҳо машварат карданд, то ки ӯро кушанд. Исо бинобар ин дигар бо озодӣ дар байни яҳудиён намегашт, балки аз он ҷо ба сарзамине наздики биёбон рафт, ба шаҳре ки Эфраим номида мешуд ва он ҷо бо шогирдони худ вақт мегузаронд. Пасхаи яҳудиён наздик буд ва бисёр одамон аз деҳот пеш аз Пасха ба Ерусалим рафтанд, то худро тоза кунанд. Онҳо Исоро ҷустуҷӯ мекарданд ва дар ибодатгоҳ истода, бо якдигар мегуфтанд: Ба шумо чӣ менамояд, ки ӯ ба ид намеояд? Роҳбарони кохинон ва Фарисиён фармон дода буданд, ки агар касе донад ӯ куҷо аст, бояд хабар диҳад, то ки ӯро бигиранд.

12

Бинобар ин, Исо шаш рӯз пеш аз Иди Пасха ба Байтанё омад, ки дар он ҷо Лозар буд, ҳамон мурдае, ки ӯ аз мурдагон зинда карда буд. Онҳо барои ӯ дар он ҷо шом омода карданд ва Марта хизмат мекард, вале Лозар яке аз касоне буд, ки бо ӯ сари дастурхон нишаста буд. Марям ратл равғани нарди пок ва қиматбаҳоро гирифта, пойҳои Исоро молид ва бо мӯйҳои худ пойҳои ӯро пок кард ва хона аз бӯйи равған пур шуд. Пас яке аз шогирдони ӯ, Яҳудо

писари Симон Искариётӣ, ки мехост ӯро тасвиб кунад, мегӯяд, Чаро ин равғани хушбӯй ба се сад динор фурӯхта нашуд ва ба камбағалон дода нашуд? Вале ӯ инро гуфт, на барои он ки дар бораи камбағалон ғам мехӯрд, балки барои он ки дузд буд ва сандуқчаро дошт ва чизҳои дар он гузошташавандаро мебурд. Пас Исо гуфт: Ӯро бигзор, онро барои рӯзи дафни ман нигоҳ дошта аст. Камбағалонро ҳамеша бо худ доред, вале маро ҳамеша надоред. Омӯхтанд пас омӯхт калон аз яҳудиён, ки ӯ он ҷо аст, ва омаданд на танҳо барои Исо, балки то ки Лозарро ҳам бинанд, ки ӯро аз мурдагон бардошта буд. Аммо роҳбарони калони дин нақша кашиданд, ки Лозарро низ кушанд. зеро ки бисёре аз яҳудиён бо сабаби ӯ меравтанд ва ба Исо имон меоварданд

Рӯзи дигар одамони бисёре, ки ба ид омада буданд, шуниданд, ки Исо ба Ерусалим меояд. Онҳо шохаҳои дарахтони хурморо гирифтанд ва барои пешвози ӯ баромаданд ва фарёд мезаданд: Ҳусанно! Баракатдор бошад он ки дар номи Худованд меояд, подшоҳи Исроил! Вале Исо хари ҷавонеро ёфта, бар он нишаст, чунон ки навишта шудааст, Набим, духтари Сиён! Ин ҳо подшоҳи ту меояд, ки бар болои кӯрраи хар нишаста аст.

Инҳоро шогирдони ӯ аввал нафаҳмиданд, вале вақте ки Исо ҷалол ёфт, он вақт ёдашон омад, ки инҳо дар бораи ӯ навишта шуда буд ва инҳоро бо ӯ карда буданд. Оломоне, ки бо ӯ буд, вақте ки Лозарро аз гӯр даъват кард ва ӯро аз мурдагон баргардонд, шаҳодат медод. Аз ин сабаб оммаи

мардум ба пешвози ӯ омаданд, зеро шунида буданд, ки ӯ ин нишонаро карда буд. Бинобар ин, Фарисиён ба якдигар гуфтанд: Мебинед, ки шумо ҳеҷ фоидае намерасонед? Бубинед, тамоми ҷаҳон ба дунболи ӯ рафт.

Баъзе юнониён аз онҳое, ки боло меравтанд, буданд, то дар ид ибодат кунанд. Инҳо пас наздик омаданд ба Филипп, ки аз Байтсайдои Ҷалил буд, ва аз ӯ пурсиданд ва гуфтанд: Хуҷаён, мо мехоҳем Исоро бинем. Филипп омада, ба Андрей мегӯяд, ва боз Андрей ва Филипп ба Исо мегӯянд, Аммо Исо ба онҳо ҷавоб дод ва гуфт: Соате расидааст, то ки Писари Одам ҷалолу ёбад. Ҳақиқатан ҳақиқатан ба шумо мегӯям, агар донаи гандум ба замин афтода намирад, он танҳо мемонад, вале агар бимирад, мевҳои бисёр меорад. Он ки рӯҳи худро дӯст медорад, онро гум хоҳад кард, ва он ки рӯҳи худро дар ин ҷаҳон нафрат медорад, онро барои ҳаёти ҷовидон нигоҳ хоҳад дошт. Агар касе ба ман хизмат кунад, бигзор ӯ ба ман пайравӣ кунад, ва куҷо ки ман ҳастам, онҷо ҳам хизматгори ман хоҳад буд, ва агар касе ба ман хизмат кунад, Падар ӯро эҳтиром хоҳад кард. Акнун рӯҳи ман ташвишнок шудааст ва чӣ гӯям? Падар, маро аз соати ин наҷот деҳ. Аммо барои ҳамин ба соати ин омадам. Падар, номи Худро бузург дор. Пас овозе аз осмон омад: Бузург кардам ва боз бузург хоҳам кард. Пас оломоне, ки истода буд ва шунида буд, мегуфт, ки раъд шуда аст, дигарон мегуфтанд, ки паёмбар ба ӯ сухан гуфта аст. Исо ҷавоб дод ва гуфт: Ин овоз на барои ман, балки барои шумо шунида шуд. Акнун ҳукми ин ҷаҳон аст, акнун ҳукмрони

ин ҷаҳон ба берун партофта хоҳад шуд. Ва ман, агар аз замин баланд карда шавам, ҳамаро ба сӯи худам кашида гирам. Вале ӯ ин гапро гуфт ва ишора кард, ки бо кадом марг мехост бимирад. Оммаҳо ба ӯ ҷавоб доданд: Мо аз қонун шунидем, ки Масеҳ то абад мемонад, ва чӣ тавр ту мегӯӣ, ки писари инсон бояд бардошта шавад? Ин писари инсон кист? Исо ба онҳо гуфт: Ҳанӯз вақти кам нур бо шумо аст, роҳ равед то вақте ки нур доред, то торикӣ шуморо фаро нагирад, ва он ки дар торикӣ роҳ меравад намедонад ба куҷо меравад. То вақте ки рӯшноӣ доред, ба рӯшноӣ бовар кунед, то ки писарони рӯшноӣ шавед. Инҳоро Исо гуфт ва рафта, аз онҳо пинҳон шуд.

Бо вуҷуди ин ки ӯ ин қадар аломатҳо пеш аз онҳо нишон дод, онҳо ба ӯ имон наоварданд. То ки каломи Ишоёи пайғамбар пур шавад, ки ӯ гуфт: Эй Худованд, кӣ ба шунидани мо бовар кард? Ва бозӯи Худованд ба кӣ ошкор шуд? Аз ин сабаб онҳо наметавонистанд боварӣ кунанд, зеро ки Исаё боз гуфт, Ӯ чашмҳои онҳоро кӯр кардааст ва дилҳои онҳоро сахт кардааст, то ки онҳо бо чашмҳояшон набинанд ва бо дилҳояшон нафаҳманд ва баргарданд, ва Ман онҳоро шифо диҳам.

Исаё ин чизҳоро гуфт, вақте ки шукӯҳи ӯро дид ва дар бораи ӯ сухан гуфт. Бо вуҷуди ин, аз миёни ҳукмронон бисёре ба ӯ имон оварданд, вале бинобар фарисиён онҳо эътироф намекарданд, то ки аз ҷамоат берун карда нашаванд. Онҳо шукӯҳи одамонро бештар аз шукӯҳи Худо

дӯст медоштанд.

Исо фарёд зад ва гуфт: Он ки ба ман имон меорад, на танҳо ба ман имон меорад, балки ба Он ки маро фиристодааст. Ва ҳар кӣ маро мебинад, Онро мебинад, ки Маро фиристодааст. Ман рӯшноӣ ба ҷаҳон омадаам, то ки ҳар он ки ба ман бовар мекунад, дар торикӣ намонад. Ва агар касе суханони маро шунавад ва бовар накунад, ман ӯро ҳукм намекунам, зеро ман наомадам, то ҷаҳонро ҳукм кунам, балки то ҷаҳонро наҷот диҳам. Он ки маро рад мекунад ва сухонҳои маро намегирад, касе дорад, ки ӯро ҳукм мекунад: он сухане, ки ман гуфтам, ҳамон ӯро дар рӯзи охирин ҳукм хоҳад кард. зеро ки ман аз худам нагуфтам, вале Падаре, ки Маро фиристодааст, Худаш ба ман фармон дод, ки чӣ гӯям ва чӣ сухан кунам Ва ман медонам, ки фармони Ӯ ҳаёти ҷовидонӣ аст. Он чӣ ки ман мегӯям, чунон ки Падар ба ман гуфта аст, ҳамин тавр мегӯям.

13

Пеш аз ҷашни Пасха, Исо донист, ки соати ӯ расидааст, то аз ин ҷаҳон ба сӯи Падар гузарад. Ӯ худиҳои худро, ки дар ҷаҳон буданд, дӯст медошт ва то охир онҳоро дӯст дошт. Ва вақте ки шом шуда буд, шайтон аллакай ба дили Яҳудои Симони Искариётӣ андохта буд, то ки ӯ Ӯро тасдиқ кунад. Исо донист, ки Падар ҳама чизро ба дастҳояш додааст ва ки ӯ аз Худо омадааст ва ба сӯи Худо меравад, Ӯ аз шом

бармехезад ва либосҳояшро мегузорад ва сафедчаеро гирифта, худро мебандад. Сипас ӯ обро ба ҳавзча рехт ва оғоз кард пойҳои шогирдонро шуст ва бо сарпӯше, ки ба камараш баста буд, хушк кард. Пас ӯ ба Симони Петр меояд ва он ба ӯ мегӯяд: Худованд, оё Ту пойҳои маро мешӯӣ? Исо ҷавоб дод ва ба ӯ гуфт: Он чӣ ки Ман мекунам, ту ҳозир намедонӣ, вале баъд аз ин хоҳӣ донист. Петрос ба ӯ мегӯяд: Ту ҳаргиз пойҳои маро нашӯӣ. Исо ба ӯ ҷавоб дод: Агар ман туро нашуям, ту бо ман қисме надорӣ. Симон Петрос ба ӯ мегӯяд: Худованд, на танҳо пойҳои маро, балки ҳам дастҳо ва сарамро. Исо ба ӯ мегӯяд: Он касе, ки шустаистшуда, эҳтиёҷ надорад, ки пойҳояшро бишӯяд, балки тамоман пок аст, ва шумо покҳо ҳастед, вале на ҳамаи шумо. Ӯ медонист касеро, ки ӯро таслим мекард, аз ин сабаб гуфт: На ҳамаи шумо покед.

Вақте ки ӯ пойҳои онҳоро шуст ва либосҳои худро гирифт, боз дароз кашида, ба онҳо гуфт: Медонед, ки ман чӣ кор ба шумо кардаам? Шумо маро Омӯзгор ва Хӯҷаин меномед ва дуруст мегӯед, зеро ман ҳастам. Агар пас ман, Худованд ва Устод, пойҳои шуморо шустам, шумо низ бояд пойҳои якдигарро бишӯед. Намунае ба шумо додаам, то ки чунон ки ман ба шумо кардам, шумо низ чунин кунед. Ҳақиқатан ҳақиқатан ба шумо мегӯям, ғулом аз хӯҷояни худ бузургтар нест ва на ҳам фиристода аз он касе, ки ӯро фиристодааст, бузургтар аст. Агар ин чизҳоро медонед, хушбахт ҳастед, агар онҳоро ба амал баровед. Ман на дар бораи ҳамаи шумо мегӯям, ман медонам онҳоеро, ки интихоб кардам,

вале то ки навиштаҷот иҷро шавад: Он ки бо ман нон мехӯрад, пошнаи худро бар ман баланд кард. Аз ҳозир ба шумо мегӯям пеш аз он ки рух диҳад, то вақте ки рух диҳад, бовар кунед, ки Ман Ҳастам. Ҳақиқатан, ҳақиқатан ба шумо мегӯям, он касе ки касеро, ки Ман мефиристам, қабул кунад, Маро қабул мекунад, ва он касе ки Маро қабул кунад, Онро қабул мекунад, ки Маро фиристодааст.

Исо ин суханонро гуфта, дар рӯҳ ташвишнок шуд ва шаҳодат дода, гуфт: Ростӣ, ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумо маро таслим хоҳад кард. Пас шогирдон ба якдигар нигоҳ мекарданд, дар гумон будаги дар бораи кӣ сухан мегӯяд. Яке аз шогирдони ӯ дар оғӯши Исо такя кашида буд, ки Исо ӯро дӯст медошт. Пас Симон Петрос ба ӯ ишора кард, то бипурсад кӣ аст, ки дар бораи ӯ мегӯяд. Афтода бар синаи Исо, он ба ӯ гуфт: Худованд, кист? Исо ҷавоб медиҳад: Он касе аст, ки ман лутчаро ғӯта карда ба ӯ хоҳам дод. Ва лутчаро ғӯта карда, ба Яҳудои писари Шимъони Искариёт медиҳад. Ва баъд аз он луқма, он вақт шайтон ба ӯ дохил шуд. Пас Исо ба ӯ гуфт: Он чӣ ки ту мекунӣ, зудтар кун. Вале ҳеҷ кас аз хобидагон надонист, ки чӣ ба ӯ гуфт. Баъзеҳо фикр мекарданд, чунки Яҳудо сандуқи пулро дошт, ки Исо ба ӯ мегӯяд: Он чиро, ки барои ҷашн эҳтиёҷ дорем, бихар ё Ба камбағалон чизе бидеҳ. Пас аз гирифтани он лақма, ӯ фавран берун рафт, ва шаб буд.

Вақте ки ӯ берун рафт, Исо гуфт: Акнун Писари Инсон ҷалол ёфт ва Худо дар ӯ ҷалол ёфт. Агар Худо дар ӯ шуҳрат ёфт,

Худо низ ӯро дар худаш шуҳрат хоҳад дод ва фавран ӯро шуҳрат хоҳад дод. Бачагон, ҳанӯз каме бо шумо ҳастам. Маро ҷустуҷӯ хоҳед кард ва чунон ки ба яҳудиён гуфтам, ки ба ҷое, ки ман меравам, шумо наметавонед биёед, ҳозир ба шумо низ мегӯям. Ҳукми навро ба шумо медиҳам, то ки якдигарро дӯст доред, чунон ки шуморо дӯст доштам, то ки шумо ҳам якдигарро дӯст доред. Дар ин ҳама хоҳанд донист, ки шумо шогирдони ман ҳастед, агар муҳаббат ба якдигар дошта бошед. Симон Петрос ба ӯ гуфт: Худованд, куҷо меравӣ? Исо ба ӯ ҷавоб дод: Куҷое ки ман меравам, ту акнун наметавонӣ ба ман пайравӣ кунӣ, вале баъдтар пайравӣ хоҳӣ кард. Петрос ба ӯ мегӯяд: Худованд, чаро наметавонам ҳоло ба Ту пайравӣ кунам? Рӯҳи худро барои Ту мегузорам. Исо ба ӯ ҷавоб дод: Рӯҳи худро барои ман мегузорӣ? Ростӣ, ростӣ ба ту мегӯям, хурӯс овоз намедиҳад, то вақте ки ту маро се маротиба инкор кунӣ.

14

Дилҳои шумо ошуфта нашавад, ба Худо бовар кунед ва ба ман низ бовар кунед. Дар хонаи падарам ҷойҳои бисёр ҳастанд, агар чунин набуд, ба шумо мегуфтам. Мераваму барои шумо ҷой омода кунам. Ва агар ман равам ва барои шумо ҷой тайёр кунам, боз меоям ва шуморо ба назди худам мегирам, то ки дар ҷое, ки ман ҳастам, шумо ҳам бошед. Ва шумо медонед, ки ман ба куҷо меравам ва роҳро низ медонед. Томас ба ӯ мегӯяд: Худованд, мо намедонем

куҷо меравӣ, ва чӣ тавр метавонем роҳро бидонем? Исо ба ӯ мегӯяд: Ман роҳ ва ҳақиқат ва ҳаёт ҳастам. Ҳеҷ кас ба назди Падар намеояд, магар тавассути ман. Агар шумо маро мешинохтед, падарамро низ мешинохтед. Ва аз ҳоли ҳозир шумо ӯро мешиносед ва ӯро дидаед. Филиппос ба ӯ мегӯяд: Хӯҷаён, падарро ба мо нишон деҳ ва ин барои мо кофист. Исо ба ӯ мегӯяд: Ин қадар вақт бо шумо ҳастам ва ту Маро нашинохтаӣ, эй Филипп? Он ки Маро дидааст, Падарро дидааст, ва чӣ тавр ту мегӯӣ: Падарро ба мо нишон деҳ? Оё ту бовар намекунӣ, ки ман дар Падар ҳастам ва Падар дар ман аст? Калимаҳое, ки ман ба шумо мегӯям, аз худам намегӯям, балки Падаре, ки дар ман мемонад, Худаш ин корҳоро мекунад. Ба ман бовар кунед, ки ман дар Падар ҳастам ва Падар дар ман аст. Агар на, аз рӯи худи ин корҳо ба ман бовар кунед. Ҳақиқатан, ҳақиқатан ба шумо мегӯям, он ки ба ман бовар дорад, корҳое, ки ман мекунам, ӯ низ хоҳад кард ва аз инҳо бузургтар хоҳад кард, зеро ман ба сӯи Падари худам меравам. Ва ҳар чӣ шумо дар номи ман хоҳед, ман ин хоҳам кард, то ки Падар дар Писар ҷалол дода шавад. Агар чизе дар номи ман бипурсед, ман онро иҷро хоҳам кард.

Агар шумо маро дӯст медоред, фармонҳои маро нигоҳ доред. Ва ман аз падар хоҳам пурсид ва ӯ ҳомии дигареро ба шумо хоҳад дод, то ки бо шумо то абад бимонад. Рӯҳи ҳақиқат, ки ҷаҳон наметавонад онро гирад, зеро онро намебинад ва намешиносад, аммо шумо онро мешиносед, зеро назди шумо мемонад ва дар шумо хоҳад буд. Ман

шуморо ятим нахоҳам гузошт, ба наздатон меоям. Ҳанӯз кам вақт монда ва ҷаҳон маро дигар намебинад, аммо шумо маро мебинед, зеро ман зинда ҳастам ва шумо низ зинда хоҳед буд. Дар он рӯз шумо хоҳед донист, ки ман дар Падарам ҳастам ва шумо дар ман ҳастед ва ман дар шумо ҳастам. Он ки фармонҳои маро дорад ва онҳоро нигоҳ медорад, ҳамон касест, ки маро дӯст медорад, ва он ки маро дӯст медорад, аз ҷониби Падарам дӯст дошта хоҳад шуд, ва ман ӯро дӯст хоҳам дошт ва худамро ба ӯ зоҳир хоҳам кард. Яҳудо, на он Искариётӣ, ба ӯ мегӯяд: Худованд, чӣ шудааст ки Ту мехоҳӣ худатро ба мо зоҳир кунӣ ва на ба ҷаҳон? Исо ҷавоб дод ва ба ӯ гуфт: Агар касе Маро дӯст дорад, калимаи Маро нигоҳ хоҳад дошт ва Падарам ӯро дӯст хоҳад дошт, ва Мо назди ӯ хоҳем омад ва назди ӯ ҷойгоҳ хоҳем кард. Он ки маро дӯст намедорад, суханони маро нигоҳ намедорад, ва суханоне, ки шумо мешунавед, аз они ман нест, балки аз они Падаре аст, ки маро фиристодааст.

Инро ба шумо гуфтаам, ҳангоме ки дар назди шумо мемондам. Аммо ёвар, яъне Рӯҳи Муқаддас, ки Падар ба номи ман фиристад хоҳад, ӯ ба шумо ҳама чизро омӯзад ва ба шумо ҳама он чизҳоеро, ки ба шумо гуфтам, ёдоварӣ хоҳад кард. Оромӣ мерахонам ба шумо, оромии маро медиҳам ба шумо, на чунон ки ҷаҳон медиҳад, ман медиҳам ба шумо. Дилҳои шумо парешон нашавад ва натарсад. Шумо шунидед, ки ман ба шумо гуфтам: Ман мераваму боз ба шумо меоям. Агар шумо маро дӯст

медоштед, шодӣ мекардед, ки гуфтам: Ман ба Падар мераваму, зеро Падари ман аз ман бузургтар аст. Ва ҳоло ба шумо пеш аз он ки ин рух диҳад, гуфтаам, то вақте ки рух диҳад, бовар кунед. Дигар бо шумо бисёр сухан нахоҳам гуфт, зеро ҳукмрони ин ҷаҳон меояд ва дар ман ҳеҷ чиз надорад Аммо то ки ҷаҳон донад, ки падарро дӯст медорам ва чунон ки падар ба ман фармуд, ҳамчунин мекунам. Хезед, биёед аз ин ҷо.

15

Ман токи ҳақиқӣ ҳастам ва падарам дехқон аст. Ҳар шохчае, ки дар ман мева намеоварад, Ӯ онро мебарад, ва ҳар шохчае, ки мева меоварад, тоза мекунад, то мевае бештар оварад. Шумо аллакай покиза ҳастед аз сабаби каломае, ки ба шумо гуфтаам. Дар ман монед ва ман дар шумо. Чунон ки шоха наметавонад аз худи худ мева бибарад, агар дар так намонад, ҳамчунин шумо ҳам наметавонед, агар дар ман намонед. Ман ток ҳастам, шумо шохаҳо. Он ки дар ман мемонад ва Ман дар ӯ, ӯ мевае бисёр меорад, зеро бе Ман шумо ҳеҷ чиз карда наметавонед. Агар касе дар ман намонад, берун партофта мешавад чун шохча ва хушк мегардад, ва онҳоро мечинанд ва ба оташ меандозанд ва месӯзад. Агар шумо дар ман бимонед ва калимаҳои ман дар шумо бимонанд, он чи шумо мехоҳед бипурсед, ва ба шумо дода мешавад. Дар ин Падари ман шуҳрат ёфт, то ки шумо меваи бисёр оред ва шогирдони

Ман шавед. Чунон ки Падар маро дӯст дошт, ман ҳам шуморо дӯст доштам, дар мӯҳаббати ман бимонед. Агар шумо фармонҳои маро нигоҳ доред, дар муҳаббати ман хоҳед монд, чунон ки ман фармонҳои падарам нигоҳ доштаам ва дар муҳаббати ӯ мемонам. Ин чизҳоро ба шумо гуфтаам, то ки шодии ман дар шумо бимонад ва шодии шумо пурра гардад. Ин фармони ман аст, то ки шумо якдигарро дӯст доред, чунон ки ман шуморо дӯст доштам. Бузургтар аз ин муҳаббат ҳеҷ кас надорад, то ки касе ҷони худро барои дӯстони худ гузорад. Шумо дӯстони ман ҳастед, агар он чизеро, ки ман ба шумо фармон медиҳам, иҷро кунед. Дигар шуморо ғуломон намегӯям, зеро ғулом намедонад, ки хӯҷаинаш чӣ кор мекунад, аммо шуморо дӯстон гуфтаам, зеро ҳар он чӣ аз падарам шунидам, ба шумо маълум кардам. Не шумо маро интихоб кардед, балки ман шуморо интихоб кардам ва шуморо гузоштам, то ки шумо равед ва мева оваред ва мевае шумо монад, то ки ҳар чи аз Падар дар номи ман хоҳед, ба шумо диҳад. Ин чизҳоро ба шумо фармон медиҳам, то ки якдигарро дӯст доред.

Агар ҷаҳон шуморо нафрат мекунад, бидонед, ки маро пеш аз шумо нафрат кардааст. Агар шумо аз ҷаҳон мебудед, ҷаҳон худи худро дӯст медошт, вале чун шумо аз ҷаҳон нестед, балки Ман шуморо аз ҷаҳон баргузидам, аз ҳамин сабаб ҷаҳон шуморо нафрат мекунад. Ёд кунед калимаеро, ки ман ба шумо гуфтам: ғулом аз хоҷаи худ бузургтар нест. Агар маро таъқиб карданд, шуморо ҳам таъқиб хоҳанд

кард; агар калимаи маро нигоҳ доштанд, калимаи шуморо ҳам нигоҳ хоҳанд дошт. Аммо ин ҳамаро бо шумо хоҳанд кард бо сабаби номи ман, зеро Онро, ки Маро фиристодааст, намедонанд. Агар ман наомада ва ба онҳо сухан нагуфта будам, гуноҳ надоштанд, аммо акнун баҳона надоранд дар бораи гуноҳашон. Он ки маро нафрат мекунад, падари маро низ нафрат мекунад. Агар корҳоеро, ки ҳеҷ касе дигар накардааст, дар миёни онҳо накарда будам, гуноҳе намедоштанд, аммо акнун онҳо дидаанд ва нафрат кардаанд ҳам аз ман ва ҳам аз падарам. Аммо то ки иҷро шавад он сухан, ки дар қонуни онҳо навишта шудааст, ки онҳо маро бесабаб нафрат карданд. Вақте ки ёвар биёяд, ки Ман ӯро аз назди Падар ба шумо мефиристам, яъне Рӯҳи ҳақиқат, ки аз назди Падар берун меояд, Ӯ дар бораи Ман шаҳодат хоҳад дод. Ва шумо ҳам шаҳодат медиҳед, зеро ки аз ибтидо бо ман ҳастед.

16

Ин чизҳоро ба шумо гуфтаам, то ранҷида нашавед. Онҳо шуморо ранда мекунанд, аммо соате меояд, ки ҳар касе, ки шуморо кушта бошад, фикр кунад, ки ба Худо хизмат мекунад. Ва онҳо ин корҳоро хоҳанд кард, зеро ки на падарро шинохтанд ва на маро. Аммо ин чизҳоро ба шумо гуфтаам, то вақте ки он соат биёяд, онҳоро ёд кунед, ки ман ба шумо гуфтам. Вале ин чизҳоро аз ибтидо ба шумо нагуфтам, зеро ки бо шумо будам. Акнун вале ман ба он

касе, ки маро фиристодааст, меравам, ва ҳеҷ кас аз шумо аз ман намепурсад, ки куҷо меравӣ Аммо чунки ин чизҳоро ба шумо гуфтаам, ғам қалби шуморо пур кардааст. Аммо ман ҳақиқатро ба шумо мегӯям, ки барои шумо судманд аст, то ки ман биравам. Зеро агар ман нарафта бошам, Ёрдамчӣ назди шумо намеояд, вале агар биравам, Ӯро назди шумо мефиристам, Ва он омада, ҷаҳонро дар бораи гуноҳ ва дар бораи адолат ва дар бораи ҳукм маломатгор хоҳад кард. Дар бораи гуноҳ, зеро ки онҳо ба ман имон намеоранд, Дар бораи адолат, зеро ки ба назди Падарам меравам ва дигар Маро намебинед, Дар бораи ҳукм, ки ҳукмрони ин ҷаҳон ҳукм карда шудааст. Ҳанӯз бисёр чизҳо барои гуфтан ба шумо дорам, вале шумо ҳоло тоқати шунидани онҳоро надоред. Вақте ки он Рӯҳи ҳақиқат биёяд, шуморо ба тамоми ҳақиқат роҳнамоӣ хоҳад кард, зеро ӯ аз худи худ гап нахоҳад зад, балки ҳарчӣ бишунавад, гап хоҳад зад ва чизҳои оянда ба шумо эълон хоҳад кард. Ӯ маро ҷалол хоҳад дод, зеро аз они ман хоҳад гирифт ва ба шумо хоҳад эълон кард. Ҳар чӣ ки падар дорад, мол ман аст, аз ин сабаб гуфтам, ки аз мол ман хоҳад гирифт ва ба шумо эълон хоҳад кард. Камтар ва шумо маро намебинед, ва боз камтар ва шумо маро хоҳед дид, зеро ки ман ба назди Падар меравам. Баъзе аз шогирдони ӯ ба якдигар гуфтанд: Ин чист, ки ба мо мегӯяд: Каме дигар Маро намебинед ва боз каме дигар Маро хоҳед дид ва инки Ман назди Падар меравам? Пас мегуфтанд: Ин чӣ аст, ки ӯ мегӯяд кам? Намедонем, ки ӯ чӣ мегӯяд. Исо донист, ки онҳо мехоҳанд аз ӯ бипурсанд, ва ба онҳо гуфт: Оё дар

бораи ин бо якдигар ҷустуҷӯ мекунед, ки Ман гуфтам: Каме дигар Маро намебинед ва боз каме дигар Маро хоҳед дид? Ҳақиқатан ҳақиқатан ба шумо мегӯям, ки шумо гиря ва зорӣ хоҳед кард, вале ҷаҳон шодӣ хоҳад кард, шумо ғамгин хоҳед шуд, вале ғами шумо ба шодӣ табдил хоҳад шуд. Зан ҳангоми таваллуд дард мекашад, зеро вақташ расидааст, вале вақте ки кӯдак ба дунё меояд, дигар азобро ба ёд намеорад, зеро аз шодӣ инсон ба ҷаҳон таваллуд шудааст. Ва шумо пас ғам дар ҳақиқат акнун доред, боз аммо ман шуморо хоҳам дид ва қалби шумо шод хоҳад шуд, ва шодии шуморо ҳеҷ кас аз шумо намегирад. Ва дар он рӯз шумо аз ман ҳеҷ чизе нахоҳед пурсид. Амин, амин ба шумо мегӯям, ки ҳар чӣ аз Падар ба номи ман хоҳед, Ӯ ба шумо хоҳад дод. То ҳол шумо ҳеҷ чиз ба номи ман дархост накардаед, дархост кунед ва хоҳед гирифт, то ки шодии шумо пурра гардад. Инҳоро ба шумо дар матал(ҳо) гуфтаам, вале соате меояд, ки дигар ба шумо дар матал(ҳо) нахоҳам гуфт, балки дар бораи Падар ошкоро ба шумо хоҳам гуфт. Дар он рӯз шумо ба номи ман дархост хоҳед кард, ва ман ба шумо намегӯям, ки ман аз Падар дар бораи шумо дархост хоҳам кард, Худаш Падар шуморо дӯст медорад, зеро ки шумо маро дӯст доштаед ва бовар кардаед, ки ман аз Худо баромадам. Ман аз назди Падар баромада, ба ҷаҳон омадаам; боз ҷаҳонро тарк мекунам ва ба назди Падар мераваам. Шогирдони ӯ ба ӯ гуфтанд: Бубин, акнун Ту ошкоро сухан мегӯӣ ва ҳеҷ матал намегӯӣ. Акнун мо медонем, ки ту ҳама чизро медонӣ ва эҳтиёҷ надорӣ, ки касе аз ту савол кунад. Дар ин мо бовар

мекунем, ки ту аз Худо омадай. Исо ба онҳо ҷавоб дод: Ҳозир шумо бовар мекунед? Инак соате меояд ва акнун расидааст, то ки шумо пароканда шавед, ҳар яке ба хонаи худ, ва Маро танҳо гузоред. Вале Ман танҳо нестам, зеро ки Падар бо Ман аст. Ин чизҳоро ба шумо гуфтам, то ки дар ман оромӣ дошта бошед. Дар ҷаҳон азоб хоҳед дошт, вале ҷасур бошед, ман ҷаҳонро ғолиб омадаам.

17

Инҳоро Исо гуфт ва чашмҳои худро ба осмон бардошт ва гуфт: Падар, соат фаро расидааст, писаратро ҷалол деҳ, то писарат низ Туро ҷалол диҳад, Чунон ки Ту ба ӯ ихтиёр додӣ бар ҳамаи гӯшт, то ки ӯ ба ҳар он кас, ки Ту ба ӯ додай, ҳаёти ҷовидонӣ диҳад. Ин аммо ҳаст ҳаёти ҷовидонӣ, то ки онҳо Туро, танҳо Худои ҳақиқиро, ва он касеро, ки фиристодӣ, Исои Масеҳро бишносанд. Ман шуморо дар рӯи замин ҷалол додам ва корро тамом кардам, ки Шумо ба ман додаед, то ки онро анҷом диҳам. Ва акнун маро ҷалол диҳ, Ту, эй Падар, назди Худат бо он ҷалоле, ки пеш аз он ҷаҳон будан назди Ту доштам. Ман номи Туро ба одамоне зоҳир кардам, ки онҳоро аз ҷаҳон ба ман додай. Онҳо аз они Ту буданд ва Ту онҳоро ба ман додай, ва онҳо калимаи Туро нигоҳ доштаанд. Акнун онҳо донистаанд, ки ҳар он чӣ ки ту ба ман додай, аз Ту аст, Зеро ки калимаҳое, ки Ту ба ман додай, ба онҳо додам, ва онҳо гирифтанд ва ҳақиқатан донистанд, ки аз Ту баромадам, ва бовар карданд, ки Ту

маро фиристодаӣ. Ман дар бораи онҳо дуо мекунам, на дар бораи ҷаҳон дуо мекунам, балки дар бораи онҳое, ки ба ман додаӣ, зеро онҳо аз они Ту ҳастанд, Ва ҳама чизи ман моли ту аст ва моли ту моли ман аст, ва ман дар онҳо ҷалол ёфтаам. Ва дигар ман дар ҷаҳон нестам, ва инҳо дар ҷаҳон ҳастанд, ва ман ба Ту меоям. Эй Падари муқаддас, нигоҳ дор онҳоро дар номи Ту, ки ба ман додаӣ, то ки онҳо як бошанд, чунон ки мо ҳастем. Вақте ки ман бо онҳо дар ҷаҳон будам, ман онҳоро дар номи ту нигоҳ медоштам, онҳоеро ки ба ман додаӣ ҳифз кардам, ва ҳеҷ кас аз онҳо ҳалок нашуд, ба ғайр аз писари ҳалокат, то ки Навиштаҷот иҷро шавад. Акнун аммо ман ба ту меоям ва ин чизҳоро дар ҷаҳон мегӯям, то ки онҳо шодии маро, ки дар онҳо пур шудааст, дошта бошанд. Ман ба онҳо каломи туро додаам ва ҷаҳон онҳоро нафрат кард, зеро онҳо аз ҷаҳон нестанд, чунон ки ман аз ҷаҳон нестам. Не мепурсам, ки онҳоро аз ҷаҳон бардорӣ, вале мепурсам, ки онҳоро аз бадӣ нигоҳ дорӣ. Онҳо аз ҷаҳон нестанд, чунон ки ман аз ҷаҳон нестам. Онҳоро дар ҳақиқати Ту муқаддас гардон, калимаи Ту ҳақиқат аст. Чунон ки Ту маро ба ҷаҳон фиристодӣ, ман низ онҳоро ба ҷаҳон фиристодам. Ва барои онҳо ман худамро муқаддас мекунам, то ки онҳо низ дар ҳақиқат муқаддас карда шаванд. Не танҳо дар бораи инҳо мепурсам, балки ҳам дар бораи онҳое, ки тавассути сухани онҳо ба ман имон меоваранд. То ки ҳама як бошанд, чунон ки Ту, эй Падар, дар Ман ҳастӣ ва Ман дар Ту ҳастам, то ки онҳо низ дар Мо як бошанд, то ки ҷаҳон бовар кунад, ки Ту Маро фиристодаӣ. Ва ман шукӯҳеро, ки ту ба ман додаӣ, ба

онҳо додаам, то ки онҳо як бошанд, чунон ки мо як ҳастем. Ман дар онҳо ва Ту дар ман, то ки онҳо камолшуда ба як бошанд, ва то ки ҷаҳон бидонад, ки Ту маро фиристодӣ ва онҳоро дӯст доштӣ, чунон ки маро дӯст доштӣ. Падар, онҳоро ки ба ман додай, мехоҳам то ки дар он ҷое, ки ман ҳастам, онҳо низ бо ман бошанд, то ки шукӯҳи маро бубинанд, ки ба ман додай, зеро маро пеш аз бунёди ҷаҳон дӯст доштӣ. Падари ростқавл, ва ҷаҳон Туро нашинохт, аммо ман Туро шинохтам, ва инҳо донистанд, ки Ту маро фиристодӣ, Ва ман номи Туро ба онҳо маълум кардам ва маълум хоҳам кард, то ки он муҳаббате, ки Ту маро дӯст доштӣ, дар онҳо бошад ва Ман дар онҳо бошам.

18

Исо ин суханонро гуфта, бо шогирдони худ ба он тарафи селоби Кидрон баромад, ки он ҷо боғе буд, ва ӯ ва шогирдонаш ба он даромаданд. Яҳудо, ки ӯро таслим мекард, он ҷойро медонист, зеро Исо бо шогирдонаш дар он ҷо бисёр маротиба ҷамъ мешуданд. Пас Яҳудо когортро ва ёриёнро аз кохинони калон ва Фарисиён гирифта, бо машъалҳо ва чароғҳо ва силоҳҳо ба он ҷо меояд. Исо, донистани ҳама он чизҳое, ки бар ӯ меомаданд, берун омада ба онҳо гуфт: Кӣ ҷустуҷӯ мекунед? Ба ӯ ҷавоб доданд: Исои Назорӣ-ро. Исо ба онҳо гуфт: Ман ҳастам. Ва Яҳудо, ки ӯро таслим мекард, низ бо онҳо истода буд. Вақте ки Ӯ ба онҳо гуфт Ман ҳастам, онҳо ба ақиб рафтанд ва ба замин

афтоданд. Боз аз онҳо пурсид: Киро ҷустуҷӯ мекунед? Онҳо гуфтанд: Исои Назаравиро. Исо ҷавоб дод: Ба шумо гуфтам, ки Ман ҳастам. Агар пас Маро ҷустуҷӯ мекунед, бигзоред инҳо раванд. То ки сухане, ки гуфта буд, иҷро шавад: Онҳое, ки ба ман додаӣ, ҳеҷ касро аз онҳо гум накардам. Симон Петрос, ки шамшере дошт, онро кашид ва ба ғуломи кохини калон зад ва гӯши рости ӯро бурид. Номи он ғулом Малхос буд. Исо ба Петр гуфт: Шамшерро ба ғилоф андоз. Оё ҷоме ки Падар ба ман дода, наношам?

Пас когорт ва командир ва ёварҳои яҳудиён Исоро гирифтанд ва ӯро бастанд. Ва онҳо ӯро аввал ба назди Аннас бурданд, зеро ӯ падарзани Каяфо буд, ки коҳини калони он сол буд. Каяфо ҳамон касе буд, ки ба яҳудиён машварат дода буд, ки беҳтар аст як одам барои қавм ҳалок шавад. Шимъун Петрус ва шогирди дигар ба Исо пайравӣ мекарданд. Он шогирд ба кохини калон маълум буд ва бо Исо ҳамроҳ ба ҳавлии кохини калон дохил шуд, Аммо Петрос назди дар дар берун истода буд. Пас он шогирди дигар, ки ба кохини калон шинохта буд, берун омад ва ба дарбон гуфт ва Петросро ба дохил овард. Пас он духтараки дарбон ба Петр мегӯяд: Магар ту ҳам аз шогирдони ин одам ҳастӣ? Вай мегӯяд: Не, нестам. Ғуломон ва ёриёрон истода буданд, оташи ангишт сохта буданд, зеро ки ҳаво сард буд ва онҳо худро гарм мекарданд, ва Петрус низ бо онҳо истода буд ва худро гарм мекард. Пас коҳини калон аз Исо дар бораи шогирдонаш ва дар бораи таълимоташ пурсид. Исо ба ӯ ҷавоб дод: Ман ошкоро ба

ҷаҳон гап задам, ман ҳамеша дар маҷлис ва дар маъбад таълим додам, ки ҳамеша яҳудиён дар он ҷамъ мешаванд, ва дар пинҳонӣ ҳеҷ чиз нагуфтам. Чаро маро мепурсӣ? Аз онҳое, ки шунидаанд, бипурс ман чӣ ба онҳо гуфтам. Бубин, инҳо медонанд ман чӣ гуфтам. Вале вақте ки ӯ ин чизҳоро гуфт, яке аз ёриҳое, ки истода буд, ба Исо зарба зад ва гуфт: Оё ту ҳамин тавр ба коҳини калон ҷавоб медиҳӣ? Исо ба ӯ ҷавоб дод: Агар бад гуфтам, дар бораи бадӣ шаҳодат деҳ, аммо агар хуб гуфтам, чаро маро мезанӣ? Аннас ӯро дар ҳоли баста ба сӯи Каяфа, кохини калон, фиристод. Симон Петрос истода буд ва гарм мешуд. Пас ба ӯ гуфтанд: Оё ту ҳам аз шогирдони ӯ нестӣ? Пас ӯ инкор кард ва гуфт: Не ҳастам. Яке аз бандагони кохини калон, ки хешовандӣ касе буд, ки Петрус гӯшаш бурида буд, гуфт: Оё ман туро дар боғ бо ӯ надидам? Боз Петрос инкор кард ва фавран хурӯс овоз дод.

Пас онҳо Исоро аз назди Каяфо ба преториум мебаранд, субҳ буд, ва худашон ба преториум дарнаомаданд, то ки ноҷис нашаванд, балки то ки Пасхаро бихӯранд. Пас Пилот ба назди онҳо баромад ва гуфт: Чӣ гуна айбро дар бораи ин мард меоваред? Онҳо ҷавоб доданд ва ба ӯ гуфтанд: Агар ин бадкор намебуд, мо ӯро ба ту намедодем. Пас Пилот ба онҳо гуфт: Шумо ӯро гиред ва мувофиқи қонуни худ ӯро ҳукм кунед. Пас яҳудиён ба ӯ гуфтанд: Ба мо иҷозат дода нашудааст, ки касеро кушта кунем. То ки сухани Исо иҷро шавад, ки Ӯ гуфта буд ва ишора мекард, ки бо кадом марг мурдан хоҳад. Пас Пилот боз ба преторий дохил шуд ва

Исоро садо зад ва ба ӯ гуфт: Оё ту подшоҳи яҳудиён ҳастӣ? Исо ба ӯ ҷавоб дод: Оё ту ин сухан аз худат мегӯӣ ё дигарон ба ту дар бораи ман гуфтаанд? Пилот ҷавоб дод: Магар ман яҳудӣ ҳастам? Миллати худат ва роҳбарони калони дин туро ба ман таслим карданд. Ту чӣ кардаӣ? Исо ҷавоб дод: Подшоҳии ман аз ин ҷаҳон нест. Агар подшоҳии ман аз ин ҷаҳон мебуд, ёваронам барои ман мубориза мекарданд, то ки ман ба яҳудиён дода нашавам. Аммо акнун подшоҳии ман аз ин ҷо нест. Пас Пилот ба ӯ гуфт: Пас ту подшоҳ ҳастӣ? Исо ҷавоб дод: Ту мегӯӣ, ки ман подшоҳ ҳастам. Ман барои ҳамин таваллуд шудаам ва барои ҳамин ба ҷаҳон омадаам, то ки ба ҳақиқат шаҳодат диҳам. Ҳар он ки аз ҳақиқат аст, овози маро мешунавад. Пилот ба ӯ мегӯяд: Ҳақиқат чист? Ва ин гуфта, боз назди яҳудиён баромад ва ба онҳо мегӯяд: Ман дар ӯ ҳеҷ гуноҳе намеёбам. Ҳаст вале одат ба шумо, то ки яке ба шумо озод кунам дар Иди Паска. Мехоҳед, пас ба шумо озод кунам Подшоҳи Иҳудиёнро? Пас ҳамаи онҳо боз фарёд карда, гуфтанд: На инро, балки Бараббосро. Ва Бараббос дузд буд.

19

Пас аз он Пилот Исоро гирифт ва тозиёна зад. Ва сарбозон тоҷе аз хор бофта, онро бар сари ӯ гузоштанд ва либоси арғувонӣ бар ӯ печониданд. Ва мегуфтанд: Салом, эй подшоҳи яҳудиён! ва ба ӯ задаҳо мезаданд. Пилот пас бозҳам берун баромад ва ба онҳо гуфт: Бинед, ман ӯро ба

шумо берун меоварам, то донед, ки ман дар ӯ ҳеҷ гуноҳе намеёбам. Пас Исо берун баромад, тоҷи хордор ва либоси арғувонӣ пӯшида Ва ӯ ба онҳо гуфт: Бинед, ин одам. Вақте кохинони калон ва ёварон ӯро диданд, фарёд карданд ва гуфтанд: Масалӯб кун, масалӯб кун ӯро! Пилот ба онҳо гуфт: Шумо худатон ӯро гиред ва масалӯб кунед, зеро ман дар ӯ ҳеҷ гуноҳе намеёбам. Яҳудиён ба ӯ ҷавоб доданд: Мо қонун дорем ва мувофиқи қонуни мо ӯ бояд бимирад, зеро худро писари Худо қарор дод. Вақте Пилот ин суханро шунид, бештар тарсид. Ва боз ба преторий дохил шуд ва ба Исо гуфт: Ту аз куҷо ҳастӣ? Вале Исо ба ӯ ҷавоб надод. Пас Пилот ба ӯ мегӯяд: Оё ба ман гап намезанӣ? Оё намедонӣ, ки ман ихтиёр дорам туро ба салиб кашам ва ихтиёр дорам туро озод кунам? Исо ҷавоб дод: Ту ҳеҷ ихтиёре бар ман надоштӣ, агар он ба ту аз боло дода нашуда буд. Аз ин рӯ, он касе, ки маро ба ту таслим мекунад, гуноҳи бузургтар дорад. Аз ин Пилот кӯшиш мекард, ки ӯро озод кунад, вале яҳудиён фарёд мезаданд ва мегуфтанд: Агар инро озод кунӣ, дӯсти Қайсар нестӣ. Ҳар касе, ки худро подшоҳ мекунад, ба Қайсар муқобилат мекунад. Пас Пилатус ин суханро шунида, Исоро ба берун овард ва бар сакуи дар ҷое нишаст, ки Сангфарш ном дошт, ба ибронӣ Габбато. Ин тайёрии Пасха буд, соат тақрибан шашум буд, ва ӯ ба яҳудиён гуфт: Бинед, подшоҳи шумо. Онҳо фарёд карданд: Бардор, бардор, ӯро ба дор кашон! Пилот ба онҳо гуфт: Подшоҳи шуморо ба дор кашам? Кохинони калон ҷавоб доданд: Мо подшоҳе надорем, ҷуз Қайсар. Он вақт пас ӯ ӯро ба онҳо супурд, то ки машҷуб карда шавад.

Онҳо Исоро гирифтанд ва бурданд, ва ӯ салиби худро ҳомил карда, ба ҷое баромад, ки ҷойи калласо номида мешавад, ки он ба ибронӣ Ҷолҷото гуфта мешавад. Дар ҷое ки ӯро мехкӯб карданд ва бо ӯ ду нафари дигарро, аз ин тараф ва аз он тараф, ва Исо дар миёна. Пилот унвонеро низ навишт ва бар чормағз гузошт, ва навишташуда буд: Исои Нозирӣ, подшоҳи яҳудиён. Ин унвонро бисёре аз яҳудиён хонданд, зеро ҷое, ки Исо дар он масолуб карда шуд, наздики шаҳр буд ва он ба ибронӣ, юнонӣ ва румӣ навишта шуда буд. Пас кохинони калони яҳудиён ба Пилат мегуфтанд: Нанависед Подшоҳи яҳудиён, балки нависед, ки ӯ гуфт: Ман подшоҳи яҳудиён ҳастам. Пилот ҷавоб дод: Он чи навиштаам, навиштаам.

Бинобар ин, сарбозон вақте Исоро масолиб карданд, либосҳои ӯро гирифтанд ва чаҳор қисм карданд, ба ҳар як сарбоз як қисм, ва инчунин куртаро. Аммо он курта бедӯз буд, аз боло то поён бофташуда. Онҳо ба якдигар гуфтанд: Биёед онро надарем, балки барои он қуръа андозем, то бубинем ба кӣ мерасад, то он навиштаҷоте ки мегӯяд иҷро шавад: Ҷомаҳои маро байни худ тақсим карданд ва барои либоси ман қуръа партофтанд.

Пас сарбозон ҳақиқатан ин корҳоро карданд. Аммо назди салиби Исо модараш ва хоҳари модараш, Марями Клопа ва Марями Магдалина истода буданд. Исо, пас аз дидани модараш ва шогирде, ки истода буд ва ӯ дӯсташ медошт, ба модараш гуфт: Эй зан, бубин, писарат. Сипас ба шогирд

мегӯяд: Бубин, модари ту. Ва аз он соат шогирд ӯро ба хонаи худ гирифт. Баъд аз ин Исо, донисту ки ҳама чиз аллакай анҷом ёфтааст, то Навиштаҷот пурра шавад, мегӯяд: Ташнаам. Зарфе пур аз сирка дар он ҷо гузошта шуда буд, онҳо эса ғӯзаро аз сирка пур карда, ба зӯфо печонда, ба даҳони ӯ наздик овардаанд. Вақте Исо сирко гирифт, гуфт: Тамом шуд ва сарашро хам карда, рӯҳашро дод.

Пас яҳудиён, то ки ҷасадҳо дар болои салиб дар рӯзи шанбе намонанд, чунки рӯзи тайёрӣ буд, зеро он рӯзи шанбе рӯзи бузург буд, аз Пилот пурсиданд, то ки пойҳои онҳо шикаста шаванд ва бардошта шаванд. Пас сарбозон омаданд ва пойҳои аввалинро шикастанд ва пойҳои он дигареро, ки бо ӯ масдуд шуда буд. Вале вақте ба Исо омаданд, чун дидаанд, ки Ӯ аллакай мурдааст, пойҳои Ӯро нашикастанд Аммо яке аз сарбозон бо найза пахлӯи ӯро сӯрохт ва фавран хун ва об берун омад. Ва он ки дидааст гувоҳӣ додааст, ва гувоҳии ӯ ҳақиқӣ аст, ва он яке медонад ки ҳақиқат мегӯяд, то ки шумо низ бовар кунед. Ин рӯй дод, то ки навишта иҷро шавад: Устухоне аз ӯ шикаста нахоҳад шуд. Ва боз навиштаи дигар мегӯяд: Онҳо ба он касе, ки суроху карданд, хоҳанд нигарист.

Баъд аз ин чизҳо Юсуф, ки аз Аримотиё буд ва шогирди Исо буд, вале бо сабаби тарс аз яҳудиён пинҳон буд, аз Пилот пурсид, то ки ҷасади Исоро бардорад, ва Пилот иҷозат дод. Пас у омад ва ҷасади Исоро бардошт. Никодимус, ки бори

аввал шабона назди Исо омада буд, низ омад ва омехтаи мурр ва алоэ овард, тақрибан сад литра. Онҳо ҷасади Исоро гирифтанд ва онро бо адвияҳо дар либосҳои канафӣ печонданд, чунон ки расми дафни яҳудиён аст. Дар ҷое, ки Ӯ дар он масолеб шуда буд, боғе буд, ва дар он боғ қабри нав буд, ки дар он ҳанӯз ҳеҷ кас гузошта нашуда буд Онҷо, аз рӯи омодагии яҳудиён, чунки гӯр наздик буд, Исоро гузоштанд.

20

Дар рӯзи якуми ҳафта Марям Магдалина субҳи барвақт, ҳангоме ки ҳанӯз торик буд, ба қабр омад ва дид, ки санг аз қабр бардошта шудааст. Пас ӯ мешавад ва меояд назди Симон Петрон ва назди он шогирди дигаре, ки Исо ӯро дӯст медошт, ва ба онҳо мегӯяд: Худовандро аз гӯр бардоштанд ва мо намедонем куҷо Ӯро гузоштанд. Пас Петрос ва он шогирди дигар баромаданд ва ба сӯи гӯр меомаданд. Ҳар ду якҷоя медавиданд, ва он шогирди дигар аз Петрус зудтар давида, аввал ба қабр расид. Ва хам шуда нигоҳ кард ва либосҳои канафии дароз кашидаро дид, аммо дохил нашуд. Пас Симон Петрос, ки ба дунболи ӯ меомад, расид ва ба гӯр дохил шуд ва либосҳои канафиро, ки гузошта шуда буданд, дид. ва рӯймолӣ рӯй, ки дар болои сари ӯ буд, на бо либосҳои канафӣ гузошташуда буд, балки алоҳида печонидашуда дар як ҷой. Пас дар он вақт он шогирди дигар, ки аввал ба гӯр омада буд, низ дохил шуд ва дид ва

бовар кард. Зеро онҳо ҳанӯз навиштаро намедонистанд, ки ӯ бояд аз мурдагон бархезад. Пас шогирдон бозҳам ба хонаҳои худ рафтанд Мариям берун аз қабр истода гиря мекард. Чун ӯ гиря мекард, хам шуд ба дохили қабр ва ду фариштаро дар либосҳои сафед нишаста дид, яке наздики сар ва яке наздики пойҳо, дар ҷое, ки ҷасади Исо хобида буд. Ва онҳо ба ӯ мегӯянд: Зан, чаро мегирӣ? Ӯ ба онҳо мегӯяд: Худовандамро бурданд ва намедонам куҷо гузоштандаш. Ва ин чизҳоро гуфта, ба ақиб гардид ва Исоро истода дид, вале намедонист, ки Ӯ Исо аст. Исо ба он зан гуфт: Эй зан, чаро мегирӣ? Киро ҷустуҷӯ мекунӣ? Он зан, ки гумон мекард ӯ боғбон аст, ба ӯ гуфт: Хоҷа, агар ту ӯро бардоштай, ба ман бигӯ куҷо гузоштай ӯро, ва ман ӯро бардорам. Исо ба ӯ мегӯяд: Марям. Ӯ баргашта, ба Исо мегӯяд: Раббунӣ, ки маънояш Омӯзгор аст. Исо ба ӯ мегӯяд: Ба ман даст назан, зеро ҳанӯз ба сӯи Падарам набаромадаам. Вале биравӣ назди бародаронам ва ба онҳо гӯй: Ман ба сӯи Падарам ва Падари шумо, ва Худои ман ва Худои шумо мебароям. Марям Магдалина омада, ба шогирдон хабар медиҳад, ки Худовандро дидааст ва Ӯ ба ӯ инҳоро гуфтааст.

Бинобар ин, шом будани он рӯз, яке аз шанбеҳо, ва дарҳое, ки дар он ҷо шогирдон аз тарси яҳудиён ҷамъ шуда буданд, пӯшида буданд, Исо омад ва дар миёна истод ва ба онҳо гуфт: Сулҳ бар шумо. Ва ин гуфта, ба онҳо дастҳо ва паҳлуи худро нишон дод. Пас шогирдон Худовандро дида, шод шуданд. Исо боз ба онҳо гуфт: Сулҳ бар шумо бод. Чунон ки

Падар маро фиристодааст, ман низ шуморо мефиристам. Ва ин гуфта, дамид ва ба онҳо гуфт: Рӯҳи Муқаддасро гиред, Агар гуноҳҳои баъзеро бубахшед, онҳо бахшида мешаванд, агар гуноҳҳои баъзеро нигоҳ доред, онҳо нигоҳ дошта шудаанд.

Тавмос, яке аз он дувоздаҳ, ки Дидумос номида мешуд, бо онҳо набуд, вақте ки Исо омад. Пас дигар шогирдон ба ӯ гуфтанд: Мо Худовандро дидаем. Вале ӯ ба онҳо гуфт: Агар дар дастҳои Ӯ нишони меххоро набинам ва ангуштамро ба нишони меххо нагузорам ва дастамро ба паҳлӯи Ӯ нагузорам, ҳаргиз бовар нахоҳам кард. Ва баъд аз ҳашт рӯз боз шогирдони ӯ дарун буданд ва Тавмо бо онҳо буд. Исо омад, дарҳо пӯшида буданд, ва дар миёна истод ва гуфт: Сулҳ бар шумо. Сипас ба Томо мегӯяд: Ангуштатро ба ин ҷо биёр ва дастҳоямро бубин, ва дастатро биёр ва ба паҳлӯям андоз, ва бебовар машав, балки боварманд бош. Ва Томас ҷавоб дод ва ба ӯ гуфт: Худованди ман ва Худои ман. Исо ба ӯ мегӯяд: Чунки маро дидӣ, бовар кардӣ. Муборак онҳое, ки надида бовар карданд.

Бисёр нишонаҳои дигарро ҳақиқатан Исо дар пеши шогирдони худ кард, ки онҳо дар ин китоб навишта нашудаанд. Ин чизҳо навишта шудааст, то ки шумо бовар кунед, ки Исо Масеҳ, писари Худост ва то ки бовар карда, ҳаёт дошта бошед дар номи Ӯ.

21

Баъд аз ин Исо худро боз ба шогирдон дар дарёи Тиберияд ошкор кард ва ин тавр ошкор кард. Симон Петрос, Томас, ки Дидумос ном дошт, Натаноил аз Қаноӣ Ҷалил, писарони Забадой ва ду нафар дигар аз шогирдони ӯ ҳамроҳ буданд. Симон Петрос ба онҳо гуфт: Ман ба моҳигирӣ меравам. Онҳо ба ӯ гуфтанд: Мо ҳам бо ту меоем. Онҳо баромада, фавран ба киштӣ савор шуданд ва дар он шаб ҳеҷ чиз нагирифтанд. Субҳ аллакай рух дода буд, Исо дар соҳил истода буд, аммо шогирдон намедонистанд, ки Ӯ Исо аст. Исо пас ба онҳо мегӯяд: Бачаҳо, моҳӣ доред? Онҳо ба ӯ ҷавоб доданд: Не. Вай аммо ба онҳо гуфт: Торро ба тарафи рости киштӣ андозед ва хоҳед ёфт. Пас онҳо андохтанд ва дигар наметавонистанд онро кашанд аз бисёрии моҳиҳо. Пас он шогирде, ки Исо ӯро дӯст медошт, ба Петрос гуфт: Ин Худованд аст. Шимъун Петрос чун шунид, ки Худованд аст, либоси берунии худро баст, зеро ӯрён буд, ва худро ба баҳр андохт. Аммо шогирдони дигар бо қайиқ омаданд, зеро онҳо аз соҳил дур набуданд, балки тақрибан дусад газ фосила доштанд ва тӯри моҳиҳоро мекашиданд. Чун пас ба замин фуромаданд, оташи зуғоли афрӯхта ва моҳии гузошташуда ва нонро диданд. Исо ба онҳо мегӯяд: Аз моҳиҳое, ки ҳоло гирифтед, биёред. Симон Петрос боло рафт ва тӯрро ба замин кашид, пур аз моҳиҳои бузург, сад панҷоҳ у се, ва бо вуҷуди ин ки ҳамчунин зиёд буданд, тӯр дарида нашуд. Исо ба онҳо мегӯяд: Биёед, наҳор хӯред.

Аммо ҳеҷ яке аз шогирдон ҷуръат намекард, ки аз ӯ бипурсад: Ту кӣ ҳастӣ?, зеро медонистанд, ки Ӯ Худованд аст. Пас Исо меояд ва нонро мегирад ва ба онҳо медиҳад ва моҳиро низ ҳамчунин. Ин аллакай бори сеюм буд, ки Исо ба шогирдони худ зоҳир шуд, пас аз он ки аз мурдагон бархост.

Вақте ки онҳо ноништа хӯрданд, Исо ба Шимъуни Петрус гуфт: Шимъун, писари Юнус, оё ту маро бештар аз инҳо дӯст медорӣ? Ӯ ба вай гуфт: Ҳа, Худованд, Ту медонӣ, ки ман Туро дӯст медорам. Исо ба ӯ гуфт: Барраҳои Маро бипарвар. Ӯ боз бори дуюм ба ӯ мегӯяд: Симон, писари Юнаҳ, оё ту маро дӯст медорӣ? Ӯ ба ӯ мегӯяд: Ҳа, Худованд, Ту медонӣ, ки ман Туро дӯст медорам. Ӯ ба ӯ мегӯяд: Гӯсфандҳои Маро чарон кун. Ба ӯ бори сеюм мегӯяд: Симон, писари Юнаҳ, оё ту маро дӯст медорӣ? Петрус ғамгин шуд, ки ба ӯ бори сеюм гуфт: Оё ту маро дӯст медорӣ? ва ба ӯ гуфт: Худованд, Ту ҳама чизро медонӣ, Ту медонӣ, ки ман Туро дӯст медорам. Исо ба ӯ мегӯяд: Гӯсфандони Маро бипарвар. Ҳақиқатан ҳақиқатан ба ту мегӯям, вақте ки ҷавонтар будӣ, худро мебастӣ ва ба ҳар куҷо мехостӣ мерафтӣ, вақте ки пир шавӣ, дастҳоятро дароз мекунӣ ва дигаре туро мебандад ва ба ҷое мебарад, ки намехоҳӣ. Аммо ӯ инро гуфт, то ишора кунад, ки бо кадом марг Худоро ҷалол хоҳад дод. Ва ин гуфта, ба ӯ мегӯяд: Аз паи ман биё. Петрос бозгашта, шогирдеро мебинад, ки Исо ӯро дӯст медошт ва пайравӣ мекард, ҳамон касе, ки дар хӯроки шом бар синаи ӯ афтода буд ва гуфта буд: Худованд, кӣ Туро

таслим мекунад? Петрос ин-ро дида, ба Исо мегӯяд: Худованд, вале ин чӣ? Исо ба ӯ мегӯяд: Агар мехоҳам ӯ то омаданам бимонад, ба ту чӣ? Ту Маро пайравӣ кун. Пас ин калима ба миёни бародарон баромад, ки он шогирд наметмирад, ва Исо ба ӯ нагуфта буд, ки наметмирад, балки гуфта буд: Агар мехоҳам ӯ то омаданам бимонад, ба ту чӣ?

Ин ҳамон шогирде аст, ки дар бораи ин чизҳо гувоҳӣ медиҳад ва инҳоро навиштааст, ва мо медонем, ки гувоҳии ӯ ҳақиқӣ аст. Ҳаст ҳам дигар бисёр чизҳое, ки Исо кард, ки агар онҳо якбаяк навишта шаванд, гумон мекунам на худи ҷаҳон ҷой гирифта метавонад китобҳои навишташударо. Омин.

Таснияи шариат

1

Инҳо суханҳое ҳастанд, ки Мӯсо ба тамоми Исроил дар он тарафи Урдун дар биёбон ба тарафи ғарб наздики Баҳри Сурх байни Форон, Тофол, Лобон, Аулон ва Катахрусеа гуфт. Роҳ аз Хӯриб то Қодиш Барне тавассути кӯҳи Сеир ёздаҳ рӯз аст. Ва шуд дар соли чилум, дар моҳи ёздаҳум, дар рӯзи якуми моҳ, Мусо ба ҳамаи писарони Исроил гуфт мувофиқи ҳар он чӣ ки Худованд ба ӯ барои онҳо фармуд, баъд аз он ки зад Сиҳон подшоҳи аморитҳо, ки дар Ҳешбон зиндагӣ мекард, ва Ог подшоҳи Башан, ки дар Аштарот ва дар Едрей зиндагӣ мекард, Дар он тарафи Урдун, дар замини Моаб, Мусо оғоз кард шарҳ додани ин қонунро ва гуфт, Худованди Худои мо дар Хӯриб ба мо фармуд: Бас аст, ки шумо дар ин кӯҳ истиқомат кунед. Баргардед ва равона шавед, шумо, ва дохил шавед ба кӯҳи Аморҳо ва ба ҳамаи ҳамсояҳои Араба, ба кӯҳ ва ҳамворӣ, ва ба Ҷануб, ва соҳили замини Канъонҳо, ва Антиливан то дарёи бузург, дарёи Фурот. Бинед, замин пеш аз шумо дода шудааст, ворид

шавед ва он заминро ба тасарруф гиред, ки ман ба падарони шумо Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб савганд хӯрдам, ки онро ба онҳо ва ба насли онҳо баъд аз онҳо дода бошам.

Ва дар он вақт ба шумо гуфтам: Ман танҳо наметавонам шуморо бибарам. Худованди Худои шумо шуморо зиёд кард ва бинед, имрӯз шумо монанди ситорагони осмон ба зиёдӣ ҳастед. Худованд, Худои падарони шумо, ба шумо ҳазорбаробар аз он чӣ ҳастед илова кунад ва шуморо баракат диҳад, чунон ки ба шумо гуфт. Чӣ тавр ман танҳо қодир хоҳам шуд, ки меҳнати шумо ва асоси шумо ва ихтилофҳои шуморо бардорам? Барои худатон мардони доно, донишманд ва фаҳмидаро аз қабилаҳои худ интихоб кунед, ва ман онҳоро ҳамчун роҳбарони шумо таъин хоҳам кард. Ва шумо ба ман ҷавоб додед ва гуфтед: Хуб аст он сухане, ки шумо гуфтед, ки онро иҷро кунем. Ва ман аз шумо мардони донишманд, огоҳ ва фаҳмидаро гирифтам ва онҳоро ҳамчун фармондеҳони ҳазорҳо, садҳо, панҷоҳҳо ва даҳҳо бар шумо таъин кардам ва котибонро ба қозиҳои шумо. Ва ман дар он вақт ба қозиҳои шумо фармон додам ва гуфтам: Байни бародарони худ гӯш кунед ва адолатан ҳукм кунед байни марди ва бародараш ва мусофираш. Ту дар ҳукм рӯй нахоҳӣ шинохт, ҳам ба хурд ва ҳам ба калон адолат хоҳӣ кард, ту ҷониби рӯи одам нахоҳӣ гирифт, зеро ҳукм аз Худо аст, ва калимае, ки агар сахт бошад, аз шумо, онро ба ман оваред, ва ман онро хоҳам шунид. Ва ман дар он вақт ба шумо ҳамаи суханонеро, ки бояд иҷро кунед, фармон додам.

Ва баъд аз он ки аз Хӯриб баромадем, мо тамоми он биёбони бузург ва тарсовареро, ки шумо дидед, аз роҳи кӯҳи Амурӣ убур кардем, чунон ки Худованди Худои мо ба мо фармуда буд, ва то Қодиш Барне расидем. Ва ман ба шумо гуфтам: Шумо ба кӯҳи Аморӣ расидед, ки Худованд Худои мо онро ба шумо медиҳад. Бинед, Худованди Худои шумо заминро пеш аз рӯи шумо ба шумо дода аст, бола равед ва онро ба мерос гиред, ҳамон тавре ки Худованди Худои падарони шумо ба шумо гуфта буд, натарсед ва ҳарос нашавед. Ва шумо ҳамаатон ба ман омадед ва гуфтед: Биёед мардҳоро пеш аз мо фиристем, ва онҳо заминро барои мо ҷосусӣ кунанд ва ба мо ҷавоб диҳанд, ки аз кадом роҳ мо боло меравем ва ба кадом шаҳрҳо дохил мешавем. Ва ин гап пеши ман хурсанд кард ва ман аз шумо дувоздаҳ мард гирифтам, аз ҳар қабила як мард. Ва онҳо баргашта, ба кӯҳ боло рафтанд ва то водии хӯшаи ангур омаданд ва онро чосусӣ карданд. Ва онҳо дар дастҳои худ аз меваи он замин гирифтанд ва ба шумо овардаанд ва мегуфтанд: Хуб аст он замине, ки Худованд Худои мо ба мо медиҳад.

Ва шумо намехостед боло равед, балки ба калимаи Худованди Худои мо итоат накардед. Ва шумо дар хонаҳои худ ғунғунидед ва гуфтед: Худованд аз он рӯ ки моро нафрат дорад, моро аз замини Миср бароварда, то моро ба дасти амурӣҳо супорад ва моро нобуд кунад. Куҷо мо мебароем? Аммо бародарони шумо дили шуморо гардонданд ва гуфтанд: миллати бузург ва зиёд ва қавитар аз мо, ва шаҳрҳои бузург ва ҳисоргирифташуда то осмон, ва

ҳамчунин писарони ғолҳоро дар он ҷо дидаем. Ва ман ба шумо гуфтам: На ҳарос шавед ва на аз онҳо битарсед. Худованди Худои шумо, ки пеш аз рӯи шумо меравад, Худаш онҳоро бо шумо разм хоҳад кард, мувофиқи ҳар он чӣ, ки барои шумо дар замини Миср кард, ва дар ин биёбон, ки дидед, дар роҳи кӯҳи Аморӣ, чунон ки Худованд туро парвариш кунад Худои шумо, чунон ки одам писари худро парвариш мекунад, дар тамоми роҳе, ки рафтед, то ба ин ҷой расидед.

Ва дар ин калима шумо ба Худованди Худои мо бовар накардед. Ки пеш аз шумо дар роҳ меравад, аввал аз шумо барои интихоби ҷой ба шумо, роҳнамоӣ мекунад шуморо дар оташ шабона, нишон медиҳад ба шумо роҳеро, ки мувофиқи он бар он меравед, ва дар абр рӯзона.

Ва Худованд овози сухани шуморо шунид ва хашмгин шуда, савганд хӯрд ва гуфт, Агар касе аз ин мардон ин замини хубро, ки ман ба падаронашон савганд хӯрдам, хоҳад дид, ғайр аз Калеб писари Ефунна, ӯ онро хоҳад дид ва ба ӯ заминеро, ки бар он қадам гузошт, хоҳам дод ва ба писаронаш, зеро ки ӯ ба Худованд вафодор буд. Ва Худованд аз сабаби шумо ба ман низ хашмгин шуд ва гуфт: Ту ҳам ба он ҷо дохил нахоҳӣ шуд. Юшуо писари Нун, ки назди ту истодааст, ӯ ба он ҷо дохил хоҳад шуд. Ӯро мустаҳкам кун, зеро ӯ худаш онро ба Исроил ба мерос хоҳад дод. Ва ҳар кӯдаки ҷавоне, ки имрӯз некӣ ё бадиро намедонад, онҳо ба он ҷо дохил хоҳанд шуд, ва ман онро ба онҳо хоҳам дод, ва

онҳо онро ба мерос хоҳанд гирифт. Ва шумо баргашта, дар биёбон ордугоҳ задед, дар роҳе, ки ба сӯи Баҳри Сурх буд.

Ва шумо ҷавоб додед ва гуфтед: Мо пеши Худованди Худои худ гуноҳ кардем. Мо баромада, мувофиқи ҳар он чӣ Худованди Худои мо ба мо фармуд, ҷанг хоҳем кард. Ва ҳар яке асбобҳои ҷангии худро гирифта, ҷамъ шуда, ба кӯҳ баромадед. Ва Худованд ба ман гуфт: Ба онҳо бигӯ, шумо боло нахоҳед рафт ва ҷанг нахоҳед кард, зеро Ман бо шумо нестам, ва шумо пеш аз душманонатон шикаст хоҳед хӯрд. Ва ман ба шумо гуфтам, вале шумо ба ман гӯш накардед ва калимаи Худовандро вайрон кардед ва бо зӯроварӣ ба кӯҳ баромадед. Ва амурие, ки дар он кӯҳ зиндагӣ мекард, ба пешвози шумо баромад ва шуморо чунон таъқиб кард, ки занбӯрҳо мекунанд, ва шуморо аз Сеир то Ҳурма захмӣ карданд. Ва шумо нишаста гиря кардед пеши Худованди Худои мо, ва Худованд овози шуморо нашунид ва ба шумо таваҷҷуҳ накард.

Ва шумо дар Кадеш рӯзҳои бисёре нишастед, ҳамон қадаре ки шумо ҳамеша дар он ҷо нишаста будед.

2

Ва баргашта, мо ба биёбон равона шудем, ба роҳи Баҳри Сурх, чунон ки Худованд ба ман гуфта буд, ва мо рӯзҳои бисёре кӯҳи Сеирро гирд задем. Ва Худованд ба ман гуфт,

Бас аст ба шумо гардидани атрофи ин кӯҳ, акнун ба тарафи шимол баргардед Ва ба мардум фармон диҳ ва бигӯ: Шумо аз сарҳадҳои бародаронатон, писарони Эсав, ки дар Сеир зиндагӣ мекунанд, мегузаред ва онҳо аз шумо хеле хоҳанд тарсид ва эҳтиёт хоҳанд кард. Ба онҳо ҷанг напайвандед, зеро ман ба шумо аз замини онҳо ҳатто ҷои як қадам ҳам намедиҳам, чунки кӯҳи Сеирро ба писарони Эсав ба мерос додаам. Бо нуқра хӯрок аз онҳо харида, хоҳед хӯрд ва об бо андоза аз онҳо бо нуқра гирифта, хоҳед нӯшид. Зеро ки Худованд Худои мо туро дар ҳар кори дастонат баракат дод, огоҳ шав, ки чӣ тавр аз он биёбони бузургу ҳарсовар гузаштӣ, ин чилу сол Худованд Худои ту бо ту буд, ту ба ҳеҷ чиз эҳтиёҷ надоштӣ.

Ва мо аз назди бародарони худ, писарони Эсав, ки дар Сеир зиндагӣ мекарданд, гузаштем, аз роҳи Араба аз Айлон ва аз Гесион Габер, ва баргашта, аз роҳи биёбони Моаб гузаштем. Ва Худованд ба ман гуфт: Бо моабитҳо душманӣ накунед ва бо онҳо ҷанг напайвандед, зеро аз замини онҳо ба шумо дар қуръа намедиҳам, чунки ба писарони Лут Ароҳерро барои мерос гирифтан додаам. Омминиёни пештарӣ дар он ҷо нишаста буданд, миллати бузург ва пуршумор ва қавӣ, монанди Анакимиён. Рафаин онҳо низ ҳисоб карда мешаванд ҳамчун Энаким, ва моабитҳо онҳоро Эмим меноманд. Ва дар Сеир пештар Хурӣ истиқомат мекард, ва писарони Эсав онҳоро нобуд карданд ва онҳоро аз пеши рӯи худ нест карданд. Ва онҳо ба ҷои онҳо сокин шуданд, ҳамон тавре ки Исроил бо замини мероси худ кард, ки

Худованд ба онҳо дода буд. Акнун пас хезед ва равед, шумо, ва аз дараи Зарет гузаред.

Ва рӯзҳое, ки мо аз Қодеш Барнеъ то гузаштан аз дараи Зарет сафар кардем, си ва ҳашт сол буд, то он ки тамоми насли мардони ҷангчӣ аз лашкаргоҳ мурда афтоданд, чунон ки Худованд савганд хӯрда буд Худо онҳоро. Ва дасти Худо бар онҳо буд, то онҳоро аз миёни лашкаргоҳ нобуд кунад, то вақте ки ҳалок шуданд.

Ва шуд, вақте ки ҳамаи мардони ҷангчӣ мурдашаванда аз миёнаи мардум афтоданд, гуфт Худованд ба ман гуфт: Ту имрӯз аз ҳудудҳо хоҳӣ гузашт Моаб Ароерро, Ва шумо наздик ба писарони Аммон мешавед, бо онҳо душманӣ накунед ва бо онҳо ба ҷанг дохил нашавед, зеро ман аз замини писарони Аммон ба шумо дар мерос намедиҳам, чунки онро ба писарони Лут дар мерос додаам. Замини Рафаин ҳисобида мешавад, зеро дар он Рафаиён пештар зиндагӣ мекарданд ва аммонитҳо онҳоро Зохоммин меномиданд. Миллати бузург ва бисёр ва қавитар аз шумо, чунон ки Энакеимҳо, ва Худованд онҳоро пеш аз рӯи онҳо нобуд кард, ва онҳо ба мерос гирифтанд ва ба ҷои онҳо ҷойгир шуданд то ҳамин рӯз. Ҳамчунон ки онҳо бо писарони Эсав, ки дар Сеир зиндагӣ мекарданд, кардаанд, ки ба ҳамон тарз онҳо ҳоритҳоро аз пеши рӯи худ нобуд карданд ва онҳоро ба мерос гирифтанд ва ба ҷои онҳо то ҳамин рӯз сокин шуданд. Ва Эвоиҳое, ки дар Асидос то Ғазза зиндагӣ мекарданд, ва Каппадокиҳое, ки аз

Каппадокия баромада буданд, онҳоро нобуд карданд ва ба ҷои онҳо ҷойгир шуданд.

Акнун пас бархезед ва равона шавед ва шумо аз даррае Арнон убур кунед, инак ба дастони ту додаам Сеҳони подшоҳи Ҳесбон, Аморӣро ва замини ӯро, оғоз кун ворис шудан, бо ӯ ҷанг кун дар ҳамин рӯз. Оғоз кун додани ларзиш ва тарси худро бар рӯи ҳамаи миллатҳои зери осмон, ки онҳое, ки номи туро мешунаванд, ба ташвиш хоҳанд афтод ва дардҳоро аз рӯи ту хоҳанд дошт.

Ва ман элчиёнро аз биёбони Қедамот ба Сиҳон, подшоҳи Ҳешбон, бо суханони осоиштаовар фиристодам ва гуфтам, Ман аз замини ту мегузарам, дар роҳ меравам, на ба рост мегардам на ба чап. Хӯрокҳоро бо нуқра ба ман хоҳӣ фурӯхт ва ман хоҳам хӯрд, ва обро бо нуқра ба ман хоҳӣ фурӯхт ва ман хоҳам нӯшид, танҳо ки ман бо пойҳо хоҳам гузашт. Чунон ки писарони Эсав, ки дар Сеир истиқомат доранд, ва Моабиён, ки дар Ароер истиқомат доранд, ба ман карданд, то ман аз Урдун гузарам ба замине, ки Худованд Худои мо ба мо медиҳад. Ва Сиҳон, подшоҳи Ҳешбон, нахост, ки моро аз қаламрави худ гузаронад, зеро Худованди Худои мо рӯҳи ӯро сахт кард ва дили ӯро қавӣ намуд, то ки ӯ ба дастони ту дода шавад, чунон ки дар ҳамин рӯз.

Ва Худованд ба ман гуфт: Бубин, Ман оғоз кардаам, ки пеш аз рӯи ту Сиҳон подшоҳи Ҳешбон Аморӣ ва замини ӯро

дода бошам, ва оғоз кун, ки замини ӯро ба мерос гирӣ. Ва Сиҳон, подшоҳи Ҳешбон, барои пешвозии мо баромад, худаш ва тамоми мардуми ӯ, барои ҷанг ба Яҳаз. Ва Худованд Худои мо ӯро пеш аз рӯи мо дод, ва мо ӯро ва писаронаш ва тамоми халқашро задем. Ва мо дар он вақт ҳамаи шаҳрҳои ӯро гирифтем ва ҳар як шаҳрро пай дар пай нобуд кардем ва занҳо ва фарзандони онҳоро, мо касеро зинда нагузоштем. Ба ғайр аз чорво, мо онҳоро ғорат кардем ва ғанимати шаҳрҳоро гирифтем. Аз Ароҳер, ки дар канори селоби Арнон аст, ва шаҳреро, ки дар водӣ буд, ва то кӯҳи Ҷалъод, ягон шаҳре набуд, ки аз мо гурехта бошад. Ҳамаашонро Худованд Худои мо ба дастони мо дод. Ба ғайр аз наздикии писарони Аммон, мо наздик нашудем ба ҳамаи ҳамроҳшавандаҳои селоби Ябоқ ва шаҳрҳои кӯҳистон, чунон ки Худованд Худои мо ба мо фармуд.

3

Ва баргашта, мо баромадем ба роҳи Башан, ва Ӯг, подшоҳи Башан, ба вомухории мо баромад, худаш ва ҳамаи мардуми ӯ барои ҷанг ба Эдраим. Ва Худованд ба ман гуфт: Аз ӯ натарс, зеро Ман ӯро ва тамоми халқи ӯ ва тамоми заминаш ӯро ба дастони ту додаам, ва ту бо ӯ ҳамон хоҳӣ кард, ки бо Сиҳон, подшоҳи аморитҳо, ки дар Ҳешбон мезист, кардӣ. Ва Худованд Худои мо ӯро ба дастҳои мо дод, ва Ӯғ подшоҳи Бошонро, ва ҳамаи халқи ӯро, ва мо ӯро чунон задем, ки тухми ӯро боқӣ нагузоштем.

Ва мо ҳамаи шаҳрҳои ӯро дар он вақт гирифтем, шаҳре набуд, ки аз онҳо нагирифта бошем, шаст шаҳр, ҳамаи минтақаҳои атрофи Аргоб, подшоҳи Ог дар Башон. Ҳамаи шаҳрҳо мустаҳкам буданд, бо деворҳои баланд, дарвозаҳо ва пушташабандҳо, ба ғайр аз шаҳрҳои Фиризиён, ки бисёр зиёд буданд. Мо нобуд кардем, чунон ки бо Сиҳон подшоҳи Ҳешбон кардем, ва мо ҳама шаҳрҳоро дар пай нобуд кардем ва занҳо ва кӯдаконро. Ва ҳамаи чорво ва ғанимати шаҳрҳоро мо барои худамон ғорат кардем.

Ва мо дар он вақт заминро аз дасти ду подшоҳи Аморӣён гирифтем, ки онҳо он тарафи Урдун аз сели Арнон то Ҳермон буданд, Дарахтони хурмо кӯҳи Ҳермонро Саниёр меноманд ва Аморӣ онро Санир ном гузошт. Ҳамаи шаҳрҳои Мисор ва тамоми Ҷилъод ва тамоми Башон то Элхо ва Эдроим, шаҳрҳои подшоҳии Ӯҷ дар Башон, Зеро ки ғайр аз Ӯг, подшоҳи Башон, боқӣ монда буд аз Рафоим, инак тахти ӯ тахти оҳанӣ, инак ин дар нӯки писарони Аммон, нӯҳ гази дарозии он ва чор гази паҳнои он дар гази мард. Ва он заминро мо дар он вақт аз Ароер, ки дар канори селоби Арнон қарор дорад, ва нисфи кӯҳи Ҷалъод ва шаҳрҳои онро мерос гирифтем ва ба Рӯбен ва Ҷод додам. Ва боқимондаи Ҷилъодро ва тамоми подшоҳии Оғи Башонро ба нисфи қабилаи Манассо додам, ва тамоми атрофи Арғобро, тамоми он Башонро, ки замини Рафоин ҳисоб карда хоҳад шуд. Ва Яир писари Манассе тамоми минтақаи атрофи Аргобро то сарҳадҳои Гаргасӣ ва Маҳатӣ гирифт ва онҳоро ба номи худ Башани Тавоти Яир ном гузошт то ба

ҳамин рӯз. Ва ба Мохир Ҷилъодро додам. Ва ба Рӯбен ва ба Гад додаам аз Гилъод то селоби Арнон, миёнаи селоб сарҳад, ва то Ябоқ, селоб сарҳад ба писарони Аммон. Ва Араба ва Ӯрдун сарҳади Маҳанарет, ва то баҳри Араба, баҳри намакӣ зери Асидот Фасга дар шарқ.

Ва ман ба шумо дар он вақт фармон додам ва гуфтам: Худованд Худои шумо ин заминро ба шумо ба мерос дод, мусаллаҳ шуда пеш аз бародаронатон, писарони Исроил, ҳар як тавонои шумо пеш равед. Ба ғайр аз занҳои шумо ва фарзандони шумо ва чорвои шумо, медонам ки шумо чорвои бисёр доред, бигузор онҳо дар шаҳрҳои шумо, ки ба шумо додам, сукунат кунанд, то вақте ки Худованд ором диҳад Худои шумо бародарони шуморо, чунон ки шуморо ҳам, ва инҳо низ он заминро ба мерос гиранд, ки Худованд Худои мо ба онҳо дар он тарафи Урдун медиҳад, ва ҳар яке аз шумо ба мероси худ бозгардед, ки ба шумо додам.

Ва ба Ёшуо ман дар он вақт фармон додам ва гуфтам: чашмони шумо ҳамаи он чиро, ки Худованди Худои мо ба ин ду подшоҳ кард, дидаанд, ҳамин тавр Худованди Худои мо ба ҳамаи подшоҳиҳое, ки ту дар он ҷо мегузарӣ, хоҳад кард. Шумо аз онҳо натарсед, зеро Худованд Худои мо Худаш барои шумо хоҳад ҷангид.

Ва ман аз Худованд дар он вақт хоҳиш кардам ва гуфтам, Парвардигоро Худо, ту оғоз кардӣ ба бандаи худ нишон додани қувватат, ва қудратат, ва дасти қавӣ, ва бозуи

баландатро, зеро кӣ ҳаст Худо дар осмон ё бар замин, ки хоҳад кард чунон ки ту кардӣ, ва мувофиқи қувватат? Пас аз гузаштан, ман хоҳам дид замини хуби инро, ки он тарафи Урдун қарор дорад, кӯҳи хуби инро ва Антиливонро.

Ва Худованд маро ба хотири шумо назар накард ва маро нашунид, ва Худованд ба ман гуфт: Ба ту кифоя аст, дигар ин суханро нагӯ. Боло бар ба болои қуллаи тарошидашуда ва бо чашмони худ нигоҳ кун ба тарафи баҳр ва шимол ва ҷануб ва шарқ ва бо чашмони худ бубин, зеро ту аз ин Урдун убур нахоҳӣ кард. Ва ба Ёшуъ фармон деҳ ва ӯро қувват бахш ва ӯро дилдорӣ деҳ, зеро ки ӯ пеш аз рӯи ин қавм хоҳад гузашт ва ӯ ба онҳо ҳамаи он заминеро, ки дидаӣ, ба мерос хоҳад дод. Ва мо дар водие наздики хонаи Фогор нишастем.

4

Ва ҳоло, эй Исроил, ба ҳукмҳо ва қазоҳое гӯш кун, ки ман имрӯз ба шумо меомӯзонам, то онҳоро иҷро кунед, то ки зиндагӣ намоед ва зиёд шавед ва дохил шуда, заминеро ба мерос гиред, ки Худованд Худои падарони шумо ба шумо медиҳад. Шумо ба калимае, ки ман ба шумо фармон медиҳам, чизе илова накунед ва аз он чизе канор нагузоред, фармонҳои Худованди Худои моро нигоҳ доред, ҳар чӣ ки ман имрӯз ба шумо фармон медиҳам. Чашмони

шумо ҳамаи он чизҳоеро, ки Худованди Худои мо бар Баалфеғор кард, дидаанд, зеро ҳар одаме, ки дунболи Баалфеғор рафт, ӯро Худованди Худои шумо аз миёни шумо нобуд кард. Аммо шумо, ки ба Худованди Худои худ пайваста ҳастед, имрӯз ҳамаатон зинда ҳастед.

Бубинед, ба шумо ҳукмҳо ва қазоҳоро нишон додаам, чунон ки Худованд ба ман фармуд, то чунин амал кунед дар он замине, ки шумо ба он ҷо дохил мешавед, то онро мерос баред. Ва шумо нигоҳ хоҳед дошт ва амал хоҳед кард, зеро ки ин ҳикмати шумо ва фаҳмиши шумо пеши ҳамаи миллатҳост, ҳар қадаре ки онҳо ҳамаи ин ҳукмҳоро бишнаванд, ва онҳо хоҳанд гуфт: Ин қаранг, халқи ҳаким ва донишманд, миллати бузурги ин. Зеро кадом миллат бузург аст, ки ба ӯ Худо наздик бошад, чунон ки Худованд Худои мо дар ҳамаи он чизҳое, ки мо Ӯро мехонем? Ва кадом миллат бузург аст, ки ба ӯ ҳукмҳо ва қарорҳои адолатнок мувофиқи тамоми ин қонун бошад, ки ман имрӯз пеши шумо медиҳам?

Диққат кун ба худат ва рӯҳи худро бисёр нигоҳ дор, ҳама калимаҳоеро, ки чашмонат дидаанд, фаромӯш накун ва бигзор онҳо аз дилат дар тамоми рӯзҳои зиндагият дур нашаванд, ва ба писаронат ва ба писарони писаронат омӯзонӣ дар бораи рӯзе, ки пеши Худованди Худои мо дар Ҳӯриб дар рӯзи маҷлис истода будӣ, вақте ки гуфт Худованд ба ман гуфт: Мардумро назди ман ҷамъ кун ва бигзор суханҳои маро бишнаванд, то ки биёмӯзанд, ки маро дар

тамоми рӯзҳое, ки онҳо дар рӯи замин зиндагӣ мекунанд, битарсанд ва писарони худро меомӯзонанд. Ва шумо наздик омадед ва дар назди кӯҳ истодед, ва кӯҳ то осмон бо оташ мешӯхт, торикӣ, зулмат, тӯфон. Ва Худованд аз миёни оташ ба шумо овози сухананро гуфт, ки шумо онро шунидед, ва шумо ҳеҷ шабеҳеро надидед, балки танҳо овозро, Ва Ӯ ба шумо аҳди Худро эълон кард, ки ба шумо фармуд онро иҷро кунед, яъне даҳ калимаро, ва онҳоро бар ду лавҳаи сангӣ навишт.

Ва Худованд дар он вақт ба ман фармуд, ки ба шумо ҳукмҳо ва қазоҳоро биёмӯзам, то шумо онҳоро дар он замине, ки ба он ҷо дохил мешавед, иҷро кунед ва онро мерос гиред. Ва шумо бояд хеле эҳтиёт кунед барои ҷонҳои худ, зеро ки шумо ҳеҷ шабеҳе надидед дар он рӯзе, ки Худованд бо шумо сухан гуфт дар Ҳориб дар кӯҳ аз миёни оташ. Шумо беқонунӣ накунед ва барои худатон тимсоли тарошидашуда насозед, ҳеҷ тасвире ба монандии мард ё зан, шабеҳии ҳар ҳайвоне, ки дар рӯи замин ҳастанд, шабеҳии ҳар паррандаи болдоре, ки дар зери осмон мепарад, шабеҳи ҳар хазандае, ки бар замин мехазад, шабеҳи ҳар моҳие, ки дар обҳои зери замин ҳаст. Ва нигоҳ накарда ба осмон ва дида офтоб ва моҳ ва ситораҳоро ва ҳамаи ҷаҳони осмонро, гумроҳ шуда ба онҳо сиҷда накунӣ ва ба онҳо хизмат накунӣ, ки онҳоро Худованди Худои ту ба ҳамаи миллатҳое, ки зери осмон ҳастанд, таъин кардааст. Аммо шуморо Худо гирифт ва шуморо аз замини Миср, аз куроҳи оҳанӣ, аз Миср берун овард, то барои Ӯ қавми мерос

бошед, чунон ки дар ин рӯз ҳастед.

Ва Худованд Худо ба ман хашмгин шуд дар бораи гуфтаҳои шумо ва савганд хӯрд, ки ман аз ин Урдун нагузарам ва ба он замине, ки Худованд Худои ту ба ту ба мерос медиҳад, надароям. Ман дар ин замин мемирам ва аз ин Урдун намегузарам, вале шумо мегузаред ва ин замини хубро ба мерос мегиред. Диққат кунед, аҳди Худованди Худои моро, ки бо шумо баст, фаромӯш накунед ва беқонунӣ накунед ва барои худатон тимсоли тарошидашудаи ҳар он чизеро, ки Худованди Худои ту ба ту фармуд, насозед. Зеро ки Худованд Худои ту оташи фанокунанда аст, Худои ғайратманд.

Агар ту писарон ва писарони писаронатро зода кунӣ ва шумо дар замин дер монед ва беқонунӣ кунед ва тимсоли тарошидашудаи ҳар чизро созед ва пеши Худованд бадӣ кунед Худои шумо ба ғазаб овардан ӯро, имрӯз ба шумо гувоҳӣ медиҳам, ҳам осмонро ва ҳам заминро, ки бо ҳалокат ҳалок хоҳед шуд аз замине, ки шумо барои ба мерос гирифтани он аз Урдун убур мекунед. Дар он замин дарозрӯз нахоҳед кард, балки пурра нобуд хоҳед шуд. Ва Худованд шуморо дар байни ҳамаи миллатҳо парокандакунад, ва шумо дар байни ҳамаи миллатҳо камшумор боқӣ хоҳед монд, ба он ҷое ки Худованд шуморо он ҷо хоҳад бурд. Ва шумо дар он ҷо ба худоёни дигар хизмат хоҳед кард, ки кори дастони одамон, чӯбҳо ва сангҳоянд, онҳое ки намебинанд, на мешунаванд, на

мехӯранд ва на бӯй мекашанд. Ва шумо дар он ҷо Худованд Худои худро ҷустуҷӯ хоҳед кард ва Ӯро хоҳед ёфт, вақте ки Ӯро аз тамоми қалби худ ва аз тамоми ҷони худ дар мусибати худ ҷустуҷӯ кунед. Ва ҳамаи ин суханҳо туро дар рӯзҳои охирин ёфтан хоҳанд, ва ту ба сӯи Худованд Худои худ баргашта, овози Ӯро хоҳӣ шунид. Зеро ки Парвардигор Худои ту Худои меҳрубон аст, туро тарк нахоҳад кард ва туро нобуд нахоҳад кард ва аҳди падаронатро, ки Парвардигор ба онҳо савганд хӯрд, фаромӯш нахоҳад кард.

Дар бораи рӯзҳои пештара пурсед, ки пеш аз шумо вуқӯъ ёфтаанд, аз он рӯзе ки Худо инсонро дар замин офарид, ва аз як канори осмон то канори дигари осмон, оё чунин воқеаи бузург рух додааст, оё чунин чизе шунида шудааст, оё ҳеҷ миллате овози Худоро шунидааст Худои зинда, ки аз миёнаи оташ сухан мегуфт, ҳамонтавре ки ту шунидӣ ва зинда мондӣ, Агар Худо санҷид, ки даромада барои Худаш миллатеро аз миёни миллат бигирад дар санҷиш ва дар нишонаҳо ва дар мӯъҷизаҳо ва дар ҷанг ва дар дасти қавӣ ва дар бозуи баланд ва дар дидҳои бузург, мувофиқи ҳар он чӣ, ки Худованди Худои мо дар Миср пеши чашми ту кард, то ки донӣ, ки Худованд Худои ту ин Худо аст ва дигаре ғайр аз Ӯ нест Аз осмон садои Ӯ шунидашаванда шуд, то туро тарбия диҳад, ва дар рӯи замин оташи бузурги Ӯро ба ту нишон дод, ва суханҳои Ӯро аз миёни оташ шунидӣ.

Аз сабаби он ки Ӯ падарони туро дӯст медошт, Ӯ насли онҳоро баъд аз онҳо шуморо интихоб кард ва Ӯ Худаш туро

бо қувваи бузурги Худаш аз Миср берун овард. Нобуд кардани миллатҳои бузург ва қавитар аз ту пеш аз рӯи ту, ворид кардани туро барои додани ба ту замини онҳоро ба мерос, чунон ки имрӯз дорӣ.

Ва ту имрӯз хоҳӣ донист ва бо ақл хоҳӣ баргашт, ки Худованди Худои ту ин Худо дар осмони боло ва бар замини поён аст, ва дигар касе ҷуз ӯ нест. Ва нигоҳ доред фармонҳои ӯро ва қонунҳои ӯро, чӣ қадаре ки ман имрӯз ба ту фармон медиҳам, то ки ба ту хуб шавад ва ба писарони ту баъд аз ту, то ки шумо дарозумр шавед дар рӯи замине, ки Худованди Худои ту ҳамаи рӯзҳо ба ту медиҳад. Он вақт Мусо се шаҳрро дар он тарафи Урдун аз тарафи шарқи офтоб ҷудо кард. Гурехтан ба он ҷо қотиле, ки ҳамсояашро бидуни дониста кушта бошад ва ӯ пеш аз дирӯз ва парирӯз нисбат ба вай нафрате надошта бошад, ва ӯ ба яке аз ин шаҳрҳо паноҳ хоҳад бурд ва зинда хоҳад монд. Босорро дар биёбон, дар замини ҳамвор ба Рӯбен, ва Рамотро дар Гилъод ба Гаддӣ, ва Гаулонро дар Башан ба Манассӣ.

Ин қонуне аст, ки Мӯсо пеши писарони Исроил гузоштааст. Инҳо шаҳодатҳо ва қонунҳо ва ҳукмҳо мебошанд, ки Мӯсо ба писарони Исроил гуфт, вақте онҳо аз замини Миср баромаданд. Дар он тарафи Урдун, дар дара, наздики хонаи Фуғур, дар замини Сеҳун подшоҳи Амурриён, ки дар Ҳешбун мезист, ки Мусо ва писарони Исроил ӯро заданд, вақте ки онҳо аз замини Миср баромада буданд. Ва онҳо

замини ӯ ва замини Ӯг, подшоҳи Бошон, ду подшоҳони аморӣёнро, ки дар он тарафи Урдун ба тарафи баромади офтоб буданд, мерос гирифтанд. Аз Ароир, ки бар лаби селоби Арнон қарор дорад, ва бар кӯҳи Сиҳон, ки Ҳермон аст, Ҳамаи Арабаро аз он тарафи Урдун ба тарафи шарқи офтоб зери Асидӯси тарошидашуда.

5

Ва Мусо ҳамаи Исроилро даъват кард ва ба онҳо гуфт: Гӯш кун, эй Исроил, ҳукмҳо ва қазоҳоеро, ки ман имрӯз дар гӯшҳои шумо сухан мекунам, ва шумо онҳоро хоҳед омӯхт ва онҳоро иҷро карданро нигоҳ хоҳед дошт. Худованди Худои шумо бо шумо аҳд баст дар Ҳориб. Худованд ин аҳдро на бо падарони шумо баст, балки бо шумо, шумое ки имрӯз ҳамаи шумо дар инҷо зиндаед. Рӯ ба рӯ Худованд бо шумо дар кӯҳ аз миёни оташ сухан гуфт. Ва ман дар он вақт миёни Худованд ва шумо истода будам, то ба шумо калимаҳои Худовандро эълон кунам, зеро шумо аз рӯи оташ тарсида будед ва ба кӯҳ набаромада будед, гуфта: Ман Худованди Худои ту ҳастам, ки туро аз замини Миср, аз хонаи бандагӣ баровардам.

Ба ту худоёни дигар пеш аз рӯи ман нахоҳанд буд.

Ту барои худат тасвир насозӣ ва на шабеҳи ҳеҷ чизеро, на он чизҳоеро, ки дар осмони боло ҳастанд, на он чизҳоеро,

ки дар замини поён ҳастанд ва на он чизҳоеро, ки дар обҳои зери замин ҳастанд. Ту ба онҳо сачда нахоҳӣ кард ва на ба онҳо хидмат хоҳӣ кард, зеро ки Ман Худованди Худои ту ҳастам, Худои ғайратманд, ки гуноҳҳои падаронро бар фарзандон то насли сеюм ва чорум ба онҳое, ки Маро нафрат доранд, мебахшам. Ва раҳм мекунад ба ҳазорҳо, ба онҳое ки Маро дӯст медоранд ва фармонҳои Маро нигоҳ медоранд. Номи Худованди Худои худро ба беҳуда нагир, зеро Худованди Худои ту онро, ки номи Ӯро ба беҳуда мегирад, бегунаҳ нахоҳад шумурд.

Рӯзи шанберо нигоҳ дор, то онро муқаддас созӣ, ҳамон тавре ки Худованди Худои ту ба ту фармуд. Шаш рӯз кор мекунӣ ва тамоми корҳои худро анҷом медиҳӣ. Аммо дар рӯзи ҳафтум шанбеҳо барои Худованди Худои ту не хоҳӣ кард дар ин ҳама кор: ту ва писари ту ва духтари ту, хизматкори ту ва канизаки ту, гови ту ва ҳайвони боркаши ту, ва ҳама чорвои ту, ва мусофире, ки дар назди ту зиндагӣ мекунад, то ором гирад хизматкори ту ва канизаки ту ва ҳайвони боркаши ту, чунон ҳам ту. Ва ту ба ёд хоҳӣ овард, ки хизматкор будӣ дар замини Миср ва Худованд Худои ту туро аз он ҷо бо дасти қавӣ ва бозуи баланд берун овард, аз ин рӯ Худованд Худои ту ба ту фармуд, ки рӯзи шанбаҳоро нигоҳ дорӣ ва онро муқаддас созӣ. Падару модаратро эҳтиром кун, чунон ки Худованди Худои ту ба ту фармуд, то барои ту некӣ бошад ва то дар рӯи замине, ки Худованди Худои ту ба ту медиҳад, дарозумр шавӣ. Ту набояд кушт. Ту зино намекунӣ. Ту дуздӣ накунӣ. Ту бар зидди ҳамсояат

шаҳодати дурӯғ намедиҳӣ. Ту зани ҳамсояи худро орзу накунӣ, ту хонаи ҳамсояи худро орзу накунӣ, на майдони ӯро, на хизматкори ӯро, на канизаки ӯро, на гови ӯро, на ҳайвони боркаши ӯро, на ҳамаи чорвои ӯро, на ҳамаи он чизҳое, ки ба ҳамсояи ту тааллуқ доранд.

Ин сухонҳоро Худованд ба тамоми ҷамоати шумо дар кӯҳ аз миёнаи оташ, торикӣ, зулмат ва тӯфон бо овози бузург гуфт ва дигар чизе наафзуд, ва онҳоро бар ду лавҳаи сангӣ навишт ва ба ман дод. Ва чунин шуд, ки вақте шумо садоро аз миёни оташ шунидед ва кӯҳ бо оташ мешӯхт, ҳамаи пешвоёни қабилаҳои шумо ва шӯрои калонсолони шумо ба назди ман омаданд, Ва шумо мегуфтед: Бубинед, Худованди Худои мо шукӯҳи Ӯро ба мо нишон дод ва овози Ӯро аз миёни оташ шунидем. Дар ин рӯз дидем, ки Худо бо одам сухан хоҳад гуфт ва ӯ зинда хоҳад монд. Ва ҳоло мо намемирем, зеро ин оташи бузург моро хоҳад сӯхт, агар мо боз овози Худованди Худои худро бишунавем, ва хоҳем мурд. Кӣ гӯшти инсонӣ овози Худои зиндаро, ки аз миёни оташ сухан мегӯяд, чунон ки мо шунидем, шунидааст ва зинда мондааст? Наздик шав ту ва ҳама он чӣ ки Худованди Худои мо мегӯяд бишнав, ва ту ба мо ҳама он чӣ ки Худованди Худои мо ба ту мегӯяд, бигӯ, ва мо хоҳем шунид ва хоҳем кард.

Ва Худованд овози сухани шуморо, ки ба ман мегуфтед, шунид ва Худованд ба ман гуфт: Овози сухани ин мардумро, ки ба ту гуфтанд, шунидам. Ҳар чи гуфтанд,

дуруст гуфтанд. Кӣ ба онҳо чунин дил медиҳад, то ки аз ман битарсанд ва ҳамаи фармонҳои маро ҳамаи рӯзҳо нигоҳ доранд, то ки барои онҳо ва писарони онҳо то абад хуб бошад? Равед, ба онҳо гуфтам, шумо ба хонаҳои худ баргардед. Ту вале дар ин ҷо бо ман бист, ва ман ба ту ҳамаи фармонҳо ва қонунҳо ва ҳукмҳоро мегӯям, ки ту онҳоро ба онҳо меомӯзонӣ, ва бигзор онҳо ҳамин тавр амал кунанд дар он замине, ки ман ба онҳо ба мерос медиҳам. Ва шумо нигоҳ хоҳед дошт кардан он тавре, ки Худованд Худои ту ба ту фармуд, на ба тарафи рост хоҳед гардид ва на ба тарафи чап, Аз рӯи тамоми роҳе, ки Худованди Худои ту ба ту фармуд дар он равӣ, то ки Ӯ туро ором диҳад ва ба ту хуб бошад ва шумо дар замине, ки мерос хоҳед гирифт, дарозумр шавед.

6

Ва инҳо ҳукмҳо ва қонунҳо ва ҳукмҳое ҳастанд, ки Худованди Худои мо фармуд, то ба шумо омӯзем, ки чунин дар он замине амал кунед, ки шумо ба он ҷо дохил мешавед, то онро мерос баред. То ки шумо аз Худованди Худои худ битарсед, ҳамаи ҳукмҳо ва фармонҳои Ӯро, ки ман имрӯз ба ту фармон медиҳам, нигоҳ доред – ту ва писаронат ва набераҳоят дар тамоми рӯзҳои зиндагиат, то ки умри дароз кунед.

Ва бишнав, эй Исроил, ва нигоҳ дор то иҷро кунӣ, то ки

барои ту хуб бошад ва то ки шумо хеле зиёд шавед, чунон ки Худованд Худои падарони ту гуфт, ки ба ту замине диҳад, ки шир ва асал ҷорӣ аст. Ва инҳо он ҳукмҳо ва қазоватҳое ҳастанд, ки Худованд ба писарони Исроил дар биёбон фармуд, вақте онҳо аз замини Миср баромаданд. Бишнав, эй Исроил, Худованди Худои мо, Худованд як аст. Ва ту бояд дӯст дорӣ Худованди Худои худро аз тамоми ақлат, ва аз тамоми рӯҳат, ва аз тамоми қувваат. Ва ин суханҳое, ки ман имрӯз ба ту фармон медиҳам, дар дили ту ва дар рӯҳи ту хоҳанд буд. Ва ту онҳоро ба писаронат пеш хоҳӣ бурд ва дар бораи онҳо сухан хоҳӣ гуфт, вақте ки дар хона нишастаӣ ва вақте ки дар роҳ равонӣ ва вақте ки хобидаӣ ва вақте ки бархестаӣ. Ва ту онҳоро ҳамчун нишона ба дасти худ хоҳӣ баст ва онҳо пеш аз чашмони ту ҷунбишнопазир хоҳанд буд. Ва шумо онҳоро бар чорчӯбаҳои дарҳои хонаҳои худ ва дарвозаҳои худ хоҳед навишт.

Ва чунин хоҳад буд, ки вақте Худованди Худои ту туро ба он замине дароварад, ки ба падаронат Иброҳим ва Исҳоқ ва Яъқуб савганд хӯрда буд, ки ба ту шаҳрҳои бузургу хубе бидиҳад, ки онҳоро ту насохта будӣ, Хонаҳои пур аз ҳама чизҳои хуб, ки ту онҳоро пур накардӣ, ҳавзҳои тарошидашуда, ки ту онҳоро натарошидӣ, токзорҳо ва боғҳои зайтун, ки ту онҳоро накоштӣ, ва вақте ки хӯрдӣ ва сер шудӣ, эҳтиёт кун, то фаромӯш накунӣ. Худованди Худои ту, ки туро аз замини Миср, аз хонаи бандагӣ биёварда буд. Худованди Худои худро бояд тарсӣ ва танҳо ба Ӯ хизмат

кунӣ ва ба Ӯ часпӣ ва ба номи Ӯ савганд хӯрӣ.

Ба дунболи худоёни дигаре, ки аз худоёни миллатҳои атрофи шумо ҳастанд, наравед, зеро ки Худои ғайратманд Худованди Худои ту дар миёни ту аст, мабодо Худованди Худои ту бар ту хашмгин шавад ва туро аз рӯи замин нобуд кунад.

Ту Худованди Худои худро озмоиш накунӣ, чунон ки дар он озмоиш озмудаед. Нигоҳ дошта, нигоҳ дорӣ фармонҳои Худованди Худои худро, шаҳодатҳо ва ҳукмҳоеро, ки Ӯ ба ту фармуд. Ва ту он хушнуд ва он некӯро пеш аз Худованди Худои худат хоҳӣ кард, то ки барои ту хуб шавад, ва ту дохил шавӣ ва мероси он замини некӯро бигирӣ, ки Худованд ба падарони шумо савганд хӯрд. баровардани ҳамаи душманони туро аз пеши рӯят, чунон ки Худованд гуфт.

Ва чунин хоҳад буд, ки вақте писарат фардо аз ту бипурсад ва гӯяд: Ин гувоҳиҳо ва ҳукмҳо ва қазоҳое, ки Худованди Худои мо ба мо фармудааст, чӣ ҳастанд? Ва ту ба писарат хоҳӣ гуфт: Мо хизматкорони Фиръавн дар замини Миср будем, ва Худованд моро аз он ҷо бо дасти қавӣ ва бо бозӯи баланд баровард. Ва Худованд нишонаҳо ва мӯъҷизаҳои бузургу бадро дар Миср ба Фиръавн ва ба хонаи ӯ пеши мо дод, Ва Ӯ моро аз онҷо баровард, то ба мо ин заминро диҳад, ки савганд хӯрда буд, ки онро ба падарони мо диҳад. Ва Худованд ба мо фармон дод, ки ҳамаи ин қонунҳоро

ичро кунем ва аз Худованд Худои худ битарсем, то ки ҳамаи рӯзҳо барои мо хуб бошад ва то ки зинда бошем, ҳамчунон ки имрӯз ҳастем. Ва раҳмат хоҳад буд ба мо, агар ҳамаи ин фармонҳоро пеши Худованди Худои мо нигоҳ дорем ва анҷом диҳем, чунон ки Ӯ ба мо фармуд.

7

Агар Худованд Худои ту туро ба он заминеке, ки барои мерос бурдани он ба он дохил мешавӣ, биёрад, ва миллатҳои бузургро аз пеши ту берун кунад — Ҳиттиҳо ва Гиргошиҳо ва Амуриҳо ва Канъониҳо ва Фириззиҳо ва Ҳивиҳо ва Ябусиҳоро — ҳафт миллате, ки бисёр ва аз шумо қавитаранд, Ва Худованди Худои ту онҳоро ба дастони ту хоҳад супурид, ва ту онҳоро хоҳӣ зад, бо нобудӣ онҳоро нобуд хоҳӣ кард, ту бо онҳо аҳд нахоҳӣ баст, ва ба онҳо раҳм нахоҳед кард. На ҳам хешутабор накунед бо онҳо, духтаратонро ба писарашон надиҳед ва духтарашонро барои писаратон нагиред. Зеро ӯ писари туро аз ман бармегардонад ва ба худоёни дигар хизмат мекунад, ва Худованд бо хашм ба шумо ғазабнок мешавад ва туро зуд нобуд мекунад. Аммо чунин бо онҳо рафтор кунед: қурбонгоҳҳои онҳоро вайрон кунед, сутунҳои онҳоро бишканед, ҷангалзорҳои онҳоро бибуред ва тимсолҳои ташрофшудаи худоёни онҳоро бо оташ бисӯзонед. Зеро ки ту мардуми муқаддас ҳастӣ ба Худованд Худои худат, ва Худованд Худои ту туро интихоб кард, то барои Ӯ мардуми

хоса бошӣ аз байни ҳамаи миллатҳое, ки дар рӯи замин ҳастанд.

Не аз он сабаб ки шумо аз ҳама миллатҳо зиёдтар ҳастед, Худованд шуморо интихоб кард, балки шумо аз ҳама миллатҳо камтар ҳастед. Аммо аз он ки Худованд шуморо дӯст медошт ва савгандеро, ки ба падаронатон хӯрда буд, нигоҳ медошт, Худованд шуморо бо дасти қавӣ бароварда ва туро аз хонаи бандагӣ, аз дасти Фиръавн, подшоҳи Миср, озод кард. Ва ту хоҳӣ донист, ки Худованд Худои ту, ин Худо, Худои вафодор аст, ки аҳд ва раҳмро нигоҳ медорад барои онҳое, ки Ӯро дӯст медоранд ва фармонҳои Ӯро нигоҳ медоранд, то ҳазор насл. Ва ба нафратварандагон рӯ ба рӯ ҷазо медиҳад, то онҳоро нобуд кунад, ва ба нафратварандагон дер намекунад, рӯ ба рӯ ба онҳо ҷазо хоҳад дод.

Ва ту бояд нигоҳ дорӣ ҳамон фармонҳоро, ва ҳамон қонунҳоро, ва ҳамон ҳукмҳоро, ки ман имрӯз ба ту фармон медиҳам иҷро кунӣ. Ва чунин хоҳад буд, ки вақте шумо ин ҳукмҳоро бишнавед ва онҳоро нигоҳ доред ва анҷом диҳед, Худованди Худои ту аҳду раҳматеро, ки ба падарони шумо савганд хӯрд, барои ту муҳофизат хоҳад кард. Ва Ӯ туро дӯст медорад ва туро баракат медиҳад ва туро зиёд мекунад, ва наслҳои шикамат ва меваи заминат, ғаллаат ва шаробат ва равғанат, рамаҳои говҳоят ва галаҳои гӯсфандонат баракат медиҳад дар он замине, ки Худованд ба падаронат савганд хӯрд, то ба ту диҳад. Баракатнок хоҳӣ

буд ту аз ҳамаи миллатҳо, набошад дар байни шумо бебача ва на бебача, ва дар чорвои ту. Ва Худованди Худои ту аз ту ҳамаи беморӣ ва ҳамаи бемориҳои бади Мисрро, ки ту дидай ва донистай, дур хоҳад кард, онҳоро бар ту нахоҳад гузошт, балки бар ҳамаи душманони ту хоҳад гузошт.

Ва ту хоҳӣ хӯрд ҳамаи ғаниматҳои миллатҳоеро, ки Худованд Худои ту ба ту медиҳад, чашми ту бар онҳо раҳм нахоҳад кард, ва ту набояд ба худоҳои онҳо хизмат кунӣ, зеро ки ин ба ту сангандоз аст.

Агар ту дар андешаи худ бигӯӣ, ки ин миллат аз ман бисёртар аст, чӣ тавр ман қодир хоҳам шуд онҳоро нобуд кунам? Ту аз онҳо натарс, ба ёд овар он чӣ Худованди Худои ту ба Фиръавн ва ҳамаи мисриҳо кард, Он озмоишҳои бузургро, ки чашмони ту дидаанд, он нишонаҳо ва мӯъҷизаҳои бузурги онро, дасти қавӣ ва бозуи баландро, чунон ки Худованди Худои ту туро бароварда, ҳамчунин Худованди Худои шумо ба ҳамаи миллатҳое, ки ту аз рӯи онҳо мехоҳӣ, хоҳад кард. Ва Худованди Худои ту ҳорнетҳоро ба онҳо хоҳад фиристод, то вақте ки боқимондагон ва пинҳоншудагон аз ту нобуд шаванд. Ту аз рӯи онҳо зада нахоҳӣ шуд, зеро Худованд Худои ту бо ту аст, Худои бузург ва қавӣ. Ва Худованди Худои ту ин миллатҳоро аз пеши ту кам-кам нобуд хоҳад кард, ту натавонӣ онҳоро зуд нобуд кунӣ, то замин вайрона нашавад ва ҳайвонҳои ваҳшӣ бар ту зиёд нашаванд. Ва Худованд Худои ту онҳоро ба дастони ту хоҳад супурид ва

ту онҳоро бо нобудии бузург нобуд хоҳӣ кард, то вақте ки онҳоро комилан нобуд кунӣ, Ва Ӯ подшоҳони онҳоро ба дасти шумо хоҳад супурд ва шумо номи онҳоро аз он ҷой нобуд хоҳед кард, ҳеҷ кас дар баробари ту истодагӣ нахоҳад кард, то он ки онҳоро пурра нобуд кунӣ.

Тасвирҳои ҳаккокишудаи худоёни онҳоро бо оташ хоҳед сӯхт, нуқра ва тиллои онҳоро орзу нахоҳед кард ва барои худат нахоҳед гирифт, то аз он лағзиш накунӣ, зеро ки ин назди Худованди Худои ту нафратангез аст. Ва ту нафратангезро ба хонаи худ наоварӣ ва монанди он лаънатӣ хоҳӣ шуд. Аз он сахт нафрат хоҳӣ кард ва онро нафратангез хоҳӣ донист, зеро ки он лаънатӣ аст.

8

Ҳамаи он фармонҳоеро, ки ман имрӯз ба шумо фармон медиҳам, нигоҳ доред ва иҷро кунед, то ки зиндагӣ кунед ва зиёд шавед ва дохил шавед ва мерос гиред он заминеро, ки Худованди Худои шумо ба падарони шумо савганд хӯрд. Ва ту тамоми роҳеро, ки Худованди Худои ту туро дар биёбон ҳидоят кард, ба ёд хоҳӣ овард, то ки туро фурӯтан кунад ва санҷад, ва он чизҳое, ки дар дили ту ҳаст, маълум шавад, оё фармонҳои Ӯро нигоҳ хоҳӣ дошт ё не. Ва Ӯ туро азоб дод, ва туро гуруснагӣ овард, ва туро бо манно хӯронд, ки падаронат намедонистанд, то ба ту эълон кунад, ки инсон на танҳо бо нон зиндагӣ мекунад, балки бо ҳар

калимае, ки аз даҳони Худо берун меояд, инсон зиндагӣ мекунад. Либосҳои ту аз тан кӯҳна нашуданд, пойафзолҳои ту фарсуда нашуданд, пойҳои ту пинаҳок нашуданд, ин бубин чил сол.

Ва дар дили худ хоҳӣ донист, ки чунон ки одам писари худро тарбия мекунад, ҳамчунин Худованди Худои ту туро тарбия хоҳад кард. Ва ту фармонҳои Худованди Худоятро нигоҳ медорӣ, то дар роҳҳои Ӯ равӣ ва аз Ӯ битарсӣ.

Зеро Худованди Худои ту туро ба замини хуб ва васеъ меорад, ки дар он ҷо селобҳои обҳо ва чашмаҳои чуқур аз дашту кӯҳҳо баромада меоянд, Замине бо гандум ва ҷав, токҳои ангур, дарахтони анҷир, анорҳо, замине бо дарахтони зайтун, равғани зайтун ва асал, Замине, ки дар он бидуни фақирӣ нонат мехӯрӣ ва дар он ба ҳеҷ чиз муҳтоҷ намешавӣ, замине, ки сангҳояш оҳан аст ва аз кӯҳҳояш биринҷ меконӣ.

Ва ту хоҳӣ хӯрд ва сер хоҳӣ шуд, ва Худованд Худои худро баракат хоҳӣ дод барои замини нек, ки ба ту додааст. Диққат кун, то барои худат Худованди Худои худатро фаромӯш накунӣ ва фармонҳои Ӯ, ҳукмҳо ва қонунҳои Ӯро, ки ман имрӯз ба ту фармон медиҳам, риоя накунӣ. Не хӯрда ва сер шуда, ва хонаҳои зебо бино карда ва дар онҳо сукунат гузида, ва вақте ки гову нахири ту ва гӯсфанди ту зиёд шаванд, ва нуқра ва тиллои ту зиёд шавад, ва ҳар чӣ ки дорӣ зиёд шавад, ту дар дил баланд шавӣ ва Худованди

Худои худро фаромӯш кунӣ, ки туро аз замини Миср, аз хонаи бандагӣ баровард аз Он, ки туро тавассути биёбони бузург ва он тарсовари овард, ки дар он мори газанда ва каждум ва ташнагӣ буд, ки об набуд, аз Он, ки ба ту аз санги тез чашмаи обро баровард, Аз Он, ки туро дар биёбон бо манна хӯронд, он чизе ки ту намедонистӣ ва падаронат намедонистанд, то туро фурӯтан кунад ва туро биёзмояд ва дар рӯзҳои охири ту ба ту некӣ кунад. Дар дили худ нагӯ, ки қувваи ман ва қудрати дасти ман ин қувваи бузургро ба ман овард. Ва ту Худованди Худои худро ёд хоҳӣ кард, ки Ӯ худ ба ту қувват медиҳад барои қудрат кардан, ва то ки аҳди Ӯро устувор кунад, ки Худованд ба падарони ту савганд хӯрд, чунон ки имрӯз.

Ва хоҳад буд, агар фаромӯш кунӣ Худованди Худои худро ва равӣ дунболи худоёни дигар ва ба онҳо хизмат кунӣ ва ба онҳо саҷда кунӣ, шаҳодат медиҳам ба шумо имрӯз осмон ва заминро, ки ҳалокат хоҳед шуд. Чунон ки Худованд Худо дигар миллатҳоро пеш аз рӯи шумо нобуд мекунад, ҳамчунин шумо низ нобуд хоҳед шуд, зеро ба садои Худованд Худои худ гӯш надодед.

9

Гӯш кун, эй Исроил, ту имрӯз аз Урдун мегузарӣ, то дохил шавӣ ва миллатҳои бузург ва аз шумо қавитарро ба мерос гирӣ, шаҳрҳои бузург ва ҳисорнокро, ки то осмон мерасанд

Мардуми бузург, бисёр ва баландқад, писарони Анок, онҳоро ту медонӣ ва ту шунидаӣ: кӣ дар баробари писарони Анок истода метавонад? Ва ту имрӯз хоҳӣ донист, ки Худованди Худои ту пеш аз рӯи ту хоҳад рафт, Ӯ оташи фурӯзанда аст, Ӯ онҳоро нобуд хоҳад кард ва онҳоро аз пеши ту бармегардонад, ва онҳоро ба зудӣ нобуд хоҳад кард, чунон ки Худованд ба ту гуфт. Дар дили худ нагӯ, вақте ки Худованди Худоят ин миллатҳоро пеш аз рӯят нобуд мекунад: Худованд маро бинобар адолати ман оварда, то ин замини некро ба мерос гирам. Не аз рӯи адолати ту ва на аз рӯи покии дили ту ту дохил мешавӣ, то замини онҳоро ба мерос гирӣ, балки аз рӯи беадолатии ин миллатҳо Худованд онҳоро аз пеши рӯи ту нобуд хоҳад кард, ва то ки аҳдеро барқарор кунад, ки Худованд ба падарони мо — ба Иброҳим ва ба Исҳоқ ва ба Яъқуб савганд хӯрд.

Ва шумо имрӯз хоҳед донист, ки на аз рӯи ростгариҳои шумо Худованд Худои шумо ба шумо ин замини некро барои мерос гирифтан медиҳад, зеро шумо мардуми сахтгардан ҳастед. Ёд кун ва фаромӯш накун, ки чӣ қадар ту Худованд Худои худро дар биёбон ба ғазаб овардӣ, аз он рӯзе ки аз Миср берун омадӣ ва ба ин ҷой расидӣ, ҳамеша ба Худованд нофармонӣ мекардӣ.

Ва дар Ҳореб шумо Худовандро ба ғазаб овардед ва Худованд ба шумо хашмгин шуд, то шуморо нобуд кунад. Ҳангоми боло рафтани ман ба кӯҳ барои гирифтани

лавҳаҳои сангин, лавҳаҳои аҳде, ки Худованд бо шумо баст, ман дар кӯҳ чил рӯз ва чил шаб мондам, нон нахӯрдам ва об нанӯшидам. Ва Худованд ба ман ду лавҳаи сангиро дод, ки бо ангушти Худо навишта шуда буданд, ва бар онҳо ҳамаи сухане навишта шуда буд, ки Худованд дар кӯҳ дар рӯзи маҷлис ба шумо гуфта буд. Ва шуд, ки баъд аз чил рӯз ва чил шаб Худованд ба ман ду лавҳаи сангии аҳдро дод. Ва Худованд ба ман гуфт: Бархез, аз ин ҷо зуд фуроравӣ, зеро мардуми ту, ки онҳоро аз замини Миср баровардӣ, беқонунӣ карданд. Онҳо зуд аз роҳе, ки Ман ба онҳо фармон додам, табоҳ карданд ва барои худашон бути рехтагӣ сохтанд.

Ва Худованд ба ман гуфт: Ман ба ту якбора ва дубора гуфтаам, ки мардуми инро дидаам, ва инак, онҳо мардуми сахтгардан мебошанд. Ва ҳоло ба ман иҷозат деҳ, ки онҳоро нобуд кунам ва номи онҳоро аз зери осмон пок кунам ва туро ба миллати бузург ва қавӣ табдил диҳам, хеле бузургтар аз ин. Ва баргашта, аз кӯҳ фуромадам, ва кӯҳ то осмон бо оташ мешӯхт, ва ду лавҳаи шаҳодатҳо дар ду дасти ман буданд. Ва дидам ки шумо пеш аз Худованди Худои худ гуноҳ кардед ва барои худатон тимсоли рехташуда сохтед ва аз роҳе, ки Худованд ба шумо фармон дода буд, гардонидед. Ва ду лавҳаҳоро гирифта, онҳоро аз ду дасти худ партофтам ва пеши шумо шикастам. Ва ман илтимос кардам пеши Худованд бори дуюм, хамчунон ки пештар, чил рӯз ва чил шаб нон нахӯрдам ва об нанӯшидам, дар бораи ҳамаи гуноҳони шумо, ки шумо

гуноҳ кардед ва бадӣ кардед пеши Худованди Худо ва ӯро ба ғазаб овардед. Ва ман аз сабаби ғазаб ва хашм тарсида ҳастам, зеро Худованд бар шумо ғазабнок шуд, то шуморо нобуд кунад, ва Худованд маро шунид ва дар ҳамин вақт. Ва бар Ҳорун хашмгин шуд, то ӯро нобуд кунад, ва ман дуо кардам ва дар бораи Ҳорун низ дар он вақт. Ва гуноҳи шуморо, ки шумо кардед, яъне гӯсоларо гирифтам ва онро дар оташ сӯзондам ва онро хурд карда, хеле кӯфтам то нозук шуд ва монанди гард гардид, ва гардро ба дарёи селобае, ки аз кӯҳ фурӯд меомад, партофтам.

Ва дар сӯхтан ва дар озмоиш ва дар қабрҳои ҳавас, шумо Худовандро хашмгин карда будед. Ва вақте ки Худованд шуморо аз Қодеш Барнеъ фиристод ва гуфт: Баромадед ва заминеро, ки ба шумо медиҳам, мерос гиред, шумо ба калимаи Худованди Худои худ нофармонӣ кардед ва ба Ӯ бовар накардед ва ба овози Ӯ гӯш надодед. Шумо аз он рӯзе, ки ба шумо маълум шуд, ба Худованд нофармонӣ мекардед. Ва ман пеши Худованд чил рӯз ва чил шаб илтимос кардам, чанд ки илтимос кардам, зеро Худованд гуфт, ки шуморо нобуд кунад. Ва ман ба Худо дуо кардам ва гуфтам: Эй Худованд, подшоҳи худоён, халқи Худ ва қисми Худро, ки озод кардӣ, нобуд накун, онҳоеро, ки аз замини Миср бо қуввати бузурги Худ ва бо дасти қавии Худ ва бо бозӯи баланди Худ баровардӣ. Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқубро, хизматгорони худро, ки ба онҳо ба номи худат савганд хӯрдӣ, ёд кун. Ба сахтдилии ин қавм, беэътиқодиҳо ва гуноҳҳои онҳо нигоҳ накун. Мабодо сокинони он замине,

ки моро аз он ҷо баровардӣ, гӯянд: Аз он сабаб ки Худованд натавонист онҳоро ба замине, ки ба онҳо ваъда дода буд, дарорад ва аз он сабаб ки онҳоро нафрат мекард, онҳоро ба биёбон баровард, то онҳоро кушад. Ва инҳо мардуми Ту ва қисмати Ту ҳастанд, онҳоеро, ки Ту аз замини Миср бо қуввати бузурги Худ ва бо дасти қавии Худ ва бо бозуи баланди Худ баровардӣ.

10

Дар он вақт Худованд ба ман гуфт: Барои худат ду лавҳаи сангӣ монанди аввалинҳо тарош ва ба ман ба он кӯҳ баромад ва барои худат сандуқи чӯбӣ бисоз. Ва ту бар ҳамон лавҳаҳо ҳамон суханҳоеро хоҳӣ навишт, ки дар ҳамон лавҳаҳои аввалӣ буданд, ки ту онҳоро шикастӣ, ва онҳоро ба дарун ҳамон сандуқ хоҳӣ андохт. Ва ман сандуқе аз чӯби нопӯсида сохтам ва лавҳҳои сангиро монанди аввалиҳо тарошидам, ва ба кӯҳ баромадам ва он ду лавҳ дар дастҳои ман буданд. Ва Ӯ бар он лавҳҳо мувофиқи навиштори аввалин он даҳ калимаҳоро навишт, ки Худованд дар кӯҳ аз миёни оташ ба шумо гуфта буд, ва Худованд онҳоро ба ман дод. Ва баргашта, аз он кӯҳ фуромада омадам ва он лавҳаҳоро ба он сандуқе, ки сохта будам, гузоштам ва онҳо дар он ҷо буданд, чунон ки Худованд ба ман фармуда буд. Ва писарони Исроил аз Беэрот писарони Ёким Мисадаӣ рафтанд, дар онҷо Ҳорун вафот кард ва дар онҷо дафн шуд, ва Элъозор писари ӯ ба

ҷои ӯ кохинӣ кард. Аз он ҷо онҳо ба Гадгад равона шуданд ва аз Гадгад ба Этебата, замини селобҳои обҳо.

Дар он вақт Худованд қабилаи Лавиро ҷудо кард, то сандуқи аҳди Худовандро бардоранд, пеши Худованд истанд, хизмат кунанд ва ба номи Ӯ дуо кунанд то ба ҳамин рӯз. Аз ин рӯ ба лавиён қисм ва қуръа дар миёни бародаронашон нест, Худованд Худаш қуръаи ӯст, чунон ки ба ӯ гуфта буд. Ва ман дар кӯҳ чил рӯз ва чил шаб истода будам. Ва Худованд маро шунид ва дар ин вақт Худованд нахост шуморо нобуд кунад. Ва Худованд ба ман гуфт: Биравед, пеш аз ин мардум ҳаракат кунед, ва бигузоред онҳо дохил шаванд ва он заминеро, ки ман ба падаронашон савганд хӯрдам, ки ба онҳо медиҳам, соҳиб шаванд.

Ва ҳоло, эй Исроил, чӣ мехоҳад Худованди Худои ту аз ту, ҷуз он ки аз Худованди Худои ту битарсӣ ва дар ҳамаи роҳҳои Ӯ равӣ ва Ӯро дӯст дорӣ ва ба Худованди Худои ту аз тамоми дилу ҷонат хизмат кунӣ? нигоҳ доштани фармонҳои Худованди Худои ту ва ҳукмҳои Ӯро, ки ман имрӯз ба ту фармон медиҳам, то ба ту хуб бошад Бубин, ба Худованди Худои ту тааллуқ дорад осмон ва осмонҳои осмонҳо, замин ва ҳар он чӣ ки дар он ҳаст. Ба ғайр аз падарони шумо, Худованд онҳоро барои дӯст доштан интихоб кард ва баъд аз онҳо насли онҳоро, яъне шуморо, аз байни ҳамаи миллатҳо интихоб намуд, ҳамчун имрӯз. Ва шумо сахтдилии худро сунат хоҳед кард ва гардани

худро сахт нахоҳед кард. Зеро Худованд Худои шумо, Ӯ Худои худоён ва Худованди худовандон аст, Худои бузург ва қавӣ ва тарсовар, ки рӯ нигоҳ намедорад ва туҳфа намегирад, Ӯ ҳукм мекунад барои бегона ва ятим ва бевазан, ва бегонаро дӯст медорад, то ба ӯ нон ва либос диҳад. Ва шумо бояд гарибро дӯст доред, зеро худатон гариб будед дар замини Миср.

Худованди Худои худро бояд тарсӣ, ва ба Ӯ бояд хизмат кунӣ, ва ба Ӯ бояд часпӣ, ва ба номи Ӯ бояд савганд хӯрӣ. Ин фахри ту аст, ва Ин Худои ту аст, ки дар ту корҳои бузург ва шукоҳмандро кард, ки чашмони ту онҳоро диданд. Дар ҳафтод нафар падарони ту ба Миср рафтанд, акнун вале Худованд Худои ту туро монанди ситорагони осмон бисёр кард.

11

Ва ту бояд дӯст дорӣ Худованд Худои худро, ва нигоҳ дорӣ ҳифзҳои Ӯро, ва ҳукмҳои Ӯро, ва фармонҳои Ӯро, ва ҳукмҳои Ӯро дар ҳамаи рӯзҳо. Ва шумо имрӯз хоҳед донист, ки на фарзандони шумо, ки онҳо на медонанд ва на диданд тарбияи Худованди Худои туро, ва бузургиҳои Ӯро, ва дасти қавии Ӯро, ва бозуи баланди Ӯро, ва нишонаҳои ӯ ва мӯъҷизаҳои ӯ, ки чӣ қадар кард дар миёнаи Миср ба Фиръавн, подшоҳи Миср, ва ба тамоми замини ӯ Ва чӣ қадар кард ба қувваи мисриён ва аробаҳои онҳо ва асби

онҳо ва қувваи онҳо, чунон ки ғарқ кард оби Баҳри Сурх бар рӯи онҳо, вақте ки онҳо шуморо таъқиб мекарданд, ва нобуд кард онҳоро Худованд то имрӯзи рӯз. ва ҳар чӣ ки ба мо дар биёбон кард, то шумо ба ин ҷой омадед, ва ҳар чӣ кард ба Дотон ва Абирон, писарони Элиаб, писари Рӯбен, ки замин даҳони худро кушода, онҳоро фурӯ бурд ва хонаҳои онҳоро ва хаймаҳои онҳоро ва тамоми мавҷудияти онҳоро, ки бо онҳо буд, дар миёни тамоми Исроил, Зеро чашмони шумо ҳамаи корҳои бузурги Худовандро дидаанд, ки имрӯз дар миёни шумо анҷом дод.

Ва шумо ҳамаи фармонҳои ӯро нигоҳ хоҳед дошт, ки ман имрӯз ба шумо фармон медиҳам, то ки зиндагӣ кунед ва зиёд шавед ва даромада, он заминро мерос бубаред, ки шумо аз Урдун ба он ҷо мегузаред, то онро мерос бубаред. То ки шумо дароз зиндагӣ кунед дар он замине, ки Худованд ба падаронатон савганд хӯрд, ки онро ба онҳо ва ба насли онҳо баъд аз онҳо диҳад, яъне заминеро, ки шир ва асал равон аст. Ҳаст, зеро замине, ки шумо ба он ҷо дохил мешавед то онро ба мерос гиред, на чунон ки замини Миср аст, аз куҷо шумо аз он ҷо берун омадаед, вақте ки онҳо тухмро мекоранд ва бо пойҳои худ об медиҳанд, монанди боғи сабзавот. Вале замине, ки ту ба он дохил мешавӣ то онро мерос бибарӣ, замини кӯҳистону ҳамвор аст ва аз боронҳои осмон об менӯшад. Замине, ки Худованди Худои ту ҳамеша бар он назорат мекунад, чашмони Худованди Худои ту аз оғози сол то охири сол бар он аст.

Агар шумо ҳамаи фармонҳоеро, ки ман имрӯз ба шумо фармон медиҳам, иҷро кунед, то ки Худованди Худои худро дӯст доред ва аз тамоми дилу ҷонатон ба Ӯ хизмат намоед, Ва Ӯ боронро ба замини ту мувофиқи мавсим, барвақтӣ ва дертарӣ, хоҳад дод, ва ту ғаллаатро, шаробатро ва равғанатро хоҳӣ овард. Ва ӯ ғалладонаҳо дар майдонҳои ту ба чорвои ту хоҳад дод, ва хӯрда ва сер шуда, Диққат кун барои худат, то дилат фарбеҳ нашавад ва шумо роҳи ростро тарк накарда, ба худоёни дигар хизмат накунед ва ба онҳо саҷда накунед, Ва хашмгин шуда бо ғазаб Худованд бар шумо, ва асмонро хоҳад баст, ва борон нахоҳад буд, ва замин меваи худро нахоҳад дод, ва шумо дар тезӣ аз замини некӣ, ки Худованд ба шумо дод, ҳалок хоҳед шуд.

Ва шумо ин суханҳоро ба дили худ ва ба ҷони худ хоҳед андохт, ва онҳоро ба нишона бар дасти худ хоҳед баст, ва он пеши чашмони шумо ҷунбишнопазир хоҳад буд. Ва шумо ба фарзандони худ онҳоро меомӯзед, то дар бораи онҳо сухан гӯянд, ҳангоми нишастанатон дар хона ва ҳангоми рафтанатон дар роҳ ва ҳангоми хобидани шумо ва ҳангоми бархостани шумо. Ва шумо онҳоро бар чорчӯбаҳои дарҳои хонаҳои худ ва дарвозаҳои худ хоҳед навишт. то ки шумо дароз зиндагӣ кунед ва рӯзҳои писарони шумо бар замине, ки Худованд ба падарони шумо савганд хӯрд, ки ба онҳо диҳад, чунон ки рӯзҳои осмон бар замин. Ва чунин хоҳад буд, агар шумо ҳамаи ин фармонҳоеро, ки ман имрӯз ба шумо фармон медиҳам, шунавед ва иҷро кунед, Худованди Худои моро дӯст доред, дар ҳамаи роҳҳои Ӯ равед ва ба Ӯ

часпед, Ва Худованд ҳама ин миллатҳоро аз пеши рӯи шумо берун хоҳад кард ва шумо миллатҳои бузург ва қавиро, ки аз шумо бештаранд, ба мерос хоҳед гирифт. Ҳар ҷое ки пойгоҳи пои шумо пойгузорад, ба шумо хоҳад буд, аз биёбон ва Антилибанус, ва аз дарёи калон, дарёи Фурот, ва то баҳри ғарбӣ сарҳадҳои шумо хоҳад буд. Ҳеҷ кас дар баробари шумо муқобилат намекунад ва Худованди Худои шумо тарс ва ларзиши шуморо бар рӯи тамоми замине, ки бар он пой мегузоред, хоҳад гузошт, ҳамон тавре ки ба шумо сухан гуфт.

Нигоҳ кунед, ман имрӯз пеши шумо баракат ва лаънатро мегузорам Баракатро, агар шумо фармонҳои Худованди Худои худро, ки ман имрӯз ба шумо фармон медиҳам, бишнавед, Ва лаънатро, агар фармонҳои Худованди Худои худро, ки ман имрӯз ба шумо фармон медиҳам, нашунавед ва аз роҳе, ки ба шумо фармон додам, гумроҳ шуда, ба хизмати худоёни дигаре, ки онҳоро намешиносед, равед. Ва чунин хоҳад буд, ки вақте Худованди Худои ту туро ба он замине, ки барои мерос гирифтани он ба он ҷо мегузарӣ, дароварад, баракатро бар кӯҳи Гаризин ва лаънатро бар кӯҳи Гайбал хоҳӣ гузошт. Не инҳо он тарафи Урдун, дар пушти роҳи ғуруби офтоб дар замини Канъон мебошанд, он ки дар ғурубҳо сокин аст, пайрави Голгол, наздики дарахти булути баланд? Шумо аз Урдун мегузаред, то ворид шавед ва замине, ки Худованд Худои мо ба шумо ба мерос медиҳад, ба даст оваред, ва шумо дар он ҳамаи рӯзҳо зиндагӣ хоҳед кард.

Ва шумо ҳама фармонҳои Ӯ ва ин ҳукмҳоеро, ки ман имрӯз пеши шумо медиҳам, нигоҳ хоҳед дошт.

12

Ва ин фармонҳо ва ҳукмҳо, ки шумо бояд нигоҳ доред барои иҷро кардан дар он замине, ки Худованд Худои падарони шумо ба шумо ба мерос медиҳад, дар тамоми рӯзҳое, ки шумо дар рӯи замин зиндагӣ мекунед. Бо вайронӣ вайрон кунед ҳамаи ҷойҳоеро, ки дар онҳо ба худоёни худ хидмат мекарданд, онҳоеро ки шумо мерос мебаред, бар кӯҳҳои баланд ва бар теппаҳо ва зери дарахти пурбарг, Ва шумо қурбонгоҳҳои онҳоро вайрон хоҳед кард, ва устунҳои онҳоро хоҳед шикаст, ва бутазорҳои онҳоро хоҳед бурид, ва тимсолҳои ташрошидашудаи худоёни онҳоро бо оташ хоҳед сӯхт, ва номи онҳоро аз он ҷой нобуд хоҳед кард. Шумо чунин ба Худованди Худои худ намекунед. Аммо ба он ҷое, ки Худованд Худои ту дар яке аз шаҳрҳои шумо интихоб кунад, то номи ӯро он ҷо ном барад ва хонда шавад, ҷустуҷӯ хоҳед кард ва ба он ҷо хоҳед омад. Ва шумо он ҷо ҳадяҳои сӯхтанӣ, қурбониҳо, нахустинҳои меваҳо, дуоҳо, ҳадяҳои ихтиёрӣ, созишҳои худ ва нахустзодаҳои гов ва гӯсфандони худро хоҳед овард. Ва шумо он ҷо пеш аз Худованди Худои худ хоҳед хӯрд ва аз ҳар чизе, ки дасттон ба он расонед, шодӣ хоҳед кард, шумо ва хонаводаҳои шумо, чунон ки Худованди Худои ту туро баракат додааст.

Шумо ҳама он чизҳоеро, ки мо имрӯз дар инҷо мекунем, нахоҳед кард, вақте ки ҳар кас он чизеро мекунад, ки пеши ӯ писанд аст. Не, зеро шумо то ҳол ба ором ва ба меросе, ки Худованд Худои мо ба шумо медиҳад, наомадаед. Ва шумо аз Урдун хоҳед гузашт ва дар замине, ки Худованд Худои мо ба шумо мерос медиҳад, сукунат хоҳед кард, ва Ӯ шуморо аз ҳамаи душманони атрофатон орому сукун хоҳад дод, ва шумо бо бехатарӣ зиндагӣ хоҳед кард. Ва он ҷое, ки Худованди Худои ту барои хонда шудани номаш интихоб кунад, ҳамон ҷо хоҳад буд. Ба он ҷо ҳамаи он чизҳоеро, ки ман имрӯз ба шумо фармон медиҳам, оваред: қурбониҳои сӯхтанитонро, қурбониҳоятонро, даҳякҳоятонро, нахустинаҳои дастҳоятонро ва ҳамаи туҳфаҳои интихобшудаатонро, ки ба Худованди Худоятон назр мекунед. Ва шумо хушҳол хоҳед шуд пеши Худованди Худои шумо, шумо ва писарони шумо, ва духтарони шумо, ва хизматкорони шумо, ва канизакони шумо, ва Лавӣ дар дарвозаҳои шумо, зеро ки ба ӯ қисм нест ва на ҳам қуръа бо шумо. Барои худат диққат кун, то қурбониҳои сӯхтаи худро дар ҳар ҷое, ки бинӣ, пешкаш накунӣ. Аммо ё дар он ҷое, ки Худованди Худои ту онро интихоб хоҳад кард дар яке аз қабилаҳои ту, дар он ҷо шумо қурбониҳои сӯхтании худро хоҳед овард ва дар он ҷо ту ҳамаи он чиро, ки ман имрӯз ба ту амр мекунам, иҷро хоҳӣ кард. Аммо дар ҳар хоҳиши худ қурбонӣ кун ва гӯшт бихӯр мувофиқи баракати Худованди Худои ту, ки ба ту дод дар ҳар шаҳр. Нопок ва пок якҷоя онро хоҳанд хӯрд, чун оҳу ё гавазн. Ҷуз хунро нахӯред, онро бар замин мисли об бирезед.

Ту натавонӣ дар шаҳрҳои худ даҳякуми ғалладонат ва шаробат ва равғанат, нахустзодаҳои говҳоят ва гӯсфандонат, ҳамаи дуоҳое, ки назр мекунӣ, аҳдҳои шумо ва нахустмеваҳои дастонат хӯрӣ. Аммо ё пеши Худованди Худои ту онро хӯрӣ дар ҷое, ки Худованди Худои ту интихоб кунад: ту ва писари ту, ва духтари ту, хизматгори ту, ва канизи ту, ва мусофире, ки дар шаҳрҳои шумост, ва шодӣ кунӣ пеши Худованди Худои ту дар ҳама чизе, ки дасти худро ба он гузорӣ.

Диққат кун, ки барои худат Лавиро тарк накунӣ дар тамоми вақте, ки дар рӯи замин зиндагӣ мекунӣ.

Агар Худованд Худои ту сарҳадҳои туро васеъ кунад, чунон ки ба ту гуфт, ва ту гӯй, Гӯшт мехӯрам, агар ҷони ту хоҳад, ки гӯшт бихӯрад, дар ҳама хоҳиши ҷони ту гӯшт бихӯр. Агар аммо дур бошад аз ту он ҷое, ки Худованд Худои ту интихоб кунад, то дар он ҷо номи Ӯ даъват шавад, пас қурбонӣ кунӣ аз гови худ ва аз гӯсфанди худ, ки Худо ба ту диҳад, ҳамон тавре ки ба ту фармон додам, ва дар шаҳрҳои худ мувофиқи хоҳиши ҷонат хӯрӣ. Чунон ки оху ва гавазн хӯрда мешаванд, ҳамин тавр онро хӯрӣ, нопок дар миёни ту ва пок ҳамчунин хӯранд. Диққат кун қавӣ, ки хун нахӯрӣ, зеро хун ҷони ӯст, ҷон бо гӯштҳо хӯрда нахоҳад шуд. Шумо онро нахоҳед хӯрд, онро ба замин мисли об мерезед. Онро нахӯрӣ, то ки барои ту хуб шавад ва барои писаронат баъд аз ту, агар он чизеро ки хуб ва хушоянда аст дар назди Худованди Худоят анҷом диҳӣ. Ҷуз чизҳои

муқаддаси ту, агар ба ту шавад, ва дуоҳои худро гирифта, ба он ҷое меоӣ, ки Худованд Худои ту интихоб кунад, то номи Ӯ дар он ҷо хонда шавад. Ва ту қурбониҳои сӯхтанӣи худро хоҳӣ кард, гӯшташонро бар қурбонгоҳи Худованди Худои худ пешкаш хоҳӣ кард, аммо хуни қурбониҳои худро ба пояи қурбонгоҳи Худованди Худои худ хоҳӣ рехт ва гӯшташонро хоҳӣ хӯрд. Нигоҳ дор ва гӯш кун ва ҳамаи калимаҳоеро, ки ман ба ту фармон медиҳам, иҷро кун, то ки барои ту ва писаронат то абад хуб бошад, агар ту он чизеро, ки пеши Худованди Худоят хушоянда ва нек аст, иҷро кунӣ.

Агар Худованди Худои ту миллатҳоеро, ки ту барои ба мерос гирифтани замини онҳо ба он ҷо дохил мешавӣ, аз рӯи ту нобуд кунад, ва ту онро ба мерос гирӣ ва дар замини онҳо сукунат кунӣ, Барои худат диққат кун, то баъд аз нобуд шудани онҳо аз пеши рӯят ҷустуҷӯ накунӣ, ки ба онҳо пайравӣ кунӣ ва нагӯӣ: Чӣ тавр ин миллатҳо ба худоёни худ ибодат мекунанд? Ман ҳам ҳамин тавр хоҳам кард. Ту ҳамин тавр ба Худои худ амал накунӣ, зеро онҳо дар ибодати худоёни худ он гандагиҳоеро мекарданд, ки Худованд аз онҳо нафрат дорад, чунки онҳо писарон ва духтарони худро дар оташ ба худоёни худ месӯзонанд.

13

Ҳар калимае, ки ман имрӯз ба шумо фармон медиҳам,

инро нигоҳ доред ва иҷро кунед. На чизе бар он илова кунед ва на чизе аз он гиред.

Агар дар миёни шумо паёмбаре бархезад ё хобдидае, ва ба шумо нишона ё мӯъҷиза диҳад, Ва агар он нишона ё он мӯъҷизае, ки ба шумо гуфта буд, воқеъ шавад ва гӯяд: Биёед ва ба худоёни дигаре, ки шумо намешиносед, хизмат кунем, Шумо ба сухананҳои он пайғамбар ё он хобдида гӯш нахоҳед кард, зеро ки Худованди Худои шумо шуморо меозмояд, то донад, ки оё шумо Худои худро аз тамоми қалби худ ва аз тамоми ҷони худ дӯст медоред. Пас аз Худованди Худои худ биравед ва аз Ӯ битарсед ва овози Ӯро бишнавед ва ба Ӯ пайваста шавед. Ва он пайғамбар ё он хобдидаи хоб бояд кушта шавад, зеро ӯ сухан гуфт, то туро аз Худованди Худои ту гумроҳ кунад, ки туро аз замини Миср берун овард ва туро аз бандагӣ озод кард, то туро аз он роҳе, ки Худованди Худои ту ба ту фармуд, ки дар он равӣ, дур созад, ва ту бояд бадиро аз миёни худатон нест кунӣ.

Агар бародари ту аз падарат ё аз модарат, ё писарат, ё духтарат, ё занат, ки дар оғӯшат аст, ё дӯстат, ки ба ҷонат баробар аст, туро пинҳонӣ ҳидоят кунад ва гӯяд: Биёем ва ба худоёни дигар хизмат кунем, онҳое, ки на ту ва на падаронат медонистанд, аз худоёни миллатҳои дар атрофи шумо, наздик ба ту ё дур аз ту, аз охири замин то охири замин, Ту ба ӯ розӣ нахоҳӣ шуд ва ӯро нахоҳӣ шунид, ва чашми ту ба ӯ раҳм нахоҳад кард, ту ба ӯ орзу нахоҳӣ кард

ва ӯро нахоҳӣ пӯшонд. Ту бояд дар бораи ӯ эълон кунӣ, ва дастҳои ту аввал бар ӯ хоҳанд буд, то ӯро кушӣ, ва дастҳои ҳамаи мардум дар охир. Ва онҳо ӯро бо сангҳо сангсор хоҳанд кард ва ӯ хоҳад мурд, зеро ки ӯ кӯшиш кард туро аз Худованди Худои ту, ки туро аз замини Миср, аз хонаи бандагӣ бароварад, гардонад. Ва тамоми Исроил шунида, хоҳад тарсид, ва дигар чунин амали бад ин ро дар миёни шумо нахоҳад кард.

Агар вале ту бишнавӣ дар яке аз шаҳрҳои ту, ки Худованд Худои ту ба ту медиҳад барои сукунат кардан дар онҷо, гуянда, Мардони беқонун аз миёни шумо баромада, ҳамаи сокинони замини онҳоро баргардониданд ва гуфтанд: биёед ва ба худоёни дигаре, ки шумо онҳоро намедонистед, хизмат кунем, Ва кашишҳо ва саволҳо ва ҷустуҷӯ хоҳед кард бисёр, ва инак рост равшан ин сухан шудааст, ин нафратангезӣ дар байни шумо. Ту бояд ҳамаи сокинони он замин ро бо шамшер нобуд кунӣ ва онро ва ҳар чизе ки дар он аст ба лаънат бахшӣ. Ва ҳамаи ғанимати онро дар гузаргоҳҳои он ҷамъ хоҳӣ кард ва шаҳрро бо оташ хоҳӣ сӯхт, ва ҳамаи ғанимати онро бо ҳамаи мардум пеши Худованди Худои ту, ва он беаҳолӣ хоҳад буд то абад, дигар сохта нахоҳад шуд. Ва ҳеҷ чиз аз чизи вақфшуда дар дасти ту часпида нашавад, то ки Худованд аз ғазаби хашми Ӯ баргардад ва ба ту раҳм диҳад ва ба ту раҳм кунад ва туро зиёд кунад, ҳамон тавре ки ба падаронат савганд хӯрд, Агар ту ба овози Худованди Худои худ гӯш кунӣ, то фармонҳои Ӯро нигоҳ дорӣ, ки ман имрӯз ба ту фармон медиҳам, ва он

чизеро, ки нек ва хушнуд аст, пеши Худованди Худои худ ба ҷо оварӣ.

14

Шумо писарони Худованди Худои худ ҳастед, калӣ байни чашмони худ бар мурда нагузоред. Зеро ки ту қавми муқаддаси Худованд Худои худ ҳастӣ, ва Худованд Худои ту туро интихоб кард, то қавми хосаи Ӯ шавӣ аз байни ҳамаи миллатҳое, ки дар рӯи замин ҳастанд. Шумо ҳеҷ чизи ҳаромро нахоҳед хӯрд. Инҳо чорвоҳое ҳастанд, ки шумо хоҳед хӯрд: гӯсоларо аз гов, баррароаз гӯсфанд ва бузғоларо аз буз, Гавазн, ва ғазол, ва пюгарг, орикс ва зарофа. Ҳар ҳайвоне, ки сум ҷудо мекунад ва ду сум дорад ва нишхӯрак мекунад, аз ҳайвонот инҳоро хоҳед хӯрд. Ва инҳоро нахӯред аз ҳайвонҳое, ки ҷавидан мекунанд ва аз онҳое, ки сумҳои худро ҷудо мекунанд ва панҷаҳои шикофта доранд: шутур, харгӯш ва сангпушт, зеро ки онҳо ҷавидан мекунанд, вале сумҳои худро ҷудо намекунанд, инҳо барои шумо нопоканд. Ва хукро, ки сум ҷудо мекунад ва ҷудокунандаҳои сум дорад, вале нишхор намекунад, ин барои шумо нопок аст. Аз гӯшти онҳо нахоҳед хӯрд ва ба мурдаи онҳо даст нахоҳед зад.

Ва инҳоро аз ҳамаи он чизҳое, ки дар об ҳастанд, хоҳед хӯрд: ҳар чизе, ки дар онҳо балаҳо ва пулакҳо ҳаст, хоҳед хӯрд. Ва ҳар он чӣ ки балапарҳо ва пулакҳо надорад, онро

нахоҳед хӯрд, зеро он барои шумо нопок аст. Ҳар паранда покро мехӯред. Ва шумо инҳоро нахоҳед хӯрд: уқобро, грифро ва оспрейро, ва кафтар, ва лочин, ва монанди онҳо, ва гунҷишк, ва ҷуғд ва мурғи баҳрӣ, ва ҳарон, ва қуу ва ибис, ва коморант, ва шоҳин, ва монандҳои ба ӯ, ва худҳуд ва зоғи шабона, Ва пеликан, ва чулдурук, ва монандҳои ба ӯ, ва қуш-и арғувонии обӣ, ва хӯршапарак. Ҳамаи хазандагони парандагон барои шумо нопок мебошанд, шумо аз онҳо нахоҳед хӯрд. Ҳар як парандаи покро бихӯред. Ҳар мурдорро нахоҳед хӯрд, ба мусофире, ки дар шаҳрҳои ту аст, дода хоҳад шуд ва хоҳад хӯрд, ё хоҳӣ фурӯхт ба бегона, зеро қавми муқаддас ҳастӣ ба Худованди Худои ту. Баррараро дар шири модараш нахоҳӣ пухт.

Даҳумро аз ҳамаи ҳосили тухми худ даҳумбандӣ кун, ҳосили майдони худат сол ба сол. Ва ту онро дар он ҷое мехӯрӣ, ки Худованди Худои ту интихоб кунад, то номи Ӯ дар он ҷо хонда шавад. Шумо даҳякҳои ғаллаи худ, шароби худ, равғани худ, нахустзодаҳои гови худ ва гӯсфандони худро оваред, то ки биёмӯзӣ аз Худованди Худои худ дар ҳамаи рӯзҳо тарсидан. Агар аммо роҳ аз ту дур шавад ва ту натавонӣ онҳоро пешкаш кунӣ, зеро он ҷое, ки Худованд Худои ту интихоб мекунад, то номи Ӯ дар он ҷо хонда шавад, аз ту дур аст, зеро Худованд Худои ту туро баракат хоҳад дод, Ва ту онҳоро ба нуқра хоҳӣ фурӯхт ва нуқраро дар дастони худ хоҳӣ гирифт ва ба ҷое хоҳӣ рафт, ки Худованди Худои ту онро ихтиёр кунад. Ва ту нуқраро барои ҳар он чӣ ҷонат мехоҳад хоҳӣ дод: барои гов ё

гӯсфанд, ё шароб ё нӯшокии қавӣ, ё барои ҳар он чӣ ҷонат мехоҳад, ва дар он ҷо пеши Худованди Худоят хоҳӣ хӯрд, ва ту ва хонаи ту шодӣ хоҳед кард. ва он Лавӣ, ки дар шаҳрҳои ту аст, зеро ки ба ӯ на қисм ва на қуръа бо ту ҳаст.

Баъд аз се сол ҳамаи даҳякро аз маҳсулоти худ берун меоварӣ, дар ҳамон сол онро дар шаҳрҳои худ мегузорӣ. Ва лавӣ хоҳад омад, зеро ки ба ӯ қисм ва на ҳам қуръа бо ту нест, ва ғарибӣ ва ятим ва бева, ки дар шаҳрҳои ту ҳастанд, ва онҳо хоҳанд хӯрд ва сер хоҳанд шуд, то ки Худованд Худои ту туро дар ҳамаи корҳое, ки агар кунӣ, баракат диҳад.

15

Дар ҳар ҳафт сол озодкунӣ анҷом хоҳӣ дод. Ва ҳамин тавр фармони озодкунӣ: ту озод мекунӣ ҳар қарзи худро, ки ҳамсояат ба ту бадеҳкор аст, ва аз бародарат талаб намекунӣ, зеро озодкунӣ ба номи Худованди Худои ту эълон шудааст. Аз бегона ҳар қарзе, ки ба ту дорад, талаб хоҳӣ кард, вале қарзи бародаратро бахшида хоҳӣ кард. Зеро ки дар ту ниёзманд нахоҳад буд, чунки Худованди Худои ту туро дар он замине, ки Худованди Худои ту ба ту ба мерос медиҳад, баракат хоҳад дод.

Агар шумо бо диққат ба садои Худованди Худои худ гӯш диҳед, то ҳамаи ин фармонҳоеро, ки ман имрӯз ба шумо

фармон медиҳам, нигоҳ доред ва иҷро кунед, зеро ки Худованди Худои ту туро баракат дод, чунон ки ба ту гуфт, ва ту ба миллатҳои бисёр қарз хоҳӣ дод, вале худат қарз нахоҳӣ гирифт, ва ту бар миллатҳои бисёр ҳукм хоҳӣ кард, вале онҳо бар ту ҳукм нахоҳанд кард.

Агар дар миёни ту ниёзманде аз бародаронат дар яке аз шаҳрҳоят дар замине, ки Худованди Худоят ба ту медиҳад, пайдо шавад, дилатро сахт накун ва дастатро аз бародари ниёзмандат напӯш. Дастҳои худро ба рӯи ӯ боз хоҳӣ кард ва ба ӯ қарз хоҳӣ дод, чӣ қадар ки ӯ эҳтиёҷ дорад, чунон ки ӯ ниёзманд аст. Диққат кун ба худат, то калимаи пинҳонии беқонунӣ дар дилат пайдо нашавад, ки гӯӣ: Соли ҳафтум, соли озодкунӣ наздик мешавад, ва чашмат ба бародари ниёзмандат бад шавад ва ба ӯ чизе надиҳӣ, ва ӯ бар зидди ту ба Худованд фарёд кунад, ва ин дар ту гуноҳи бузург бошад. Ба ӯ бахшида медиҳӣ ва ба ӯ қарз медиҳӣ, чӣ қадар ки эҳтиёҷ дорад, чунон ки эҳтиёҷ дорад, ва дар дили ту ғамгин намешавӣ, вақте ки ба ӯ медиҳӣ, зеро ки бо сабаби ин амал Худованди Худои ту туро дар ҳамаи корҳоят ва дар ҳар он чӣ ки дасти худро мегузорӣ, баракат медиҳад. Не, зеро ки камбуд аз замини ту набошад, аз ин рӯ ман ба ту фармон медиҳам, ки ин каломро иҷро кунӣ ва мегӯям: дастҳои худро ба бародари камбағал ва ниёзмандат, ки дар замини ту ҳастанд, кушода дор.

Агар бародари иброниии ту ё зани ибронӣ ба ту фурӯхта шавад, ӯ шаш сол ба ту хизмат хоҳад кард ва дар соли

ҳафтум ӯро озод аз худат хоҳӣ фиристод. Вақте ки ӯро озод мекунӣ, ӯро дастхолӣ нафиристӣ. Ту ӯро аз гӯсфандонат, аз ғаллаат ва аз шаробат таъминот хоҳӣ кард, чунон ки Худованди Худои ту туро баракат додааст, ба ӯ хоҳӣ дод.

Ва ту ба ёд хоҳӣ овард, ки хизматкор будӣ дар замини Миср ва Худованди Худои ту туро аз он ҷо озод кард, аз ин рӯ ман ба ту фармон медиҳам, ки ин каломро иҷро кунӣ. Агар вале ӯ ба ту гӯяд: Ман аз назди ту намераваму берун, зеро ки ӯ туро ва хонаи туро дӯст дорад ва ба ӯ назди ту хуб аст. Ва ту сӯзанро мегирӣ ва гӯши ӯро ба дар месӯрохонӣ, ва ӯ барои ту хизматкор то абад хоҳад буд ва бо канизакат низ ҳамин тавр хоҳӣ кард. Пеши ту сахт нахоҳад буд, вақте ки онҳоро озод аз назди худ мефиристӣ, зеро ки шаш сол ӯ ба ту хизмат кард ба андозаи музди солонаи коргари ичорашуда, ва Худованд Худои ту туро дар ҳар кореи, ки анҷом диҳӣ, баракат хоҳад дод.

Ҳар нахустзодаеро, ки дар гов ва гӯсфандони ту таваллуд шавад, агар нар бошад, ба Худованди Худои худат муқаддас кун. Бо нахустзодаи гӯсолаат кор накун ва нахустзодаҳои гӯсфандонатро набурр. Пеши Худованд онро ҳар сол дар ҷое, ки Худованди Худои ту интихоб кунад, хӯрӣ, ту ва хонаи ту. Агар дар он айбе бошад, лангӣ ё кӯрӣ, айби бад, онро ба Худованди Худои худ қурбонӣ накунӣ.

Дар шаҳрҳои ту онро мехӯрӣ, ношуда дар ту ва шуда ҳамчунин мехӯрад, чун оҳу ё гавазн. Ҷуз хунро нахоҳед

хӯрд, онро ба замин хоҳед рехт чун об.

16

Моҳи навро нигоҳ дор ва Пасхаро барои Худованд Худои худат баргузор кун, зеро дар моҳи нав ту шабона аз Миср баромадӣ. Ва ту иди Фисҳро ба Худованд Худои худ қурбонӣ кунӣ, гӯсфандон ва говҳоро дар он ҷое, ки Худованд Худои ту онро интихоб кунад, то номи Ӯ дар он ҷо хонда шавад. Дар он хамиртуруш нахӯрӣ, ҳафт рӯз дар он беҳамиртуруш, нони азоб бихӯрӣ, зеро бо шитоб аз Миср баромадӣ, то рӯзи баромаданатонро аз замини Миср дар тамоми рӯзҳои зиндагиатон ёд кунед. Ба ту хамиртуруш дар ҳамаи сарҳадҳоят ҳафт рӯз дида нахоҳад шуд, ва аз гӯштҳое, ки дар бегоҳи рӯзи аввал қурбонӣ кунӣ, то субҳ чизе намонад. Ту наметавонӣ Пасхаро дар ҳеҷ яке аз шаҳрҳоят, ки Худованди Худоят ба ту медиҳад, қурбонӣ кунӣ. Аммо ё ба он ҷое, ки Худованд Худои ту интихоб кунад, то номи Ӯ дар он ҷо хонда шавад, қурбонии Пасхаро бегоҳ ҳангоми ғуруби офтоб, дар он вақте ки аз Миср баромадӣ, қурбонӣ кунӣ. Ва ту хоҳӣ ҷӯшонд ва биришт ва хӯрд дар ҷое, ки Худованди Худои ту онро интихоб кунад, ва ту дар субҳ баргашта, ба хонаҳои худ хоҳӣ омад. Шаш рӯз нони беҳамира хоҳӣ хӯрд ва дар рӯзи ҳафтум маҷлиси хитомӣ иди Худованд Худои ту аст, ҳеҷ кор дар он накунӣ, ҷуз он чӣ барои ҷон карда мешавад.

Ҳафт ҳафтаро барои худат шумориш кун: аз вақте ки ту досро ба дарав мерасонӣ, шурӯъ ба шумориши ҳафт ҳафта намо. Ва ту ҷашни ҳафтаҳоро барои Худованди Худои худ баргузор хоҳӣ кард, чунон ки дасти ту қувват дорад, ҳар чӣ ки Худованди Худои ту диҳад.

Ва ту шодӣ хоҳӣ кард пеши Худованди Худои ту, ту ва писари ту, ва духтари ту, хизматгори ту, ва канизи ту, ва Лавӣ, ва мусофир, ва ятим, ва бевазан, ки дар байни шумо ҳаст, дар ҷое, ки Худованди Худои ту ӯро интихоб кунад, то номи Ӯ он ҷо хонда шавад.

Ва ту ёд хоҳӣ кард, ки хизматкор дар замини Миср шуда будӣ ва ин фармонҳоро нигоҳ хоҳӣ дошт ва иҷро хоҳӣ кард. Ҷашни хаймаҳоро барои худат ҳафт рӯз баргузор хоҳӣ кард, вақте ки ту аз харманҷои худ ва аз чархушаки худ ҷамъ мекунӣ. Ва ту дар ҷашни худ шодӣ хоҳӣ кард, ту ва писарат, ва духтарат, хизматгорат, ва канизат, ва Лавӣ, ва мусофир, ва ятим, ва бевазане, ки дар шаҳрҳоят ҳаст. Ҳафт рӯз ҷашн мегирӣ ба Худованд Худои худ дар он ҷое, ки Худованд Худои ту интихоб кунад. Агар Худованд Худои ту туро дар ҳамаи ҳосилҳои ту ва дар ҳар кори дастонат барака диҳад, он гоҳ шодмон хоҳӣ буд.

Се маротиба дар сол ҳар як марди ту пеши Худованди Худои ту дар он ҷое дида мешавад, ки Худованд онро интихоб кунад: дар иди нонҳои беҳамира, ва дар иди ҳафтаҳо, ва дар иди хаймагоҳҳо. Ту пеши Худованди Худои

ту бо дасти холӣ намоён нашавӣ. Ҳар як мувофиқи қувваи дастони шумо, мувофиқи баракате ки Худованди Худои ту ба ту дод.

Қозиҳо ва мансабдоронро барои худат дар шаҳрҳои худ таъин хоҳӣ кард, ки Худованд Худои ту онҳоро мувофиқи қабилаҳо ба ту медиҳад, ва онҳо ба мардум ҳукми одилона хоҳанд дод. Онҳо ҳукмро ба паҳлӯ намекашанд ва тӯҳфа намегиранд, зеро тӯҳфаҳо чашмони донишмандонро кӯр мекунанд ва суханони одилонро нест мекунанд. Адолатро бо адолат пайравӣ кунед, то зинда бошед ва дохил шуда, заминеро ки Худованд Худои шумо ба шумо медиҳад, мерос гиред.

Барои худат боғча накорӣ ва ҳеҷ дарахте дар паҳлӯи қурбонгоҳи Худои худат насозӣ. Ту барои худат сутуне нахоҳӣ гузошт, ки Худованди Худоят онро нафрат кардааст.

17

Ба Худованди Худои худат гӯсола ё гӯсфандеро, ки дар он айбе ҳаст ё ҳар чизи бад бошад, қурбонӣ накун, зеро ин ба Худованди Худои худат макрӯҳ аст.

Агар дар яке аз шаҳрҳои ту, ки Худованд Худои ту ба ту медиҳад, марде ё зане ёфта шавад, ки пеши Худованди Худои ту бадӣ кунад ва аҳди Ӯро бишиканад, Ва омада, ба

худоёни дигар хизмат кунанд ва ба онҳо сачда кунанд — ба офтоб, ё ба моҳ, ё ба ҳар чизе аз осмони чаҳон, ки ба ту фармуда нашудааст, Ва ба ту хабар дода шавад ва ту хеле чиддӣ тафтиш кунӣ, ва инак рост шудааст ин сухан, ин макрӯҳӣ дар Исроил содир шудааст, Ва ту он мард ё он занро берун меоварӣ ва онҳоро бо сангҳо сангсор мекунӣ ва онҳо хоҳанд мурд. Бар асоси ду гувоҳ ё бар асоси се гувоҳ касе ба марг маҳкум карда мешавад, вале бар асоси як гувоҳ ҳеч кас ба марг маҳкум карда намешавад. Ва дасти гувоҳон аввал бар ӯ хоҳад буд, то ӯро кушанд, ва дасти мардум дар охир, ва шумо шарррро аз миёни худ дур хоҳед кард.

Агар аз ту калимае дар ҳукм миёни хун ва хун, ва миёни ҳукм ва ҳукм, ва миёни тамос ва тамос, ва миёни низоъ ва низоъ ношавандо шавад, калимаҳои ҳукм дар шаҳрҳои шумо, ва бархоста баромадӣ ба ҷое, ки Худованд Худои ту он ҷо интихоб кунад. Ва ту ба кишишони Лавӣ ва ба он қозие, ки дар он рӯзҳо бошад, хоҳӣ омад, ва онҳо баъди ҷустуҷӯ ба ту ҳукмро эълон хоҳанд кард. Ва ту бояд мувофиқи масъалае амал кунӣ, ки онҳо ба ту аз он ҷое, ки Худованд Худои ту интихоб кунад, эълон мекунанд, ва бояд эҳтиёт кунӣ, ки ҳар чӣ ба ту қонунгузорӣ шавад, иҷро намой. Мутобиқи қонун ва ҳукме, ки онро ба ту гӯянд, амал хоҳӣ кард ва аз калимае, ки онро ба ту хабар диҳанд, на ба рост ва на ба чап майл нахоҳӣ кард.

Ва он одаме, ки агар бо ғурур амал кунад, то ки ба кохине,

ки барои хизмат кардан ба номи Худованди Худои ту истодааст, ё ба қозие, ки дар он рӯзҳо бошад, итоат накунад, он одам хоҳад мурд ва ту бадиро аз Исроил бароварӣ. Ва тамоми мардум шунида, хоҳанд тарсид ва дигар беҳурматӣ нахоҳанд кард.

Агар ту дохил шавӣ ба замине, ки Худованд Худои ту ба ту медиҳад, ва онро мерос бигирӣ, ва дар он сокин шавӣ, ва гӯӣ: Ман бар худам ҳокимеро таъин хоҳам кард, чунон ки миллатҳои боқимондаи атрофи ман, Таъин кардан таъин хоҳӣ кард бар худат ҳокимеро, киро ки Худованд Худо интихоб кунад, аз бародаронат таъин хоҳӣ кард бар худат ҳокимро. На қодир хоҳӣ буд таъин кардан бар худат одами бегонаро, зеро ки ӯ бародари ту нест. Зеро ки ӯ барои худаш аспҳо зиёд нахоҳад кард ва мардумро ба Миср бознагардонад, то ки барои худаш аспҳо зиёд накунад, чунки Худованд гуфт: Шумо дигар ба ин роҳ бознагардед. Ва ӯ барои худаш занонро зиёд нахоҳад кард, то ки дилаш гумроҳ нашавад, ва нуқра ва тиллоро барои худаш хеле зиёд нахоҳад кард.

Ва вақте ки ӯ бар тахти салтанати худ мешинад, ин таснифи қонунро барои худ ба китоб хоҳад навишт аз коҳинони Лавӣ, Ва он бо ӯ хоҳад буд ва ӯ дар он ҳамаи рӯзҳои зиндагии худ хоҳад хонд, то ки биёмӯзад тарсидан аз Худованди Худои ту ва нигоҳ доштани ҳамаи ин фармонҳо ва иҷро кардани ин ҳукмҳо. То ки дили ӯ аз бародаронаш баланд нашавад, то ки аз фармонҳо ба рост ё

чап тағйир надиҳад, то ки ӯ ва писаронаш дар байни писарони Исроил дар ҳукумати худ дарозумр бошанд.

18

Ба коҳинони лавӣ, яъне тамоми қабилаи Лавӣ, қисм ва мерос дар байни Исроил нахоҳад буд; онҳо қурбониҳои Худовандро, ки мероси онҳост, хоҳанд хӯрд. Қисмате ба онҳо дар миёни бародаронашон нахоҳад буд, Худованд Худаш қисмати ӯст, чунон ки ба ӯ гуфта буд. Ва ин ҳукми кохинон аз мардум, аз онҳое, ки қурбониҳо мегузаронанд: агар гӯсола бошад ва агар гӯсфанд бошад, ту бояд бозу, гунаҳо ва ошқозонро ба кохин диҳӣ. Ва ҳамчунин нахустинҳои ғалладонат, вайнат, равғанат ва нахустини бурридаҳои пашми гӯсфандонатро ба ӯ медиҳӣ. Зеро ки Худованд ӯро аз ҳамаи қабилаҳои ту интихоб кард, то пеши Худованди Худо истад, хизмат кунад ва ба номи Ӯ баракат диҳад, ӯ ва писарони ӯ дар миёни писарони Исроил.

Агар лавит аз яке аз шаҳрҳои тамоми писарони Исроил, ки ӯ дар он ҷо сукунат мекунад, биёяд, мувофиқи он ки ҷонаш орзу мекунад, ба ҷое ки интихоб кунад, хизмат хоҳад кард ба номи Худованди Худои ӯ, чунон ки ҳамаи бародарони ӯ Лавиён, ки он ҷо пеши Худованди Худои ту истодаанд. Ӯ қисмати тақсимшударо хоҳад хӯрд, ба истиснои фурӯше, ки мувофиқи оила аст. Агар ту ба он замине, ки Худованд Худои ту ба ту медиҳад, даромӣ, набояд омӯзӣ, ки мувофиқи

ғазабангезиҳои он миллатҳо амал кунӣ.

Дар миёни ту ёфта нахоҳад шуд касе, ки писари худ ва духтари худро дар оташ тоза мекунад, пешгӯӣ мекунад, аломатҳоро тафсир мекунад ва фолбинӣ мекунад, бо ҷодугарӣ. суруд мехонад бар афсун, рамол ва фолбин, аз мурдагон мепурсад. Ҳар касе, ки инҳоро мекунад, барои Худованди Худои ту макрӯҳ аст, зеро Худованд онҳоро аз сабаби ҳамин макрӯҳҳо аз пеши рӯи ту нобуд хоҳад кард. Комил хоҳӣ буд пеш Худованди Худои ту. Зеро ки ин миллатҳо, ки ту онҳоро бемерос мекунӣ, ба фолҳо ва пешгӯиҳо гӯш мекунанд, вале Худованди Худои ту ба ту чунин иҷозат надодааст.

Паёмбаре аз бародаронат, чун ман, Худованди Худоят барои ту бармехезад, аз ӯ шунавед. Мувофиқи ҳар он чӣ шумо хоҳиш кардед аз Худованди Худои худ дар Хӯриб дар рӯзи маҷлис, гуфта: Мо дигар овози Худованди Худои худро нахоҳем шунид ва ин оташи бузургро дигар нахоҳем дид, то намирем. Ва Худованд ба ман гуфт: Ҳар чӣ ки онҳо ба ту гуфтанд, дуруст аст. Паёмбареро аз миёни бародаронашон барои онҳо мебардорам, ҳамчун ту, ва калимаҳоямро ба даҳони ӯ мегузорам ва ӯ бо онҳо сухан мегӯяд мувофиқи он чӣ ки ман ба ӯ фармон медиҳам. Ва одаме, ки агар гӯш надиҳад ба он чи пайғамбари он ба номи ман гӯяд, ман ӯро ҷазо хоҳам дод. Аммо пайғамбаре, ки беҳурматӣ карда, ба номи ман калимае гӯяд, ки Ман фармон надодам онро гуфтан, ва ҳамчунин касе, ки ба номи худоёни дигар сухан

гӯяд, он пайғамбар бояд бимирад. Агар ту дар дили худ гӯӣ, чӣ тавр мо хоҳем донист он калимаеро, ки Худованд нагуфтааст? Ҳар чӣ он пайғамбар ба номи Худованд гӯяд, агар воқеъ нашавад ва рух надиҳад, ин калимае аст, ки Худованд нагуфтааст. Он пайғамбар бо беадабӣ гуфтааст, шумо аз ӯ натарсед.

19

Агар Худованд Худои ту миллатҳоеро, ки Худо заминро ба ту медиҳад, нобуд кунад, ва шумо онҳоро ба ирс гиред ва дар шаҳрҳо ва хонаҳои онҳо сокин шавед, Се шаҳрро барои худат дар миёнаи замине, ки Худованд Худои ту ба ту медиҳад, ҷудо хоҳӣ кард. Роҳро барои худ нигоҳ кун ва ҳудудҳои замини худро, ки Худованд Худои ту ба ту тақсим мекунад, ба се қисм тақсим кун, ва он барои ҳар қотил паноҳгоҳ хоҳад буд. Ин аммо фармони қотиле хоҳад буд, ки ба он ҷо гурехта, зинда хоҳад монд: касе ки ҳамсояи худро надониста зада бошад ва пеш аз дирӯз ва парирӯз ба ӯ нафрат надошта бошад. Ва агар касе бо ҳамсояаш ба ҷангал дохил шавад, то чӯб ҷамъ кунад, ва дасташ ҳангоми буридани дарахт бо табар саросема шавад, ва оҳани табар аз дастааш ҷудо шуда, ба ҳамсояаш расад ва ӯ бимирад, он шахс ба яке аз ин шаҳрҳо панох хоҳад бурд ва зинда хоҳад монд. То ки интиқомгири хун дар паси қотил пайравӣ накунад, зеро ки дилаш гарм шудааст, ва агар роҳ дароз бошад, ӯро дарёбад ва ҷонаш зада шавад, ва ин ҳукми марг

надорад, зеро ки ӯ пеш аз дирӯз ва на ҳам пеш аз сеюм нафрaташ намекард. Аз ин рӯ ман ба ту ин калимаро фармон медиҳам ва мегӯям: се шаҳрро барои худат ҷудо кун.

Агар Худованди Худои ту марзҳои туро васеъ кунад, ҳамон тавре ки ба падаронат савганд хӯрда буд, ва Худованд ҳамаи он заминеро, ки ваъда дода буд ба падаронат диҳад, ба ту диҳад, Агар ту имрӯз ҳамаи ин фармонҳоеро, ки ман ба ту фармон медиҳам, иҷро кунӣ, Худованди Худои худро дӯст дорӣ ва ҳамаи рӯзҳо дар ҳамаи роҳҳои Ӯ равӣ, онгоҳ ту барои худат боз се шаҳри дигарро ба ин се шаҳр илова хоҳӣ кард. Ва хуни бечурм дар замине, ки Худованди Худои ту онро ба ту дар мерос медиҳад, рехта нахоҳад шуд ва ту ба хун гунаҳкор нахоҳӣ буд.

Агар дар миёни ту одаме пайдо шавад, ки ҳамсояашро нафрат мекунад ва барои ӯ пинҳон шавад ва бар ӯ ҳамла кунад ва рӯҳи ӯро бизанад ва ӯ бимирад ва ба яке аз ин шаҳрҳо гурезад, Ва шӯрои одамони калонсоли шаҳри ӯ хоҳанд фиристод, ва онҳо ӯро аз он ҷо хоҳанд гирифт, ва онҳо ӯро ба дасти хешовандони хун хоҳанд дод, ва ӯ хоҳад мурд. Чашми ту ӯро наметарасад ва ту хуни бечурмро аз Исроил тоза хоҳӣ кард ва барои ту хуб хоҳад буд.

Не ҳаракат кунӣ сарҳадҳои ҳамсояро, ки онҳоро падаронат дар мероси, ки мерос гирифтӣ, истода карданд дар замине, ки Худованд Худоят ба ту дар қуръа медиҳад. Як шоҳид

барои шаҳодат додан бар зидди одам дар бораи ҳар гуна беадолатӣ ва ҳар гуна гуноҳ ва ҳар гуна гуноҳе, ки агар касе мебарояд, кофӣ нест. Бар асоси гуфтори ду шоҳид ва бар асоси гуфтори се шоҳид ҳар сухан собит мешавад. Агар шоҳиди ноодил бар зидди одаме бистад ва беҳурматии ӯро баён кунад, Ва ду одамоне, ки байни онҳо низоъ ҳаст, пеши Худованд ва пеши кохинон ва пеши қозиҳое, ки дар он рӯзҳо бошанд, хоҳанд истод. Ва ҳокимон бояд дақиқ санҷанд, ва инак гувоҳи ноҳақ гувоҳии ноҳақ дод ва бар зидди бародараш истод, Ва шумо бо ӯ ҳамон тавре рафтор хоҳед кард, ки ӯ бо бародараш бад рафтор кардан хост, ва шумо шарро аз миёни худатон бароварда хоҳед кард. Ва боқимондагон шунида, тарсонанд ва дигар чунин амали бад ба миёни шумо намехоҳанд кард. Чашми ту ӯро нахоҳад бахшид: ҷон ба ҷои ҷон, чашм ба ҷои чашм, дандон ба ҷои дандон, даст ба ҷои даст, по ба ҷои по.

20

Агар ту ба ҷанг бар зидди душманонат берун равӣ ва асп ва савор ва мардумеро бинӣ, ки аз ту зиёдтаранд, аз онҳо натарс, зеро Худованди Худои ту бо тӯст, ҳамон касе, ки туро аз замини Миср берун овард. Ва чунин хоҳад буд, ки вақте ба ҷанг наздик шавӣ, кохин наздик шуда, ба мардум сухан хоҳад гуфт. Ва ба онҳо хоҳад гуфт: Гӯш кун, эй Исроил! Шумо имрӯз ба ҷанг бар зидди душмани худ меравед. Дилҳои шумо заиф нашавад, натарсед, шикаста

нашавед ва аз рӯи онҳо рӯ нагардонед. Зеро ки Худованд Худои шумо, ки пеш аз шумо меравад ва бо шумо аст, бо шумо бар зидди душманонатон меҷангад, то шуморо наҷот диҳад.

Ва дабирон ба мардум гӯянд: Кӣ он одаме, ки хонаи нав бино кардааст ва онро тахсис накардааст? Бигзор биравад ва ба хонаи худ баргардад, то дар ҷанг намирад ва одами дигар онро тахсис кунад. Ва кӣ он одаме, ки токзор кошт ва аз он шод нашуд? Бигузор биравад ва ба хонаи худ баргардад, то дар ҷанг намирад ва одами дигар аз он шод шавад. Ва кӣ ин мард, ки занеро номзад кардааст ва ӯро нагирифтааст? Бигузор биравад ва ба хонаи худ баргардад, то дар ҷанг намирад ва марди дигар ӯро нагирад. Ва китобдорон боз ба мардум сухан хоҳанд гуфт ва хоҳанд гуфт: Кист он одаме, ки дар дилаш тарс ва буздилӣ дорад? Бигзор биравад ва ба хонаи худ баргардад, то дили бародараш буздил нашавад, чунон ки дили худаш аст. Ва чунин хоҳад буд, ки вақте китобатҳо ба халқ гап задан бас кунанд, онҳо фармондеҳони лашкарро таъин хоҳанд кард, ки пешсафони халқ бошанд.

Агар ба шаҳре наздик шавӣ то бар зидди онҳо ҷанг кунӣ, аввал онҳоро бо сулҳ даъват кун. Агар онҳо ба ту бо сулҳ ҷавоб диҳанд ва дарвозаҳоро ба рӯят кушоянд, пас ҳамаи мардуме, ки дар он ёфт мешаванд, ба ту хироҷ хоҳанд дод ва итоаткори ту хоҳанд буд. Агар вале онҳо ба ту итоат накунанд ва бар зидди ту ҷанг кунанд, онро муҳосира хоҳӣ

кард, то ки Худованд Худои ту онро ба дастҳоят бисупорад ва ту ҳар нари онро бо шамшер бизанӣ Ба ғайр аз занон ва ҷомаҳо, ва ҳамаи моли чорво, ва ҳар чӣ, ки дар шаҳр вуҷуд дорад, ва ҳамаи ғаниматро барои худат ғорат кунӣ ва ҳамаи ғанимати душманонатро, ки Худованд Худои ту ба ту медиҳад, бихӯрӣ. Ҳамин тавр ту бояд бо ҳамаи шаҳрҳое амал кунӣ, ки аз ту хеле дуранд, на аз шаҳрҳои ин миллатҳо. кадом Худованд Худои ту ба ту медиҳад, то замини онҳоро мерос бибарӣ. Ҳеҷ нафаскашеро зинда нигоҳ надоред, Балки онҳоро ба лаънат бақшед: Ҳиттиро ва Амуриро ва Канъониро ва Фериззиро ва Ҳивиро ва Ябусиро ва Гиргоширо, ҳамон тавре ки Худованд Худои ту ба ту фармуд, То ки онҳо ба шумо наомӯзонанд ҳамаи ифлосиҳои худро, ки онҳо барои худоёни худ анҷом додаанд, ва шумо дар пешгоҳи Худованди Худои худ гуноҳ накунед.

Агар ту шаҳреро рӯзҳои зиёд муҳосира кунӣ, то бар зидди он ҷанг кунӣ барои гирифтани он, дарахтони онро хароб накунӣ бо гузоштани оҳан бар онҳо, балки аз он бихӯрӣ, вале онро набурӣ. Магар дарахт дар майдон одам аст, ки аз пеши ту ба парда дарояд? Аммо чӯбе ки ту медонӣ, ки он меваовар нест, онро набуд хоҳӣ кард ва хоҳӣ буридан, ва истеҳкомоти муҳосира бино хоҳӣ кард бар шаҳре, ки бар зидди ту ҷанг мекунад, то вақте ки таслим шавад.

21

Агар дар замине, ки Худованд Худои ту ба ту барои мерос бурдан медиҳад, захмдоре ёфта шавад, ки дар дашт афтода аст, ва касеро, ки ӯро зада, намедонанд, Шӯрои калонсолони ту ва додварони ту баромад хоҳанд шуд ва онҳо масофаро то шаҳрҳои атрофи куштагӣ хоҳанд андозид. Ва шаҳре, ки ба мардӣ захмдор наздиктар аст, шӯрои калонсолони он шаҳр гӯсолаи модинаеро аз гов хоҳанд гирифт, ки ҳеҷ кор накардааст ва юғ накашидааст, Ва шӯрои калонсолони он шаҳр гӯсолаи модинаро ба дараи сахте, ки на кор карда шудааст ва на кишт карда мешавад, поён хоҳанд овард ва гардани гӯсолаи модинаро дар он дара хоҳанд шикаст. Ва кохинони лавӣ наздик хоҳанд омад, зеро Худованди Худо онҳоро интихоб кардааст, то пеши Ӯ истанд ва ба номи Ӯ баракат диҳанд, ва ҳар низоъ ва ҳар тамос бо гуфтори онҳо ҳал карда мешавад. Ва тамоми шӯрои одамони калонсоли он шаҳр, ки ба захмӣ наздик мешаванд, дастҳои худро бар сари гӯсолаи модинае, ки гарданаш дар водӣ шикаста шудааст, хоҳанд шуст. Ва онҳо ҷавоб дода, хоҳанд гуфт: Дастҳои мо ин хунро нарехтаанд ва чашмҳои мо надидаанд. Меҳрубон бош ба қавми худат Исроил, ки онҳоро озод кардӣ, эй Худованд, то хуни бегуноҳ дар қавми худат Исроил рехта нашавад, ва хун барои онҳо кафорат дода хоҳад шуд. Ту хуни бечурмро аз худатон бароред хоҳӣ, агар он чизеро, ки нек ва хушоянда аст, пеши Худованди Худои худат ба ҷо оварӣ.

Агар ба ҷанг бар зидди душманонат баромада бошӣ ва Худованд Худоят онҳоро ба дастонат диҳад ва ту ғанимати

онҳоро ғанимат гирӣ, ва агар дар ғанимат занеро бинӣ, ки ба шакл зебост, ва ӯро хоҳиш кунӣ ва ӯро барои худат ба занӣ гирӣ, Ва ту ӯро ба дохили хонаи худ биёварӣ, ва сари ӯро битарошӣ, ва нохунҳои ӯро бибуррӣ, Ва ту либосҳои асириро аз ӯ мебардорӣ, ва ӯ дар хонаи ту менишинад, ва ӯ падару модарашро моҳу рӯз мегиряд, ва баъд аз ин ту ба ӯ медароӣ ва бо ӯ зиндагӣ мекунӣ, ва ӯ зани ту мешавад.

Ва чунин хоҳад буд: агар ӯро нахоҳӣ, онро озод хоҳӣ фиристод ва барои фурӯш бо нуқра фурӯхта нахоҳад шуд, ӯро рад нахоҳӣ кард, зеро ки ӯро хор кардӣ.

Агар ба марде ду зан бошанд, яке аз онҳо дӯстдошташуда ва дигаре нафратангез, ва ҳарду барои ӯ фарзанд биёваранд, ва писари нахустинзода аз зани нафратангез бошад, Ва чунин хоҳад буд, ки дар рӯзе ки ӯ моли худро ба писаронаш мерос тақсим кунад, наметавонад ба писари зани дӯстдоштаи худ ҳуқуқи нахустзодагиро бидиҳад, агар писари нахустзодаи зани нафратшударо нодида гирад. Аммо ӯ бояд писари нахустзодаро аз зани нафратангез эътироф кунад ва ба ӯ ҳиссаи дукарата аз ҳамаи он чӣ ки дорад диҳад, зеро ки ӯ ибтидои фарзандони ӯст ва ба ӯ ҳуқуқи нахустзодагӣ тааллуқ дорад. Агар ба касе писаре нофармон ва ғалаёнгар бошад, ки ба овози падар ва овози модар итоат намекунад, ва онҳо ӯро таъдиб диҳанд, вале ӯ ба онҳо гӯш надиҳад, Ва падару модараш ӯро гирифта, ба шӯрои калонсолони шаҳраш ва ба дарвозаи он ҷой баровардан хоҳанд, Ва онҳо ба мардони шаҳри худ хоҳанд

гуфт: Ин писари мо нофармонӣ мекунад ва таҳрик мекунад, ба овози мо итоат намекунад, ҷаъликунанда аст ва шароб зиёд мехӯрад. Ва мардони шаҳри ӯ ӯро бо сангҳо сангсор хоҳанд кард, ва ӯ хоҳад мурд, ва ту бадиро аз миёни худатон дур хоҳӣ кард, ва боқимондагон шунида, хоҳанд тарсид.

Агар дар баъзе гуноҳ ҳукми марг шавад ва ӯ мирад ва шумо ӯро бар дарахт овезон кунед, Ҷасади ӯ дар дарахт нахобад, балки онро дар ҳамон рӯз дафн хоҳед кард, зеро ки ҳар касе, ки дар дарахт овезон аст, аз ҷониби Худо лаънатшуда аст, ва шумо заминеро, ки Худованд Худои ту онро ба ту дар мерос медиҳад, нософ нахоҳед кард.

22

Агар гӯсолаи бародарат ё гӯсфандашро дар роҳ гумшуда бинӣ, онҳоро нодида нагир, балки онҳоро ба бародарат бозгардон ва ба ӯ баргардон. Агар бародарат ба ту наздик нашавад ва ту ӯро надонӣ, онро ба дохили хонаат ҷамъ хоҳӣ кард ва он бо ту хоҳад буд то вақте ки бародарат онҳоро ҷустуҷӯ кунад ва ба ӯ баргардонӣ. Ҳамин тавр бо хари ӯ рафтор кун, ва ҳамин тавр бо либоси ӯ рафтор кун, ва ҳамин тавр бо ҳар чизи гумшудаи бародарат рафтор кун, ки агар аз ӯ гум шуда бошад ва ту онро ёбӣ, наметавонӣ нодида гирӣ. Агар хари бародарат ё гӯсолааш дар роҳ афтода бошад, онҳоро нодида нагир, балки бо ӯ якҷоя

онҳоро бардор.

Асбобҳои мард бар зан набошад ва мард либоси занона напӯшад, зеро ҳар касе, ки инҳоро кунад, назди Худованди Худои ту ҷиркунанда аст. Агар ту дар роҳ пеш рӯи худ бо лонаи паррандаҳо рӯбарӯ шавӣ, ё бар ҳар дарахт ё бар замин, бо ҷӯҷаҳо ё тухмҳо, ва модар бар ҷӯҷаҳо ё бар тухмҳо гарм кунад, модарро бо фарзандон нагир. Модарро бояд фиристӣ, вале бачаҳоро барои худат гирифтан мумкин аст, то ки барои ту хуб бошад ва дарозумр шавӣ.

Агар ту хонаи нав бино кунӣ, ва барои боми худ девор созӣ, то дар хонаат қатл содир нашавад, агар касе аз он биафтад. Токистони худро бо тухмҳои гуногун накорӣ, то ки ҳосил ва тухме, ки мекорӣ, бо ҳосили токистонат муқаддас карда нашавад. Ту бо гӯсола ва хар якҷоя шудан намекунӣ. Ту либоси қалбакӣ намепӯшӣ, пашм ва катон дар якҷоя. Печонидаҳоро барои худат бар чор гӯшаҳои либосҳоят хоҳӣ сохт, ки агар онҳоро бипӯшӣ.

Агар касе занеро гирад ва бо ӯ зиндагӣ кунад ва баъд аз ӯ нафрат кунад Ва ӯ ба ин зан суханҳои баҳонагӣ гузорад ва номи бади ӯро паҳн кунад ва гӯяд: Ман ин занро гирифтам ва вақте ки ба ӯ наздик шудам, духтариаш ёфта нашуд. Ва падари духтар ва модар гирифта, бокираҳои духтарро ба шӯрои калонсолон назди дарвоза берун оварданд. Ва падари духтар ба шӯрои калонсолон хоҳад гуфт: духтари маро ба ин мард ба занӣ додаам, ва ӯ ӯро нафрат кардааст

Акнун ӯ ба вай баҳонаҳои дурӯғин мегузорад ва мегӯяд: Ман духтари туро бокира наёфтам, ва инҳо бокирагии духтари ман аст. Ва онҳо либосро пеши шӯрои калонсолони шаҳр кушоянд. Ва шӯрои калонсолони он шаҳр он мардро хоҳанд гирифт ва ӯро таъдиб хоҳанд кард. Ва ӯро сад сиқл ҷарима хоҳанд кард ва ба падари духтари ҷавон хоҳанд дод, зеро ки ӯ номи бадро бар бокираи исроилӣ бароварда, ва ӯ зани вай хоҳад буд, ӯ наметавонад ӯро тамоми умр тарк кунад.

Агар ин сухан дар ҳақиқат рост бошад ва бокирагии духтари ҷавон ёфта нашуд, Ва онҳо духтари ҷавонро ба дари хонаи падараш баровардан хоҳанд ва ӯро бо сангҳо сангсор хоҳанд кард ва ӯ хоҳад мурд, зеро ки ӯ дар байни писарони Исроил беақлӣ кард ва хонаи падарашро бо фоҳишагӣ беҳурмат намуд, ва шумо бадиро аз миёни худ бароред.

Агар одаме бо зани шавҳардор дар бистар ёфта шавад, ҳар дуи онҳоро бикушед: ҳам одамеро, ки бо он зан хобидааст, ҳам он занро, ва шумо бадиро аз Исроил берун мекунед. Агар духтари номзадшуда ба мард шавад, ва одаме ӯро дар шаҳр ёфта, бо ӯ бихобад, Шумо ҳарду-ро ба дарвозаи шаҳри онҳо берун оваред ва онҳо бо сангҳо сангсор карда шаванд ва бимиранд: духтари ҷавонро, зеро ки ӯ дар шаҳр фарёд накард, ва мардро, зеро ки ӯ зани ҳамсояро хор кард, ва шумо бадиро аз миёни худатон дур кунед. Агар вале дар майдон мард хизматкори номзадшударо ёбад ва

маҷбуркарда бо ӯ хобад, танҳо онро, ки бо ӯ хобидааст, хоҳед кушт. Ва ба духтари ҷавон гуноҳи марг нест, чунон ки агар марде бар ҳамсояаш бархезад ва ҷонаш кушад, чунин аст ин кор. зеро ки дар майдон ӯро ёфт, духтари ҷавони номзадшуда фарёд кард, ва касе набуд, ки ба ӯ кӯмак кунад.

Агар касе духтари бокираеро, ки номзад нашудааст, ёбад ва маҷбур карда бо ӯ хобад ва ёфта шавад, Марде, ки бо ӯ хобидааст, ба падари духтари ҷавон панҷоҳ дидрахмаи нуқра хоҳад дод, ва ӯ зани ӯ хоҳад буд, чунки ӯро хор кардааст, ӯ наметавонад ӯро тамоми умр фиристад.

23

Мард зани падари худро нагирад ва пӯшиши падари худро накушояд.

Хушктаҳалук ва буридашуда ба маҷлиси Худованд дохил нахоҳанд шуд. Фарзанди фоҳиша ба маҷлиси Худованд дохил нахоҳад шуд.

Аммонӣ ва Моабӣ ба маҷлиси Худованд дохил нахоҳанд шуд, ва то насли даҳум ба маҷлиси Худованд дохил нахоҳанд шуд, ва то абад. Аз он сабаб ки онҳо ҳангоми баромадани шумо аз Миср дар роҳ бо нон ва об ба пешвози шумо намуқобил шуданд ва аз он сабаб ки онҳо Балъомро,

писари Беърро, аз Месопотамия барои нафрин кардани ту ба кироя гирифтанд. Ва Худованди Худои ту нахост, ки ба Балоом гӯш кунад ва Худованди Худои ту лаънатҳоро ба баракат табдил дод, зеро Худованди Худои ту туро дӯст медошт. Ту ҳаргиз барои онҳо чизҳои осоишта ва фоиданок нахоҳӣ гуфт дар тамоми рӯзҳои умрат то абад. Идумиро нафратангез, зеро ки ӯ бародари ту аст, мисриро нафратангез, зеро ки ту мусофир будӣ дар замини ӯ. Писарон, агар ба онҳо таваллуд шаванд, дар насли сеюм ба маҷлиси Худованд дохил хоҳанд шуд.

Агар ту барои ҷанг бо душманонат ба ордугоҳ равӣ, аз ҳар гуна сухани бад худро нигоҳ дор. Агар дар миёни ту одаме бошад, ки аз ҷараёни шабонаи худ пок набошад, вай бояд аз ордугоҳ берун равад ва ба ордугоҳ даромад накунад. Ва ба ҷониби бегоҳ ӯ бадани худро бо об хоҳад шуст, ва вақте ки офтоб ғуруб кунад, ба лашкаргоҳ хоҳад даромад. Ва ҷое барои ту берун аз ордугоҳ хоҳад буд, ва ту ба он ҷо берун хоҳӣ рафт. Ва миёх дар камарбандат хоҳад буд, ва вақте ки берун нишинӣ, бо он хоҳӣ кофт, ва пас аз он бадпӯшиятро хоҳӣ пӯшонд, Зеро ки Худованд Худои ту дар ордугоҳи ту гардиш мекунад, то туро раҳоӣ диҳад ва душманони туро пеши рӯят супорад, ва ордугоҳи ту муқаддас хоҳад буд, ва дар ту ҳеҷ бадкорӣ дида нахоҳад шуд, ва Ӯ аз ту рӯ нахоҳад гардонд.

Ту хизматкореро, ки аз хуҷаини худ ба ту пайваст шудааст, ба хуҷаини ӯ тахвил надиҳӣ. Бо ту зиндагӣ хоҳад кард, дар

миёни шумо зиндагӣ хоҳад кард дар он ҷое, ки ба ӯ писанд ояд, ту ӯро ранҷ намехӣ. Аз духтарони Исроил фоҳиша нахоҳад буд ва аз писарони Исроил фоҳишагар нахоҳад буд, аз духтарони Исроил оғозкунанда нахоҳад буд ва аз писарони Исроил оғозшаванда нахоҳад буд. Ту музди фоҳишаро ва на ивази сагро ба хонаи Худованди Худои худ барои ҳеҷ қасаме наоварӣ, зеро ки ҳар дуи онҳо назди Худованди Худои ту макрӯҳанд.

Ба бародарат фоидаи нуқра нагир ва фоидаи хӯрокҳо ва фоидаи ҳар он чизе, ки қарз медиҳӣ. Ба бегона бо фоиз қарз медиҳӣ, вале ба бародарат бо фоиз қарз намедиҳӣ, то ки Худованди Худоят туро дар ҳамаи корҳоят бар замине, ки барои мерос бурдани он ба он ҷо дохил мешавӣ, баракат диҳад.

Агар ту қасам ба Худованд Худои худ хӯрӣ, дар бозгардонидани он таъхир накунӣ, зеро Худованд Худои ту онро аз ту ҷустуҷӯ хоҳад кард ва дар ту гуноҳ хоҳад буд. Агар ту намехоҳӣ дуо кунӣ, ин гуноҳ нест. Он чизҳое, ки аз лабҳоят берун меоянд, нигоҳ дор ва онҳоро иҷро кун, ҳамон тавре ки ба Худованд Худо назр кардӣ — туҳфае, ки бо даҳонат ваъда додӣ.

Агар ту ба дарави ҳамсояат дохил шавӣ ва бо дастонат хушаҳо ҷамъ кунӣ, дос бар дарави ҳамсояат нагузор. Агар ту ба токзори ҳамсояат дохил шавӣ, ангур бихӯр, то ҷонат сер шавад, аммо ба зарф нагузор.

24

Агар касе занеро гирад ва бо ӯ зиндагӣ кунад, ва чунин шавад, ки агар ӯ дар назди вай маъқулият наёбад, зеро дар ӯ чизи шарманда ёфтааст, ва ба ӯ китоби ҷудоӣ нависад ва ба дасти ӯ диҳад ва ӯро аз хонаи худ бифиристад, ва рафта, ба марди дигар шавад. Ва агар марди охирин ӯро нафрат кунад ва барои ӯ хати ҷудоӣ нависад ва ба дастҳояш диҳад ва ӯро аз хонааш фиристад, ва агар марди охирин, ки ӯро ба ҳамсарии худ гирифта буд, бимирад, Марди аввалине, ки ӯро фиристода буд, наметавонад баргашта, ӯро барои худаш ба занӣ гирад, баъд аз он ки ӯ нопок шуда буд, зеро ин пеши Худованди Худои ту нафратангез аст, ва шумо заминеро, ки Худованди Худои ту ба ту дар мерос медиҳад, нопок нахоҳед кард.

Агар касе наздикӣ зан гирифта бошад, ӯ ба ҷанг нахоҳад рафт ва ягон вазифа ба ӯ гузошта нахоҳад шуд. Ӯ як сол дар хонаи худ озод хоҳад буд ва занеро, ки гирифтааст, шод хоҳад кард.

Ту сангтарошро гиравӣ нахоҳӣ гирифт, на ҳам сангтарошро, зеро ки ин ҷонро гиравӣ мегирад. Агар одаме дар дуздидани ҷон аз бародарони худ аз писарони Исроил гирифта шавад ва ӯро зулм карда фурӯшад, он дузд хоҳад мурд ва шумо бадиро аз худатон дур хоҳед кард Эҳтиёт кун барои худат дар таъсири ҷузом, хеле диққат кун, ки

мувофиқи тамоми қонуне амал кунӣ, ки кошинони Лавӣ ба шумо эълон мекунанд, ҳамон тавре ки ман ба шумо фармон додам, онро риоя кунед. Ёд кун, ки Худованди Худои ту чӣ кор кард бо Марям дар роҳ, вақте ки шумо аз Миср мебаромадед.

Агар қарзе ба ҳамсояат бошад, қарзи ҳар чӣ бошад, ту ба хонаи ӯ дохил нашавӣ, то гарави ӯро гирӣ. Ту дар берун хоҳӣ истод, ва одаме, ки қарзи ту назди ӯст, гаравро ба ту берун хоҳад овард. Агар одам фақир бошад, ту дар гарави ӯ нахобӣ. Ту бояд гарави ӯро то ғуруби офтоб баргардонӣ, ва ӯ дар либоси худ хоҳад хобид, ва туро баракат хоҳад дод, ва ин барои ту раҳмдилӣ пеши Худованди Худои ту хоҳад буд. Ту ба музди камбағал ва ниёзманд зулм намекунӣ аз бародаронат, ё аз мусофироне, ки дар шаҳрҳоят ҳастанд. Дар ҳамон рӯз ту бояд музди ӯро бозгардонӣ, офтоб бар ӯ набояд ғуруб кунад, зеро ки ӯ камбағал аст ва дар ӯ умеди худро дорад, ва ӯ бар зидди ту ба сӯи Худованд фарёд хоҳад кард, ва дар ту гуноҳ хоҳад буд. Падарон барои фарзандон намемиранд ва писарон барои падарон намемиранд, ҳар кас дар гуноҳи худаш хоҳад мурд. Ту ҳукми мусофир, ятим ва беваро нагардонӣ. Ҷомаи бевазанро гарав нагирӣ ва ёд хоҳӣ кард, ки дар замини Миср хизматкор будӣ ва Худованди Худои ту туро аз он ҷо озод кард. Аз ин рӯ ман ба ту фармон медиҳам, ки ин калимаро ба ҷо оварӣ.

Агар ту дарав кунӣ дар майдони худ ва бофае дар майдони худ фаромӯш кунӣ, барои гирифтани он бармагард, он ба

бегона ва ятим ва бева хоҳад буд, то Худованди Худои ту туро дар ҳамаи корҳои дастонат баракат диҳад. Агар ту зайтунҳоро ҷамъ кунӣ, барои ҷамъ кардани онҳое, ки дар ақиби ту мондаанд, бармагард, онҳо ба ғариб ва ба ятим ва ба бевазан тааллуқ хоҳанд дошт, ва ёд хоҳӣ кард, ки ту дар замини Миср хизматкор будӣ, аз ин рӯ ман ба ту фармон медиҳам, ки ин калимаро иҷро кунӣ. Агар ту токзори худро ҳосил кунӣ, дубора онро ҷамъ накунӣ, он чӣ пас аз ту мондааст, ба ғариб ва ятим ва бевазан хоҳад буд. Ва ту ёд хоҳӣ кард, ки хизматкор будӣ дар замини Миср, аз ин рӯ ман ба ту фармон медиҳам, ки ин каломро иҷро кунӣ.

25

Агар миёни одамон низоъ ба вуҷуд ояд ва онҳо барои ҳукм биёянд ва ҳукм кунанд ва ҳаққонро ҳақ гардонанд ва беҳудоро маҳкум кунанд, Ва хоҳад буд, агар сазовори зарбаҳо бошад он беадаб, ӯро пеши доварон фурӯ мефиристӣ, ва онҳо ӯро дар пешрӯи худ тозиёна хоҳанд зад мувофиқи беадабии ӯ. Ва дар адад чил ҷалд хоҳанд зад ӯро, на хоҳанд илова кард. Агар вале илова кунӣ ҷалд задан барои ин зарбаҳо бештар, бародарат дар пешат беиззат хоҳад шуд. Ту набояд ба гови хирмонкунанда пӯзабанд кунӣ.

Агар бародарон бо ҳам зиндагӣ кунанд ва яке аз онҳо бимирад, аммо фарзанде надошта бошад, зани мурда

набояд берун ба марди бегона шавҳар кунад, бародари шавҳари ӯ бояд назди ӯ дарояд ва ӯро ба ҳамсари худ гирад ва бо ӯ зиндагӣ кунад. Ва кӯдаке, ки ӯ таваллуд кунад, аз номи вафоткарда муқаррар карда хоҳад шуд, ва номи ӯ аз Исроил пок карда нахоҳад шуд.

Агар мард хоҳиши гирифтани зани бародараш ро надошта бошад, он зан ба дарвоза назди шӯрои калонсолон меравад ва мегӯяд: Бародари шавҳарам намехоҳад, ки номи бародараш ро дар Исроил барпо дорад, бародари шавҳарам розӣ нашуд. Ва шӯрои калонсолони шаҳри ӯ ӯро хоҳанд хонд ва ба ӯ хоҳанд гуфт, ва ӯ истода гӯяд: Намехоҳам ӯро гирам. Ва зани бародараш наздик омада, пеш аз шӯрои калонсолон, кафши ӯро аз як пояш мекашад ва ба рӯяш туф мекунад ва ҷавоб дода мегӯяд: Ҳамин тавр бо он мард рафтор мекунанд, ки хонаи бародарашро дар Исроил намесозад. Ва номи ӯ дар Исроил хонаи он ки мӯзаро кушодааст хонда хоҳад шуд.

Агар одамон бо бародари худ дар як ҷо ҷанг кунанд ва зани яке аз онҳо наздик ояд, то шавҳараш аз дасти касе, ки ӯро мезанад, раҳоӣ диҳад ва дасташ дароз карда, дугонаҳои ӯро гирад, Ту бояд дастро бибурӣ, чашми ту ба ин раҳм нахоҳад кард.

Дар киса ту набояд ду хел вазн бошад: калон ё хурд. Дар хонаи ту пайм ва пайм, бузург ё хурд, нахоҳад буд. Вазни ҳақиқӣ ва одил ба ту хоҳад буд ва пайми ҳақиқӣ ва одил ба

ту хоҳад буд, то ки дарозумр шавӣ бар замине, ки Худованд Худои ту онро ба ту дар мерос медиҳад. Зеро ки макрӯҳ аст назди Худованди Худои ту ҳар касе, ки инҳоро мекунад, ҳар касе, ки ноҳақ мекунад.

Ёд кун, ки Амалек дар роҳ ба ту чӣ қадар кард, вақте ки ту аз замини Миср баромада будӣ, Чӣ тавр дар роҳ ба рӯи ту истодааст ва қисми ақибии туро бурид, онҳоеро, ки дар ақиби ту хаста шуда буданд, дар ҳоле ки ту гурусна ва хаста будӣ, ва ӯ аз Худо натарсид. Ва чунин хоҳад шуд, ки вақте Худованд Худои ту туро аз ҳамаи душманонат, ки гирдогирдат ҳастанд, дар он заминеке Худованд Худои ту ба ту барои мерос бурдан медиҳад, ором диҳад, номи Амалекро аз зери осмон нест хоҳӣ кард, ва фаромӯш накун.

26

Ва чунин хоҳад буд, агар ту ба он замине дохил шавӣ, ки Худованд Худои ту онро ба ту медиҳад, то мерос барӣ, ва ту онро ба мерос гирӣ ва дар он сукунат кунӣ, Ва ту аз нахустинмеваҳои меваҳои замини худ, ки Худованди Худои ту ба ту медиҳад, хоҳӣ гирифт ва онро ба сабад хоҳӣ андохт ва ба он ҷое хоҳӣ рафт, ки Худованди Худои ту интихоб кунад, то номи Ӯ дар он ҷо хонда шавад. Ва ту ба назди он кошине, ки дар он рӯзҳо хоҳад буд, хоҳӣ омад ва ба ӯ хоҳӣ гуфт: Ман имрӯз ба Худованди Худои худам эълон мекунам, ки ман ба он заминеро даромадаам, ки Худованд ба

падарони мо савганд хӯрд, ки ба мо диҳад. Ва кошин хоҳад гирифт сабадро аз дастҳои ту, ва хоҳад гузошт онро пеши қурбонгоҳи Худованди Худои ту. Ва дар ҷавоб пеши Худованди Худои ту хоҳад гуфт: Падарам Сурияро тарк кард ва ба Миср фуромад ва дар он ҷо бо шумораи кам истиқомат кард, ва дар он ҷо ба миллати бузург ва анбӯҳи бисёр табдил ёфт. Ва мисриён бо мо бадрафторӣ карданд ва моро хор карданд ва бар мо корҳои сахт гузоштанд. Ва мо ба Худованд, Худои худ фарёд кардем, ва Худованд овози моро шунид ва хорӣ, заҳмат ва зулми моро дид. Ва Худованд моро худаш аз Миср бо қувваи бузурги Худ, бо дасти қавӣ ва бозуи баланд, бо биниш(ҳо)и бузург, бо нишона(ҳо) ва мӯъҷиза(ҳо) бароварда. Ва ӯ моро ба ин ҷой овард ва ба мо ин заминро дод, замине ки шир ва асал равон аст. Ва ҳоло инак овардаам нахустинаҳои ҳосилоти замине, ки Ту, эй Худованд, ба ман додӣ, замине, ки шир ва асал равон аст, ва онро пеши Худованди Худои ту хоҳӣ гузошт ва пеши Худованди Худои ту саҷда хоҳӣ кард. Ва ту дар ҳамаи он неъматҳое, ки Худованд Худои ту ба ту дод, шодӣ хоҳӣ кард, ва хонаи ту, ва лавӣ, ва мусофире, ки дар миёни ту аст.

Агар ту тамом кунӣ додани даҳяки ҳар маҳсулоти худ дар соли сеюм, даҳяки дуюмро ба лавӣ ва бегона ва ятим ва бевазан медиҳӣ, ва онҳо дар шаҳрҳои ту мехӯранд ва шодӣ мекунанд.

Ва ту пеши Худованди Худои худ хоҳӣ гуфт: Ман чизҳои

муқаддасро аз хонаи худ берун кардам ва онҳоро ба лавӣ, ба ғариб, ба ятим ва ба бева додам, мувофиқи ҳамаи фармонҳое, ки ба ман фармудӣ. Ман фармони Туро табоварӣ накардам ва фаромӯш накардам. Ва дар дарди худ аз онҳо нахӯрдам, аз онҳо барои ношуда меваро нагирифтам, аз онҳо ба мурда надодам, ба овози Худованди Худои мо итоат кардам ва чунон кардам, ки ба ман фармуда будӣ. Аз хонаи муқаддаси худ аз осмон нигоҳ кун ва қавми худ Исроилро баракат деҳ ва заминеро, ки ба онҳо додӣ, чунон ки ба падарони мо савганд хӯрда будӣ, ки ба мо замине, ки аз шир ва асал равон аст, хоҳӣ дод.

Дар ин рӯз Худованд Худои ту ба ту фармуд, ки ҳамаи ин ҳуқуқҳо ва ҳукмҳоро иҷро кунӣ, ва шумо онҳоро нигоҳ доред ва аз тамоми дили худ ва аз тамоми ҷони худ иҷро намоед. Ту имрӯз Худоро интихоб кардӣ, ки Худои ту бошад, ва дар ҳамаи роҳҳои Ӯ равӣ, ва ҳукмҳо ва фармонҳоро нигоҳ дорӣ, ва ба овози Ӯ итоат кунӣ. Ва Худованд имрӯз туро интихоб кард, то ту барои Ӯ қавми хосса шавӣ, чунон ки гуфт, то фармонҳои Ӯро нигоҳ дорӣ. ва ту болотар аз ҳамаи миллатҳо бошӣ, чунон ки туро номдор ва фахру ифтихор ва шаҳнок гардонид, то қавми муқаддаси Худованд Худои ту бошӣ, чунон ки Ӯ сухан гуфт.

27

Ва Мусо ва шӯрои калонсолони Исроил фармон доданд ва

гуфтанд: Ҳамаи ин фармонҳоеро, ки ман имрӯз ба шумо фармон медиҳам, нигоҳ доред. Ва чунин хоҳад буд, ки дар он рӯз, ки шумо аз Урдун гузаред ба он замине, ки Худованди Худои ту ба ту медиҳад, барои худат сангҳои бузургро барпо кунӣ ва онҳоро бо гил пӯшонӣ. Ва ту ҳамаи ин калимаҳои ин қонунро бар ин сангҳо хоҳӣ навишт, вақте ки шумо аз Урдун гузаред, ҳангоме ки ба он заминеро дароед, ки Худованди Худои падаронат ба ту медиҳад, замине ки шир ва асал ҷорист, ҳамон тавре ки Худованди Худои падаронат ба ту гуфт. Ва чунин хоҳад буд, ки вақте шумо аз Урдун гузаред, ин сангҳоеро, ки ман имрӯз ба шумо фармон медиҳам, дар кӯҳи Ғайбал бигузоред ва онҳоро бо гач пӯшонед. Ва ту дар он ҷо барои Худованди Худои худат қурбонгоҳ хоҳӣ сохт, қурбонгоҳе аз сангҳо, ки оҳанро бар он нахоҳӣ гузошт. Сангҳои пурраро барои Худованди Худои худат қурбонгоҳ хоҳӣ сохт ва бар он қурбониҳои сӯхта ба Худованди Худои худат хоҳӣ пешкаш кард. Ва ту дар он ҷо қурбонии наҷот хоҳӣ кард, ва хоҳӣ хӯрд, ва сер хоҳӣ шуд, ва пеши Худованди Худои худ шодӣ хоҳӣ кард. Ва ту бояд ҳамаи ин қонунро бар рӯи сангҳо бисёр равшан нависӣ.

Ва Мусо ва кохинони Лавӣ ба тамоми Исроил гуфтанд: Хомӯш бош ва гӯш кун, эй Исроил! Дар ин рӯз ту қавми Худованд, Худои худат шудай. Ва ту ба овози Худованди Худои худ гӯш диҳӣ ва ҳамаи фармонҳои Ӯ ва қонунҳои Ӯро, ки ман имрӯз ба ту фармон медиҳам, иҷро кунӣ.

Ва Мусо дар он рӯз ба мардум фармон дод ва гуфт, Инҳо хоҳанд истод, то мардумро баракат диҳанд дар кӯҳи Гаризин, пас аз гузаштан аз Урдун: Шимъон, Леви, Яҳудо, Иссохор, Юсуф ва Бинёмин. Ва инҳо хоҳанд истод барои лаънат дар кӯҳи Ғайбал: Рӯбин, Ғод ва Ошир, Забулун, Дон ва Нафтоли.

Ва лавиҳо ба тамоми Исроил бо овози бузург ҷавоб дода хоҳанд гуфт Лаънатӣ бошад одаме, ки тимсоли тарошидашуда ва рехташударо месозад, ки назди Худованд нафратангез аст, кори дасти устодон, ва онро дар ҷои пинҳонӣ мегузорад, ва тамоми мардум дар ҷавоб мегӯянд: Омин. Лаънатӣ бод он касе, ки падар ё модари худро беиззат кунад, ва тамоми мардум гӯянд: Бошад. Лаънатӣ бод он касе, ки ҳудудҳои ҳамсояро ҷобаҷо мекунад, ва тамоми мардум хоҳанд гуфт: Омин. Лаънатӣ бошад он касе, ки кӯрро дар роҳ гумроҳ кунад, ва тамоми мардум хоҳанд гуфт: Бошад. Лаънатӣ бошад он кӣ ҳукми мусофир ва ятим ва беваро майл кунад, ва тамоми халқ мегӯянд: Бошад. Лаънатӣ бошад он касе, ки бо зани падараш бихобад, зеро ки ӯ пӯшиши падарашро кушодааст, ва тамоми мардум хоҳанд гуфт: Чунин бод. Лаънатӣ бошад он касе, ки бо ҳар гуна ҳайвоне бихобад, ва тамоми мардум хоҳанд гуфт: Чунин бошад. Лаънатӣ бошад он касе, ки бо хоҳари худ аз падар ё модараш бихобад. Ва тамоми мардум мегӯянд: Омин бод. Лаънатӣ бошад он касе, ки бо арӯси худ бихобад, ва ҳамаи мардум гӯянд: Бошад! Лаънатӣ бошад он касе, ки бо хоҳари зани худ бихобад, ва ҳамаи мардум гӯянд:

Бошад! Лаънатӣ бошад он касе, ки ҳамсояашро бо ҳила мезанад, ва тамоми мардум мегӯянд: Бошад. Лаънатӣ бошад он касе, ки тӯҳфаҳо гирад барои задани ҷони хуни бегуноҳ, ва ҳамаи мардум мегӯянд: Чунин шавад. Лаънатӣ ҳар одаме, ки дар ҳамаи суханҳои ин қонун боқӣ наmemонад, то онҳоро иҷро кунад, ва ҳамаи мардум мегӯянд: Бишавад.

28

Ва хоҳад буд, агар ту овози Худованди Худои худро шунида, итоат кунӣ, ҳамаи ин фармонҳоеро, ки ман имрӯз ба ту фармон медиҳам, нигоҳ дорӣ ва иҷро кунӣ, Худованди Худои ту туро болотар аз ҳамаи миллатҳои замин хоҳад гузошт. Ва ҳамаи ин баракатҳо бар ту хоҳанд омад ва туро хоҳанд ёфт, агар ту овози Худованди Худоятро бишнавӣ. Баракатнок ту дар шаҳр ва баракатнок ту дар майдон. Баракатнок бошанд фарзандони шикамат, ва ҳосилоти заминат, ва рамаҳои говҳоят, ва галаҳои гӯсфандонат. Анборҳои ту ва боқимондаҳои ту баракатнок бошанд. Баракатнок бошӣ ту дар даромаданат, ва баракатнок бошӣ ту дар берун рафтанат.

Худованд Худои ту душманонатро, онҳоеро ки ба ту муқобилат кардаанд, шикастагон пеши рӯят супорад. Онҳо аз як роҳ ба сӯи ту берун хоҳанд омад ва аз ҳафт роҳ аз рӯят хоҳанд гурехт. Худованд баракатро бар ту мифиристад дар

анборҳои ту ва бар ҳар чизе, ки дасти худро ба он мегузорӣ, дар замине, ки Худованди Худои ту ба ту медиҳад. Худованд туро барои Худаш ҳамчун қавми муқаддас бардорад, чунон ки ба падаронат савганд хӯрд, агар овози Худованди Худоятро бишнавӣ ва дар ҳамаи роҳҳои Ӯ равӣ Ва ҳамаи миллатҳои замин туро хоҳанд дид, ки номи Худованд бар ту хонда шудааст, ва аз ту хоҳанд тарсид. Ва Худованди Худои ту туро ба некиҳо зиёд хоҳад кард дар насли шикамат ва дар насли чорвоят ва дар маҳсулоти заминат, дар замине, ки Худованд ба падаронат савганд хӯрд, ки ба ту диҳад.

Худованд ба ту ганҷинаи неки худ, яъне осмонро мекушояд, то ба замини ту дар вақташ борон диҳад ва ҳамаи корҳои дастонатро баракат диҳад, ва ту ба миллатҳои бисёр қарз хоҳӣ дод, вале худат қарз нахоҳӣ гирифт. Ва ту бар миллатҳои бисёр ҳукм хоҳӣ кард, вале онҳо бар ту ҳукм нахоҳанд кард. Худованди Худои ту туро сар хоҳад кард ва на дум, ва он вақт ту боло хоҳӣ буд ва поён нахоҳӣ буд, агар ба овози Худованди Худои ту гӯш диҳӣ ва ҳар чӣ ман имрӯз ба ту фармон медиҳам, нигоҳ дорӣ. Ту набояд аз ҳамаи фармонҳое, ки ман имрӯз ба ту фармон медиҳам, на ба рост ва на ба чап тағйир диҳӣ, то дунболи худоёни дигар равӣ ва ба онҳо хизмат кунӣ.

Ва хоҳад буд, агар ба овози Худованди Худои ту гӯш накунӣ, то ҳамаи фармонҳои Ӯро, ки ман имрӯз ба ту фармон медиҳам, нигоҳ дорӣ, ҳамаи ин лаънатҳо бар ту хоҳанд

омад ва туро дарк хоҳанд кард. Ту дар шаҳр лаънатӣ ва ту дар майдон лаънатӣ. Лаънатӣ бошанд анборҳои ту ва боқимондаҳои ту. Лаънатӣ фарзандони шикамат, ва ҳосилоти заминат, рамаҳои говҳоят ва галаҳои гӯсфандонат, Лаънатӣ ту ҳангоми даромаданат, ва лаънатӣ ту ҳангоми баромаданат.

Худованд бар ту камбудӣ, талафшавӣ ва нобудшавиро мефиристад бар ҳар чизе, ки дасти худро ба он гузорӣ, то вақте ки туро нобуд кунад ва то вақте ки туро ба зудӣ гум кунад, аз рӯи амалҳои бади ту, зеро ки туро маро тарк кардӣ. Худованд мергро ба ту часпонад, то вақте ки туро аз замине, ки барои мерос бурдани он ба онҷо дохил мешавӣ, пурра нобуд кунад. Худованд туро бо бепоёнӣ, табобат, ларза, илтиҳоб, зангзадагӣ ва рангпаридагӣ хоҳад зад ва онҳо туро то вақте ки нобудат кунанд таъқиб хоҳанд кард. Ва осмон дар боло сари ту биринҷӣ хоҳад буд, ва замини зери ту оҳанӣ. Бидиҳад Худованд Худои ту ба ҷои борон ба замини ту гард, ва гард аз осмон фуромадад, то ки туро нобуд кунад ва то ки туро дар тезӣ ҳалок кунад. Худованд туро ба шикаст пеши душманонат гирифтор созад: аз як роҳ ба ҷанги онҳо меравӣ, вале аз ҳафт роҳ аз пеши онҳо мегурезӣ, ва дар ҳамаи подшоҳиҳои замин парокандаву пароканда мешавӣ. Ва мурдагони шумо хӯроки парандагони осмон ва ҳайвонҳои заминро мешаванд, ва касе набошад, ки онҳоро бетарсонад. Худованд туро бо захми мисрӣ дар ҷойгоҳ, бо хораки ваҳшӣ ва хориш мезанад, то ки натавонӣ шифо ёбӣ. Худованд туро бо

девонагӣ, кӯрӣ ва ҳайрати ақл мезанад. Ва ту дар нимрӯз ҷустуҷӯ хоҳӣ кард, чунон ки кӯр дар торикӣ ҷустуҷӯ мекунад, ва роҳҳои ту комёб нахоҳанд шуд, ва ту он вақт ситамдида ва ғоратшаванда хоҳӣ буд ҳама рӯзҳо, ва ёрирасон нахоҳад буд.

Зан хоҳӣ гирифт, вале мард дигар ӯро хоҳад дошт, хона хоҳӣ сохт, вале дар он зиндагӣ нахоҳӣ кард, токзор хоҳӣ кошт, вале аз он ҳосил нахоҳӣ гирифт. Гӯсолаи ту пеши ту кушта мешавад, вале ту аз он намехӯрӣ, хари ту аз ту рабуда мешавад, вале ба ту бозгардонида нахоҳад шуд, гӯсфандони ту ба душманони ту дода мешаванд, Ва касе набошад, ки ба ту ёрӣ кунад. Писарон ва духтаронат ба миллати дигар дода шудаанд, ва чашмонат бо нокомӣ ба онҳо нигоҳ мекунанд, вале дастат тавоно нахоҳад буд. Ҳосилоти замини ту ва ҳамаи меҳнатҳоятро миллате мехӯрад, ки туро намешиносад, ва ту ҳамаи рӯзҳо ситамдида ва шикаста хоҳӣ буд. Ва ту девона мезанӣ аз он биноҳое, ки бо чашмонат мебинӣ.

Худованд туро бо захми бад бар зонуҳо ва соқҳоят мезанад, то ки натавонӣ шифо ёбӣ аз кафи пойҳоят то болои сарат.

Худованд туро ва ҳукмронони туро, онҳоеро ки бар худат таъин кунӣ, ба миллате бибарад, ки на ту ва на падаронат онро намедонистед, ва дар он ҷо ба худоёни дигар, чӯб ва санг, хизмат хоҳӣ кард. Ва ту дар он ҷо дар муаммо ва масал ва ҳикоя хоҳӣ буд дар байни ҳамаи миллатҳое, ки

Худованд туро ба он ҷо мебарад.

Тухми бисёрро ба даштзор мебарӣ, ва камро дарунмеорӣ, зеро малах онҳоро мехӯрад. Токзор мекорӣ ва меомӯзӣ, вале шароб наменӯшӣ ва аз он шод намешавӣ, зеро курм онҳоро мехӯрад. Дарахтони зайтун дар ҳамаи сарҳадҳои ту хоҳанд буд, ва бо равғани зайтун намехоҳӣ молид, зеро ки дарахти зайтуни ту хоҳад рехт. Писарон ва духтарон хоҳӣ зод, вале онҳо нахоҳанд буд, зеро ба асирӣ хоҳанд рафт. Ҳамаи дарахтони чӯбии ту ва маҳсулоти замини ту заминбад хоҳад хӯрд. Мусофире, ки дар миёни ту аст, боло ва боло хоҳад рафт, вале ту поин ва поин хоҳӣ рафт. Ин ба ту қарз хоҳад дод, вале ту ба ин қарз нахоҳӣ дод, ин сар хоҳад буд, вале ту дум хоҳӣ буд.

Ва ҳамаи ин лаънатҳо бар ту меоянд ва туро таъқиб хоҳанд кард ва туро дарк хоҳанд кард, то вақте ки туро нобуд кунад ва то вақте ки туро ҳалок кунад, зеро ки ба овози Худованди Худои ту гӯш накардӣ, то фармонҳои Ӯро ва ҳукмҳоеро, ки ба ту фармуд, нигоҳ дорӣ. Ва дар ту нишонаҳо хоҳанд буд ва мӯъҷизаҳо дар тухми ту то абад. Ба ҷои он ки ту ба Худованди Худои худ хидмат накардӣ дар шодӣ ва бо фикри нек, аз рӯи фаровонии ҳама чиз.

Ва ту ба душманони худ хизмат хоҳӣ кард, онҳоеро ки Худованд бар ту хоҳад фиристод, дар гуруснагӣ ва дар ташнагӣ ва дар бараҳнагӣ ва дар нобудшавии ҳама чиз, ва ту ғуломи оҳанинро бар гарданат хоҳӣ гузошт, то ки ӯ туро

нобуд кунад. Худованд бар ту миллатеро аз дур, аз охири замин меоварад, монанди ҳамлаи уқоб, миллате ки овози ӯро нахоҳӣ шунид. Миллати бешарм рӯй, ки на рӯи пирмардро эҳтиром хоҳад кард ва ба ҷавон раҳм нахоҳад кард. Ва он зодаҳои чорвои туро ва ҳосили замини туро хоҳад хӯрд, то ки ба ту ғалла, шароб, равған, галаҳои гову гоҳоят ва рамаҳои гӯсфандонат боқӣ намонад, то вақте ки туро нобуд кунад. Ва ӯ туро дар шаҳрҳоят вайрон кунад, то ки деворҳои баланд ва қалъаҳое, ки ту ба онҳо боварӣ доштай, дар тамоми замини ту вайрон карда шаванд, ва ӯ туро дар шаҳрҳое, ки ба ту дод, ба ранҷ гирифтор созад. Ва ту хӯрӣ насли шикамат, гӯшти писарон ва духтаронатро, ҳар чӣ ба ту дод, дар танги худ ва дар азобе, ки душманат туро азоб диҳад.

Он нозуке, ки дар миёни шумост ва бисёр латиф аст, бо чашми худ ба бародари худ, ба зане, ки дар оғӯши ӯст ва ба фарзандони боқимондааш, ки боқӣ хоҳанд монд, хасад мебарад ба ӯ, то ки ба яке аз онҳо аз гӯшти фарзандонаш, ки мехӯрад, надиҳад, зеро ки ба ӯ ҳеҷ чиз намонда бошад дар танги ту ва дар азоби ту, ки душманонат туро дар ҳамаи шаҳрҳоят азоб диҳанд.

Ва зани нозуку латиф дар миёни шумо, ки пои ӯ ҳеҷ гоҳ таҷрибаи рафтан бар замин нагирифтааст аз сабаби нозукӣ ва нармиаш, бо чашми ҳасад ба шавҳараш, ки дар оғӯшаш аст, ва ба писар ва духтараш нигоҳ хоҳад кард. Ва ҷифти ӯ, ки аз байни ронҳояш берун омадааст, ва фарзанди ӯ, ки

агар таваллуд кунад, онҳоро ба хотири камбудии ҳама чиз пинҳонӣ хоҳад хӯрд дар танги ту ва дар мусибати ту, ки душмани ту туро дар шаҳрҳоят ба мусибат гирифтор хоҳад кард. Агар гӯш накунӣ барои иҷро кардани ҳамаи суханони қонуни ин, ки дар китоби ин навишта шудаанд, то аз номи муҳтарам ва аҷоиби ин, ХУДОВАНД ХУДОИ худат битарсӣ. Ва Худованд зарбаҳои туро ва зарбаҳои насли туро аҷиб хоҳад кард — зарбаҳои бузург ва шигифтовар, ва беморӣҳои бад ва доимӣ. Ва ӯ ҳамаи дарди баде, ки шумо аз Миср парҳез кардед, ба шумо бозгардонад ва ба шумо часбида мешаванд. Ва Худованд ҳама беморӣ ва ҳама зарбаҳои нанависташударо ва ҳама зарбаҳои нависташударо дар китоби ин қонун бар ту оварад, то ки туро нобуд кунад. Ва шумо дар шумораи кам боқӣ хоҳед монд, дар ҳоле ки шумо ҳамчун ситорагони осмон бисёр будед, зеро ки ба овози Худованди Худои худ гӯш надодед.

Ва хоҳад буд, ки ҳамон тавре ки Худованд бар шумо шодӣ кард, то ба шумо некӣ кунад ва шуморо зиёд кунад, ҳамчунин Худованд бар шумо шодӣ хоҳад кард, то шуморо нобуд кунад, ва шумо ба тезӣ аз он замине, ки ба он ҷо дохил мешавед, то онро мерос баред, бардошта хоҳед шуд. Ва Худованд Худои ту туро ба ҳамаи миллатҳо пароканда хоҳад кард, аз як охири замин то охири дигари замин, ва дар он ҷо ба худоёни дигар хидмат хоҳӣ кард, ба чӯб ва санг, ки на ту ва на падаронат ба онҳо бовар намекардед. Аммо дар он миллатҳо туро орому нахоҳад дод ва истодан барои пои ту нахоҳад шуд, ва Худованд он ҷо ба ту дили

дигари нофармон хоҳад дод ва чашмҳои ноумедшаванда ва ҷони пажмурдашаванда. Ва ҳаёти ту пеш аз чашмонат овезон хоҳад буд, ва рӯзу шаб хоҳӣ тарсид ва ба ҳаёти худ бовар нахоҳӣ кард. Дар субҳ ту хоҳӣ гуфт: Чӣ тавр шом мешуд!, ва дар шом ту хоҳӣ гуфт: Чӣ тавр субҳ мешуд!, аз тарси дилат, ки ту хоҳӣ тарсид, ва аз биниҳое, ки бо чашмонат хоҳӣ дид. Ва Худованд туро ба Миср дар киштиҳо баргардонад, дар роҳе ки гуфтам, дигар онро нахоҳӣ дид, ва шумо онҷо ба душманони худ ба ғуломон ва канизакон фурӯхта хоҳед шуд, ва харидоре нахоҳад буд.

Инҳо калимаҳои аҳданд, ки Худованд ба Мусо фармуд онҳоро бо писарони Исроил дар замини Моаб баста кунад, ғайр аз аҳде, ки бо онҳо дар Хурайб баста буд.

29

Ва Мусо ҳамаи писарони Исроилро даъват кард ва ба онҳо гуфт: Шумо ҳама он чизҳоеро, ки Худованд дар замини Миср пеши шумо бо Фиръавн ва хизматгорони ӯ ва тамоми замини ӯ кард, дидаед, Он озмоишҳои бузурге, ки чашмони ту дидаанд, он нишонаҳо ва он мӯъҷизаҳои бузурги онҳоро. Ва Худованд Худо то ин рӯз ба шумо дил барои донистан, чашмон барои дидан ва гӯшҳо барои шунидан надод. Ва Ӯ шуморо чил сол дар биёбон оварда, либосҳои шумо кӯҳна нашуд ва кафшҳои шумо аз пойҳои шумо фарсуда нашуд. Шумо нон нахӯрдед, шароб ва нӯшокии қавӣ нанӯшидед,

то ки донед, ки Худованд, Худои шумо, ман ҳастам. Ва шумо то ин ҷой омадед, ва Сиҳон подшоҳи Ҳешбон ва Ӯг подшоҳи Башон барои ҷанг ба пешвози мо баромаданд. Ва мо онҳоро зада, замини онҳоро гирифтем ва онро ба қуръа ба Рӯбен ва ба Гад ва ба ними қабилаи Манассе додам. Ва шумо ҳамаи сухананро аз ин паймон нигоҳ хоҳед дошт ва иҷро хоҳед кард, то ки ҳар он чиро, ки мекунед, фаҳмед.

Шумо ҳама имрӯз пеши Худованди Худои худ истодаед: сарони қабилаҳои шумо, ва шӯрои калонсолони шумо, ва қозиҳои шумо, ва мансабдорони шумо, ҳар марди Исроил, Занҳои шумо ва фарзандони шумо ва ғарибе, ки дар миёни ордугоҳи шумо аст, аз ҳизумшикани шумо то обкаши шумо, гузаштан дар аҳди Худованди Худои шумо ва дар лаънатҳои Ӯ, ки Худованди Худои ту имрӯз бо ту мебандад, То ки Ӯ туро барои Худ ба халқ табдил диҳад ва Ӯ Худои ту хоҳад буд, чунон ки ба ту гуфт ва чунон ки ба падаронат Иброҳим ва Исҳоқ ва Яъқуб савганд хӯрд. Ва на танҳо бо шумо ман ин аҳдномаро ва ин лаънатро муқаррар мекунам, Аммо ва бо онҳое, ки имрӯз дар ин ҷо бо шумо пеши Худованди Худои шумо ҳастанд, ва бо онҳое, ки имрӯз дар ин ҷо бо шумо нестанд.

Зеро ки шумо медонед чӣ тавр мо дар замини Миср зиндагӣ кардем ва чӣ тавр мо аз миёни он миллатҳое гузаштем, ки шумо аз онҳо гузаштед. Ва бинед ифтитоҳҳои онҳоро ва бутҳои онҳоро, чӯб ва санг, нуқра ва тилло, ки назди онҳост. Не касе ҳаст дар байни шумо мард ё зан ё

аҷдодӣ ё қабила, ки фикраш аз Худованди Худои шумо баргашта, рафта ба худоёни он миллатҳо хизмат кунад, не касе ҳаст дар байни шумо решае, ки дар боло мерӯяд дар сафро ва талхӣ. Ва хоҳад буд, агар бишнавад калимаҳои ин лаънатҳоро ва дар дили худ бигӯяд: Муқаддас ба ман шавад, зеро ки дар гумроҳии дили худ равам, то гунаҳкор бегунаҳро нобуд накунад. Худо намехоҳад ба ӯ меҳрубон бошад, балки он вақт ғазаби Худованд ва ҳасади Ӯ бар он одам афрӯхта хоҳад шуд, ва ҳамаи лаънатҳои ин аҳд, ки дар ин китоб навишта шудаанд, ба ӯ часпида хоҳанд шуд, ва Худованд номи ӯро аз зери осмон пок хоҳад кард. Ва Худованд ӯро барои бадиҳо аз ҳамаи писарони Исроил ҷудо хоҳад кард, мувофиқи ҳамаи лаънатҳои аҳде, ки дар китоби ин қонун навишта шудаанд.

Ва насли дигар, писарони шумо, ки баъд аз шумо бархезанд, ва бегонае, ки аз замини дур биёяд, хоҳанд гуфт, ва онҳо зарбаҳои он замин ва беморӣҳои ӯро, ки Худованд бар ӯ фиристодааст, хоҳанд дид, Илоҳӣ ва намаки сӯхтонидашуда, тамоми замини он кишт карда нахоҳад шуд, на рӯйидан хоҳад кард ва ҳеҷ сабзае бар он боло нахоҳад омад. Ҳамчунон ки вайрон карда шуд Садум ва Ғамӯро, Адамо ва Сабӯим, ки онҳоро Худованд дар ғазаб ва хашм вайрон кард. Ва ҳама миллатҳо хоҳанд гуфт: Чаро Худованд ба ин замин чунин кард? Ин ғазаби қаҳри бузург чист? Ва онҳо хоҳанд гуфт, ки онҳо ахди Худованди Худои падарони худро тарк карданд, ки Ӯ бо падаронашон баста буд, вақте ки онҳоро аз замини Миср берун овард, Ва онҳо

рафта, ба худоёни дигаре хизмат карданд, ки онҳоро намедонистанд ва ба онҳо тақсим накарда буд, Ва Худованд дар ғазаб бар он замин хашмгин шуд, то ҳамаи лаънатҳои навишташударо дар китоби ин қонун бар он оварад. Ва Худованд онҳоро аз замини онҳо дар ғазаб ва хашм ва ҳиддати бисёр бузург баровард ва онҳоро ба замини дигар партофт, чунон ки ҳозир.

Чизҳои пинҳонӣ ба Худованди Худои мо тааллуқ доранд, вале чизҳои ошкоро ба мо ва ба фарзандони мо то абад, то ҳамаи суханони ин қонунро иҷро кунем. Чизҳои пинҳонӣ ба Худованди Худои мо тааллуқ доранд, вале чизҳои ошкоро ба мо ва ба фарзандони мо то абад, то ҳамаи суханони ин қонунро иҷро кунем.

30

Ва чунин хоҳад буд, вақте ки ҳамаи ин суханҳо бар ту биёянд, баракат ва лаънат, ки пеш рӯи ту гузоштам, ва онҳоро ба дили худ қабул кунӣ дар миёни ҳамаи миллатҳое, ки Худованд туро дар онҷо пароканда кунад, ва ту ба Худованд Худои худ бозгашт хоҳӣ кард ва ба овози Ӯ гӯш хоҳӣ дод мувофиқи ҳар он чӣ ман имрӯз ба ту фармон медиҳам, аз тамоми дили худ ва аз тамоми ҷони худ, Ва Худованд гуноҳҳои туро шифо хоҳад дод ва ба ту раҳм хоҳад кард ва боз туро аз ҳамаи миллатҳое, ки Худованд туро дар онҷо пароканда кардааст, ҷамъ хоҳад кард. Агар

пароканда шудани ту аз охири осмон то охири осмон бошад, аз он ҷо Худованди Худои ту туро ҷамъ хоҳад кард ва аз он ҷо Худованди Худои ту туро хоҳад гирифт. Ва Худои ту туро аз он ҷо ба замине, ки падаронат мерос гирифтанд, ворид хоҳад кард ва ту онро мерос хоҳӣ гирифт ва ба ту некӣ хоҳад кард ва туро аз падаронат зиёдтар хоҳад кард. Ва Худованд дили туро ва дили наслҳои туро пок хоҳад кард, то ки Худованди Худои худро аз тамоми дилу ҷон дӯст дорӣ ва зинда бошӣ.

Ва Худованди Худои ту ин лаънатҳоро бар душманони ту ва бар онҳое ки аз ту нафрат доранд ва туро таъқиб карданд, хоҳад гузошт. Ва ту бозгашт хоҳӣ кард ва овози Худованди Худои худро хоҳӣ шунид ва фармонҳои Ӯро, ки ман имрӯз ба ту фармон медиҳам, иҷро хоҳӣ кард. Ва Худованди Худои ту туро дар ҳар кори дастонат, дар наслҳои шикамат, дар наслҳои чорвоят ва дар ҳосилҳои заминат баракат хоҳад дод, зеро Худованди Худои ту бозхоҳад гашт, то бар ту барои неки шодӣ кунад, чунон ки бар падаронат шодӣ кард. Агар ту ба овози Худованди Худои худ гӯш кунӣ, то фармонҳои Ӯ ва қонунҳои Ӯ ва ҳукмҳои Ӯро, ки дар китоби ин қонун навишта шудаанд, нигоҳ дорӣ, ва агар ту аз тамоми дили худ ва аз тамоми ҷони худ ба Худованди Худои худ бозгардӣ. Зеро ки ин фармон, ки ман имрӯз ба ту медиҳам, хеле душвор нест ва на дур аз ту аст. Он дар осмони боло нест, ки гуфта шавад: Кӣ барои мо ба осмон боло хоҳад рафт ва онро барои мо хоҳад гирифт, ва мо онро шунида, амал хоҳем кард? Ҳам он фаротари баҳр нест, ки

гуфта шавад: Кӣ барои мо ба он тарафи баҳр мегузарад ва онро барои мо меорад ва онро барои мо шунаванда мегардонад, то мо амал кунем? Калима хеле наздики ту аст дар даҳони ту, ва дар дили ту, ва дар дастони ту барои кардани он.

Нигоҳ кун, ман имрӯз пеш рӯи ту зиндагӣ ва маргро, некӣ ва бадиро гузоштаам. Агар ту ба фармонҳои Худованди Худои худ гӯш кунӣ, ки ман имрӯз ба ту фармон медиҳам, то Худованди Худои худро дӯст дорӣ, дар ҳамаи роҳҳои Ӯ равӣ ва ҳукмҳо ва фармонҳои Ӯро нигоҳ дорӣ, онгоҳ зиндагӣ хоҳед кард ва бисёр хоҳед шуд, ва Худованди Худои шумо шуморо дар ҳамаи он замине, ки барои мерос гирифтани он ба он ҷо дохил мешавед, баракат хоҳад дод. Ва агар қалби ту дур шавад ва гӯш накунӣ, ва гумроҳ шуда ба худоёни дигар саҷда кунӣ ва ба онҳо хизмат кунӣ, Ман имрӯз ба шумо эълон мекунам, ки шумо нобуд хоҳед шуд ва дар он замине, ки шумо барои мерос гирифтани он аз Урдун мегузаред, дарозрӯз нахоҳед буд.

Ман имрӯз осмону заминро ба шоҳидӣ мегирам, ки ҳаёт ва маргро, баракат ва лаънатро пеш рӯи шумо гузоштаам. Ҳаётро интихоб кун, то ту ва наслҳои ту зинда бошед. Дӯст доштани Худованди Худои худ, гӯш кардан ба овози Ӯ ва нигоҳ доштани Ӯ, зеро ки ин ҳаёти ту ва дарозии рӯзҳои ту аст, то дар замине сукунат кунӣ, ки Худованд ба падаронат Иброҳим ва Исҳоқ ва Яъқуб савганд хӯрд, ки онро ба онҳо диҳад.

31

Ва Мусо тамом кард гуфтани ҳамаи ин суханҳо ба ҳамаи писарони Исроил, Ва ӯ ба онҳо гуфт: Ман имрӯз сад ва бист сола ҳастам, дигар қодир нахоҳам буд, ки дароям ва бароям. Худованд ба ман гуфт: Ту аз ин Урдун убур нахоҳӣ кард. Худованди Худои ту, ки пеш аз рӯи ту меравад, ин миллатҳои инро аз пеши ту нобуд хоҳад кард ва ту онҳоро ба мерос хоҳӣ гирифт, ва Ёшуъо пеш аз рӯи ту меравад, чунон ки Худованд гуфт. Ва Худованд Худои ту бо онҳо чунон хоҳад кард, ки бо Сиҳон ва Ӯг, ду подшоҳи Аморӣён, ки он тарафи Урдун буданд, ва бо замини онҳо кард, чунон ки онҳоро пурра нобуд кард. Ва Худованд онҳоро ба шумо дод, ва шумо бо онҳо чунон рафтор хоҳед кард, ки ман ба шумо фармон додам. Далер бош ва қавӣ бош, натарс ва ҳарос набош ва даҳшатзада набош аз рӯи онҳо, зеро ки Худованди Худои ту, ки пеш аз шумо меравад ва бо шумо аст, на туро раҳо мекунад ва на туро тарк мекунад. Ва Мусо Ешуъро хонд ва ба ӯ пеш ҳамаи Исроил гуфт: Далер ва қавӣ бош, зеро ту пеши ин қавм ба замине дохил хоҳӣ шуд, ки Худованд ба падарони шумо савганд хӯрд, ки онро ба онҳо диҳад ва ту онро ба онҳо мерос хоҳӣ дод. Ва Худованд, ки бо ту ҳамроҳ мешавад, туро раҳо намекунад ва туро тарк намекунад. Матарс ва буздил набош.

Ва Мусо калимаҳои ин қонунро ба китоб навишт ва ба кохинон, писарони Леви, ки сандуқи аҳди Худовандро

мебарданд, ва ба калонсолони писарони Исроил дод.

Ва Мусо дар он рӯз ба онҳо фармон дод ва гуфт, баъд аз ҳафт сол, дар вақти соли озодӣ, дар иди хаймагузорӣ, Ҳангоме ки тамоми Исроил барои дида шудан пеши Худованди Худои шумо ҳамроҳ сафар мекунанд, дар ҷое ки Худованд интихоб мекунад, шумо ин қонунро пеши тамоми Исроил ба гӯшҳои онҳо хонед. Ҷамъ кардааст мардумро, мардонро ва занонро ва фарзандонро ва ғарибро дар шаҳрҳои шумо, то ки онҳо бишнаванд ва биёмӯзанд, ки аз Худованди Худои шумо битарсанд, ва онҳо ҳамаи суханҳои ин қонунро шунида, анҷом диҳанд. Ва писарони онҳо, ки намедонанд, хоҳанд шунид ва хоҳанд омӯхт, ки аз Худованди Худои ту битарсанд дар тамоми рӯзҳое, ки онҳо дар он замине зиндагӣ мекунанд, ки шумо барои мерос бурдани он аз Урдун мегузаред.

Ва Худованд ба Мусо гуфт: Бубин, рӯзҳои марги ту наздик шудаанд. Ешуъро бихон ва назди дарҳои хаймаи шаҳодат истед, ва Ман ба ӯ фармон медиҳам. Ва Мусо ва Ешуъ ба хаймаи шаҳодат рафтанд ва назди дарҳои хаймаи шаҳодат истоданд. Ва Худованд дар абр фуромад ва назди дари чодири шаҳодат истод, ва сутуни абр назди дари чодири шаҳодат истод. Ва Худованд ба Мусо гуфт: Инак, ту бо падаронат мехобӣ, ва ин мардум бархоста, дунболи худоёни бегонаи замине, ки ба он дохил мешавад, зино мекунад ва Маро тарк мекунад ва аҳдеро, ки Ман бо онҳо баста будам, мешиканад. Ва ман дар он рӯз бо ғазаб ба онҳо

хашмгин хоҳам шуд ва онҳоро тарк хоҳам кард ва рӯям аз онҳо бармегардонам, ва онҳо хӯроки дигарон хоҳанд шуд, ва бадиҳо ва мусибатҳои бисёр онҳоро хоҳанд ёфт, ва дар он рӯз хоҳанд гуфт: Зеро Худованди Худои ман дар миёни ман нест, ин бадиҳо маро ёфтанд. Ман аммо дар он рӯз рӯям аз онҳо баргардонам, аз сабаби ҳамаи бадиҳое ки онҳо карданд, зеро онҳо ба худоёни бегона рӯ оварданд.

Ва ҳоло калимаҳои ин суруд нависед ва онро ба писарони Исроил омӯзонед ва онро ба даҳони онҳо гузоред, то ки ин суруд барои Ман дар назди онҳо шоҳид бошад дар миёни писарони Исроил. Зеро Ман онҳоро ба замини некӣ оварда хоҳам даровард, ки ба падарони онҳо савганд хӯрдам, ки ба онҳо замине диҳам, ки аз шир ва асал ҷорист, ва онҳо хоҳанд хӯрд ва сер шуда, тӯъма хоҳанд гардид, ва ба худоёни бегона рӯ хоҳанд овард ва ба онҳо хизмат хоҳанд кард, ва Маро ба ғазаб хоҳанд овард ва аҳди Маро хоҳанд шиканд. Ва ин суруд ба ҷои онҳо гузошта мешавад ҳамчун гувоҳ, зеро он аз даҳони онҳо ва аз даҳони наслҳои онҳо фаромӯш нахоҳад шуд, чунки ман бадии онҳоро медонам, он чӣ ки онҳо имрӯз дар ин ҷо мекунанд, пеш аз он ки ман онҳоро ба замини некӣ, ки ба падарони онҳо савганд хӯрдам, дароварам.

Ва Мусо ин сурудро дар он рӯз навишт ва онро ба писарони Исроил омӯхт. Ва ба Ёшуъ фармон дод ва гуфт: Дилер ва қавӣ бош, зеро ту писарони Исроилро ба замине дароварӣ хоҳӣ кард, ки Худованд ба онҳо савганд хӯрд, ва Ӯ бо ту

хоҳад буд.

Вақте ки Мӯсо навиштани ҳамаи сухани ин қонун ба китоб то ба охир тамом кард, Ва ӯ ба лавиён, ки сандуқи аҳди Худовандро мебурданд, фармон дод ва гуфт, Китоби қонуни инро гирифта, онро дар паҳлӯи сандуқи аҳди Худованди Худои шумо гузоред, ва он дар он ҷо барои шумо шаҳодат хоҳад буд. Зеро ки ман таҳрик ва гардани сахти туро медонам, то ҳанӯз ман бо шумо зинда ҳастам имрӯз, шумо ба Худо сарпечӣ мекардед, чӣ тавр баъд аз марги ман сарпечӣ намекунед? Сарони қабилаҳои худ, пирони худ, қозиёни худ ва котибони худро назди ман ҷамъ кунед, то ки ҳамаи ин суханонро ба гӯши онҳо гӯям ва осмону заминро бар онҳо гувоҳ гирам. Ман медонам, ки пас аз марги ман шумо бо беқонунӣ беқонунӣ хоҳед кард ва аз роҳе, ки ман ба шумо фармон додам, гардед хоҳед, ва дар охири рӯзҳо бадиҳо ба шумо вомехӯранд, зеро ки шумо бадиҳоро пеши Худованд хоҳед кард ва Ӯро бо корҳои дастони худ ба ғазаб хоҳед овард.

Ва Мусо калимаҳои ин суруд ба гӯши тамоми маҷлис то охир сухан гуфт.

32

Диққат кун, эй осмон, ва сухан мегӯям, ва бигзор замин суханҳои аз даҳонам бишунавад. Интизор шавад гуфтори

ман чун борон, ва суханони ман фуруд ояд чун шабнам, чун борон бар сабза ва чун барфборон бар алаф. Зеро ки номи Худовандро даъват кардам, бузургӣ ба Худои мо диҳед. Худо, корҳои Ӯ ҳақиқӣ аст, ва ҳамаи роҳҳои Ӯ ҳукмҳоянд, Худо вафодор аст, ва беадолатӣ нест, Парвардигор одил ва муқаддас аст. Онҳо гуноҳ карданд — на фарзандони ӯ, балки насли сарзанишшаванда, кач ва бадроҳшуда. Оё инро ба Худованд ҷазо медиҳед? Оё шумо қавми нодон ҳастед ва на дониш? Оё на худи Ӯ падари шумо буд, ки шуморо ба даст овард, шуморо сохт ва шуморо шакл дод? Рӯзҳои замонҳои қадимро ба ёд ored, солҳои наслҳоро дарк кунед. Аз падарат бипурс ва ӯ ба ту хоҳад гуфт, аз калонсолонат бипурс ва онҳо ба ту хоҳанд гуфт.

Вақте ки Худои Таъоло миллатҳоро тақсим мекард ва писарони Одамро парокандагӣ намуд, сарҳадҳои миллатҳоро мувофиқи шумораи фариштагони Худо муқаррар кард. Ва қисми Худованд мардуми Ӯ Яъқуб шуд, қисми андозагирифташудаи мероси Ӯ Исроил. Ӯ ӯро дар биёбон нигоҳ дошт, дар ташнагии гармии сӯзон, дар замини бе об, ӯро гирд гирифт ва ӯро таълим дод ва ӯро муҳофизат кард, чун мардумаки чашм. Чунон ки уқоб лонаи худро мепӯшонад ва бар ҷӯҷаҳои худ орзу мекунад, парҳои худро паҳн карда, онҳоро қабул кард ва онҳоро бар китфҳои худ бардошт. Худованд танҳо онҳоро ҳидоят мекард, бо онҳо худои бегона набуд. Ӯ онҳоро ба қувваи замин боло бурд, онҳоро бо ҳосили майдонҳо хӯронд, онҳо асалро аз санг мактанд ва равғанро аз санги сахт. Равғани

гов ва шири гӯсфанд, бо чарбии барраҳо ва қӯчҳо, писарони гов ва бузҳо, бо чарбии гурдаҳои гандум, ва хуни ангурро нӯшид — шароб. Ва Яъқуб хӯрд ва сер шуд, ва дӯстдошташуда лагад зад, фарбеҳ гардид, ғафс гардид, васеъ гардид, ва Худоеро, ки ӯро офарид, тарк кард ва аз Худои наҷотдиҳандаи худ рӯй гардонд.

Онҳо маро бо бегонагон ба ғазаб овардаанд, бо нафратангезиҳои худ маро ранҷонидаанд. Онҳо ба девҳо қурбонӣ карданд ва на ба Худо, ба худоёне ки онҳоро намедонистанд, худоёни нав ва тозаи омада, ки падарони онҳо онҳоро намедонистанд. Худоро, ки туро зода буд, тарк кардӣ ва Худоеро, ки туро парвариш медод, фаромӯш кардӣ.

Ва Худованд дид ва ғайрат кард ва аз сабаби писарон ва духтаронаш ба ғазаб омад. Ва гуфт: Ман рӯям-ро аз онҳо баргардонам ва нишон диҳам, ки дар рӯзҳои охирин чӣ бар сари онҳо хоҳад омад, зеро онҳо насли гумроҳ ҳастанд, писаронест, ки дар онҳо имон нест.

Онҳо маро ба ҳасад овардаанд бар он чӣ, ки Худо нест, маро ба хашм овардаанд бо бутҳои худ, ва ман онҳоро ба ҳасад хоҳам овард бар он чӣ, ки миллат нест, бар миллати нодон онҳоро ба хашм хоҳам овард. Зеро ки оташ аз ғазаби ман афрӯхта шудааст, то ҷаҳаннами поён хоҳад сӯхт, заминро ва маҳсулоти онро хоҳад хӯрд ва пояҳои кӯҳҳоро хоҳад сӯзонд. Ман бадиҳоро ба сари онҳо ҷамъ хоҳам кард ва

тирҳои худро дар ҷанг бар зидди онҳо сарф хоҳам кард. Аз гуруснагӣ ва хӯрдани паррандагон нобуд шуда, ва кашидани пушт табобатнопазир, дандонҳои ҳайвонҳои ваҳширо бо ғазаб ба онҳо хоҳам фиристод, кашандагон бар замин. Аз берун шамшер онҳоро бефарзанд хоҳад кард, ва аз дохили анборҳо тарс; ҷавонмард бо духтари бокира, кӯдаки ширхӯр бо пирамарди муқаррар. Ман гуфтам, онҳоро пароканда хоҳам кард ва ёдгории онҳоро аз миёни одамон нест хоҳам кард. Агар на бо сабаби ғазаби душманон буд, то ки онҳо дуру дароз накунанд, то ки душманон якҷоя ҳамла накунанд ва нагӯянд: Дасти баланди мо, на Худованд, ҳамаи инҳоро кард.

Миллат машваратро гум кардааст ва дар онҳо дониш нест. Онҳо фикр накарданд, ки бифаҳманд, бигзор инҳоро барои замони ояндае қабул кунанд. Чӣ тавр яке ҳазор нафарро таъқиб хоҳад кард ва ду нафар даҳҳазорҳоро ҷойивазкунӣ хоҳанд кард, агар Худо онҳоро нафурӯхта бошад ва Худованд онҳоро насупурда бошад? Зеро ки худоёни онҳо чун Худои мо нестанд, ва душманони мо нодонанд. Зеро ангури онҳо аз токи Содом аст, ва шохаи онҳо аз Ғаморро, ангури онҳо ангури сафро аст, хӯшаи талхӣ барои онҳо. Шароби онҳо ғазаби аждаҳоён аст ва ғазаби морҳои заҳрнок табобнопазир. Оё ин ҳо назди ман ҷамъ нашудаанд ва дар хазинаҳои ман муҳр нашудаанд? Дар рӯзи интиқом ман ҷазо хоҳам дод, вақте ки пойи онҳо биларзад, зеро рӯзи нобудии онҳо наздик аст ва барои шумо омода шудааст. Зеро ки Худованд халқи худро хукм

хоҳад кард ва бар бандагони худ тасалло хоҳад ёфт, чунки дид онҳоро заиф шуда, дар овардани балои онҳо хориҷ шуда ва бетоқат шуда. Ва Худованд гуфт: Куҷо ҳастанд худоёни онҳо, ба кадом онҳо боварӣ доштанд? Онҳое, ки чарби қурбониҳои онҳоро мехӯрдед ва шароби тартилҳои онҳоро менӯшидед, бигзоред онҳо бархезанд ва ба шумо кӯмак кунанд ва ба шумо ҳифозаткунандагон шаванд. Бубинед, бубинед, ки Ман ҳастам ва ҷуз Ман Худое нест. Ман мекушам ва зинда мегардонам, Ман мезанам ва Ман шифо медиҳам, ва касе нест, ки аз дасти Ман раҳоӣ диҳад. Зеро ки ман дасти худро ба осмон бардорам ва ба дасти рости худ савганд хӯрам ва гӯям: Ман то абад зинда ҳастам, Зеро ки ман шамшери худро чун барқ тез хоҳам кард, ва дасти ман ҳукмро хоҳад гирифт, ва ман ба душманон ҷазо хоҳам дод, ва ба онҳое, ки маро нафрат мекунанд, ҷазо хоҳам баргардонд. Тирҳои худро аз хун маст мекунам ва шамшери ман гӯшт мехӯрад аз хуни заҳмдорон ва асирон, аз сари роҳбарони душманон.

Шодӣ кунед, эй осмонҳо, ҳамзамон бо ӯ, ва бигузор ҳамаи паёмбарони Худо ба ӯ сачда кунанд, шодӣ кунед, эй миллатҳо, бо қавми ӯ, ва бигузор ҳамаи писарони Худо ба ӯ қувват гиранд, зеро хуни писарони ӯ интиқом гирифта мешавад, ва интиқом хоҳад гирифт ва ба душманон ҷазо хоҳад расонид, ва ба нафратдорон ҷазо хоҳад расонид, ва Худованд замини қавми ӯро пок хоҳад кард.

Ва Мусо ин сурудро дар он рӯз навишт ва онро ба писарони

Исроил омӯхт, ва Мусо дохил шуд ва ҳамаи суханҳои ин қонунро ба гӯши мардум гуфт, худаш ва Ёшуъои писари Нун. Ва Мусо гап заданро ба тамоми Исроил тамом кард. Ва ӯ ба онҳо гуфт: Дилҳоятонро ба ҳамаи ин суханҳое, ки ман имрӯз ба шумо шаҳодат медиҳам, диққат кунед, то ба писаронатон фармон диҳед, ки ҳамаи суханҳои ин қонунро нигоҳ доранд ва иҷро кунанд. Зеро ки ин сухан холӣ нест барои шумо, зеро ки ин ҳаёти шумост, ва бар хотири ҳамин сухан шумо дарозумр хоҳед шуд дар рӯи замин, ба он ҷое ки шумо аз Урдун мегузаред, то он ҷо онро ба мерос гиред. Ва Худованд дар ин рӯз ба Мӯсо сухан гуфт ва фармуд: Ба кӯҳи Абарим, кӯҳи Набау, ки дар замини Моаб рӯ ба рӯи Ериҳо қарор дорад, боло рав ва замини Канъонро бубин, ки ман онро ба писарони Исроил медиҳам. Ва дар он кӯҳе, ки ту ба он мебароӣ, онҷо бимир ва ба қавми худ пайваста шав, ҳамон тавре ки бародарат Ҳорун дар кӯҳи Ҳур мурд ва ба қавми худ пайваста шуд. Зеро ки шумо ба калимаи ман дар миёни писарони Исроил бар оби низоъи Қодеш дар биёбони Син нофармонӣ кардед, чунки Маро дар миёни писарони Исроил муқаддас накардед. Рӯ ба рӯ замин ро хоҳӣ дид, вале ба он ҷо дохил нахоҳӣ шуд.

33

Ва ин баракате буд, ки Мӯсо, марди Худо, ба писарони Исроил пеш аз марги худ дод. Ва гуфт: Худованд аз Сино омадааст ва аз Сеир ба мо зоҳир шудааст ва аз кӯҳи Форон

шитофт, бо дањҳозорҳои Қодеш, аз тарафи рости Ӯ фариштагон бо Ӯ буданд. Ва Ӯ ба мардуми худ раҳм кард, ва ҳамаи муқаддасшудагон зери дастони Ту қарор доранд, ва инҳо табеи Ту ҳастанд, ва аз суханони ӯ қабул кард Қонуне, ки Мусо ба мо фармуд, мероси ҷамоатҳои Яъқуб аст. Ва дар маҳбуб ҳукмрон хоҳад буд, ҳангоме ки ҳукмронони халқҳо бо қабилаҳои Исроил гирд оварда шаванд. Рӯбин зинда бошад ва намирад ва дар шумора зиёд бошад.

Ва ин Яҳудо, бишнав, эй Худованд, овози Яҳудоро ва ба халқи ӯ биёӣ, дастони ӯ барои ӯ ҷудо мекунанд ва Ту аз душманон ёрирасон хоҳӣ буд.

Ва ба Левӣ гуфт: Ба Левӣ нишонаҳои равшани ӯро диҳед ва ҳақиқати ӯро ба марди пок, ки онҳо ӯро дар санҷиш санҷиданд ва ӯро бар оби низоъ таҳқир карданд. Он ки ба падар ва модар мегуфт: Туро надидаам, ва бародарони худро нашинохт ва писарони худро рад кард, суханҳои туро нигоҳ дошт ва аҳди туро риоя кард. Онҳо ҳукмҳои Туро ба Яъқуб эълон хоҳанд кард ва қонуни Туро ба Исроил, онҳо бухурро дар ғазаби Ту ҳамеша бар қурбонгоҳи Ту хоҳанд гузошт. Баракат диҳ, Худованд, қувваи ӯро ва корҳои дастони ӯро қабул кун, камари душманони ба ӯ бархостаро бишкан ва нафратбарандагони ӯ набархезанд. Ва ба Бинёмин гуфт: Дӯстдошташудаи Худованд бо эътимод хоҳад зист, ва Худо ҳама рӯзҳо бар ӯ соянадоз мекунад ва дар миёни китфҳои ӯ орому қарор дод.

Ва ба Юсуф гуфт: Аз баракати Худованд замини ӯ бошад, аз мавсимҳои осмон ва шабнам, ва аз чашмаҳои чуқуриҳои поён, ва мувофиқи мавсими ҳосилот, гардиши офтоб ва иҷтимоъҳои моҳҳо Аз қуллаи кӯҳҳо ибтидо ва аз қуллаи тепаҳои ҷовидонӣ Ва мувофиқи вақти пурии замин, ва он чизҳои қобили қабул ба он касе, ки дар бутта дида шуд, биёянд бар сари Юсуф ва бар болои тоҷи ӯ, ки дар миёни бародарон ҷалолдода шуд. Зебоии ӯ чун нахустзодаи гов аст, шохҳои ӯ чун шохҳои якшох мебошанд, бо онҳо миллатҳоро якҷоя шох хоҳад зад, то ба охири замин, инҳо даҳҳозорҳои Эфроим ҳастанд, ва инҳо ҳазорҳои Манассе мебошанд. Ва ба Забулун гуфт: Шодӣ кун, эй Забулун, дар баромадани худ, ва Иссахар дар хонаҳои худ. Миллатҳо нобуд хоҳанд шуд, ва шумо дар он ҷо даъват хоҳед кард ва дар он ҷо қурбонии адолат хоҳед гузаронид, зеро ки сарвати дарё туро парвариш хоҳад кард ва тиҷорати соҳилнишинон низ.

Ва ба Гад гуфт: Баракатдор бошад он ки Гадро фарох мекунад, чун шер истироҳат кард, бозу ва ҳокимро шикаста. Ва ӯ нахустинҳои худро дид, ки онҷо замини ҳукмронон тақсим шуд, ҳангоме ки пешвоёни қавмҳо якҷоя ҷамъ шуда буданд, Худованд адолат ба амал овард ва ҳукми худро бо Исроил.

Ва ба Дон гуфт: Дон тавлади шер аст ва аз Башон хоҳад ҷаҳид. Ва ба Нафталӣ гуфт: Нафталӣ пур аз чизҳои қобили қабул аст ва бигзор пур шавад аз баракати Худованд, баҳр

ва ҷанубро мерос хоҳад бурд. Ва ба Ошир гуфт: Баракатёфта аз фарзандон Ошир, ва ӯ ба бародаронаш қобили қабул хоҳад буд, пояшро дар равған хоҳад ғӯтонд. Кафши ӯ аз оҳан ва биринҷ хоҳад буд, ва қувваи ту монанди рӯзҳои ту хоҳад буд.

Чунон ки Худои дӯстдошташуда нест, ки бар осмон қадам мегузорад ёрирасони ту ва бузургвори асмон. Ва Худо туро дар оғоз пӯшонад, ва зери қувваи бозуҳои ҷовидонӣ, ва душманро аз пеши рӯят берун хоҳад кард, гуфта: Нобуд шавӣ. Ва Исроил бо эътимод танҳо сукунат хоҳад кард, бар замини Яъқуб, бар ғалла ва шароб, ва осмон барои ту бо шабнами абрнок хоҳад буд. Муборак ҳастӣ ту, эй Исроил! Кӣ монанди ту аст, қавме, ки аз ҷониби Худованд наҷот дода мешавад? Ёрирасони ту туро ҳимоят хоҳад кард ва шамшер фахри туст, ва душманони ту ба ту дурӯғ хоҳанд гуфт, ва ту бар гардани онҳо хоҳӣ гузашт.

34

Ва Мусо аз Аработи Моаб ба кӯҳи Набау, ба қуллаи Фасга, ки дар рӯи Ериҳо қарор дорад, баромад, ва Худованд ба ӯ ҳамаи заминро аз Ҷалаад то Дон нишон дод, ва ҳамаи замини Нафтолӣ, ва ҳамаи замини Эфроим, ва Манассе, ва ҳамаи замини Яҳудо то баҳри дурдаст, ва биёбонро, ва минтақаҳои атрофи Ериҳоро, шаҳри хурмоҳоро то Сиғор. Ва Худованд ба Мӯсо гуфт: Ин он заминест, ки ман ба

Иброҳим ва Исҳоқ ва Яъқуб савганд хӯрда, гуфтам, ки онро ба тухми шумо медиҳам, ва онро ба чашмони ту нишон додам, вале ту ба он ҷо дохил нахоҳӣ шуд.

Ва Мусо, хизматгори Худованд, дар замини Моаб бо фармони Худованд вафот кард. Ва ӯро дар Ай, наздики хонаи Фоғор дафн карданд, ва ҳеҷ кас дафни ӯро то ҳамин рӯз надидааст. Мусо сад ва бист сола буд, вақте ки ӯ мурд, чашмҳояш торик нашуданд ва сангпуштҳояш вайрон нашуданд.

Ва писарони Исроил барои Мусо дар Аработи Моаб бар Урдун назди Ариҳо си рӯз гиристанд, ва рӯзҳои мотам ва гиристани Мусо тамом шуданд. Ва Ёшуъ писари Нун пур шуд аз рӯҳи фаҳмиш, зеро Мӯсо дастҳои худро бар ӯ гузошт, ва писарони Исроил ба ӯ гӯш карданд ва чунон карданд, ки Худованд ба Мӯсо фармуд.

Ва дигар дар Исроил пайғамбаре чун Мӯсо бархост накард, ки Худованд ӯро рӯ ба рӯй шинохта буд дар ҳамаи нишонаҳо ва мӯъҷизаҳое, ки Худованд ӯро фиристод, то онҳоро дар замини Миср ба Фиръавн ва ба хизматкорони ӯ ва ба тамоми замини ӯ анҷом диҳад, мӯъҷизаҳои бузург ва дасти қавӣ, ки Мӯсо пеши тамоми Исроил кард.

Мактуби Юҳанно

1

Он, ки аз ибтидо буд, он, ки мо шунидаем, он, ки мо бо чашмони худ дидаем, он, ки мо мушоҳида кардаем ва дастҳои мо ламс кардаанд, дар бораи Калимаи ҳаёт, Ва ҳамон зиндагӣ зоҳир шуд ва мо дидем ва шоҳидӣ медиҳем ва ба шумо эълон мекунем он зиндагии ҷовидониро, ки назди Падар буд ва ба мо зоҳир шуд. Он чи мо дидаем ва шунидаем, ба шумо эълон мекунем, то ки шумо низ бо мо муносибат дошта бошед, ва муносибати мо бо Падар ва бо Писари Ӯ Исои Масеҳ аст. Ва мо ин чизҳоро ба шумо менависем, то ки шодии мо пур бошад.

Ва ин ҳамон паёме мебошад, ки мо аз ӯ шунидаем ва ба шумо эълон мекунем, ки Худо нур аст ва дар ӯ ҳеҷ торикӣ вуҷуд надорад. Агар мо бигӯем, ки бо Ӯ муносибат дорем ва дар торикӣ роҳ мераваем, дурӯғ мегӯем ва ҳақиқатро амалӣ намекунем. Агар аммо мо дар нур роҳ мераваем, чунон ки Ӯ дар нур ҳаст, бо якдигар муносибат дорем ва

хуни Исо Масеҳ, Писари Ӯ, моро аз ҳар гуноҳ тоза мекунад. Агар мо гӯем, ки гуноҳ надорем, худамонро фиреб медиҳем ва ҳақиқат дар мо нест. Агар мо гуноҳҳои худро эътироф кунем, Ӯ вафодор ва одил аст, то гуноҳҳои моро бубахшад ва моро аз ҳар гуна беадолатӣ тоза созад. Агар мо бигӯем, ки мо гуноҳ накардаем, ӯро дурӯғгӯ мегардонем ва калимаи ӯ дар мо нест.

2

Фарзандони ман, инҳоро ба шумо менависам, то гуноҳ накунед, ва агар касе гуноҳ кунад, мо назди Падар вакиле дорем — Исои Масеҳи одил. Ва ӯ кафорат аст барои гуноҳҳои мо, на танҳо барои гуноҳҳои мо, балки ҳамчунин барои тамоми ҷаҳон. Ва дар ин мо медонем, ки мо ӯро шинохтаем, агар фармонҳои ӯро нигоҳ дорем. Он ки мегӯяд, Ман ӯро шинохтаам, ва фармонҳои ӯро нигоҳ намедорад, дурӯғгӯ аст ва дар ӯ ҳақиқат нест. Аммо ҳар кӣ калимаи Ӯро нигоҳ медорад, ҳақиқатан дар ӯ муҳаббати Худо камол ёфтааст. Аз ҳамин мо медонем, ки дар Ӯ ҳастем. Он ки мегӯяд дар ӯ мемонад, бояд ҳамчунон ки он Як рафт, худаш низ ҳамин тавр рафтор кунад.

Бародарон, ман на фармони нав ба шумо менависам, балки фармони кӯҳнаеро, ки шумо аз ибтидо доштед. Ин фармони кӯҳна ҳамон каломест, ки шумо аз ибтидо шунидед. Боз фармони навро ба шумо менависам, ки он

дар ӯ ва дар шумо ростин аст, зеро ки торикӣ мегузарад ва нури ростин аллакай медурахшад. Он ки мегӯяд дар рӯшноӣ аст ва бародари худро нафрат мекунад, то ҳоло дар торикӣ аст. Он ки бародари худро дӯст медорад, дар нур мемонад ва дар ӯ ҳеҷ сангандоз вуҷуд надорад. Он ки бародари худро нафрат мекунад, дар торикӣ аст ва дар торикӣ роҳ мепаймояд ва намедонад куҷо меравад, зеро торикӣ чашмони ӯро кӯр кардааст.

Ман ба шумо менависам, фарзандони хурд, зеро гуноҳони шумо бо васитаи номи ӯ омурзида шудаанд. Ман ба шумо менависам, эй падарон, зеро шумо Ӯро аз ибтидо шинохтаед. Ман ба шумо менависам, эй ҷавонон, зеро шумо бар шарирро ғалаба кардаед. Ман ба шумо навиштам, эй бачаҳо, зеро ки шумо Падарро шинохтаед. Ман ба шумо навиштам, эй падарон, зеро ки шумо Онро аз ибтидо шинохтаед. Ман ба шумо навиштам, эй ҷавонон, зеро ки шумо қавӣ ҳастед ва калимаи Худо дар шумо мемонад ва шумо бар шарир ғолиб омадаед.

Ҷаҳонро дӯст надоред ва на он чизҳоеро, ки дар ҷаҳон ҳастанд. Агар касе ҷаҳонро дӯст дорад, муҳаббати Падар дар ӯ нест, Зеро ки ҳар он чӣ дар ҷаҳон аст, ҳавас аз гӯшт ва ҳавас аз чашмҳо ва лофзанӣ аз зиндагӣ, аз Падар нест, балки аз ҷаҳон аст. Ва ҷаҳон мегузарад ва хоҳиши он, аммо он ки ироди Худоро иҷро мекунад, то абад мемонад.

Кӯдакон, соати охирин фаро расидааст, ва чунон ки

шунидед, ки антихрист меояд, ва акнун антихристони бисёр пайдо шудаанд, аз ҳамин медонем, ки соати охирин аст. Онҳо аз мо баромаданд, вале аз мо набуданд, агар аз мо мебуданд, бо мо мемонданд, вале ин барои он буд, ки ошкор шавад, ки ҳамаи онҳо аз мо нестанд. Ва шумо масҳкунӣ аз Муқаддас доред ва ҳама чизро медонед. Ман ба шумо нанавиштам, зеро ки шумо ҳақиқатро намедонед, балки зеро ки шумо онро медонед ва зеро ки ҳеҷ дурӯғ аз ҳақиқат нест. Кӣ дурӯғгӯ аст, агар на он касе, ки инкор мекунад, ки Исо Масеҳ нест? Ин душмани Масеҳ аст, он касе, ки Падар ва Писарро инкор мекунад. Ҳар касе, ки писарро инкор мекунад, падарро ҳам надорад. Шумо бинобар ин, он чи аз ибтидо шунидед, бигузор дар шумо бимонад. Агар он чи аз ибтидо шунидед дар шумо монад, шумо низ дар Писар ва дар Падар хоҳед монд. Ва ин ҳамон ваъдае аст, ки Ӯ ба мо дод — ҳаёти ҷовидон. Ин чизҳоро ба шумо дар бораи онҳое, ки шуморо фиреб медиҳанд, навиштам. Ва шумо, масҳе ки аз ӯ гирифтед, дар шумо мемонад ва шумо эҳтиёҷ надоред, ки касе шуморо таълим диҳад, балки чунон ки ҳамон масҳ шуморо дар бораи ҳама чиз таълим медиҳад, ва он ҳақиқат аст ва дурӯғ нест, ва чунон ки ба шумо таълим дод, дар ӯ хоҳед монд. Ва акнун, фарзандони азиз, дар ӯ боқӣ монед, то ки вақте ӯ ошкор шавад, мо ҷасорат дошта бошем ва ҳангоми зуҳури ӯ аз ӯ шарманда нашавем. Агар шумо донед, ки Ӯ адолатманд аст, пас бидонед, ки ҳар касе, ки адолат мекунад, аз Ӯ таваллуд ёфтааст.

3

Бубинед, ки Падар чӣ гуна муҳаббате ба мо дода ,□□□то ки мо фарзандони Худо номида шавем. Аз ҳамин сабаб ҷаҳон шуморо намешиносад, зеро ки ӯ Ӯро нашинохт. Азизон, акнун мо фарзандони Худо ҳастем ва ҳанӯз зоҳир нашудааст, ки мо чӣ хоҳем буд. Вале медонем, ки агар Ӯ зоҳир шавад, мо ба Ӯ монанд хоҳем буд, зеро мо Ӯро хоҳем дид, чунон ки Ӯ ҳаст. Ва ҳар касе, ки ин умедро ба Ӯ дорад, худро тоза мекунад, чунон ки Он тоза аст.

Ҳар касе, ки гуноҳ мекунад, беқонунӣ низ мекунад, ва гуноҳ ҳамон беқонунӣ аст. Ва шумо медонед, ки Ӯ зоҳир шуд, то гуноҳҳои моро бардорад, ва гуноҳ дар Ӯ нест. Ҳар касе, ки дар ӯ мемонад, гуноҳ намекунад; ҳар касе, ки гуноҳ мекунад, на ӯро дидааст ва на шинохтааст. Кӯдакони азиз, ҳеҷ кас шуморо фиреб надиҳад, он ки адолатро мекунад адолатманд аст, чунон ки Ӯ адолатманд аст, Он ки гуноҳ мекунад, аз шайтон аст, зеро шайтон аз оғоз гуноҳ мекунад. Барои ҳамин Писари Худо зоҳир шуд, то корҳои шайтонро нобуд кунад. Ҳар он ки аз Худо таваллуд шудааст, гуноҳ намекунад, зеро тухми Ӯ дар вай мемонад ва ӯ наметавонад гуноҳ кунад, чунки аз Худо таваллуд шудааст. Дар ин ошкоро мешавад фарзандони Худо ва фарзандони шайтон. Ҳар он ки адолат намекунад, аз Худо нест, ва он ки бародари худро дӯст намедорад. Зеро ки ин ҳамон паёме аст, ки шумо аз ибтидо шунидед, то ки мо якдигарро дӯст

дорем. Не чунон ки Қоин аз шарир буд ва бародари худро кушт, ва барои чӣ ӯро кушт? Зеро ки амалҳои ӯ шарир буданд, вале амалҳои бародараш адолатнок буданд. Бародарони ман, ҳайрон нашавед, агар ҷаҳон шуморо нафрат кунад. Мо медонем, ки мо аз марг ба зиндагӣ гузаштаем, зеро ки мо бародаронро дӯст медорем. Он ки бародарро дӯст намедорад, дар марг мемонад. Ҳар касе, ки бародари худро нафрат дорад, қотили одам аст, ва шумо медонед, ки ҳеҷ қотили одам ҳаёти ҷовидонро дар худаш мондагар надорад. Дар ин мо муҳаббатро шинохтаем, зеро ӯ барои мо ҷони худро гузошт, ва мо бояд барои бародарон ҷонҳои худро гузорем. Кӣ зиндагии ҷаҳонро дошта бошад ва бародари худро дар эҳтиёҷ бубинад ва дили худро аз ӯ пӯшад, чӣ тавр муҳаббати Худо дар ӯ мемонад? Фарзандони кӯчаки ман, биёед дӯст надорем бо калима ва на бо забон, балки бо амал ва ҳақиқат. Ва дар ин мо медонем, ки мо аз ҳақиқат ҳастем, ва пеш аз Ӯ мо дилҳои худро қонеъ хоҳем кард. зеро ки агар дили мо моро махкум кунад, Худо аз дили мо бузургтар аст ва ҳама чизро медонад. Азизон, агар дили мо моро махкум накунад, мо ба Худо ҷасорат дорем. Ва ҳар чи мо дархост мекунем, аз Ӯ мегирем, зеро ки фармонҳои Ӯро нигоҳ медорем ва он чи пеши Ӯ хушоянд аст, иҷро мекунем. Ва ин фармони Ӯст, то ки мо ба номи Писари Ӯ Исо Масеҳ имон оварем ва якдигарро дӯст дорем, чунон ки Ӯ фармон додааст. Ва он ки фармонҳои Ӯро нигоҳ медорад, дар Ӯ мемонад ва Худаш дар ӯ. Ва дар ин мо медонем, ки Ӯ дар мо мемонад, аз Рӯҳе, ки ба мо дод.

4

Азизон, ба ҳар рӯҳе бовар накунед, балки рӯҳҳоро санҷед, ки оё аз Худо ҳастанд, зеро ки бисёр паймбарони дурӯғин ба ҷаҳон баромадаанд. Дар ин шумо рӯҳи Худоро медонед: ҳар рӯҳе, ки эътироф мекунад Исои Масеҳ дар гӯшт омадааст, аз Худо аст, Ва ҳар рӯҳе, ки Исои Масеҳро дар гӯшт омадаро эътироф намекунад, аз Худо нест, ва ин ҳамон рӯҳи душмани Масеҳ аст, ки шунидаед, ки меояд ва акнун аллакай дар ҷаҳон ҳаст. Шумо аз Худо ҳастед, кӯдакони хурд, ва шумо бар онҳо ғалаба кардаед, зеро он ки дар шумост аз он ки дар ҷаҳон аст бузургтар аст. Онҳо аз ҷаҳон ҳастанд, аз ин сабаб аз ҷаҳон сухан мегӯянд ва ҷаҳон онҳоро мешунавад. Мо аз Худо ҳастем, он ки Худоро мешиносад, моро мешунавад. Он ки аз Худо нест, моро намешунавад. Аз ин мо рӯҳи ҳақиқат ва рӯҳи гумроҳиро мешиносем.

Азизон, биёед якдигарро дӯст дорем, зеро ки муҳаббат аз Худо аст ва ҳар касе ки дӯст медорад, аз Худо таваллуд шудааст ва Худоро мешиносад. Он ки муҳаббат намекунад, Худоро нашиносад, зеро ки Худо муҳаббат аст. Дар ин муҳаббати Худо ба мо зоҳир шуд, зеро Худо Писари ягонаи Худро ба ҷаҳон фиристод, то мо тавассути Ӯ зинда шавем. Дар ин муҳаббат аст, на он ки мо Худоро дӯст доштем, балки он ки Ӯ моро дӯст дошт ва Писари Худро барои кафораи гуноҳҳои мо фиристод. Азизон, агар Худо моро

чунин дӯст дошт, пас мо низ бояд якдигарро дӯст дорем. Худоро ҳеҷ кас ҳеҷ вақт надидааст, агар мо якдигарро дӯст дорем, Худо дар мо мемонад ва муҳаббати Ӯ дар мо камол ёфтааст. Дар ин мо медонем, ки мо дар Ӯ мемонем ва Ӯ дар мо, зеро ки Ӯ аз Рӯҳи Худ ба мо додааст. Ва мо дидаем ва гувоҳӣ медиҳем, ки Падар Писарро ҳамчун Наҷотдиҳандаи ҷаҳон фиристодааст. Ҳар кӣ эътироф кунад, ки Исо Писари Худост, Худо дар ӯ мемонад ва ӯ дар Худо мемонад. Ва мо донистаем ва боварӣ кардаем ба муҳаббате, ки Худо дар мо дорад. Худо муҳаббат аст ва он ки дар муҳаббат мемонад, дар Худо мемонад ва Худо дар ӯ мемонад. Дар ин муҳаббат бо мо комил шудааст, то ки мо дар рӯзи судо ҷасорат дошта бошем, зеро ки чунон ки Ӯ ҳаст, мо низ дар ин ҷаҳон ҳастем. Тарс дар ишқ нест, аммо ишқи комил тарсро берун мепартояд, зеро ки тарс ҷазо дорад ва тарсанда дар ишқ камол наёфтааст. Мо ӯро дӯст медорем, зеро ӯ аввал моро дӯст дошт. Агар касе бигӯяд, ки ман Худоро дӯст медорам, ва бародари ӯро нафрат мекунад, дурӯғгӯ аст, зеро он ки бародари худро, ки дидааст, дӯст намедорад, Худоеро, ки надидааст, чӣ тавр метавонад дӯст дорад? Ва мо ин фармонро аз Ӯ дорем, то он ки Худоро дӯст медорад, бародари худро низ дӯст дорад.

5

Ҳар касе, ки бовар дорад, ки Исо Масеҳ аст, аз Худо таваллуд шудааст, ва ҳар касе, ки Падарро дӯст медорад,

фарзандеро низ, ки аз Ӯ таваллуд шудааст, дӯст медорад. Дар ин мо медонем, ки фарзандони Худоро дӯст медорем, вақте ки Худоро дӯст медорем ва фармонҳои Ӯро иҷро мекунем. Ин муҳаббати Худо аст, то ки мо фармонҳои Ӯро нигоҳ дорем, ва фармонҳои Ӯ вазнин нестанд. Зеро ки ҳар он, ки аз Худо таваллуд шудааст, бар ҷаҳон ғолиб меояд, ва ин ҳамон ғалабаест, ки бар ҷаҳон ғолиб омадааст — имони мо. Кӣ ҷаҳонро ғолиб меояд, агар на он касе, ки бовар дорад, ки Исо Писари Худост? Ин ҳамон касест, ки тавассути об ва хун омадааст, яъне Исо Масеҳ, на танҳо тавассути об, балки тавассути об ва хун, ва Рӯҳ гувоҳӣ медиҳад, зеро Рӯҳ ҳақиқат аст. Зеро ки се ҳастанд, ки дар осмон шоҳидӣ медиҳанд: Падар, Калима ва Рӯҳи Муқаддас, ва ин ҳар се як ҳастанд, ва се ҳастанд, ки дар замин шоҳидӣ медиҳанд, Рӯҳ ва об ва хун, ва ин ҳар се як ҳастанд. Агар мо шаҳодати одамонро қабул мекунем, шаҳодати Худо бузургтар аст, зеро ин ҳамон шаҳодатест, ки Худо дар бораи Писари Худ дода аст. Он ки ба Писари Худо боварӣ мекунад, гувоҳиро дар дили худ дорад, он ки ба Худо боварӣ намекунад, Ӯро дурӯғгӯ қарор додааст, зеро ки ба гувоҳие, ки Худо дар бораи Писари Худ додааст, боварӣ накардааст. Ва ин шаҳодат аст, ки Худо ба мо ҳаёти ҷовидонӣ дод ва ин ҳаёт дар Писари Ӯ аст. Он ки писарро дорад, ҳаётро дорад; он ки писари Худоро надорад, ҳаётро надорад.

Инро ба шумо навиштам, ба онҳое ки ба номи Писари Худо имон меоранд, то ки бидонед, ки шумо ҳаёти ҷовидонӣ доред ва то ки ба номи Писари Худо имон оваред. Ва ин

ҳамон боварие аст, ки мо дар назди ӯ дорем, ки агар чизе мувофиқи иродаи ӯ дархост кунем, ӯ моро мешунавад. Ва агар мо медонем, ки Ӯ моро мешунавад дар он чи мо дархост мекунем, мо медонем, ки мо дорем он дархостҳоеро, ки мо аз Ӯ дархост кардаем. Агар касе бинад, ки бародараш гуноҳе мекунад, ки ба марг намеанҷомад, дуо хоҳад кард ва Худо ба ӯ ҳаёт хоҳад дод, ба онҳое ки гуноҳе мекунанд, ки ба марг намеанҷомад. Гуноҳе ҳаст, ки ба марг меанҷомад, дар бораи он гуноҳ намегӯям, ки дуо кунад. Ҳар гуна беадолатӣ гуноҳ аст ва гуноҳе ҳаст, ки ба марг намеанҷомад. Мо медонем, ки ҳар он кас, ки аз Худо таваллуд шудааст, гуноҳ намекунад, балки он кас, ки аз Худо таваллуд шудааст, худро нигоҳ медорад ва он шарир ба ӯ дасти дароз намекунад. Мо медонем, ки аз Худо ҳастем ва тамоми ҷаҳон дар бадӣ фурӯ рафтааст. Мо медонем, ки Писари Худо омадааст ва ба мо ақл додааст, то ки мо Ҳақиқиро бишносем, ва мо дар Ҳақиқӣ ҳастем, дар Писари Ӯ Исо Масеҳ. Ин Худои ҳақиқӣ ва ҳаёти ҷовидонӣ аст.

Кӯдакони хурд, худро аз бутҳо нигоҳ доред, омин.

Ёшуъа

1

Ва шуд, ки баъд аз марги Мусо, Худованд ба Ёшуъ писари Нун, ёвари Мусо, гуфт: Мусо, ёрдамчии ман, мурдааст. Акнун пас барҳеста, аз Урдун гузар кун, ту ва ҳамаи ин мардум, ба замине, ки ман ба онҳо медиҳам. Ҳар ҷое, ки шумо бо нақши пойҳои худ гом ниҳед, онро ба шумо медиҳам, ҳамон тавре ки ба Мӯсо гуфтаам. Биёбон ва Антиливанро, то дарёи бузург, дарёи Фурот ва то баҳри дурдаст, аз ғуруби офтоб сарҳадҳои шумо хоҳад буд. Ҳеҷ одаме дар пеши шумо истодагӣ намекунад дар тамоми рӯзҳои зиндагии ту, ва чунон ки бо Мусо будам, ҳамчунин бо ту низ хоҳам буд, ва туро раҳо намекунам ва туро фаромӯш намекунам. Қавӣ ва мардона бош, зеро ту ба ин қавм замине хоҳӣ тақсим кард, ки ба падарони шумо савганд хӯрдам, ки ба онҳо хоҳам дод. Қувват гир бинобар ин ва далер бош, нигоҳ дор ва амал кун чунон ки ба ту фармуд Мӯсо хизматгори ман, ва ту аз онҳо ба рост ва на ба чап гардонида нашавӣ, то ки ту дар ҳама он чи кунӣ комёб

шавӣ. Ва китоби қонуни ин аз даҳони ту дур нахоҳад шуд, ва дар он рӯзу шаб андеша хоҳӣ кард, то ки донӣ чӣ тавр ҳамаи навишташударо иҷро кунӣ, он гоҳ камёб хоҳӣ шуд ва роҳҳои худро камёб хоҳӣ гардонд, ва он гоҳ фаҳмидан хоҳӣ. Нигоҳ кун, ман ба ту фармон додаам: қавӣ бош ва мардона бош, натарс ва наҳарос, зеро Худованд Худои ту бо ту аст дар ҳама ҷое, ки ту равӣ. Ва Ёшуъо ба дабирони мардум фармон дод ва гуфт, Дохил шавед ба миёнаи ордугоҳи мардум ва ба мардум фармон диҳед ва гӯед: Озуқа омода кунед, зеро ҳанӯз се рӯз боқист ва шумо аз ин Урдун мегузаред, то дохил шавед ва замине, ки Худованд Худои падарони шумо ба шумо медиҳад, гиред.

Ва ба Рӯбин, ба Гад ва ба нисфи қабилаи Манассе Ешуъ гуфт, Ёд кунед калимаеро, ки Мӯсо, банди Худованд, ба шумо фармуд ва гуфт: Худованди Худои шумо шуморо ором кард ва ин заминро ба шумо дод. Занҳои шумо ва фарзандони шумо ва чорвои шумо бигузор дар он замине истиқомат кунанд, ки ба шумо дод, вале шумо мусаллаҳ пеш аз бародарони шумо гузаред, ҳар як қавӣ, ва ба онҳо кумак кунед. То вақте ки Худованди Худои мо барои бародарони шумо орому осоиш фароҳам оварад, ҳамчунон ки барои шумо низ фароҳам овард, ва онҳо низ замине, ки Худованди Худои мо ба онҳо медиҳад, мерос гиранд, ва шумо ҳар яке ба мероси худ, ки Мусо ба шумо дод дар он тарафи Урдун дар тарафи шарқи офтоб, бозгардед. Ва дар ҷавоб ба Ёшуъ гуфтанд: Ҳар чӣ ки ба мо фармон диҳӣ, хоҳем кард, ва ба ҳар ҷое ки моро фиристӣ, хоҳем рафт.

Мувофиқи ҳар он чӣ ки мо аз Мӯсо шунидем, мо ба ту низ гӯш хоҳем дод, танҳо Худованд Худои мо бо ту бошад, ҳамон тавре ки бо Мӯсо буд. Он одаме, ки ба ту нофармонӣ кунад ва ба сухани ту гӯш надиҳад, вақте ки ба ӯ фармон диҳӣ, бояд бимирад, вале ту қавӣ ва мардона бош.

2

Ва Ёшуъ писари Нун аз Шиттим ду ҷавонро барои ҷосусӣ кардан фиристод ва гуфт: Баромада, заминро ва Ериҳоро бинед. Ва ду ҷавон рафта, ба Ериҳо даромаданд ва ба хонаи зани фоҳишае, ки номаш Раҳоб буд, даромаданд ва дар он ҷо монданд.

Ва ба подшоҳи Ериҳо гузориш дода шуд ва гуфтанд: Мардоне аз писарони Исроил барои ҷосусии замин ба инҷо даромадаанд. Ва подшоҳи Ериҳо фиристод ва ба Раҳаб гуфт: Он мардонеро, ки шаб ба хонаи ту даромадаанд, берун овар, зеро онҳо барои ҷосусии замин омадаанд. Ва зан ду мардро гирифта, онҳоро пинҳон кард ва ба онҳо гуфт: Мардон назди ман омадаанд, Чун дарвоза дар торикӣ баста мешуд ва мардон берун рафтанд, намедонам куҷо рафтаанд. Дар ақиби онҳо таъқиб кунед, агар ба онҳо расед. Ин вале онҳоро ба боми боло овард ва онҳоро дар канафи нахе, ки бар боми тӯда шуда буд, пинҳон кард. Ва мардон онҳоро таъқиб карданд аз роҳи Урдун ба сӯи гузаргоҳҳо, ва дарвоза баста шуд.

Ва чунин шуд, ки вақте таъқибкунандагон дар пайи онҳо баромаданд ва пеш аз он ки онҳо бихобанд, ин зан ба боми хона назди онҳо баромад, Ва ӯ ба онҳо гуфт: Медонам, ки Худованд замин ба шумо додааст, зеро тарси шумо бар мо афтодааст. Мо шунидаем, ки Худованд Худо баҳри сурхро аз пеши шумо хушконид, вақте ки аз замини Миср баромадед, ва ҳама чӣ ки ба ду подшоҳони Аморӣён, ки он тарафи Урдун буданд, ба Сиҳон ва Ӯг кард, ки шумо онҳоро нобуд кардед. Ва вақте мо шунидем, дилҳои мо ҳайратзада шуданд ва дигар рӯҳ дар ҳеҷ яке аз мо аз рӯи шумо истода намонд, зеро ки Худованди Худои шумо, Худо дар осмони боло ва бар замини поён аст. Ва акнун ба ман савганд ёд кунед ба Худованди Худо, ки ман ба шумо раҳм мекунам, ва шумо ҳам раҳм кунед дар хонаи падарам, Ва хонаи падари маро, модари маро ва бародарони маро зинда нигоҳ доред, ва тамоми хонаи маро ва ҳар чӣ ба онҳо тааллуқ дорад, ва ҷони маро аз марг раҳоӣ диҳед.

Ва мардон ба ӯ гуфтанд: Ҷони мо ба ҷои шумо ба марг. Ва ӯ гуфт: Вақте ки Худованд шаҳрро ба шумо супорад, шумо ба ман раҳм ва ростӣ нишон диҳед. Ва онҳоро аз тиреза фурӯд овард, Ва ӯ ба онҳо гуфт: Ба кӯҳистон биравед, то тақибкунандагон ба шумо пешомад накунанд, ва дар он ҷо се рӯз пинҳон шавед, то тақибкунандагон аз паси шумо бозгарданд, ва баъд аз ин ба роҳи худ биравед.

Ва мардон ба ӯ гуфтанд: Мо аз ин савганди ту беҳунаҳ ҳастем. Бубин, мо дохил мешавем ба қисме аз шаҳр, ва ту

бояд нишонаро гузорӣ, ин ресмони сурхро ба тиреза овезӣ, ки тавассути он моро поин овардӣ, вале падарат, модарат, бародаронат ва тамоми хонаводаи падарат бояд ба худат ба хонаат ҷамъ кунӣ. Ва ҳар кас, ки аз дари хонаи ту ба берун биравад, худаш гунаҳкор хоҳад буд, ва мо аз ин савганди ту бегуноҳ хоҳем буд. Аммо ҳар кас, ки бо ту дар хонаат бошад, мо гунаҳкор хоҳем буд. Агар касе ба мо зарар расонад ё суханҳои моро ошкор кунад, мо аз савганди ту озод хоҳем буд. Ва ӯ ба онҳо гуфт: Мутобиқи гуфтаи шумо бошад, ва онҳоро фиристод ва онҳо рафтанд. Ва онҳо ба кӯҳистон омаданд ва онҷо се рӯз монданд, ва таъқибкунандагон ҳамаи роҳҳоро ҷустуҷӯ карданд, вале онҳоро наёфтанд.

Ва он ду ҷавон баргаштанд ва аз кӯҳ поён омаданд ва ба наздики Ешӯъи писари Нун гузаштанд ва ҳамаи воқеаҳое, ки барояшон рӯй дода буд, ба ӯ нақл карданд. Ва онҳо ба Ёшуъ гуфтанд, ки Худованд тамоми он заминро ба дасти мо дода аст ва ҳамаи сокинони он замин аз мо даҳшатзада шудаанд.

3

Ва Ёшуо дар субҳ барвақт бархост ва аз Шиттим рафт, ва онҳо то Урдун омаданд ва пеш аз гузаштан дар он ҷо монданд. Ва шуд, ки баъд аз се рӯз китобатҳо аз лашкаргоҳ гузаштанд. Ва онҳо ба мардум фармон доданд ва гуфтанд:

Вақте ки шумо сандуқи аҳди Худованди Худои моро ва кохинони мо ва лавиёнеро, ки онро бардоштаанд, бинед, аз ҷойҳои худ ҳаракат кунед ва дар пайи он равед. Аммо дур бошад байни шумо ва он, ба андозаи ду ҳазор оринҷ истодаед, наздик нашавед ба он, то ки роҳеро, ки бояд равед, бидонед, зеро шумо ин роҳро аз дирӯз ва парирӯз нарафтаед.

Ва Ёшуъо ба мардум гуфт: Худро барои фардо покиза кунед, зеро фардо Худованд дар миёни шумо корҳои аҷоиб хоҳад кард. Ва Ёшуъо ба кохинон гуфт: Сандуқи аҳди Худовандро бардоред ва пеш аз мардум равед. Ва кохинон сандуқи аҳди Худовандро бардоштанд ва пеш аз мардум рафтанд. Ва Худованд ба Ёшуъ гуфт: Дар ин рӯз Ман оғоз мекунам туро пеши ҳамаи писарони Исроил баланд кардан, то ки онҳо донанд, ки чунон ки бо Мусо будам, ҳамчунин бо ту низ хоҳам буд. Ва ҳоло ба кошинони бардорандаи сандуқи аҳд фармон диҳ ва бигӯ: Чун ба қисми оби Урдун дароед, дар Урдун хоҳед истод.

Ва Ёшуъо ба писарони Исроил гуфт: Инҷо наздик шавед ва сухани Худованди Худои моро бишнавед. Дар ин шумо хоҳед донист, ки Худои зинда дар миёни шумост ва Ӯ аз пеши мо канъониён, ҳиттиён, фириззиён, ҳивиён, амуриён, гиргошиён ва ябусиёнро нобуд хоҳад кард. Нигоҳ кун, сандуқи аҳди Худованди тамоми замин аз дарёи Урдун мегузарад. Барои худ дувоздаҳ мард аз фарзандони Исроил интихоб кунед, аз ҳар қабила якеро. Ва хоҳад буд, чун

пойҳои кошинони бардорандаи сандуқи паймони Худованди ҳамаи замин дар оби Урдун истироҳат кунанд, оби Урдун қатъ хоҳад шуд, ва оби фурудоянда хоҳад истод.

Ва мардум аз чодирҳои худ баромада, барои гузаштан аз Урдун равона шуданд, ва кошинон сандуқи аҳди Худовандро пеш аз мардум бардоштанд. Вақте ки кохинон, ки сандуқи аҳдро мебурданд, ба дарёи Урдун медаромаданд ва пойҳои кохинони ҳомили сандуқи аҳди Худованд ба қисме аз оби Урдун ғӯта хӯрданд, дарёи Урдун дар тамоми соҳилҳояш пур буд, монанди рӯзҳои дарави гандум. Ва об-ҳое, ки аз боло фурудоянда буданд, истоданд ва тӯдаи яфтаи якто дур хеле дур то қисми Қариатиарим шуданд, вале он қисме, ки фурудоянда буд, ба баҳри Араба, баҳри намак, фурудомад, то ба охир қатъ шуд, ва мардум муқобили Ериҳо истода буданд. Ва кохинон, ки сандуқи аҳдномаи Худовандро мебурданд, дар миёнаи Урдун дар хушкӣ истоданд, ва ҳамаи писарони Исроил аз хушкӣ мегузаштанд, то он ки тамоми халқ аз Урдун гузашт.

4

Ва вақте ки тамоми халқ аз гузаштани Урдун фориғ шуданд, Худованд ба Ёшуъ гуфт: Аз мардум мардонро гирифта, аз ҳар қабила якеро, Ба онҳо фармон деҳ ва аз миёнаи Урдун дувоздаҳ санги омода гиред ва инҳоро бо худ гузаронида, онҳоро дар лашкаргоҳи худ гузоред, дар он

ҷое, ки он ҷо шабро лашкар занед.

Ва Ёшуъо дувоздаҳ мардро аз нуфузмандони писарони Исроил даъват кард, аз ҳар қабила якеро, Ӯ ба онҳо гуфт: Пеш аз рӯи Худованд ба миёнаи Урдун биёед ва ҳар кадоматон аз он ҷо як санг гирифта, онро мувофиқи шумораи дувоздаҳ қабилаи Исроил бар китфҳои худ бардоред. То ки инҳо барои шумо ҳамчун нишонаи доимӣ мавҷуд бошанд, то ки вақте ки фардо писари шумо аз шумо мепурсад ва мегӯяд, ин сангҳо барои мо чӣ ҳастанд? Ва ту ба писари худ нишон хоҳӣ дод ва хоҳӣ гуфт, ки дарёи Урдун аз пеши сандуқи аҳди Худованди тамоми замин қатъ шуд, ҳангоме ки аз он убур мекард, ва ин сангҳо барои шумо ёдгорӣ барои писарони Исроил то абад хоҳанд буд.

Ва писарони Исроил чунин карданд, чунонки Худованд ба Ёшуъ фармуд, ва дувоздаҳ сангро аз миёнаи Урдун гирифтанд, чунонки Худованд ба Ёшуъ дар ҳангоми анҷоми гузаштани писарони Исроил фармуда буд, ва онҳоро бо худашон ба лашкаргоҳ бурданд ва дар он ҷо гузоштанд. Ёшуъ дар худи дарёи Урдун дувоздаҳ санги дигар низ насб кард, дар он ҷое, ки зери пойҳои кошинони бардорандаи сандуқи аҳди Худованд буд, ва онҳо то ба имрӯз дар он ҷо ҳастанд.

Кохинон, ки сандуқи аҳдро мебурданд, дар Урдун истода буданд, то Ёшуъа ҳамаи он чизҳоеро, ки Худованд фармуда буд ба мардум эълон кунад, анҷом дод, ва мардум

шитофтанд ва гузаштанд. Ва чунин шуд, ки вақте ҳамаи мардум гузаштанро тамом карданд, сандуқи аҳди Худованд ва сангҳо пеши онҳо гузаштанд. Ва писарони Рӯбин ва писарони Гад ва нисфи қабилаи Манассе омодашуда пеш аз писарони Исроил гузаштанд, чунон ки Мӯсо ба онҳо фармуда буд. Чиҳил ҳазор сарбозони омодаи ҷанг пеш аз Худованд ба сӯи шаҳри Ариҳо барои ҷанг гузаштанд. Дар он рӯз Худованд Ёшуъро пеш аз тамоми насли Исроил бузург гардонид, ва онҳо аз ӯ метарсиданд, чунон ки аз Мусо метарсиданд, то вақте ки ӯ зинда буд.

Ва Худованд ба Ёшуъ гуфт ва фармуд: Ба кӯҳинон, ки сандуқи аҳди шаҳодати Худовандро мебардоранд, фармон деҳ, ки аз Урдун баромаданд. Ва Ёшуъо ба кохинон фармон дод ва гуфт: Аз Урдун берун ояед. Ва шуд чунон, ки кохинони бардорандаи сандуқи аҳдномаи Худованд аз Урдун баромаданд ва пойҳои худро бар замин гузоштанд, оби Урдун ба ҷояш шитофт ва чунон ки дина ва рӯзи сеюм мерафт, тавассути тамоми соҳил равон шуд.

Ва мардум дар дахуми моҳи аввал аз Урдун баромаданд ва писарони Исроил дар Ҷилҷол дар қисми шарқӣ аз Ериҳо лашкаргоҳ заданд. Ва ин дувоздаҳ сангҳоро, ки онҳоро аз Урдун гирифта буд, Ёшуъ дар Ҷилҷол барпо кард. гуфта, вақте ки писарони шумо аз шумо мепурсанд ва мегӯянд: Ин сангҳо чӣ ҳастанд? Ба писарони худ эълон кунед, ки Исроил аз ин Урдун бар замини хушк гузашт. Хушк кардани Худованди Худои мо обҳои Урдунро аз пеши онҳо,

то вақте ки гузаштанд, ҳамчунон ки Худованди Худои мо баҳри сурхро хушк кард, ки Худованди Худои мо онро пеши мо хушк кард, то мо гузаштем. То ки ҳамаи миллатҳои замин донанд, ки қудрати Худованд қавӣ аст, ва то ки шумо Худованди Худои моро дар ҳар амал парастиш кунед.

5

Ва шуд чун подшоҳони Аморриён, ки фаровтар аз Урдун буданд, ва подшоҳони Финиқия, ки назди баҳр буданд, шунидаанд, ки Худованд Худо дарёи Урдунро пеш аз писарони Исроил ҳангоми гузаштани онҳо хушк кард, фикрҳояшон гудохт, ва онҳо ҳайрон шуданд, ва дар онҳо ҳеҷ ақле аз рӯи писарони Исроил набуд.

Дар ин вақт Худованд ба Ёшуъ гуфт: Барои худ шамшерҳои сангин аз санги тез бисоз ва нишаста писарони Исроилро бори дуюм тахна кун. Ва Ёшуъо шамшерҳои сангини тез сохт ва писарони Исроилро дар ҷое, ки Тепаи ҷилдҳои хатна номида мешуд, хатна кард. Ба кадом тарзе Ёшуъ писарони Исроилро тоза кард, ки чӣ қадар дар роҳ шуда буданд ва чӣ қадар аз баромадагон аз Миср хатнанашуда буданд, Ҳамаи инҳоро Ёшуъа суннат кард, зеро чил ва ду сол Исроил дар биёбони Мабдаритидт гардиш мекард. Бинобар ин аксари онҳо аз ҷангчиёне, ки аз замини Миср баромада буданд, номусурида буданд, онҳое ки ба фармонҳои Худо нофармонӣ карда буданд ва ба онҳо

фармуд, ки онҳо заминеро, ки Худованд ба падарони онҳо савганд хӯрда буд, ки заминеро, ки аз шир ва асал ҷорист, хоҳад дод, набинанд. Ба ҷои онҳо Ёшуъа писарони онҳоро ҷойгузин кард, ки онҳоро хатна кард, зеро онҳо дар роҳ хатнанашуда таваллуд шуда буданд. Баъд аз суннат шудан онҳо дар лашкаргоҳ ором нишаста буданд, то шифо ёфтанд. Ва Худованд ба Ёшуъ писари Нун гуфт: Дар имрӯз Ман нанги Мисрро аз шумо бардоштам. Ва ӯ номи он ҷойро Ҷалҷала хонд.

Ва писарони Исроил Пасхаро дар рӯзи чордаҳуми моҳ аз бегоҳ дар ғарби Ериҳо, дар он тарафи Урдун, дар дашт гузаронданд. Ва онҳо аз ғаллаи беҳамира ва нави замин хӯрданд. Дар ин рӯз манна қатъ шуд, баъд аз он ки онҳо аз ғаллаи замин хӯрданд, ва дигар барои писарони Исроил манна набуд, аммо онҳо дар он сол заминҳои Дарахтони хурморо ҳосил карданд.

Ва чунин шуд, ки вақте Ёшуо дар Ариҳо буд, ва чашм бардошта дид мардеро, ки пеши ӯ истода буд, ва шамшере дар дасташ кашида шуда буд, ва Ёшуо наздик омада, ба ӯ гуфт: Ту аз мо ҳастӣ ё аз душманон? Ва ӯ ба вай гуфт: Ман сарлашкари қувваи Худованд ҳастам, акнун омадаам. Ва Ёшуъо рӯй ба замин афтод ва ба ӯ гуфт: Хоҷа, ба хизматгори худат чӣ фармон медиҳӣ? Ва сарлашкари калони Худованд ба Ёшуъ мегӯяд: Кафшҳоятро аз пойҳоят бикаш, зеро ҷое, ки акнун дар он истодаӣ, муқаддас аст.

6

Ва Ериҳо пӯшида ва мустаҳкам карда шуда буд, ва ҳеҷ кас аз он берун намерафт ва на ҳам касе дохил мешуд. Ва Худованд ба Ҷошуа гуфт: Бубин, Ман Ериҳоро ба дасти ту мепардозам, ва подшоҳи онро, ки дар он аст, қудратмандонеро, ки дорои қувват ҳастанд. Ту вале ҷангчиёнро гирди ин ҷойгир намо. Ва чунин хоҳад буд, ки вақте шумо бо карнай садо диҳед, бигузор ҳамаи мардум якҷоя фарёд кунанд, ва вақте онҳо фарёд карданд, деворҳои шаҳр худ-ба-худ фурӯ хоҳанд афтид, ва ҳамаи мардум, ҳар яке рӯ ба рӯ, ҳуҷум карда ба дохили шаҳр хоҳанд даромад.

Ва Ёшуъои писари Нун ба назди кохинон дохил шуд, Ва ба онҳо гуфт: Ба мардум фармон диҳед, ки гирди шаҳр гарданд ва онро иҳота кунанд, ва ҷангчиён бояд муҷаҳҳаз пеши Худованд гузаранд. Ва ҳафт коҳин, ки ҳафт сурнои муқаддас доранд, ҳамчунин пеши Худованд бигузаранд ва қавиён бинавозанд, ва сандуқи аҳди Худованд пайравӣ кунад. Аммо ҷангчиён бояд аз пеш бигузаранд, ва кошинон, ки ақибро меоваранд, бояд аз паси сандуқи аҳди Худованд карнойҳоро навозанд. Ба мардум фармон дод Ёшуъ ва гуфт: Фарёд накунед ва ҳеҷ кас овози шуморо нашунавад, то вақте ки худаш рӯзеро эълон кунад, ки фарёд кунед, ва он вақт фарёд хоҳед кард. Ва сандуқи аҳди Худо гашта, фавран ба лашкаргоҳ рафт ва дар онҷо хобид.

Ва дар рӯзи дуюм Ёшуъо субҳ бархост ва коҳинон сандуқи аҳди Худовандро бардоштанд. Ва ҳафт кошин, ки ҳафт сурнойҳоро мебурданд, пеш аз Худованд пеш мерафтанд, ва баъд аз ин ҷангчиён дохил мешуданд, ва боқимондаи олуҳ паси сандуқи аҳди Худованд қарор доштанд. Ва кохинон бо сурнойҳо садо доданд, ва тамоми олуҳи боқимонда шаҳрро шаш маротиба аз наздикӣ иҳота карданд ва дубора ба лашкаргоҳ рафтанд, ҳамин тавр дар давоми шаш рӯз кард.

Ва дар рӯзи ҳафтум онҳо саҳар бархостанд ва шаҳрро дар он рӯз ҳафт маротиба гашт карданд. Ва дар давраи ҳафтум чунин шуд, ки кошинон карнай наводанд ва Ёшуъ ба писарони Исроил гуфт: Фарёд кунед, зеро Худованд шаҳрро ба шумо дод. Ва ин шаҳр лаънатшуда хоҳад буд, он ва ҳар чӣ дар он ҳаст, ба Худованди саваот, ҷуз Раҳаби фоҳишаро нигоҳ доред ва ҳар чӣ дар хонаи ӯ ҳаст. Аммо шумо бояд бисёр эҳтиёт бошед аз чизҳои вақфшуда, мабодо шумо худатон андеша карда, чизе аз чизҳои вақфшуда гиред ва ордугоҳи писарони Исроилро лаънатшуда созед ва моро нобуд кунед. Ва ҳар нуқра ё тилло, ё мис ё оҳан муқаддас хоҳад буд ба Худованд ва ба ганҷинаи Худованд дароварда хоҳад шуд.

Ва кошинон бо карнойҳо навохтанд, чун қавм садои карнойҳоро шунид, ҳама қавм ҳамзамон бо фарёди ҷангии бузургу қавӣ фарёд кард, ва ҳама девор гирду атроф афтод, ва ҳама қавм ба дохили шаҳр боло рафт. Ва Ёшуо онро

бахшид ва ҳар чӣ дар шаҳр буд, аз марду зан то ҷавонмарду пирмард ва то гӯсола ва ҳайвони боркаш, бо даҳони шамшер.

Ва Ёшуъа ба он ду ҷавоне, ки ҷосусӣ карда буданд, гуфт: Ба хонаи он зан даромада, ӯро ва ҳар чӣ ба ӯ тааллуқ дорад, аз он ҷо берун оваред. Ва ду ҷавоне, ки шаҳрро ҷосусӣ карда буданд, ба хонаи он зан даромаданд ва Раҳаби фоҳишаро, падараш, модараш, бародаронаш, хешовандонаш ва ҳар чӣ ки дошт, баровардаҳанд ва ӯро берун аз лашкаргоҳи Исроил гузоштанд. Ва шаҳр бо ҳама он чизҳое, ки дар он буданд, дар оташ сӯхтонида шуд, ҷуз нуқра ва тилло ва биринҷ ва оҳан, ки онҳоро ба ганҷинаи Худованд оварданд.

Ва Раҳаби фоҳишаро ва тамоми хонаи падариаш Ёшуъа зинда нигоҳ дошт ва дар Исроил то имрӯз ҷойгир кард, зеро ӯ ҷосусонеро, ки Ёшуъа барои ҷосусии Ериҳо фиристода буд, пинҳон кард. Ва Ёшуо дар он рӯз пеши Худованд савганд хӯронд ва гуфт: Лаънатшуда бошад он марде, ки он шаҳрро бино кунад. Дар нахустзодааш пояндозаш хоҳад кард ва дар хурдтаринаш дарвозаҳояшро бардошт хоҳад кард. Ва чунин Ӯзани Байтелӣ кард: дар Абирони нахустзодааш онро пояндоз кард ва дар хурдтарини раҳоёфтааш дарвозаҳояшро бардошт кард.

Ва Худованд бо Ёшуъ буд ва номи ӯ дар тамоми замин маълум буд.

7

Ва писарони Исроил гуноҳи калон карданд ва онҳо аз чизҳои вақфшуда барои худ гирифтанд, ва Ахар писари Хармӣ писари Замбрӣ писари Зара аз қабилаи Яҳудо аз чизҳои вақфшуда гирифт, ва Худованд бо ғазаб ба писарони Исроил хашмгин шуд.

Ва Ёшуо мардонро ба Гай фиристод, ки наздики Байтҳил аст, ва гуфт: Гайро ҷосусӣ кунед. Ва мардон баромаданд ва Ғойро ҷосусӣ карданд. Ва онҳо ба сӯи Ешуъ баргаштанд ва ба ӯ гуфтанд: Ҳама халқ набароянд, балки мисли ду ҳазор ё се ҳазор мард бароянд ва шаҳрро муҳосира кунанд. Ҳама халқро он ҷо набар, зеро ки онҳо каманд. Ва тақрибан се ҳазор мард баромаданд ва аз рӯи мардони Ғай гурехтанд. Ва мардони Ғай аз онҳо сиюшаш нафарро куштанд ва онҳоро аз дарвоза таъқиб карданд ва онҳоро дар фурудомад шикастанд, ва дили қавм даҳшатзада шуд ва монанди об гардид.

Ва Ёшуъ ҷомаҳояшро дарид ва бар замин рӯ ба рӯй пеш аз Худованд то шом афтод, ӯ ва рӯсафедони Исроил, ва онҳо хок бар сарҳояшон гузоштанд. Ва Ёшуо гуфт: Ман эҳтиёҷ дорам, Худованд, чаро банда шумо ин халқро аз Урдун гузаронд, то ӯро ба Амурриҳо супорад ва моро нобуд кунад? Ва агар мо мемондем ва назди Урдун сокин мешудем. Ва чӣ гӯям, чун Исроил гарданро пеш аз душмани худ тағйир

дод? Ва вақте ки канъонӣ ва ҳамаи сокинони замин шунаванд, онҳо моро гирд хоҳанд гирифт ва моро аз замин нобуд хоҳанд кард, ва ту бо номи бузурги худ чӣ хоҳӣ кард?

Ва Худованд ба Ёшуъ гуфт: Бархез, чаро ту бар рӯят афтодай? Мардум гуноҳ кардаанд ва аҳдеро, ки Ман бо онҳо баста будам, табоҳ кардаанд, аз чизҳои вақфшуда дуздида ба зарфҳои худ партофтаанд. Ва писарони Исроил наметавонанд дар пеши душманони худ истоданд, гардан ба пеши душманони худ баргардонанд, зеро лаънатшуда гардиданд, дигар бо шумо нахоҳам буд, агар лаънатро аз худатон набароред. Бархеста муқаддас кун мардумро ва гуфтам, ки фардо муқаддас шаванд. Инҳоро мегӯяд Худованд, Худои Исроил: чизи лаънатӣ дар байни шумо ҳаст, шумо қодир нахоҳед буд, ки дар муқобили душманони худ истода тавонед, то вақте ки чизи лаънатиро аз байни худ бардоред. Ва шумо ҳама дар субҳ мутобиқи қабилаҳо ҷамъ хоҳед шуд, ва он қабилае, ки Худованд нишон диҳад, шумо мутобиқи хонадонҳо пешкаш хоҳед кард, ва он хонадонеро, ки Худованд нишон диҳад, шумо мутобиқи хона пешкаш хоҳед кард, ва он хонаеро, ки Худованд қабул кунад, шумо мутобиқи мард пешкаш хоҳед кард. Ва он касе, ки нишон дода шавад, дар оташ сӯхта хоҳад шуд ва ҳар чӣ ки ба ӯ тааллуқ дорад, зеро ки ӯ аҳди Худовандро вайрон кард ва дар Исроил беқонунӣ ба амал овард.

Ва Ёшуъ барвақт баргохт ва мардумро мувофиқи қабилаҳо

овард, ва қабилаи Яҳудо нишон дода шуд. Ва ӯ мутобиқи қабилаҳо пешкаш шуд ва қабилаи Зарай нишон дода шуд. Ва мутобиқи мард пешкаш шуд, Ва Ахар, писари Замбрӣ, писари Зара нишон дода шуд.

Ва Ёшуъ ба Ахар гуфт: Имрӯз ба Худованди Худои Исроил ҷалол диҳ ва эътироф кун ва ба ман бигӯ, ки чӣ кардай ва аз ман пинҳон накун. Ва Ахар ба Ёшуа ҷавоб дод ва гуфт: Ростӣ, ман пеши Худованди Худои Исроил гуноҳ кардам, ва ин тавр кардам. Дар ғанимат либоси нозуки нақшдор, дусад дидрахмаи нуқра ва забони тиллоии панҷоҳ дидрахмонро дидам ва онҳоро хоста гирифтам, ва инак онҳо дар хаймаи ман пинҳон карда шудаанд ва нуқра дар зери онҳо пинҳон карда шудааст. Ва Ёшуъо фиристодагонро фиристод ва онҳо ба хайма дар ҳуҷра давиданд, ва инҳо дар хаймаи ӯ пинҳон карда шуда буданд ва нуқра дар зери онҳо буд. Ва онҳоро аз чодир баровардаанд ва ба назди Ёшуъ ва пирони Исроил овардаанд ва онҳоро пеши Худованд гузоштаанд.

Ва Ёшуъо Ахар писари Зараро гирифт ва ӯро ба дараи Ахор овард ва писаронаш ва духтаронаш ва гӯсолаҳояш ва ҳайвонҳои боркашаш ва ҳамаи гӯсфандонаш ва хаймааш ва ҳамаи моликияташро, ва ҳамаи мардум бо ӯ буданд, ва онҳоро ба Эмекахор овард. Ва Ёшуъ ба Ахар гуфт: Чаро моро ҳалок кардӣ? Худованд имрӯз туро ҳалок хоҳад кард. Ва тамоми Исроил ӯро бо сангҳо санг задаанд ва тӯдаи бузурги сангҳо бар ӯ гузоштанд, ва Худованд аз ғазаби

хашм даст кашид. Аз ин рӯ онро Эмекахор ном гузошт то ҳамин рӯз.

8

Ва Худованд ба Ёшуъ гуфт: Матарс ва бимнок машав, ҳамаи ҷангчиёнро бо худ гир ва хеста ба Ғай баромо. Инак, подшоҳи Ғай ва замини ӯро ба дастони ту додаам. Ва ту бо Ай ҳамон хоҳӣ кард, ки бо Ериҳо кардӣ ва бо подшоҳи он, ва ғанимати чорвоҳоро барои худат ғанимат хоҳӣ кард, аммо барои худат дар паси шаҳр камингоҳ таъин кун.

Ва Ёшуо бархост ва ҳамаи мардуми ҷангчӣ, то ки ба Гай боло раванд. Ёшуо сӣ ҳазор мардони қудратманд дар қувват интихоб кард ва онҳоро шабона фиристод. Ва ба онҳо фармон дод ва гуфт: Шумо дар паси шаҳр дар камин бошед, аз шаҳр дур нашавед ва ҳамаи шумо омода бошед. Ва ман ва ҳамаи онҳое, ки бо ман ҳастанд, ба шаҳр наздик хоҳем шуд, ва чун сокинони Ғай ба пешвози мо берун ояданд, чунон ки пештар, мо аз рӯи онҳо хоҳем гурехт. Ва вақте ки онҳо аз ақиби мо баромаданд, мо онҳоро аз шаҳр дур мекашем, ва онҳо мегӯянд, инҳо аз рӯи мо мегурезанд, ҳамон тавре ки пештар. Шумо вале аз камингоҳ бархоста, ба шаҳр хоҳед рафт. Мутобиқи ин калима амал кунед, бинед, ман ба шумо фармон додаам. Ва Ёшуъ онҳоро фиристод, ва онҳо ба камингоҳ рафтанд ва байни Байтил ва Ғай, аз тарафи ғарбии Ғай нишастанд.

Ва Ёшуъо бомдод барвақт бархоста, дар субҳ мардумро бозрасӣ кард, ва ӯ ва калонсолон пеш аз мардум ба сӯи Ай баромаданд. Ва ҳамаи мардуми ҷангчӣ бо ӯ баромаданд ва равон шуда, аз тарафи шарқ ба муқобили шаҳр омаданд. Ва камингоҳҳои шаҳр аз баҳр, Ва шуд чун подшоҳи Ай дид, шитофт ва баромад ба пешвози онҳо бевосита ба ҷанг, худ ва ҳамаи мардуми ҳамроҳи ӯ, ва худ намедонист, ки камингоҳ барои ӯ дар паси шаҳр ҳаст. Ва вай дид ва Ёшуъ ва Исроил аз рӯи онҳо паси кашиданд. Ва онҳо писарони Исроилро таъқиб карданд ва худашон аз шаҳр дур шуданд. Дар Ай ҳеҷ кас намонд, ки Исроилро таъқиб накарда бошад, ва онҳо шаҳрро кушода тарк карданд ва Исроилро таъқиб карданд.

Ва Худованд ба Ёшуъ гуфт: Дасти худро бо найзае, ки дар дастат аст, ба сӯи шаҳр дароз кун, зеро онро ба дастони ту супурдаам, ва камингоҳҳо аз ҷои худ бо тезӣ бархезанд. Ва Ёшуъ дасти худро бо найза ба сӯи шаҳр дароз кард, Ва камингоҳ бо суръат аз ҷои худ бархостанд ва вақте ки ӯ дасташ кашид, баромаданд ва ба шаҳр даромаданд ва онро гирифтанд ва шитоб карда шаҳрро дар оташ сӯхтонданд. Ва сокинони Ай ба пушти сар нигоҳ карданд ва дуде ро диданд, ки аз шаҳр ба осмон мебаромад, ва дигар ҷое надоштанд, ки ба ин тараф ё он тараф гурезанд. Ва Ёшуъо ва тамоми Исроил диданд, ки камингоҳҳо шаҳрро гирифтанд ва дуди шаҳр ба осмон баромад, ва онҳо баргашта мардони Ғайро заданд. Ва инҳо аз шаҳр ба вохӯрӣ баромаданд ва дар байни лашкаргоҳ холӣ шуданд,

инҳо аз ин тараф ва инҳо аз он тараф, ва онҳоро заданд то он ки аз онҳо наҷотёфта ва гурехтае боқӣ намонд. Ва подшоҳи Ғайро зинда гирифтанд ва ӯро назди Ёшуъ оварданд.

Ва чунон ки писарони Исроил куштани ҳамаро дар Ғай, ва онҳоро дар дашту ва дар кӯҳ бар фурудӣ, ки онҳоро аз он то охир таъқиб карданд, истоданд, Ешуъ ба Ғай баргашт ва онро бо даҳони шамшер зад. Ва шуданд онҳое, ки афтоданд дар он рӯз, аз марди то зани, дувоздаҳ ҳазор нафар, ҳамаи сокинони Гай. Ба ғайр аз ғанимати шаҳр, писарони Исроил ҳама чизҳоеро, ки ғорат карданд, барои худашон гирифтанд мувофиқи фармони Худованд, ҳамон тавре ки Худованд ба Ёшуъ фармон дода буд.

Ва Ёшуъо шаҳрро дар оташ сӯхтонд ва онро то ба имрӯз тӯдаи ғайримаскунӣ барои ҳамеша гузоштанд. Ва подшоҳи Айро ӯ бар дарахти дугона овехт, ва то шом бар дарахт буд, ва ҳангоми ғуруби офтоб Ёшуъо фармон дод, ва ҷасади ӯро аз дарахт гирифтанд ва онро ба чоҳ партофтанд, ва бар болои он тӯдаи сангҳо гузоштанд, то ҳамин рӯз.

9

Чун подшоҳони Аморриён шунидаанд, онҳое, ки дар он тарафи Урдун буданд, онҳое, ки дар кӯҳистон буданд, ва онҳое, ки дар ҳамворӣ буданд, ва онҳое, ки дар тамоми

соҳили баҳри бузург буданд, ва онҳое, ки ба сӯи Антиливон буданд, ва Ҳиттиён, ва Канъониён, ва Фериззиён, ва Ҳивиён, ва Аморриён, ва Гиргошиён, ва Ябусиён,

Онҳо ҳамагӣ якҷоя омаданд, то бар зидди Ёшуъа ва Исроил ҷанг кунанд.

Ва сокинони Ҷибъон шунидаанд ҳар чӣ Худованд ба Ериҳо ва Ай кард. Ва онҳо бо ҳилагарӣ амал карданд, ва омада, худро бо озуқа таъмин намуданд ва омода шуданд, ва гунияҳои кӯҳнаро бар китфҳои худ гирифтанд ва машкҳои шароби кӯҳна ва дорида шударо, ки баста шуда буданд. Ва кӯҳолои кафшҳои онҳо ва сандалҳои онҳо кӯҳна ва васлашуда дар пойҳои онҳо буданд, ва либосҳои онҳо болои онҳо фарсудашуда буданд, ва нони озуқаи онҳо хушк ва кӯпакзада ва хурдашуда буд.

Ва онҳо ба сӯи Ёшуъ ба лашкаргоҳи Исроил дар Ҷилҷол омаданд ва ба Ёшуъ ва Исроил гуфтанд: Мо аз замини дурдаст омадаем ва акнун бо мо аҳд бастед. Ва писарони Исроил ба Хивӣ гуфтанд: Бинед, мабодо ту дар миёни мо зиндагӣ кунӣ, ва чӣ тавр мо бо ту аҳд бандем? Ва онҳо ба Ёшуъ гуфтанд: Мо хизматгорони ту ҳастем. Ва Ёшуъ ба онҳо гуфт: Шумо аз куҷо ҳастед ва аз куҷо омадаед? Ва онҳо гуфтанд: Аз замини хеле дур хизматгорони шумо омадаанд ба номи Худованди Худои шумо, зеро мо номи ӯро шунидаем ва ҳар чӣ ки ӯ дар Миср кард, Ва ҳар чӣ ӯ кард ба подшоҳони аморӣён, ки дар он тарафи Урдун буданд, ба

Сиҳон, подшоҳи аморӣён, ва ба Ӯг, подшоҳи Башан, ки дар Аштарот ва дар Эдреӣ зист мекард. Ва шунида, калонсолони мо ва ҳамаи сокинони замини мо ба мо гуфтанд ва гуфтанд: Барои худ озуқа ба роҳ гиред ва ба пешвози онҳо равед ва ба онҳо гӯед: Мо хизматгорони шумо ҳастем, ва акнун бо мо аҳд бандед. Инҳо нонҳо гарм буданд, мо онҳоро дар он рӯзе ки баромадем то ба назди шумо биёем таъмин кардем, акнун вале онҳо хушк шудаанд ва кӯпак гардидаанд. Ва ин машкҳои шароб, ки мо онҳоро нав пур кардем, ва инҳо ҷорида шудаанд, ва либосҳои мо ва кафшҳои мо аз роҳи бисёр хеле кӯҳна шудаанд.

Ва пешвоён аз таъминоти онҳо гирифтанд ва аз Худованд напурсиданд. Ва Ёшуъо бо онҳо сулҳ баст, ва бо онҳо аҳд бастанд, то онҳоро наҷот диҳанд, ва роҳбарони ҷамоат ба онҳо савганд хӯрданд.

Ва шуд ки баъд аз се рӯз, баъд аз он ки бо онҳо аҳд бастанд, шунидаанд ки онҳо аз наздикӣ ҳастанд ва дар байни онҳо зиндагӣ мекунанд. Ва писарони Исроил ҷудо шуданд ва ба шаҳрҳои онҳо омаданд, шаҳрҳои онҳо Ҷабаон ва Кефира ва Беерот ва шаҳрҳои Ярин буданд. Ва писарони Исроил бо онҳо наҷангиданд, зеро ки ҳамаи роҳбарон ба номи Худованди Худои Исроил ба онҳо савганд хӯрда буданд, ва ҳамаи ҷамоат бар зидди роҳбарон ғурранд.

Ва роҳбарон ба тамоми ҷамоат гуфтанд: Мо ба онҳо савганд

ёд кардем ба номи Худованди Худои Исроил, ва акнун мо наметавонем ба онҳо даст занем. Инро мо хоҳем кард: онҳоро зинда гирифтем ва нигоҳ хоҳем дошт, то ки бар мо ғазаб наёяд бо сабаби савганде, ки ба онҳо хӯрдаем. Онҳо зиндагӣ хоҳанд кард ва чӯббурон ва обкашон барои тамоми ҷамоат хоҳанд буд, чунон ки ҳукмронон ба онҳо гуфта буданд.

Ва Ёшуъа онҳоро даъват кард ва ба онҳо гуфт: Чаро шумо маро фиреб додед ва гуфтед, ки мо аз шумо хеле дурand, дар ҳоле ки шумо ҳамсоягони мо ҳастед? Ва акнун лаънатӣ ҳастед, на хоҳад қатъ шуд аз шумо ғулом, на ҳизумшикан ва на обкаш барои ман ва Худои ман. Ва онҳо ба Ёшуъ ҷавоб доданд ва гуфтанд: Ба мо гузориш дода шуд, ки Худованди Худои ту ба Мӯсо, хизматгори Ӯ, фармон дод, ки ин заминро ба шумо диҳад ва моро ва ҳамаи сокинони онро аз рӯи шумо нобуд кунад, ва мо аз рӯи шумо барои ҷонҳои худ хеле тарсидем ва ин корро кардем. Ва акнун ниго, мо тобеъи шумо ҳастем, чунон ки ба шумо хуш меояд ва чунон ки ба шумо дуруст менамояд, бо мо кунед.

Ва онҳо чунин бо онҳо карданд, ва Ёшуъа онҳоро дар он рӯз аз дастҳои писарони Исроил раҳонид, ва онҳоро накуштанд. Ва Ёшуъа онҳоро дар он рӯз чӯбшиканон ва обкашон барои тамоми ҷамоат ва барои қурбонгоҳи Худо таъин кард, аз ин сабаб сокинони Ҷибъон то имрӯз чӯбшиканон ва обкашони қурбонгоҳи Худо шуданд ва барои ҷое, ки Худованд интихоб кунад.

10

Вақте ки Адонибезек, подшоҳи Ерусалим, шунид, ки Ешуъ Айро гирифт ва онро пурра нобуд кард, ҳамон тавре ки бо Ериҳо ва подшоҳи он кардаанд, ҳамин тавр бо Ай ва подшоҳи он низ кардаанд, ва ки сокинони Гибъон ба назди Ешуъ ва Исроил гурехтаанд, Ва онҳо аз онҳо хеле тарсиданд, зеро медонист, ки Ҷибъон шаҳри бузург буд, монанди яке аз шаҳрҳои подшоҳӣ, ва ҳамаи мардони он қавӣ буданд. Ва Адонибезек, подшоҳи Ерусалим, ба сӯи Элам, подшоҳи Ҳеброн, ва ба сӯи Фидон, подшоҳи Ериймӯс, ва ба сӯи Ефта, подшоҳи Лахиш, ва ба сӯи Дабеин, подшоҳи Одоллам, фиристод ва гуфт: Биёед, боло равед ба сӯи ман ва ба ман кӯмак кунед, ва биёед бо Ҷабаон ҷанг кунем, зеро онҳо ба сӯи Ёшуъа ва ба сӯи писарони Исроил гурехтанд. Ва панҷ подшоҳи ябусиён баромаданд: подшоҳи Ерусалим, подшоҳи Ҳеброн, подшоҳи Иеримуҳ, подшоҳи Лахиш ва подшоҳи Одоллам, худашон ва тамоми мардуми худашон. Онҳо Габаонро муҳосира карданд ва онро муҳосира мекарданд.

Ва зиндагӣкунандагони Ҷабаон ба сӯи Ёшуъа ба лашкаргоҳи Исроил ба Ҷилҷол фиристоданд ва гуфтанд: Дастҳоятро аз хизматгоронат ҳал накун, зуд ба сӯи мо биёй ва ба мо кӯмак кун ва моро раҳоӣ кун, зеро ки ҳамаи подшоҳони Амурӣён, зиндагӣкунандагони кӯҳистон, бар мо ҷамъ шудаанд. Ва Ёшуъ аз Ҷилҷол баромад, ӯ ва ҳамаи

мардуми ҷангчӣ бо ӯ, ҳамаи тавонон дар қувват.

Ва Худованд ба Ёшуъ гуфт: Аз онҳо натарс, зеро онҳоро ба дастҳои ту додаам, ҳеҷ касе аз онҳо пеши шумо боқӣ наmemонад.

Ва чун Ёшуо ногаҳон бар онҳо омад, тамоми шабро аз Ҷилҷол даромада буд. Ва Худованд онҳоро аз рӯи писарони Исроил ба ҳайрат овард ва Худованд онҳоро дар Ҷабаон бо шикасти бузург шикаст дод, ва онҳоро дар роҳи боло рафтани Ҳоронеин таъқиб карданд ва онҳоро то Азиқо ва то Маққидо мезаданд. Дар ҳоле ки онҳо аз рӯи писарони Исроил дар фурудии Ҳоронеин мефиристанд, Худованд ба онҳо сангҳои жолаи аз осмон то Азиқо партофт, ва онҳое ки аз сабаби сангҳои жолаи мурданд зиёдтар шуданд аз онҳое ки писарони Исроил бо шамшер дар ҷанг куштанд.

Сипас Ёшуъ ба Худованд сухан гуфт, дар он рӯзе ки Худо амурриҳоро ба дасти Исроил таслим кард, вақте ки онҳоро дар Ҷабаон дарҳам шикаст ва онҳо аз рӯи писарони Исроил дарҳам шикаста шуданд, ва Ёшуъ гуфт: Офтоб дар Ҷабаон истод, ва моҳ дар дараи Айлон. Ва офтоб ва моҳ истоданд, то Худо душманони онҳоро ҳимоят кард, ва офтоб дар миёнаи осмон истод ва ба ғуруб пеш нарафт то охири як рӯз. Ва рӯзи чунин на пеш аз он ва на баъд аз он шуда буд, то ки Худо ба инсон гӯш диҳад, зеро Худованд бо Исроил якҷоя ҷанг кард.

Ва ин панҷ подшоҳ гурехтанд ва дар ғоре, ки дар Маккедо буд, пинҳон шуданд. Ва ба Ёшуъ гузориш дода шуд ва гуфтанд: Он панҷ подшоҳ пинҳон шуда дар ғоре, ки дар Маққедо аст, ёфта шудаанд. Ва Ёшуъо гуфт: Сангҳоро бар даҳони ғор ғалтонед ва мардонро барои нигоҳбонӣ кардани онҳо таъин кунед. Шумо вале истода нашавед, душманони худро таъқиб кунед ва қисми ақибии онҳоро бигиред ва ба онҳо иҷозат надиҳед, ки ба шаҳрҳои худ даромаянд, зеро Худованд Худои мо онҳоро ба дастони мо супорид. Ва чунин шуд, ки вақте Ёшуъ ва ҳамаи писарони Исроил онҳоро бо зарбаи бисёр бузург то охир задан қатъ карданд, наҷотёфтагон ба шаҳрҳои мустаҳкам наҷот ёфтанд.

Ва тамоми мардум саломат ба сӯи Ёшуъ ба Маққидаҳ баргаштанд, ва ҳеҷ яке аз писарони Исроил бо забони худ ғуррид накард.

Ва Ёшуъо гуфт: Ғорро кушоед ва ин панҷ подшоҳро аз ғор берун оваред. Ва онҳо панҷ подшоҳро аз ғор баровардаанд: подшоҳи Ерусалимро, ва подшоҳи Ҳебронро, ва подшоҳи Иеримутро, ва подшоҳи Лахишро, ва подшоҳи Одолламро. Ва чун онҳоро ба назди Ёшуъ баровардаанд, Ёшуъ ҳамаи Исроилро даъват кард ва оғозкунандагони ҷанги ҳамроҳшавандагони ӯро низ, ва ба онҳо гуфт: Пеш равед ва пойҳои худро бар гарданҳои онҳо гузоред. Ва онҳо наздик омада, пойҳои худро бар гарданҳои онҳо гузоштанд. Ва Ёшуъо ба онҳо гуфт: Аз онҳо натарсед ва ҳарос нашавед,

далер ва қавӣ бошед, зеро Худованд ҳамин тавр бо ҳамаи душманони шумо, ки шумо бар зидди онҳо мебароед, рафтор хоҳад кард. Ва Ёшуъа онҳоро кушт ва онҳоро бар панҷ чӯб овехт, ва онҳо то шом бар чӯбҳо овехта буданд. Ва ҳангоми ғуруби офтоб шуд, Ёшуъо фармуд ва онҳоро аз чӯбҳо поин овардан, ва онҳоро ба ғоре, ки онҷо гурехта буданд, партофтанд, ва сангҳоро бар ғор ғелонданд то имрӯз.

Ва онҳо Маккедаро дар он рӯз гирифтанд ва онро бо дами шамшер куштанд ва ҳар нафаскашеро, ки дар он буд, нобуд карданд ва ҳеҷ кас дар он наҷотёфта ва гурехта намонд, ва бо подшоҳи Маккеда ҳамон тавре карданд, ки бо подшоҳи Ериҳо кардаанд.

Ва Ёшуъо ва тамоми Исроил бо ӯ аз Маққедо ба Либно рафтанд ва Либноро муҳосира карданд. Ва Худованд онро ба дастҳои Исроил супурд, ва онҳо онро ва подшоҳи онро гирифтанд ва онро бо дами шамшер қатл карданд, ва ҳар нафаскашеро дар он, ва дар он на наҷотёфта ва на гурехта боқӣ монд, ва бо подшоҳи он ҳамон тавре рафтор карданд, ки бо подшоҳи Ериҳо рафтор карда буданд.

Ва Ёшуъо ва тамоми Исроил бо ӯ аз Либна ба Лахиш рафтанд ва онро муҳосира карданд ва онро муҳосира мекарданд. Ва Худованд Лахишро ба дасти Исроил дод. Ва онро дар рӯзи дуюм гирифтанд ва онро бо шамшер куштанд ва онро пурра нобуд карданд, ҳамон тавре ки бо

Либна кардаанд. Он вақт Элам, подшоҳи Газер, боло рафт, то ба Лахеиш кӯмак кунад, ва Ешуъ ӯро бо шамшер зад ва қавми ӯро, то он ки аз онҳо на нигоҳдошташуда ва на гурехта монд.

Ва Ёшуъо ва тамоми Исроил бо ӯ аз Лахиш ба Одоллам рафтанд ва онро муҳосира карданд ва онро забт карданд. Ва Худованд онро ба дасти Исроил супорид ва дар ҳамон рӯз онро гирифтанд ва онро бо шамшер куштанд ва ҳар нафаскашеро дар он ҳалок карданд, ҳамон тавре ки бо Лахиш кардаанд.

Ва Ёшуъо ва тамоми Исроил бо ӯ ба Ҳеброн рафтанд ва онро муҳосира карданд. Ва онро бо шамшер заданд ва ҳар мавҷуди зиндае, ки дар он буд, боқӣ намонд, ҳамон тавре ки бо Одоллам кардаанд, онро пурра нобуд карданд ва ҳар чӣ дар он буд.

Ва Ёшуъ ва тамоми Исроил ба Дабир баргаштанд ва онро муҳосира карданд. Онҳо онро ва подшоҳи онро ва деҳаҳои онро гирифтанд ва онро бо даҳони шамшер заданд ва онро ва ҳар нафаскашеро, ки дар он буд, нобуд карданд ва дар он ҳеҷ наҷотёфтаеро нагузоштанд, ҳамон тавре ки бо Ҳеброн ва подшоҳи он кардаанд, ҳамчунин бо Дабир ва подшоҳи он карданд.

Ва Ёшуъ ҳамаи замини кӯҳистонро, ва Нагебро, ва ҳамворро, ва Асидӯсро, ва подшоҳони онро зад, аз онҳо

наҷотёфтае нагузоштанд, ва ҳар нафаскашандаи ҳаётро нобуд кард, ҳамон тавре ки Худованд Худои Исроил фармуд. Аз Кадеш Барнеа то Ғазза, ҳамаи Ҷошем то Ҷибъон. Ва Ёшуъ ҳамаи подшоҳони онҳоро ва замини онҳоро якбора зад, зеро Худованди Худои Исроил бо Исроил ҷанг мекард.

11

Чун Ябис, подшоҳи Асор шунид, ба назди Йобаб, подшоҳи Марон, ва ба назди подшоҳи Сумоон, ва ба назди подшоҳи Азиф фиристод, ва ба подшоҳоне, ки дар Сидони бузург буданд, ба кӯҳистон ва ба Араба дар муқобили Кенерот, ва ба ҳамворӣ, ва ба Фенаеддор, Ва ба канъониҳои соҳилӣ аз шарқ, ва ба амуриҳои соҳилӣ, ва ҳитиҳо, ва феризиҳо, ва ебусиҳои дар кӯҳ, ва ҳивиҳо, ва онҳое, ки зери Ҳермон ба замини Массума. Ва онҳо ва подшоҳони онҳо бо онҳо баромаданд, чунон ки реги баҳр аз рӯи зиёдӣ, ва аспҳо ва аробаҳои бисёр хеле зиёд. Ва ҳамаи подшоҳон ҷамъ омаданд ва якҷоя расиданд, ва дар назди оби Марон лашкар заданд, то бо Исроил ҷанг кунанд.

Ва Худованд ба Ёшуъ гуфт: Аз рӯи онҳо натарс, зеро ки фардо дар ҳамин вақт Ман онҳоро шикастхӯрда пеши Исроил мепардозам. Аспҳои онҳоро пайҳояшонро хоҳӣ буррид ва аробаҳои онҳоро дар оташ хоҳӣ сӯзонд. Ва Ёшуъо ва ҳамаи мардуми ҷангчӣ ногаҳон бар онҳо наздики оби

Марон омаданд ва дар кӯҳистон бар онҳо ҳамла карданд. Ва Худованд онҳоро ба зери итоати Исроил дод, ва онҳоро зада, таъқиб карданд то Сидони Бузург, ва то Масерон, ва то дашту Массоҳ дар шарқ, ва онҳоро бурида, то ки аз онҳо ҳеҷ наҷотёфтае намонд. Ва Ёшуъо бо онҳо он тавр кард, ки чунон Худованд ба ӯ фармуд: асбҳои онҳоро шикаст ва аробаҳои онҳоро бо оташ сӯхт.

Ва Ёшуъ дар он вақт баргашт ва Ҳазорро гирифт ва подшоҳи онро, ва Ҳазор пештар бар ҳамаи ин подшоҳиҳо ҳукмронӣ мекард. Ва онҳо ҳар нафаскашеро дар он бо шамшер куштанд ва ҳамаро нобуд карданд, ва ҳеҷ нафаскаше дар он боқӣ намонд, ва Ҳазорро бо оташ сӯхтонданд. Ва ҳамаи шаҳрҳои подшоҳиҳо ва подшоҳони онҳоро Ёшуъ гирифт ва онҳоро бо шамшер кушт, ва онҳоро нобуд карданд, ҳамон тавре ки Мусо, бандаи Худованд, фармуд. Аммо Исроил ҳамаи шаҳрҳои ҳисоршударо насӯхтонд, ба ғайр аз Асор, ки танҳо онро Исроил сӯхтонд. Ва писарони Исроил ҳамаи ғаниматҳои онро барои худ тороҷ карданд, вале ҳамаи онҳоро бо дами шамшер комилан нобуд карданд, то онҳоро ҳалок карданд, ва аз онҳо ҳеҷ нафаскашеро боқӣ нагузоштанд. Ҳамонтавре ки Худованд ба Мӯсо, хизматгори худ, фармуд, ва Мӯсо низ ҳамчунин ба Ёшуъ фармуд, ва чунин Ёшуъ кард; ӯ ҳеҷ чизро аз он чӣ Мӯсо ба ӯ фармуда буд, табоварӣ накард.

Ва Ёшуъо ҳамаи заминҳои кӯҳистонро, ва ҳамаи заминҳои Нагебро, ва ҳамаи заминҳои Госомро, ва ҳамворро, ва

ғарбро, ва кӯҳи Исроилро, ва паст заминҳоро гирифт. Онҳоро ба кӯҳ аз кӯҳи Челча ва он, ки мебарояд ба Сеир ва то Балагад ва дашту ҳамворҳои Лубнон дар зери кӯҳи Аермон, ва ҳамаи подшоҳони онҳоро гирифт ва нобуд кард ва кушт. Ва Ёшуъ рӯзҳои зиёде ба ҷанг бо ин подшоҳон машғул буд.

Ва шаҳре набуд, ки Исроил онро нагирифта бошад, ҳамаро дар ҷанг гирифтанд. Зеро ки аз тарафи Худованд шуд, ки дилҳои онҳо қувват ёбанд, то ба ҷанг бо Исроил мулоқот кунанд, то ки онҳо нобуд карда шаванд ва ба онҳо раҳм дода нашавад, балки то ки онҳо нобуд карда шаванд, ҳамон тавре ки Худованд ба Мусо гуфт.

Ва Ёшуо дар он вақт омад ва Анакимро аз кӯҳистон, аз Ҳеброн, аз Дабир, аз Анабот ва аз тамоми Яҳудо бо шаҳрҳои онҳо нобуд кард ва Ёшуо онҳоро нобуд кард. Аз Анаким касе аз писарони Исроил боқӣ намонд, вале танҳо дар Ғазза ва дар Гат ва дар Ашдод боқӣ монданд.

Ва Ёшуъ тамоми он заминро гирифт, чунон ки Худованд ба Мусо фармуда буд, ва Ёшуъ онҳоро ба Исроил ба мерос дод, мувофиқи тақсимоти қабилаҳои онҳо, ва замин аз ҷанг ором гирифт.

12

Ва ин подшоҳони замин, ки писарони Исроил онҳоро куштанд ва замини онҳоро он тарафи Урдун аз шарқи офтоб аз дараи Арнон то кӯҳи Ҳермон ба мерос гирифтанд, ва тамоми замини Арабаро аз шарқ. Сиҳон, подшоҳи Аморитҳо, ки дар Ҳешбон зиндагӣ мекард ва ҳукмронӣ мекард аз Арнон, ки дар водӣ қарор дорад, мутобиқи қисми водӣ, ва нисфи Ҷилъод то Ҷаббок, марзҳои писарони Аммон. Ва Араб то баҳри Хенерет аз тарафи шарқ, ва то баҳри Араба, яъне баҳри намакҳо, аз тарафи шарқ роҳе, ки ба тарафи Асеймот аст, аз Тайман, он ки дар зери Асидот Фасга аст. Ва Ӯг, подшоҳи Башон, аз гигантҳо боқӣ монда буд, ки дар Аштарот ва дар Эдреин зиндагӣ мекард. Ҳукмрон аз кӯҳи Ҳермон ва аз Секхай, ва тамоми Башанро то сарҳадҳои Гергеси, ва Махиро, ва нисфи Гилъодро то сарҳадҳои Сиҳон, подшоҳи Ҳешбон. Мусо, хизматгори Худованд, ва писарони Исроил онҳоро зададанд, ва Мусо онро дар мерос ба Рӯбен ва Гад ва ба ниме қабилаи Манассе дод.

Ва ин подшоҳони амурриён, ки Ёшуъ ва писарони Исроил дар он тарафи Урдун назди баҳри Балагад дар дашти Лубнон кушт, ва то кӯҳи Челха, ки ба Сеир баромада буданд, ва Ёшуъ онро ба қабилаҳои Исроил мувофиқи қуръаи онҳо барои мерос бурдан дод, дар кӯҳ ва дар ҳамворӣ ва дар Араб ва дар Асидӯс ва дар биёбон ва Нагеб ҳиттиро ва амуриро

Шоҳи Ериҳо ва шоҳи Ғай, ки наздики Байтил аст, Подшоҳи

Ерусалим, подшоҳи Ҳеброн, подшоҳи Ҳиеримӯс, подшоҳи Лахис, Подшоҳи Айлам, подшоҳи Ғазер, подшоҳи Дабир, подшоҳи Гадер, Подшоҳ Ҳермат, подшоҳ Адер, подшоҳи Либна, подшоҳи Одоллам, Подшоҳ рафт. подшоҳи Тафут, подшоҳи Офер, подшоҳи Офеки Арок, Подшоҳи Асом, подшоҳ Сумӯн, подшоҳ Мамброт, подшоҳ Азиф, Подшоҳи Кадиш, подшоҳи Заҳҳок, подшоҳи Маредот, подшоҳи Иеком аз Кармел, подшоҳи Одолламро аз Феннеадор, подшоҳи Геиро аз Ҷалил, подшоҳи Терса, ҳамаи инҳо подшоҳон бисту нуҳ.

13

Ва Ёшуъ калонсол шуда, дар рӯзҳо пешрафта буд, ва Худованд ба Ёшуъ гуфт: Ту дар рӯзҳо пешрафтаӣ ва замини бисёре барои мерос боқӣ мондааст. Ва ин замини тарк шуда, сарҳадҳои Филистинҳо, Гесирӣ ва Канъонӣ, Аз ноаҳолатнишин, ки дар муқобили Миср аст, то ҳудуди Аккарон аз тарафи чапи Канъониён, ба панҷ сатрапияҳои Филистиён ҳисоб карда мешавад: ба Ғазоӣ, ва ба Аздотӣ, ва ба Ашқалонӣ, ва ба Ҷаттоӣ, ва ба Аккаронӣ, ва ба Эвоӣ. аз Таймон ва тамоми замини Канъон пеш аз Ғазза, ва сидониён то Афек, то ҳудудҳои амурриён. ва тамоми замини Ғалиати Филистиим, ва тамоми Лубонро аз шарқи офтоб аз Ғалғал зери кӯҳи Аермон то даромадгоҳи Эмат, Ҳамаи сокинони кӯҳистон аз Лубнон то Масерет Мемфомаим ва ҳамаи сидониёнро ман аз пеши Исроил

нобуд хоҳам кард, вале туро онро бо қуръа ба Исроил тақсим кун, ҳамон тавре ки ба ту фармон додам.

Ва ҳоло ин заминро дар мерос ба нӯҳ қабила ва ба ними қабилаи Манассе тақсим кун. Аз Урдун то баҳри бузург ба тарафи ғуруби офтоб онро хоҳӣ дод, баҳри бузург ҳудуд хоҳад кард. Ба ду қабилаҳо ва ба ним қабилаи Манассе, ба Рӯбен ва ба Гад Мӯсо дод дар он тарафи Урдун аз рӯи баромадгоҳи офтоб, дода буд ба ӯ Мӯсо, бандаи Худованд. аз Ароҳр, ки дар лаби селоби Арнон аст, ва шаҳреро, ки дар миёни водӣ аст, ва тамоми Мисорро аз Майдабон, Ҳамаи шаҳрҳои Сиҳон, подшоҳи аморҳо, ки дар Ҳешбон подшоҳӣ кард, то сарҳадҳои писарони Аммон. Ва Галаадитисро, ва сарҳадҳои Гесириро, ва Маҳатиро, ҳамаи кӯҳи Ҳермонро, ва тамоми Басанитисро то Аҳа, Тамоми подшоҳии Ӯг дар Башон, ки ӯ подшоҳӣ мекард дар Аштарот ва дар Эдрей, ин аз девҳо боқимонда буд, ва Мусо ӯро зад ва нобуд кард. Ва писарони Исроил Гесириҳо ва Махатиҳо ва Канъониҳоро пурра нобуд накарданд, ва подшоҳи Гесири ва Махати дар миёни писарони Исроил то ба имрӯз зиндагӣ мекунанд.

Ба ғайр аз қабилаи Лавӣ мерос дода нашуд, Худованди Худои Исроил ин мероси онҳост, чунон ки Худованд ба онҳо гуфт, ва ин тақсимоте аст, ки Мусо ба писарони Исроил дар Аработи Моаб дар он тарафи Урдун назди Ариҳо тақсим кард.

Ва Мусо ба қабилаи Рӯбен мувофиқи ҷамоатҳои онҳо дод.

Ва сарҳадҳои онҳо аз Ароҳир, ки дар рӯи дараи Арнон қарор дорад, ва шаҳре, ки дар дараи Арнон аст, ва тамоми Мисор буд, то Ҳешбон, ва ҳамаи шаҳрҳое, ки дар Мисор буданд, ва Дайбон, ва Бамот Баал, ва хонаи Меелбот, ва Башан, ва Бамот, ва Мефаат ва Кириатаим, ва Себама, ва Серада ва Сион дар кӯҳи Энаб, ва Бетфогор, ва Асидот Фасга, ва Байтасинот, Ва ҳамаи шаҳрҳои Мисор ва тамоми подшоҳии Сиҳон, подшоҳи Амурриён, ки Мӯсо ӯро ва пешвоёни Мадиамро зад, ва Эвӣ, ва Робок, ва Сур, ва Ҳур, ва Робе, ҳукмрони куштагони Сион, ва сокинони Сионро.

Ва Балъомро, писари Беорро, пешгӯро, дар нуқтаи гардиш куштанд.

Шуд ва сарҳадҳои Рӯбен Урдун сарҳад, ин мероси писарони Рӯбен мувофиқи қабилаҳои онҳо, шаҳрҳои онҳо ва деҳаҳои онҳо.

Мусо ба писарони Ғод мувофиқи қабилаҳои онҳо дод. Ва сарҳадҳои онҳо Яъзер, ҳамаи шаҳрҳои Ҷилъод ва ниме замини писарони Аммон то Араба буд, ки дар рӯи Арод қарор дорад. Ва аз Ҳешбон то Аработҳ, аз рӯи Массифа, ва Ботаним, ва Маан то марзҳои Дайбон, ва Энадом ва Отаргаӣ ва Баинтанабра ва Сокхота ва Сафан ва подшоҳии боқимондаи Сеҳон, подшоҳи Ҳесбон, ва Иордан ҳудуд хоҳад кард то қисми баҳри Хенерет, он тарафи Иордан аз шарқ. Ин мероси писарони Ғод мувофиқи қабилаҳои онҳо ва мувофиқи шаҳрҳои онҳо буд. Мувофиқи қабилаҳои онҳо

гардан баргардонанд пеши душманони онҳо, зеро мувофиқи қабилаҳои онҳо шаҳрҳои онҳо ва чорвоҳои онҳо шуд.

Ва Мусо ба ним қабилаи Манассе мувофиқи хонадонҳои онҳо дод. Ва сарҳадҳои онҳо аз Маан шуд, ва тамоми подшоҳии Башан, ва тамоми подшоҳии Ӯг подшоҳи Башан, ва тамоми деҳаҳои Яир, ки дар Башанитид ҳастанд, шаст шаҳр. Ва нисфи Ҷилъод, ва дар Аштарот, ва дар Эдреъӣ шаҳрҳои подшоҳии Оҷ дар Башонитидӣ, ба писарони Мохир, писарони Манассе, ва ба нисфи писарони Мохир, писарони Манассе, мувофиқи қабилаҳои онҳо. Инҳо онҳое ҳастанд, ки Мӯсо онҳоро дар фаротари Урдун дар Аработ Моаб, дар он тарафи Урдун, ки мутобиқи Ериҳо аз шарқ аст, ба мерос гирифт.

14

Ва инҳо касоне ҳастанд, ки мероси писарони Исроилро дар замини Канъон тақсим карданд, ки ба онҳо Элъозори коҳин ва Ешуъи писари Нун ва сарони оилаҳои қабилаҳои писарони Исроил мерос тақсим карданд. Мувофиқи қуръаҳо онҳо мерос гирифтанд, ҳамон тавре ки Худованд тавассути Ёшуъа ба нуҳ қабила ва ба ним қабила фармон дода буд. аз он тарафи Ӯрдун. Ва ба лавиён дар миёни онҳо мерос надод, Зеро ки писарони Юсуф ду қабила буданд, Манассаҳ ва Эфроим, ва ба Лавиён қисме дар замин дода

нашуд, балки танҳо шаҳрҳо барои сукунат кардан ва ҷойҳои ҷудошудаи онҳо барои чорвои онҳо. Он тарзе ки Худованд ба Мӯсо фармуд, ҳамин тавр писарони Исроил кардаанд ва замин тақсим кардаанд.

Ва писарони Яҳудо ба наздики Ешуъ дар Ҷилҷол омаданд ва Колиби писари Ефунна, Қинизӣ, ба ӯ гуфт: Ту он суханеро медонӣ, ки Худованд дар бораи ман ва ту ба Мусо, марди Худо, дар Қодиши Барнеъ гуфт. Чил сола будам, вақте Мӯсо, бандаи Худо, маро аз Қодеш Барнеа фиристод, то заминро тачассус кунам, ва ба ӯ калимае мувофиқи ақли ӯ ҷавоб додам. Бародарони ман, ки бо ман баромада буданд, дили мардумро тағйир доданд, аммо ман пурра муқаррар шудам, ки ба Худованди Худои худам пайравӣ кунам. Ва Мусо дар он рӯз савганд хӯрд ва гуфт: Заминеро, ки бар он қадам гузоштӣ, ба ту ва ба фарзандонат то абад дар мерос хоҳад буд, зеро ки ту ба пайравии Худованди Худои мо садоқат варзидӣ. Ва ҳоло Худованд маро парвариш дод, чунон ки гуфта буд, ин чилу панҷумин сол аз он замоне ки Худованд ин суханро ба Мусо гуфт ва Исроил дар биёбон мерафт, ва ҳоло ин ман имрӯз ҳаштоду панҷ сола ҳастам. Ҳанӯз ман имрӯз ҳамон қадар қавӣ ҳастам, ки вақте Мӯсо маро фиристод, ҳамчунин акнун қавӣ ҳастам, то ба ҷанг баромада ва даромада тавонам. Ва акнун аз ту мепурсам ин кӯҳро, чунон ки Худованд дар он рӯз гуфт, ки ту ин каломро дар он рӯз шунидай. Акнун вале Анакимҳо он ҷо ҳастанд, шаҳрҳои мустаҳкам ва бузург. Агар пас Худованд бо ман бошад, онҳоро нобуд хоҳам кард,

ҳамон тавре ки Худованд ба ман гуфт.

Ва Ёшуъо ӯро баракат дод ва Ҳебронро ба Колеби писари Ефунна, писари Кеназ, ба мерос дод. Аз ин сабаб Ҳеброн ба Колеб, писари Ефунна, Кенизӣ, дар қуръа то ҳамин рӯз расид, зеро ки ӯ ба фармони Худованди Худои Исроил пайравӣ кард. Номи Хеброн пештар шаҳри Аргоб буд, пойтахти Анаким, ва замин аз ҷанг ором гирифт.

15

Ва ҳудудҳои қабилаи Яҳудо мувофиқи тираҳои онҳо аз ҳудудҳои Идумиё, аз биёбони Син то Қодеш ба тарафи ҷануб буд.

Ва сарҳадҳои онҳо аз ҷануб то қисме аз баҳри шӯр, аз қатори ба ҷануб равон буд. Ва он мегузарад пеши аз баромадгоҳи Акрабин, ва гирди Сена мегардад, ва аз ҷануб ба Кадеш Барне мебаромадад, ва ба Ҳезрон мебароад, ва ба Аддар мебаромадад, ва ба тарафи ғурубии Кадеш мебароад, Ва он бар Салмона мебарояд, ва то даррае Миср мегузарад, ва баромадгоҳи сарҳадҳо бар баҳр хоҳад буд, ин сарҳадҳои онҳо аз ҷануб аст.

Ва сарҳадҳо аз шарқ тамоми баҳри шӯр то Урдун буданд. Ва сарҳадҳои онҳо аз шимол ва аз қатори баҳр ва аз қисми Урдун буданд. Ҳудуд ба Байсағлоом боло меравад, ва аз

шимол ба Байсоробо мегузарад, ва ҳудуд ба санги Байён писари Рӯбен боло меравад. Ва сарҳадҳо ба сӯи чоруми водии Аҳор боло меравад ва ба сӯи Ҷалҷал поён меравад, ки он дар муқобили баромадгоҳи Адуммим қарор дорад, ки он дар ҷанубӣ водӣ аст, ва ба сӯи оби чашмаи офтоб мегузарад, ва баромадгоҳи он чашмаи Роғел хоҳад буд. Ва ҳудудҳо ба дараи Ҳиннӯм мебарояд, бар пушти Иебӯсиён аз ҷануб, ки ин Ерусалим аст, ва ҳудудҳо ба қуллаи кӯҳе мегузарад, ки дар рӯи дараи Ҳиннӯм ба сӯи баҳр қарор дорад, ки он аз қисми шимолии замини Рафоим аст. Ва сарҳад аз қуллаи кӯҳ ба чашмаи оби Нафтӯ мегузарад, ва ба кӯҳи Эфрон мегузарад, ва сарҳад ба Баъал мебарад, ин шаҳри Ярим аст. Ва сарҳад аз Баъал ба баҳр мегардад, ва ба кӯҳи Ассар мегузарад, ба пушти шаҳри Ярин аз шимол, ин Хаслон аст, ва ба шаҳри офтоб фуромада, ба ҷануб мегузарад, Ва сарҳад аз паси Аккарон ба шимол мегузарад, ва сарҳадҳо ба Соккот баромада, сарҳадҳо ба Либа гузашта, ба Лебна баромада, баромадгоҳи сарҳадҳо ба баҳр хоҳад буд. Ва сарҳадҳои онҳо аз баҳр, баҳри бузург сарҳад хоҳад кард. Инҳо сарҳадҳои писарони Яҳудо мебошанд гирдогирд бар асоси қабилаҳои онҳо.

Ва ба Холиб писари Ефунне қисме дар миёни писарони Яҳудо аз рӯи фармони Худо дода шуд, ва Ешуъ ба ӯ шаҳри Арбокро, модаршаҳри Анокро дод, ки ин Ҳеброн аст. Ва Холеб, писари Ефунне, аз он ҷо се писари Аноқро нобуд кард: Сусиро, Толамиро ва Аҳимонро. Ва Холеб аз он ҷо ба сӯи сокинони Дабир баромад, ва номи Дабир пештар

Шаҳри Ҳарфҳо буд.

Ва Холиб гуфт: Ҳар кас ки шаҳри Ҳарфҳоро гирад ва забт кунад ва бар он тасарруф намояд, ман духтарам Асханро ба ӯ ба занӣ хоҳам дод. Ва Ғотониел, писари Хенез, бародари Холеб, онро гирифт ва ӯ Асхонро, духтари худро, ба ӯ ба занӣ дод. Ва чунин шуд, ки вақте ӯ берун мерафт, ба ӯ машварат дод ва гуфт: Аз падарам замин хоҳам хост, ва аз хар фарёд кард, ва Колиб ба ӯ гуфт: Чӣ шудааст ба ту? Ва ӯ ба вай гуфт: Ба ман баракат биде, зеро ки маро ба замини Нагеб додай, Ботханисро ба ман биде. Ва ӯ ба вай Гоналани боло ва Гоналани поёнро дод.

Ин мероси қабилаи писарони Яҳудо аст. Шаҳрҳои онҳо шаҳрҳое буданд, ки ба қабилаи писарони Яҳудо дар сарҳадҳои Эдом дар биёбон, ва Байселеҳл, ва Аро, ва Асор. ва Икам, ва Регма ва Ароуел, ва Кадеш, ва Асорионаин ва Маинам, ва Балмаана ва деҳаҳои онҳо, ва шаҳрҳои Ашерон, ин Ҳазор, ва Син, ва Салмаъ, ва Мӯладаҳ, ва Сери, ва Баифалат, ва Холашеола, ва Беершеба, ва деҳаҳои онҳо, ва хонаҳои деҳоти онҳо, Бала, ва Бакок, ва Асом, ва Элбуудад, ва Байтҳел, ва Ҳерма, ва Зиклаг, ва Махарим, ва Сетеннак, ва Лабос, ва Салеҳ, ва Эромот, бисту нуҳ шаҳр, ва деҳаҳои онҳо.

Дар ҳамворӣ Асташол, Зора ва Эшташол. Ва Дӯхташуда, ва Кашидашуда, ва Илутот ва Момо, ва Ермӯс, ва Одоллам, ва Мембра, ва Саохо, ва Иазека, ва Сакарим, ва Гадера, ва

чорвобинҳои он, шаҳрҳо чордаҳ, ва деҳаҳои онҳо. Сенна, ва Адасан, ва Магадалгад, ва Далад, ва Масфа ва Иахареел, ва Басидот, ва Идеадалеа, ва Чабра, ва Мачес, ва Маахос, ва Геддор, ва Багадиел, ва Номан, ва Маҳедан, шонздаҳ шаҳр, ва деҳаҳои онҳо Лебна, ва Итҳак, ва Энох, ва Иана̄ ва Насиб, ва Кеилам, ва Акиезӣ, ва Кезиб, ва Батҳесар, ва Айлом, даҳ шаҳр, ва деҳаҳои онҳо, Экрон ва деҳаҳои он ва хонаҳои кишлоқии онҳо, аз Аккарон то Гемна, ва ҳамаи он чӣ ки ҳамсояи Асидот ҳастанд, ва деҳаҳои онҳо, Асиедот ва деҳаҳои он ва хонаҳои деҳоти он, Ғазза ва деҳаҳои он ва хонаҳои деҳоти он то селобгоҳи Миср, ва баҳри бузург ҷудо мекунад.

Ва дар ноҳияи кӯҳистон Самир, ва Етер, ва Сӯхо, ва Равона ва шаҳри Навиштаҳо, ки ҳамон Дабир аст, ва Анон, ва Ба дарун, ва Манна ва Айсам, ва Госем, ва Халу, ва Ханна, ва Гилом, ёздаҳ шаҳр, ва деҳаҳои онҳо, Айрем, Ремна ва Сома, ва Ҷемаин, ва Баетаҳу, ва Факуа, Ва Эума, ва шаҳри Арбок, ки ин Ҳеброн аст, ва Сорайс – шаҳрҳои нуҳ ва деҳоти онҳо. Маон, ва Кармел, ва Зиф, ва Ютта, ва Яриел, ва Арикам, ва Заканаим, ва Гибъа, ва Тимна, нуҳ шаҳр, ва деҳаҳои онҳо, Айлуа, ва Бетсур, ва Геддон, ва Магарот, ва Бетанам, ва Текум, шаш шаҳр, ва деҳаҳои онҳо, Кириатбаал, ин шаҳри Иарим, ва Сотеба, ду шаҳр ва деҳаҳои онҳо, Ва Баддаргеис, ва Тарабаам, ва Айнон, ва Аиохиоза, ва Нафлазон, ва шаҳрҳои Садон, ва Аркадес, ҳафт шаҳр, ва деҳаҳои онҳо.

Ва ёбусиён дар Ерусалим мезистанд, ва писарони Яҳудо

натавонистанд онҳоро нобуд кунанд, ва ёбусиён дар Ерусалим то ҳамин рӯз зиста истодаанд.

16

Ва ҳудудҳои писарони Юсуф аз Урдуни наздики Ариҳо аз шарқ шуд, ва боло хоҳад рафт аз Ариҳо ба кӯҳистони биёбон, ба Байтил Луза. Ва ба Байтҳил баромад хоҳад шуд ва аз ҳудудҳои Аҳатартҳӣ гузар хоҳад кард. Ва мегузарад бар баҳр ба сарҳадҳои Апталим то сарҳадҳои Байтҳорони поёнӣ, ва баромадгоҳи онҳо ба баҳр хоҳад буд. Ва писарони Юсуф, Эфроим ва Манассе, мерос бурданд.

Ва сарҳадҳои писарони Эфраим аз рӯи қабилаҳои онҳо муқаррар шуд, ва сарҳадҳои мероси онҳо аз шарқ Атарот ва Эрок то Бетҳорони боло ва Газара буд. Ва ҳудудҳо аз Шимол Гарм ба дарё ба Икасмон омада, ба тарафи шарқ ба Тенаса гашта, ва Селлес, ва аз шарқ ба Ианока гузашта хоҳанд омад. ва ба Махо, ва Атарот, ва деҳаҳои онҳо, ва хоҳад омад ба Ериҳо, ва хоҳад баромад ба Урдун. Ва аз Қабр ҳудудҳо ба баҳр ба сӯи Челкана хоҳанд рафт, ва баромадгоҳи онҳо ба баҳр хоҳад буд, ин мероси қабилаи Эфроим мувофиқи хешовандони онҳост.

Ва шаҳрҳое, ки барои писарони Эфроим дар миёни мероси писарони Манассе ҷудо карда шуда буданд, ҳамаи шаҳрҳо ва деҳаҳои онҳо. Ва Эфраим канъониеро, ки дар Газер

мезист, нобуд накард, ва канъони дар Эфраим то ҳамин рӯз мезист, то вақте ки Фиръавн, подшоҳи Миср, баромад ва онро гирифт ва онро бо оташ сӯхт, ва канъониҳо ва ферезиҳо ва сокинони Газерро куштанд, ва Фиръавн онро ҳамчун маҳр ба духтараш дод.

17

Ва ҳудудҳои қабилаи писарони Манассе шуданд, зеро ки ин нахустзодаи Юсуф буд, ба Маҳир нахустзодаи Манассе, падари Ҷалъод, зеро ки ӯ мард ҷангчӣ буд, дар Ҷалъодитис ва дар Башонитис. Ва ин ба писарони Манассеи боқимонда мувофиқи қабилаҳои онҳо дода шуд: ба писарони Иезӣ, ва ба писарони Келез, ва ба писарони Иезиҳл, ва ба писарони Сухем, ва ба писарони Сумарим, ва ба писарони Офер, инҳо мардон мувофиқи қабилаҳои онҳо буданд.

Ва ба Салпаад, писари Офер, писарон набуданд, балки танҳо духтарон буданд, ва инҳо номҳои духтарони Салпаад: Маала, ва Ноуа, ва Эгла, ва Мелха, ва Терса. Ва онҳо пеш аз Элеазари коҳин ва пеш аз Ешуъ ва пеш аз ҳукмронон истоданд ва гуфтанд, ки Худо тавассути дасти Мусо фармуд, ки ба мо мерос дар миёнаи бародарони мо дода шавад, ва ба онҳо тавассути фармони Худованд қуръа дар миёни бародарони падарашон дода шуд. Ва ресмони онҳо аз Анасса афтод ва дашти Лабек аз замини Ҷалъод, ки он тарафи Урдун аст. Зеро ки духтарони писарони

Манассаҳ мерос гирифтанд дар миёни бародарони онҳо, вале замини Ҷилъод ба писарони боқимондаи Манассаҳ расид.

Ва сарҳадҳои писарони Манассе Делҳанат шуд, ки рӯ ба рӯи писарони Анат аст, ва ба сарҳадҳо ба сӯи Ямин ва Яссиб ба чашмаи Тафтот меравад. Ба Манассе хоҳад буд, ва Тафет дар марзҳои Манассе ба писарони Эфраим. Ва ҳудудҳо ба дараи Ҳаран дар ҷануб аз рӯи дараи Ҷариел фурӯд хоҳанд омад, дарахти писта ба Эфроим дар миёни шаҳри Манассе, ва ҳудудҳои Манассе дар шимол ба сӯи селоб, ва баромадгоҳи он баҳр хоҳад буд. Аз ҷануб ба Эфраим ва аз шимол ба Манассе, ва баҳр ҳудуди онҳо хоҳад буд, ва бар шимол бо Ошер пайваст хоҳанд шуд ва аз шарқ бо Иссохор. Ва Манассе дар Иссахар ва дар Ашер Байтоан ва деҳаҳои онҳо хоҳад буд, ва сокинони Дор ва деҳаҳои он, ва сокинони Магеддо ва деҳаҳои он, ва сеюми Мафета ва деҳаҳои он.

Ва писарони Манассе натавонистанд ин шаҳрҳоро нобуд кунанд, ва канъониҳо дар ин замин сукунат карданро оғоз карданд. Ва чунин шуд, ки вақте писарони Исроил ғолиб омаданд ва канонӣҳоро тобеъ карданд, аммо онҳоро пурра нобуд накарданд.

Писарони Юсуф ба Ёшуъ ҷавоб доданд ва гуфтанд: Чаро ба мо танҳо як қуръа ва як қисми ченкшуда додӣ? Мо қавми бисёр ҳастем ва Худо маро баракат додааст. Ва Ёшуъа ба

онҳо гуфт: Агар шумо мардуми бисёр ҳастед, ба ҷангал баравед ва барои худатон ҷойро тоза кунед, агар кӯҳи Эфроим шуморо танг мекунад. Ва онҳо гуфтанд: Кӯҳи Эфроим ба мо хуш намеояд, ва канъониҳое, ки дар он зиндагӣ мекунанд, дар Байтшеон ва дар деҳаҳои он, дар водии Изреел, асбҳои интихобшуда ва оҳан доранд. Ва Ёшуъ ба писарони Юсуф гуфт: Агар мардуми бисёр ҳастӣ ва қуввати бузург дорӣ, ба ту як қуръа нахоҳад буд. Ҷангал барои ту хоҳад буд, зеро ки он ҷангал аст ва ту онро тоза хоҳӣ кард, ва он барои ту хоҳад буд, ва вақте ки ту канъониро нобуд хоҳӣ кард, гарчанде ки асби интихобшуда ба ӯ аст, ту бар ӯ ғолиб меоӣ.

18

Ва тамоми ҷамоати писарони Исроил дар Шилоҳ ҷамъ шуданд, ва онҳо дар он ҷо хаймаи шаҳодатро бунёд карданд, ва замин аз тарафи онҳо забт карда шуд.

Ва боқӣ монданд писарони Исроил, ки мерос нагирифтанд — ҳафт қабила. Ва Ёшуъо ба писарони Исроил гуфт: То кай хоҳед монд то замине, ки Худованди Худои мо дод, мерос баред? Аз миёни худ се нафар аз ҳар қабила диҳед, ва онҳо бархоста, замин(ро) гузаранд ва онро пеши ман тасвир кунанд, чунон ки барои тақсим кардани он лозим хоҳад шуд. Ва онҳо ба сӯи ӯ гузаштанд, Ва ӯ ба онҳо ҳафт қисм тақсим кард, Яҳудо аз ҷануб ҳудуд барои онҳо муқаррар

мекунад ва писарони Юсуф аз шимол барои онҳо муқаррар мешаванд. Шумо аммо заминро ба ҳафт қисм тақсим кунед ва онро ба ман биёред, ва ман барои шумо қуръа мебарорам пеши Худованди Худои мо. Не, зеро қисме барои писарони Леви дар байни шумо нест, кохинии Худованд қисми ӯст, ва Ҷод ва Рӯбен ва нисфи қабилаи Манассе меросашонро фаровтари Урдун дар шарқ гирифтанд, ки онро Мӯсои бандаи Худованд ба онҳо дод.

Ва мардон баромада рафтанд, ва Ёшуъо ба мардоне, ки барои санҷидани замин мерафтанд, фармуд ва гуфт: Равед ва заминро санҷед ва назди ман биёед, ва дар ин ҷо дар Шилоҳ пеши Худованд барои шумо қуръа мебарорам. Ва онҳо рафтанд ва замин гузаштанд ва онро диданд ва онро мувофиқи шаҳрҳо ба ҳафт қисм ба китоб навиштанд ва ба назди Ёшуъа оварданд. Ва Ёшуъ барои онҳо қуръа андохт дар Шилоҳ пеши Худованд.

Ва қуръаи қабилаи Бинёмин аввал мувофиқи тоифаҳои онҳо баромад, ва сарҳадҳои қуръаи онҳо миёни писарони Яҳудо ва миёни писарони Юсуф баромад.

Ва сарҳадҳои онҳо аз шимол, аз Урдун буд, сарҳадҳо ба пушти Ариҳо аз шимол боло меравад, ва ба кӯҳ ба сӯи баҳр боло меравад, ва баромадгоҳи он Мабдаритиси Бетон хоҳад буд. Ва аз он ҷо сарҳадҳо аз Лӯзо гузашта, бар пушти Лӯзо аз тарафи ҷанубаш мегузарад, ин ҳамон Байтҳел аст, ва сарҳадҳо ба Маатаровб Ореч ба кӯҳистоне, ки дар ҷануби

Байтҳорони поёнӣ аст, поён меравад.

Ва сарҳадҳо гузаштан хоҳанд кард ва гузаштан хоҳанд кард бар қисме, ки ба баҳр нигоҳ мекунад, аз ҷануб аз кӯҳ ба рӯи Байтҳорон ҷанубӣ, ва баромадгоҳи он ба Қариат Баал хоҳад буд, ин Қариатиарин аст, шаҳри писарони Яҳудо, ин қисми ба баҳр аст.

Ва қисми ҷанубӣ аз Кариат Баал, ва ҳудудҳо хоҳанд гузашт ба Гасин, бар сарчашмаи оби Нафто. Ва сарҳадҳо ба қисме фуромада меоянд, ин мувофиқи рӯи водии Соннам аст, ки аз қисми Эмеки Рафаин аз шимол аст, ва Гаиенна ба пушти Иебусаи аз ҷануб фуромада меояд, ба чашмаи Роғел фуромада меояд, Ва он аз болои чашмаи Байтшамус мегузарад ва аз болои Ғалилот мегузарад, ки он дар муқобили баландшавии Айтамин аст, ва ба болои санги Байон писарони Рӯбин фурӯд меояд. Ва аз паси Байтараба аз шимол мегузарад ва ба сарҳадҳо ба самти паси баҳр аз шимол фуромад. Ва баромадгоҳи сарҳадҳо бар тепаи Баҳри Шӯр дар тарафи шимолӣ ба қисми Урдун аз ҷануб хоҳад буд, инҳо сарҳадҳо аз ҷануб мебошанд.

Ва Урдун аз тарафи шарқ ҳудуд хоҳад кард, ин мероси писарони Бинёмин аст, ҳудудҳои он гирду атроф мувофиқи қабилаҳояшон.

Ва шаҳрҳои писарони Бенямин мувофиқи қабилаҳои онҳо шуданд: Ериҳо, ва Бетегайо, ва Амекасис, ва Байтҳабара, ва

Сарай ва Бесана, ва Аиен, ва Фара, ва Эфрата, ва Карафа, ва Кефира, ва Мони, ва Габаа, дувоздаҳ шаҳр ва деҳаҳои онҳо, Гибеон, ва Рама, ва Беерот, ва Массема, ва Мирон ва Амоке, ва Фира, ва Кафан, ва Накан, ва Зелекан, ва Тареела. Ва Яҳбус, ки ин Ерусалим аст, ва Ғабаот, Ярим — сездаҳ шаҳр ва деҳаҳои онҳо. Ин мероси писарони Бинёмин мувофиқи қабилаҳои онҳо буд.

19

Ва қуръаи дуюм ба писарони Шимъон баромад ва мероси онҳо дар миёни қисматҳои писарони Яҳудо қарор гирифт. Ва қуръаи онҳо Беършеба, ва Самаа, ва Каладам шуд, ва Арсола, ва Бола, ва Ясон, ва Эртула, ва Була, ва Ҳорма, ва Сикелак, ва Баитмахереб, ва Сарсусин, ва Батарот ва майдонҳои онҳо, шаҳрҳо сездаҳ ва деҳаҳои онҳо. Хомӯш, ва Гарм, ва Ҷетер, ва Асан, чаҳор шаҳр ва деҳаҳои онҳо, Гирдогирди шаҳрҳои онҳо то Балек, равандагон ба Баметҳ дар ҷануб, ин мероси қабилаи писарони Симъон мутобиқи хешовандони онҳост. Аз қуръаи Яҳудо мероси қабилаи писарони Шимъон буд, зеро ки қисми писарони Яҳудо аз қисми онҳо бузургтар шуд, ва писарони Шимъон дар миёнаи қуръаи онҳо мерос гирифтанд.

Ва қуръаи сеюм ба Забулун мувофиқи қабилаҳои онҳо баромад, ҳудудҳои мероси онҳо Эседекголо хоҳад буд, ҳудудҳои онҳо. баҳр ва Магелда, ва хоҳад пайваст бар

Байтараба ба дараи, ки аз рӯи Екман аст. Ва аз Седдук аз тарафи шарқи Байтсамус ба ҳудудҳои Ҳаселотайт баргашт, ва ба Дабирот гузашта, ба Фаггай боло хоҳад рафт. Ва аз он ҷо давр хоҳад зад аз тарафи муқобил ба сӯи шарқ ба Гебере, ба шаҳри Катасем, ва хоҳад гузашт ба Реммонаа Матараоза. Ва сарҳадҳо ба тарафи шимол ба Ҳамот давр хоҳанд зад ва баромадгоҳи онҳо дар Зифрон хоҳад буд. ва Катанат, ва Набаал, ва Симоон, ва Ериҳо, ва Байтман. Ин мероси қабилаи писарони Забулун мувофиқи ҷамоатҳои онҳо, шаҳрҳо ва деҳаҳои онҳост.

Ва ба Иссахар қуръаи чорум баромад. Ва ҳудудҳои онҳо Иазиел, ва Хасалот, ва Сунам шуданд, ва Агин, ва Сиона, ва Реерот ва Анахерет, ва Дабирон, ва Кишон, ва Ребес, ва Реммас, ва Иеон, ва Томман, ва Аймарек ва Берсафес. Ва ҳудудҳо ба Гайтбор мепайванданд, ва ба Салим аз тарафи баҳр, ва Байтсамӯс, ва баромадгоҳи ҳудудҳои ӯ Урдун хоҳад буд. Ин мероси қабилаи писарони Иссохор мувофиқи тираҳои онҳост, шаҳрҳо ва деҳаҳои онҳо.

Ва қуръаи панҷум ба Ошер мувофиқи қабилаҳои онҳо баромад. Ва ҳудудҳои онҳо Эксэлэкет, ва Алэф, ва Байток, ва Кэаф шуданд, ва Элимелех, ва Аммиел, ва Маасеяҳ, ва мепайвандад ба Кармил аз рӯи баҳр ва ба Сион ва Лабанат. Ва баргардад аз шарқи офтоб ва Байсегенес, ва пайваст хоҳад шуд ба Забулон ва Экгай, ва Фсайел мувофиқи шимол, ва дохил хоҳад шуд ба ҳудуди Сафсайбайсме ва Инаел, ва гузашт хоҳад кард ба Хобамасомел. Ва омада, ва

Раҳаб, ва ман ҳавасманд будаам, ва Кантҳан то Сидони калон. Ва сарҳадҳо ба Рамаҳ баргардонида мешаванд, ва то чашмаи Масфассат ва Сурӣён, ва сарҳадҳо ба Ясиф баргардонида мешаванд, ва баромадгоҳи он баҳр хоҳад буд, ва Аполеб ва Эхозоб. ва Архоб, ва Афек, ва Рҳаау. Ин мероси қабилаи писарони Ошер мувофиқи ҷамоатҳои онҳо, шаҳрҳо ва деҳаҳои онҳост.

Ва ба Нафталӣ қуръаи шашум баромад. Ва ҳудудҳои онҳо Моолам, ва Мола, ва Бесемиин, ва Арме, ва Набок, ва Иефтамаи то Додам шуд, ва баромадҳои ӯ Иордан буданд. Ва ҳудудҳо ба дарё дар Aththабор баргардонида мешаванд, ва аз он ҷо ба Иакана мегузаранд, ва аз ҷануб ба Забулун мепайванданд, ва Ашер тибқи дарё мепайвандад, ва Урдун аз шарқи офтоб.

Ва шаҳрҳои ҳисорноки тирӣён: Тир, ва Оматадакет, ва Кенерет, ва Арматҳ, ва Араҳел ва Асор, ва Қодес, ва Ассарӣ, ва чашмаи Асор, ва Керое, ва Мегалаарим, ва Байтҳаме ва Тессамис. Ин мероси қабилаи писарони Нафталӣ аст.

Ва ба Дан қуръаи ҳафтум баромад, Ва ҳудудҳои онҳо Сарат, ва Аса, ва шаҳрҳои Саммаус буданд. ва Саламис, ва Аммон ва Силата, ва Гирифта, ва Тимна, ва Экрон, ва Алкатҳа, ва Бегетон, ва Гебеелан, ва Азур, ва Банаибакат, ва Парварандаҳанда, Ва аз баҳри Ҳавксон ҳудуд наздики Йоппа. Ин мероси қабилаи писарони Дон мувофиқи хешовандони онҳо, шаҳрҳои онҳо ва деҳаҳои онҳо.

Ва писарони Дон рафтанд ва бо Лахиш ҷангиданд, ва онро гирифтанд, ва онро бо шамшер заданд, ва дар он сукунат карданд ва номи онро Ласендон гузоштанд,

Ва онҳо рафтанд, то заминро мувофиқи сарҳади худ гиранд, ва писарони Исроил ба Ешуъи писари Нун дар миёни онҳо мерос доданд. Тавассути фармони Худо ба ӯ шаҳреро доданд, ки дархост кардааст, яъне Тамнасараҳро, ки дар кӯҳи Эфраим қарор дорад, ва ӯ шаҳрро сохт ва дар он зиндагӣ кард.

Инҳо тақсимотҳое мебошанд, ки Элъозор коҳин, Ешуъ писари Нун ва сарварони оилаҳо дар байни қабилаҳои Исроил бо қуръа дар Шилӯҳ пеши Худованд, назди дарҳои хаймаи шаҳодат ба мерос доданд ва онҳо рафтанд, то замин ба тасарруф гиранд.

20

Ва Худованд ба Ёшуъ сухан гуфт ва фармуд: Ба писарони Исроил сухан гӯ ва бигӯ: Шаҳрҳои паноҳгоҳро, ки ман ба шумо тавассути Мусо гуфтам, диҳед. Паноҳгоҳ барои қотиле, ки бехост рӯҳро зад, ва ин шаҳрҳо барои шумо паноҳгоҳ хоҳанд буд, ва қотил аз интиқомгирандаи хун намехоҳад мурд, то он ки пеши ҷамоат барои ҳукм истад.

Ва ӯ Қодешро дар Ҷалил дар кӯҳи Нафталӣ ҷудо кард, ва

Шехемро дар кӯҳи Эфроим, ва шаҳри Арбокро, ки ин Ҳеброн аст, дар кӯҳи Яҳудо.

Ва дар он тарафи Урдун дод Босорро дар биёбон дар даште аз қабилаи Рӯбин, ва Аримотро дар Ҷалъод аз қабилаи Ҷод, ва Ҷавлонро дар Башонитид аз қабилаи Манассе.

Инҳо шаҳрҳои муайяншуда барои писарони Исроил ва барои бегонае, ки дар миёни онҳо мемонад, то ҳар касе, ки ҷонро бехудӣ зада бошад, ба он ҷо паноҳ барад, то ки дар дасти интиқомгири хун намирад, то вақте ки пеши ҷамоат барои ҳукм истад.

21

Ва падарони калони писарони Лавӣ ба Элъозор кохин ва Ешуъ писари Нун ва сарони калони падарон аз қабилаҳои Исроил наздик омаданд, Ва мо дар Шилоҳ дар замини Канъон ба онҳо гуфтем: Худованд ба дасти Мусо фармуд, ки ба мо шаҳрҳо барои нишастан ва чарогоҳҳо барои чорвои мо диҳанд. Ва писарони Исроил ба Лавиён тибқи фармони Худованд ҳангоми тақсими мерос шаҳрҳо ва чарогоҳҳои онҳоро доданд.

Ва қуръа ба қавми Коҳот баромад, ва ба писарони Ҳорун, коҳинони Лавӣ, аз қабилаи Яҳудо ва аз қабилаи Шимъон ва аз қабилаи Бинёмин бо қуръа сездаҳ шаҳр расид.

Ва ба писарони Қоҳоти боқимонда аз қабилаи Эфроим ва аз қабилаи Дон ва аз нисфи қабилаи Манассе бо қуръа даҳ шаҳр дода шуд.

Ва ба писарони Гедсон аз қабилаи Иссахар ва аз қабилаи Ашер ва аз қабилаи Нефтали ва аз нисфи қабилаи Манассе дар Басан сездаҳ шаҳр доданд.

Ва ба писарони Мерарӣ мувофиқи қабилаҳои онҳо аз қабилаи Рӯбин ва аз қабилаи Ғод ва аз қабилаи Забулун тавассути қуръа дувоздаҳ шаҳр доданд.

Ва писарони Исроил ба лавиён шаҳрҳо ва чарогоҳҳои онҳоро доданд, ба он тарзе ки Худованд ба Мӯсо фармуд, бо қуръа.

Ва қабилаи писарони Яҳудо ва қабилаи писарони Шимъон ва аз қабилаи писарони Биняминӣ ин шаҳрҳоро доданд, ва онҳо номида шуданд. ба писарони Ҳорун аз мардуми Қоҳот аз писарони Лавӣ, зеро ба инҳо қуръа расид. Ва ба онҳо Кариатарбокро, шаҳри модарии Анакро дод, ки ин Ҳеброн дар кӯҳи Яҳудо аст, ва чарогоҳҳои гирди онро, Ва майдонҳои шаҳр ва дехаҳои онро Ёшуъа ба писарони Колиби писари Ефунна дар тасарруф дод.

Ва ба писарони Ҳорун шаҳри паноҳгоҳро барои қотил дод, яъне Ҳебронро ва заминҳои ҷудошудаи онро, ва Лемнаро ва заминҳои ҷудошудаи онро, Ва Айломро, ва ҷудошудаҳои

онро, ва Темаро, ва ҷудошудаҳои онро, Ва Хандаро ва ҷудошудаҳои онро, ва Дабирро ва ҷудошудаҳои онро, Ва Асо, ва ҷойҳои ҷудошудаи он, ва Тану, ва ҷойҳои ҷудошудаи он, ва Байтшамус, ва ҷойҳои ҷудошудаи он, шаҳрҳои нуҳ аз ин ду қабила. Ва аз қабилаи Бинёмин, Ҷибъонро ва заминҳои ҷудошудаи онро, ва Ҷатетро ва заминҳои ҷудошудаи онро, Ва Анатот бо ҷудошудаҳояш, ва Гамала бо ҷудошудаҳояш, чаҳор шаҳр. Ҳамаи шаҳрҳои писарони Ҳорун, кохинон, сездаҳ.

Ва ба қавмҳои писарони Қаҳот, ба лавиёни боқимонда аз писарони Қаҳот, шаҳри кохинони онҳо аз қабилаи Эфроим шуд, Ва ба онҳо доданд шаҳри паноҳгоҳи қотилро, яъне Сихемро ва заминҳои ҷудошудаи онро, ва Ғазараро ва заминҳои наздики онро, ва заминҳои ҷудошудаи онро. Ва Байтҳурун, ва шаҳрҳои ҷудошудаи ба он тахсисёфта, чаҳор шаҳр. Ва аз қабилаи Дон: Елкотҳаимро ва заминҳои ҷудошудаи онро, ва Гетеданро ва заминҳои ҷудошудаи онро, Ва Айлонро, ва заминҳои ҷудошудаи онро, ва Гетереммонро, ва заминҳои ҷудошудаи онро, чаҳор шаҳр. Ва аз нисфи қабилаи Манассе, Танаҳ ва ҷойҳои ҷудошудаи онро ва Иебата ва ҷойҳои ҷудошудаи онро, ду шаҳр. Ҳамаи шаҳрҳо даҳ ва ҷудошудагон барои онҳо ба мардумони писарони Каат, ба боқимондагон.

Ва ба писарони Гедсон, ки Левитҳо буданд, аз нисфи қабилаи Манассе шаҳрҳои ҷудошударо барои қотилон доданд: Гаулонро дар Басанитиди ва чарогоҳҳои онро, ва

Босоранро ва чарогоҳҳои онро, ҳамагӣ ду шаҳр. Ва аз қабилаи Иссахар, Кисонро ва заминҳои ҷудошудаи онро, ва Деббаро ва заминҳои ҷудошудаи онро, Ва Раммотро ва ҷудошудаҳои онро ва Чашмаи Навиштаҳоро ва ҷудошудаҳои онро, чаҳор шаҳр. Ва аз қабилаи Ошер Басаллонро ва ҷудошудаҳои онро, ва Даббонро ва ҷудошудаҳои онро, Ва Хелкат ва ҷудошудаҳои он, ва Раҳаб ва ҷудошудаҳои он, чаҳор шаҳр. Ва аз қабилаи Нафталӣ шаҳри ҷудошударо барои қотил, яъне Қодешро дар Ҷалил ва ҷудошудаҳои онро, ва Неммотро ва ҷудошудаҳои онро, ва Теммонро ва ҷудошудаҳои онро, ҳамагӣ се шаҳр. Ҳамаи шаҳрҳои Ҷедсон мувофиқи қабилаҳои онҳо, сездаҳ шаҳр.

Ва ба мардуми писарони Мерарӣ, ба лавиёни боқимонда аз қабилаи Забулун, Маанро ва чарогоҳҳои онро, ва Қодешро ва чарогоҳҳои онро, Ва Зилла, ва заминҳои атрофи он, се шаҳр. Ва фарогардии Урдун, он ки мутобиқи Ариҳо, аз қабилаи Рӯбин: шаҳри паноҳгоҳи қотил — Босорро дар биёбон, Мисоро ва заминҳои чароигоҳии он, ва Ёзерро ва заминҳои чароигоҳии он, ва Декмонро бо чарогоҳҳои атрофи он, ва Мафаро бо чарогоҳҳои атрофи он, чаҳор шаҳр. Ва аз қабилаи Ғод шаҳри паноҳгоҳи қотил ва Рамотро дар Ҷилъод ва заминҳои чароҳои онро, Камин ва заминҳои чароҳои онро, ва Ҳешбонро ба заминҳои чароандозаш, ва Яъзерро ба заминҳои чароандозаш, ҳамаи ин шаҳрҳо чаҳор. Ҳамаи шаҳрҳо барои писарони Мерарӣ мувофиқи қабилаҳои онҳо аз боқимондагони қабилаи Лавӣ, ва сарҳадҳо шаҳрҳои дувоздаҳ шуданд.

Ҳамаи шаҳрҳои лавиҳо дар миёнаи тасарруфи писарони Исроил чилу ҳашт шаҳр ва чарогоҳҳои онҳо буданд. Атрофи ин шаҳрҳо, шаҳр ва заминҳои чароигоҳ атрофи шаҳр барои ҳамаи ин шаҳрҳо,

Ва Худованд ба Исроил ҳамаи заминеро дод, ки савганд хӯрда буд, ки ба падаронашон хоҳад дод, ва онҳо онро ба мерос гирифтанд ва дар он сукунат карданд. Ва Худованд онҳоро аз ҳама тараф ором кард, чунон ки ба падарони онҳо савганд хӯрда буд, ҳеҷ кас аз ҳамаи душманони онҳо пеши онҳо бархост накард, ҳамаи душманони онҳоро Худованд ба дастони онҳо дод. Ҳеҷ яке аз суханҳои неке, ки Худованд ба писарони Исроил гуфта буд, нокомӣ нашуд, ҳамааш ба воқеият табдил ёфт.

22

Сипас Ёшуъ писарони Рӯбин, писарони Гад ва ним қабилаи Манассеро даъват кард. Ва ба онҳо гуфт: Шумо ҳамаи он чизҳоеро, ки Мӯсо, бандаи Худованд, ба шумо фармуд, шунидаед ва ба овози ман мувофиқи ҳамаи он чизҳое, ки ба шумо фармуд, итоат кардед. Шумо бародарони худро дар ин рӯзҳои зиёд тарк накардаед ва то имрӯз фармони Худованди Худои худро нигоҳ доштаед. Акнун Худованд Худои мо ба бародарони мо ором дод, ҳамон тавре ки ба онҳо гуфта буд. Акнун пас баргардед ва ба хонаҳои худ ва ба замини тасарруфи худ, ки Мусо дар он тарафи Урдун ба

шумо дода буд, биравед. Аммо хеле зиёд нигоҳ доред кардани ҳукмҳо ва қонунеро, ки Мӯсо бандаи Худованд ба мо фармуд кардан: дӯст доштани Худованди Худои моро, рафтан дар ҳамаи роҳҳои Ӯ, нигоҳ доштани ҳукмҳои Ӯро, ва часпидан ба Ӯ, ва хизмат кардан ба Ӯ аз тамоми ақли шумо ва аз тамоми рӯҳи шумо. Ва Ёшуъа онҳоро баракат дод ва онҳоро фиристод, ва онҳо ба хонаҳои худ рафтанд.

Ва ба нисфи қабилаи Манассе Мӯсо дар Башан дод, ва ба нисфи дигар Ешуъ бо бародаронаш дар он тарафи Урдун наздики баҳр дод, ва вақте ки Ешуъ онҳоро ба хонаҳояшон фиристод ва онҳоро баракат дод. Ва бо дороии бисёр онҳо ба хонаҳои худ рафтанд ва чорвои бисёр зиёд ва нуқра ва тилло ва оҳан ва либоси бисёрро, ки ғанимати душманон буд, бо бародарони худ тақсим карданд.

Ва писарони Рӯбин ва писарони Гад ва ними қабилаи Манассе аз писарони Исроил дар Шилӯҳ дар замини Канъон рафтанд, то ба Гилъод ба замини тасарруфи худ биравад, ки онро тавассути фармони Худованд дар дасти Мӯсо мерос гирифта буданд.

Ва онҳо ба Ҷилъоди Урдун омаданд, ки дар замини Канъон аст, ва писарони Рӯбин ва писарони Ҷод ва ними қабилаи Манассе дар он ҷо бар Урдун меҳроб бино карданд, меҳроби бузурге, ки дида шавад.

Ва писарони Исроил шунидаанд, ки мегуфтанд: Бубинед,

писарони Рӯбин ва писарони Ғод ва ними қабилаи Манассе мезбаҳ сохтаанд бар сарҳадҳои замини Канъон дар Ҷилъоди Урдун, дар он тарафи писарони Исроил. Ва ҳама писарони Исроил ба Шилӯҳ ҷамъ шуда буданд, то ки бола рафта, бар зидди онҳо ҷанг кунанд.

Ва писарони Исроил ба писарони Рӯбин ва ба писарони Ғод ва ба писарони нимқабилаи Манассе ба замини Ҷилъод Финеҳосро, писари Элъозор, писари Ҳорун, кохини калонро фиристоданд. Ва даҳ нафар аз ҳукмронон бо ӯ буданд, ҳар яке аз онҳо ҳукмрони як хонаи оилавӣ аз ҳамаи қабилаҳои Исроил, ва ҳукмронони хонаҳои оилавӣ фармондеҳони ҳазорон Исроил буданд. Ва онҳо омаданд ба писарони Рӯбин ва ба писарони Гад ва ба нимҳои қабилаи Манассе ба замини Ҷилъод ва онҳо ба онҳо гуфтанд, гӯён: Инро ҳамаи ҷамоати Худованд мегӯяд: чӣ гуноҳи ин аст, ки шумо онро пеши Худои Исроил содир кардед, то имрӯз аз Худованд баргардед ва барои худатон қурбонгоҳ бисозед ва аз Худованд мурдад шавед? Оё хурд аст барои мо гуноҳи Фағур, ки мо аз он то ҳамин рӯз тоза карда нашудем? Ва вабо дар ҷамоати Худованд шуд. Ва шумо имрӯз аз Худованд рӯй гардондед ва хоҳад буд, ки агар имрӯз аз Худованд дур шавед, фардо ғазаб бар тамоми Исроил хоҳад омад. Ва ҳоло, агар замини моликияти шумо хурд аст, гузаред ба замини моликияти Худованд, ки дар он ҷо хаймаи Худованд маскан дорад, ва дар байни мо мерос гиред, ва шӯришгарон бар зидди Худо нашавед, ва шумо низ аз Худованд дур нашавед, бо сохтани қурбонгоҳе берун

аз қурбонгоҳи Худованди Худои мо. Магар Ахар, писари Зара, дар хиёнат хиёнат накард аз чизи вақфшуда ва бар тамоми ҷамоати Исроил ғазаб наомад? Ва ин як нафар танҳо барои гуноҳи худаш мурд.

Ва писарони Рӯбин, писарони Гад ва ними қабилаи Манассе ҷавоб дода, ба фармондеҳони ҳазорони Исроил гуфтанд: Худо Худо Парвардигор аст, ва Худо Худо худаш медонад, ва Исроил худаш хоҳад донист: агар дар иртидод мо гуноҳ кардем пеши Парвардигор, нашавад ки Ӯ моро дар ин рӯз наҷот диҳад. Ва агар мо барои худамон қурбонгоҳ сохта бошем, то аз Худованди Худои худамон дур шавем, то бар он қурбониҳои сӯхторӣ бигузорем ва қурбониҳои наҷот бар он бигузорем, Худованд ҷустуҷӯ хоҳад кард.

Аммо мо инро барои эҳтиёт аз сухан кардем, гуфта: то ки фардо фарзандони шумо ба фарзандони мо нагӯянд: Шумо бо Худованди Худои Исроил чӣ кор доред? Ва Худованд байни мо ва шумо Урдунро ҳамчун сарҳад гузошт, ва ба шумо қисме аз Худованд нест, ва писарони шумо писарони моро бегона хоҳанд кард, то ки Худовандро напарастанд. Ва мо гуфтем, ки чунин кунем: ин қурбонгоҳро на барои пешкашҳо ва на барои қурбониҳо бисозем, Аммо то ки ин шаҳодат миёни мо ва шумо бошад, ва миёни насилҳои мо баъд аз мо, барои хизмат кардани хизмат ба Худованд пеши Ӯ, дар пешкашҳои мо ва дар қурбониҳои мо ва дар қурбониҳои наҷоти мо, ва фарзандони шумо ба

фарзандони мо фардо нагӯянд: Шумо дар Худованд қисме надоред. Ва мо гуфтем: Агар рӯзе чунин шавад, ки онҳо ба мо ё ба насл-ҳои минбаъдаи мо чизе гӯянд, онҳо хоҳанд гуфт: Бинед шабеҳи қурбонгоҳи Худовандро, ки падарони мо сохтанд, на барои қурбонӣ-ҳо ва на барои забҳ-ҳо, балки он шаҳодате аст миёни шумо ва мо, ва миёни писарони мо. Пас, мо имрӯз аз Худованд рӯй нагардонем ва аз Ӯ ҷудо нашавем, то қурбонгоҳе барои қурбониҳои мева, қурбониҳои Саламин ва қурбониҳои наҷот бисозем, ҷуз аз қурбонгоҳи Худованд, ки пеши хаймаи Ӯ қарор дорад.

Ва Финеҳас кохин ва ҳамаи роҳбарони ҷамоати Исроил, ки бо ӯ буданд, суханҳоеро, ки писарони Рӯбин ва писарони Гад ва ними қабилаи Манассе гуфтанд, шуниданд ва ин онҳоро хушнуд кард. Ва Финеҳас коҳин ба писарони Рӯбин ва ба писарони Гад ва ба ними қабилаи Манассиҳ гуфт: Имрӯз донистаем, ки Худованд бо мост, зеро шумо пеши Худованд гуноҳ накардед ва писарони Исроилро аз дасти Худованд раҳонидед. Ва Финеҳос кохин ва роҳбарон аз писарони Рӯбин ва аз писарони Гад ва аз ними қабилаи Манассе аз Гилъод ба замини Канъон назди писарони Исроил баргаштанд ва ба онҳо ҷавоб доданд. Ва ин ба писарони Исроил хушнуд омад ва онҳо бо писарони Исроил сухан гуфтанд ва Худои писарони Исроилро баракат доданд ва гуфтанд, ки дигар ба ҷанг бар зидди онҳо наравад, то заминро аз писарони Рӯбин ва писарони Ҷод ва нисфи қабилаи Манассе нобуд кунанд ва дар он ҷо сукунат карданд.

Ва Ёшуъ қурбонгоҳи Рӯбен ва Гад ва нисфи қабилаи Манассеро ном гузошт ва гуфт, ки он шаҳодате аст миёни онҳо, ки Худованд Худои онҳост.

23

Ва шуд баъд аз рӯзҳои зиёд, пас аз он ки Худованд Исроилро аз ҳамаи душманони ӯ гирду атроф ором дод, ва Ёшуъо пир шуда, ба синну сол расида буд. Ва Ёшуъа ҳамаи писарони Исроилро ва шӯрои калонсолони онҳоро ва ҳукмронони онҳоро ва қозиёни онҳоро ва котибони онҳоро даъват кард ва ба онҳо гуфт: Ман пир шудаам ва дар рӯзҳо пеш рафтаам. Шумо дидаед, ки Худованди Худои мо чӣ кард бо ҳамаи ин миллатҳо пеши рӯи мо, зеро Худованди Худои шумо барои шумо ҷанг кард. Бинед, ки ман ба шумо миллатҳои боқимондаро партофтаам, инҳоро дар мерос ба қуръа ба қабилаҳои шумо, аз Урдун ҳамаи миллатҳоро, ва онҳоро нобуд кардам, ва аз баҳри бузург ҳудуд хоҳад гузошт бар ғуруби офтоб.

Худованди Худои мо онҳоро аз пеши мо нобуд хоҳад кард, то ҳалок шаванд, ва ба онҳо ҳайвонҳои ваҳширо хоҳад фиристод, то онҳо ва подшоҳони онҳоро аз пеши шумо нобуд кунад, ва шумо замини онҳоро ба мерос хоҳед гирифт, чунон ки Худованди Худои мо ба шумо гуфт. Пас хеле қавӣ бошед, то ҳама он чизҳоеро, ки дар китоби қонуни Мусо навишта шудааст, ҳифз кунед ва ба ҷо оред, то

ба рост ё чап гардиш накунед, то ки шумо ба ин миллатҳои боқимонда дохил нашавед, ва номҳои худоёни онҳо дар байни шумо ном бурда нашавад, на онҳоро хизмат кунед ва на ба онҳо саҷда кунед Аммо ба Худованди Худои мо часпида хоҳед монд, ҳамчунон ки то ҳамин рӯз кардаед. Ва Худованд миллатҳои бузург ва қавиро аз пеши рӯи шумо нобуд хоҳад кард, ва то ба имрӯз ҳеҷ кас дар пеши мо муқобилат накардааст. Яке аз шумо ҳазор нафарро таъқиб кард, зеро Худованди Худои мо барои шумо ҷанг кард, чунон ки ба мо гуфта буд.

Ва хеле эҳтиёт кунед, ки Худованди Худои моро дӯст доред. Агар шумо баргардед ва бо ин миллатҳои боқимондае, ки бо шумо ҳастанд, ҳамроҳ шавед ва бо онҳо никоҳ кунед ва бо онҳо омезед ва онҳо бо шумо, Шумо медонед, ки Худованд дигар ин миллатҳоро аз пеши рӯи шумо нобуд намекунад, ва онҳо барои шумо дом, санглах, мех дар пошнаҳои шумо ва тир дар чашмҳои шумо мешаванд, то ки шумо аз ин замини нек, ки Худованди Худои шумо ба шумо дод, нобуд шавед.

Ман аммо мераваму роҳро, чунон ки ҳамаи онҳое, ки дар рӯи замин ҳастанд, ва шумо бо дили худ ва бо ҷони худ хоҳед донист, ки ҳатто як калима аз ҳамаи каламаҳое, ки Худованд Худои мо дар бораи ҳамаи чизҳои марбут ба мо гуфтааст, нокомшуда нест. Ва хоҳад буд, ки ҳамон тавре ки ҳамаи суханони неке, ки Худованд дар бораи шумо гуфт, ба мо расидааст, ҳамин тавр Худованди Худо бар шумо ҳамаи

суханони бадро хоҳад овард, то вақте ки шуморо аз ин замини некӣ, ки Худованд ба шумо дод, нобуд кунад. дар вайрон кардани шумо аҳди Худованди Худои мо, ки Ӯ ба мо фармуд, ва рафта ба худоёни дигар хизмат кунед ва ба онҳо саҷда кунед.

24

Ва Ёшуъ ҳамаи қабилаҳои Исроилро ба Шилӯҳ ҷамъ кард ва пешсафедони онҳо, котибони онҳо ва қозиёни онҳоро даъват намуд ва онҳоро пеши Худо истод кард.

Ва Ёшуъо ба ҳамаи мардум гуфт: Худованд, Худои Исроил, чунин мегӯяд: Падарони шумо аз аввал дар он тарафи дарё зиндагӣ мекарданд, Тароҳ, падари Иброҳим ва падари Наҳур, ва онҳо ба худоёни дигар хизмат мекарданд. Ва падари шуморо Иброҳимро аз он тарафи дарё гирифтанд ва ӯро дар тамоми замин роҳнамоӣ кардам ва насли ӯро зиёд кардам ва ба ӯ Исҳоқро додам Ва ба Исҳоқ Яъқуб ва Эсавро додам, ва ба Эсав кӯҳи Сеирро барои мерос бурдан ба ӯ додам, ва Яъқуб ва писаронаш ба Миср фуромаданд ва дар онҷо ба миллате бузург ва бисёр ва қавӣ табдил шуданд, ва мисриён онҳоро озор расониданд. Ва Ман Мисрро бо нишонаҳое, ки дар миёни онҳо кардам, задам. Ва баъд аз ин падарони моро аз Миср берун овард ва шумо ба Баҳри Сурх дохил шудед, ва мисриён падарони моро бо аробаҳо ва аспҳо ба Баҳри Сурх таъқиб карданд. Ва мо ба

сӯи Худованд фарёд кардем ва Ӯ абр ва торикӣ байни мо ва мисриён дод ва баҳрро бар онҳо овард ва онҳоро пӯшонд, ва чашмони шумо диданд он чӣ Худованд дар замини Миср кард, ва шумо дар биёбон рӯзҳои бисёр будед.

Ва Ӯ моро ба замини аморриёне, ки дар он тарафи Урдун зиндагӣ мекарданд, овард ва Худованд онҳоро ба дасти мо дод ва шумо замини онҳоро мерос гирифтед ва онҳоро аз пеши худ нобуд кардед.

Ва Балақ, писари Сеппор, подшоҳи Моаб бархост ва бар зидди Исроил ба ҷанг кашид ва фиристод ва Балаомро хонд, то моро нафрин кунад. Ва Худованди Худои ту нахост туро нобуд кунад, ва моро бо баракатҳо баракат дод, ва моро аз дастҳои онҳо раҳо кард ва онҳоро супурд. Ва шумо аз Урдун гузаштед ва ба Ариҳо омадед, ва бо мо ҷанг карданд сокинони Ариҳо — амуриҳо, канъониҳо, фиризиҳо, ҳивиҳо, ябусиҳо, ҳиттиҳо ва ҷирҷосиҳо, ва Худованд онҳоро ба дасти мо дод. Ва Ӯ пеш аз шумо ҳангасро фиристод ва онҳо дувоздаҳ подшоҳи аморӣёнро аз пеши мо ронд, на бо шамшери ту ва на бо камони ту.

Ва Ӯ ба шумо замине дод, ки дар он меҳнат накардед, ва шаҳрҳое, ки насохтед, ва шумо дар онҳо ҷойгир шудед, ва токзорҳо ва зайтунзорҳое, ки шумо накоштед, мехӯред.

Ва ҳоло аз Худованд битарсед ва ба Ӯ дар рости ва адолат хизмат кунед ва худоёни бегонаеро, ки падарони мо дар он

тарафи дарё ва дар Миср ба онҳо хизмат мекарданд, дур кунед ва ба Худованд хизмат кунед. Агар аммо ба шумо хуш намеояд, ки ба Худованд хизмат кунед, имрӯз барои худатон интихоб кунед, ки ба кӣ хизмат хоҳед кард: ё ба худоҳои падаронатон, ки дар он тарафи дарё буданд, ё ба худоҳои аморӣҳо, ки дар замини онҳо зиндагӣ мекунед. Аммо ман ва хонаи ман ба Худованд хизмат хоҳем кард, зеро Ӯ муқаддас аст.

Ва мардум дар ҷавоб гуфтанд: Чунин набошад, ки мо Худовандро тарк карда, ба худоёни дигар хизмат кунем. Худованди Худои мо, Худ Ӯ Худост, Ӯ моро ва падаронамонро аз Миср боло оварда ва моро дар тамоми роҳе, ки дар он рафтем, ва дар байни тамоми миллатҳое, ки аз онҳо гузаштем, нигоҳ дошт. Ва Худованд аморӣ ва ҳамаи миллатҳои дар замин сокинбударо аз рӯи мо ронд, вале мо низ ба Худованд хизмат хоҳем кард, зеро Ин Худои мост.

Ва Ёшуъ ба мардум гуфт: Шумо наметавонед ба Худованд хизмат кунед, зеро Ӯ Худои муқаддас аст ва ғайратманд аст, Ӯ гуноҳҳо ва беқонуниҳои шуморо наметавонад бубахшад, Вақте ки шумо Худовандро тарк кунед ва ба худоёни дигар хизмат кунед, Ӯ омада ба шумо зарар мерасонад ва шуморо нобуд мекунад, дар ҳоле ки ба шумо некӣ кардааст. Ва мардум ба Ёшуъ гуфтанд: Не, балки мо ба Худованд хизмат хоҳем кард.

Ва Ёшуъо ба мардум гуфт: Шумо бар зидди худатон шоҳид

ҳастед, ки шумо Худовандро интихоб кардед, то ба Ӯ хизмат кунед. Ва ҳоло дур кунед худоёни бегонаро, ки дар байни шумо ҳастанд, ва дилҳои худро ба сӯи Худованд Худои Исроил рост кунед. Ва мардум ба Ёшуъ гуфтанд: Мо ба Худованд хизмат хоҳем кард ва овози ӯро хоҳем шунид.

Ва Ёшуъо дар он рӯз бо мардум аҳд баст ва дар Шилӯҳ пеш аз чодири Худои Исроил ба ӯ қонун ва ҳукм дод. Ва ӯ ин суханҳоро ба китоби қонунҳои Худо навишт ва санги бузурге гирифт ва Ёшуъа онро зери дарахти писта дар назди Худованд барпо кард. Ва Ёшуъо ба мардум гуфт: Инак, ин санг дар байни шумо гувоҳ хоҳад буд, зеро ки худаш ҳамаи суханҳоеро, ки Худованд имрӯз ба шумо гуфтааст, шунидааст. Ва ин санг дар байни шумо дар рӯзҳои охирин гувоҳ хоҳад буд, вақте ки шумо ба Худованди Худои ман дурӯғ гӯед. Ва Ёшуъо мардумро фиристод ва ҳар яке ба ҷои худ рафт. Ва Исроил ба Худованд хизмат кард дар ҳамаи рӯзҳои Ёшуъ ва дар ҳамаи рӯзҳои он пирмардоне, ки баъд аз Ёшуъ дароз зистанд ва он касоне, ки ҳамаи корҳои Худовандро, ки барои Исроил кард, диданд.

Ва шуд пас аз он ва мурд Ёшуъо писари Нун, ғуломи Худованд, дар синни сад-у-даҳ солагӣ. Ва онҳо ӯро дар ҳудудҳои қисмати ӯ дар Тамнасараҳ, дар кӯҳи Эфраим, аз шимоли кӯҳи Ҷалод дафн карданд.

Ва устухонҳои Юсуфро писарони Исроил аз Миср овардаанд

ва дар Шехем дафн карданд, дар он қисми замине, ки Яъқуб аз Аморҳои сокини Шехем бо сад барра ба даст оварда буд ва онро ба Юсуф дар қисм дода буд.

Ва баъд аз ин шуд, ки Элеазар писари Ҳорун, кохини калон, вафот кард ва дар Гибеаи Финеҳос, писараш, дафн карда шуд, ки он ба ӯ дар кӯҳи Эфроим дода шуда буд.